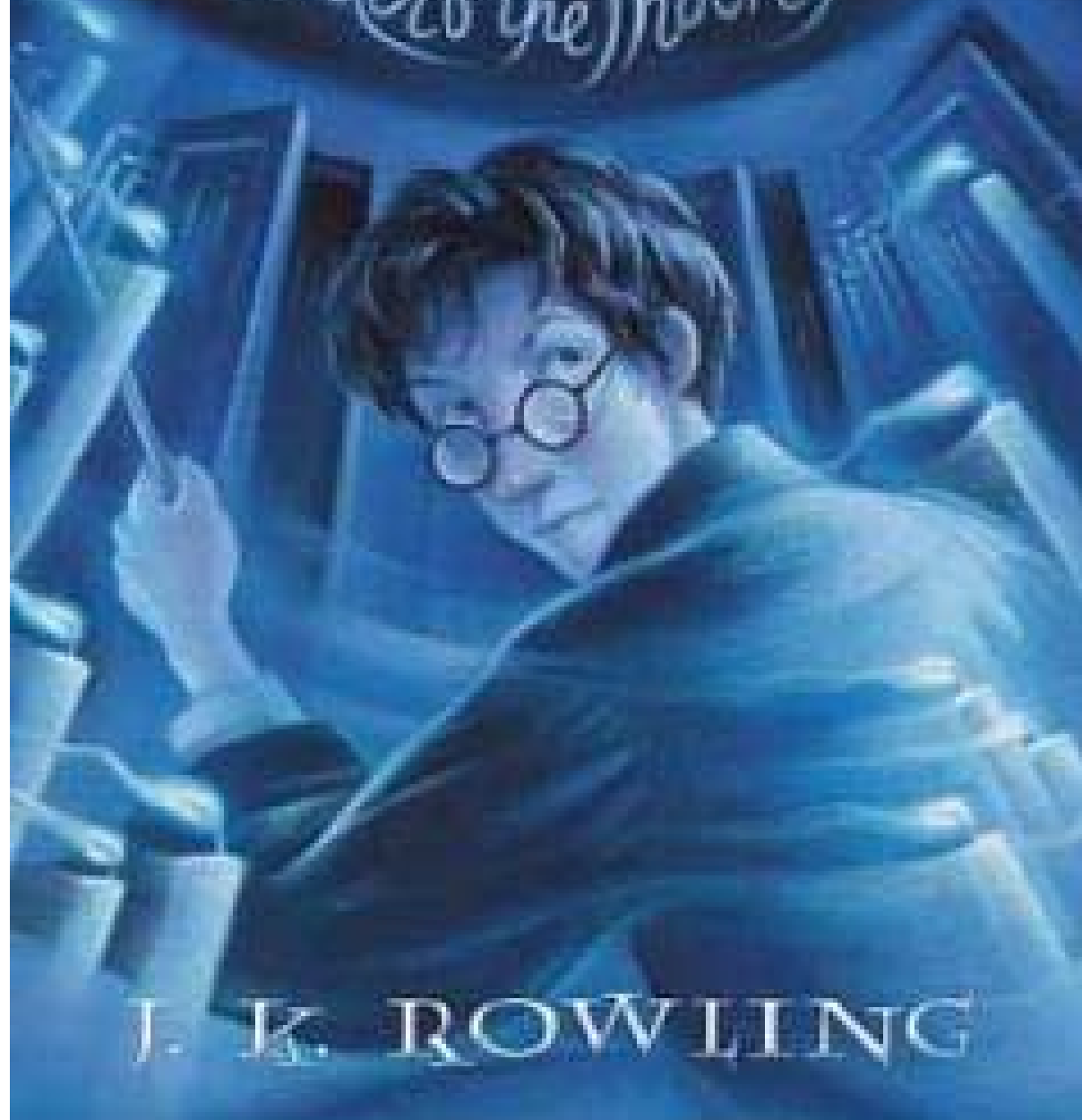

Harry Potter

and the Order of the Phoenix

J. K. ROWLING

— KAPITOLA PRVNÍ —

Šílený Dudley

Nejteplejší den letošního léta se pomalu chýlil ke konci a na velké, hranaté domy v Zobí ulici se snášelo ospalé ticho. Vždycky tak nablýskaná auta stála před domy celá zaprášená a původně smaragdově zelené trávníky usychaly a žloutly - mytí a zavlažování bylo totiž kvůli šetření vodou zakázáno. Obyvatelé ulice, připravení tak o své oblíbené kratochvíle, jimiž leštění aut a zalévání trávníků bezesporu bylo, uchýlili se do svých domů a zotvírali všechna okna v naději, že snad nalákají dovnitř nepřítomný vánek. Jediný člověk, který zůstal venku, byl chlapec ležící v květinovém záhonu před číslem čtyři.

Byl hubený, s černými vlasy a brýlemi na nose a vypadal přesně jako někdo, kdo musel během krátké doby o hodně vyrůst. Měl na sobě potřhané špinavé džíny, vyrudlé staré tričko a podrážka jeho tenisek se pomalu, ale jistě odlupovala. Kvůli jeho vizáži si sousedé Harryho Pottera moc neoblíbili, vesměs to byli lidé, podle nichž by za neupravenost měl zákon stanovit přísné tresty; ale když se dnes večer schoval za velkou hortenzií, byl pro kolemjdoucí prakticky neviditelný. Popravdě řečeno, mohl být odhalen jedině v případě, že by jeho strýc Vernon nebo teta Petunie vystrčili hlavu z okna z obývacího a podívali se přímo dolů.

Za ten nápad by si Harry vlastně zasloužil poblahopřát. Ležet na tvrdé rozžhavené zemi sice nebylo dvakrát pohodlné, ale na druhou stranu na něj nikdo nezíral, neskřípal zuby tak hlasitě, že nebyly slyšet zprávy ani mu nedával hloupé otázky, což se stávalo pokaždé, když se pokusil posadit se se strýcem a tetou v obývací a koukat se na televizi.

Jako by jeho myšlenky proletěly otevřeným oknem dovnitř, Vernon Dursley náhle řekl:

„Zaplaťpámbu, že sem ten kluk přestal pořád strkat nos. Kde vlastně vůbec je?“

„Nemám ponětí,“ odpověděla bez zájmu teta Petunie, „v domě není.“

Strýc Vernon zavrčel.

„Koukat se na *zprávy*...“ pronesl kousavě, „zajímalo by mě, co tím ve skutečnosti sledoval. Jako kdyby se normální kluci zajímali o zprávy - Dudley vůbec netuší, co se děje, pochybuju, že vůbec ví, jak se jmenuje předseda vlády! Navíc pochybuju, že by v *našich* zprávách mohlo být něco o té jejich chásce -“

„Vernone, psst!“ řekla Petunie, „okno je otevřené!“

„No ano - promiň, drahá.“

Dursleyovi zmlkli. Harry slyšel znělku reklamy na cereálie Fruit 'n' Bran, zatímco pozoroval paní Figgovou, divnou, kočky milující starou paní z Vistáříové ulice, jak pomalu přechází kolem. Mračila se a něco si pro sebe bručela.

Harry byl rád, že je schovaný za keřem, protože paní Figgová měla poslední dobou zvyk zvát ho na čaj pokaždé, když ho potkala. Zabočila za roh a ztratila se z dohledu ještě než z okna opět zazněl hlas strýce Vernona.

„Duddy je venku na čaji?“

„U Polkissů,“ odpověděla Petunie něžným hlasem, „má tolik malých kamarádů, je tak oblíbený...“

Harry málem nepotlačil zakuckání. Dursleyovi byli, co se jejich syna týkalo, úžasně slepí. Bez mrknutí oka spolkli všechny jeho hloupé lži o čaji, na který údajně každý letní večer chodil za různými kamarády ze své party. Harry dobře věděl, že Dudley na žádném čaji nebyl; on a jeho kámoši trávili večery rozbíjením parku pro děti, pokuřováním a házením kamenů na projíždějící auta a procházející děti. Harry je jednou viděl, když se procházel kolem Kvikálkova; celé prázdniny se potloukal po ulicích a prohlížel si noviny, vytažené z odpadkových košů.

K Harryho uším dolétl začátek znělky pravidelných večerních zpráv a jeho žaludek udělal salto. Možná dnešní noc - po měsíci čekání - bude ta noc.

„*Rekordní počty lidí odjíždějících na dovolenou zaplňují letiště, neboť stávka španělských nosičů zavazadel pod dvou týdnech stále trvá* -

„Já bych je poslal na celoživotní siestu,“ komentoval strýc Vernon, ale to bylo jedno: Harryho žaludek se zase uklidnil. Kdyby se cokoliv stalo, bylo by to určitě hned jako první zpráva. Smrt a ničení byly vždycky důležitější než uvízlí rekreanti.

Dlouze si oddychl a zadíval se na blankytně modrou oblohu. Každý den tohoto léta to bylo stejné: napětí, očekávání, chvilková úleva a pak opět stoupající napětí; a k tomu ta dotěrná otázka, *proč* se pořád nic neděje.

Poslouchal dál, pro případ, že by se objevilo nějaké vodítko, něco, čemu by mudlové nepřičítali žádnou důležitost - nevysvětlitelné zmizení nebo podivná nehoda - ale po zprávě o stávce nosičů následovalo sucho na jihovýchodě. („Doufám, že poslouchá za dveřma!“ hulákal strýc Vernon, „on a jeho sprchy ve tři ráno!“), pak vrtulník, který málem havaroval v poli u Surrey a rozvod slavných herců („Jako kdyby mě ty jejich špinavý aférky zajímaly,“ čítila se teta Petunie, která rozvod pečlivě sledovala ve všech časopisech, které jí padly do jejich kostnatých rukou).

Harry zavřel oči a hlasatel četl další zprávu: „- a konečně, *ovčák Bungy přišel na nový způsob, jak se v létě pořádně zchladit. Bungy, který žije u Pěti per v Barnsley, se naučil vodní lyžování! Podrobněji naše zpravodajka Mary Dorkinsová.*“

Harry otevřel oči. Jestliže už došlo na lyžující zvířátka, nic, co by stálo za to slyšet, už se neobjeví. Opatrně se převalil na břicho a zvedl se na kolena a na lokty, aby se mohl odplížit zpod okna.

Urazil asi dva palce, když se ve velmi rychlém sledu událo několik věcí.

Ospalé ticho prolomilo hlasité *prásk*, jako když vystřelí z pistole; zpod zaparkovaného auta vyletěla kočka a okamžitě zmizela z dohledu; z Dursleyovic obývacího se ozvalo zaječení, hlasitá kletba a zvuk rozbíjeného porcelánu. Harry jako by na ten signál čekal, vyskočil, v tu samou chvíli vytasil z džínů tenkou dřevěnou hůlku - ale ještě než se úplně narovnal, narazil hlavou do otevřeného okna. Výsledná rána způsobila, že teta Petunie zaječela ještě hlasitěji.

Harry měl pocit, jako kdyby jeho hlavu něco rozpůlilo. Vrávorál a zamlženým viděním se snažil zaostřit na ulici, aby vypátral zdroj hluku, jenže sotva se trochu probral, z okna se natáhly dvě velké rudé ruce a pevně ho chytily kolem krku.

„*Dej - to - pryč!*“ vrčel mu strýc Vernon přímo do ucha, „*Hned. Než - to - někdo - uvidí!*“

„Pusť mě!“ sípal Harry. Několik vteřin se prali, Harry tahal levou rukou za párkovité prsty svého strýce, zatímco pravou pevně třímal zdviženou hůlku; pak, zrovna když bolest v Harryho hlavě pořádně dloubla, Vernon zakvičel a pustil ho, jako by dostal elektrickou ránu. Zdálo se, že do jeho synovce vstoupila neviditelná síla, takže už není možné ho dál udržet.

Těžce oddechuje, upadl Harry dopředu přes hortenziový keřík, postavil se a opatrně se rozhlížel. To, co způsobilo to prásknutí, nebylo nikde vidět, ovšem z několika oken okolních domů vykukovaly tváře jejich obyvatel. Harry rychle zastrčil hůlku zpět do kalhot a snažil se vypadat nevinně.

„Krásný večer!“ zařval strýc Vernon a zamával paní Číslo Sedm, která na něj zírala zpoza krajkových záclon, „slyšela jste ten výstřel z výfuku? Já a Petunie jsme se pěkně lekli!“

Pokračoval v rozdávání přímo maniakálně veselých grimas na všechny strany, dokud všichni zvědaví sousedé nebyli spolehlivě zalezlí, a pak se jeho škleb změnil ve výraz naprosté nenávisti a gestem dal Harrymu najevo, aby se okamžitě vrátil.

Harry popošel o pár kroků vpřed, dává dobrý pozor, aby se zastavil těsně před místem, na které ještě Vernonovy natažené ruce, připravené opět škrtit, nedosáhly.

„Cos tím *krucinál* ty kluku myslel?“ tázal se strýc Vernon krákavým hlasem, třesoucím se zlostí.

„Co jsem myslel čím?“ odsekl Harry chladně, aniž by se ovšem přestal rozhlížet na všechny strany, doufaje, že přece jen zahlédne toho, kdo měl na svědomí ten divný zvuk.

„Tím kraválem, jako když střílí ze startovní pistole, co jsi dělal přímo před naším -“

„Já jsem to nebyl,“ odpověděl Harry pevně.

Za širokou rudou tvář strýce Vernona se objevil hubený koňský obličej tety Petunie. Byla bílá jako stěna.

„Proč jsi se schovával pod naším oknem?“

„No ano - ano, dobrá otázka, Petunie! *Cos dělal pod tím oknem, kluku?*“

„Poslouchal jsem zprávy,“ řekl rezignovaně Harry a jeho strýc s tetou si vyměnili rozzlobené pohledy.

„Poslouchal zprávy! *Už zase?*“

„No, přece se každý den děje něco nového, že,“ zkusil to Harry.

„Nehraj to na mě, kluku! Chci vědět, co máš doopravdy za lubem - a už nezkoušej tu blbost s posloucháním zpráv! Ty víš moc dobře, že *ten váš spolek* -“

„Opatrně, Vernone!“ vydechla Petunie, a Vernon ztišil hlas tak, že ho Harry sotva slyšel: „- že oni nikdy v *našich* zprávách nejsou!“

„To říkáš ty,“ odpověděl Harry.

Dursleyovi na něj chvíli valili oči a pak teta Petunie řekla: „Jsi malý odporový lhář. Co tedy dělají všechny ty -“ a také ztišila hlas, že Harry musel další slovo odezřít, „sovy, když ti nenosí zprávy?“

„Aha!“ zašeptal triumfálně strýc Vernon, „a teď jsme tě dostali, kluku! Jako kdybychom nevěděli, že všechny zprávy dostáváš od těch prašivých ptáků!“

Harry na chvíli zaváhal. Tentokrát bylo těžší přiznat pravdu, i když teta se strýcem určitě netušili, jak moc špatně se cítil, když to říkal.

„Ty sovy... mi nenosí zprávy,“ řekl bezbarvým hlasem.

„Tomu nevěřím,“ zareagovala okamžitě Petunie.

„Ani já ne,“ přidal se Vernon.

„My víme, že máš něco za lubem,“ dodala Petunie.

„Nejsme tak pitomí, viš,“ podpořil ji Vernon.

„No, tak to je pro mě zrovna nová zpráva,“ rozčílil se už Harry a než stihli Dursleyovi zasáhnout, otočil se, přeběhl trávník, přeskočil zídku a vydal se ulicí pryč.

Věděl, že teď bude mít průšvih. Až se vrátí, bude muset čelit tetině a strýcově odvetě za tu drzost, ale teď mu to bylo jedno; zaměstnávaly ho důležitější věci.

Harry si byl jistý, že prásknutí způsobilo kouzlo Přemístění. Byl to přesně tentýž zvuk, který při svém přemísťování dělal domácí skřítek Dobby. Mohl to snad být Dobby, kdo se objevil v Zobí ulici? Mohl ho skřítek zrovna teď sledovat? Jakmile ho to napadlo, otočil se a prohlížel si celou ulici, ale vypadala docela opuštěná a Harry si byl jist, že být neviditelný Dobby neumí.

Šel dál, ani si nevšiml kudy, chodil tudy konečně tak často, že ho nohy samy nesly na jeho obvyklá místa. Co pár kroků se rychle ohlédl přes rameno. Nepochyboval o tom, že zatímco ležel na usychajících begóniích tety Petunie, byl někde poblíž někdo z jeho světa. Proč ho ale nekontaktoval, nechtěl s ním mluvit, proč se teď skrýval?

A pak, jak pocit frustrace stoupal, jeho jistota se pomalu vytrácela.

Možná, že v tom nakonec žádná magie nebyla. Možná, že tak zoufale toužil po sebemenším náznaku kontaktu ze světa, do kterého patřil, že zkrátka reagoval trochu přemrštěně na zcela obvyklé zvuky. Co když to byl třeba zvuk zloděje, vkrádajícího se do sousedního domu?

Harry vnímal tupý pocit, který se usídlil v jeho žaludku a než si to stačil uvědomit, přepadl ho důvěrně známý pocit beznaděje, který se vracel každé léto.

Zítří ráno ho zase v pět ráno vzbudí budík, aby mohl zaplatit sově, která mu nosila *Denního věštce* - ale mělo to vůbec smysl ho odebírat? Poslední dobou se Harry sotva podíval na titulní stranu a už noviny odhodil; až si totiž ti pitomci, co noviny řídili, všimnou, že Voldemort je zpátky, stoprocentně to bude na titulní straně a to bylo to jediné, co Harryho zajímalo.

Když měl štěstí, přiletěla i poštovní sova s dopisem od jeho nejlepších kamarádů Rona a Hermiony, ačkoliv naděje, že by se snad nějaká zpráva objevila v některém psaní, už také dávno vzala za své.

Nemůžeme samozřejmě napsat nic o ty-víš-kom... Řekli nám, abychom nepsali nic důležitého, pro případ, že by dopis padl do nepovoláných rukou... Máme dost práce, ale nemůžu ti popisovat detaily... Dost věcí se dalo do pohybu, až se uvidíme, všechno si řekneme...

Ale kdy se konečně uvidí? Nikdo se neobtěžoval sdělit mu přesnější datum. Hermiona mu připsala do narozeninového blahopřání, že *očekávám, že se uvidíme docela brzy*, ale jak brzy mělo být to brzy? Podle toho, co Harry z dopisů porozuměl, byli Ron a Hermiona na stejném místě, pravděpodobně u Weasleyů. Snažil se nemyslet na to, jak si asi v Doupěti užívají, zatímco on trčí v Zobí ulici. Vlastně byl na ně tak rozzlobený, že ani neotevřel a rovnou vyhodil balíčky čokolády, které mu poslali k narozeninám. Později, když mu teta Petunie naservírovala k večeři značně povadlý salát, toho litoval.

A s čím měli Ron a Hermiona tolik práce? Proč on neměl hodně práce? Nedokázal snad, že zvládne ještě víc, než oni? Zapomněli snad, co všechno má za sebou? Nebyl to náhodou *on*, kdo šel na ten hřbitov a koukal se, jak vraždili Cedrika a pak byl přivázan k náhrobnímu kameni a málem zabít?

Nemysli na to, přikázal si Harry, toto léto už asi postě. Dost na tom, že se na ten hřbitov vracel ve svých nočních můrách, ve dne se jím zabývat nechtěl.

Zahnul za roh do Magnoliové ulice; asi tak v půlce přešel úzkou uličkou dolů ke garáži, kde poprvé narazil na svého kmotra. Sirius aspoň vypadal, že rozumí tomu, jak se Harry cítí. Jeho dopisy byly sice stejně nicneřikající jako ty Ronovy a Hermioniny, ale byla v nich trochu konkrétnější slova namísto mlhavých náznaků:

Vím, že to musí být frustrující... Dávej na sebe pozor a všechno bude v pořádku... Buď opatrný a nevyváděj nic zbrklého...

To jsem koneckonců poslechl, přemítal Harry, když přecházel Magnoliovou ulicí, zahýbal na Magnoliovou cestu a směřoval k potměnému parku. Minimálně jsem odolal touze přivázat svůj kufr na koště a vyrazit do Doupěte. Vlastně bylo moje chování přímo vzorné, uvážíme-li, jak frustrující je trčet tak dlouho v Zobí ulici a muset se schovávat do kyttek, abych měl alespoň naději, že zaslechnu něco, co by mi napovědělo, co chystá lord Voldemort. Na druhou stranu bylo ovšem trochu zvláštní, když mu muž, který strávil dvanáct let v Azkabanu, utekl, pokusil se spáchat vraždu, za kterou byl původně odsouzen a nakonec utekl s ukradeným hipogryfem psal, aby nedělal nic zbrklého.

Harry přelezl zamčenou bránu do parku a vydal se přes trávník. Park byl prázdný jako ulice kolem. Když došel k houpačkám, posadil se na tu jedinou, kterou Dudley a jeho kámoši ještě nestihli rozbít, omotal ruku kolem řetězu a zamyšleně hleděl do země. Teď už se mu těžko podaří schovat se v záhoně. Zítra bude muset vymyslet něco nového. Do té doby ho čekala další bezesná noc, protože i když se mu podařilo vyhnout se noční mŕě o Cedrikovi, zdálo se mu o dlouhých tmavých chodbách, končících zdí nebo zamčenými dveřmi, což podle něj souviselo s pocitem uvíznutí v pasti, který měl, když zrovna nespal. V jizvě na čele to občas zaškubalo, ale teď už si nemyslel, že by to Ronovi, Hermioně nebo Siriusovi přišlo zajímavé. V minulosti ho jizva varovala, kdykoli Voldemortova síla povyroستla, ale teď by nejspíš řekli, že jelikož se Voldemort vrátil, dá se to očekávat tak nějak samozřejmě a pravidelně... Nic, kvůli čemu by ses musel rozrušovat... Stará známá věc...

Nespravedlivost toho všeho v něm bublala tak silně, že měl chuť ječet vzteky. Kdyby nebylo jeho, nikdo by ani nevěděl, že se Voldemort vrátil! A co bylo jeho odměnou - čtyři týdny v Kvikálkově, kompletně odříznutý od světa kouzel, nucený schovávat se mezi schnoucími begóniemi, aby si mohl poslechnout zprávy o ovčácích na vodních lyžích! Jak na něj mohl Brumbál takhle zapomenout? Proč se Ron s Hermionou sešli a jeho mezi sebe nepozvali? Jak dlouho ještě mu bude muset Sirius psát, aby seděl na zadku a byl hodný chlapeček? A jak dlouho bude muset odolávat touze sednout, napsat do Denního věštce a zeptat se, zda vůbec mají ponětí, že se Voldemort vrátil? Myšlenky mu zuřivě vířily v hlavě a jeho vnitřnosti se kroutily zlostí, zatímco kolem pomalu padala sametová letní noc, ve vzduchu vonělo seno a jediné, co narušovalo ten klid, byl vzdálený šum dopravy ze silnice.

Nevěděl, jak dlouho seděl na houpačce, když tu zaslechl hlasy. Lampy z okolních ulic vrhaly do parku trochu mlhavého světla, dost na to, aby byly vidět siluety několika lidí, jdoucích přes trávník. Jeden z nich hrubě a nahlas co si zpíval a ostatní se smáli. Do toho tiše zvonila drahá jízdní kola, která vedli.

Harry věděl, co je to za lidi. Silueta vpředu byla zcela stoprocentně jeho bratranec, Dudley Dursley, směřující k domovu ve společnosti své věrné bandy.

Dudley byl pořád ještě pěkně tlustý, ale rok tvrdé diety a nový koníček na jeho postavě přesto zanechaly stopy. Jak vykládal strýc Vernon každému, kdo byl ochoten poslouchat, Dudley se nedávno stal středoškolským juniorským šampiónem v boxu. Díky tomu vznešenému sportu, jak to Vernon nazýval, vyřadil teď Dudley ještě hrozivěji než Harrymu připadal v dobách, kdy chodili na základku a on sloužil Dudleymu jako první cvičný boxovací pytel. Harry se sice svého bratrance už nebál, ale stejně si nemyslel, že to, že se Dudley učí mlátit ještě tvrději a přesněji, je důvodem k oslavě. Všechny děti ze sousedství se ho bály - dokonce víc, než „toho Potterovic kluka“, před kterým byli varováni coby před drsným chuligánem z Nápravného domova svatého Brutuse pro nevléčitelné mladé delikventy.

Harry pozoroval, jak siluety přecházejí trávu a přemýšlel, koho asi dnes večer zmlátí. *Otočte se*, napadlo Harryho, jak se tak na ně díval. *Pojďte sem... otočte se... sedím tady úplně sám... pojďte si to zkusit...*

Kdyby ho Dudleyho kamarádi viděli, zamířili by přímo k němu, a co by pak udělal Dudley? Nechtěl by určitě ztratit tvář, ale zároveň by se bál Harryho provokovat; byla by určitě obrovská legrace sledovat Dudleyho dilema, dráždit ho a dívat se, jak se nedokáže zmocnit k odpovědi... A kdyby někdo z ostatních Harryho zkusil praštit, byl připraven - měl svoji hůlku. Kéž by se pokusili... Rád by si teď odventiloval svoji frustraci na chlapcích, kteří mu dělali ze života peklo.

Ale neotočili se, nespatriili ho, byli už skoro u plotu. Harry potlačil nutkání na ně zavolat, ale vyhledávat trable nebyl dobrý nápad... Nesmí přece používat magii... Riskoval by, že ho vyloučí ze školy.

Hlasy Dudleyho gangu se ztratily v dálce, jak mířili po Magnoliové cestě.

Vidíš, Siriusi, pomyslel si Harry zasmušile. *Nic zbrklého. Dávám si pozor. Přesný opak toho, co jsi udělal ty.*

Protáhl si nohy. Teta Petunie a strýc Vernon byli toho názoru, že kdykoliv se Dudley objeví doma, je to dostatečně včas - kdykoliv potom už je ovšem pozdě. Vernon vyhrožoval Harrymu, že ho zamkne v přístěnku, pokud ještě někdy přijde později než Dudley, takže Harry zívá a, pořád ještě s podmračeným čelem, vyrazil k bráně parku.

Magnoliová cesta byla, stejně jako Zobí ulice, plná velkých hranatých domů s perfektně posekanými trávníky, které patřily velkým, hranatým majitelům jezdícím v čistých autech, podobných tomu Vernonovu. Harrymu se Kvikálkov víc líbil v noci, když na něj padla tma, do které jako drahokamy zářila okna s různobarevnými závěsy a navíc odnikud neslyšel žádné poznámky o svém „kriminálnickém“ vzhledu. Šel rychle, takže v polovině Magnoliové cesty dohonil Dudleyho partu; loučili se v odbočce do Magnoliové ulice. Harry se schoval ve stínu velkého šeríku a čekal.

„...kvičel jako prase, že jo?“ říkal Malcolm a ostatní se chechtali.

„Pěkněj pravej hák, Velkej Dé,“ řekl Piers.

„Zase zejtra touhle dobou?“ zeptal se Dudley.

„U mě doma, naši budou pryč,“ odpověděl Gordon.

„Takže se uvidíme.“

„Čau, Dude!“

„Zatím, Velkej Dé!“

Harry počkal, až se všichni rozejdou a když se hlasy rozplynuly, zamířil přes roh do Magnoliové ulice a brzy dohnal Dudleyho, který se pomalu loudal vpřed a něco si pro sebe hučel.

„Hej, Velkej Dé!“

Dudley se otočil.

„Oh,“ zavrčel, „to jsi ty.“

„Jak dlouho už je z tebe Velkej Dé,“ zeptal se Harry.

„Sklapni,“ zavrčel Dudley a odvrátil se.

„Bezva přezdívka,“ pokračoval Harry s veselým šklebem a srovnal s ním krok. „Ale pro mě budeš pořád Dudloušek.“

„Říkám SKLAPNI,“ řekl Dudley a jeho šunkovité ruce se začaly v pěst.

„Copak kluci nevědí, že ti tak máma říká?“

„Zavři klapačku.“

„Jí taky neříkáš, aby sklapla. Co třeba Tykvička nebo Můj Malý Dudlínek, tak ti můžu říkat?“

Dudley neříkal nic, potlačení touhy Harryho praštit ho zřejmě stálo veškeré sebeovládání.

„Tak kohopak jsi dnes v noci zmlátil,“ pokračoval Harry a jeho úšklebek se vytratil, „další desetileté dítě? Víím, že před dvěma dny to byl Mark Evans -“

„Říkal si o to,“ zachrčel Dudley.

„Nepovídej?“

„Byl drzej.“

„Ano? Řekl něco jako že vypadáš jako prase, které naučili chodit po zadních nohách? Protože to není drzost, Dude, to je pravda.“

Svaly na Dudleyho čelisti sebou zaškubaly. Harrymu to přineslo obrovské uspokojení, věděl, že Dudley musí úplně zuřit; cítil se, jako by všechny své frustrace přenášel na bratrance, což byla vlastně jediná možnost, kterou měl.

Zabočili dolů uličkou, kde Harry poprvé potkal Siriuse a která byla zkratkou mezi Magnoliovou a Vistáriovou ulicí. Byla prázdná a temnější, než ostatní ulice, protože tu nebyly žádné lampy. Zeď garáže na jedné straně a vysoký plot na druhé byly dokonalou izolací od okolí.

„Myslíš si, že jsi s tou věcí frajer, co,“ řekl Dudley po pár vteřinách.

„S jakou věcí?“

„S tou věcí, co schováváš.“

Harry se zase zašklebil.

„Nejsi tak hloupej, jak vypadáš, co? Ale připouštím, že kdybys byl, nedokázal bys asi mluvit a chodit zároveň.“

Harry vytáhl hůlku. Dudley se na ni úkošem podíval.

„Nesmíš ji použít,“ řekl, „víím, že nesmíš. Vyhodili by tě z tý vaší pitomý školy.“

„Jak víš, že se pravidla nezměnila, Velkej Dé?“

„Nezměnila,“ zopakoval Dudley, ale neznělo to moc přesvědčeně.

Harry se tiše zasmál.

„Nemáš na to, aby ses do mě pustil bez té věci, co?“ zavrčel Dudley.

„Kdežto ty potřebuješ bandu čtyř kamarádů, než si troufneš zmlátit desetiletého kluka. Co ten tvůj boxerský titul, co o něm pořád mluvíš? Kolik bylo tvému soupeři? Sedm? Osm?“

„Bylo mu šestnáct, abys věděl,“ odsekl Dudley, „a když jsem s ním skončil, byl ještě dvacet minut mimo, a to byl dvakrát tak těžkej jako ty. Jen počkej, až řeknu tátovi, žeš mi vyhrožoval tou věcí -“

„No ano, poběžíme za tatínkem! Snad se jeho malý boxerský šampiónek nebojí Harryho hůlky?“

„V noci tě nějak opouští odvaha, co,“ kontroval Dudley.

„Tohle je noc, Dudloušku. Když se udělá všude takhle tma, tak tomu říkáme noc.“

„Myslel jsem, když jsi v posteli!“

Dudley se zastavil a Harry také a dívali se na sebe.

Podle toho, co ve tmě viděl, Dudleyho tvář nabyla triumfálního výrazu.

„Cos tím myslel, že mě v posteli opouští odvaha?“ zeptal se Harry klidně, „čeho bych se měl bát, polštářů nebo co?“

„Minulou noc jsem tě slyšel,“ vydechl Dudley, „mluvil jsi ze spaní. Sténal jsi.“

„Co tím myslíš?“ řekl Harry a v břicho cítil podivný chlad. Minulou noc opět ve snu navštívil ten hřbitov.

Dudley se posupně zasmál a pak napodobil vysoký, pištivý hlas:

„Nezabíjej Cedrika! Nezabíjej Cedrika! Kdo je to Cedrik, tvůj kluk?“

„Já - ty lžeš,“ řekl Harry automaticky. Ale v puse měl sucho, věděl, že Dudley nelže - jak jinak by o Cedrikovi věděl?

„Tati! Pomoc, tati! On mě zabije, tati! Buhehe...“

„Sklapni,“ řekl Harry tiše, „sklapni, Dudley, varuju tě.“

„Pomoz mi, tati! Mami, prosím tě, pomoz mi! Zabil Cedrika! Tati, pomoz mi! On mě - *Nemíř na mě tou věcí!*“

Dudley zacouval do zdi. Harry mu mířil hůlkou přímo na srdce. Cítil přitom těch dlouhých čtrnáct let, kdy ho Dudley terorizoval - co by za to dal, kdyby teď mohl Dudleyho proklít, aby se domů musel plazit jako hmyz, s hlavou úplně prázdnou, s trčícími tykadly...

„Už o tom nikdy nemluv,“ zavrčel Harry, „rozuměls mi?“

„Dej to ode mě pryč!“

„Ptal jsem se, *rozuměls mi?*“

„*Dej to pryč!*“

„ROZUMĚLS MI?“

„DEJ TU VĚC PRYČ -“

Dudley podivně zalpal po dechu, jako kdyby ho polili ledovou vodou.

S nocí se něco stalo. Indigová obloha, pokrytá hvězdami, úplně zčernala, všechno světlo - hvězdy, měsíc, i mlhavá záře lamp - se kamsi vytratilo. Vzdálený rachot aut a šumění stromů ztichlo. Vlahý večer byl náhle krutě ledový. Byli obklopeni totální, neprůstupnou a tichou temnotou, jako kdyby nějaký obr přikryl celou ulici tlustým, studeným pláštěm a oslepil je.

Na okamžik si Harry myslel, že nechtěně provedl kouzlo, ačkoliv tomu vzdoroval, jak jen mohl - ale potom mu došlo, že nemá dost síly na to, aby zhasl hvězdy. Rozhlížel se kolem, ale ať se snažil jako chtěl, nic neviděl, temnota zaláněla jeho oči jako nehmotný závoj.

Dudleyho vystrašený hlas prolomil nicotu.

„C-co to d-děláš? N-nech toho!“

„Já jsem nic neudělal. Zmlkni a nehýbej se!“

„J-já nic n-nevidím! Já jsem oslepnul - !“

„Řekl jsem zmlkni!“

Harry stál úplně nehybně, jen očima sledoval neviditené okolí. Zima byla tak intenzivní, že se celý třásl, na rukách měl husí kůži a vlasy na zátylku se mu ježily - otevřel oči co nejvíce mohl, ale nebylo to k ničemu, stále nic neviděl.

To bylo nemožné... Nemohli tu být... Ne v Kvikálkově... Nastražil uši; zaslechl by je dřív, než by je uviděl...

„Já - já to řeknu t-tátovi,“ kňučel Dudley, „K-kde jsi? Co to d-dě-“

„Budeš zticha?“ syčel Harry, „pokouším se poslout-“

Ale hned ztichl. Zaslechl přesně to, čeho se obával.

Něco bylo v uličce kus od nich, něco, co dlouze, chrčivě a skřípavě dýchalo. Harry stál bez hnutí v mrazivém vzduchu a cítil dotek nepopsatelné hrůzy.

„P-přestaň! N-nech t-toho! Já t-tě praštim, p-přisáhám, že tě praš-“

„Dudley, drž-“

BUM.

Na Harryho hlavu dopadla pěst a ta rána ho doslova zvedla ze země. Před očima se mu zamíhaly mžítiky. Již podruhé tento večer Harry cítil, jako by se jeho hlava rozskočila vejpůl; v příští chvíli tvrdě přistál na zemi a hůlka mu vy-padla z ruky.

„Dudley, ty pitomče,“ zaječel, oči zaslzené bolestí, a vyškrábal se na kolena, zuřivě prohmatávaje temnotu kolem sebe. Slyšel, jak Dudley utíká a naráží při tom do plotu.

„DUDLEY, VRAŤ SE! BĚŽÍŠ PŘÍMO K NIM!“

Ozvalo se strašlivé zaječení a Dudleyho kroky utichly. V tu chvíli pocítil Harry plíživý chlad přímo za sebou, což mohlo znamenat jen jednu věc. Bylo jich víc.

„DUDLEY, DRŽ KLAPAČKU ZAVŘENOU! DĚLEJ, CO CHCEŠ, ALE BUĎ ZTICHA!“ opakoval Harry nepřítomně, zatímco jeho ruce poletovaly nad zemí jako pavouci. „Kde jsi - hůlko - no tak - *lumos!*“

Vyíkl kouzlo automaticky, potřeboval světlo, aby mu pomohlo hledat - a k jeho velké úlevě se hůlka rozzářila kousek od jeho pravé ruky. Harry ji popadl, vyskočil na nohy a otočil se.

A obrátil se mu žaludek.

Blížila se k němu vysoká postava v kápi, poletující kousek nad zemí, bez nohou, bez tváře, nasávající temnotu kolem sebe.

Harry couvnul a zvedl hůlku.

„*Expecto patronum!*“

Ze špičky hůlky vyletěl stříbrný obláček a mozkomor zpomalil, ale kouzlo nepracovalo tak, jak by mělo; Harry couval dál, zakopáváje o vlastní nohy, zatímco mozkomor se stále přibližoval, ovládla ho panika - *soustředil se* -

Zpod černé róby se vynořil pár šedých, slizkých pařátů a natahoval se po něm. Harryho uši zaplnil hlasitý šum.

„*Expecto patronum!*“

Jeho vlastní hlas zněl tiše a vzdáleně. Další stříbrný obláček, menší než ten poslední, vyletěl z hůlky - nedokázal to, kouzlo nezabíralo.

V hlavě mu duněl smích, strašlivý, pištivý smích; cítil odporný zápach mozkomorova ledového dechu ve svých vlastních plicích, topil se v něm... Nějakou šťastnou myšlenku...

Ale žádnou nenašel... Mozkomorovy ledové prsty se svíraly kolem jeho hrdla, řezavý smích byl stále hlasitější a do něj duněl hlas: „*Pokloň se smrti, Harry... Možná to ani nebude bolet... Ale nevím, nikdy jsem neumíral...* „

Už nikdy neuvidí Rona a Hermionu -

— KAPITOLA DRUHÁ —

Banda sov

Jejich tváře vtrhly do jeho myšlenek, zatímco bojoval o vzduch.

„*EXPECTO PATRONUM!*“

Z hůlky vyletěl stříbrný mrak a jeho konce, které měly podobu parohů, vrazily do mozkomora v místě, kde lidé mají srdce; odhodilo ho to dozadu, jako by nic nevážil, a když jelen skočil vpřed, mozkomor zmizel do noci jako netopýr.

„TUDY!“ křikl Harry na jelena. Otočil se a utíkal uličkou dolů, svítící hůlku před sebou. „DUDLEY? DUDLEY!“

Neuběhl ani tucet kroků, když je našel; Dudley, stočený do klubíčka, ležel na zemi, tvář přikrytou rukama. Druhý mozkomor se shýbal nad ním, svíral jeho zápěstí ve svých oslizlých rukách, roztahuje je pomalu, skoro láskyplně, od sebe, a už se skláněl, jako by chtěl Dudleyho políbit.

„NA NĚJ!“ zařval Harry a stříbrný jelen se s rámusem prohnal kolem něj. Mozkomorova neviditelná tvář byla milimetry od Dudleyho, když ho nabraly stříbrné parohy; byl vyhozen vysoko do vzduchu a vzápětí se ztratil jako ten první - rozpustil se ve tmě. Jelen doběhl až na konec uličky a rozplynul se ve stříbrnou mlhu.

Měsíc, hvězdy a lampy se opět probraly k životu. Uličkou zavál vlhký vánek. Stromy v blízké zahradě se rozšuměly a ze silnice byla zase slyšet auta.

Harry zůstal tiše stát, všechny smysly rozechvělé, pomalu se vracel zpět do reality. Po chvíli si všiml, že jeho tričko je tak propocené, až se mu lepí na tělo.

Nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo. Mozkomorové, *tady*, v Kvikálkově.

Dudley stále ležel na zemi, kňučel a třásl se. Harry se sklonil, aby se podíval, zda bude jeho bratranec schopný vstát, ale pak se za ním ozvaly hlasité rychlé kroky. Instinktivně zvedl hůlku a otočil se, aby popatřil nově příchozímu do tváře.

Byla to paní Figgová, jejích pomatená stará sousedka. Její šedé vlasy trčely ze sítky, kterou měla na hlavě, na ruce se jí houpala síťovka a nohy div nevypadly z tlustých důchodek. Harry promptně schoval hůlku za záda, ale -

„Nedávej ji z ruky, troubo!“ vřískla paní Figgová, „co když tu ještě nějakí jsou? Já toho Mundunguse Fletchera *zabiju!*“

„Co?“ zeptal se Harry inteligentně.

„On si odešel!“ prskala paní Figgová, lomíc rukama, „odešel za někým kvůli pár kotlíkům, které spadly z koštěte! Varovala jsem ho, že ho zaživa stáhnou z kůže, jestli to udělá, a teď se na to koukni! Mozkomorové! Ještě že jsem nasadila pana Tibbiese! Ale nemáme čas tu postávat, honem, musíme tě hned dostat zpátky. Těch potíží, co tohle způsobí! Já ho *zabiju!*“

„Ale -“ zjištění, že bláznivá, kočkami posedlá sousedka ví, co jsou to mozkomorové, bylo neméně šokující než je potkat na ulici. „Vy jste - vy jste čarodějka?“

„Ano, ale jen moták, takže ti těžko můžu pomáhat proti mozkomorům, což Mundungus dobře ví. Nechal tě úplně samotného, bez dozoru, přestože jsem ho *varovala* -“

„Ten Mundungus mě sledoval? Moment - tak to byl on! To byl on, kdo se přemísťoval přímo u našeho domu!“

„Ano, ano, *ano*, ale naštěstí jsem zrovna měla pana Tibbiese pod autem, a ten mě přišel varovat, ale když jsem dorazila k vašemu domu, byl jsi pryč - a teď - *co* tomu řekne Brumbál? Ty!“ křikla na Dudleyho, který stále netečně ležel na zemi, „zvedni ten svůj tlustý zadek ze země, rychle!“

„Vy znáte Brumbála?“ zíral na ni Harry.

„Jistěže znám Brumbála, kdo by ho neznal? Ale pojď už, k ničemu ti nebudu, kdyby se vrátili, umím akorát tak proměnit čajový sáček.“

Sehnula se, stiskla jednu z Dudleyho tlustých paží a zatahala za ni.

„Slyšíš, zvedni se, ty neužitečná hroudo, zvedni se!“

Ale Dudley se buď nechtěl nebo nemohl pohnout. Zůstal na zemi, klepal se, ve tváři byl úplně šedivý a rty měl pevně přitisknuté k sobě.

„Já se o to postarám.“ Harry zabral a s velkým úsilím se mu podařilo postavit ho na nohy. Dudley vypadal, že každou chvíli omdlí. Jeho malá prasečí očička se protáčela v důlcích a na tváři měl kapky potu; v momentě, kdy ho Harry pustil, nebezpečně se zakymácel.

„Hod' sebou!“ začínala paní Figgová pomalu propadat hysterii.

Harry si přetáhl Dudleyho ruku přes rameno a vlekl ho k silnici. Paní Figgová poskakovala vpředu, nahlížejíc opatrně za každý roh.

„Měj hůlku připravenou,“ připomínala Harrymu, když došli na Vistáriovou ulici. „Pokud pomíneme zákon o utajení, i tak vypukne peklo. Co se týče zákazu používání kouzel pro nezletilé čaroděje, tak tohle je *přesně* to, čeho se

Brumbál obával - co to je tamhle na konci ulice? Aha, to je pan Prentice... Neschovávej tu hůlku, neříkala jsem ti snad, že jsem jako pomoc na nic?“

Držet hůlku a zároveň táhnout Dudleyho nebylo zrovna snadné. Harry netrpělivě dloubnul bratrance do žeber, ale zdálo se, že Dudley ztratil veškerou vůli pohybovat se. Visel Harrymu přes rameno, velké těžké nohy táhl za sebou.

„Proč jste mi neřekla, že jste čarodějka, paní Figgová?“ ptal se Harry, těžce oddychuje ve snaze udržet se na nohou. „Po celou tu dobu, co jsem chodil kolem vašeho domu - proč jste něco neřekla?“

„Brumbálův příkaz. Měla jsem tě hlídat, ale nic neříkat, byl jsi moc malý. Je mi líto, že jsem nebyla trochu vstřícnější, ale Dursleyovi by tě u mě už nikdy nenechali, kdyby si mysleli, že ti to působí radost. Nebylo to lehké... Ale můj ty skutku,“ zalomila opět rukama, „až se tohle Brumbál dozví - jak jen mohl Mundungus odejít, měl mít službu do půlnoci - kde jen je? Jak Brumbálovi řeknu, co se stalo? Neumím se tam nijak přenést.“

„Mám sovu, můžete si ji půjčit,“ zasípal Harry a přemýšlel, jestli jeho páteř pod Dudleyovou vahou vydrží nebo ne.

„Harry, ty mi nerozumíš! Brumbál bude muset jednat tak rychle, jak je to jen možné, ministerstvo má své vlastní způsoby, jak detekovat nepovolené použití magie, už to určitě vědí, věř mi.“

„Ale já jsem se musel zbavit mozkomorů, potřeboval jsem použít magii - budou se spíš starat o to, kde se vzali mozkomoři ve Vistáriové ulici, ne?“

„Chlapče, přála bych si, aby to tak bylo, ale bojím se - MUNDUNGUSI FLETCHERE, JÁ TĚ ZABIJU!“

Odpovědí jí bylo hlasité *prásknutí*, vzduchem zavanul silný zápach alkoholu a tabáku a objevil se neoholený muž v potrhaném plášti. Měl krátké nohy do O, dlouhé rozježené nazrzlé vlasy a krví podlité oči s velkými váčky, díky kterým připomínal psa baseta. Držel stříbřitý balíček, který podle Harryho evidentně kdysi býval neviditelným pláštěm.

„Co je, Figgy?“ řekl, kmitaje očima z paní Figgové na Harryho a Dudleyho, „jak to, že nejseš v utajení?“

„Já ti dám *utajení*,“ zavřeštěla paní Figgová, „mozkomorové, ty jeden zbytečněj starej zlodějskej pobudo!“

„Mozkomoři?“ opakoval Mundungus, jat hrůzou, „mozkomoři, tady?“

„Ano, tady, ty bezcená hroudo netopýřích bobků,“ pokračovala rozzuřeným hlasem paní Figgová, „mozkomorové napadli chlapce zrovna o tvou službu!“

„No nazdar,“ pípl Mundungus slabě a nepřestával střídavě sledovat Harryho a čarodějkou, „no nazdar, a já -“

„A ty sis byl kupovat kradený kotlíky! Neříkala jsem ti, abys nikam necho- dil? *Neříkala jsem ti to!*“

„Já - no, já -“ Mundungus vypadal opravdu zoufale, „byla to fakt dobrá pří- ležitost, chápeš -“

Paní Figgová zvedla ruku se síťovkou a praštila s ní Mundunguse přes hla- vu; podle cinkavého zvuku, který se ozval, byla síťovka plná plechovek s kočí- čím žrádlem.

„Au - ‘di s tím - ‘di s tím, ty bláznivá stará bábo! Někdo to musí říct Brumbá- lovi!“

„Ano, to musí,“ ječela paní Figgová, mlátíc v pravidelném rytmu síťovkou Mundunguse přes všechna místa, na která dosáhla, „a - to - bys - měl - udělat - ty - a - můžeš - mu - rovnou - říct - proč - jsi - tady - nebyl - když - jsme - tě - potřebovali!“

„Nech toho!“ bránil se Mundungus a rukama si chránil hlavu, „už jdu, už jdu!“

A zase zmizel za doprovodu hlasitého prásknutí.

„Doufám, že ho Brumbál *zavraždí*“ řekla pomstychtivě paní Figgová, „a teď pojď, Harry, na co čekáš?“

Harry se rozhodl neplýtvat dechem na tak zbytečné sdělení, jako že se sotva drží na nohou, raději si polomrtvého Dudleyho nadhodil na rameni a pokrač- oval v chůzi.

„Dovedu tě ke dveřím,“ řekla paní Figgová, když zahrnuli do Zobí ulice, „pro případ, že by tu ještě nějakí byli... Ach, to je hrůza, katastrofa... A tys s nimi musel bojovat úplně sám... A Brumbál nám nakázal, že tě nesmíme za žádnou cenu nechat použít magii... No, nebudeme plakat nad rozlitém lektvarem...“

„Takže,“ funěl Harry, „Brumbál... mě nechal... sledovat?“

„No jistě,“ odpověděla netrpělivě paní Figgová, „to sis myslel, že tě po tom, co se stalo v červnu, nechá jen tak samotného? Dobrý bože, chlapče, řekli mi, že jsi docela inteligentní... Dobře... Tak běž dovnitř a zůstaň tam,“ řekla, když se ocitli před číslem pět. „Předpokládám, že se s tebou v dohledné době někdo spojí.“

„Co budete dělat?“ zeptal se Harry rychle.

„Půjdu přímou cestou domů,“ otrásla se paní Figgová při pohledu na po- temnělou ulici, „a budu čekat na instrukce. Jen hlavně zůstaň v domě. Dobrou noc.“

„Počkejte, nechodte ještě! Chtěl bych vědět -“

Ale paní Figgová už pelášila pryč, obrovské boty jí pleskaly o chodidla, ple- chovky v síťovce cinkaly.

„Počkejte!“ zavolal Harry. Chtěl se zeptat na milion věcí; ale během několi- ka vteřin spolkla paní Figgovou tma. Harry si naposled nadhodil Dudleyho a vydal se na bolestivě pomalou cestu po chodníčku ke dveřím čísla čtyři.

Světlo v chodbě bylo rozsvícené. Harry zastrčil hůlku za džínsy, zazvonil a sledoval, jak silueta tety Petunie, vlnící se na skle venkovních dveří, roste.

„Dudloušku! No konečně, už začínalo být pomalu - pomalu - *Dudley, co se stalo!*“

Harry se podíval na Dudleyho a vyklouzl zpod jeho ruky v tu pravou chvíli. Dudley se zakýval, ve tváři úplně zelený a pak otevřel ústa a pozvracel celou rohožku.

„Dudloušku! Dudloušku, co se ti stalo? Vernone? VERNONE!“

Harryho strýc příklusal z obývacího pokoje, mrožím knírem znepokojeně mrskal sem a tam, což dělal vždycky, když byl rozčilený. Společně s Petunií došli nemohoucího Dudleyho dovnitř, pečlivě se vyhýbajíce nechutné kaluži.

„On je nemocný, Vernone!“

„Co se ti stalo, synku? Dala ti paní Polkissová nějaký nový čaj?“

„Proč jsi celý zamazaný, miláčku? Ležel jsi na zemi?“

„Počkat - nepřepadl tě někdo, synku?“

Teta Petunie zaječela.

„Zavolej na policii, Vernone! Zavolej na policii! Dudloušku, miláčku, řekni něco mamince! Co ti udělal?“

Ve všem tom zmatku si nikdo nevšímal Harryho, což mu perfektně vyhovovalo. Podařilo se mu protáhnout se do chodby, než strýc Vernon zavřel dveře, a zatímco Dursleyovi vyváděli, tiše se přesunul po schodech do pokoje.

„Kdo to udělal, synku? Řekni nám jména. Neboj se, my je dostaneme.“

„Psst! Chce nám něco říct, Vernone! Co je to, Dudloušku? Řekni mamince!“

Harry stál na nejspodnějším schodě, když Dudley konečně promluvil.

„On.“

Harry ztuhl, nohu na schodě, připraven na explozi.

„KLUKU! POJĎ SEM!“

S pocitem děsu a zlosti zároveň opustil Harry schody a pomalu se vydal do kuchyně za Dursleyovými.

Pečlivě uklizená kuchyň v porovnání s temnotou venku přímo zářila. Teta Petunie posadila Dudleyho do křesla; ten vypadal pořád dost zeleně a nedobře. Strýc Vernon probodával Harryho nebezpečně zúženými očima.

„Co jsi udělal mému synovi?“ zeptal se s výhrůžným zavrčením.

„Nic,“ odpověděl Harry, ačkoliv věděl, že mu strýc nebude věřit.

„Co ti udělal, Dudloušku?“ zeptala se Petunie rozechvěle a snažila se houbou očistit Dudleyho koženou bundu, „bylo to - tamto? Použil tu *věc?*“

Dudley pomalu a roztřeseně kývl.

„Neudělal jsem to!“ řekl Harry ostře, když teta Petunie zavyla a strýc Vernon začal pěstí. „Já jsem mu nic neudělal, já ne, to byli - “

Přesně ten moment si vybrala velká sova k proletění oknem přímo do kuchyně. Těsně minula Vernonovu hlavu, obletěla kuchyň, upustila velkou pergamenu obálku Harrymu k nohám, ladně vybrala zatáčku kolem ledičky a opět zmizela nad zahradou.

„SOVY!“ zařval strýc Vernon a žíla na jeho spánku zlostně pulsovala, když s hlasitým bouchnutím zavřel okno, „ZASE SOVY! V TOMHLE DOMĚ UŽ NECHCI NIKDY VIDĚT ŽÁDNÉ SOVY!“

Ale to už Harry trhal obálku a vytahoval dopis a srdce mu bilo až v krku.

Vážený pane Pottere,

Dostali jsme hlášení, že jste použil kouzlo Patronus dnes večer v devět hodin dvacet tři minut v oblasti obydlené mudly a navíc v přítomnosti mudly. Tento závažný přešůpek proti zákazu používání kouzel nezletilými čaroději mimo školu byl potrestán vyloučením z Bradavické školy čar a kouzel. Očekávejte v dohledné době v místě svého bydliště návštěvu pracovníků ministerstva, kteří se postarají o zničení vaší hůlky. Jelikož jste už jednou obdržel oficiální varování za první přešůpek, musíme vám s politováním oznámit, že očekáváme vaši přítomnost u disciplinárního řízení na ministerstvu kouzel, dvanáctého srpna v devět hodin.

S pozdravem

Vaše

Mafalda Hopkirková

Úřad nepovoleného používání kouzel

Ministerstvo kouzel

Harry si dopis přečetl dvakrát a ani nevšímal, že strýc a teta pořád mluví. Skrze pocit chladné tuposti, který se mu usídlil v hlavě, to neproniklo. Jen jedna věc pronikla do jeho vědomí jako jedovatý šíp - byl vyloučen z Bradavic. Bylo po všem. Už se tam nikdy nevrátí.

Podíval se na Dursleyovy. Strýc Vernon byl brunátný v obličejí, řval a mával pěstmi; teta Petunie objímala Dudleyho, který už zase zvracel.

Harryho omráčený mozek se opět probral. *Očekávejte v dohledné době v místě svého bydliště návštěvu pracovníků ministerstva, kteří se postarají o zničení vaší hůlky.* Na to byla jediná možná reakce - musel utéct, a to hned. Kam půjde, Harry nevěděl, ale jedním si byl jist - v Bradavicích nebo venku, hůlku prostě potřeboval. Vytáhl ji z kalhot a otočil se k odchodu.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ ječel strýc Vernon. Když Harry nereagoval, vskočil mu do cesty. „Ještě jsem s tebou neskončil, kluku!“

„Jdi mi z cesty,“ řekl tiše Harry.

„Zůstaneš tady a vysvětlíš mi, jak je možné, že můj syn - “

„Jestli neuhneš, zakleju tě,“ odpověděl Harry a zvedl hůlku.

„To nemůžeš,“ vrčel Vernon, „vím, že nesmíš čarovat jinde, než v tom blázinci, co mu říkáte škola!“

„Z toho blázince mě právě vykopli,“ řekl Harry, „takže si můžu dělat, co chci. Máš tři sekundy. Jedna - dvě - „

A přišlo další hlasité PRÁSK. Teta Petunie zaječela, strýc Vernon také a skrčil se a Harry už potřetí tento den začal pátrat po zdroji hluku, který nezpůsobil. Spatřil ho hned - venku na okně seděla trochu pocuchaná sova pálená, které se právě podařilo narazit do zavřeného okna.

Harry ignoroval Vernonův výkřik „SOVY!“ a vrhl se k oknu. Sova měla na noze přivázaný malý kousek pergamenu a sotva ho Harry odvázal, odstartovala. Třesoucíma se rukama rozbalil Harry další zprávu, která byla napsána černým inkoustem, podle písma evidentně ve spěchu.

Harry —

Brumbál je na ministerstvu a snaží se to nějak vyřešit. NEOPOUŠTĚJ DŮM. NEPOUŽÍVEJ MAGII. NEODEVZDÁVEJ HŮLKU. Arthur Weasley

Brumbál se to snažil vyřešit... Co to mělo znamenat? Měl Brumbál dostatečnou moc na to, aby mohl ovlivnit ministerstvo kouzel ve svůj prospěch? Byla tu nějaká naděje, že by se mohl vrátit do Bradavic? Harryho dušička poskočila radostí z toho kousíčku naděje, ale hned ji zase přidusila panika - jak by asi měl ubránit svou hůlku, když nemůže použít magii? Musel by se bit s lidmi z ministerstva, a kdyby to udělal, měl by co dělat ne s vyloučením, ale s Azkabanem.

Myšlenky mu vířily v hlavě... Mohl se pokusit o útěk a risknout, že ho lidé z ministerstva chytí, nebo zůstat a čekat, až si pro něj přijdou sem. První možnost ho sváděla daleko víc, ale věděl, že panu Weasleymu leží na srdci jen jeho dobro a koneckonců, Brumbál už vyřešil horší věci, než byla tahle.

„Dobře,“ řekl Harry, „rozmyslel jsem si to. Zůstanu.“ Sedl si na kuchyňský stůl a pozoroval Dudleyho a Petunii. Dursleyovy jeho rozhodnutí překvapilo; teta Petunie hodila po Vernonovi bezmocný pohled. Žíla na jeho spánku vypadala, že co chvíli praskne.

„Odkud jsou všechny ty pitomé sovy?“ zasupěl strýc.

„Ta první byla z ministerstva kouzel a nesla mi zprávu o vyloučení ze školy,“ vysvětlil mu klidně Harry. Napínal uši, aby zachytil všechny zvuky zvenku pro případ, že by se úředníci ministerstva blížili, a bylo lepší odpovídat na otázky než nechat strýce Vernona rvát. „A ta druhá byla od táty mého kamaráda Rona, který pracuje na ministerstvu.“

„*Ministerstvo kouzel?*“ zvolal strýc Vernon, „lidi jako ty ve *vládě!* No, tak to vysvětluje všechno, všechno, není divu, že tahle země se řítí do pekel.“

Když Harry neodpovídal, vyplívl strýc další otázku: „A proč tě vyloučili?“

„Protože jsem použil magii.“

„AHA!“ zařval vítězně strýc Vernon a praštil pěstí do ledničky, která se tou ranou otevřela a vypadl z ní balíček Dudleyho nízkotučných pamlsků, „takže to přiznáváš! *Co jsi Dudleymu udělal?*“

„Nic,“ řekl Harry, o něco méně klidný, „to jsem nebyl já -“

„Ale byl,“ zahuhlal Dudley a strýc s tetou okamžitě začali na Harryho mávat, aby zmlkl, a sehnuli se k synovi.

„Pokračuj, synu, řekni nám, co udělal?“

„Řekni nám to, miláčku,“ zašeptala teta Petunie.

„Namířil na mě svoji hůlku,“ mumlal Dudley.

„Jo, ale nepoužil jsem - „ začal rozzlobeně Harry, ale -

„SKLAPNI!“ křikl strýc Vernon a teta Petunie najednou.

„Pokračuj, synku,“ opakoval strýc a jeho knír zuřivě poletoval.

„Všechno ztemnělo,“ otrásl se Dudley, „všechno. A pak jsem s-slyšel... věci. Uvnitř v hlavě.“

Strýc s tetou si vyměnili pohledy plné hrůzy. Jestliže jejich nejméně oblíbenou věcí na světě byla magie - v závěsu následována sousedy, kteří porušovali zákaz zalévání - lidé, kteří slyšeli hlasy, byli někde ve spodní desítce. Bylo jim jasné, že Dudley přichází o rozum.

„Jaké věci jsi slyšel, miláčku?“ vydechla teta Petunie, tvář bílou jako křída a oči plné slz.

Ale nevypadalo to, že by to Dudley dokázal vyslovit. Otrásl se a zavrtěl svou velkou blondatou hlavou; a Harry, i přes ten tupý pocit, který ho ovládl hned po příletu první sovy, pocítil zvědavost. Mozkomorové dokázali v člověku probudit vzpomínky na ty nejhorší okamžiky jejich života. Co mohlo takhle zničit Dudleyho?

„Jak se to stalo, že jsi upadl, synku?“ chtěl vědět strýc Vernon nepřírozně tichým hlasem, jakým se mluví u postele smrtelně nemocného člověka.

„U-upadl jsem,“ odpověděl Dudley, „a pak - „

Naznačil rukou cosi nad svým rozložitým hrudníkem. Harry mu rozuměl. Dudley měl na mysli ten mrazivý dech, který naplní vaše plíce, když z vás někdo vysaje veškerou naději a štěstí.

„Hrůza,“ zaskřehotal Dudley, „zima. Hrozná zima.“

„Dobře,“ řekl strýc Vernon a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. Teta Petunie sáhla Dudleymu na čelo. „Co bylo potom, Dudley?“

„Cítil jsem... Cítil jsem... Jako kdybych... Jako kdybych...“

„Jako kdybys už nikdy v životě neměl být šťastný,“ doplnil Harry tupě.

„Ano,“ souhlasil Dudley a stále se trásl.

„Tak!“ houkl strýc, jehož hlas opět nabyl své obvyklé síly, a narovnal se. „Začaroval jsi mého syna nějakým šíleným kouzlem, takže slyšel hlasy a věřil že - že ho čeká zkáza, nebo tak něco, co?“

„Kolikrát to mám ještě opakovat?“ řekl Harry a jeho hlas zesiloval stejně jako jeho zlost, „To jsem nebyl *já!* To byli mozkomorové!“

„To byli - co že to bylo za pitomost?“

„Moz - ko - mo - ro - vé,“ slabikoval Harry pomalu, „dva.“

„A kdo jsou to ksakru ti mozkomorové?“

„Strážci Azkabanu, vězení pro čaroděje,“ řekla teta Petunie.

Trvalo to dvě sekundy zvonivého ticha, než si teta Petunie přitiskla ruku na ústa, jako by právě řekla sprosté slovo. Strýc Vernon na ni nevěřičně zíral. Harry také. Paní Figgová byla jedna věc - ale *teta Petunie?*

„Jak to víš?“ zeptal se ohromeně.

Teta Petunie vypadala, že překvapila i sama sebe. Omluvně se podívala na strýce Vernona a pak spustila ruku a odhalila tak koňské zuby.

„Slyšela jsem toho - hrozného chlapa - jak *jim* o nich říkal - ale to bylo před hodně lety,“ řekla přerývaným hlasem.

„Jestli myslíš moji mámu a tátu, proč nepoužíváš jejich jména?“ zeptal se jí hlasitě Harry, ale Petunie ho ignorovala. Vypadala velmi nervózně.

Harry byl v šoku. Nepočítáme-li jeden dávný výbuch, kdy teta Petunie ječela, že jeho matka byla cvok, nikdy ji neslyšel o své sestře mluvit. Nikdy by byl neřekl, že si zapamatuje takovouhle informaci o světě magie, zvláště po těch letech, kdy napřela veškerou svou energii na předstírání, že ten svět neexistuje.

Strýc Vernon otevřel ústa, zase je zavřel, znovu otevřel a znovu zavřel a nakonec, když si vzpomněl, jak se mluví, otevřel ji potřetí a zakrákal: „Takže - takže - oni - oni - eh - opravdu existují - ti - mozkomo-co-to?“

Teta Petunie přikývla.

Strýc Vernon koukal střídavě na ni, na Dudleyho, na Harryho a zase zpátky, jako by doufal, že někdo vykřikne „*Apríl!*“ Protože se tak nestalo, opět otevřel pusou, ale byl ušetřen nutnosti hledat slova, neboť přiletěla další sova. Prosvítila oknem jako opeřená dělová koule a s rámusem přistála na kuchyňském stole, až sebou všichni Dursleyovi trhli. Harry roztrhl úředně vypadající obálku.

„Už dost - těch - sov,“ zahuhlal strýc Vernon nepřítomně a zavřel okno.

Vážený pane Pottere,

Toto je dodatek k našemu dopisu, odeslanému před přibližně dvaceti minutami. Ministerstvo kouzel přehodnotilo své rozhodnutí zničit vaši hůlku. Můžete si ji ponechat až do disciplinárního řízení, které se uskuteční dvacátého srpna a na kterém bu-

de účinně oficiální rozhodnutí. Vzhledem k proběhnutému jednání s ředitelem Bradavické školy čar a kouzel se věc s Vaším vyloučením ze školy odkládá na totéž datum. Do té doby pokládejte své vyloučení za podmíněčné.

S pozdravem

Vaše

Mafalda Hopkirková

Úřad nepovoleného používání kouzel

Ministerstvo kouzel

Harry si dopis přečetl celkem třikrát. Zoufalství ho trochu opustilo, protože teď už vyloučení nebylo definitivní, ale o nějaké větší úlevě se nedalo mluvit. Všechno záviselo na slyšení, které mělo proběhnout v srpnu.

„No?“ zeptal se strýc Vernon a vrátil tak Harryho do reality, „co je to tentokrát? Odsoudili tě k něčemu? Máte u vás trest smrti?“ dodal s nadějí v hlase

„Budu se muset dostavit na slyšení.“

„A tam se dozvíš trest?“

„Předpokládám, že ano.“

„Tak to mám ještě naději,“ komentoval to strýc Vernon.

„No, jestli je to všechno,“ zvedl se Harry. Toužil být chvíli sám, aby mohl přemýšlet a možná poslat dopis Ronovi, Hermioně nebo Siriusovi.

„NE, TO TEDA SAKRA NENÍ VŠECHNO,“ zavyl Vernon, „SEDNI SI!“

„Co ještě?“ ozval se netrpělivě Harry.

„DUDLEY!“ zařval strýc Vernon, „chci vědět, co přesně se stalo mému synovi!“

„FAJN!“ zařval Harry v odpověď a hůlka, kterou stále svíral v ruce, na jeho rozzuřenou náladu zareagovala malou sprškou červených a zlatých jiskřiček. Všichni tři Dursleyové sebou trhli.

„Dudley a já jsem byli v uličce mezi Magnoliovou a Vistáriovou ulicí,“ mluvil rychle Harry a snažil se ovládnout, „Dudley mě provokoval, tak jsem na něj vytáhnul hůlku, ale nepoužil jsem ji. Pak se objevili dva mozkomorové –“

„Ale CO jsou to mozkomoti,“ chtěl vědět Vernon, „co DĚLAJÍ?“

„Už jsem říkal - vysávají z lidí štěstí. A když dostanou příležitost, políbí tě –“

„Políbí,“ nevěřil strýc Vernon, „políbí?“

„Oni tak říkají tomu, když ti ústy vysávají duši.“

Teta Petunie tiše zakvičela.

„Jeho duši? Ale tu jeho nevzali - ještě pořád má -“

Pevně Dudleyho objala a zatřásla jím, zřejmě aby se přesvědčila, že jeho duše stále ještě hrká vevnitř.

„Jistěže nevysáli jeho duši, kdyby to udělali, to byste poznali,“ vysvětloval Harry vyčerpaně.

„Nandal's jim to, vid', synku?“ řekl strýc Vernon hlasitě, jako muž, který se snaží dostat konverzaci zpět na rovinu, ve které se dokáže pohybovat, „hezky bum-bác...“

„Na mozkomory neplatí *bum-bác*,“ zavrčel Harry skrz stisknuté zuby.

„Proč je teda v pořádku?“ vybuchl strýc Vernon, „proč není vysátej?“

„Protože jsem použil kouzlo Patronus - „

VHÚÚŠ. Skřípání drápů, svištění křídel, obláček prachu - čtvrtá sova vrazila do kuchyně skrz krb.

„PRO RÁNY BOŽÍ!“ zuřil strýc Vernon a rval si knír, což už hodně dlouho nedělal, „TADY NEBUDOU ŽÁDNÝ SOVY, TO NEBUDU TOLEROVAT, ŽÁDNÝ SOVY!“

Ale to už Harry odvažoval ze soví nožky ruličku pergamenu. Byl přesvědčen, že to musí být dopis od Brumbála, který muž vše vysvětlí - mozkomory, paní Figgovou, co chytá ministerstvo, jak se mu podařilo to vyřešit - takže byl snad poprvé v životě zklamaný z toho, že vidí Siriusův rukopis. Ignoruje strýce Vernona a jeho nadávky na sovy, přečetl si zprávu.

Arthur mi právě řekl, co se stalo. Už ten dům neopouštěj, ať se děje co chce.

Harry pokládal takovou zprávičku za zcela neadekvátní situaci, ve které se právě nalézal, takže několikrát obrátil pergamen, hledaje zbytek dopisu, ale nic nenašel.

A opět se ozývala zlost. To ho ani *nikdo* nepochválí za odehnání dvou mozkomorů? Pan Weasley i Sirius dělali, jako kdyby něco provedl a oni si schovávali své kázání až na dobu, kdy zjistí, kolik škod bylo napácháno.

„...panda, chci říct, banda sov poletující sem a tam po mém domě. To teda ne, kluku, to - „

„Nemůžu ty sovy zarazit,“ odsekl Harry a zmačkal Siriusův dopis.

„Chci pravdu, chci vědět, co se dnes v noci stalo!“ štěkal strýc Vernon. „Jestliže to byli mozkomorové, kdo zranil Dudleyho, jakto, že vyloučili tebe? Tys udělal víc co - přiznal ses!“

Harry se zhluboka nadechl. Začínala ho bolet hlava. Víc než po čemkoliv jiném toužil po útěku z kuchyně, pokud možno někam úplně pryč od Dursleyů.

„Použil jsem kouzlo Patronus, abych se zbavil mozkomorů,“ řekl a nutil se do klidu. „To je to jediné, co na ně platí.“

„Ale co dělali mozkoidei v Kvikálkově?“

„To ti nemůžu říct. Sám nevím.“

Harryho zlost se pomalu vytrácela, cítil se úplně vyčerpaný. Dursleyovi na něj zírali.

„To je kvůli tobě,“ řekl strýc Vernon, „má to co dělat s tebou, kluku, já to vím. Proč by se tu jinak objevili? Proč by jinak byli v té ulici? Ty musíš být jediný - jediný,“ snažil se strýc marně vymáčkout slovo čaroděj. „Jediný *ty-víš-co* v okruhu několika mil.“

„Já nevím, proč jsou tady.“

Ale po Vernonových slovech se Harryho mozek opět probral. Proč přišli mozkomorové do Kvikálkova? Jak se mohli objevit zrovna v té samé ulici, ve které byl Harry? Poslal je někdo? Ztratilo snad ministerstvo nad mozkomory kontrolu? Opustili Azkaban a přidali se k Voldemortovi, jak předpokládal Brumbál?

„Ti mozkotidi hlídají nějaké divné vězení?“ ptal se Vernon, narušuje tak tok Harryho myšlenek.

„Ano.“

Kdyby ho jen přestala bolet hlava, kdyby jen mohl vypadnout z kuchyně do své tmavé ložnice a *přemýšlet*...

„Oho! Přišli tě zatknout!“ zvolal triumfálně strýc Vernon, šťasten, že konečně nalezl odpověď. „Je to tak, že jo, kluku? Ty utíkáš před zákonem!“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Harry, potřásaje hlavou, jako by odháněl mouchy a jeho mozek pracoval na plné obrátky.

„Tak proč?“

„On je musel poslat,“ řekl Harry tiše, spíš sám k sobě než ke strýci Vernoni.

„Co je zas tohle? Kdo je jako měl poslat?“

„Lord Voldemort.“

Všiml si, jak zvláště působí fakt, že Dursleyovi, kteří sebou šklbli při každém zaslechnutí slova „čaroděj“, „magie“ nebo „hůlka“, vstřebali jméno nejobávanějšího čaroděje všech dob bez hnutí brvou.

„Lord - moment,“ zarazil se strýc Vernon a tvář se mu zkroutila, jak pomalu dospěl k pochopení, „to jméno jsem už někde slyšel... To byl přece ten kdo -“

„Zabil moje rodiče, ano,“ doplnil dutým hlasem Harry.

„Ale vždyť je přece dávno po něm,“ řekl netrpělivě strýc Vernon bez jakékoliv známky rozrušení nad nějakou vraždou Harryho rodičů, „ten velkej chlap mi to říkal. Je pryč.“

„Vrátil se.“

Byl to zvláštní pocit, stát v přímo chirurgicky čisté kuchyni tety Petunie, poblíž ledničky toho nejnovějšího typu, televize s obrovskou obrazovkou a poklidně kecat se strýcem Vernonem o Voldemortovi. Zjevení mozkomorů v Kvikálkově prolomilo tu velkou, neviditelnou zeď, která oddělovala přísně nemagický svět Zobí ulice a ten druhý a Harryho dva životy se slily v jeden

a všechno se obrátilo naruby; Dursleyovi se ptali na věci ze světa magie a paní Figgová znala Brumbála; mozkomorové courali po městě a Harry už se možná neměl nikdy vrátit do Bradavic. Hlava ho rozbolela ještě víc.

„Vrátil?“ zašeptala teta Petunie.

Dívala se na Harryho tak, jak se na něj ještě nikdy nedívala. A najednou, poprvé ve svém životě, si Harry plně uvědomil, že teta Petunie je sestra jeho matky. Nevěděl, proč ho to v té chvíli tak silně zasáhlo. Teď mu došlo, že není jediný člověk v místnosti, který tušil, co by návrat lorda Voldemorta mohl znamenat. Teta Petunie se na něj dívala tak, jak ještě nikdy předtím. Její obrovské bledé oči (tak nepodobné očím její sestry) nebyly zúžené nenávistí nebo hněvem, byly rozšířené strachy. Zuřivé předstírání, kterého se teta Petunie celý Harryho život držela jako klíště - totiž že kromě světa, který obývala se strýcem Vernonem, žádný jiný neexistuje - vzalo za své.

„Ano,“ odpověděl Harry přímo tetě Petunii, „vrátil se před měsícem. Viděl jsem ho.“

Její ruce se dotkly Dudleyho širokých kožených ramen a pevně je sevřely.

„Počkej,“ vložil se do toho zase strýc Vernon a sledoval střídavě Harryho a svou ženu, zjevně zmatený náhlým porozuměním, které se dostavilo u všech najednou, „počkej. Tak ten lord Voldetento je zase tady, říkáš.“

„Ano.“

„A byl to on, kdo zabil tvoje rodiče.“

„Ano.“

„A teď za tebou posílá mozkomoráky?“

„Vypadá to tak.“

„Už to chápu,“ uzavřel strýc Vernon a popotáhl si kalhoty. Vypadal jako velký otékající balón, jeho fialová tvář rostla Harrymu přímo před očima. „Takže tím se to vysvětluje,“ řekl a jeho košile se nebezpečně napínala, jak se nafukoval, „*můžeš z tohoto domu vypadnout, kluku!*“

„Co?“ nevěřil Harry svým ušima.

„Slyšels mě - VEN!“ zahulákal Vernon, až teta Petunie a Dudley nadskočili, „VEN! VEN! To jsem měl udělat už před lety! Sovy si tu z toho dělají sovinec, pudinky vybuchují, polovina salónu zničená, Dudleyho ocásek, teta Marge poletující u stropu a k tomu ten létající Ford Anglia - VEN! VEN! A máš to! Jsi historie! Tady nezůstaneš, rozhodně ne když po tobě jdou nějací šílenci, nebudeš ohrožovat moji ženu a syna, nebudeš nám sem zatahovat svoje problémy. Jestliže máš dopadnout stejně, jako tvoji budižkničemové rodiče, tak tě tu nechci! VEN!“

Harry zůstal stát jako solný sloup. Dopisy od ministerstva, pana Weasleyho a Siriuse svíral celé zmačkané v levé ruce. *Už neopouštěj dům, ať se stane cokoli. NEOPOUŠTĚJ DŮM SVÉ TETY A STRÝCE.*

„Slyšels dobře,“ pokračoval strýc Vernon, nakláníje se vpřed a strkáje svůj fialový obličej přímo před Harryho, takže ten cítil, jak na něj prská, „seber se a jdi! Ještě před půl hodinou ses nemohl dočkat, až odsud odejdeš! Tak se seber a běž a nikdy už tě nechci vidět u našich dveří! Proč jsme si tě vůbec tehdy nechali, to nechápu, Marge měla pravdu, měli jsme tě dát do sirotčince. Byli jsme moc měkčí, mysleli jsme si, že to z tebe budeme moct vyklepat, že z tebe uděláme normální dítě, ale teď je jasné, že jsi byl prohnitý už od začátku a já už mám dost - těch sov!“

Komínem prohučela pátá sova a to tak rychle, že se přímo rozplácla na zemi, než se opět zvedla a vyletěla ke stropu. Harry se snažil chytit dopis, zabalený v červené obálce, ale sova proletěla nad jeho hlavou přímo k tetě Petunii, která zaječela a kryla si hlavu. Sova na ni upustila červenou obálku, otočila se a zmizela, kudy přiletěla.

Harry vyskočil po dopise, ale teta Petunie byla rychlejší.

„Můžeš ho otevřít, jestli chceš,“ řekl Harry, „ale stejně uslyším, co v něm je. To je Hulák.“

„Nech to být, Petunie,“ zařval strýc Vernon, „nesahej na to, může to být nebezpečné!“

„Je to adresováno mně,“ roztřásla se teta Petunie, „*mně*, Vernone, podívej! *Paní Petunie Dursleyová, kuchyň, číslo 4, Zobí ulice* -“

Zděšeně zadržela dech, když se z obálky začalo kouřit.

„Otevři to,“ pobízela ji Harry, „ať to máš za sebou. Stejně se tomu nevyhneš.“

„Ne.“

Teta Petunie se klepala jako osika, rychle hledajíc očima nějakou únikovou cestu, ale bylo pozdě - obálka vzplála. Teta Petunie zaječela a upustila ji na stůl.

Kuchyň zaplnil strašlivý hlas, posílený ozvěnou, který vycházel z hořící obálky.

„*Pamatuj mých posledních, Petunie.*“

Teta Petunie vypadala, že omdlí. Padla do křesla vedle Dudleyho s obličejem v dlaních. Zbytky obálky se v tichosti proměnily v popel.

„Co to mělo být,“ staral se netrpělivě strýc Vernon, „co - já tomu - Petunie?“

Teta Petunie neříkala nic. Dudley na ni hloupě zíral s otevřenou pusou. Ticho bylo k nevydržení. Harry svou tetu sledoval, v hlavě zmatek a bolest.

„Petunie, drahá?“ ptal se strýc bázlivě, „P-Petunie?“

Teta zvedla hlavu. Stále se trásla. Hlasitě polkla.

„Ten kluk - ten kluk tu bude muset zůstat, Vernone,“ řekla slabě.

„C-co?“

„Zůstane,“ zopakovala, aniž by se podívala na Harryho. Vyškřábala se z křesla na nohy.

— KAPITOLA TŘETÍ —

Předsunutá stráž

Právě mě napadli mozkomorové a možná budu vyloučen z Bradavic. Chci vědět, co se děje, a chci odtud pryč.

Harry napsal ta slova na tři kousky pergamenu, jakmile se dostal ke stolu ve své ložnici. První adresoval Siriusovi, druhý Ronovi a třetí Hermioně. Jeho sova Hedvika byla zrovna na lovu; její klec stála prázdná na stole. Harry netrpělivě přecházel po pokoji, v hlavě mu pulzovala tupá bolest, mozek odmítal být ospalý, přestože oči ho pálily únavou. Z toho, jak táhl Dudleyho, ho bolela záda a na hlavě měl dvě bolestivé boule - jednu od okna, druhou od Dudleyho pěsti.

Nepřestával chodit, zlost a frustrace pořád nechtěly zmizet, skřípal zuby a zatínal pěsti, vrhaje zlostné pohledy z okna na prázdnou hvězdnatou oblohu. Mozkomorové poslaní, aby ho sebrali, paní Figgová a Mundungus Fletcher co by tajně ho sledující agenti, vyloučení z Bradavic a slyšení na ministerstvu - a ještě k tomu mu pořád nikdo nechtěl nic vysvětlit.

A o čem, o čem jen byl ten Hulák? Čí hlas to zněl tak strašlivou silou dole v kuchyni?

Proč musel pořád zůstat tady, jako vězeň, bez jediného slůvka vysvětlení? Proč s ním všichni zacházeli jako se zlobivým děckem? *Nepoužívej magii, zůstaň v domě...*

Nakopl svůj školní kufr, ale nijak mu to nepomohlo - teď se k zádům a hlavě ještě ke všemu přidala bolest v noze.

Zrovna když kulhal kolem okna, ozvalo se téměř neslyšitelné zašumění křídel a dovnitř jako malý duch vletěla Hedvika.

„No to je dost,“ vítal ji Harry nevrle, když přistála na vršku klece, „můžeš to pustit, mám pro tebe práci!“

Hedvika ho vyčítavě sledovala kulatýma zlatýma očima přes mrtvou žábu, kterou držela v zobáku.

„Pojď sem,“ nakázal Harry a přivázel tři roličky na její šupinatou nohu. „Odnes tohle přímou cestou Siriusovi, Ronovi a Hermioně a nevracej se bez hezky dlouhých, pořádných odpovědí. Klovej je tak dlouho, dokud nenapíšou nějakou slušnou odpověď, jasně? Rozumíš?“

Hedvika vydala přidružené zahoukání, protože v zobáku stále držela žábu.

„Tak leť.“

Hedvika ihned odstartovala. Jakmile byla pryč, praštil sebou Harry na postel a zíral na tmavý strop. Ke všem těm nepříjemným pocitům se teď ještě přidaly výčitky za to, že byl na Hedviku nevrlý; byla jedinou spřízněnou duší, kterou tady, v domě číslo 4 v Zobí ulici, měl. Slíbil si, že jí to vynahradí, až se vrátí s dopisy.

„On... ale Petunie...“

„Když ho vyhodíme, sousedi by mohli mít řeči,“ řekla. Rychle se vzpamatovala a její chování se dostávalo do obvyklých nevrlych kolejí, i když byla pořád velmi bledá. „Měli by hloupé otázky, chtěli by vědět, kam se poděl. Budeme si ho tu muset nechat.“

Strýc Vernon splaskl jako stará pneumatika.

„Ale Petunie, drahá -“

Teta Petunie ho ignorovala a otočila se k Harrymu. „Zůstaneš ve svém pokoji a neopustíš dům. Teď jdi do postele.“ Harry se nepohnul. „Od koho byl ten Hulák?“

„Na nic se neptej,“ odbyla ho teta Petunie.

„Máš snad nějaké kontakty s čaroději?“

„Řekla jsem jdi do postele!“

„Co to mělo znamenat? Pamatuj mé poslední co?“

„Běž do postele!“

„Ale -?“

„SLYŠEL JSI SVOU TETU, TAK BĚŽ DO TĚ POSTELE!“

Museli přece odpovědět brzy; útok mozkomorů se nedal jen tak ignorovat. Zítřka, až se probudí, bude mít na stole tři krásné tlusté dopisy a plán na okamžitý přesun do Doupěte. A s touto šťastnou myšlenkou Harry konečně usnul.

Ale Hedvika se do rána nevrátila. Harry strávil den ve svém pokoji, který opouštěl jen když potřeboval na záchod. Teta Petunie mu skrže kočičí dvířka, která sem nainstaloval před třemi roky strýc Vernon, předhodila snídani, oběd a večeři. Pokaždé, když ji Harry slyšel přicházet, ptal se jí na Huláka, ale stejně tak by se mohl ptát dveřní kliky - odpověď by byla stejná. Jinak se Dursleyovi jeho ložnici pečlivě vyhýbali. Harry jim stejně svou společnost vnucovat nehodlal, další kolo by ho mohlo rozčítit tak, že by se dopustil dalšího nepovoleného použití kouzel.

A tak to šlo celé tři dny. Harry neměl chvíli klidu a neustále pobíhal po pokoji a zuřil na všechny, kdo mohli za to, že se tu musí dusit ve vlastní šťávě; a někdy zase propadal letargii, takže ležel třeba hodinu bez hnutí na posteli, koukal do prázdna a přemítal o slyšení na ministerstvu, které ho čekalo.

Co když ho odsoudí? Co když ho *vyloučí* ze školy a jeho hůlka bude rozlomena na dva kusy? Co by pak dělal, kam by šel? Nemohl by jen tak pořád žít u Dursleyových jako dřív, ne teď, když poznal i druhý svět, do kterého opravdu patřil. Mohl by se nastěhovat k Siriusovi, jak ostatně Sirius před rokem navrhoval, než musel utéct před ministerstvem? Mohl by vůbec takhle sám žít, když ještě není plnoletý? Nebo to za něj všechno rozhodnou jiní? Byla jeho porušení pravidel tak těžká, že mohl čekat celou v Azkabanu? Kdykoliv jeho myšlenky zabloudily k obávanému vězení, vstal Harry z postele a začal znovu přecházet po pokoji.

Čtvrtou noc, zrovna když Harry procházel další apatickou fází a koukal do stropu, přišel do pokoje strýc. Harry se na něj pomalu podíval. Strýc Vernon měl na sobě svůj nejlepší oblek a na tváři blazeovaný výraz.

„Jdeme ven,“ řekl.

„Prosím?“

„My - tím myslím tvoje teta, Dudley a já - jdeme ven.“

„Fajn,“ odpověděl Harry a vrátil se ke zkoumání stropu.“

„Zatímco budeme pryč, nesmíš opustit tuto místnost.“

„OK.“

„Nedotkneš se televize, sterea, ani čehokoli jiného.“

„Jasně.“

„Nebudeš brát jídlo z ledničky.“

„Jo.“

„Zamknu dveře.“

„Udělej to.“

Vernon Harryho sledoval, jeho mdlé odpovědi mu byly krajně podezřelé - a pak vydusal ven a zavřel za sebou. Harry slyšel zacvakat klíč v zámku a strýcovy těžké kroky na schodech. O pár minut později k němu zvenku dolehlo startování motoru a potom zvuk odjíždějícího auta.

Harrymu to bylo úplně jedno. Koneckonců mezi domem s Dursleyovými a domem bez Dursleyových nebyl žádný rozdíl. Stejně neměl sílu ani na to, aby vstal a rozsvítil světlo. V místnosti se pomalu šerilo a Harry ležel a poslouchal noční zvuky proudící dovnitř oknem, které stále nechával otevřené pro Hedviku. V domě co chvíli něco zavržalo. V trubkách to rachtalo. Harry ležel bez hnutí, nemyslel na nic, zcela utopený ve vlastním zoufalství.

A pak zaslechl z kuchyně zřetelnou ránu. Okamžitě se posadil. Dursleyovi ještě nemohli být zpátky, vždyť sotva odjeli, a navíc, to by zaslechl jejich auto.

Chvíli bylo ticho, pak se ozvaly hlasy. *Lupiči*, napadlo Harryho a sklouzl s postele - ale hned potom mu došlo, že lupiči by nemluvíli nahlas, zatímco to, co se pohybuje po kuchyni, se o něco takového nestaralo.

Sebral s nočního stolku svou hůlku a postavil se ke dveřím. Vtom zámek hlasitě cvakl, až sebou škubl, a dveře se rozletěly. Harry stál bez hnutí, díval se na chodbu a napínal uši, ale nic se nedělo. Na chvíli zaváhal a pak tiše vyklouzl ven.

Srdce se mu opět nastěhovalo do krku. Dole v hale stáli nějací lidé, viděl jejich siluety; bylo jich asi osm a dívali se nahoru na něj.

„Odlož tu hůlku, chlapče, než někomu vypíchneš oko,“ ozval se hluboký, bručivý hlas.

Harryho srdce nekontrolovatelně poskakovalo. Ten hlas znal, ale hůlku držel stále nataženou vpřed.

„Profesore Moody?“ zeptal se váhavě.

„To slovo „profesor“ mi moc neříká,“ odpověděl hlas, „učení jsem zatím moc nedal, že? Pojď dolů, chceme si tě pořádně prohlédnout.“

Harry trochu sklonil hůlku, ale držel ji stále pevně a nepohnul se. Měl dobrý důvod být podezřívavý. Strávil celých devět měsíců ve společnosti někoho, koho pokládal za Moodyho a nakonec zjistil, že to není Moody, ale podvodník; podvodník, který se pokusil, než byl odhalen, Harryho zabít. Ale než se rozhodl, co tedy udělá, přišel zdola další, trochu drsnější hlas.

„To je v pořádku, Harry. Přišli jsme si tě odvést.“

Harryho srdce poskočilo. Ten hlas také znal, i když ho už přes rok neslyšel.

„Profesore Lupine?“ řekl nevěřičně, „to jste vy?“

„Proč tady vlastně stojíme v té tmě,“ zeptal se třetí hlas, ženský, Harrymu neznámý. „*Lumos*.“

V hale se rozzářila hůlka a osvětila celé okolí magickým světlem. Lidé dole se shlukli pod posledním schodem a dívali se nahoru na Harryho, někteří natahovali krk, aby ho lépe viděli.

Remus Lupin stál nejbliž. I když byl stále mladý, vypadal unaveně, skoro nemocně; měl víc šedých vlasů a jeho oblek byl záplatovaný a potrhaný. Ale přesto se na Harryho široce usmíval a ten se pokusil mu úsměv oplátit, přestože byl tak trochu v šoku.

„Óóó, vypadá přesně jak jsem si ho představovala,“ řekla čarodějka se svítící hůlkou. Vypadala ze všech nejmladší; měla bledou tvář tvaru srdce, tmavé zářící oči a krátké, jedovatě fialové ježaté vlasy. „Ahoj Harry!“

„Jo, teď už to chápu, Remusi,“ řekl holohlavý čaroděj v černém, který stál skoro vzadu - měl hluboký rozvážný hlas a v uchu zlatý kruh - „vypadá přesně jako James.“

„Až na ty oči,“ přidal se sípavým hlasem šedovlasý čaroděj, „Lillyiny oči.“

Pošuk Moody, který měl dlouhé rozčepýřené šedé vlasy a chyběl mu kus nosu, si Harryho podezřívavě měřil svými podivnými očima, z nichž každé mířilo jinam. Jedno bylo malé, tmavé a vypadalo jako skleněné, druhé velké, kulaté a jiskřivě modré - magické oko, které vidělo skrz zdi, dveře a taky dozadu za Moodyho hlavu. „Jseš si jistě, že je to on, Lupine?“ zavrčel, „bylo by trapné přivést místo něj Smrtijeda, který se za něj vydává. Měli bychom se ho zeptat na něco, co ví jen pravý Harry Potter. Pokud ovšem někdo nemáte s sebou veritasérum?“

„Harry, jak vypadá tvůj Patronus?“ zeptal se Lupin. „Jako jelen,“ odpověděl nervózně Harry. „Tak je to on, Pošuku,“ souhlasil Lupin.

Harry, dobře si vědom, jak na něj všichni zírají, sešel po schodech dolů a hůlku si zastrčil do zadní kapsy džínsů.

„Tam si ji nedávej!“ zařval Moody, „co kdyby se vznítila? Lepší čarodějové než ty už si připálili zadek!“

„Ty znáš někoho, kdo si připálil zadek?“ zeptala se fialovovlasá čarodějka se zájmem.

„Toho si nevímej. Prostě tu hůlku nedávej do zadní kapsy!“ uzavřel Moody. „Nikdo už nedodrжуje základní bezpečnostní pravidla při používání hůlek.“ Oddusál směrem ke kuchyni. „Já to viděl,“ dodal, když čarodějka obrátila oči vsloup.

Lupin potřásl Harrymu rukou. „Jak se daří?“ zeptal se.

„D-dobře...“

Harry nemohl uvěřit, že se to opravdu děje. Čtyři týdny bez jediné zprávičky a najednou je v Zobí ulici banda čarodějů, přímo v Dursleyovic domě. Prohlížel si lidi kolem Lupina - a oni pozorovali jeho. Uvědomil si, že už si čtyři dny neučesal vlasy.

„Já - chci říct, to je štěstí, že jsou Dursleyovi zrovna venku,“ zahuhlal.

„Štěstí, ha!“ ozvala se čarodějka s fialovými vlasy, „to jsem byla já, kdo je odstranil z cesty. Poslala jsem jim mudlovskou poštou dopis, že byli vybráni

Anglickou společností pro nejlépe udržované trávníky. Teď právě jedou na večírek s předáváním cen... Nebo si to alespoň myslí...“

Harry si živě představil obličej strýce Vernona, až zjistí, že žádná Anglická společnost pro nejlépe udržované trávníky není.

„Půjdeme pryč?“ zeptal se, „brzy?“

„Za chvíli,“ odpověděl Lupin, „jen čekáme na znamení.“

„Kam jdeme? Do Doupěte?“ zeptal se s nadějí v hlase Harry.

„Ne, do Doupěte ne,“ řekl Lupin a kynul Harrymu ke kuchyni; všichni čarodějové ho následovali. „To je moc riskantní. Máme místo někde jinde, v bezpečí. Chvilí to dalo...“

Pošuk Moody seděl na kuchyňském stole a přihýbal si z malé láhve, zatímco jeho magické oko se rozhlíželo všemi směry.

„Tohle je Alastor Moody, Harry,“ pokračoval Lupin, ukazuje na Moodyho.

„Jo, já vím,“ ošil se Harry. Zdálo se mu divné, že je představován někomu, koho znal - myslel si, že znal - už rok.

„A tohle je Nymfadora -“

„Neříkej mi Nymfadora, Remusi,“ ohradila se mladá čarodějka, „jen Tonková.“

„Nymfadora Tonková, která raději používá pouze příjmení,“ dokončil Lupin.

„Stejně jako bys to udělal ty, kdyby tě tvoje praštěná matka pojmenovala *Nymfadora*,“ zahučela Tonková.

„A toto je Kingsley Řetězák,“ ukázal Lupin na čaroděje v černém. „Elfias Doge.“ Čaroděj se sípavým hlasem kývl. „Dedalus Kopál -“

„My už jsme se potkali,“ zapištěl Kopál a smekl vysoký fialový klobouk.

„Emmeline Vance.“ Vznešeně vypadající čarodějka ve smaragdovém šálu pokynula hlavou. „Sturgis Podmore.“ Podmore měl hranatou čelist a husté slámově žluté vlasy a mrkl na Harryho. „A Hestie Jonesová.“ Černovlasá čarodějka s růžovými tvářemi si právě prohlížela topinkovač.

Harry při představování na každého kývl a přál si, aby na něj pořád tak zvědavě necivěli. Bylo to jako by se náhle ocitl na jevišti. Bylo mu také divné, proč je jich tolik.

„Překvapivě hodně lidí se přihlásilo, že se mnou pro tebe zajdou,“ vysvětlil Lupin, jako by slyšel Harryho myšlenky, a jeho ústa se zkroutila do mírného úsměvu.

„Jo, jasně, čím víc, tím líp,“ zahučel temně Moody, „jsme tvoje stráž, Pottere.“

„Čekáme na signál, že můžeme bezpečně opustit dům,“ řekl Lupin, vyhlížeje z okna. „Máme asi tak 15 minut.“

„Jsou taková čistotní, tihle mudlové,“ divila se Tonková a prohlížela si Dursleyovic kuchyň s neskryvaným zájmem. „Můj otec je mudla a je to takovej správnej starej špindíra. Předpokládám, že se to různí, jako u čarodějů?“

„No - ano,“ řekl Harry a otočil se zpět na Lupina, „podívejte, co se vlastně děje, ještě mi nikdo nic neřekl, co vlastně Volde-“

Čarodějové zasyčeli; Dedalus Kopál upustil klobouk a Moody zachrčel „Sklapni!“

„Co?“ divil se Harry.

„Tady nic rozebírat nebudeme, je to příliš riskantní,“ řekl Moody a namířil na Harryho své normální oko, zatímco to druhé zůstávalo zaměřené na strop. „Sakra,“ zaklel a srovnal si ho rukou, „od té doby, co ho ten parchant nosil, se pořád zasekává.“

A s odporným srknutím, asi jako když čistíte odpad zvonem, si oko vyndal.

„Pošuku, kolikrát jsem ti říkala, jak je to nechutné?“ ohradila se konverzačním tónem Tonková.

„Buď tak hodnej, Harry, podej mi sklenici vody,“ požádal Moody.

Harry naplnil sklenici vodou a donesl ji Moodymu, zatímco čarodějové pečlivě sledovali každý jeho krok. To zírání už ho začínalo unavovat.

„Na zdraví,“ řekl Moody a vzal si vodu. Hodil magické oko do ní a chvíli sklenicí kvědla, takže oko kroužilo kolem dokola a prohlíželo si při tom lidi kolem. „Na zpáteční cestě chci mít rozhled na 360 stupňů.“

„Jak se tam dostaneme - tam, co se chystáme?“ ptal se Harry.

„Na košťatech,“ řekl Lupin, „je to jediná možnost. Jsi moc mladý na přímý přesun kouzlem, Letaxová síť bude pod dohledem a otevřít nepovolenou bránu si nemůžeme dovolit.“

„Remus říká, že umíš dobře létat,“ promluvil Kingsley Řetězák.

„Létá výborně,“ opravil ho Lupin a díval se na hodinky, „každopádně, Harry, měl by ses jít sbalit. Až přijde signál, musíme být připraveni.“

„Pomůžu ti,“ nabídla se Tonková a šli spolu s Harrym do jeho pokoje v patře; po cestě si všechno zvědavě prohlížela.

„Legrační místo,“ komentovala to, „takové až moc čisté, jestli mi rozumíš? Tak nepřírozeně. Ach, tak tohle je lepší,“ dodala, když vstoupili do Harryho pokoje a rozsvítili.

V jeho pokoji byl trochu větší nepořádek, než v domě. Čtyři dny mizerné náklady udělaly svoje, Harry se neobtěžoval uklízet. Na zemi se válely knihy, které tam odhodil, když se neúspěšně pokoušel rozptýlit čtením; Hedvičina klec potřebovala vyčistit jako sůl, protože už začínala páchnout; a v otevřeném kufru se povalovala prapodivná směsice mudlovských a kouzelnických oděvů, která vybublávala až na podlahu.

Harry začal sbírat knihy a rychle je házet do kufru. Tonková se zastavila u otevřené skříně a kriticky se prohlížela v zabudovaném zrcadle.

„Víš, mám dojem, že fialová není tak docela moje barva,“ řekla po chvíli zamýšleně, „co myslíš, nevypadám v ní moc nápadně?“

„Eh - „začal Harry, prohlížeje si čarodějkou přes hromádku *Famfrpálových týmu Británie a Irska*.

„Určitě ano,“ rozhodla se Tonková. Pevně zavřela oči, jako kdyby se urputně snažila na něco si vzpomenout, a o vteřinu později už její vlasy zářily živě-kačkově růžovou barvou.

„Jak jste to udělala?“ nevěřil svým očím Harry.

„Jsem metamorfmágně,“ odpověděla čarodějka, zkoumajíc pečlivě svůj odraz v zrcadle. „Můžu měnit svůj vzhled, jak se mi zlíbí,“ vysvětlila, když viděla, že Harry se nechytá. „Narodila jsem se tak. Dostala jsem nejlepší známky ze skrývání a maskování během bystrozorského tréninku, a to prakticky bez jakéhokoli dalšího studia.“

„Vy jste bystrozorka?“ zeptal se Harry a bylo vidět, že to na něj udělalo dojem. Kariéra lovce temných mágů, to bylo přesně to, co hodlal po vystudování Bradavic dělat.

„Ano,“ děla pyšně Tonková, „Kingsley také, a ten je ještě o trochu lepší než já. Já jsem prošla teprve před rokem. Málem jsem propadla z plížení a stopování. Jsem hrozně nemotorná, slyšel jsi, jak jsem rozbila ten talíř, když jsme se objevili dole?“

„Jde se to naučit, být metamorfmágem?“ zajímal se Harry a přestal balit.

Tonková se zachichtala.

„Vsadím se, že bys občas tu jízvu rád schoval, co?“

Její zrak se dotkl Harryho znamení na čele.

„To máte pravdu,“ souhlasil Harry a otočil se. Neměl rád, když lidé zírali na jeho jízvu.

„No, obávám se, že to bude muset jít tou horší cestou. Metamorfmágové jsou vzácní, je to vrozené, nedá se to naučit. Ostatní čarodějové potřebují hůlku nebo lektvar. Ale pospěš si Harry, budeme muset jít, dole na nás čekají,“ dodala provinile a rozhlížela se po nepořádku na podlaze.

„No - to ano,“ popadl Harry další knihy.

„Nebud' hloupý, bude to rychlejší, když zabalím já,“ vyjekla Tonková a opsala hůlkou široký kruh nad podlahou.

Knihy, oblečení, váhy, teleskop, zkrátka všechno zavířilo ve vzduchu a vletělo přímo do kufru.

„Není to moc srovnané,“ zhodnotila svou práci čarodějka, „moje matka to uměla dobře, dokonce dokázala přinutit ponožky, aby se složily, ale nikdy jsem

se nenaučila, jak to dělá. Trik je v takovém trhnutí - „šklubla s nadějí v hlase hůlkou.

Jedna z Harryho ponožek se zasmála a pleskla sebou na vrcholek nepořádku v kufru.

„Inu co,“ řekla Tonková, „hlavně že je všechno vevnitř. Ještě trochu vyčistit tu klec,“ namířila hůlku na Hedvičinu klec. „Vydřhnout.“ Pár peříček a nepořádku se ztratilo. „No, to už je lepší. Nikdy jsem tyhle kouzla do domácnosti moc nezvládala. Tak, máš všechno? Kotlík? Koště? Páni! *Kulový blesk!*“

Její oči se rozšířily zájmem, když spatřila koště v Harryho pravé ruce. Kulový blesk, dárek od Siriuse, byl jeho chloubou - mezinárodně proslavený typ.

„A já mám pořád Kometu 2-60,“ zalitovala Tonková, „ale co... Hůlku máš pořád v kalhotách? Obě půlky v pořádku? Fajn. Tak jdeme. *Locomotor kufr.*“

Harryho kufr se vznesl do vzduchu. Tonková ho namířenou hůlkou řídila ven ze dveří a pak se schodů dolů, zatímco v levé ruce nesla klec. Harry šel za ní s koštětem.

Moody si mezitím nasadil magické oko, které se po vyčištění protáčelo takovou rychlostí, až se z toho Harrymu dělalo nevolno. Kingsley Řetězák a Sturgis Podmore zkoumali mikrovlnku a Hestie Jonesová se smála nad loupacem brambor, který našla, když se hrabala v zásuvkách. Lupin právě pečtil dopis pro Dursleyovy.

„Výborně,“ řekl, když Tonková s Harrym vstoupili. „Máme asi tak minutu. Měli bychom jít ven na zahradu, abychom byli připraveni. Harry, nechám tu dopis pro tvoji tetu a strýce, aby neměli strach a věděli -“

„To oni nebudou,“ skočil mu do řeči Harry.

„- že jsi v bezpečí -“

„To je spíš rozlícenost.“

„- a že se příští léto zase uvidíte.“

„Je to nutné?“

Lupin se usmál a nic neříkal.

„Pojď sem, chlapče,“ pokynul Harrymu Moody hůlkou, „musím tě zamaskovat.“

„Musíte mě co?“ zeptal se nervózně Harry.

„Kouzlo Disiluze,“ vysvětloval Moody, „Lupin říká, že máš neviditelný plášť, ale ten by nedržel, až poletíme. Tohle bude lepší.“

Vší silou ho praštil do hlavy a Harry měl divný pocit, jako by Moody rozbil vaříčko; z místa, kam ho hůlka bouchla, se mu po těle rozlévaly studené stružky.

„To se ti povedlo, Pošuku,“ komentovala Tonková a koukala se Harrymu na břicho.

Harry se podíval dolů na své tělo, nebo spíš na to, co bývalo jeho tělo, protože teď už tak rozhodně nevypadalo. Nebyl neviditelný; jen měl teď stejnou barvu jako kredenc za ním. Vypadal zkrátka jako chameleon.

„Tak jdeme,“ zavelel Moody a odemkl zadní vchod hůlkou.

Vystoupili na pečlivě udržovaný trávník strýce Vernona.

„Jasná noc,“ vrčel Moody a jeho magické oko skenovalo oblohu, „hodilo by se nám pár mraků. Hej, ty,“ štkl na Harryho, „poletíme v sevřené formaci, před tebou bude Tonková, budeš se jí držet. Lupin tě bude krýt zespodu a já zezadu. Ostatní budou kroužit kolem. Ať se děje co chce, zůstaneme tak, jasné? Kdyby snad někdo z nás byl zabit -“

„Jak moc je to pravděpodobné?“ zeptal se Harry, ale Moody ho ignoroval.

„- ostatní poletí, nebudou zastavovat, nebudou rozbíjet formaci. Kdyby nás dostali všechny a ty bys zůstal sám, Harry, převezme tě další skupina. Poletíš dál na východ a oni se k tobě přidají.“

„Nač tolik optimismu, Pošuku, bude si myslet, že to nebereme vážně,“ ozvala se Tonková kousavě, zatímco přivazovala Harryho kufr a klec na své koště.

„Jen chlapci objasňují plán,“ hájil se Moody, „naším cílem je bezpečně ho doručit do ústředí a kdybychom snad při tom zemřeli - „

„Nikdo umírat nebude,“ uzavřel svým hlubokým klidným hlasem Kingsley Řetězák.

„Nasedat, to je první signál!“ zavelel Lupin.

Na obloze, vysoko, převysoko nad nimi se objevila sprška rudých jiskřiček. Harry je poznal - to byly jiskřičky z hůlky. Přehodil pravou nohu přes Kulového bleska, pevně chytil držadlo a už cítil, jak koště nedočkavě vibruje, jako by se těšilo, že se zase poletí.

„Druhý signál, jedeme!“ řekl Lupin, když na nebi vybuchly zelené jiskřičky.

Harry nakopl koště a vystartoval. Ledová noc svištěla skrz jeho vlasy a čisťounké zahrádky Zobí ulice rychle mizely v dáli, až vypadaly jako zeleno-černý kostičkovaný ubrus; stejně tak se vzdalovaly myšlenky na ministerstvo, jako by je čerstvý vítr vyfoukal Harrymu z hlavy. Cítil, že co nevidět exploduje štěstím, konečně zase letěl, letěl pryč od Zobí ulice, přesně tak, jak si to celé léto představoval, letěl domů... Na pár chvil všechny jeho problémy zmizely, v porovnání s nekonečnou hvězdnatou oblohou byly nicotně maličké.

„Doleva, doleva, kouká se na nás mudla!“ křičel Moody, Tonková ostře zabočila doleva a Harry ji následoval, pozoruje svůj kufr, zmitající se na jejím koštěti. „Musíme jít výš... Zvedněte to ještě o čtvrt míle!“

Harryho oči slzely pod nápořem větru, jak stoupali; pod sebou nic neviděl, jen malá světýlka aut a pouličních lamp. Dvě z těch světýlek mohla klidně patřit autu strýce Vernona... Dursleyovi už se teď museli vracet zpět do svého prázdného domu, naštvání z trapasu s neexistující soutěží o nejhezčí trávník...

Harry se té představě nahlas smál, i když jeho smích přehlušovalo pleskání hábitů, vrzání nosiče s jeho kufrem a prudké svištění větru. Takhle dobře se necítil už měsíc - takhle šťastně.

„Teď na jih,“ velel Pošuk, „před námi město!“

Vzali to trochu vpravo, aby se vyhnuli pavučině třpytivých světél pod sebou.

„Směr jihovýchod a stoupejte, před námi je mrak, mohli bychom se v něm schovat,“ volal Moody.

„Nepoletíme do žádného mraku!“ zlobila se Tonková. „Byli bychom celí promočení, Pošuku!“

Harry byl rád, že se ozvala, jeho ruce už pomalu přimrzaly na rukojeť koštěte. Přál si, aby si byl býval vzal kabát, protože se pomalu začínal klepat zimou.

Upravili kurs podle Pošukových instrukcí. Harry pouličil oči do ledové zimy, která mu pomalu okusovala uši - taková zima mu byla na koštěti snad jen jednou, během famfrpálového zápasu proti Mrzimoru v třetím ročníku, kdy byla bouřka. Stráž kolem něj neustále kroužila jako dravci. Harry ztratil pojem o čase. Přemýšlel, jak dlouho už asi letí, zdálo se mu, že to musí být minimálně hodina.

„Zatočte k jihozápadu,“ křikl Moody, „chceme se vyhnout dálnici!“

Harry byl tak zmrzlý, že mu myšlenka na teplý, suchý vnitřek auta nepřišla nijak kacířská a zatoužil také po cestě s Letaxem - bylo to sice trochu nepohodlné, ale v krbech bylo aspoň teplo. Kingsley Řetězák proletěl kolem něj, jeho plešatá hlava a zlatá náušnice se zaleskly v měsíčním světle. Po jeho pravici teď byla Emmeline Vance, hůlku tasenou, rozhlížela se tu vpravo, tu vlevo a pak také udělala přelet nad Harrym a vystřídal ji Sturgis Podmore.

„Budeme muset udělat zpětnou smyčku, abychom si byli jistí, že nás nikdo nesleduje,“ vypadl z Moodyho další skvělý nápad a Tonková zaječela:

„Ty jsi pošuk, Pošuku! Už jsme tu všichni přimrzlí ke košťatům! Jestli budeme pořád někam uhýbat, nedoletíme tam ani za týden! Krom toho, už jsme skoro na místě!“

„Čas jít k zemi,“ oznámil Lupin, „drž se Tonkové, Harry!“

Harry následoval čarodějku dolů. Směřovali k největší síti světél, jakou kdy viděl, obrovská masa světla, uspořádaného do křížících se čar. Když se dostali níž, světlo se rozpadlo na jednotlivé lampy, komíny a blikající televize. Harry se nemohl dočkat, až bude na zemi, i když si byl jist, že ho budou muset z koštěte odmrazit.

„Jsme tady,“ zvolala Tonková chvílku poté, co dosedli na zem.

Harry přistál hned po ní a svalil se na neudržovaný trávník uprostřed malého náměstí. Tonková odvažovala jeho kufr. Třesoucí se Harry se rozhlížel kolem - umouněné domy kolem nevypadaly moc přátelsky, některé měly rozbitá

okna, třpytící se v záři lamp, loupala se z nich omítka a venku ležely hromádky odpadků.

„Kde to jsme,“ zeptal se, ale Lupinova odpověď byla krátká a tichá: „Vydrž.“

Moody něco hledal ve svém hábitu, sukovité ruce ztuhlé zimou.

„Tady je to,“ zahuhlal konečně a vytáhl něco, co vypadalo jako stříbrný zapalovač.

Cvaklo to a nejbližší lampa s lupnutím zhasla. Zase to cvaklo a zhasla další lampa, a tak to šlo dál, až nesvítila ani jedna lampa na náměstí a jediné světlo vycházelo zpoza zatažených závěsů v oknech a srpku měsíce.

„To jsem si půjčil od Brumbála,“ řekl Moody a zase Zhasínadlo schoval. „To proto, kdyby náhodou nějaký mudla koukal z okna, jasné? A teď rychle, jdeme.“

Vzal Harryho za ruku a vedl ho přes trávník, přes cestu a pak na chodník; za nimi šel Lupin a Tonková a nesli Harryho kufr. Ostatní, s hůlkami přípravnými, je následovali.

Z okna v prvním patře nejbližšího domu bylo slyšet přidušenou hudbu. Z hromady nacpaných odpadkových pytlů, poházených u rozbité branky, se linul ostrý zápach.

„Tady,“ podal Moody Harrymu kousek papíru a posvítil mu hůlkou, „rychle si to přečti a zapamatuj si to.“

Harry se podíval na papírek. Úzká písmenka úhledného rukopisu mu byla vzdáleně povědomá. V dopise stálo:

Ústředí Fénixova řádu se nachází v čísle 12, Grimmauldovo náměstí, Londýn.

— KAPITOLA ČTVRTÁ —

Grimmauldovo náměstí 12

„Co je to ten Fénixův - ?“ začal Harry.

„Tady ne, chlapče,“ přerušil ho Moody, „počkej, až budeme uvnitř!“

Sebral Harrymu papírek a zapálil ho hůlkou. Zpráva se zkroutila a popel odletěl na zem. Harry se rozhlížel po okolních domech - stáli před číslem 11; podíval se vlevo a viděl číslo 10; ovšem napravo byla třináctka.

„Ale kde je - ?“

„Mysli na to, co sis právě zapamatoval,“ řekl tiše Lupin.

Harry přemýšlel a ještě než došel k té části o čísle dvanáct, mezi jedenáctkou a třináctkou se najednou objevily staré dveře, následovány špinavými zdmi a slepými okny. Vypadalo to, jako by se tu ocitl nafukovací dům a odstrčil všechny ostatní strany. Harry na to nevěřicně zíral. Hudba z čísla jedenáct pokračovala. Mudlové vevnitř si evidentně ničeho nevěšili.

„Tak pojď, honem,“ pobídl ho Moody a šfouchnul ho do zad.

Harry vyšel po prošlapaných schodech, zíraje na právě se objevivší dveře. Byly natřené na černo, ale nátěr byl oprýskaný. Stříbrné klepadlo mělo tvar hada. Nebyla tu žádná klíčová dírka ani poštovní schránka.

Lupin vytáhl hůlku a klepl na dveře. Harry slyšel spoustu hlasitých kovových zvuků, z nichž poslední zněl jako vytahovaný řetěz. Dveře se s vrzáním otevřely.

„Honem, Harry,“ zašeptal Lupin, „ale nechod' vevnitř moc daleko a na nic nesahej.“

Harry překročil práh, za nímž byla velmi temná hala. Cítil zatuchlinu, vlhkost a prach; dům byl cítit jako dlouho opuštěná budova. Ohlédl se přes rameno a viděl, jak ostatní přicházejí za ním, Lupin s Tonkovou nesli kufr a Hedvičinu klec. Moody stál na vrchním schodě a rozsvěcoval lampy, které předtím Zhasínačem zhasl; oranžové světlo zaplavilo náměstíčko. Pak Moody vešel dovnitř a zavřel za sebou, takže tma v hale teď byla dokonalá.

„Ještě něco -“

Zase praštil Harryho hůlkou do hlavy; Harry cítil známé stružky, stékající mu po zádech, tentokrát horké a věděl, že Moody odstranil kouzlo Disiluze.

„A teď všichni stůjte, než to tu trochu osvětlím,“ řekl potom Moody.

Z toho, jak všichni mluvili potichu, měl Harry podivný pocit; bylo to jako když vstoupíte do domu, kde někdo umírá. Slyšel syčení a pak dlouhou chmurňou halu s potrhanými tapetami a vyrudlým kobercem blikavě ozářily staré plynové lampy. Nad hlavou se jim třpytil starý lustr plný pavučin a na stěnách

visely zčernalé portréty. Harry zaslechl, jak něco rychle peláší pod obložením stěn. Lustr i plynová lampa na stole měly tvar hada.

Pak se ozvaly rychlé kroky a z dveří na konci haly se vynořila paní Weasleyová. Zářila jako sluníčko, i když, jak si Harry všiml, byla trochu pohublá a bledší, než obvykle.

„Harry, jsem tak ráda, že tě vidím,“ šeptala a sevřela ho po způsobu vpravdě medvědí; potom si ho přidržela rukama a chvíli ho kriticky zkoumala. „Nevypadáš moc dobře, potřebuješ trochu vykrmit, ale obávám se, že budeš muset počkat na večeri.“

Otočila se k ostatním čarodějům a zašeptala: „Zrovna přijel, setkání začíná.“

Čarodějové zašuměli vzrušením a vydali se chodbou ke dveřím, kterými přišla paní Weasleyová. Harry se pustil za Lupinem, ale paní Weasleyová ho zadržela.

„Ne, Harry, setkání je jen pro členy Řádu. Ron a Hermiona jsou nahoře, můžeš tam s nimi zatím počkat a pak bude večere. A tady v hale nemluv nahlas,“ dodala důrazným šepotem.

„Proč?“

„Bude lepší nic neprobudit.“

„Co tím -?“

„Vysvětlím později, teď musím jít, čekají na mě na schůzi - jen ti ukážu, kde budeš spát.“

Přitiskla si prst na rty a vedla ho - šla po špičkách - kolem moly prožraných závěsů, za kterými Harry tušil dveře a stojanu na deštníky, který byl evidentně vyroben z useknuté trollí nohy, na tmavé schodiště, kde byly na stěnách pověšené kovové placky s vysušenými hlavami. Bližší pohled Harrymu prozradil, že to jsou hlavy domácích skřítků. Všechny měly stejný, čenichu podobný nos.

Harry byl s každým schodem stále zmatenější. Co jen, pro všechno na světě, dělali v domě, který vypadal, jako by patřil těm nejtemnějším z temných mágů?

„Paní Weasleyová, proč -?“

„Ron a Hermiona ti všechno vysvětlí, miláčku, já opravdu musím jít,“ zašeptala nepřítomně paní Weasleyová a ukázala přes odpočívadlo na dveře vpravo. „Tady budeš bydlet. Až bude po schůzi, zavolám tě.“

A uháněla zase po schodech dolů.

Harry přešel odpočívadlo, vzal za kliku, která měla pochopitelně tvar hadí hlavy, a otevřel dveře.

V ponuré místnosti byly dvě postele; to bylo všechno, čeho si všiml, pak se ozvalo zašveholení, zaječení a jeho zorné pole vyplnilo neuvěřitelné množství rozčepýřených vlasů. Hermiona se vrhla do jeho náruče s takovou silou, že ho málem srazila na zem, zatímco Ronova sovička Papušík vzrušeně poletovala kolem jejich hlav.

„HARRY! Rone, už je tady, Harry je tady! Neslyšeli jsme tě přijít! Oh, *jak* se máš? Jsi v pořádku? Zlobil ses na nás? Vsadím se, že ano, vím, že naše dopisy byly na nic - ale nemohli jsme ti nic říct, Brumbál nás donutil přísahat, že budeme držet jazyk za zuby, panebože, musíme ti toho tolik říct a ty nám taky - mozkomorové! Když jsme se to dozvěděli - a to řízení na ministerstvu - je to neslýchané, podívala jsem se na to, nemůžou tě vyloučit, existuje výjimka z výnosu o zákazu používání kouzel pro nezletilé čaroděje, pokud jde o život ohrožující situace -“

„Nech ho vydechnout, Hermiono,“ řekl Ron a zavřel za Harrym dveře. Vypadalo to, že poporostl o dalších pár palců a teď byl ještě vytáhlejší než dřív, i když ten dlouhý nos, rudé vlasy a pihy se nezměnily.

Zářící Hermiona pustila Harryho, ale než stačil promluvit, zasvištělo to a na jeho rameni přistálo něco velkého a bílého, co doteď sedělo na skříni.

„Hedviko!“

Sněhově bílá sova zacvakala zobákem a jemně ho štípala do ucha, zatímco Harry ji hladil po peří.

„Byla pěkně rozparáděná,“ řekl Ron, „málem nás uklovala k smrti, když přinesla poslední dopisy, podívej -“ a ukázal Harrymu svůj ukazováček, sice už napůl zahojený, ale i tak bylo vidět, že se do něj zobák zabořil pěkně hluboko.

„Ach, ano,“ řekl Harry, „za to se omlouvám, ale fakt jsem chtěl ty odpovědi, takže -“

„Chtěli jsme ti je poslat, kamaráde, Hermiona byla jako na trní, pořád říkala, že určitě provedeš něco hloupého, když tam budeš muset zůstat sám, beze zpráv, ale Brumbál -“

„— vás donutil přísahat,“ doplnil Harry, „já vím, Hermiona už mi to řekla.“

Hřejivý pocit, který ho obklopoval, když spatřil své přátele, se náhle vytratil, jako by ho někdo uhasil ledovou vodou. Po takové době, kdy toužil je vidět - najednou by byl raději, kdyby ho Ron s Hermionou nechali o samotě.

Rozhostilo se napjaté ticho, během kterého Harry automaticky hladil Hedviku a na nikoho se nedíval.

„Myslel si, že je to tak nejlepší,“ řekla Hermiona, „myslím Brumbál.“

„Jasně,“ odpověděl Harry a všiml si, že její ruce také nesou stopy Hedvičina zobáku a zjistil, že mu to není zas až tak moc líto.

„Nejspíš předpokládal, že u mudlů budeš v bezpečí,“ začal Ron.

„Jo?“ zvedl Harry obočí, „a byl snad někdo z vás tohle léto napaden mozkomory?“

„No - to ne, ale - proto nechal lidi z Fénixova řádu, aby tě celou tu dobu hlídali - „

Harrym to škuslo, asi jako když při chůzi po schodišti nechtěně vynecháte schod. Takže všichni věděli, že je sledován - kromě něj.

„No, ale moc to nezabralo, že?“ řekl Harry a snažil se o klidný hlas, „nakonec jsem se tak nějak musel o sebe postarat sám, že?“

„Byl hrozně rozzlobený,“ hájila Brumbála Hermiona hlasem plným hrůzy, „viděli jsme ho. Když zjistil, že Mundungus opustil službu. Šel z něj strach.“

„No, já jsem rád, že opustil službu,“ řekl ledově Harry, „kdyby to neudělal, nemusel bych použít magii a Brumbál by mě nechal do konce léta v Zobí ulici.“

„A ty... Ty se nebojíš toho slyšení na ministerstvu?“ zeptala se tiše Hermiona.

„Ne,“ zalhal Harry. Popošel od nich a rozhlížel se po místnosti, zatímco Hedvika mu seděla na rameni; ale neviděl nic, co by ho potěšilo. Pokoj byl tmavý a pochmurný. Jediné, co ho trochu oživovalo, byl prázdný kus plátna v ornamentálním rámu; když kolem něj Harry přecházel, zdálo se mu, že něco slyší - tichý chichot něčeho, co se rychle vzdalovalo.

„A proč měl Brumbál takový zájem na tom, abych zůstal v nevědomosti?“ zeptal se Harry a pořád se snažil znít klidně. „Obtěžovali jste se ho alespoň zeptat?“

Ohlédl se zrovna včas, aby viděl, jak si ti dva vyměnili pohledy, které jasně říkaly, že se chová právě tak, jak se obávali, že se bude chovat. Jeho náladu to příliš nevylepšilo.

„Řekli jsme Brumbálovi, že ti chceme všechno prozradit,“ řekl Ron, „opravdu. Ale má teď hrozně moc práce, viděli jsme ho jen dvakrát a neměl moc času, jen na nás vynutil tu přísahu, že ti nenapišeme nic důležitého, protože sovy by mohl někdo chytit.“

„Mohl by mi předat informace, kdyby opravdu chtěl,“ konstatoval Harry, „netvrďte mi laskavě, že nezná způsob, jak mi poslat zprávu bez použití sov.“

Hermiona vrhla na Rona rychlý pohled. „Taky nás to napadlo. Ale on prostě nechtěl, abys *cokoli* věděl.“

„Možná si myslí, že mi nemůže věřit,“ řekl Harry a pozoroval je.

„Nebud' blázen,“ polekal se Ron.

„Nebo že se o sebe neumím postarat.“

„Jistěže si něco takového nemyslí!“ zlobila se Hermiona.

„Fajn, tak proč jsem musel zůstat u Dursleyových, zatímco vy jste tady byli přímo u zdroje?“ začínal se rozohňovat Harry, „jak to, že vy můžete vědět o všem, co se děje?“

„Nemůžeme!“ přerušil ho Ron, „Máma nás nenechá zúčastnit se schůzí, prý jsme moc malí -“

Než si to Harry uvědomil, začal křičet.

„TAK NEPUSTÍ VÁS NA SCHŮZE, NO TO JE HRŮZA! POŘÁD JEŠTĚ MŮŽETE BÝT TADY, NE? TADY A SPOLU! JÁ JSEM MUSEL ZŮSTAT

MĚSÍC U DURSLEYŮ! A VYDRŽET VÍC, NEŽ SI VY DVA KDY DOKÁŽETE PŘEDSTAVIT A BRUMBÁL TO VÍ - KDO ZACHRÁNIL KÁMEN MUDRCŮ? KDO NÁS ZBAVIL RIDDLA? KDO VÁM ZACHRÁNIL KŮŽI PŘED MOZKOMORY?“

Každá hořká myšlenka, kterou Harry v posledním měsíci měl, se vyvalila ven; frustrace z izolace; bolest z toho, že tu všichni byli spolu bez něj; zlost na ty, co ho sledovali a nic mu neřekli - pohár trpělivosti přetekl. Hedvika se vystrašeně vrátila zpět na skříň a Papušík rozrušeně štěbetal a divoce poletoval pod stropem.

„KDO SE MUSEL MINULÝ ROK VYPOŘÁDAT S DRAKY, SFINGAMI A DALŠÍMI PODOBNÝMI VĚCMI? KDO HO VIDĚL SE VRÁTIT? KDO MU MUSEL UTĚCT? JÁ!“

Ron stál jako přimražený, s otevřenou pusou, neschopen slova, zatímco Hermiona vypadala, že se každou chvílí rozplácí.

„ALE PROČ BYCH ASI MĚL VĚDĚT, CO SE DĚJE? PROČ BY SE VŮBEC MĚL NĚKDO OBTĚŽOVAT MI SDĚLIT, O CO TADY JDE?“

„Harry, my jsme opravdu chtěli -“ začala Hermiona.

„ZŘEJMĚ JSTE NECHTĚLI TAK MOC, PROTOŽE JINAK BYSTE MI POSLALI SOVU, ALE VLASTNĚ BRUMBÁL VÁS DONUTIL PŘÍSAHAT -“

„Ale to on opravdu -“

„ČTYŘI TÝDNY V ZOBÍ ULICI, KDY JSEM MUSEL VYTAHOVAT KOUSKY PAPIRU Z ODPADKÁČŮ, ABYCH MĚL VŮBEC ASPOŇ TROCHU PONĚTÍ, CO SE DĚJE -“

„My jsme chtěli -“

„PŘEDPOKLÁDÁM, ŽE JSTE SE TU PĚKNĚ NASMÁLI, CO, HEZKY POHROMADĚ -“

„Ne, upřímně -“

„Harry, nám je to opravdu líto!“ vykřikla zoufale Hermiona, oči plné slz. „Ale máš pravdu, Harry, byla bych stejně rozzlobená jako ty!“

Harry na ni zíral, těžce oddychuje, pak se obrátil a začal přecházet po pokoji. Hedvika temně houkala. Nastala dlouhá pauza, kterou rušilo jen vrzání podlahy pod Harryho nohama.

„Kde to vůbec jsem?“ zeptal se potom.

„Ústředí Fénixova řádu,“ odpověděl okamžitě Ron.

„Byl byste někdo tak laskav a vysvětlil mi, co to je Fénixův řád?“

„Tajné společenství,“ řekla rychle Hermiona, „Brumbál je předseda, on ho taky založil. Členy jsou lidé, kteří posledně bojovali proti ty-víš-komu.“

„Kdo jsou členové?“ ptal se Harry dál a nechal chození po pokoji.

„Moc jich není -“

„My jsme jich potkali asi dvanáct,“ řekl Ron, „ale myslíme si, že jich je víc.“ Harry se na ně díval.

„No, a?“ vybídl je.

„Eh,“ řekl Ron. „No, a - co?“

„Voldemort!“ houkl Harry a Ron s Hermionou se přihrčili. „Co se děje? Co chystá? Kde je? Co uděláme, abychom ho zastavili?“

„Už jsme ti to řekli, nesmíme na schůze Řádu,“ řekla nervózně Hermiona, „takže podrobnosti neznáme - ale máme zhruba představu,“ dodala rychle, když viděla výraz Harryho tváře.

„Fred a George vynalezli Prodloužitelné uši,“ řekl Ron, „jsou opravdu užitečné.“

„Prodloužitelné - ?“

„Uši, ano. Ale už jsme je museli přestat používat, protože máma na to přišla a začala strašně vyvádět. Fred a George je museli všechny schovat. Ale ledacos jsme s jejich pomocí zjistili, než na nás máma kápla. Víme, že řád sleduje Smrtijedy, aby měli přehled -“

„Někteří z nich nabírají nové členy pro řád -“

„A někteří něco hlídají,“ dodal Ron, „vždycky mluvili o strážní službě.“

„Ta hlídaná věc jsem nemohl být já, že ne?“ zeptal se Harry sarkasticky.

„No, vidíš,“ řekl Ron, kterému to právě evidentně došlo.

Harry zafuněl, znovu obešel pokoj a podíval se na Rona a Hermionu. „Takže co jste vy dva celou dobu dělali, když nesmíte na schůze? Říkali jste, že máte práci.“

„To jsme opravdu měli,“ řekla Hermiona, „čistili jsme tenhle dům, byl prázdný celé věky a bylo to tu znát. Podařilo se nám vyčistit kuchyň, většinu ložnic a myslím že zítra půjdeme na plánovací míst- AARGH!“

Uprostřed místnosti se ze vzduchu za doprovodu dvou hlasitých ran materializovala dvojčata Fred a George, Ronovi starší bratři. Papušík zatřepetal křídly a raději se schoval u Hedviky na skříni.

„Přestaňte s tím!“ požádala slabým hlasem Hermiona dvojčata, která měla stejné zrzavé vlasy jako Ron, jen byla o něco menší.

„Nazdar Harry,“ řekl George a zazářil na něj, „slyšeli jsme ladné tóny tvého hlasu.“

„Neměl bys v sobě tu zlost takhle potlačovat, Harry, nech to všechno vyjít ven,“ přidal se Fred, na tváři široký úsměv, „myslím, že v okolí padesáti mil je ještě pár lidí, kteří tě neslyšeli.“

„Takže jste udělali zkoušky z přemísťování?“ odsekl nevrle Harry.

„S vyznamenáním,“ pravil Fred, který držel v ruce něco, co vypadalo jako dlouhý kus tělově zbarveného provázku.

„Bylo by trvalo asi o třicet sekund déle, kdyby museli seběhnout schody,“ vysvětlil Ron.

„Čas jsou peníze, bratříčku,“ řekl Fred, „V každém případě, Harry, rušíš nám poslech. Prodloužitelné uši,“ dodal, když viděl Harryho zvednuté obočí, a zvedl ruku s provázkem, který vedl ven ze dveří a na odpočívadlo. „Snažíme se zjistit, co se dole děje.“

„Měli byste být opatrní,“ řekl mu Ron, „kdyby to máma zjistila...“

„Stojí to za to, mají dole nějakou velkou schůzi.“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupila další rudá hřívá.

„No ne, ahoj, Harry!“ pozdravila Ronova mladší sestra, Ginny. „Měla jsem dojem, že slyším tvůj hlas.“

Otočila se na Freda s Georgem a řekla: „Dneska máte smůlu s Ušima, šla pryč z kuchyně a na dveře dala Neochvějnost.“

„Jak to víš?“ chtěl vědět George a vypadal velmi zklamaně.

„Řekla mi to Tonksová. Prostě házíš na dveře věci a když se jich nedotknou, je na nich Neochvějnost. Házela jsem na ně ze schodů hnojůvky a ty se od nich jen tak odrazily, takže není žádná možnost, jak pod dveře dostat Uši.“

Fred si povzdychl.

„Škoda. Vážně jsem byl zvědavěj, co má starej Snape za lubem.“

„Snape?“ zeptal se Harry rychle, „on je tady?“

„Jo,“ kývl George, zavřel dveře a posadil se na jednu z postelí; Fred a Ginny ho následovali. „Podává hlášení. Přísně tajný.“

„Prevít,“ poposedl Fred.

„Je na naší straně,“ řekla přesvědčeně Hermiona.

Ron popotáhl. „Což neznamená, že už není prevít. Jen ten způsob, jakým se na nás dívá.“

„Bill ho taky nemá rád,“ dodala Ginny, jako kdyby se tím všechno uzavřelo.

Harry si nebyl jist, že jeho zlost vyprchala, ale toužil po informacích tak silně, že na touhu zařít zase řvát zapomněl. Posadil se na druhou postel a začal.

„Billy je tady? Myslel jsem, že pracuje v Egyptě.“

„Dal se přeložit na kancelářskou práci, aby mohl být doma a pracovat pro řád,“ řekl Fred, „říká, že mu hrobky chyběj, ale je tu něco, co mu to vynahradí.“

„Co tím myslíš?“

„Pamatuješ na Fleur Delacourovou?“ zeptal se George, „má teď práci u Gringottů, aby si *vyyý'pšítla áááglíštinu* -“

„A Billy jí dává spoustu soukromých lekcí,“ uchichntul se Fred.

„Charlie je taky v Řádu,“ řekl George, „ale zůstal v Rumunsku. Brumbál chce mít v Řádu co nejméně zahraničních čarodějů, takže Charlie se pokouší navázat další kontakty.“

„Nemohl by to dělat Percy?“ zeptal se Harry. Když o něm slyšel naposled, pracoval třetí z Ronových bratrů na Úřadě mezinárodní magické spolupráce na Ministerstvu magie.

Weasleyovi a Hermiona si vyměnili temné pohledy.

„Ať se děje cokoli, nemluv o Percym před mámou a tátou,“ požádal Ron Harryho napjatým hlasem.

„Proč ne?“

„Protože kdykoliv zmíníš Percyho jméno, táta rozbije to, co má zrovna v ruce a máma začne brečet.“

„Bylo to hrozný,“ řekla smutně Ginny.

„Co se stalo?“ zeptal se Harry.

„Percy s tátou se pohádali,“ vysvětloval Fred, „nikdy jsem ještě neviděl tátu takhle vyvádět. Vždycky je to máma, kdo křičí.“

„Bylo to první týden po konci školy,“ pokračoval Ron, „zrovna jsme se chystali odjet sem a přidat se k řádu. Percy se vrátil domů a řekl nám, že ho povýšili.“

„To si děláš legraci?“ nevěřil Harry.

Přestože věděl, že Percy je velmi ambiciózní, nezdálo se mu, že by byl v zaměstnání nějak zvlášť úspěšný. Byl to Percy, kdo si nevěštil, že jeho nadřízený je pod kontrolou lorda Voldemorta (ne, že by tomu snad někdo na ministerstvu věřil - všichni si mysleli, že se pan Skrk zbláznil).

„Všechny nás to překvapilo,“ řekl George, „protože Percy se kvůli Skrkovi dostal do pěkné kaše, vyšetřovalo se to a tak. A nakonec řekli, že Percy si měl všimnout, že se Skrkem není něco v pořádku a informovat nadřízené. Ale znáš Percyho, Skrk ho nechal velet, proti tomu neprotestoval.“

„Tak jak je možné, že ho povýšili?“

„To jsme se taky divili,“ řekl Ron, který se velmi snažil, teď, když Harry přestal ječet, aby konverzace zůstala pokud možno normální. „Přišel domů celý pyšný sám na sebe - víc, než bylo obvyklé, jestli si to vůbec dokážeš představit - a řekl tátovi, že mu nabídl místo přímo v kanceláři pana Popletala. Místo až moc dobré pro někoho, kdo před rokem vyšel z Bradavic - druhý asistent pana ministra. Předpokládal samozřejmě, že na tátu to udělá dojem.“

„Jenže neudělalo,“ dodal Fred pochmurně.

„Proč ne?“

„Popletal evidentně poletoval po ministerstvu a kontroloval, jestli někdo nemá kontakty s Brumbálem,“ řekl George.

„Brumbálovo jméno upadlo na ministerstvu v nelibost,“ pokračoval Fred, „všichni si myslí, že jen přivolává problémy, když tvrdí, že se ty-víš-kdo vrátil.“

„Táta říkal, že Popletal dal jasně najevo, že kdokoli má co dělat s Brumbálem, může si vyklidit stůl.“

„Problém je v tom, že Popletal podezřívá tátu, ví, že je Brumbálův přítel a taky si vždycky myslel, že táta je s tou svojí posedlostí mudly trochu divnej.“

„Ale co to má co dělat s Percym?“ nechápal stále Harry.

„Hned se k tomu dostanu. Táta si myslí, že Popletal chce Percyho u sebe jako špeha - aby mu dával informace o rodině - a o Brumbálovi.“

Harry hvízdal.

„Tak to se muselo Percymu líbit.“

Ron se dutě zasmál.

„Strašlivě zuřil. Řekl, že - no, řekl spoustu ošklivých věcí. Že prý musel bojovat s tátovou zavšivenou reputací od chvíle, kdy byl přijat na ministerstvo a že táta nemá žádné ambice a proto taky nikdy - no, víš - nevydělal moc peněz, chápeš...“

„Co?“ zeptal se nevěřicně Harry, zatímco Ginny zaprskala jako rozzlobená kočka.

„Já vím,“ ujal se slova Ron, „a bylo hůř. Taky tátu obvinil, že je idiot, že se kamarádí s Brumbálem, že ten se řítí do průšvihů a stáhne ho s sebou a že on - Percy - ví, ke komu má být loajální a to sice k ministerstvu. A jestliže máma s tátou hodlají ministerstvo zradit, tak že se postará, aby všichni věděli, že on už k naší rodině nepatří. No, a pak si sbalil svých pět švestek a zmizel. Žije teď někde tady v Londýně.“

Harry tiše zaklel. Nikdy neměl Percyho nijak zvlášť rád, ale v životě by ho nenapadlo, že by dokázal být takový.

„Máma z toho byla celá špatná,“ pokračoval trochu křečovitě Ron, „brečela a tak. Jela do Londýna a snažila se s Percym promluvit, ale ten jí zabouchl dveře před nosem. Netuším, co dělá, když se potká s tátou v práci - asi se ignorují.“

„Ale Percy *musí* vědět, že se Voldemort vrátil,“ uvažoval Harry, „není hloupej, musí vědět, že vaši by neriskovali všechno jen tak pro nic za nic.“

„No, tvoje jméno taky přišlo na přetřes,“ řekl Ron a pokradmu se na Harryho koukl, „Percy řekl, že jediným důkazem je tvoje slovo a - nevím... Myslel si, že to není dost.“

„Percy bere *Denního věštce* vážně,“ řekla trpce Hermiona a všichni kývli.

„O čem to zase mluvíte?“ ptal se Harry a ostatní si ho ostražitě měřili.

„Ty jsi - ty jsi neodebíral *Denního věštce*?“ zeptala se nervózně Hermiona.

„Jo, odebíral!“

„A četl jsi ho - eh - pečlivě?“ zeptala se, ještě nervózněji, Hermiona.

„Ne od A do Z. Kdyby tam mělo být něco o Voldemortovi, bylo by to na titulní stránce, ne?“

Všichni sebou škubli a Hermiona rychle pokračovala: „Musel bys číst opravdu od začátku do konce, aby sis toho všiml, ale - zmiňovali se o tobě několikrát týdně...“

„Ale já jsem neviděl -“

„Jestliže jsi četl jen titulní stránky, tak ne,“ potřásla hlavou Hermiona, „nemluví o velkých článcích. Jen tak se o tobě občas zmínili, šoupli tvoje jméno do nějaké zprávy...“

„Co tím -?“

„Nebylo to moc hezké, víš,“ mluvila Hermiona dál a nutila se do klidu, „vycházel z toho, co napsala Rita.“

„Ale ta pro ně snad nepíše, nebo ne?“

„Ne, dodržela slib... Ne, že by měla na výběr,“ dodala spokojeně. „Ale položila základy, na kterých se teď můžou snažit.“

„Snažit o co?“ chtěl vědět Harry.

„Víš, jak o tobě psala, že se hroutíš na zem a tvrdíš, jak tě bolí ta jizva a tak?“

„Jo,“ kývl Harry, který některé výmysly Ritě Holoubkové nemohl zapomenout.

„No, a tak o tobě píšou - jako bys byl podvodník, který se jen snaží upoutat pozornost a myslí si, že je velký tragický hrdina,“ pokračovala Hermiona rychle, „sem tam se o tobě objeví sarkastická poznámka. Třeba když se objeví něco dojemného, napíšou ‘Příběh hodný Harryho Pottera’, nebo když se někomu přihodí směšná nehoda, tak je to ‘doufáme, že mu nezůstala jizva na čele, nebo ho za pár let budeme muset uctívat’ - „

„Ale já přece nechci, aby mě někdo uctíval -“ začal Harry rozčileně.

„Já vím že ne,“ skočila mu do řeči Hermiona, „já *vím*, Harry. Ale vidíš, o co jim jde? Chtějí z tebe udělat někoho, komu nebude nikdo věřit. Vsadím se o cokoliv, že je za tím Popletal. Chtějí, aby si čarodějové mysleli, že jsi jen hloupý kluk, který vykládá smyšlené historky, aby byl slavný.“

„Ale já jsem přece nechtěl - nežádal jsem o to - aby *Voldemort zabil moje rodiče!*“ vypěnil Harry. „Jsem slavněj, protože zabil moje rodiče, ale nemohl zabít mě! Kdo bych chtěl bejt slavněj kvůli něčemu takovému? Nenapadlo je, že bych byl radši, kdyby se to nikdy -“

„My *víme*, Harry,“ řekla Ginny vážně.

„A samozřejmě se neobjevila ani zmínka o mozkomorech, kteří tě napadli,“ řekla Hermiona, „někdo jim musel říct, aby to drželi pod pokličkou. To mohl být přece trháč, mozkomorové v ulicích! Ani se nezmninili, že jsi poručil zákon o utajení. Myslíme si, že by to určitě udělali, do toho obrázku tebe coby podvodníka by jim to určitě sedlo. Zřejmě čekají, až tě vyloučí ze školy a pak se do

toho pustí - chci říct, kdyby tě vyloučili, dodala rychle. „Určitě nebudeš, jestliže se řídí svými vlastními zákony, nemůžou ti nic udělat.“

Už zase mluvili o slyšení a to Harry nechtěl. Přemýšlel, jak změnit téma, ale byl toho ušetřen zvukem kroků na schodech.

„A jéje.“

Fred škulbl za Ucho a okamžitě se s Georgem vypařili. O pár sekund později vkročila dovnitř paní Weasleyová.

„Už je po schůzi, můžete jít dolů a dát si večeři. Všichni tě chtějí vidět, Harry. A kdo nechal dole u dveří všechny ty hnojůvky?“

„Křivonožka,“ obvinila Ginny bez uzardění Weasleyovic kocoura, „strašně rád si s nimi hraje.“

„Aha. Myslela jse, že by to mohl být Pišta, dělá takové divné věci. A teď pojdte a nezapomeňte, potichu. Ginny, máš špinavé ruce, co jsi proboha dělala? Před jídlm si je umyj, ano?“

Ginny se zašklebila a šla za mámou. Harry zůstal v pokoji s Ronem a Hermionou, kteří na něj koukali, jako by se báli, že zase začne vyvádět. Harry se cítil trochu zahanben.

„Podívejte...“ zahuhlal, ale Ron zavrtěl hlavou a Hermiona řekla: „Věděli jsme, že budeš rozzlobený, Harry, my ti to nevyčítáme. Ale musíš chápat, my jsme se *opravdu* snažili Brumbála přemluvit -“

„Ano, já vím.“

Harry nadhodil nové téma, protože stačilo jen pomyšlení na ředitele Brumbála a vnitřnosti se mu zase začínaly vařit vzteky.

„Kdo je Pišta?“ zeptal se.

„To je zdejší domácí skřítek. Cvok. Ještě nikdy jsem takového nepotkal.“

Hermiona se na Rona zamračila.

„Není *cvok*, Rone.“

„Jeho životním cílem je nechat si useknout hlavu, aby ji mohli vystavit jako hlavu jeho mámy na kovové placičce nad schodištěm. Přijde ti to normální?“

„Dobře - dobře, je trochu divný, ale to není jeho vina.“

Ron se podíval na Harryho a obrátil oči v sloup.

„Hermiona to ještě se *SPOŽŮSEM* nevzdala.“

„To není *SPOŽŮS*, ale es pé ó žet ú es e em!“ ohradila se ostře Hermiona. „Fronta za osvobození domácích skřítků! A není to jen můj zájem Brumbál taky říká, že máme být na Pištu hodní!“

„Ale jo, jasně. Pojdte radši, hlady šilhám.“

Vyrazil ze dveří a po schodišti, ale než stačili dojít dolů -

„Stát!“ vydechl Ron a varovně zamával na Harryho a Hermionu. „Jsou ještě dole v hale, mohli bychom něco zaslechnout!“

Všichni tři se opatrně nahnuli přes zábradlí. Dole stála spousta čarodějů a čarodějek, včetně Harryho strážce, a vzrušeně šeptali. Ve středu hloučku spatřil Harry tmavovlasou mastnou hlavu svého nejneoblíbenějšího bradavického učitele, profesora Snapea. Nahnul se přes zábradlí ještě víc; nesmírně ho zajímalo, co Snape ve Fénixové řádu.

Vtom se před jeho očima objevil tenký růžový provázek. Podíval se nahoru a uviděl Freda a George na odpočívadle o patro výš. O chvíli později se ale čarodějové vydali k východu a Harry slyšel, jak Fred zaklel a tahá Ucho zpátky nahoru.

Slyšeli, jak se dveře otevřely a zase zavřely.

„Snape tady nikdy nejí,“ řekl Ron Harrymu tiše, „naštěstí. Pojdte.“

„A nezapomeň mluvit tiše, až půjdeme přes halu,“ připomněla Hermiona.

Když míjeli vystavené skřítkčí hlavičky, spatřili Lupina, paní Weasleyovou a Tonkovou, jak zamykají vstupní dveře spoustou magických zámků.

„Jíme dole v kuchyni,“ zašeptala paní Weasleyová, „Harry, drahoušku, hezky po špičkách přes chodbu a jsou to tamhle ty dveře -“

BÁC.

„*Tonková!*“ vykřikla paní Weasleyová a otočila se.

„Omlouvám se!“ vyla čarodějka, která ležela na zemi rozplácnutá jako žába, „to ten pitomej stojan na deštníky, to už je podruhé, co jsem o něj -“

Ale poslední slovo zaniklo v příšerném, krev zmrazujícím zavřeštění.

Prožrané sametové závěsy se rozletěly, ale nebyly za nimi žádné dveře. Na chvíli si Harry myslel, že se dívá z okna, z okna, za kterým stojí stará žena v černé kápi a vřeští a vřeští, jako by ji někdo mučil - a pak mu došlo, že je to jen portrét v životní velikosti, ale ten nejrealističtější a nejméně příjemný, jaký kdy viděl.

Stařena prskala, její oči se divoce protáčely, žlutnoucí kůže se napínala, jak ječela ze všech sil; a pak se začaly probírat další portréty v hale a jeden za druhým se rozječely, až to Harryho donutilo zavřít oči a zacpat si uši rukama.

Lupin a paní Weasleyová vyrazili vpřed a snažili se závěsy u stařeny zase zatahnout, ale nešlo to a jakot byl stále silnější a silnější, navíc se z obrazu natahovaly křivé pařáty, jako by jim chtěly roztrhat obličej.

„*Parchanti! Hajzlové! Zplozenci špíny a zla! Hybridí, mutanti, šilenci, vypadněte odsud! Jak si dovolujete znesvětit dům našich otců -*“

Tonková se omlovala, seč jí síly stačily a pokoušela se postavit těžký stojan na původní místo; paní Weasleyová zanechala marných pokusů o zatažení závěsů a raději se rozběhla halou, omračujíc ostatní portréty svou hůlkou; a ze dveří proti Harrymu vyběhl muž s dlouhými černými vlasy.

„Sklapni, ty zatracená stará bábo, SKLAPNI!“ zařval a trhnutím zavřel záclonu, se kterou se předtím rozčilovala paní Weasleyová.

Tvář na obraze zbělela.

„Tyyyyyy!“ zavyla a její oči div nevypadly z důlků, „zrádce rodu, hnusáku, hanbo mé krve!“

„Řekl - jsem - SKLAPNI!“ poručil muž znova a spolu s Lupinem se jim, s nasazením všech sil, podařilo závěs zatáhnout.

Ozvěna jekotu dozněla a utichla. Lehce oddechuje a urovnávajíc si černé vlasy, otočil se Sirius ke svému kmotřenci.

„Ahoj Harry,“ zašklebil se, „vidím, že ses právě seznámil s mojí matkou.“

— KAPITOLA PÁTÁ —

Fénixův řád

„Tvoje -?“

„Má drahá stará matka,“ řekl Sirius, „už několik měsíců se neúspěšně pokoušíme ji s té stěny sundat, ale mám dojem, že asi dala na zadní stranu plát na Permanentí ulpění. Pojdme raději dolů, než se ostatní zase proberou.“

„Ale co tu dělá portrét tvojí matky?“ ptal se Harry, zatímco procházeli dveřmi z haly a směřovali dolů po úzkých kamenných schodech.

„Nikdo ti to neřekl? Tohle je dům mých rodičů,“ vysvětloval Sirius. „Ale protože jsem poslední Black, patří teď mně. Nabídl jsem ho Brumbálovi pro ústředí - zřejmě jediná užitečná věc, kterou jsem kdy udělal.“

Harry, který očekával trochu lepší přijetí, si všiml tvrdé hořkosti v Siriusově hlase. Následoval svého kmotra dál po schodech až do sklepní kuchyně.

Byla jen o trochu méně strašidelná než hala, vypadala tak trochu jako jeskyně s hrubými kamennými zdmi. Většina světla pocházela z velkého ohně na vzdáleném konci místnosti. Ve vzduchu se vznášel řídký oblak tabákového kouře, skrz který bylo možno spatřit těžké železné hrnce a pánve, zavěšené pod zčernalým stropem. Bylo tu nacpáno mnoho židlí, zřejmě kvůli schůzi, a uprostřed stál dlouhý dřevěný stůl, pokrytý souvislou vrstvou pergamenů, pohárů, prázdných lahví od vína a také tam ležela hromada jakýchsi hadrů. Pan Weasley a jeho nejstarší syn Billy s hlavami u sebe cosi tiše rozebírali.

Paní Weasleyová si odkašlala. Její manžel, hubený, plešatějící, zrzavý muž v brýlích s kostěnými obroučkami, se rozhlédl a vyskočil na nohy.

„Harry!“ zvolal, hrnul se k němu a pak mu zuřivě potřásl rukou. „To jsem rád, že tě vidím!“

Přes rameno viděl Harry Billyho, který pořád ještě měl dlouhé vlasy stažené do culíku, jak rychle sklízí se stolu papíry.

„Jaká byla cesta?“ zavolal na Harryho, zatímco se snažil posbírat dvacet pergamenů najednou, „neprotáhl vás Pošuk skrz Grónsko?“

„Pokusil se,“ odpověděla Tonková a šla Billymu pomoci, ale ihned se jí podařilo převrhnout na poslední papír svícen. „Ale ne - *omlouvám se* -“

„Ale drahá,“ odmávla to paní Weasleyová a spravila papír svou hůlkou. V záblesku, který vyšlehl, se Harrymu podařilo zahlédnout něco, co vypadalo jako plány jakési budovy.

Paní Weasleyová si toho všimla. Popadla plán a rychle ho nacpala do Billyho náruče.

„Tenhle nepořádek musíte uklízet hned po skončení schůze,“ řekla přísně a začala vyndávat nádobí z prastarého příborníku.

Billy vytáhl hůlku, zamumlal „*Evanesco!*“ a svitky se ztratily.
„Sedni si, Harry,“ řekl Sirius, „Mundunguse už znáš?“
To, co Harry pokládal za hromadu hadrů, se pohnulo, dlouze to popotáhlo a se škubnutím se to probralo.
„Někdo mě chtěl?“ huhlal Mundungus ospale, „souhlasím se Siriušem...“
Zvedl jednu otrhanou ruku, jako kdyby pro něco hlasoval a nesoustředěně se zahleděl do prázdna.
Ginny se zahihňala.
„Už je po schůzi, Dingu,“ informoval ho Sirius a všichni se posadili, „je tu Harry.“
„Eh?“ vyjádřil se Mundungus, zíraje na Harryho skrze závoj nečesaných narztlých vlasů. „Hrome. Jo. Seš okej?“
„Jo“, odpověděl Harry.
Mundungus nervózně prohraboval kapsy, nespouštěje z Harryho oči, a vytáhl otlučenou černou fajfku. Strčil si ji do pusy, zapálil hůlkou a pořádně potáhl. Okamžitě ho obklopil oblak zeleného dýmu.
„Ti dlužím omluvu,“ zavrčelo to ze smrdícího kouře.
„Tak naposled, Mundungusi,“ křikla na něj paní Weasleyová, „mohl byste prosím přestat kouřit v kuchyni z té věci, zvlášť, když se právě chystáme jíst!“
„Ah,“ na to Mundungus. „Dobře. Promiň, Molly.“
Nacpal dýmku zpět do kapsy a kouř se rozplynul, ale odporný zápach hořících ponožek zůstal.
„A jestli chcete večeri před půlnocí, budete mi muset pomoci,“ dodala paní Weasleyová. „Ne, ty ne, Harry, drahoušku, měl jsi dlouhou cestu.“
„Co pro tebe můžu udělat, Molly?“ zeptala se s nadšením Tonková.
Paní Weasleyová viditelně zaváhala.
„Eh - to by nebylo spravedlivé, Tonková, taky by sis měla odpočinout, už jsi toho dnes udělala dost.“
„Ne, ne, chci ti pomoci!“ odpověděla čarodějka vesele a jak mířila k příborníku, kde Ginny právě hledala příbory, převrhla židli.
Brzy už se ale ozývalo kuchyní cinkání těžkých nožů, které samy od sebe krájely maso a zeleninu, zatímco pan Weasley na ně dohlížel. Paní Weasleyová míchala něco v kotlíku nad ohněm a ostatní připravovali nádobí a další jídlo ze spíže. Harry zůstal u stolu se Siriušem a Mundungusem, který po něm pořád žalostně pošilhával.
„Viděls ještě Figgy?“ ptal se.
„Ne, už jsem neviděl nikoho.“
„Hele, já bych bejval nevypad,“ naklonil se k němu Mundungus, v hlase prosebný tón, „ale měl sem takovou vobchodní příležitost -“

Harry cítil, jak se mu něco otírá o nohu a nadskočil, ale byl to jen Krivonožka, Hermionin zrzávý kocour, který se otíral o jeho lýtko a tiše předl; pak vyskočil Siriusovi na klín a stočil se do klubička. Sirius ho nepřítomně podrbl za ušima a zachmuřeně se podíval na Harryho.

„Měl jsi hezké prázdniny?“

„Ne, bylo to strašný.“

Přes Siriusovu tvář poprvé proběhl náznak jakési grimasy.

„Osobně nechápu, na co si stěžuješ.“

„Co?“ nevěřil Harry svým ušima.

„Já bych útok mozkomorů jen přivítal... Smrtný zápas o mou duši by ten únavný stereotyp zajímavě narušil. Myslíš, že ses neměl dobře, ale alespoň jsi měl možnost vyrazit ven a projít se, protáhnout si nohy, sem tam se poprat... Já tu sedím už měsíc, pořád na jednom místě.“

„Jak to?“ zamračil se Harry.

„Protože Ministerstvo kouzel po mně pořád jde a Voldemort ví, že jsem zvěromág, Červíček mu to musel vyklopit, takže moje největší výhoda je k ničemu. Není nic, co bych pro řád mohl udělat, alespoň Brumbál si to myslí.“

Lehká změna tónu hlasu, kterou Harry postřehl, když Sirius vyřkl jméno Brumbál, mu řekla, že Sirius asi také není ředitelovým postupem příliš nadšen. Pocítil vlnu spřízněnosti se svým kmotrem.

„Aspoň víš, o co vlastně jde,“ řekl povzbudivě.

„No to jo,“ odpověděl sarkasticky Sirius, „poslouchám Snapeova hlášení i ty jeho poznámky o tom, jak strašně tam venku riskuje život zatímco já si tu v pohodlíčku sedím na zadku... A otázky, jak jde uklízení -“

„Jaké uklízení?“

„Snažíme se předělat tohle místo na bydlení pro lidi,“ vysvětlil Sirius a rukou opsal kuchyň, „nikdo tu už deset let nežil, od smrti mé matky, pokud nepočítáme jejího starého domácího skřítko, a ten se zbláznil - za celou tu dobu tady neutřel ani smítko.“

„Siriusi,“ ozval se Mundungus, který zjevně nevěnoval konverzaci žádnou pozornost a pečlivě zkoumal prázdný pohár, „to je ryzí stříbro?“

„Ano,“ řekl znechuceně Sirius, „nejvzácnější stříbro z patnáctého století, gobliní práce, zdobená erbem rodiny Blacků.“

„Tak to jo,“ huhlal Mundungus a leštil pohár svým odrbaným rukávem.

„Frede - Georgi - NE, JEN TO TAM ODNESTE!“ zaječela paní Weasleyová.

Harry, Sirius a Mundungus se otočili a v jedné vteřině zalehli pod stůl. Fred a Geroge očarovali velký kotel omáčky, železný džbán máslového ležáku a těžké prkno na krájení chleba i s nožem a to se teď všechno vydalo vzduchem ke stolu. Kotel přešel celý stůl a zastavil se těsně před koncem, zanechávaje na

desce dlouhý černý šrám; džbán dopadl s hlasitou ranou a ležák se rozstříkl všude kolem; a nůž se vysmekl z prkna a přistál, špičkou dolů, výhrůžně vibrující, na místě, kde ještě před okamžikem byla Siriusova ruka.

„PRO LÁSKU BOŽÍ!“ ječela paní Weasleyová, „TO NEBYLO POTŘEBA - UŽ TOHO MÁM DOST - JEN PROTO, ŽE MŮŽETE POUŽÍVAT KOUZLA, NEZNAMENÁ, ŽE MUSÍTE VYTAHOVAT HŮLKY KVŮLI KAŽDÉ PRKOTINĚ!“

„Jen se snažíme šetřit co nejvíc času,“ hájil se Fred a rychle utíkal pro nůž. „Promiň, Siriuse - já jsem nechtěl - „

Harry a Sirius se oba smáli; Mundungus, který se převrhl nazad i s židlí, se s kletbami na rtech drápal na nohy; Krivonožka hněvivě zasyčel a vystřelil pod příborník, kde také zůstal, pozoruje svými velkýma žlutýma očima okolí.

„Hoši,“ káral syny pan Weasley, zatímco přesouval kotel doprostřed stolu, „maminka má pravdu, měli byste projevit trochu smyslu pro zodpovědnost, teď, když už jste plnoletí -“

„Žádný z vašich bratrů nikdy nenapáchal tolik škod,“ vztekala se paní Weasleyová a praštila na stůl novým džbánem máslového ležáku, takže zase skoro všechn vyšplíchl ven. „Billy nikdy necítil potřebu používat přemisťování na každých pár metrů! Charlie nečaroval na všechno, co uviděl! Percy -“

Okamžitě se zarazila a vylekaně pohlédla na svého muže, jehož tvář ztuhla jako dřevěná maska.

„Dejme se do jídla,“ řekl Billy rychle.

„Vypadá to výborně, Molly,“ pochválil jídlo Lupin a nalil si omáčku s dušeným masem na talíř.

Pár minut bylo ticho, jen židle vrzaly a nádobí cinkalo. Pak se paní Weasleyová obrátila na Siriuse.

„Chtěla jsem ti říct, v salónu je něco v psacím stole, pořád to tam klepe a chrastí. Může to sice být jen bubák, ale myslím, že bychom měli nechat Alastora, aby se na to kouknul, než to pustíme ven.“

„Jak myslíš,“ řekl bez zájmu Sirius.

„A záclony jsou plné dorot,“ pokračovala paní Weasleyová, „mohli bychom je zítra zkusit vyhnat.“

„Podívám se na to,“ slíbil Sirius a Harry zase slyšel v jeho hlase sarkasmus, ale nebyl si jist, jestli si toho všiml ještě někdo jiný.

Tonková bavila Hermionu a Ginny tím, že mezi sousty proměňovala svůj nos. Se stejným soustředěným výrazem, jaký měla před zrcadlem v Harryho ložnici, ho měnila na zobákovitý hák, připomínající Snapea, malý houbovitý knoflíček a pak jí z každé nosní dírky vyrašil chomáč dlouhých chlupů. Evidentně to byla jejich oblíbená zábava, protože Hermiona i Ginny se brzy začaly dožadovat svých oblíbených nosů.

„Udělej prasečí rypák, Tonková.“

Tonková poslechla a Harry zjistil, že se na něj přes stůl dívá ženská verze Dudleyho.

Pan Weasley, Billy a Lupin se zaníceně bavili o skřetech.

„Pořád nedávají nic najevo,“ říkal Billy, „nemůžu zjistit, jestli tuší, že se vrátil nebo ne. Samozřejmě, možná zůstanou raději neutrální. Budou se držet stranou.“

„Jsem si jist, že by nikdy nepřešli na stranu ty-víš-koho,“ kroutil hlavou pan Weasley, „utrpěli také svoje ztráty; vzpomínáš na tu skřetí rodinu, povražděnou nedávno u Nottinghamu?“

„Podle mě to záleží na tom, co jim kdo nabídne,“ přidal se Lupin, „a nemluví o zlatu. Když jim někdo nabídne svobody, které my jsme jim po staletí odpírali, mohlo by je to lákat. Co Ragnok, Billy, pořád nic?“

„Momentálně má dost antimagickou náladu. Pořád ještě mele o Pytlounovi, tvrdí, že ministerstvo něco tají, že od něj nikdy nedostali zlato, však víš -“

Hlasitý smích ze středu stolu zbytek věty přehlušil. Fred, George, Ron a Mundungus se popadali za břicha.

„... a pak,“ kuckal Mundungus, tvář mokrou od slz, „pak, věřte nebo ne, mi povídá - mi povídá - hej, Dungu, kdes ty žáby všechny vzal? Protože nějaký parchant mi všechny ty můj ukradl! A já na to, všechny tvý žáby, Wille, a co teď? To budeš chtít nějaký nový, že jo? No a pak, hoši, si ta pitomá gargoyle od mě koupí všechny ty svoje žáby zase zpátky za mnohem víc, než za ně dal původně -“

„Myslím, že to by z vašich obchodních zkušeností stačilo, Mundungusi, děkuji,“ zarazila ho paní Weasleyová ostře, když Ron, vyjící smíchy, padl bezmocně na stůl.

„Promiň, Molly,“ oťrel si Mundungus oči a mrkl na Harryho, „ale, víte, Will je původně ukradl Wartymu Harrisovi, takže sem neďál vlastně nic špatného.“

„Nevím, kde jste se učil rozlišovat dobré od špatného, ale mám pocit, že jste vynechal pár důležitých lekcí,“ dodala paní Weasleyová studeně.

Fred a George schovali obličej za své poháry ležáku; George hlasitě kašlal. Z nějakého důvodu vrhla paní Weasleyová na Siriuse ošklivý pohled a pak odešla pro rebarborovou marmeládu na pudink. Harry se podíval na svého kmotra.

„Molly nemá Mundunguse moc ráda,“ vysvětlil mu Sirius.

„Jak to, že je v řádu?“ ptal se velmi tiše Harry.

„Je užitečný. Vyzná se v podsvětí - ostatně, jak by ne, když tam v podstatě patří. Ale je taky velmi loajální k Brumbálovi, který mu jednou pomohl z dost nepřijemné kaše. Není špatné mít po ruce někoho jako je Dung, všimá si věcí, kterých si my nevšimneme. Ale Molly si myslí, že pozvat ho na večeri už je trochu moc. Ještě mu neodpustila ten malér s tou službou, kdy tě měl hlídat.“

Tři porce rebarborové marmelády a pudinku po večeři se trochu podepsalo na Harryho pase, takže cítil, že ho kalhoty trochu škrtí (a to bylo co říct, když uvážíme, že kdysi patřily Dudleymu). Když odkládal lžičku, konverzace už utichala; pan Weasley byl pohodlně opřen ve své židli, Tonková široce zívala (nos už měla zase svůj); a Ginny seděla na podlaze, na klíně Křivonožku a hráli si spolu s korkovými zátkami od lahví ležáku.

„Čas jí do postele, řekla bych,“ podotkla paní Weasleyová a zívla.

„Ještě ne, Molly,“ řekl Sirius, odstrčil talíř a zadíval se na Harryho. „Víš, docela jsi mě překvapil. Předpokládal jsem, že to první, co uděláš, až se sem dostaneš, bude vyptávání na Voldemorta.“

Nálada u stolu se změnila s rychlostí, jakou se snad uměli pohybovat jen mozkomorové. Tam, kde se před chvílí vznášela příjemná ospalost, bylo teď poděšené napětí. Všechny kolem stolu zamrazilo z obávaného jména v zádech. Lupin, který se právě chystal cucnout si vína, položil pohár zpátky na stůl.

„Však jsem se ptal!“ řekl Harry rozhořčeně, „ptal jsem se Rona a Hermiony, ale řekli mi, že do řádu nemůžou, takže -“

„Měli pravdu,“ přerušila ho paní Weasleyová, „jste ještě moc mladí.“

Seděla na židli rovně jako svička, pěsti zaťaté a položené na opěrkách, dokonale probuzená z ospalosti.

„Odkdy musí někdo být ve Fénixově řádu, aby mohl pokládat otázky?“ zeptal se jí Sirius, „Harry byl v pasti v tom mudlovském domě celý měsíc. Má právo vědět, co se děje—“

„Tak moment!“ skočil mu Geroge hlasitě do řeči.

„Jak to, že Harry dostane odpovědi na svoje otázky?“ přidal se nazlobeně Fred.

„Jo, my se tu pokoušíme z tebe něco vypáčit celý měsíc a nedozvěděli jsme se jednu jedinou věc!“

„*Jste moc mladí, nejste v řádu,*“ pitvořil se Fred, napodobuje (velice zdařile) hlas své matky, „Harry není ani plnoletý!“

„To není moje chyba, že jste se o řádu nic nedozvěděli,“ řekl klidně Sirius, „to je rozhodnutí vašich rodičů. Ovšem Harry -“

„To není jenom na tobě, rozhodovat, co je pro Harryho dobré,“ vpadla mu do řeči paní Weasleyová. Na jindy tak klidné tváři se jí usadil nebezpečný výraz. „Nezapomněl jsi, doufám, co říkal Brumbál?“

„Kterou část?“ ptal se Sirius zdvořilým hlasem, ale bylo jasné, že se schyluje k boji.

„Tu část o tom, že Harrymu nemáš říkat víc, než *potřebuje vědět,*“ odpověděla paní Weasleyová, kladouc důraz na poslední tři slova.

Ron, Hermiona, Fred a George kmitali pohledy ze Siriuse na svou matku a zase zpátky, jako kdyby sledovali tenisový zápas. Ginny klečela na hromádce

opuštěných korkových zátek a sledovala rozhovor s pootevřenou pusou. Lupin upřeně hleděl na Siriuse.

„Nehodlám mu říkat víc, než *potřebuje vědět,* Molly,“ řekl Sirius. „Ale jelikož právě on viděl Voldemortův návrat“ (zase to kolektivní mrazení v zádech) „má víc než právo vědět -“

„Není členem řádu a navíc, je mu teprve patnáct -“

„A zažil už tolik, co většina členů řádu,“ přerušil ji Sirius, „dokonce víc, než někteří z nich.“

„Nikdo nepopírá, co dokázal,“ začala paní Weasleyová zvyšovat hlas a zaťaté pěsti se jí třásly. „Ale je ještě -“

„Už není dítě!“

„Ale ani dospělý!“ trvala na svém paní Weasleyová a krev se jí vlévala do tváří, „není James, Siriusi!“

„Vím velice dobře, kým je, Molly, děkuji,“ odsekl ledově Sirius.

„Tím jsem si jistá. Občas o něm mluvíš tak, že mám dojem, že to bereš jako návrat svého nejlepšího přítele!“

„Co je na tom špatného?“ zeptal se Harry.

„Co je na tom špatného? To, že ty nejsi tvůj otec, jakkoli moc jsi mu podobný,“ řekla paní Weasleyová, stále propalující Siriuse očima. „Jsi ještě pořád ve škole a dospělí, kteří jsou za tebe zodpovědní, by na to neměli zapomínat!“

„Tím myslíš, že jsem nezodpovědný kmotr?“ ohradil se Sirius a jeho hlas také začal získávat na intenzitě.

„Tím myslím, že rád jednáš zbrkle, Siriusi, a proto ti asi taky Brumbál pořád připomíná, abys zůstal doma a -“

„Brumbálovy instrukce z toho vynecháme, ano?!“

„Arture!“ otočila se paní Weasleyová na svého manžela. „Arture, řekni taky něco!“

Pan Weasley nepromluvil. Sundal si brýle a očistil je, aniž by se na svou ženu podíval. Teprve když si je nasadil na nos, odpověděl.

„Brumbál ví, že věci se změnily, Molly. Chápe, že bude potřeba Harryho do věci zasvětit, zvlášť teď, když musí zůstat na ústředí.“

„Ano, ale je rozdíl mezi tím a ochotou zodpovědět mu všechny otázky, na které si vzpomene!“

„Osobně,“ začal tiše Lupin, který konečně odtrhl zraky od Siriuse a paní Weasleyová se na něj rychle otočila, doufajíc, že konečně získá spojení, „osobně si myslím, že bude lepší, když se Harry dozví fakta - ne všechna fakta, Molly, ale ta základní ano - od nás, než aby je získával po kouskách a překroučená od... někoho jiného.“

Jeho výraz byl klidný, ale Harry si byl jistý, že Lupin tuší, že pár Prodloužených uší přežilo razii paní Weasleyové.

„Dobře,“ nadechla se paní Weasleyová a rozhlédla se kolem stolu, hledajíc podporu, kterou nenašla, „dobře... Vidím, že jste mě přehlasovali. Jen vám řeknu tohle: Brumbál má svoje důvody, proč nechce, aby toho Harry věděl moc, a pokud budu mluvit jako někdo, kdo má na srdci jeho dobro -“

„Není tvůj syn“, řekl Sirius tiše.

„Jako kdyby byl! Koho jiného má!“

„Má mě!“

„Ano. Ale bylo trochu těžké se o něj starat, zatímco jsi byl zavřený v Azkabanu, že?“

Sirius se začal zvedat ze židle.

„Molly, nejsi jediný člověk u tohoto stolu, kdo má o Harryho starost,“ řekl ostře Lupin, „Siriusi, *sedni si*.“

Spodní ret paní Weasleyové se třásl. Sirius se pomalu posadil, bledý jako stěna.

„Myslím, že Harry by do toho měl také co mluvit,“ pokračoval Lupin, „je už dost starý, aby rozhodoval sám za sebe.“

„Chci vědět, o co jde,“ řekl jednoduše Harry.

Na paní Weasleyovou se nepodíval. Byl velmi dojat tím, že ho bere, jako by byl její syn, ale její snaha ochránit ho před informacemi o tom, co ho tak zajímalo, ho rozčilovala. Sirius měl pravdu, nebyl přece dítě.

„Tak dobře,“ uzavřela paní Weasleyová, „Ginny - Rone - Hermiono - Frede - Georgi - chci, abyste hned šli.“

Zvedla se vlna protestů.

„Jsme plnoletí,“ zaječeli unisono Fred a George.

„Když může Harry, proč nemůžu já?“ čítil se Ron.

„Mami, já to *chci* taky slyšet,“ kvílela Ginny.

„NE!“ zařvala paní Weasleyová a z očí jí létaly blesky, „to rozhodně zakazují -“

„Molly, Freda a George nemůžeš vyhodit. Už jsou plnoletí,“ podotkl slabě pan Weasley.

„Ještě pořád chodí do školy.“

„Ale podle zákona už jsou plnoletí,“ řekl pan Weasley stejným unaveným hlasem.

Paní Weasleyová byla ve tváři rudá.

„Já - dobře, jak chcete, Fred a George můžou zůstat, ale Ron -“

„Harry mně a Hermioně stejně všechno řekne,“ odsekl Ron, „vid', Harry?“ dodal trochu nejistě.

Na zlomek vteřiny byl Harry v pokušení říci mu, že ho ani nenapadne, aby Ron taky ochutnal to zoufalství, kdy člověk netuší, co se kolem něj děje. Ale pokušení se vytratilo, když se mu podíval do očí.

„Jistě,“ řekl.

Ron a Hermiona zářili.

„Fajn! Fajn! Ginny - DO POSTELE!“

Ginny nešla potichu. Ještě dlouho ji slyšeli protestovat a nadávat a když dorazil s mámou do haly, přidal se k rámusu ještě vrískot paní Blackové. Lupin vyskočil, aby zjednal pořádek a vrátil se právě ve chvíli, kdy Sirius začal mluvit.

„Dobře, Harry... Co bys chtěl vědět?“

Harry se zhluboka nadechl a vystřelil otázku, kterou byl posedlý celý uplynulý měsíc.

„Kde je Voldemort?“ zeptal se, ignoruje reakce, které zapovězené jméno způsobilo kolem stolu. „Co dělá? Sledoval jsem mudlovské zprávy, ale nebylo tam nic, co by mu odpovídalo, žádná podivná úmrtí.“

„To proto, že k žádným podivným úmrtím zatím nedošlo,“ řekl Sirius, „alespoň pokud víme; a víme toho dost.“

„Víc, než si on myslí, že víme,“ dodal Lupin.

„Jak to, že přestal zabíjet lidi?“ Harry věděl, že Voldemort minulý rok vraždil několikrát.

„Protože nechce upoutávat pozornost,“ odpověděl Sirius, „bylo by to pro něj nebezpečné. Jeho návrat se neuskutečnil tak, jak si přál. Trochu to pokazil.“

„Neboli, ty jsi mu to pokazil,“ opravil ho Lupin se spokojeným úsměvem.

„Jak?“ nechápal Harry.

„Neměl jsi přežít! Nikdo kromě jeho Smrtijedů neměl o jeho návratu vědět. Ale ty jsi přežil a jsi svědek.“

„A Brumbál měl být rozhodně ten poslední, kdo se o tom měl dozvědět,“ řekl Lupin, „a o to ty ses postaral.“

„A pomohlo to?“ zeptal se Harry hloupě.

„Děláš si legraci?“ řekl Billy, „Brumbál je jediný, koho se ty-víš-kdo bojí!“

„Díky tobě mohl Brumbál včas svolat Fénixův řád, prakticky hodinu poté, co se Voldemort objevil,“ řekl Sirius.

„A co tedy řád dělá?“

„Tvrdě pracuje na tom, aby Voldemort nemohl uskutečnit své plány.“

„Jak víte, jaké jsou jeho plány?“ zeptal se rychle Harry.

„Brumbál má jistou představu,“ řekl Lupin, „a Brumbálovy představy se obvykle naplňují.“

„A co si tedy Brumbál myslí, že plánuje?“

„Za prvé, bude se snažit postavit znovu svou armádu. Dřív míval velkou skupinu čaroděju a čarodějek, kteří ho následovali, své věrné Smrtijedy, a spoustu různých příšer Temnot. Slyšel jsi, jak plánoval přibrat na svou stranu obry; a to je jen jedna skupina, po které jde. Rozhodně nehodlá zaútočit na ministerstvo kouzel jen s tuctem Smrtijedů.“

„Takže vy se ho snažíte zastavit, aby se mu nepodařilo získat další spojence?“

„Jak jen dokážeme.“ řekl Lupin.

„Jak?“

„Především musíme přesvědčit co nejvíc lidí, že ty-víš-kdo se vrátil, aby byli ostražití,“ odpovéděl Billy, „a to není snadné.“

„Proč?“

„Díky přístupu ministerstva,“ ozvala se Tonková, „viděls přece Korneliuse Popletala poté, co se ty-víš-kdo vrátil. Rozhodně tomu odmítá uvěřit.“

„Ale proč?“ ptal se Harry zoufale, „proč je tak hloupý? A Brumbál -“

„Á, teď se ti podařilo dotknout se přímo podstaty toho problému,“ řekl pan Weasley s křivým úsměvem, „*Brumbál*.“

„Popletal se ho bojí,“ řekla Tonková smutně.

„Bojí se Brumbála?“ nechápal Harry.

„Bojí se toho, co Brumbál chystá,“ odpovéděl pan Weasley, „Popletal si myslí, že Brumbál ho chce vyhodit ze sedla. Že chce být ministrem kouzel.“

„Ale Brumbál přece nechce -“

„Jistěže ne. Nikdy nestál o práci ministra, i když spousta lidí původně chtěla, aby to vzal, než nastoupil Popletal. A ten na to nikdy nezapomněl, jakou měl Brumbál podporu, i když se nikdy nestal kandidátem.“

„Popletal dobře ví, že Brumbál je mnohem chytřejší také silnější čaroděj a když začínal, pořád se ho ptal na nějaké rady,“ řekl Lupin. „Ale vypadá to, že si na moc zvykl a je teď sebevědomější. Miluje tu práci a podařilo se mu se přesvědčit, že on je tu ten chytrý a Brumbál se mu kvůli tomu snaží způsobit problémy nějakými výmysly.“

„Jak si něco takového může myslet?“ zlobil se Harry, „jak si může myslet, že by si to Brumbál všechno vymyslel - že bych si to *já* všechno vymyslel?“

„Protože kdyby přiznal, že se Voldemort vrátil, objevil by se problém, s jakým ministerstvo nemuselo bojovat skoro čtrnáct let,“ řekl Sirius hořce, „a Popletal se tomu prostě nedokáže postavit tváří v tvář. Takhle je to pro něj pohodlnější - věřit, že Brumbál lže.“

„Takže vidíš, v čem je potíž,“ řekl Lupin, „dokud ministerstvo trvá na tom, že není čeho se obávat, je těžké přesvědčit lidi, že je Voldemort zpátky, zvláště když tomu sami věřit nechtějí. A co víc, ministerstvo tlačí *Denního věštce*, aby nezveřejňovali nic, co by mohlo podpořit šíření toho, čemu říkají Brumbálovy

výmysly, takže většina lidí vůbec netuší, že se něco děje. Pak jsou snadnými terči pro Smrtijedy, když použijí kletbu Imperius.“

„Ale vy snad lidi varujete, nebo ne?“ zeptal se Harry a rozhlížel se po tvářích pana Weasleyho, Siriuse, Billyho, Mundunguse, Lupina a Tonkové. „Říkáte jim, že se vrátil?“

Všichni se neradostně usmáli.

„Vzhledem k tomu, že jsem šílený masový vrah a ministerstvo na mou hlavu vypsalo odměnu deseti tisíc galeonů, těžko můžu vyrazit do ulic rozdávat le-táčky,“ podotkl Sirius.

„A já nejsem zrovna populární,“ ozval se Lupin, „pro vztahy mezi lidmi není nejlepší, když jsi *vlkodlak*.“

„Tonková a Arthur by ztratili svou práci na ministerstvu, kdyby si začali pouštět pusy na špacír,“ řekl Sirius, „a pro nás je důležité mít na ministerstvu lidi, protože se můžeš vsadit, že tam Voldemort brzy zamíří.“

„Podařilo se nám přesvědčit pár lidí,“ řekl pan Weasley, „například Tonkovou - posledně byla moc mladá, aby mohla vstoupit do řádu, a mít na své straně bystrozory je velká výhoda - Kingsley Řetězák nám hodně pomohl; řídí vyšetřování Siriuseva zmizení, takže může ministerstvu dodávat informace, že Sirius je v Tibetu.“

„Ale když tedy nikdo z vás nerozšiřuje zprávy o tom, že se Voldemort vrátil -“ začal Harry.

„A kdo říká, že nerozšiřujeme žádné zprávy?“ přerušil ho Sirius, „proč myslíš, že je jim Brumbál solí v očích?“

„Co tím myslíš?“

„Snaží se ho zdiskreditovat,“ řekl Lupin, „neviděl jsi minulý týden *Denního věštce*? Napsali, že byl vyloučen z předsednictva Mezinárodní konfederace čarodějů, protože stárne a ztrácí pojem o realitě; ale není to pravda, pro jeho vyloučení hlasovali čarodějové z ministerstva poté, co přednesl řeč o Voldemortově návratu. Degradovali ho také z vrchního čaroděje Wizengamotu - to je nejvyšší soud - a teď se mluví o tom že mu odeberou Merlinův řád první třídy.“

„Ale Brumbál tvrdí, že je mu to jedno, dokud nepřestanou prodávat čokoládové žabky s jeho kartičkami,“ pousmál se Billy.

„To není k smíchu,“ řekl pan Weasley ostře, „jestli bude pokračovat tímhle tempem, mohl by také skončit v Azkabanu, a to poslední, co potřebujeme, je Brumbál pod zámek. Dokud ty-víš-kdo ví, že Brumbál na něj venku čeká, bude postupovat opatrně. Jakmile bude Brumbál odstraněn z cesty - no, pak by měl zametenu cestu.“

„Ale jestliže se Voldemort snaží nabrat nové Smrtijedy, vyjde přece najevo, že se vrátil?“ napadlo Harryho.

„Voldemort nechodí od dveří ke dveřím, Harry,“ řekl Sirius, „používá různé triky, kletby, vydírá je. Má v tom praxi a pracuje v utajení. Mimoto, nábor nových následovníků je jen jedna z věcí, které provádí. Má i jiné plány, které může rozjet velice tiše, a na ty se teď soustředí.“

„Co kromě následovníků ještě chce,“ chtěl okamžitě vědět Harry. Zdálo se mu, že si Lupin se Siriusem vyměnili krátký pohled, než Sirius odpověděl.

„Věci, které může získat jedině tajně.“

Když Harry nevypadal o moc chytřejší, než před tím, dodal: „Něco jako zbraň. Něco, co předtím neměl.“

„Tenkrát, když byl u moci?“

„Ano.“

„A to jako jakou zbraň? Něco horšího, než byla Avada Kedavra -?“

„To by stačilo!“

To promluvila paní Weasleyová, skrytá ve stínu vedle dveří. Harry si nevěštil, kdy se vrátí. Měla ruce založené na prsou a vypadala rozzlobeně.

„Chci, abyste hned všichni šli do postele. Tím myslím všichni,“ dodala a významně se podívala na Freda, George, Rona a Hermionu.

„Nemůžeš nám rozkazovat,“ začal Fred.

„Ale můžu,“ zavrčela paní Weasleyová. Trochu se třásla a dívala se na Siriuse. „Už jsi toho Harrymu řekl dost. Ještě trochu a můžeš ho rovnou přibrat do řádu.“

„A proč ne?“ zeptal se rychle Harry, „chci se přidat. Vstoupit do řádu a bojovat.“

„Ne.“

Tentokrát to nebyla paní Weasleyová, kdo promluvil, ale Lupin.

„Řád je jen pro plnoleté čaroděje,“ řekl, „kteří vyšli školu,“ dodal, když viděl, jak Fred s Georgem otevírají ústa. „Mohou vás tam potkat nebezpečí, o jakých nemáte ani tušení... Nikdo z vás. Myslím, že Molly má pravdu, Siriuse. Už jsme řekli dost.“

Sirius pokrčil rameny, ale nehádal se. Paní Weasleyová netrpělivě mávla na své syny a Hermionu. Jeden po druhém vstali a Harry, vida, že je po všem, šel s nimi.

— KAPITOLA ŠESTÁ —

Vznešený a starodávný rod Blacků

Paní Weasleyová je následovala po schodech a vypadala zachmuřeně.

„Chci, abyste všichni hned šli do postele a žádné mluvení,“ řekla, když dorazili na první odpočívadlo, „zítra tu bude rušno. Předpokládám, že Ginny už spí,“ dodala k Hermioně, „pokuste se ji nevbudit.“

„Už spí, jasně,“ zahučel potichu Fred poté, co jim Hermiona dala dobrou noc a oni se vydali do dalšího patra, „jestli Ginny nečeká na Hermionu celá žhavá vytáhnout z ní, o čem jsme se dole bavili, tak já jsem tlustočerv...“

„Teď vy, Rone, Harry,“ řekla paní Weasleyová na druhém odpočívadle a ukázala směrem k jejich pokojí, „šup do postele.“

„Dobrou,“ řekli Ron a Harry dvojčatům.

„Dobře se vyspěte,“ mrkl na ně Fred.

Paní Weasleyová za Harrym dveře ihned zavřela. Ložnice teď vypadala, jako by to snad šlo, ještě tmavší a tajuplnější. Prázdný obraz na stěně pomalu a zhluboka oddychoval, jako by jeho neviditelný obyvatel spal. Harry se převlékl do pyžama, sundal si brýle a vlezl si do studené postele, zatímco Ron ještě hodil sovám na skříň něco k snědku, aby přestaly poskakovat a šustit křídly.

„Nemůžeme je každou noc pouštět na lov,“ vysvětloval Ron, když si natahoval své pyžamo kaštanové barvy, „Brumbál nechce, aby kolem náměstí poletovalo moc sov, myslí, že by to bylo podezřelé. Ach... Málem bych zapomněl...“

Vrátil se ke dveřím a zastrčil závoru.

„Proč to děláš?“

„Pišta,“ řekl Ron a zhasl světlo, „když jsem tu byl první noc, objevil se ve tři ráno. Věř mi, nechtěl by ses vzbudit a vidět ho, jak se plíží po místnosti. V každém případě...“ Zalezl do postele, uvelebil se pod peřinou a pak se podíval na Harryho; v té tmě Harry viděl jen siluetu v měsíčním světle, procházejícím oknem, „*jak to vidíš?*“

Harry hned věděl, co tím Ron myslí.

„No, neřekli nám moc toho, co bychom už nevěděli, že?“ řekl a přemýšlel o tom, co se dozvěděl, „v podstatě nám jen prozradili, že Řád se pokouší odradit lidi od paktování s Vol -“

Ron se ostře nadechl.

„- *demortem*,“ dořekl Harry pevně. „Kdy už se naučíš vyslovovat jeho jméno? Sirius a Lupin to dělají.“

Ron poznámku ignoroval.

„Jo, máš pravdu,“ řekl, „skoro všechno, co nám řekli, jsme už věděli díky Prodlouženým uším. Jediná novinka byla -“

Prásk.

„AU!“

„Ztichni, Rone, nebo je tu máma za chvíli zpátky.“

„Vy dva jste se právě přemístili na moje kolena!“

„Ve tmě je to trochu složitější.“

Harry viděl rozmazané obrysy Freda a George, jak seskakují s Ronovy postele. Pak zaskřípala péra a Harryho matrace se o pár palců pohnula, jak se na ni George posadil.

„Už jste se k tomu dostali?“ zeptal se dychtivě.

„K té zbrani, co se o ní zmínil Sirius?“ řekl Harry.

„Spíš o které mu to ukouzlo,“ řekl Fred, který seděl u Rona, spokojeně. „Skrze Uši jsme o ničem takovém neslyšeli, ne?“

„Co si myslíte, že to je?“ řekl Harry.

„Může to být cokoli,“ řekl Fred.

„Ale nic horšího než kletba Avada Kedavra to snad být nemůže, ne?“ řekl Ron, „co může být horší než smrt?“

„Možná je to něco, co dokáže zabít najednou spoustu lidí,“ přemýšlel nahlas George.

„Možná je to nějaký obzvlášť bolestivý způsob, jak zabíjet lidi,“ řekl se strachem v hlase Ron.

„Na bolest má kletbu Cruciatu,“ řekl Harry, „nic výkonnějšího už nepotřebuje.“

Nastalo ticho a Harry věděl, že ostatní, stejně jako on, přemýšlejí, jaké hrůzy by ta nová zbraň mohla napáchat.

„A kdo si myslíte, že ji teď má u sebe?“ zeptal se George.

„Doufám, že někdo z našich,“ ozval se nervózně Ron.

„Jestli jo, tak ji pravděpodobně u sebe má Brumbál,“ řekl Fred.

„Ale kde?“ řekl rychle Ron, „v Bradavicích?“

„To se vsad!“ řekl George. „Schoval tam přece i kámen mudrců!“

„Zbraň bude určitě větší než kámen mudrců,“ řekl Ron.

„Nemusí být,“ řekl Fred.

„To je pravda, velikost nerozhoduje,“ řekl George, „podívej se na Ginny.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Harry.

„Nikdy na tebe nevyčarovala jednoho z těch svých netopýřích strašáků?“

„Psst!“ řekl Fred a zvedl se z postele, „poslouchejte!“

Všichni ztichli. Po schodech stoupaly kroky.

„Máma,“ řekl George a téměř okamžitě se ozvalo hlasité *prásk* a Harry cítil, jak se zátěž z jeho matrace ztratila. O pár sekund později zavržala podlaha pře-

de dveřmi; paní Weasleyová evidentně poslouchala, jestli vevnitř někdo nemluví.

Hedvika a Papušík žalostně zahoukali. Podlaha znovu zavržala a pak slyšeli, jak jde nahoru zkontrolovat Freda a George.

„Ona nám vůbec nevěří, víš,“ komentoval to Ron lítostivě.

Harry si byl jist, že nedokáže usnout; tenhle večer byl tak napěchovaný událostmi, o kterých mohl přemýšlet, že čekal, že bude několik hodin bdít a všechno to pořád dokola přebírat. Chtěl ještě mluvit s Ronem, ale paní Weasleyová zase vržala po schodech dolů a když zmizela, slyšel, jak jdou jiní nahoru... Vlastně to byla spousta mnohonohých příšerek, která se tiše proháněla za dveřmi ložnice a Hagrid, učitel péče o čarovné tvory, říkal: „*Nejsou to miláčkové, Harry? Tento rok budeme studovat zbraně...*“ a Harry viděl, že příšerky mají místo hlav kanóny a blížily se k němu... uhnul...

Příští věc, kterou věděl byla, že leží stočen do klubíčka pod vyhřátou peřinou a místností se nese Georgovo volání.

„Máma říká, abyste vstali, v kuchyni máte snídani a pak vás chce v salóně, je tam mnohem víc dorot než předpokládala a myslí si, že taky pod pohovkou našla hnízdo mrtvých klubkobuchů.“

O půl hodiny později už Ron s Harrym, kteří se rychle oblékli a nasnídali, vstupovali do salónu, dlouhé místnosti v prvním patře s vysokým stropem a olivově zelenými stěnami pokrytými špinavými tapetami. Koberec vydechoval obláčky prachu pokaždé, když na něj dopadla něčí noha a dlouhé, mechově zelené sametové závěsy bzučely jako by se v nich proháněly neviditelné včely. Kolem nich se také paní Weasleyová, Hermiona, Ginny, Fred a George seskupili; vypadali zvláště, protože měli přes nos a ústa převázaný kus hadru. V rukách drželi velké láhve s černou tekutinou a namontovanými tryskami.

„Zakryjte si obličej a vezměte si spreje,“ řekla paní Weasleyová Harrymu a Ronovi, když je spatřila a ukázala na další dvě láhve černotiny na vřetenovitých nohách. „To je dorotocid. Ještě nikdy jsem neviděla tak zamořené místo - co tu ten domácí skřet posledních deset let dělal -“

Hermionin obličej byl skoro celý zamotaný do čajového ubrusu, ale i tak Harry viděl, jak na paní Weasleyovou vrhla vyčítavý pohled.

„Pišta je opravdu starý, nejspíš už nezvládne -“

„Divila by ses, co Pišta všechno zvládne, když chce, Hermiono,“ řekl Sirius, který právě vstoupil do místnosti a nesl krvavými skvrnami posetý pytel, který byl patrně plný mrtvých krys. „Zrovna jsem krmil Klofana,“ dodal, když viděl Harryho tázavý pohled. „Nechávám ho nahoře v ložnici mé matky. Každopádně... Tenhle psací stůl...“

Upustil pytel na křeslo a pak se sehnul, aby prozkoumal zamčené zásuvky stolu, který se - jak si Harry právě všiml - lehce třásl.

„No, Molly, vypadá to opravdu na bubáka,“ řekl Sirius a koukal skrz klíčovou dírkou, „ale měli bychom nechat Pošuka, ať se na to podívá, než ho pustíme ven - jak znám svou matku, mohlo by to být i něco horšího.“

„Máš pravdu, Siriusi,“ řekla paní Weasleyová.

Oba mluvili jemnými, zdvořilými hlasy, takže Harry si byl jist, že ani jeden z nich na včerejší noc nezapomněl.

Z haly se ozval hlasitý zvonivý třesk, následovaný kakofonickou směsí ječivých hlasů, které už včera probudila Tonková svou nehodou se stojanem na deštníky.

„Pořád jím říkám, aby nezvonili na zvonec!“ řekl podrážděně Sirius a spěchal dolů. Slyšeli ho dupat po schodech, zatímco domem se nesla ozvěna vřískotu paní Blackové:

„*Nečestné skvrny, ztracení bastardi, zrádci krve, děti špíny...*“

„Harry, zavři prosím dveře,“ požádala paní Weasleyová.

Harry strávil zavíráním dveří tolik času, kolik si jen troufl, protože chtěl vědět, co se dole děje. Siriusovi se evidentně podařilo zatáhnout závěsy nad portrétem své matky, protože skřeky ustaly. Slyšel, jak jde halou, pak zaklapal řetěz a potom se ozval hluboký hlas, který identifikoval jako hlas Kingsleyho Řetězáka: „Hestie mě právě propustila, má teď Moodyho plášť, říkal jsem si, že nechám zprávu Brumbálovi...“

Harry cítil v zádech pohled paní Weasleyové, neochotně dveře zavřel a připojil se k „večírku“ s dorotami.

Paní Weasleyová právě konzultovala *Rádce o domácích škůdcích Zlatoslava Lockharta*, který měla položený na pohovce.

„Dobře - musíme být opatrní, doroty koušou a mají jedovaté zuby. Mám tu protijed, ale raději bych ho nepoužila.“

Narovnala se, postavila se proti závěsům a pobídla je všechny vpřed.

„Až řeknu, musíte hned začít stříkat,“ řekla, „předpokládám, že na nás vyrazí, ale na těch sprejích je napsáno, že by je měly paralyzovat. Až budou znehybněné, házejte je tady do kbelíku.“

Opatrně vystoupila o krok z palebné linie a zvedla sprej.

„Tak - teď!“

Harry stříkal jen pár sekund, když ze záhybů závěsu vyletěla plně vzrostlá dorota, mávající lesklými včelími křídly a cenící zoubky jako jehličky; její tělo, připomínající tělo víly, bylo zakryto závojem hustých černých vlasů a všechny čtyři pěstičky byly zuřivě zaťaté. Harry jí stříkl do obličeje plnou dávkou dorotocidu. Znehybněla ve vzduchu a s překvapivě hlasitým *žuch* spadla na prohozený koberec. Harry ji zvedl a hodil ji do kbelíku.

„Frede, co to vyvádíš?“ řekla ostře paní Weasleyová, „prostě na ni jednou stříkni a pak ji zahod!“

Harry se otočil. Fred držel mezi palcem a ukazováčkem škrabající se dorotu.

„Okej,“ souhlasil Fred a okamžitě prsknul dávkou spreje dorotě přímo do obličeje, ale jakmile se paní Weasleyová otočila zpátky, se šibalským mrknutím strčil dorotu do kapsy.

„Chceme zkusit doroty jed na našich Vyhýbacích svačinkách,“ prozradil George tiše Harrymu.

Harry obratně sejmul dvě Doroty, které mu mířily přímo do obličeje, přesunul se ke Georgovi a zahuhlal: „Co jsou to Vyhýbací svačinky?“

„Kolekce sladkostí, po kterých se ti udělá špatně,“ zašeptal George, pečlivě sleduje záda paní Weasleyové, „ne nijak opravdu špatně, ale dost na to, abys nemusel do školy, když nechceš. Vyvíjeli jsme je s Fredem celé léto. Jsou zabalené v barevných papírcích, podle kterých je rozeznáš - když sníš oranžovou polovinu Blinkací pastilky, pozvracíš se. Hned jak tě pošlou ze třídy na ošetřovnu, spolkněš fialovou půlku -“

„- a ta tě dá zase dohromady, takže můžeš podle svého využít volnou hodinu, která by jinak byla zaplněna naprosto příšernou nudou. To taky dáváme do reklamních letáčků,“ šeptal Fred, který se také dostal ze zorného pole paní Weasleyové a sbíral do kapsy několik Dorot z podlahy. „Ale chce to ještě trochu zapracovat. Zatím se pokusným objektům nedaří přestat zvracet na dostatečně dlouhou chvíli, aby mohli spolknout fialovou půlku.“

„Pokusné objekty?“

„My,“ řekl Fred, „střídáme se. George si vzal Omdlévací řezy - oba jsme zkoušeli nugátky Krvavý nos -“

„Máma si myslela, že mezi sebou bojujeme,“ řekl George.

„Takže pořád uvažujete o krámku se šprýmovnými předměty?“ zamumlal Harry, předstíraje, že upravuje trysku na svém spreji.

„No, ještě jsme nesehnali prostory,“ přiznal Fred a ještě ztišil hlas, protože paní Weasleyová si právě otírala kapesníkem obočí, „takže zatím máme jen zásilkový obchod. Minulý týden jsme dali inzeráty do *Denního věštce*.“

„Dlužíme ti díky, kamaráde,“ řekl George, „ale neboj... Máma se nic nedozví. Už *Denního věštce* nečte, protože jsou tam lži o Brumbálovi.“

Harry se zakřenil. Vnutil Weasleyovic dvojčatům tisícigaleonovou výhru, kterou získal v turnaji tří kouzelnických škol, aby jim s jejich krámkem pomohl, ale byl rád, že se to paní Weasleyová nedozvěděla. Nebyla toho názoru, že mít krámek se šprýmovnými předměty je tou správnou kariérou pro její syny.

Oddorotovávaní závěsů zabralo skoro celé dopoledne. Už bylo po poledni, když si paní Weasleyová sundala ochranný šátek, zabořila se do rozpadajícího se křesla a hned zase s výkřikem vyskočila, neboť si sedla na pytel mrtvých krys. V závěsech už to nebzučelo; visely zplihlé a zvlhlé od spreje. V kbelících

na zemi ležely omráčené doroty a vedle mísa jejich černých vajíček, které Křivonožka očichával a po nichž Fred s Georgem vrhali chtivé pohledy.

„Myslím, že do *tohohle* se dáme až po obědě,“ ukázala paní Weasleyová na zaprášené prosklené skříně, stojící po stranách vedle krbové římsy. Byla v nich uložena spousta podivných věcí: sbírka rezavějících dýk, drápy, hadí kůže, několik zčernalých stříbrných krabiček s vytepanými nápisy v řečích, které Harry neznal a, coby nejošklivější kousek, zdobená křišťálová láhev s velkým opálem namísto zátky, plná - a tím si byl Harry poměrně jistý - krve.

Zezdola se opět ozval zvon. Všichni se podívali na paní Weasleyovou.

„Zůstaňte tady,“ řekla pevně a popadla pytel s krysami, zatímco v hale se rozezněl ječák paní Blackové, „přinesu nějaké sendviče.“

Odešla a opatrně za sebou zavřela. Všichni se jako jeden muž vrhli k oknu, odkud viděli na venkovní práh. Spatřili vršek nečesané nazrzlé hlavy a hromádku pečlivě vybalancovaných kotlíků.

„Mundungus!“ řekla Hermiona, „na co si přinesl všechny ty kotlíky?“

„Zřejmě si je potřebuje někde nechat, než je prodá,“ řekl Harry, „to bylo přece to, co dělal tu noc, kdy mě měl sledovat. Kupoval někde nějaké kotlíky.“

„No jo, máš pravdu,“ souhlasil Fred, když se dveře otevřely; Mundungus strčil kotle dovnitř a ztratil se jim ze zorného pole. „No nazdar, to se mámě nebude líbit...“

Přešli s Georgem ke dveřím a pozorně poslouchali. Paní Blacková už byla zase zticha.

„Mundungus mluví se Siriusem a Kingsleym,“ zamumlal Fred, zamračený soustředěním, „moc ho neslyším... Myslíš, že bychom mohli risknout Uši?“

„Možná by to stálo za to,“ řekl George, „mohl bych se vyplížit nahoru a přinést -“

Ale v tu chvíli se dole rozlehl křik, díky kterému se Uši staly celkem postradatelnými. Všichni mohli slyšet přesně každé slovo, neboť paní Weasleyová ječela, seč jí plíce stačily.

„TOHLE NENÍ ŽÁDNÁ ÚSCHOVNA KRADENÉHO ZBOŽÍ!“

„Zbožňuju, když máma křičí na někoho jinýho,“ zatetelil se Fred spokojeně a pootevřel dveře, takže slyšeli paní Weasleyovou ještě líp, „je to příjemná změna.“

„- NAPROSTO NEZODPOVĚDNÉ, JAKO KDYBY UŽ TAK TOHO NEBYLO DOST, ČEHO SE MUSÍME OBÁVAT, JEŠTĚ SEM PŘITÁHNĚTE KRADENÉ KOTLE -“

„Ti pitomci ji nechají rozehřát na provozní teplotu,“ podotkl George a potřásl hlavou, „nejlepší je hned se ztratit, jinak se dostane do ráže, jede celé hodiny. A od té doby, co se Mundungus ulil ze služby, když tě měl hlídat, Harry, se nemohla dočkat, až na něj něco bude mít - á, a ještě do toho Siriusova matka...“

Hlas paní Weasleyové zanikl v nově nastartovaném vrískotu portrétů v hale.

George zavřel dveře, aby zvuk utlumil, ale těsně před tím dovnitř vklouzl domácí skřítek.

Pomineme-li otrhaný hadr, který měl uvázaný jako bederní roušku, byl úplně nahý. Vypadal velmi staře. Jeho kůže vypadala, jako by pro něho byla moc velká, a - přestože měl holou hlavu jako většina domácích skřítků - z netopýřích uší mu vyrůstaly dlouhé bílé chlupy. Měl vodově šedé a krví podlité oči a velký, masitý nos, připomínající spíš rypáček.

Skřítek si Harryho a ostatních vůbec nevšiml. Pomalým, ale zarputilým krokem se, celý shrbený a schoulený, sunul na druhou stranu místnosti a něco si pro sebe huhlal hlubokým ropuším hlasem.

„...smrdí jako stoka a kriminálník, ale ona není o moc lepší, odporná zrádkyně se svejma spratkama, co obracej na ruby dům mojí paní, ach, moje ubohá paní, kdyby jen věděla, kdyby jen věděla o té spodině, co jí pustili do domu, co by řekla starému Pištovi, taková hanba, mudlovský šmejdi a vlkodlaci a zrádci a zloději, chudák starý Pišta, co jen může dělat...“

„Ahoj Pišto,“ řekl hlasitě Fred a s prásknutím zavřel dveře.

Domácí skřítek se zarazil, přestal huhlat a zahrál velmi výraznou a velmi nepřesvědčivou etudu na téma „překvapení“.

„Pišta neviděl mladého pána,“ řekl, otočil se a poklonil se Fredovi. Ještě s hlavou skloněnou dodal, tak, aby to všichni slyšeli: „hnusní malí spratci zrádkyně jsou to.“

„Prosím?“ zeptal se George, „teď jsem ti nerozuměl.“

„Pišta nic neříkal,“ řekl skřítek a poklonil se i Georgovi a zřetelně dodal: „a jeho dvojče, úchylné malé zrůdičky jsou to.“

Harry nevěděl, jestli se má smát nebo ne. Skřítek se narovnal, měřil si je zlým pohledem a zjevně byl přesvědčen, že ho nemůžou slyšet, protože si zase začal mluvit pro sebe.

„...a mudlovská šmejčka, stojí a čumí, ach, kdyby jen moje paní věděla, jak hořce by plakala, a nějaký nový chlapec, Pišta nezná jeho jméno. Co tu dělá? Pišta neví...“

„To je Harry, Pišto,“ řekla Hermiona, „Harry Potter.“

Pištovy bledé oči se rozšířily a začal mumlat ještě rychleji a zuřivěji.

„Mudlovská šmejčka promluvila na Pištu jako by byla jeho kamarádka, kdyby paní viděla Pištu v takové společnosti, ach, co by tomu řekla -“

„Neříkej jí mudlovská šmejčka!“ ohradili se nazlobeně Ron a Ginny.“

„To nic,“ zašeptala Hermiona, „nemá to v hlavě v pořádku, neví, co -“

„Nech toho, Hermiono, ví naprosto *přesně* co říká,“ řekl Fred a zhnuseně si Pištu měřil.

Pišta pořád něco říkal, zraky upřené na Harryho.

„Je to pravda? Je to Harry Potter? Pišta vidí jizvu, musí to být pravda, to je ten chlapec, co zastavil Pána zla, Pišta by rád věděl, jak to dokázal -“

„To bychom přece všichni, Pišto,“ řekl Fred.

„Co vlastně chceš?“ zeptal se George.

Pišťovy obrovské oči se upřely na George.

„Pišta uklízí,“ děl vyhýbavě.

„Jako obvykle,“ ozval se hlas za Harryho zády.

Sirius se vrátil a mračil se na skřeta. Hluk v hale ztichl; paní Weasleyová a Mundungus se zřejmě se svou hádkou přesunuli do kuchyně.

Když Pišta spatřil Siriuse, vysekl opravdu hlubokou poklonu, až se praštil o podlahu do svého rypákovitého nosu.

„Narovnej se,“ přikázal netrpělivě Sirius, „a řekni, co máš za lubem?“

„Pišta uklízí,“ zopakoval skřet, „Pišta žije, aby sloužil vznešenému domu rodu Blacků -“

„Který je den ode dne černější - je tu spousta špíny,“ řekl Sirius.

„Pán vždycky rád vtípkoval,“ řekl Pišta a znovu se uklonil a potichu dodal, „pán byl hnusná nevďěčná svině, která zlomila své matce srdce -“

„Moje matka neměla srdce, Pišto,“ odsekl Sirius, „žila jen ze své zloby.“

Pišť se opět uklonil a promluvil.

„Jak pán říká,“ a zase začal zuřivě hulat: „Pán není hoden ani utřít sliz z bot své matky, ach, má ubohá paní, co by řekla, kdyby viděla, že mu teď Pišta slouží, jak jen ho nenáviděla, jakým zklamáním pro ni byl -“

„Ptal jsem se tě, co máš za lubem,“ řekl Sirius ledově, „pokaždé, když se objevíš a předstíráš, že uklízíš, něco ukradneš a schováš to u sebe, abychom to nemohli vyhodit.“

„Pišta by nikdy nesebral nic v pánově domě,“ řekl skřítek a pro sebe dodal, „paní by nikdy Pišťovy neodpustila, kdyby ten gobelín někdo vyhodil, Pišta ho musí zachránit, Pišta nenechá pána a ty zrádce a jejich spratky ji zničit -“

„Myslel jsem si to,“ řekl Sirius a znechuceně si prohlédl protější zeď, „nepochybuju, že na něj taky dala Permanentní ulpění, ale když se ho budu moct zbavit, určitě to udělám. Teď jdi pryč, Pišto.“

Vypadalo to, že Pišta si netroufá neuposlechnout přímý příkaz; ale pohled, který po Sirovi vrhl, když se plížil kolem něj, byl plný nejhlubšího pohrdání a celou cestu pokračoval ve svém mumlání.

„- přijde si z Azkabanu a rozkazuje Pišťovi, ach, má ubohá paní, co by řekla, kdyby viděla svůj dům, žije v něm špína, vyhazuje její poklady, přísahala, že není její syn a on je teď zpátky, říkají, že je vrah -“

„Pokračuj a bude ze mě vrah!“ řekl podrážděně Sirius a práskl za skřítkem dveřmi.

„Siriusi, nemá to v hlavě v pořádku,“ hájila ho Hermiona, „nemyslím si, že si vůbec uvědomuje, že ho slyšíme.“

„Byl moc dlouho sám,“ řekl Sirius, „poslouchal šílené rozkazy od portrétu mojí matky a mluvil sám na sebe, ale vždycky to byl hnusnej mrňavej -“

„Kdybychom ho mohli propustit,“ dodala Hermiona nadějně, „možná, že by -“

„Nemůžeme ho pustit, ví toho moc o řádu,“ zamítl to příkře Sirius. „A ten šok by ho zabil. Zkus mu navrhnout, aby opustil dům, a něco uvidíš.“

Sirius přešel k onomu gobelínu, který se Pišta pokoušel zachránit. Harry a ostatní ho následovali.

Gobelín vypadal hrozně staře; byl vybledlý a vypadalo to, že ho sem tam prokousaly doroty. Ale i tak se ještě zlatá niť, kterou byl vyšitý, dostatečně leskla a bylo tak možné přečíst rodokmen, který (pokud to Harry dokázal odhadnout) mířil až někam do středověku. Nahoře bylo velkým ozdobným písmem vyšito:

Vznešený a starodávňý rod Blacků Toujours pur

„Ale ty tu nejsi!“ řekl Harry poté, co si pečlivě prohlédl spodek rodokmenu.

„Byl jsem tam,“ řekl Sirius a ukázal na malou kulatou díрку v gobelínu, která vypadala jako vypálená cigaretou. „Ale moje drahá stará matka mě vysmašla, když jsem utekl z domu - je to Pišťova oblíbená příhoda, kterou si pořád opakuje.“

„Ty jsi utekl z domu?“

„Když mi bylo asi tak šestnáct,“ řekl Sirius, „už jsem toho měl dost.“

„Kam jsi šel?“ zeptal se Harry, zíraje na něj.

„Za tvým otcem,“ odpověděl Sirius, „tvoji prarodiče byli rádi, víceméně mě přijali jako svého syna. Zůstal jsem tam přes prázdniny a když mi bylo sedmáct, našel jsem si svoje bydlení. Můj strýc Alfard mi nechal nějaké peníze - toho taky odsud vyhodili, tak asi proto - a pak jsem se staral sám o sebe. Vždycky jsem byl vítán u Potterů na nedělní oběd.“

„Ale... Proč jsi...?“

„Odešel?“ usmál se hořce Sirius a pročísl si prsty své dlouhé vlasy. „Protože jsem je všechny nenáviděl: svoje rodiče s tou jejich mánií o čisté krvi a přesvědčením, že kdo je Black, má téměř královský původ... Mého idiotského bratra, který jim to všechno věřil... To je on.“

Sirius dloubl prstem do spodku gobelínu, do jména „Regulus Black“. Vedle data narození bylo i datum úmrtí (stalo se to před patnácti lety).

„Byl mladší než já,“ řekl Sirius, „a byl mnohem lepším synem, jak mi pořád připomínali.“

„Ale zemřel,“ řekl Harry.

„Jo. Idiot... Přidal se k Smrtijedům.“

„To není možné!“

„Ale Harry, viděl jsi už dost velkou část tohoto domu, abys mohl odhadnout, co tu žilo za čaroděje.“

„A tvoji rodiče byli - byli taky Smrtijedi?“

„Ne, ale můžeš mi věřit, že si mysleli, že Voldemort má dobré nápady, byli všemi deseti pro vyčištění naší rasy a zbavení se - mudlovských šmejdu. Nebyli sami, kdo si myslel, že Voldemortova myšlenka je správná, než se vybarvil... Pěkně se vyděsili, když viděli, co je Voldemort ochoten udělat, aby se dostal k moci. Ale vsadím se, že si rodiče nejdřív mysleli, že Regulus je ten správný hrdina, protože se k němu přidal.“

„Zabili ho bystrozorové?“ zeptal se Harry.

„Ale ne,“ odpověděl Sirius, „zavraždil ho Voldemort. Nebo někdo na Voldemortův příkaz; pochybuju, že byl Regulus tak důležitý, aby ho zabil on sám. Z toho, co jsem po jeho smrti zjistil, dostal se k nim, pak zpanikařil, když se dozvěděl, co po něm chtějí a pokusil se vycouvat. Jenže Voldemortovi nemůžeš jen tak podat výpověď. Je to služba na celý život - nebo smrt.“

„Oběd,“ ozval se hlas paní Weasleyové.

Držela před sebou nataženou hůlku a řídila s ní obrovský ták plný sendvičů a koláčů. Ve tváři byla ještě rudá a vypadala nazlobeně. Všichni se k ní hladově vrhli, ale Harry zůstal se Siriušem, který se skláněl nad gobelínem.

„Už jsem to neviděl léta. Tady je Phineas Nigellus... můj pra-pradědeček, vidíš? Nejméně oblíbený ředitel, jakého kdy měla Bradavická škola. A Araminta Mehflua... sestřenice mojí matky... Snažila se protlačit výnos na zlegalizování honu na čaroděje s mudlovskou krví... A drahá tetička Elladora, která zavedla tradici usekávání hlav domácím skřítkům, když už byli moc staří na to, aby unesli podnos s čajem. Kdykoliv rodina vyprodukovala někoho alespoň trochu normálního, pochopitelně ho vydělila. Koukám, že Tonková tu taky není. Možná proto ji Pišta nechce poslouchat - poslouchá příkazy jen od toho, kdo patří do rodiny -“

„Ty a Tonková jste příbuzní?“ divil se Harry.

„No ano, její matka Andromeda byla moje oblíbená sestřenice,“ řekl Sirius, zkoumaje gobelín. „Ne, Andromeda tu taky není, podívej -“

Ukázal na další díрку mezi jmény Bellatrix a Narcissa.

„Andromediny sestry tu jsou, protože se hezky poslušně provdaly za čistokrevné čaroděje, ale Andromeda si vzala mudlu, Teda Tonku, takže -“

Sirius napodobil mávnutí hůlkou a trpce se zasmál. Harry se nesmál; byl příliš zaměstnan čtením jmen vedle vypálené dírky. Dvojitá zlatá linka spojovala Narcissu Blackovou s Luciušem Malfoyem a od nich vedla další čárka ke jménu Draco.

„Malfoyovi jsou taky tvoji příbuzní!“

„Všechny čistokrevné rodiny jsou propojené,“ řekl Sirius, „když chceš, aby si tvoje děti braly jen čistokrevné, nemáš moc na výběr; moc už nás nezbylo. Molly je taky moje sestřenice a Arthur něco jako můj bratranec z druhého kolena. Ale nemá smysl, abys je tu hledal - jestliže jsou v téhle rodině nějakí zrádci krve, tak jsou to Weasleyovi.“

Ale Harry už se díval na jiné jméno, vyšité vlevo od místa, kde bývala Andromeda: Bellatrix Blacková byla dvojitou čárkou spojená se jménem Rodolfus Lestrangle.

„Lestrangle...“ četl Harry nahlas. To jméno pohnulo čímsi hluboko v jeho paměti; odněkud ho znal, ale nemohl si vzpomenou odkud, i když měl takový divný pocit v břiše.

„Ti jsou v Azkabanu,“ řekl mu Sirius.

Harry se na něj zvědavě podíval.

„Bellatrix a její manžel Rodolfus přišel s Bartym Skrkem mladším,“ řekl Sirius stejným úsečným hlasem, „Rodolfův bratr Rabastan byl s nimi také.“

Pak si Harry vzpomněl. Viděl Bellatrix Lestrangovou v Brumbálově pracovně v tom podivném zařízení, které skladovalo myšlenky a vzpomínky: vysoká tmavá žena s očima s těžkými víčky, která před porotou prohlásila, že nadále následuje lorda Voldemorta a že je hrdá na to, že se ho pokusila po jeho pádu vyhledat a očekává, že až se opět vrátí, bude za to patřičně odměněna.

„Nikdy jsi mi neřekl, že to byla tvoje -“

„Je snad důležité, že je to moje sestřenice?“ odsekl Sirius, „pro mě to není žádná moje rodina. Ona určitě ne. Neviděl jsem ji od doby, kdy jsem byl tak starý jako ty, pokud pomínu, že jsem ji na krátkou chvíli zahlédl v Azkabanu. Myslíš, že jsem na takové příbuzné pyšný?“

„Promiň,“ omlouval se rychle Harry, „já to tak nemyslel - jen mě to překvapilo, to je všechno -“

„To nic, neomlouvej se,“ zamumlal Sirius. Odvrátil se od gobelínu s rukama vraženýma hluboko v kapsách. „Nejsem rád, že tu musím být,“ řekl a rozhlížel se po salónu, „nikdy by mě nenapadlo, že tu budu ještě někdy muset trčet.“

Harry mu rozuměl. Věděl, jak by se cítil, kdyby se - teď, když vyrostl a doufal, že je z toho místa navždy pryč - musel vrátit do čísla čtyři v Zobí ulici.

„Pro Ústředí je to pochopitelně ideální,“ pokračoval Sirius, „můj otec sem dal veškerá zabezpečovací zařízení, jaká existují. Dům je neviditelný, takže mudlové si ho nikdy nemůžou všimnout - a teď ještě Brumbál přidal svoje ochranná kouzla, takže bezpečnější místo pro tebe neexistuje. Brumbál je tajemník řádu - nikdo nemůže ústředí najít, pokud mu to on sám neřekne - ten lístek, co ti Moody včera v noci ukazoval, byl od Brumbála...“ Sirius se štekavě zasmál. „Kdyby moji rodiče viděli, co se s domem stalo... No, slyšel jsi portrét mojí matky, tak bys mohl mít trochu představu.“

Na chvíli se zamračil a pak si povzdechl.

„Vůbec by mi nevadilo, kdybych mohl občas vypadnout a udělat něco užitečného. Ptal jsem se Brumbála, jestli bych tě mohl doprovodit na slyšení - v psí podobě, samozřejmě - abych ti poskytl trochu morální podpory, co ty na to?“

Harry měl pocit, že jeho žaludek se potopil do zaprášeného koberce. Od větší večere si na slyšení ani nevzpomněl; měl takovou radost, že je zpátky mezi svými nejbližšími a že má konečně nové zprávy, že se mu to dočista vykouřilo z hlavy. Po Siriusových slovech se strach vrátil. Zadíval se na Hermionu a Weasleyovy, jak se cpou sendviči, a přemýšlel, jak by se cítil, kdyby odjeli do Bradavic bez něj.

„Neboj se,“ řekl Sirius. Harry se na něj podíval a zjistil že ho Sirius celou dobu pozoruje. „Jsem si jistý, že tě očistí, v mezinárodní úmluvě skutečně je klauzule o možnosti použít kouzla v případě ohrožení života.“

„Ale jestli mě vyloučí,“ řekl tiše Harry, „můžu se vrátit k tobě a zůstat s tebou?“

Sirius se smutně usmál.

„Uvidíme.“

„Cítil bych se ohledně toho slyšení líp, kdybych věděl, že se nebudu muset vrátit k Dursleyovým,“ naléhal Harry.

„Musí to být dost příšerné místo, když bys dal přednost tomuhle,“ pravil ponuře Sirius.

„Hodte sebou, nebo na vás nic nezbude,“ zavolala na ně paní Weasleyová.

Sirius si opět hluboce povzdychl, hodil po gobelínu temným pohledem a pak se s Harrym přidali k ostatním.

Když odpoledne čistili zasklené skříně, snažil se Harry vši silou nemyslet na slyšení. Naštěstí pro něj úklid vyžadoval plné soustředění, protože většina věcí odmítala své zaprášené útočiště opustit. Siriuse ošklivě pokousala jedna stříbrná krabička; během několika vteřin byla jeho ruka pokryta nepěknou hnědou krustou, která vypadala jako rukavice.

„To nic,“ konstatoval poté, co si ruku se zájmem prohlédl a klepnutím hůlky ji uvedl do původního stavu, „to je normální. Musí tam být Bradavičnatý prášek.“

Hodil krabičku do pytle, kam dávali odpad ze skříní; Harry viděl, jak si George opatrně obalil ruku hadrem a nenápadně přesunul kousavou škatulku do své kapsy mezi doroty.

Našli podivný stříbrný nástroj, něco jako mnohonohé kleštičky, které okamžitě vyšplhaly po Harryho paži jako pavouk a pokusily se propíchnout mu kůži. Sirius je popadl a praštil je těžkou knihou s názvem *Vznešenost přírody: Genealogie čarodějů*. Také tam byla hrací skřínka, která po natažení hrála zlověstnou, cinkavou melodii, ze které se všichni rázem cítili ospalí, než se Ginny

probrala a zavřela víko; těžký medailónek, který se nikomu nepodařilo otevřít; kupu starých pečetí; a nakonec, v zaprášené krabičce, Merlinův řád první třídy, který dostal Siriův dědeček za „službu ministerstvu.“

„To znamená, že jim dal spoustu peněz,“ řekl opovržlivě Sirius a hodil medailu mezi odpadky.

Několikrát do místnosti vklouzl Pišta a pokusil se nějaké věci ukrást, mumlaje strašlivé kletby, když ho chytili. Když mu Sirius vyrval z pracek velký zlatý prsten s erbem Blacků, Pišta propukl v zuřivý pláč a hlasitě vzlykaje opustil salón a chrлил u toho na Siriusovu a Harryho hlavu taková jména, jaká Harry nikdy předtím neslyšel.

„Ten patřil mému otci,“ řekl Sirius a hodil prsten do pytle, „Pišta mu nebyl *tolik* oddaný jako mé matce, ale i tak jsem ho minulý týden nachytil, jak schováává otcovy staré kalhoty.“

Příštích několik dnů je paní Weasleyová nutila pracovat. Úklid salónu zabral celé tři dny. Nakonec už tam zůstaly jen dvě nežádoucí věci, gobelín s rodokmenem, který odolával všem snahám sundat ho se zdi, a chřestící psací stůl. Moody se zatím na ústředí neobjevil, takže zatím nevěděli, co ve stole je.

Přesunuli se ze salónu do jídelny v přízemí, kde našli v příborníku pavouky velké jako talíře (Ron místnost urychleně opustil, aby si udělal čaj a nevrátil se příští hodinu a půl). Porcelán, který nesl Blackovský erb a motto, skončil neslavně v Siriusově pytli a stejný osud potkal staré fotografie v zašlých stříbrných rámečcích; vyobrazení lidé pronikavě kničeli, když se sklo rozbilo.

Snape mohl jejich práci říkat „uklizení“, podle Harryho názoru však ve skutečnosti vyhlásili domu válku a ten se poměrně dobře bránil, v čemž mu ochotně pomáhal Pišta. Skřítek se stále objevoval tam, kde zrovna byli, jeho mumlání se zrychlovalo a bylo stále útočnější a pokoušel se toho z pytlů s odpadem ukrást co nejvíc. Sirius zašel tak daleko, že mu vyhrožoval oblečením, ale Pišta ho zmrazil vodnatým pohledem a řekl: „Pán musí činit, jak si pán přeje;“ potom se otočil a nahlas spustil: „ale pán se Pišty nezbaví, ne, protože Pišta ví, k čemu se chystají, ano, radí se proti Pánovi zla, ano, s mudlovskými šmejdý a zrádcovskou špínou...“

Nato Sirius, ignoruje Hermioniny protesty, popadl Pištu za plínku a doslova a dopísmene ho vyhodil z místnosti.

Dveřní zvonil několikrát denně, takže Siriusova matka několikrát denně vřeštěla a Harry s kamarády se pokoušeli odposlouchávat návštěvníky, i když z těch několika málo útržků, které pochytili, než je paní Weasleyová odvolala k nějaké práci, toho moc vyvodit nemohli. Snape několikrát přišel a zase odešel, ale k Harryho velké úlevě se nikdy nepotkali tváří v tvář; Harry také zachytil tvář své učitelky proměňování, profesorky McGonagallové, která v mudlovském oblečení vypadala opravdu divně, ale ani ona neměla čas, aby se

zdržela. Někdy hosté zůstali a pomohli. Tonková se k nim přidala to památné odpoledne, kdy na záchodě v patře objevili vražedného ghúla a Lupin, který zůstal v domě se Siriusem, ale na rozdíl od něj často chodil ven provádět různé záhadné úkoly pro řád, jim pomohl opravit staré dědečkovy hodiny, které si vybudovaly ošklivý zvyk střílet po kolemjdoucích šipky. Mundungus si to u paní Weasleyové trochu vyžehlil, když zachránil Rona před gangem prastarých fialových hábitů, které se ho pokusily uškrtit, když je vyndával ze skříně.

Harry si konečně, poprvé tohoto léta, užíval trochu legrace, i když stále špatně spal a měl noční můry o dlouhých chodbách a zavřených dveřích, ze kterých mu škubalo v jizvě. Dokud měl co dělat, byl spokojený; když ale měli volno, pokud se přestal hlídat nebo si vyčerpaně lehl na postel a pozoroval rozmazané stíny pohybující se po stropě, vkradla se mu do hlavy pochmurná myšlenka na slyšení na ministerstvu. Strach ho bodal do vnitřností jako jehly, když přemítal, co s ním bude, když ho vyloučí. Ta představa byla tak hrozná, že si netroufal mluvit o ní nahlas, ani s Ronem a Hermionou, kteří - i když je často viděl, jak si šeptají a vrhají po něm úzkostné pohledy - se o ní na jeho přání nezmiňovali. Někdy nezabránil své představivosti, aby mu neukázala beztvářného úředníka ministerstva, jak láme jeho hůlku vejpůl a posílá ho zpět k Dursleyovým; ale tam by stejně nešel. Byl rozhodnut vrátit se na Grimmauldovo náměstí a zůstat tu se Siriusem.

Cítil se jako kdyby do jeho žaludku spadla těžká cihla, když mu ve středu u večere paní Weasleyová pošeptala: „Vyžehlila jsem ti na zítra nejlepší šaty, Harry, a chci, aby sis umyl vlasy. Dobrý první dojem může udělat divy.“

Ron, Hermiona, Fred, George a Ginny přestali mluvit a zadívali se na něj. Harry přikývl a snažil se pokračovat v jídle, ale v puse měl najednou tak sucho, že nemohl žvýkat.

„Jak se tam dostanu?“ zeptal se paní Weasleyové a snažil se, aby to znělo nezúčastněně.

„Arthur tě vezme s sebou, až půjde do práce,“ odpověděla jemně paní Weasleyová.

Pan Weasley se na Harryho povzbudivě usmál.

„Můžeš počkat u mě v kanceláři, než bude čas,“ řekl.

Harry se podíval na Siriuse, ale než se mohl zeptat, paní Weasleyová jeho otázku zodpověděla.

„Profesor Brumbál si nemyslí, že je to dobrý nápad, aby šel Sirius s tebou a já musím dodat, že -“

„- že má rozhodně pravdu,“ procedil Sirius skrz zařaté zuby.

Paní Weasleyová našpulila rty.

„Kdy ti to Brumbál říkal?“ zeptal se Harry rychle.

„Byl tu poslední noc, když jsi spal,“ řekl pan Weasley.

Sirius zamyšleně dloubal vidličkou do brambory. Harry sklopil oči ke svému talíři. Myšlenka, že Brumbál byl v domě v předvečer slyšení a nechtěl se s ním ani setkat způsobila, že se cítil, bylo-li to vůbec možné, ještě hůř.

— KAPITOLA SEDMÁ —

Ministerstvo kouzel

Harry se druhý den vzbudil v půl šesté a to tak náhle, jako kdyby mu někdo zařval do ucha. Chvilí nehybně ležel, zatímco vyhlídka na disciplinární řízení zaplňovala kašičkou buňku v jeho mozku a potom, když už to nešlo snést, vyskočil z postele a nasadil si brýle. Paní Weasleyová mu položila čerstvě vyžehlené džínsy a tričko do nohou postele a Harry si je teď oblékl. Prázdný obraz na zdi se zachichotal.

Ron ležel rozvalený na posteli, psu otevřenou a spal jako špalek. Nepohnul se, ani když Harry přešel místnost, vyšel ven na odpočívadlo a zavřel za sebou dveře. Snažil se nemyslet na chvíli, kdy Rona zase uvidí, protože to už možná nebudou spolužáci z Bradavic, a potichu sešel se schodů, kolem hlav Pištových předchůdců, dolů do kuchyně.

Čekal, že bude prázdná, ale když došel ke dveřím, slyšel z druhé strany hlasy. Otevřel a spatřil pana a paní Weasleyovy, Siriuse, Lupina a Tonkovou sedět za stolem, jako by na něj čekali. Všichni byli oblečení, kromě paní Weasleyové, která na sobě měla prošíváný vínový župan. Když Harry vstoupil, vyskočila.

„Snídaně,“ řekla, vytáhla hůlku a spěchala k ohni.

„Dobře ‘áno“ zazívala Tonková. Vlasy měla blondaté a kudrnaté. „Spal jsi dobře?“

„Ano,“ řekl Harry.

„Já jsem b - b - byla vzhůru celou noc,“ řekla a opět důkladně zívla, „pojď si sednout...“

Vytáhla židli, přičemž se jí podařilo svalit tu, co stála vedle.

„Co bys rád, Harry,“ volala paní Weasleyová, „ovesnou kaši? Vdolečky? Lososa? Vejce se slaninou? Topinku?“

„Jen - jen topinku, díky,“ řekl Harry.

Lupin na něj mrkl a pak se obrátil na Tonkovou: „Co jsi to říkala o Scrimgeurovi?“

„Oh... no... Tedy, měli bychom být trochu opatrní, dával mně a Kingsleymu divné otázky...“

Harry byl docela vděčný, že se nemusí do konverzace zapojovat. Jeho vnitřnosti se kroutily. Paní Weasleyová před něj položila několik topinek a marmeládu; pokusil se něco sníst, ale bylo to jako žvýkat koberec. Paní Weasleyová se posadila vedle a začala mu upravovat tričko, zastrčila cedulku a uhlazovala švy na ramenou. Přál si, aby toho nechala.

„...a budu muset říct Brumbálovi, že zítra nemůžu vzít noční službu, jsem m - ooo - c unavená,“ dokončila Tonková a znovu zazívala na celé kolo.

„Vezmu to za tebe,“ nabídl se pan Weasley, „nevadí mi to, musím stejně dodělat nějaké hlášení.“

Pan Weasley na sobě neměl hábit, ale proužkované kalhoty a starého bombera. Otočil se od Tonkové na Harryho.

„Jak se cítíš?“

Harry pokrčil rameny.

„Budeš to mít brzy za sebou,“ pokusil se ho povzbudit pan Weasley, „během pár hodin se to vyjasní a pustí tě.“

Harry neříkal nic.

„Slyšení je na mém poschodí, v kanceláři Amélie Bonesové. Je ředitelkou Oddělení prosazování magického práva a bude to ona, kdo tě bude vyslyšet.“

„Amélie Bonesová je v pohodě, Harry,“ přidala se Tonková, „je spravedlivá, vyslechne tě.“

Harry přikývl, ale stále nemohl vymyslet nic, co by řekl.

„Snaž se neztratit sebeovládání,“ řekl stručně Sirius, „buď zdvořilý a drž se faktů.“

Harry opět přikývl.

„Zákon je na tvou straně,“ řekl tiše Lupin, „i nezletilý čaroděj smí použít kouzla, je-li v ohrožení života.“

Něco velmi studeného káplo Harrymu na záda; chvíli si myslel, že ho někdo začarovává Disiluzí, ale pak mu došlo, že ho paní Weasleyová češe mokřým hřebenem. Snažila se jeho vlasy silou přitlačit k hlavě.

„Copak se nikdy nedají učesat rovně?“ zeptala se zoufale.

Harry zavrtěl hlavou.

Pan Weasley se podíval na hodinky a pak na něj.

„Myslím, že vyrazíme,“ řekl, „budeme tam trochu brzo, ale bude lépe, když budeš tam než když se budeš potloukat tady.“

„Dobře,“ řekl Harry automaticky, položil topinku a zvedl se.

„Dobře to dopadne, Harry,“ řekla Tonková a poplácala ho po rameni.

„Hodně štěstí,“ popřál mu Lupin, „jsem si jist, že to bude v pořádku.“

„A kdyby ne,“ dodal výhrůžně Sirius, „tak se za Amélií Bonesovou osobně stavím...“

Harry se slabě usmál. Paní Weasleyová ho objala.

„Všichni ti držíme palce,“ řekla.

„Díky,“ řekla Harry, „takže... uvidíme se potom.“

Následoval pana Weasleyho po schodech nahoru a přes halu. Slyšel, jak si Siriusova matka za závěsy něco brblá ze spaní. Pan Weasley odjistil dveře a vyšli do studeného šedého rána.

„Normálně do práce jen tak nechodíte, že?“ zeptal se ho Harry, když čerstvým krokem vyrazili kolem náměstí.

„Ne, obvykle se přemisťuji,“ odpověděl pan Weasley, „ale ty nemůžeš a myslím, že to bude lepší, když se dostavíme zcela nemagicky... Udělá to lepší dojem, vzhledem k tomu, kvůli čemu tě předvolávají...“

Pan Weasley měl během chůze jednu ruku schovanou pod bundou. Harry věděl, že pevně svírá hůlku. Ulice byly prakticky opuštěné, ale když se objevili na malé staničce metra, bylo kolem rázem spousta lidí dojíždějících do práce také v tak časou hodinu. Pan Weasley musel, jako pokaždé, když se ocitl v těsné blízkosti mudlů směřujících za svými každodenními cíly, napnout veškeré sebeovládání, aby skryl své nadšení.

„Prostě skvostné,“ šeptal a ukazoval na automaty na lístky, „přímo geniální.“

„Jsou mimo provoz,“ upozornil ho Harry, ukazuje na ceduli.

„Ano, ale i tak...“ řekl pan Weasley a věnoval automatům mazlivý pohled.

Koupili si lístky od ospalého hlídače (transakci pro jistotu provedl Harry, protože pan Weasley to s mudlovskými penězi moc neuměl) a o pět minut později už nasadili do vlaku, který se s nimi rozkymácel směrem do středu Londýna. Pan Weasley úzkostlivě kontroloval mapu tratí nad okénky.

„Ještě čtyři zastávky, Harry... Už zbývají jen tři... Ještě dvě...“

Vystoupili ve stanici v samém srdci Londýna a vlna mužů a žen v oblecích a s kufříky je vynesla z vagónu. Vyjeli po eskalátoru, prošli turnikety (pan Weasley byl nadšen způsobem, jakým turniket spolkl jeho lístek) a objevili se na široké rušné ulici lemované impozantními budovami.

„Kde to jsme?“ podivil se pan Weasley a Harrymu se na moment zastavilo srdce, protože ho napadlo, že i přes neustálé koukání na mapu vystoupili špatně, ale o vteřinu později pan Weasley dodal: „Ach, ano... tudy, Harry“ a vedl ho postranní ulicí.

„Promiň,“ řekl, „ale nikdy nejezdím vlakem a z mudlovské perspektivy to vypadá úplně jinak. „Ve skutečnosti jsem vlastně vchodem pro návštěvníky nikdy nešel.“

Čím dál postupovali, tím menší a méně impozantní domy míjeli, až konečně dorazili do ulice, ve které se vyskytovalo několik poměrně ošuntělých kancelářských budov a hospoda. Harry by čekal, že ministerstvo kouzel bude na trochu reprezentativnějším místě.

„A jsme tady,“ řekl pan Weasley vesele a ukázal na opuštěnou červenou telefonní budku, která postrádala některé skleněné stěny a doplňovala ji pestrými dílky sprejerů ozdobená zeď. „Až po tobě, Harry.“

Otevřel dveře budky.

Harry vkročil dovnitř, zvědavý, co to má, pro všechno na světě, znamenat. Pan Weasley se nacpal za ním a zavřel dveře. Vešli se tam jen tak tak; Harry byl natlačen na telefonní aparát, který se klínal na zdi, zjevně od doby, kdy se ho nějaký vandal pokusil urvat. Pan Weasley se natáhl pro sluchátko.

„Pane Weasley, myslím, že tohle bude taky mimo provoz,“ podotkl Harry.

„Jsem si jist, že je v pořádku,“ řekl pan Weasley, držel si sluchátko nad hlavou a koukal na číselník. „Tak to zkusíme... Šest...“ vytáčel, „dva... čtyři... a ještě čtyři... a znova dvojka...“

Když se kolečko po posledním čísle vrátilo na začátek, ozval se v budce chladný ženský hlas, ne však ze sluchátka, ale tak jasně a hlasitě, jako by hned vedle nich stála neviditelná žena a mluvila.

„Vítejte na ministerstvu kouzel. Prosím uveďte vaše jméno a důvod příchodu.“

„Eh...“ řekl pan Weasley a evidentně přemýšlel, jestli má mluvit do sluchátka nebo ne. Vyřešil to tak, že si přidržel mluvítko u ucha. „Arthur Weasley, Oddělení zneužívání mudlovských předmětů, doprovázím Harryho Pottera na disciplinární řízení...“

„Děkuji,“ děl hlas, „návštěvník si prosím vezme cedulku a připne si ji na hábit.“

Cvaklo to a zachrastilo a ze šachtičky, kam obvykle padají vrácené drobné, něco vypadlo. Harry zvedl malou stříbrnou kartičku s nápisem *Harry Potter, disciplinární řízení*. Připíchl si ji na tričko a hlas opět promluvil.

„Návštěvníku ministerstva, jste povinen podrobit se prohledání a předložit svou hůlku k registraci u bezpečnostního pultu, který je na konci atria.“

Podlaha telefonní budky se zatřásla a pak začala celá pomalu klesat do země. Harry se trochu nedůvěřivě díval, jak se chodník zdánlivě zvedá za skly budky, až je obklopila temnota. Pak dlouho nic neviděl; jen slyšel temné skřípání, jak si budka razila cestu do podzemí. Po několika minutách, které se ovšem Harrymu zdály docela dlouhé, osvítil jeho nohy proužek zlatého světla a postupně se rozšiřoval, až zalil celou budku a Harry musel zavřít oči, protože mu z toho začínaly slzet.

„Ministerstvo kouzel vám přeje hezký den,“ řekl ženský hlas.

Dveře budky se rozskočily a pan Weasley vyšel ven, následován Harrym, který překvapením otevřel ústa.

Stáli na konci velmi dlouhé a velkolepé haly s nablýskanou tmavou dřevěnou podlahou. Strop byl vyvedený v paví modři a vykládaný zářícími zlatými symboly, které se neustále měnily a přemisťovaly jako nějaká nebeská vývěsní tabule. Stěny na obou stranách byly také obložené leštěným tmavým dřevem a na mnoha místech v nich byly přepychové krby. Co chvíli se z některého krbu

na levé straně s jemným zasvištěním vynořil čaroděj či čarodějka. Před krby na pravé straně se dělaly krátké fronty těch, kteří potřebovali naopak odejít.

V polovině haly byl vodotrysk; uprostřed kulatého bazénku stála skupina zlatých soch nadživotní velikosti. Ta nejvyšší znázorňovala vznešeně vypadajícího čaroděje, ukazujícího hůlkou přímo nad sebe. Kolem něj byli seskupeni krásná čarodějka, kentaur, skřet a domácí skřítek, přičemž poslední čtyři jmenovaní obdivně hleděli na čarodějku a čaroděje. Z konců jejich hůlek, ze špičky kentaurova šípů, skřetova klobouku a z uší domácího skřítky tryskaly třpytivé proudy vody a jejich jemné syčení se přidávalo k hlasitým *prásk* přemísťovacích kouzel a ke zvukům kroků stovek lidí (kteří měli vesměs ve tvářích otupělé a ospalé výrazy), sunoucích se k pozlaceným branám na konci haly.

„Tudy,“ řekl pan Weasley.

Přidali se k proudu a klíčkovali mezi pracovníky ministerstva, z nichž někteří nesli kymácející se hromady pergamenů, jiní otlučené kufříky, další si četli v *Denním věštci*. Když šli kolem fontány, všiml si Harry stříbrných srpců a bronzových svrčků, hledících na něj ze dna bazénku. Malý odrbaný nápis na bazénku pravil:

PENĚŽITÉ DARY Z FONTÁNY KOUZELNÝCH BRATŘÍ BUDOU PŘEDÁNY ŠPITÁLU PRO MAGICKÉ NEMOCI A ZRANĚNÍ U SVATÉHO MUNGA

Jestli nebudu vyloučen z Bradavic, hodím tam deset galeonů, slíbil si zoufale Harry.

„Tady, Harry,“ řekl pan Weasley, když vystoupili z proudu ministerských úředníků, mířících k branám. Vlevo u stolu, pod cedulkou *Bezpečnostní služba*, seděl špatně oholený čaroděj v hábitu barvy paví modři a když je spatřil, odložil *Denního věštce*.

„Doprovázím návštěvu,“ řekl pan Weasley a ukázal na Harryho.

„Postav se sem“ řekl znuděně čaroděj.

Harry přistoupil blíž a čaroděj zvedl dlouhou, tenkou a ohebnou zlatou hůl, kterou ho zezadu i zepředu přešel od hlavy k patě.

„Hůlku,“ zavrčel potom, odložil hůl a nastavil ruku.

Harry mu dal svou hůlku. Čaroděj ji položil na podivný mosazný přístroj, který vypadal trochu jako váhy, jenže měl jen jednu miskou. Přístroj začal vibrovat a pak ze škvírky na podstavci vypadl tenký proužek pergamenu. Čaroděj ho odtrhl a přečetl nahlas:

„Jedenáct palců, uvnitř je péro z fénixe, používaná po čtyři roky. Je to správně?“

„Ano,“ kývl nervózně Harry.

„Tohle si nechám,“ řekl čaroděj a napíchl papírek na mosazný bodák. „Tohle si vem,“ dodal a vrátil Harrymu hůlku.

„Děkuji.“

„Počkat...“ řekl pomalu čaroděj.

Jeho oči přeletěly z návštěvnické kartičky na Harryho čelo.

„Děkujeme, Eriku,“ řekl pan Weasley pevně, popadl Harryho za rameno a odtáhl ho od pultu zpět mezi proudící čaroděje.

Popostrkovaný davem následoval Harry pana Weasleyho skrze bránu do další, menší haly, kde za zlatými mřížemi čekalo na dvacet výtahů. Harry s panem Weasleyem se přidali ke hloučku kolem jednoho z nich. Poblíž stál velký čaroděj s bradkou a velkou papírovou krabicí, ze které se linuly zvuky připomínající pilování.

„Máš se dobře, Arthure?“ zeptal se čaroděj a kývl na pana Weasleyho.

„Co to tam máš, Bobe?“ zadíval se pan Weasley na krabici.

„To si nejsme jistí,“ řekl čaroděj vážně, „domnívali jsme se, že jde o běžné bažinné kuře, dokud nezačalo chrlit oheň. Vypadá to na těžký případ porušení zákazu experimentálních chovů.“

Před ně se s hlasitým klepáním a cinkáním spustil výtah; zlatá mříž se odsunula a Harry s panem Weasleyem a ostatními nastoupili dovnitř, takže Harry skončil namáčkнутý na zadní stěně. Několik čarodějů a čarodějek se na něj zvědavě dívalo; upřeně pozoroval své nohy, aby se nemusel nikomu dívat do očí a pro jistotu si přihladil ofinu. Mříže se zavřely a výtah se s hrozivým chřastěním řetězů rozjel vzhůru a Harry opět zaslechl známý ženský hlas z budky:

„Sedmé patro, Oddělení magických her a sportů, včetně Britského a irského famfrpálového ústředí, Oficiálního gobstonového klubu a Absurdního patentového úřadu.“

Dveře se otevřely a Harry zahlédl nepořádně působící chodbu se spoustou plakátů famfrpálových týmů porůznu rozvěšených po stěnách. Jeden z čarodějů ve výtahu, nesoucí náruč násad ke košťatům, se s jistými obtížemi probil ven a zmizel v chodbě. Dveře se zavřely, výtah nastoupil cestu do dalšího podlaží a hlas oznámil:

„Šesté patro, Oddělení magické přepravy, včetně Vedení Letaxové sítě, Regulačního úřadu pro košťata, Bránového úřadu a Testovacího centra pro přemísťování.“

Výtah se opět zastavil a několik lidí vystoupilo; zároveň do výtahu vletělo několik papírových letadélek. Harry se na díval, jak se plácají nad jeho hlavou; měla bledě fialovou barvu a na hraně křidel bylo vidět razítko *ministerstvo kouzel*.

„To jsou jen obletníky,“ zašeptal mu pan Weasley, „používali jsme sovy, ale nešlo to... Všude na stolech byl neuvěřitelný nepořádek...“

Když pokračovali nahoru, obletníky se třepotaly kolem lampy, visící se stropu kabiny.

„Páté patro, Oddělení mezinárodní spolupráce čarodějů, včetně Úřadu pro mezinárodní magické obchodní standardy, Úřadu mezinárodního magického práva a Britské pobočky mezinárodní konfederace čarodějů.“

Když se dveře otevřely, dva obletníky vyletěly ven a výtah opustilo i několik čarodějů a čarodějek, ale další obletníky proklouzly dovnitř, až se lampa u stropu rozkývala.

„Čtvrté patro, Oddělení regulace a kontroly a magických tvorů, včetně Divize pro bestie, bytosti a duchy, Úřadu pro styk se skřety a Poradního odboru pro domácí škůdce.“

„Dovolíte,“ řekl čaroděj s oheň plivajícím kuřetem a následován malou letkou obletníků opustil výtah.

„Třetí patro, Oddělení pro magické nehody a katastrofy, včetně Likvidační čtyry pro magické nehody, Ústředí pro mazání paměti a Komise pro důstojné omluvy mudlům.“

Všichni kromě Harryho, pana Weasleyho a čarodějk, která si četla předlouhý kus pergamenu, spadajícího až na podlahu, výtah opustili. Zbylé obletníky pokračovaly ve svém kroužení kolem lampy, než se dveře otevřely na dalším podlaží a ženský hlas oznámil:

„Druhé patro, Oddělení prosazování magického práva, včetně Úřadu pro nepovolené použití kouzel, Bystrozorského ústředí a Správní rady Wizengamotu.“

„Jsme tady, Harry,“ řekl pan Weasley a spolu s čarodějkou vystoupili z výtahu do chodby lemované dveřmi. „Moje kancelář je na druhé straně.“

„Pane Weasley,“ zeptal se Harry, když minuli okno, kterým dovnitř proudilo sluneční světlo, „nejsme ještě pořád pod zemí?“

„Jsme,“ odpověděl pan Weasley. „To jsou kouzelná okna. Magická údržba každý den vybírá počasí. Když se naposledy dožadovali zvýšení platů, měli jsme tu dva měsíce hurikán... Tady za rohem, Harry.“

Zabočili za roh, prošli dvěma těžkými dubovými dveřmi a ocitli se ve velké místnosti rozdělené na menší kabinety, kde to hučelo hlasy a smíchem. Z kabinetů vyletovaly obletníky jako malé rakety. Nakřivo pověšená cedule na stěně nejbližšího kabinetu hlásala: *Bystrozorské ústředí*.

Harry se pokradmu podíval pootevřenými dveřmi dovnitř. Bystrozorové pokrýli stěny svých kanceláří obrázky hledaných čarodějů, rodinnými fotografiemi, plakáty oblíbených famfrpálových týmů a články z *Denního věštce*. Muž v šarlatovém hábitu, s culíkem delším než měl Billy seděl vevnitř s nohama na stole a diktoval svému psacímu brku nějaké hlášení. O kousek dál mluvila čarodějka s páskou přes oko přes zeď svého kabinetu s Kingsleym Řetězákem.

„Dobrý ráno, Weasley,“ pozdravil bezstarostně Kingsley, když ho míjeli, „potřeboval bych s vámi mluvit, nemáte minutku?“

„No, jestli je to jen minutka,“ odpověděl pan Weasley, „mám trochu naspěch.“

Mluvili spolu, jako by se skoro neznali a když Harry otevřel pus, aby Kingsleyho pozdravil, šlápl mu pan Weasley na nohu. Následovali Kingsleyho podél stěny do úplně posledního kabinetu.

Jeho vnitřek Harryho kapánek šokoval; ze všech směrů se na něj dívala Siriusova tvář. Zdi byly pokryty výstřižky z novin a starými fotografiemi - byl tam dokonce Sirius jako svědek na svatbě Potterových. Jediné nezasiřované místo zabírala mapa světa, v níž byly zabodány malé špendlíčky s lesklými červenými hlavičkami.

„Tudy,“ řekl Kingsley panu Weasleymu stroze a vrazil mu do ruky kus pergamenu, „potřeboval bych co nejvíc informací o létajících mudlovských přemístovadlech, spatřených v posledních dvanácti měsících. Dostali jsme informaci, že Black možná stále používá svou starou motorku.“

Pak Kingsley mrkl na Harryho a šeptem dodal, „dej mu tenhle článek, možná by ho to zajímalo.“ Pak řekl normálním hlasem, „a nedávejte si moc na čas, Weasley, zpoždění té zprávy o palných skráních zdrželo naše vyšetřování o celý měsíc.“

„Kdybyste tu zprávu vůbec četl, věděl byste, že jsou to palné zbraně,“ odvětil chladně pan Weasley, „a obávám se, že na hlášení o motorkách budete muset počkat; máme teď opravdu hodně práce.“ Ztišil hlas a dodal: „jestli se od sud dostaneš před sedmou, můžeš si s námi dát Mollyiny masové kuličky.“

Pobídl Harryho z Kingsleyho kanceláře, prošli spolu další řadou dubových dveří, chodbou doleva, přes další chodbu, doprava do jiné, špatně osvětlené a ne moc udržované chodby a konečně došli na konec, kde byly doširoka otevřené dveře do kumbálu s košťaty a naproti nim jiné, zavřené, s cedulkou *Úřad zneužívání mudlovských předmětů*.

Ošumělá kancelář pana Weasleyho vypadala ještě menší než kumbál na košťata. Byly v ní nacpány dva stoly a okolo už se nedalo dost dobře projít, protože veškeré zbylé místo zabíraly přetékající registrační skříně, obložené lejstry i svrchu. Volné kousky stěn svědčily o posedlosti pana Weasleyho - byly tu plakáty aut, včetně plakátu s vyobrazením rozebraného motoru, dva obrázky poštovních schránek, evidentně vytržené z mudlovské dětské knížky a schéma zapojení vypínače.

Na vrcholku skřínky seděl starý opékač topinek, který sklíčeně pokašlával a pár kožených rukavic, kroutících palci. Vedle stála fotka Weasleyovic rodiny. Harry si všiml, že z ní zřejmě odešla Percyho postava.

„Okno nám nepřidělili,“ řekl omluvně pan Weasley, sundal si bundu a pověsil ji na židli. „Žádali jsme o něj, ale řekli nám, že ho nepotřebujeme. Sedni si, Harry, vypadá to, že Perkins tu ještě není.“

Harry se vmáčkl do židle u Perkinsova stolu, zatímco pan Weasley rozbaloval pergamen od Kingsleyho Řetězáka.

„Ach,“ zašklebil se, když z něj vybalil článek z časopisu nadepsaný *Pokroucená slovíčka* a rychle si ho prohlédl, „ano... Má pravdu. Tohle se Siriusovi bude opravdu líbit - proboha, co je zas tohle?“

Otevřenými dveřmi prosvištěl obletník a přistál na škytajícím opěkači. Pan Weasley ho rozbalil a přečetl nahlas.

„Třetí případ regurgitujícího veřejného záchodku v Bethnal Green, prosím ihned vyšetřit. Začíná to být divné...“

„Regurgitující záchod?“

„Antimudlovský žertík,“ vysvětlil pan Weasley, „už jsme tu měli dva minulé týdny, jeden ve Wimbledonu, jeden v Elephant and Castle. Mudla zatáhne za splachovadlo a místo aby všechno odplavalo - no, asi si to umíš představit. Ti chudáci pak pořád volají ty - *eskalatéry* nebo jak se jim říká - ti co spojují trubky a tak.“

„Instalatéry?“

„Ano, to je ono - ale ti s tím samozřejmě nic nezmůžou. Jen doufám, že ho chytíme, ať už je to kdo chce.“

„Budou je chytat bystrozorové?“

„Ne, to je pro bystrozory moc triviální, zasáhne normální patrola z oddělení prosazování magického práva - á, Harry, tohle je Perkins.“

Do dveří právě vstoupil sehnutý, plaše vypadající starý čaroděj s rozčepýřenými bílými vlasy a těžce oddychoval.

„Oh, Arthure!“ řekl zoufalým hlasem, aniž by se podíval na Harryho, „Díky bohu, nevěděl jsem, co mám dělat, jestli tu na tebe čekat nebo ne. Poslal jsem ti právě domů sovu, ale zjevně jste se minuli - naléhavá zpráva před deseti minutami -“

„O tom regurgitujícím záchodku vím,“ řekl pan Weasley.

„Ne, ne, nejde o záchod, jde o to Potterovo slyšení - změnili čas a místo - začíná to v osm a je to dole ve staré soudní síni číslo deset - „

„Dole ve staré - ale řekli mi, že - při Merlinově bradce!“

Pan Weasley se podíval na hodinky, zalapal po dechu a vyskočil ze židle.

„Honem, Harry, měli jsme tam být už před pěti minutami!“

Perkins se přitiskl na registrační skříň a pan Weasley s Harrym v patách spěšně opustili kancelář.

„Proč změnili čas?“ ptal se bez dechu Harry, když utíkali kolem bystrozorského ústředí; lidé vykukovali ze dveří a zírali na ně. Harry měl pocit, že všechny jeho vnitřnosti zůstaly na Perkinsově stole.

„Nemám ponětí, ale ještě štěstí, že jsme se sem dostali tak brzo, kdybys to propásl, byla by to katastrofa!“

Pan Weasley zabrzdil u výtahu a netrpělivě mačkal tlačítko.“

„Tak POJED!“

Výtah konečně přihrkal a mohli nastoupit. Pokaždé, když se kabina zastavila, pan Weasley zaklel a praštil do tlačítka s číslem devět.

„Ty síň už nikdo léta nepoužíval,“ řekl nazlobeně pan Weasley, „nenapadá mě, proč by to mohli chtít udělat tam - jediné že by - ale ne -“

V tu chvíli vkročila dovnitř kyprá čarodějka s kouřícím pohárem v ruce a pan Weasley větu nedokončil.

„Atrium,“ ohlásil ženský hlas a zlaté mříže se otevřely, takže Harry na chvíli spatřil v dále fontánu. Čarodějka vystoupila a místo ní nastoupil čaroděj, který měl dost nezdravou barvu a tvářil se zachmuřeně.

„Dobré ráno, Arthure,“ pozdravil hlasem jako ze záhrobí, když se kabina dala do pohybu, „nevídáme tě tu dole moc často.“

„Naléhavá záležitost, Bode,“ řekl pan Weasley a netrpělivě podupával a vrhal na Harryho nervózní pohledy.

„Ach ano,“ řekl Bode a s neskrývaným zájmem si Harryho prohlížel, „jistě.“

Harry se o Boda nezajímal, jelikož na to neměl náladu, ale jeho probodávající pohled mu byl krajně nepříjemný.

„Oddělení záhad,“ oznámil ženský hlas stručně.

„Rychle, Harry,“ řekl pan Weasley a jakmile se dveře otevřely, vyběhli chodbou, která se od těch ostatních dost lišila. Stěny byly holé, žádná okna, žádné dveře, jen jedny, úplně černé, na samém jejím konci. Harry čekal, že půjdou těmi dveřmi, ale pan Weasley ho chytil za ruku a táhl ho doleva, kde byl otvor a za ním schodiště.

„Dolů, dolů,“ funěl a bral schody po dvou, „vždyť tam ani nejede výtah... Proč to proboha musí být zrovna tady...“

Dospěli na konec schodiště a utíkali další chodbou, která svými hrubými kamennými zdmi osvětlenými pochodněmi v držácích velmi připomínala chodbu vedoucí do Snapeova sklepení v Bradavicích. Minuli těžké dřevěné dveře pobité železnými hřeby.

„Soudní síň... deset... Myslím... že jsme skoro... ano.“

Pan Weasley se s klopytutím zastavil u umouněných tmavých dveří s impozantním železným zámekem, vysíleně se opřel o zeď a chytil se za šev na hrudi.

„Běž dál,“ funěl a ukázal palcem na dveře, „dovnitř.“

„Ale vy - vy se mnou -?“

„Ne, ne, to není dovoleno. Hodně štěstí!“

Harrymu bilo srdce až v krku. Těžce polkl, vzal za masivní železnou kliku a vkročil do soudní síně.

— KAPITOLA OSMÁ —

Slyšení

Harry zalapal po dechu; nemohl si pomoci. Sklepení, ve kterém byl, mu bylo až moc povědomé. Nejen že ho už viděl - už tu i *byl*. Tohle bylo to místo, které navštívil, když se podíval do Brumbálovy Myslánky, místo, kde byli LeStrangeovi odsouzeni k doživotnímu žaláři v Azkabanu.

Stěny byly z tmavého kamene, ozářené mihotavým světlem pochodní. Po obou stranách měl prázdné lavice, ale ve vysokých lavicích před sebou viděl mnoho siluet. Siluety spolu mluvily tichým hlasem, ale když se za Harrym zavřely těžké dveře, rozhostilo se ticho.

Síní zazněl chladný mužský hlas.

„Jdeš pozdě.“

„Omlouvám se,“ řekl Harry nervózně, „Já - nevěděl jsem, že se změnil čas zahájení.“

„To není chyba Wizengamotu,“ řekl hlas, „ráno k vám byla poslána sova. Posad' se.“

Harryho pohled utkvěl na křesle uprostřed místnosti - opěrky na ruce byly omotané řetězy. Na vlastní oči viděl, jak se řetězy proberou k životu a omotají každého, kdo si mezi ně sedne. Jeho kroky duněly, když šel po kamenné podlaze. Opatrně se posadil na krajíček křesla a řetězy výhrůžně zachřestily, ale zůstaly ležet. Harrymu se dělalo trochu nanic. Podíval se na lidi v lavici nad sebou.

Bylo jich tam asi padesát, všichni, alespoň ti, které viděl, ve švestkově modrých róbách s ozdobně vyšitým „W“ na levé straně hrudi, a všichni zírali dolů na něj, někteří velmi přísně, jiní s upřímnou zvědavostí.

Uprostřed přední řady seděl Kornelius Popletal, ministr kouzel. Popletal byl tělnatý muž, který rád nosil limetkově zelenou buřinku, ale pro dnešek ji odložil; odložil i svůj obvyklý shovívavý úsměv, se kterým dříve mluvil s Harrym. Po Popletalově levici seděla široká čarodějka s hranatými čelistmi a velmi krátkými šedými vlasy; na oku měla posazený monokl a celkově působila velmi odstrašujícím dojmem. Po ministrově pravici seděla další čarodějka, ale byla moc daleko a její tvář zůstala skryta ve stínu.

„Dobrá,“ spustil Popletal, „obžalovaný je přítomen - konečně - tedy začněme. Jste připraven?“ zavolal dolů.

„Ano pane,“ odpověděl mu dychtivý hlas, který Harry znal. Ronův bratr Percy seděl na konci přední lavice. Harry se na něj podíval, očekáváje nějaké znamení, že ho poznal, ale žádné nepřišlo. Percyho oči, schované za brýlemi s kostěnými obroučkami, byly upřeny na pergamen, v ruce držel připravené pero.

„Disciplinární řízení, dvanáctého srpna,“ řekl Popletal zvučným hlasem a Percy začal ihned psát, „ohledně přestupku proti výnosu o zákazu používání kouzel nezletilými čaroději, spáchaného Harrym Jamesem Potterem, bydlícím v Zobí ulici číslo čtyři, Kvikáلكov, Surrey.“

„Vyšetřující: Kornelius Oswald Popletal, ministr kouzel; Amélie Susan Bonesová, ředitelka Oddělení prosazování magického práva; Dolores Jane Umbridgová, starší tajemnice ministra. Soudní zapisovatel, Percy Ignatius Weasley -“

„Svědék obžalovaného, Albus Percival Wulfric Brian Brumbál,“ řekl tichý hlas za Harrym a ten otočil hlavu tak rychle, až mu křuplo v krční páteři.

Brumbál pomalu kráčel síní, na sobě měl dlouhý hábit v barvě půlnoční modři a jeho výraz byl dokonale klidný. Došel až k Harrymu, podíval se na Popletala přes brýle se skly tvaru půlměsíce, které měl posazené na zahnutém nose a jeho stříbrné vlasy a plnovous se zaleskly v záři pochodní.

Mezi členy Wizengamotu to zašumělo. Všechny zraky teď byly upřeny na Brumbála. Někteří vypadali otráveně, jiní trochu vystrašeně; dvě postarší čarodějky v zadní řadě ale zvedly ruce a zamávaly na pozdrav.

V Harrym Brumbálův příchod vzbudil mocnou vlnu emocí, pocit síly a naděje, jaký měl, když zaslechl zpěv fénixe. Chtěl zachytit Brumbálův pohled, ale Brumbál se na něj nedíval; hleděl na očividně nervózního Popletala.

„Ach,“ řekl Popletal, který vypadal velmi rozladěně, „Brumbál. Ano. Vy - eh - dostal jste naši zprávu že čas a - eh - místo řízení bylo změněno?“

„Musel jsem ji propást,“ odpověděl vesele Brumbál, „ale díky šťastné náhodě jsem dorazil na ministerstvo o tři hodiny dříve, takže to dobře dopadlo.“

„Ano - dobře - myslím, že budeme potřebovat další židli - já - Weasleyi, mohli byste -?“

„To je v pořádku, to je v pořádku,“ řekl Brumbál stejným klidným hlasem; vytáhl hůlku, krátce jí trhl a najednou se vedle Harryho objevilo pohodlné barevné křeslo. Brumbál se posadil a zkoumal Popletala přes sepjaté špičky prstů pohledem plným zdvořilého zájmu. Mezi členy Wizengamotu bylo pořád ještě rušno; až když Popletal znovu promluvil, uklidnili se.

„Ano,“ zopakoval Popletal, přehrabuje své poznámky, „Dobrá, tedy. Obvinění. Ano.“

Konečně vylovil ten správný kousek pergamenu, zhluboka se nadechl a četl: „Obžalovaný je obviněn z toho, že vědomě, záměrně a při plném vědomí neoprávněnosti svého počínání a přesto, že už dříve dostal písemné varování od ministerstva kouzel ohledně podobného případu, vyvolal druhého srpna v devět hodin a dvacet tři minut v oblasti obydlené mudly a v přítomnosti mudly kouzlo Patronus, čímž se dopustil přestupku podle paragrafu C výnosu o zá-

kazu používání kouzel nezletilými čaroději, vydaného roku 1875, a také podle oddílu 13 zákona o utajení Mezinárodní konfederace čarodějů.

„Jsi Harry James Potter, bydlíš v Zobí ulici číslo čtyři, Kvikáلكov, Surrey?“ zeptal se Popletal, zíraje na Harryho přes okraj pergamentu.

„Ano,“ řekl Harry.

„Obdržel jsi oficiální varování od ministerstva ohledně ilegálního použití kouzel před třemi lety?“

„Ano, ale -“

„A přesto jsi druhého srpna použil kouzlo Patronus?“

„Ano,“ odpověděl Harry, „ale -“

„I když jsi věděl, že nejsi oprávněn používat kouzla mimo školu, dokud ti nebude sedmnáct?“

„Ano, ale -“

„A také jsi věděl, že jsi v oblasti plné mudlů?“

„Ano, ale -“

„A věděl jsi, že jsi v bezprostřední blízkosti mudly?“

„Ano,“ řekl Harry rozzlobeně, „ale použil jsem ho jen proto, že jsem byl -“

Čarodějnice s monoklem ho přerušila dunivým hlasem.

„Ty jsi vykouzlil plně funkční kouzlo Patronus?“

„Ano,“ odpověděl Harry, „protože -“

„Hmotného Patrona?“

„Prosím?“ řekl Harry.

„Tvůj Patron měl jasně definovaný tvar? Tím myslím, bylo to víc než jen obláček dýmu?“

„Ano,“ řekl Harry a cítil se poněkud netrpělivě a také zoufale, „je to jelen, vždycky je to jelen.“

„Vždycky?“ zaduněla madam Bonesová, „ty už jsi někdy Patrona vykouzlil?“

„Ano,“ řekl Harry, „už ho umím asi rok.“

„A je ti patnáct let?“

„Ano, a -“

„To ses naučil ve škole?“

„Ano, profesor Lupin mě to naučil ve třetím ročníku, kvůli -“

„Působivé,“ řekla madam Bonesová a přísně si ho měřila, „pravý Patronus v jeho věku... Velmi působivé.“

Mezi čaroději a čarodějkami to opět hučelo; pár jich přikývlo, ale jiní se mračili a potřásali hlavami.

„Teď nejde o to, jak působivé to kouzlo bylo,“ řekl Popletal nedůtklivě, „vlastně bych řekl, že čím působivější, tím horší, pokud vezmeme v úvahu, že ten chlapec ho vykouzlil před mudlou!“

Ti, co se mračili souhlasně mumlali, ale byl to pohled na Percyho svatouškovské kývání, co pobídlo Harryho do řeči.

„Udělal jsem to kvůli mozkomorům!“ pronesl hlasitě, než ho někdo zase mohl přerušit.

Čekal další huhlání, ale ticho, které se rozhostilo, bylo ještě hustší než předtím.

„Mozkomorové?“ řekla po chvíli madam Bonesová a její husté obočí vyletělo vzhůru, takže hrozilo, že monokl vypadne. „Co tím myslíš, chlapče?“

„Tím myslím, že tam v té ulici byli dva mozkomorové a šli po mně a mém bratrance!“

„Ach,“ ozval se Popletal a nervózně se ošívaje a rozhlížel se po Wizengamotu, jako by je pobízel, aby se nad tím vtípem zasmáli, „ano. Ano. Myslel jsem si, že to bude něco takového.“

„Mozkomorové v Kvikáلكově?“ podivila se madam Bonesová, „tomu nerozumím -“

„Ne, Amélie?“ řekl Popletal, stále se ošívaje. „Dovol, abych ti to vysvětlil. Promyslel si to a rozhodl se, že mozkomorové budou docela dobrá krycí historka. Vskutku. Mudlové přece nevidí mozkomorové, že, chlapče? Velmi šikovné, velmi šikovné... Takže je to jen tvoje slovo a žádný svědek...“

„Já nelžu,“ zvolal Harry, aby překřičel další vlnu rozčileného šumu. „Byli tam dva, každý šel z jedné strany ulice, všechno ztemnělo a udělala se zima a můj bratranec je ucítil a utíkal -“

„Dost, dost!“ řekl Popletal s velmi povýšeným výrazem ve tváři, „je mi líto, že musím přerušit jistě velmi dobře nacvičenou historku -“

Brumbál si odkašlal. Wizengamot opět ztichl.

„Ve skutečnosti máme ještě jednoho svědka přítomnosti mozkomorů,“ řekl, „tím myslím kromě Dudleyho Dursleyho.“

Popletalova nadutá tvář trochu splaskla, jako by z ní někdo vypustil vzduch. Chvilí zíral dolů na Brumbála a pak se trochu sebral a řekl: „Obávám se, Brumbále, že nemáme čas na další výmysly. Chci tu záležitost rychle vyřídit -“

„Možná se mýlím,“ přerušil ho vesele Brumbál, „ale jsem si jist, že v listině práv Wizengamotu stojí, že obžalovaný má právo předvolat svědky ke svému případu. Není to snad v pravomoci Oddělení prosazování magického práva, madam Bonesová?“ pokračoval, obrací se na čarodějkou s monoklem.

„Správně,“ odpověděla madam Bonesová, „přesně tak.“

„Oh, dobře, dobře,“ odsekl Popletal, „kde je ten člověk?“

„Přivedl jsem ji s sebou,“ řekl Brumbál, „čeká za dveřmi. Mohu -?“

„Ne- Weasleyi, dojděte tam,“ štěkl Popletal na Percyho, který se ihned zvedl, seběhl po schůdkách z vyvýšeného místa pro soudce a spěchal ke dveřím, aniž by se podíval na Harryho nebo na Brumbála.

O chvíli později se vrátil, následován paní Figgovou. Byla ještě zjizvenější a scvrklejší než kdy jindy. Harry by si docela přál, aby se byla přezula ze svých oblíbených důchodek.

Brumbál se postavil, nabídl paní Figgové místo a vyčaroval si jiné křeslo.

„Plné jméno?“ zeptal se Popletal hlasitě, když si paní Figgová nervózně sedla na krajíček křesla.

„Arabella Doreen Figgová,“ řekla paní Figgová svým třaslavým hlasem.

„A kdo přesně jste?“ zeptal se Popletal dokonale znuděným a pyšným hlasem.

„Obyvatelka Kvikálkova, bydlím poblíž místa, kde žije Harry Potter.“

„Nemáme žádné záznamy o čarodějnici ani čaroději ve Kvikálkově, kromě Harryho Pottera,“ řekla okamžitě madam Bonesová. „I když je oblast pečlivě monitorována, vzhledem k... k minulým událostem.“

„Jsem moták,“ řekla paní Figgová, „takže nepodléhám registraci, ne?“

„Moták, eh?“ řekl Popletal a důležitě si ji prohlížel, „Ověříme si to. Sdělíte podrobnosti o svém původu mému asistentu Weasleymu. Mimochodem, mohou motáci vidět mozkomory?“ dodal, rozhlížeje se napravo i nalevo.

„Ano, samozřejmě!“ ozvala se rozhořčeně paní Figgová.

Popletalův pohled se upřel zpět na ni a jeho obočí se zvedla. „Dobrá,“ řekl nezúčastněně, „jaká je vaše verze?“

„Druhého srpna kolem deváté večer jsem vyrazila nakoupit žrádlo pro kočky do obchodu na konci Vistáriové ulice,“ vychrtila paní Figgová, jako kdyby to měla připravené, „když tu jsem si všimla rozruchu v uličce mezi Magnóliovou a Vistáriovou ulicí. Když jsem přišla blíž, uviděla jsem utíkat dva mozkomory -“

„Utíkat?“ přerušila ji madam Bonesová ostře. „Mozkomorové neutíkají, vznášejí se.“

„Přesně to jsem měla na mysli,“ opravila se paní Figgová rychle a její povadlé tváře zrůžověly, „vznášeli se uličkou k něčemu, co vypadalo jako dva kluci.“

„Jak vypadali?“ zeptala se madam Bonesová a zúžila oči tak, že se okraje monoklu ztratily v záhybech kůže.

„No, ten jeden byl docela velkej a ten druhý zase hubenější -“

„Ne, ne,“ řekla madam Bonesová netrpělivě, „ti mozkomorové... Popište mi je.“

„Ach,“ řekla paní Figgová a červenala se už i na krku, „byli velcí. Velcí a měli kápě.“

Harry pocítil, jak mu v žaludku klíčí známé semínko hrůzy. Ať už paní Figgová řekla cokoli, znělo to, jako by viděla maximálně obrázek mozkomora, a obrázek nikdy nemohl vystihnout celou pravdu o těch strašných bytos- tech: přízračný způsob, jakým se pohybovali, vznášejíce se kousek nad zemí, jejich hnilobný zápach, ani strašlivý chřestivý zvuk, který vydávali, když nasávali okolní vzduch...

Zavalitý čaroděj s velkým černým knírem, sedící v druhé řadě, pošeptal něco své sousedce, kudrnaté čarodějce. Ta přikývla.

„Velcí a měli kápě,“ zopakovala madam Bonesová chladně, zatímco Popletal posměšně zachrchlal. „Dobře. Ještě něco?“

„Ano,“ řekla paní Figgová, „cítila jsem je. Ochladilo se, a to byla prosím velmi teplá letní noc. A cítila jsem... jako kdyby ze světa zmizela všechna radost... A vzpomněla jsem si... Na ošklivé věci...“

Její hlas se roztrásl a ztlchl.

Oči madam Bonesové se trochu rozšířily. Harry viděl pod jejími víčky červené stopy od zarytého monoklu.

„Co mozkomorové dělali?“ zeptala se a v Harrym zahořel plamínek naděje.

„Šli po těch chlapcích,“ řekla paní Figgová o něco silnějším a jistějším hlasem a červená barva z její tváře zmizela. „Jeden upadl. Druhý couval a snažil se mozkomora odehnat. To byl Harry. Zkusil to dvakrát a podařil se mu jen kousek stříbrné mlhy. Na třetí pokus vykouzčil Patrona, který vyrazil proti prvnímu mozkomorovi a potom, na Harryho pokyn, odehnal druhého od jeho bratrance. A tak se to tedy stalo,“ zakončila trochu amatérsky paní Figgová.

Madam Bonesová se na ni tiše dívala. Popletal se nedíval, místo toho si pohrával se svými lejtřty. Konečně zvedl oči a poněkud agresivně se zeptal: „Tak jste to vy viděla, že?“

„Tak se to stalo,“ zopakovala paní Figgová.

„Dobře,“ řekl Popletal, „můžete jít.“

Paní Figgová hodila po Brumbálovi vyděšeným pohledem a pak se zvedla a odšourala se ke dveřím. Harry slyšel, jak se za ní zavřely.

„To nebyla moc přesvědčivá svědkyně,“ podotkl znuděně Popletal.

„No, nevím,“ zaburácela madam Bonesová, „rozhodně popsala velmi přesně detaily útoku mozkomorů. A nenapadá mě, proč by to všechno říkala, kdyby se to nestalo.“

„Ale mozkomorové, procházející se po mudlovském předměstí - a k tomu se *náhodou* nachomýtné čaroděj?“ zasupěl Popletal, „to by musela být opravdu velká náhoda. Ani Pytloun by se nevsadil -“

„Já si nemyslím, že někdo z nás věří, že tam ti mozkomorové byli náhodou,“ řekl lehkým hlasem Brumbál.

Čarodějka po Popletalově pravici, ta, jejíž tvář skrýval stín, se pohnula, ale jinak byli všichni zticha a skoro se nehýbali.

„A to mělo jako znamenat co?“ zeptal se Popletal ledově.

„To znamená, že se domnívám, že tam byli posláni,“ odpověděl Brumbál.

„Myslím, že bychom o tom měli záznam, kdyby někdo poslal dva mozkomory na procházku do Kvikálkova!“ štěkl Popletal.

„Ne, pokud mozkomorové dostávají rozkazy od někoho jiného než od ministerstva kouzel,“ řekl Brumbál klidně, „o mém pohledu na věc už jsme spolu diskutovali, Korneliusi.“

„To ano,“ řekl Popletal prudce, „a nemám nejmenší důvod věřit, že vaše domněnky jsou něco víc než pusté tlachy, Brumbále. Mozkomorové zůstávají na svém místě v Azkabanu a dělají, oč je požádáme.“

„Pak tedy,“ řekl tiše, ale jasně Brumbál, „se musíme zeptat sami sebe, proč někdo z ministerstva poslal druhého srpna do té uličky dva mozkomory.“

V absolutním tichu, které nastalo, se čarodějka sedící po Popletalově pravici nahnula vpřed, takže Harry poprvé spatřil její tvář.

Pomyslel si, že vypadá jako velká bílá žába. Byla malá, se širokým měkkým krkem, tak krátkým, jako měl strýc Vernon a její ústa byla široká a ochablá. Velké kulaté oči trochu povylézaly z důlků. Dokonce malá sametová černá mašle, kterou měla ve vlasech, mu připomněla velkou mouchu, kterou se právě chystá ulovit svým dlouhým lepkavým jazykem.

„Dolores Jane Umbridgová, starší tajemnice ministra,“ řekl Popletal.

Čarodějka promluvila vzrušeným vysokým dívčím hláskem, který Harryho překvapil; čekal skřehotání.

„Jsem si jistá, že jsem vám špatně rozuměla, profesore Brumbále,“ řekla a zaculila se, ale její oči zůstaly chladné. „Jsem tak hloupá. Ale na moment se zdálo, jako byste snad tvrdil, že ministerstvo nařídilo útok na tohoto chlapce!“

Zasmála se zvonivým hláskem, ze kterého se Harrymu zježily vlasy na zátylku. Několik členů Wizengamotu se také zasmálo. Nemohlo být ovšem jasnější, že ani jeden z nich se nepobavil.

„Jestliže je pravda, že mozkomorové dostávají příkazy přímo od ministerstva, a je také pravda, že mozkomorové před týdnem napadli Harryho a jeho bratrance, pak z toho lze logicky vyvodit, že jedině někdo z ministerstva mohl ten útok nařídít,“ vysvětlil Brumbál zdvořile, „samozřejmě, tito dva mozkomorové mohli být mimo kontrolu ministerstva -“

„Neexistují žádní mozkomorové mimo kontrolu ministerstva!“ odsekl Popletal a jeho tvář se zalila cihlovou červení.

Brumbál sehnul hlavu v mírné úkloně.

„Pak tedy jistě ministerstvo zahájí okamžité vyšetřování tohoto případu, aby zjistilo, jak je možné, že se dva mozkomorové ocitli tak daleko od Azkabanu a bez povolení zaútočili.“

„To nerozhodujete vy, co bude nebo nebude dělat ministerstvo kouzel,“ rozčílil se Popletal, jehož barva přešla v odstín purpurové, na který by i strýc Vernon mohl být pyšný.

„Samozřejmě, že ne,“ pokračoval klidně Brumbál, „jen jsem si dovolil vyjádřit svou víru v to, že tato záležitost nezůstane nevyšetřena.“

Pohlédl na madam Bonesovou, která si poupravila monokl a, lehce se mračíc, jeho pohled opětovala.

„Rád bych vám všem připomněl, že chování zmíněných mozkomorů, pokud ovšem nejsou jen výplody fantazie tohoto chlapce, není předmětem dnešního slyšení!“ řekl Popletal, „jsme tady, abychom prozkoumali přestupky Harryho Pottera proti výnosu o zákazu používání kouzel nezletilými čaroději!“

„Jistě,“ řekl Brumbál, „ale výskyt mozkomorů v té uličce je velmi relevantní. Sedmý článek výnosu stanovuje, že kouzla mohou být ve výjimečných případech použita i před mudly, a mezi tyto výjimečné případy patří ohrožení života čaroděje nebo čarodějky, jehož se to týká, případně jiných čarodějů, čarodějek nebo mudlů, přítomných v tentýž čas na -“

„My známe článek sedm, děkuji vám!“ odsekl Popletal.

„O tom nepochybuji,“ řekl Brumbál zdvořile, „pak jistě budete souhlasit, že Harryho Patronus za těchto podmínek spadá přesně do kategorie výjimečných případů, které tento článek popisuje?“

„Pokud tam byli mozkomorové, o čemž pochybuji.“

„Slyšel jste očitou svědkyni,“ přerušil ho Brumbál. „Pokud stále pochybujete o její důvěryhodnosti, dejte ji předvolat znovu a položte jí další otázky. Jsem si jist, že nebude protestovat.“

„Já - toto - ne - „ vybuchl Popletal, zuřivě přehrabuje papíry, „To - chci to mít dnes vyřízené, Brumbále!“

„Ale přirozeně se nebudete ohlížet na to, kolikrát je potřeba vyslechnout svědka, pokud hrozí vážné ohrožení spravedlnosti,“ řekl Brumbál.

„Vážné ohrožení, u mého klobouku!“ zaječel Popletal vysokým hlasem. „Obtěžoval jste se vůbec někdy spočítat počet těch hloupých pohádek, se kterými tenhle kluk přišel, Brumbále, když se pokoušel krýt své přestupky proti zákazu používání kouzel mimo školu? Nezapomněl jste snad na to Vznášení, které vyčaroval před třemi roky -“

„To jsem nebyl já, to byl domácí skřítek!“ řekl Harry.

„VIDÍTE?“ zařval Popletal a dělal Harryho směrem zuřivá gesta. „Domácí skřítek! V mudlovském domě! Co mi na to řeknete?“

„Dotyčný domácí skřítek je v současné době zaměstnán v Bradavické škole,“ řekl Brumbál, „pokud si přejete, mohu ho dát předvolat, aby poskytl důkazy.“

„Já - ne - nemám čas poslouchat domácí skřítky! A navíc, to není jediný - nafoukl svoji tetu, proboha!“ křičel Popletal a mlátil pěstí do soudcovské lavice, až na ní stojící láhev inkoustu nadskakovala.

„A vy jste byl tak laskav a netrval jste na přísném trestu, neboť jste uznal, že i ti nejlepší čarodějové nejsou vždy schopni kontrolovat své emoce,“ řekl Brumbál klidně, zatímco Popletal se snažil očistit ze svých lejster inkoust.

„A to jsem ještě ani nezačal o tom všem, co se přihodilo ve škole.“

„Ano, ale jelikož ministerstvo nemá pravomoce na trestání studentů Bradavic za jejich prohřešky ve škole, není Harryho chování ve škole pro toto slyšení relevantní,“ odpověděl Brumbál stále stejně zdvořile, teď už ale se sotva znatelným náznakem chladného tónu.“

„Oho!“ řekl Popletal, „není naše starost, co dělá ve škole? Myslíte?“

„Ministerstvo nemůže vyloučit studenta Bradavic, Korneliusi, jak jsem vám připomínal už v noci druhého srpna,“ řekl Brumbál, „nemá ani právo konfiskovat jejich hůlky, dokud není jednoznačně prokázána vina; na to jsem vás také druhého srpna upozorňoval. Obávám se, že ve své chvályhodné snaze zajistit rychlé uplatnění zákona jste, samozřejmě nechtě, několik zákonů přehlédli.“

„Zákony se mohou změnit,“ řekl Popletal pomstychtivě.

„To samozřejmě mohou,“ nachýlil Brumbál hlavu, „a vy jistě provádíte spoustu změn. Proč se, jen pár týdnů poté, co jsem byl požádán, abych opustil Wizengamot, stalo zvykem stavět pachatele prostých přestupků proti zákazu čarování nezletilých čarodějů před trestní soud!“

Několik čarodějů se nervózně zavrtělo. Popletal nabyl o něco tmavšího fialového tónu. Žábovitá čarodějka po jeho pravici toliko zírala na Brumbála a její obličej byl prost jakéhokoli výrazu.

„Pokud je mi známo,“ pokračoval Brumbál, „ještě neexistuje zákon, který by říkal, že úkolem tohoto soudu je potrestat Harryho za každé kouzlo, které kdy provedl. Byl obžalován ze specifického přestupku a přednesl svou obhajobu. Vše, co teď on a já můžeme dělat, je čekat na váš verdikt.“

Brumbál opět sejal prsty a zmlkl. Popletal na něj zuřivě zíral. Harry mrkl stranou na Brumbála, hledaje podporu; nebyl si jist, že bylo dobré Wizengamotu naznačovat, že by se měli pomalu rozhodnout. Brumbál ale ani tentokrát nedopřál Harrymu jediný pohled. Stále upřeně pozoroval lavice nad sebou, kde se rozpoutala horečnatá šeptaná porada.

Harry se zadíval na své nohy. Jeho srdce, které se zdálo být mnohem větší než normálně, hlasitě tlouklo o žebra. Čekal, že bude slyšení mnohem delší. Nebyl si jist, jestli udělal dobrý dojem. Vlastně toho moc neřekl. Měl lépe vy-

světlit, jak je mozkomorové napadli, jak upadl a jak už s Dudleyem málem dostali smrtící políbení...

Dvakrát se podíval nahoru na Popletala a otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale bijící srdce mu přiškrcovalo dýchací cesty a tak se pokaždé jen zhluboka nadechl a vrátil se ke svým botám.

Pak šeptání ustalo. Harry se chtěl podívat na soudce, ale zjistil, že je mnohem, mnohem jednodušší zůstat u prohlížení tkanic.

„Kdo je pro, abychom obžalovaného očistili od všech obvinění?“ zaduněl hlas madam Bonesové.

Harryho hlava sebou škusbla. Tolik rukou vyletělo do vzduchu... Bylo jich víc než polovina! Snažil se je spočítat, ale než to mohl stihnout, madam Bonesová řekla: „A kdo je pro usvědčení?“

Popletal zvedl ruku; a s ním asi půl tuctu dalších, včetně čarodějky po jeho pravici a čaroděje s knírem a jeho rozčepýřené sousedky z druhé lavice.

Popletal se rozhlédl a vypadal, jako by měl v krku opravdu velký knedlík, pak dal zase ruku dolů. Dvakrát se nadechl a řekl hlasem změněným potlačovaným hněvem: „Dobrá, dobrá... zbaven všech obvinění.“

„Výborně,“ reagoval promptně Brumbál, vyskočil na nohy a nechal zmizet obě pestrá křesla. „No, musím se vrátit ke své práci. Přeji všem hezký zbytek dne.“

A aniž by se podíval na Harryho, odkráčel ze sklepení.

— KAPITOLA DEVÁTÁ —

Hoře paní Weasleyové

Brumbálův náhlý odchod Harryho dokonale překvapil. Zůstal sedět v řetězovém křesle a bojoval s pocity šoku a úlevy. Členové Wizengamotu se jeden po druhém zvedali, mluvili, sbírali si papíry a balili si věci. Harry se postavil. Vypadalo to, že mu nikdo nevěnuje ani nejmenší kousek pozornosti, kromě žábovité čarodějnice, která teď zírala na něj místo na Brumbála. Ignoroval ji a snažil se zachytit pohled pana Popletala nebo madam Bonesové, aby se zeptal, jestli může odejít, ale Popletal byl zjevně rozhodnut si ho nevsímat a madam Bonesová se zabývala svým kufříkem, takže udělal několik napjatých kroků směrem ke dveřím a když ho nikdo nezavola zpátky, velice rychle sň opustil.

Posledních několik kroků už běžel, rozrazil dveře a málem se srazil s panem Weasleym, který stál venku a v bledé tváři se mu zračily obavy.

„Brumbál neřekl -“

„Zproštěn -“ začal Harry, sotva zavřel dveře, „- všech obvinění!“

Pan Weasley se rozzářil a chytil Harryho za ramena.

„Harry, to je báječné! Jistě, nemohli samozřejmě říct, že jsi vinen, ne s těmi důkazy, ale i tak, nebudu zastírat, že jsem měl trochu -“

Ale zarazil se, protože dveře sítě se otevřely a Wizengamot se hrnul ven.

„U Merlinovy brady!“ zvolal pan Weasley překvapeně a odtáhl Harryho stranou, „tebe vyslychal celý soud?“

„Vypadá to tak,“ řekl tiše Harry.

Jeden či dva čarodějové na Harryho kývli a někteří, včetně madam Bonesové, řekli „Dobrý den, Arthure“, ale většina odvracela zraky. Kornelius Popletal a žabí čarodějka opouštěli sklepení mezi posledními. Popletal dělal, že Harry a pan Weasley jsou součástí zdi, ale čarodějnice se na Harryho opět zkoumavě zadívala. Poslední odcházející byl Percy. Stejně jako Popletal, i on svého otce a Harryho ignoroval; propochodoval kolem s velkým svítkem pergamenu a hrstí náhradních brků, záda měl ztuhle narovnaná a nos ve vzduchu. Linie kolem úst pana Weasleyho trochu ztvrdly, ale kromě toho nedal nijak najevo, že právě viděl svého třetího syna.

„Vezmu tě hned zpátky, abys mohl ostatním říct, jak jsi dopadl,“ řekl a popostrčil Harryho vpřed, když Percy zmizel na schodišti do devátého patra. „Vyrazím do Bethnal Green k tomu záchodu a po cestě se stavíme doma.“

„A co budete s tím záchodem dělat?“ ptal se Harry, na tváři veselý škleb. Všechno se mu najednou zdálo pětkrát veselejší. Pomalu mu to docházelo - byl očištěn, *pojede do Bradavic*.

„Oh, je to jen jednoduché protizaklínadlo,“ vysvětloval pan Weasley, zatímco stoupali po schodech, „ale nejde jen o to, napravit škody, jde o přístup k vandalismu, Harry. Škádlení mudlů může vypadat jako nevinné žertíky, ale je to výraz něčeho mnohem hlubšího a ošklivějšího a já -“

Pan Weasley se zarazil vprostřed věty. Dorazili do devátého patra a Kornelius Popletal stál jen pár stop od nich a tiše mluvil s vysokým mužem s dlouhými světlými vlasy a špičatou bledou tváří.

Muž zaslechl jejich kroky a otočil se. Také se zarazil uprostřed rozhovoru a jeho studené šedé oči se zúžily a zahleděly na Harryho.

„Ale, ale, ale... Patronus Potter,“ řekl Lucius Malfoy ledově.

Harry měl pocit, jako by právě narazil do něčeho tvrdého. Ty studené šedé oči naposled viděl skrze škvíru v kápi Smrtijeda, a ten hlas naposled slyšel na temném hřbitově, jak se mu posmívá, zatímco ho lord Voldemort mučil. Harry nemohl uvěřit, že se mu Lucius Malfoy vůbec může podívat do očí; nemohl uvěřit, že je tady, na Ministerstvu magie, že s ním Kornelius Popletal mluví, přestože mu Harry před několika málo týdny řekl, že Malfoy je Smrtijed.

„Ministr mi právě vyprávěl, jak jsi šťastně unikl, Pottere,“ pronesl lenivě pan Malfoy, „je překvapivé, jak se dokážeš vykrotit ze sebeužší díry... Úplně jako had.“

Pan Weasley varovně sevřel Harryho rameno.

„Jo,“ řekl Harry, „jsem v utíkání dobře.“

Lucius Malfoy zvedl oči k panu Weasleymu.

„A Arthur Weasley! Co tady děláš, Arthure?“

„Pracuju tady,“ odsekl pan Weasley.

„Ale ne přímo *tady*, že?“ zvedl pan Malfoy obočí a hodil rychlý pohled na dveře za zády pana Weasleye. „Myslel jsem, že jsi nahoře v druhém patře... Neděláš něco jako že pašuješ domů mudlovské krámy a očarováváš je?“

„Ne,“ řekl pan Weasley ostře a zaryl prsty do Harryho ramena.

„A co *vy* tu vlastně děláte?“ zeptal se Harry Luciuse Malfoye.

„Nemyslím, že soukromé záležitosti mezi mnou a panem ministrem jsou tvojí starostí, Pottere,“ odpověděl Malfoy a uhladil si hábit. Harry zaslechl jemné cinkání něčeho, co nejspíš byla plná kapsa zlata. „Víš, jen proto, že jsi Brumbálův oblíbenec, nemůžeš tu samou shovívavost očekávat od nás ostatních... Můžeme tedy jít do vaší kanceláře, pane ministře?“

„Jistě,“ řekl Popletal a otočil se k Harrymu a panu Weasleymu zády. „Tudy, Luciusi.“

A odkráčeli, mluvíce tichými hlasy. Pan Weasley nepustil Harryho rameno, dokud se neztratili ve výtahu.

„Proč nečekal u Popletalovy kanceláře, když s ním chtěl projednat nějakou záležitost?“ vybuchl Harry rozzlobeně. „Co dělal tady dole?“

„Podle mě se pokoušel proklouznout do soudní síně,“ řekl pan Weasley, vypadal velmi rozčileně a neustále se ohlížel přes rameno, jako by se chtěl ujistit, že je nikdo nesleduje. „Snažil se zjistit, jestli budeš vyloučen nebo ne. Nechám vzkaz Brumbálovi, až tě vyhodím doma, měl by vědět, že Malfoy už zase mluvil s Popletalem.“

„Co spolu mohli mít za soukromou věc?“

„Zlato, předpokládám,“ řekl zlostně pan Weasley, „Malfoy už léta štědře přispívá na všech možných místech... Seznámí se tak s těmi správnými lidmi... A pak může chtít službičky... Třeba odložení zákonů, které se mu nelíbí... Lucius Malfoy má velmi dobré známosti.“

Přijel výtah; kromě hejnika obletníků, které začaly kroužit kolem hlavy pana Weasleyho, byl prázdný. Stiskl tlačítko do atria a dveře se zaklaply; pak zamával rukama, aby obletníky odehnal.

„Pane Weasley,“ začal pomalu Harry, „jestliže se Popletal stýká se Smrtijedy jako je Malfoy, a k tomu o samotě, jak víme, že na něj nepoužili kletbu Imperius?“

„Nemysli si, že nás to nenapadlo,“ odpověděl tiše pan Weasley, „ale Brumbál si myslí, že Popletal jedná sám za sebe - což ovšem není moc dobré. A teď už o tom raději nebudeme mluvit.“

Dveře se otevřely a vystoupili do téměř opuštěného atria. Hlídač Erik byl pořád zalezlý za svým *Denním věštcem*. Prošli přímo kolem fontány, když si Harry vzpomněl.

„Počkejte...“ řekl, vytáhl z kapsy váček na peníze a vrátil se k fontáně.

Podíval se nahoru do tváře pohledného čaroděje, který ale zblízka vypadal spíš hloupě a slabě. Čarodějka měla přihlouplý úsměv jako finalistka soutěže miss, a podle toho, co Harry věděl o skřetech a kentaurech, nebylo jejich zvykem takhle rozměkle zírat na jakékoliv lidi. Jenom plíživá servilita domácího skřítky vypadala věrohodně. Zašklebil se, když pomyslel, co by na sochu skřítky řekla Hermiona, a obrátil svůj váček vzhůru nohama, takže nejen deset galeonů, ale celý jeho obsah vysypal do bazénku.

★

„Já to věděl!“ zaječel Ron a zamával pěstí ve vzduchu, „ty se vždycky ze všeho dostaneš!“

„Museli tě osvobodit,“ řekla Hermiona, která v momentě, kdy Harry vstoupil do kuchyně, vypadala na omdlení a teď si zakrývala oči třesoucí se rukou, „nic na tebe neměli, vůbec nic.“

„No, vypadáte, že jste si docela oddechli, na to, že jste všichni věděli, že se z toho dostanu,“ řekl Harry s úsměvem.

Paní Weasleyová si otírala oči zástěrou a Fred, George a Ginny tancovali jakýsi válečný taneček na popěvek, který zněl: *Je z toho venku, je z toho venku...*“

„To stačí! Posadte se!“ křikl pan Weasley, i když se samozřejmě také usmíval. „Poslouchej, Siriusi, Lucius Malfoy byl na ministerstvu -“

„Co?“ řekl Sirius ostře.

„*Je z toho venku, je z toho venku...*“

„Buďte zticha, vy tři! Ano, viděli jsme ho v devátém patře mluvit s Popletalem a pak spolu šli do Popletalovy kanceláře. Měli bychom to říct Brumbálovi.“

„Rozhodně,“ řekl Sirius, „řekneme mu to, neboj.“

„No, musím zas jít, v Bethnal Green na mě čeká ten blinkající záchod. Molly, přijdu pozdě, беру službu za Tonkovou, ale Kingsley říkal, že se možná staví na večeri -“

„*Je z toho venku, je z toho venku...*“

„To stačí - Frede - Georgi - Ginny!“ křikla paní Weasleyová, když pan Weasley opustil kuchyň. „Harry, drahoušku, sedni si a najež se, vždyť jsi skoro nesnídal.“

Ron a Hermiona se posadili k němu, šťastnější než kdy jindy po celou tu dobu, co se objevil na Grimmauldově náměstí a Harryho opět zalil pocit nesmírné úlevy, který trochu narušilo setkání s Malfoym. Pochmurný dům vypadal mnohem vřeleji a příjemněji; dokonce ani Pišta nevypadal tak hnusně, když strčil svůj rypáček do kuchyně, aby se podíval, kvůli čemu je tu takový rozruch.

„Samozřejmě, když se objevil Brumbál, nebyla už žádná možnost, že by tě usvědčili,“ říkal Ron šťastně a nakládal všem na talíře obrovské hromady bramborové kaše.

„Jo, zhoupnul to na moji stranu,“ řekl Harry. Věděl, že by znělo dost nevděčně, ne-li dětinsky, kdyby dodal „Přál bych si, sby se mnou býval promluvil. Nebo se na mě aspoň *podíval*.“

A jakmile na to pomyslel, jizva na čele ho začala pálit tak, že si na ni musel přitisknout ruku.

„Co se děje,“ vyskočila Hermiona.

„Jizva,“ zamumlal Harry, „ale to nic... To teď dělá pořád...“

Nikdo z ostatních si ničeho nevšiml; všichni se cpali jídlem a nadšeně omílali Harryho úspěch; Fred, George a Ginny si stále prozpěvovali. Hermiona vypadala trochu starostlivě, ale než mohla něco říct, Ron šťastně prohlásil: „Vsadím se, že se tu Brumbál dnes večer objeví, aby to s námi oslavil.“

„Nemyslím, že bude moci, Rone,“ řekla paní Weasleyová a položila před Harryho obrovskou mísu pečeného kuřete. „Má teď opravdu spoustu práce.“

„JE Z TOHO VENKU, JE Z TOHO VENKU!“

„ZMLKNĚTE!“ zařvala paní Weasleyová.

★

Během příštích několika dní si Harry nemohl nevšimnout, že v čísle dvanáct na Grimmauldově náměstí je jeden člověk, který z jeho návratu do Bradavic nebyl tak úplně nejšťastnější. Sirius sice dělal, že je opravdu šťastný, když mu Harry tu novinu oznámil, tiskl mu ruce a zářil stejně, jako ostatní. Brzy byla ale jeho nálada ještě horší a mrzutější než kdy jindy, skoro s nikým, včetně Harryho, nemluvil a trávil stále více času v pokoji své matky s Klofanem.

„Ne aby ses cítil vinen!“ řekla mu Hermiona ostře, když jí a Ronovi při čištění plesnivé kredence ve třetím patře Harry sdělil své pocity. „Patříš do Bradavic a Sirius to ví. Osobně se domnívám, že je trochu sobecký.“

„To je zbytečně silné slovo, Hermiono,“ nesouhlasil Ron a mračil se, zatímco se pokoušel odstranit ze svého prstu kus plísně, „taky bys nechtěla být v tomhle baráku zavřená bez jakékoli společnosti.“

„Bude tu mít společnost! Je to snad ústředí Fénixova řádu, ne? Jen doufal, že tu s ním Harry bude bydlet.“

„To si nemyslím,“ řekl Harry a ždímal hadr, „to by mi dal přímou odpověď, když jsem se ho ptal, jestli bych mohl.“

„Jen si nechtěl dělat zbytečné naděje,“ pravila moudře Hermiona. „A asi taky cítil trochu vinu, protože si myslel, že jedna jeho polovina opravdu toužila po tom, aby tě vyloučili. Pak byste oba byli vyvrženci.“

„Nech toho!“ řekli Harry a Ron unisono, ale Hermiona jen pokrčila rameny.

„Jak myslíte. Ale někdy si myslím, že paní Weasleyová a Sirius mají trochu zmatek v tom, jestli ty jsi ty nebo tvůj táta, Harry.“

„Takže si myslíš, že má o kolečko víc?“ rozohnil se Harry.

„Ne, jen si myslím, že byl moc dlouho sám,“ řekla stručně Hermiona.

Do místnosti vstoupila paní Weasleyová.

„Pořád to ještě nemáte?“ zeptala se a strčila hlavu do kredence.

„Já myslel, že nám jdeš říct, abychom si udělali pauzu!“ řekl kousavě Ron. „Víš vůbec, kolik plísně jsme z toho dostali, než jsi se tu objevila?“

„Byli jste tak ochotní pomáhat řádu,“ řekla paní Weasleyová, „můžete pomoci tak, že uděláte z ústředí místo k žití.“

„Cítím se jako domácí skřítek,“ remcal Ron.

„No, tak teď aspoň víš, jaký mají těžký život, možná se budeš trochu víc angažovat ve SPOŽÚSu!“ pravila Hermiona s nadějí v hlase, když paní Weasleyová odešla, „víte, možná by to nebyl špatný nápad ukázat lidem, jaké

to je pořád uklízet - mohli bychom uspořádat charitativní úklid společenské místosti v Nebelvíru, jehož výtěžek by šel na SPOŽÚS, zvýšilo by to povědomí o věci i rozpočet.“

„Podpořím ti rozpočet, když už o SPOŽÚSu neřekneš ani slovo,“ zahuhla Ron podrážděně, ale tak, aby ho slyšel jen Harry.

★

Jak se blížil konec prázdnin, snil Harry o Bradavicích čím dál víc; nemohl se dočkat, až zase uvidí Hagrida, zahraje si famfrpál, dokonce se těšil i na to, jak se bude zeleninovým záhonkem prodírat ke skleníkům s bylinami; všechno bylo lepší než tenhle zaprášený a zatuchlý barák, kde polovina kredencí byla pořád ještě zavřená a ze stínů k nim doléhaly Pištovy nadávky, ačkoliv si Harry samozřejmě dával pozor, aby nic z toho neřekl před Siriusem.

Pravda byla, že život na ústředí protivoldemortovského hnutí nebyl zdaleka tak zajímavý či vzrušující, jak si Harry původně myslel. I když sem pravidelně přicházeli a zase odcházeli členové Fénixova řádu a někdy se zdrželi na večeri, jindy jen na krátký šeptaný rozhovor, paní Weasleyová dobře hlídala, aby se nic nedoneslo k uším (prodlouženým i obyčejným) Harryho a ostatních a nikdo, včetně Siriuse, nevypadal, že by mu byl ochoten sdělit víc, než mu řekli první noc po jeho příjezdu.

Poslední den prázdnin čistil Harry střechu skříně od Hedvičina trusu, když do pokoje vstoupil Ron s několika obálkami v ruce.

„Dorazily seznamy knih,“ řekl a hodil jednu obálku Harrymu, stojícímu na židli. „To je taky dost, už jsem si myslel, že zapomněli, většinou to chodí dřív...“

Harry smetl poslední zbytky nepořádku do pytle na odpadky a hodil ho přes Ronovu hlavu do odpadkového koře, který ho spolkl a hlasitě krknul. Pak dopis otevřel. Byly tam dva kusy pergamenu - na jednom známé upozornění, že škola začíná prvního září, na druhém seznam knih.

„Jen dvě nové,“ řekl, „*Základní kniha kouzel, stupeň 5* od Mirandy Jestřábové, a *Teorie obranné magie* od Wilberta Slinkharda.

Prásk.

Fred a George se přemístili přímo před Harryho. Už na to byl tak zvyklý, že ani nespadl s židle.

„Právě jsme přemýšleli, kdo tam dal tu Slinkhardovu knihu,“ řekl Fred konverzačním tónem.

„Protože to znamená, že Brumbál našel nového učitele obrany proti černé magii,“ dodal George.

„Už bylo na čase,“ řekl Fred.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Harry a seskočil s židle.

„No, slyšeli jsme přes Uši před pár týdny mámu a tátu,“ řekl mu Fred, „a podle toho, co říkali, měl Brumbál dost problém na tu práci někoho sehnat.“

„Ani mě to nepřekvapuje, když uvážím, jak ti poslední čtyři dopadli,“ řekl George.

„Jeden vyhozený, jeden mrtvý, jeden přišel o paměť a jeden strávil devět měsíců zavřený v truhle,“ vypočítával Harry na prstech, „jo, už vidím, co máš na mysli.“

„Co je s tebou, Rone?“ zeptal se Fred.

Ron neodpověděl. Harry se otočil Ron stál jako solný sloup a s pootevřenými ústy civěl do svého dopisu z Bradavic.

„Co se děje?“ zeptal se Fred netrpělivě a nahlédl Ronovi přes rameno.

Pak mu také spadla čelist.

„Prefekt?“ řekl, zíraje nedůvěřivě na dopis, „*prefekt*?“

George přiskočil, vyškubl z Ronovy druhé ruky obálku a obrátil ji vzhůru nohama. Do dlaně mu z ní vypadlo něco šarlatovo-zlatého.

„Není možná,“ řekl George tiše.

„To musí být chyba,“ řekl Fred, sebral dopis Ronovi a prohlížel ho proti světlu, jako by hledal vodoznak. „Nikdo se zdravým rozumem by neudělal z Rona prefekta!“

Dvojčata se otočila a upřela zraky na Harryho.

„Mysleli jsme si, že jsi tutovka!“ řekl Fred tónem, který zněl, jako by Harryho obviňovali z podvodu.

„Mysleli jsme, že Brumbál *musí* vybrat tebe!“ řekl George rozhořčeně.

„Když jsi vyhrál ten turnaj tří kouzelníků a vůbec!“

„Myslím, že právě všechny ty šílenosti nakonec mluvily proti němu,“ řekl George Fredovi.

„Ano,“ řekl Fred pomalu, „no ano, je kolem tebe moc problémů, kamaráde. No, aspoň že jeden z vás má svoje priority srovnány.“

Poplácal Harryho po rameni, zatímco věnoval Ronovi kousavý pohled.

„*Prefekt*... protiva Ronnie prefektem.“

„Áááh, máma se zblázní,“ zasténal George a hodil prefektský odznak zpět na Rona, jako by se bál, že se od něj něčím nakazí.

Ron, který stále ještě neřekl ani slovo, odznak sebral, chvíli na něj zíral a pak ho podal Harrymu, jako by se ptal, jestli je opravdu pravý. Harry ho vzal do ruky. Na nebelvírském lvu se skvělo velké P. Už takový odznak viděl na Percyho hrudi, hned první den, kdy přibyl do Bradavic.

Dveře se rozletěly. Hermiona, slzy v očích, tváře rudé a vlasy vlnící kolem hlavy, vletěla do místnosti. V ruce měla obálku.

„Dostali - dostali jste -“

Pak si všimla odznaku v Harryho ruce a vykvikla.

„Já to věděla!“ řekla vzrušeně a mávala svojí obálkou, „já taky, Harry, já taky!“

„Ne,“ řekl rychle Harry a vrátil odznak Ronovi, „je to Ron, ne já.“

„Je - cože?“

„Ron je prefekt, ne já,“ řekl Harry.

„Ron?“ otevřela Hermiona nevěřičně ústa. „Ale... jsi si jistý? Totiž -“

Když se na ni Ron vzdorovitě podíval, zrudla.

„Na dopise je moje jméno,“ řekl.

„Já...“ koktala Hermiona, kompletně zmatená, „já... teda... Páni! Skvělý, Rone! To je opravdu -“

„Nečekaný,“ kývl George.

„Ne,“ řekla Hermiona a zčervenala ještě víc, „ne, to není... Ron přece dokázal spoustu... Je opravdu...“

Dveře za nimi se otevřely a dovnitř vcouvala paní Weasleyová s hromádkou vyžehlených hábitů.

„Ginny říkala, že konečně dorazily seznamy knih,“ řekla, pohlédla na obálky, odložila hromadu na postel a začala ji třídit. „Když mi je dáte, zajdu odpoledne do Příčné ulice a koupím vám je, zatímco budete balit. Rone, budu ti muset sehnat nová pyžama, tahle už jsou o šest palců kratší než ty, je to k neuvěření, jak rychle rosteš... Jakou bys chtěl barvu?“

„Dej mu červeno-zlaté, aby mu šly k odznaku,“ zašklebil se George.

„Aby mu šly k čemu?“ zeptala se nepřítomně paní Weasleyová a zarolovala pár kaštanově hnědých ponožek a položila je na Ronovu hromádku.

„Jeho *odznak*,“ zopakoval Fred, protože chtěl to nejhorší mít rychle za sebou. „Jeho krásný lesklý nový *prefektský odznak*.“

Chvíli to trvalo, než Fredova slova prorazila myšlenkami na pyžamo.

„Jeho... ale... Rone, snad nejsi...?“

Ron jí ukázal odznak.

Paní Weasleyová zakvičela jako předtím Hermiona.

„Tomu nevěřím! To není možné! Oh, Rone, to je perfektní! Prefekt! Tak to už jsme z téhle rodiny všichni!“

„A já a Fred jsme co, sousedi odvedle?“ rozhořčil se George, když ho jeho matka odstrčila a objala svého nejmladšího syna.

„Počkej, až to uslyší táta! Rone, jsem na tebe tak hrdá, to je tak krásná novina, mohl by ses stát dokonce primusem jako Bill a Percy, tohle je první krok! Ach, něco tak skvělého uprostřed všech těch problémů, jsem prostě nadšená, ach, *Ronnie* -.“

Fred a George za jejími zády dělali hlasité dávivé zvuky, ale paní Weasleyová se nenechala rušit; pevně Rona objímala a zuřivě ho pusinkovala po celé tváři, která získala podobně červenou barvu jako prefektský odznak.

„Mami... nech toho... mami, ovládej se...“ huhlal a pokoušel se ji odstrčit.

Konečně ho pustila a bez dechu řekla: „Takže, co by to mohlo být? Percymu jsme dali sovu, ale ty už jednu máš.“

„C-co tím myslíš?“ ptal se Ron, jako kdyby nemohl uvěřit svým uším.

„Za to si zasloužíš odměnu!“ řekla láskyplně paní Weasleyová, „co takhle sadu pěkných nových hábitů?“

„Ty už jsme mu koupili,“ podotkl kysele Fred a vypadal, že té štědrosti lituje.

„Nebo nový kotlík, ten Charlieho už je rezavý, nebo novou krysu, míval jsi Prašivku rád -“

„Mami,“ zkusil to Ron s nadějí v hlase, „mohl bych dostat nové koště?“

Výraz paní Weasleyové trochu ztuhl; košťata byla drahá.

„Nemyslím nějaké opravdu dobré,“ dodal rychle Ron, „jen - jen prostě nové, místo toho starého...“

Paní Weasleyová zaváhala, pak se usmála.

„Jistěže ano... No, tak to bych měla jít, jestli mám koupit koště. Uvidíme se později... Můj malý Ronnie prefektem! A nezapomeňte si sbalit kufry... prefekt... ach, jsem celá rozčilená!“

Dala Ronovi ještě jednu pusu na tvář, hlasitě vydechla a opustila pokoj.

Fred a George si vyměnili pohledy.

„Nebude ti vadit, když my tě nepolíbíme, Rone, že ne?“ řekly Fred přehnaně úzkostlivým hlasem.

„Můžeme se poklonit, jestli chceš,“ dodal George.

„Buďte radši zticha,“ zaškaredil se na ně Ron.

„Nebo co?“ řekl Fred a po jeho tváři se rozlil velmi zlý škleb, „nebo nás necháš po škole?“

„Fakt bych chtěl, aby to zkusil,“ zatoužil George.

„Klidně by mohl, když si nebudete dávat pozor!“ řekla rozzlobeně Hermiona.

Fred a George se rozesmáli a Ron zamumlal: „Nech toho, Hermiono.“

„Budeme si muset dávat dobrý pozor, Georgi,“ řekl Fred a dělal, že se třese, „s těmihle dvěma v zádech...“

„Jo, vypadá to, že naše dny šťastného porušování předpisů jsou sečteny,“ potřásl George hlavou.

A s hlasitým *prásk* dvojčata zmizela.

„Ti dva,“ zuřila Hermiona a dívala se na strop, skrz který mohli slyšet, jak Fred s Georgem nahoře řvou smíchy. „Nevšímej jsi jich, jenom žárlí!“

„Nemyslím si,“ zapochyboval Ron a také se podíval nahoru. „Vždycky tvrdili, že prefekty se můžou stát jen šprťáci... Ovšem,“ rozzářil se, „oni nikdy nedostali nová košťata! Kéž bych mohl jít s mámou a vybrat si... Nebude si sice moct dovolit Nimbuse, ale teď vyrobili nového Zametáka a ten by byl skvělejší... Jo, myslím, že půjdu a řeknu jí, že se mi líbí ten nový Zameták, jen aby věděla.“

Vyběhl z místnosti a nechal Harryho a Hermionu samotné.

Harry se na ni z nějakého důvodu nechtěl podívat. Otočil se k posteli, sebral vyžehlené oblečení a zamířil s ním ke svému kufru.

„Harry?“ řekla Hermiona napjatě.

„Bezva, Hermiono,“ řekl Harry tak srdečně, že to ani neznělo jako jeho hlas a pořád se na ni nedíval, „skvělý. Prefektko. Výborně.“

„Díky,“ řekla Hermiona. „Ehm - Harry - mohla bych si půjčit Hedviku, abych dala vědět mámě a tátovi? Určitě je to potěší - víš, *prefektko*, to je něco čemu rozumí.“

„Jo, samozřejmě,“ řekl Harry tím příšerným srdečným hlasem, který k němu nepatřil, „klidně si ji vezmi!“

Nahnul se do kufru, položil oblečení na dno a předstíral, že tam něco rovná, zatímco Hermiona přešla ke skříni a zavolala na Hedviku. Uplynulo několik okamžiků; Harry slyšel, jak se dveře zavřely, ale zůstal skloněný a poslouchal; jedině, co slyšel, bylo chichotání prázdného obrazu a kašlání, jak koš v rohu vyplivoval sovince.

Narovnal se a ohlédl se. Hermiona byla pryč a Hedvika také. Harry rychle zavřel dveře, pak se pomalu odplížil k posteli a lehl si na ni, zíraje nepřítomně na nohy skříně.

Úplně zapomněl, že v pátém ročníku se vybírají prefekti. Byl příliš zaměstnán myšlenkou na vyloučení, než aby pomyslel na to, že odznaky si vždycky hledají cestu k určitým lidem. Ale pokud se pamatoval... Kdyby na to pomyslel... Co by býval očekával?

Tohle ne, pravil slabý pravdomluvný hlásek v jeho hlavě.

Harry zkrivil tvář a zakryl si ji rukama. Nemohl si nic nalhávat, kdyby pomyslel na to, že prefektský odznak je na cestě, čekal by, že dorazí k němu, ne k Ronovi. Byl proto arogantní jako Draco Malfoy? Myslel si snad, že je něco víc než ostatní? Opravdu věřil, že je *lepší* než Ron?

Ne, řekl hlásek vzdorně.

A je to opravdu tak? přemítal Harry, úzkostlivě zkoumaje své pocity.

Jsem lepší ve famfrpálu, začal hlásek. *Ale v ničem jiném lepší nejsem.*

To byla pravda, pomyslel si Harry; ve škole nebyl o nic lepší než Ron. Ale co mimo školu? Co všechna ta dobrodružství, která spolu s Ronem a Hermionou

prožili od dob, kdy se ocitli v Bradavicích, riskující někdy i horší věci, než vyloučení?

No, většinu času byli Ron a Hermiona se mnou, podotkl hlásek v Harryho hlavě.

Ne pořád, hádal se s ním Harry. Nebojovali s Quirrelem. Nemuseli se potýkat s Riddlem a baziliškem. Neodehnali všechny mozkomory tu noc, kdy utekl Sirius. Nebyli se mnou na tom hřbitově, tu noc, kdy se vrátil Voldemort...

Ublížený pocit, který měl večer po příjezdu, se zase vrátil. Rozhodně jsem toho udělal víc, pomyslel si Harry podrážděně. Dokázal jsem víc než kdokoli jiný z nich všech!

Ale možná, řekl hlásek, možná Brumbál nevybírám prefekty podle toho, že se dokážou dostat do spousty nebezpečných situací... Možná vybírám podle jiných kritérií... Ron musí mít něco, co ty nemáš...

Harry otevřel oči a skrz prsty si prohlížel pařátovité nohy skříně, protože si vzpomněl, co říkal Fred: „Nikdo se zdravým rozumem by neudělal z Rona prefekta...“

Harry se zakuckal smíchy. O vteřinu později byl znechucen sám sebou.

Ron Brumbála nežádal, aby mu dal prefektský odznak. Nebyla to Ronova vina. Bude snad on, Ronův největší přítel, rozmrzelý z toho, že nemá odznak, smát se s dvojčaty za Ronovými zády, pokazí mu chvíli, kdy, poprvé v životě, Harryho v něčem porazil?

V ten okamžik zaslechl opět na schodech Ronovy kroky. Postavil se, narovnal si brýle a nasadil veselý výraz, zrovna když Ron vrazil do dveří.

„Akorát jsem ji chytil,“ hlásil šťastně, „říkala, že se pokusí sehnat Zametáka, když to půjde!“

„Bezva,“ řekl Harry a s úlevou si všiml, že jeho hlas pozbyl oně falešné srdečnosti. „Poslechni, Rone - dobrá práce.“

Z Ronovy tváře se vytratil úsměv.

„Nikdy by mě nenapadlo, že to budu já,“ zavrčel hlavou, „myslel jsem, že to budeš ty!“

„Ne, já jsem nadělal moc problémů,“ zopakoval Harry Fredova slova.

„Jo,“ řekl Ron, „asi jo... No, měli bychom raději balit, ne?“

Bylo zvláštní, po jak velké ploše se dokázaly jejich věci od chvíle, kdy dorazili, rozptýlit. Zabrало jim celé odpoledne posbírat po celém domě knihy a všechno ostatní a nacpat je zpět do školních kufrů. Harry si všiml, že Ron neustále přemísťuje odznak, nejdřív ho dal na noční stolek, pak do kapsy kalhot, potom ho zase vytáhl a položil na hromádku složeného školního oblečení, asi aby viděl, jak se bude vyjímat na černém pozadí. Teprve když se objevil Fred s Georgem a nabídli se, že mu ho pomocí Permanentního ulpení přilepí na čelo, zabalil ho do ponožek a zamknul do kufru.

Paní Weasleyová se vrátila z Příčné ulice kolem šesté s náručí knih a dlouhým balíčkem v tuhém hnědém papíru, který Ron převzal s toužebným zasténáním.

„Ne aby tě napadlo ho teď rozbalovat, přicházejí hosté na večeři, chci vás všechny mít dole,“ řekla, ale v momentě, kdy zmizela, Ron zuřivě roztrhal papír a s extatickým výrazem prozkoumal každý palec délky svého nového koštetě.

Paní Weasleyová pověsila nad stůl v kuchyni velký šarlatový transparent, na kterém stálo:

BLAHOPŘEJEME RONOVI A HERMIONĚ NAŠIM NOVÝM PREFEKTŮM

Měla lepší náladu, než jakou u ní Harry za celé prázdniny viděl.

„Myslím, že bychom si mohli udělat malý večírek, ne jen obyčejnou večeři,“ řekla Harrymu, Ronovi, Hermioně, Fredovi, Georgeovi a Ginny. „Táta s Billym jsou na cestě, Rone. Poslala jsem jim sovu a jsou nadšení,“ dodala a celá jen svítila.

Fred obrátil oči v sloup.

Sirius, Lupin, Tonková a Kingsley Řetězák už tam byli a krátce poté, co si Harry dal jeden máslový ležák, vdusal dovnitř Pošuk Moody.

„Ach, Alastore, jsem tak ráda, že jsi tady,“ zavrkala paní Weasleyová, když se sebe Moody setřásl cestovní pláště, „už tě o to chceme požádat dávno - mohl by ses podívat do psacího stolu v salónu a říct nám, co se to v něm schovává? Nechtěli jsme ho otevřít, pro případ, že by to bylo něco ošklivého.“

„Samozřejmě, Molly...“

Moodyho modré oko se otočilo nahoru a chvíli zíralo skrz strop kuchyně.

„Salón,“ zavrčel a zornice oka se zúžila, „stůl v rohu? Ano, vidím to... Jo, je to bubák... Chceš, abych šel nahoru a vyřídil to, Molly?“

„Ne, ne, udělám to později,“ ujistila ho paní Weasleyová, „dej si něco k pití. Máme tu takovou malou oslavu...“ ukázala na transparent. „Čtvrtý prefekt v rodině!“ řekla šťastně a pohládila Rona po vlasech.

„Prefekt, jo?“ bručel Moody a mířil normálním okem na Rona, zatímco to druhé se stočilo ke straně. Harry měl divný pocit, že se kouká na něj a přesunul se k Siriusovi a Lupinovi.

„Tak to blahopřeju,“ řekl Moody a pořád se na Rona díval, „autority vředycky přitahují trable, ale předpokládám, že Brumbál si myslí, že vydržíš i ty nejhorší kletby, jinak by tě nejmenoval prefektem...“

Rona nový pohled na věc trochu vyděsil, ale byl ušetřen nutnosti odpovědi, neboť dorazil jeho otec a nejstarší bratr. Paní Weasleyová byla v tak dobré náladě, že ani neprotestovala, když s sebou přitáhli Mundunguse; měl na sobě dlouhý kabát, který byl na mnoha místech podezřele vyboulený, a odmítal si ho sundat.

„Myslím, že je čas na přípitek,“ řekla paní Weasleyová, když si všichni dali pít. Pozvedla svůj pohár. „Na Rona a Hermionu, nové prefekty Nebelvíru!“

Ron a Hermiona zářili, zatímco jim všichni připíjeli a pak tleskali.

„Nikdy jsem nebyla prefektkou,“ řekla Tonková, když se všichni vydali ke stolu pro něco k snědku. Měla rajčatově červené vlasy dlouhé až po pás; vypadala jako Ginnyina starší sestra. „Ředitelka naší koleje říkala, že postrádám některé důležité vlastnosti.“

„Jako například?“ zeptala se Ginny a sáhla po pečené bramboře.

„Jako třeba že se neumím chovat,“ řekla Tonková.

Ginny se zasmála; Hermiona vypadala jako že neví, jestli se má smát nebo ne a vyřešila to tak, že si pořádně lokla máslového ležáku a zakuckala se.

„Co ty, Siriusi?“ zeptala se Ginny a praštila Hermionu do zad.

Sirius, který stál přímo vedle Harryho, se svým obvyklým nahořklým způsobem zasmál.

„Nikdo by ze mě neudělal prefekta. Na to jsem strávil moc času po škole s Jamesem. Lupin byl ten hodný chlapec s odznakem.“

„Brumbál se asi domníval, že budu schopný dát na své nejlepší kamarády trochu pozor,“ řekl Lupin, „musím bohužel říci, že jsem zcela selhal.“

Harrymu to trochu zvedlo náladu. Takže jeho otec také nebyl prefektem. Na večírku hned bylo o trochu veseleji; naložil si na talíř jídlo a cítil se mezi ostatními o mnoho lépe.

Ron nadšeně vykládal o svém novém koštěti každému, kdo byl ochoten ho poslouchat.

„...z nuly na sedmdesát za deset sekund, to není špatný, že jo? Když pomyslíš, že Kometa 2-90 se podle příručky *jaké koště?* dostane jen na šedesát a to ještě s mírnou podporou větru.“

Hermiona se velmi zaníceně bavila s Lupinem o právech domácích skřítků.

„Tím chci říct, je to podobný nesmysl jako segregace vlkodlaků, ne? Všechno to vychází z toho, že se čarodějové pokládají za něco víc než jsou ostatní bytosti...“

Pan Weasley a Billy se, jako už mnohokrát, dohadovali o Billyho vlasech.

„...se ti to trochu vymyká z ruky, a vypadáš přece tak dobře, mnohem lepší by to bylo kratší, nemyslíš, Harry?“

„No - já nevím -“ řekl Harry, který nečekal, že se ho někdo zeptá na jeho názor; raději se přesunul k Fredovi a Georgeovi, kteří se s Mundungusem nenápadně choulili v koutě.

Mundungus se zarazil, když Harryho viděl, ale Fred na něj mrknul a pobídl ho blíž.

„To je v pořádku, Mundungusi, Harrymu můžeme věřit, je to náš investor.“

„Koukni, co nám Dung přinesl,“ řekl George a něco Harrymu ukazoval. Měl v dlani cosi, co vypadalo jako hromádka černých tobolek. Ozýval se z nich slaboučký chřestivý zvuk, i když byly zcela nehybné.

„Semínka jedovaté tentakule,“ řekl George, „potřebujeme je na Vyhýbací svačinky, ale jsou to ingredience třídy C, které se nesmějí prodávat, tak nám to chvíli dalo, než jsme je sehnali.“

„Takže deset galeonů za všechny, jo, Dingu?“ řekl Fred.

„Za všechny ty trable, co sem s tím měl?“ rozšířily se Mundungusovy krví podlité oči nevěřičně. „Sorry, hoši, ale dvacet, a nepůjdu ani o svrček níž.“

„Dung je veselá kopa,“ řekl Fred Harrymu.

„Jo, jeho nejlepší vtip byl šest srpců za pytel sukovčího peří,“ řekl George.

„Opatrně,“ varoval je tiše Harry.

„Proč? Máma je zaměstnaná cukrováním nad prefektem Ronem.“

„Ale může se sem koukat Moody,“ podotkl Harry.

Mundungus se nervózně otočil.

„Dobrá poznámka,“ zabručel, „tak jo, hoši. Deset, když si to vezmete rychle.“

„Dík, Harry!“ pochválil ho Fred, když Mundungus vyprázdnil kapsy do natažených rukou dvojčat a odebral se ke stolu. „Musíme je hned odnést nahoru...“

Harry se díval, jak odcházejí a měl trochu divný pocit. Napadlo ho, že by pan a paní Weasleyovi určitě chtěli vědět, kde berou George a Fred peníze na svůj obchod a že se to - to bylo nevyhnutelné - dříve nebo později dozvedí. Nepřišlo mu nijak divné dát dvojčatům výhru z turnaje tří kouzelnických škol, ale co kdyby to způsobilo další malér v rodině jako ta příhoda s Percym? Brala by pořád paní Weasleyová Harryho jako svého syna, kdyby zjistila, že pomohl Fredovi s Georgem nastartovat kariéru, kterou pokládala za dost nevhodnou?

Jak tam tak stál a v břiše cítil těžknoucí pocit viny, zaslechl své jméno. Jasný hlas Kingsleyho Řetězáka bylo dobře slyšet i přes šum konverzace.

„...proč neudělal Brumbál prefektem Pottera?“ říkal.

„Měl své důvody,“ odpovídal Lupin.

„Ale zvedlo by mu to sebedůvěru. Já bych to udělal,“ trval na svém Kingsley, „zvlášť po tom, co o něm pořád píše *Denní věstec*...“

Harry se na ně nepodíval; nechtěl, aby si Lupin nebo Kingsley všimli, že je slyšel. I když neměl moc hlad, šel za Mundungusem ke stolu. Jeho potěšení z večírku se vypařilo tak rychle, jako přišlo; přál si, aby byl nahoře v posteli.

Pošuk Moody očichával zbytky svého nosu nohu pečeného kuřete; zjevně našel stopy žádného jedu, protože se do ní nakonec zakousl.

„... držadlo je ze španělského dubu a má lak odolný proti zaklínadlům a vestavěný stabilizátor vibrací -“ vykládal Ron Tonkové.

Paní Weasleyová široce zívla.

„No, myslím, že se ještě podívám na toho bubáka, než půjdu spát... Arthure, nenech je vzhůru moc dlouho, ano? Dobrou, Harry.“

Opustila kuchyni. Harry položil talíř a přemýšlel, jestli by mohl jít za ní, aniž by to vzbudilo pozornost.

„Jsi v pořádku, Potttere?“ zavrčel Moody.

„Jo, jsem,“ zalhal Harry.

Moody si přihnul ze své placatice a magickým okem zíral na Harryho.

„Pojď sem, mám tu něco, co by tě mohlo zajímat,“ řekl.

Z kapsy zevnitř hábitu vytáhl otrhanou starou rodinnou fotografii.

„Původní Fénixův řád,“ řekl, „našel jsem to minulou noc, když jsem hledal náhradní neviditelný plášť, jelikož Podmore neměl dost zdvořilosti na to, aby mi vrátil ten první... Myslel jsem, že byste se na to rádi podívali.“

Harry se podíval na fotku. Z ní se na něj koukal hlouček lidí, někteří mávali, jiní si posunuli brýle, aby lépe viděli.

„Tady jsem já,“ řekl Moody a, celkem zbytečně, ukázal na sebe. Nebylo možno si ho splést, i když jeho vlasy byly o něco méně šedivé a nos měl ještě celý. „A tady vedle je Brumbál, Daedalus Kopál... Tohle je Marlene McKinnonová, byla zabita dva týdny poté, co jsme udělali tu fotku, dostali celou její rodinu. Toto jsou Frank a Alice Longbottomovi -“

Harryho žaludek, už tak trochu stažený, se stáhl ještě víc; znal dobře kulatou tvář Alice Longbottomové, i když ji nikdy nepotkal, protože to byla tvář jejího syna Nevilla.

„...chudáci,“ pokračoval Moody, „radši smrt, než to, co se jim stalo... A tohle je Emmeline Vance, tu jsi potkal, a tady Lupin... Benjy Fenwick, taky ho dostali, našli jsme jen kousky... A koukni se sem,“ dodal a píchl do fotografie prstem, takže vyobrazení lidé se trochu odtáhli, aby druhá řada mohla postoupit dopředu.

„To je Edgar Bones... Bratr Amélie Bonesové, toho a jeho rodinu taky dostali, byl to velký čaroděj... Sturgis Podmore, teda, ten vypadá mladej... Karadok Dearborn, ztratil se šest měsíců poté, nikdy jsme nenašli tělo... Hagrid, ten samozřejmě vypadá pořád stejně... Gideon Prewett, muselo přijít

pět Smrtijedů, aby zabili jeho a jeho bratra Fabiána, bojovali jako hrdinové... uhněte, uhněte...“

Lidičky na fotografii se zase pohnuli a odhalili poslední řadu.

„To je Brumbálův bratr Aberforth, potkal jsem ho jen jednou, divnej patron... Dorkas Loučková, tu zabil Voldemort osobně... Sirius, to měl ještě krátké vlasy; no, a tady - myslel jsem si, že by tě to mohlo zajímat!“

Harryho srdce poskočilo. Jeho matka a otec se na něj usmívali, seděli po stranách malého mužička s vodnatýma očima, kterého Harry znal jako Červíčka, člověka, který jeho rodiče prozradil Voldemortovi a tak je poslal na smrt.

„Eh?“ řekl Moody.

Harry se podíval do Moodyho zjizvené tváře. Moody se evidentně domníval, že mu právě ukázal jen takovou zajímavost.

„No,“ řekl Harry a pokusil se o škleb, „er - víte, právě jsem si vzpomněl, že jsem si nezabíhal...“

Naštěstí si nemusel rychle něco vymýšlet, protože Sirius se právě zeptal: „Co to tam máš, Pošuku?“ a Moody se otočil k němu. Harry přešel kuchyň, protáhl se dveřmi a utíkal po schodech, dřív, než ho někdo stačil zadržet.

Nevěděl, proč to byl takový šok; už obrázky svých rodičů viděl a Červíčka i potkal, ale aby ho to zaskočilo takhle nepřipraveného, když to nejméně čekal, to bylo trochu moc.

A ještě k tomu je viděl obklopené tolika šťastnými tvářemi... Z Benjyho Enwicka našli jen kousky, Gideon Prewett umřel jako hrdina, Longbottomovi byli umučeni k šílenství a z fotografie na něj všichni šťastně mávali, aniž by tušili, že jsou odsouzeni ke zkáze... Možná, že Moodymu to přišlo zajímavé, ale Harryho to rozrušilo...

Po špičkách vyšel schody kolem skřetích hlaviček, rád, že je zase sám, ale když dorazil na první odpočívadlo, zaslechl hlasy. V salóne někdo vzlykal.

„Haló?“ řekl Harry.

Žádná odpověď nepřišla, ale vzlykání pokračovalo. Vyšel zbývající schody a otevřel dveře do salónu.

Někdo se krčil u tmavé stěny, hůlku v ruce a celá se trásla vzlyky. Na zaprášeném starém koberci v měsíčním světle ležel Ron, zjevně mrtvý.

Harry cítil, jako by mu někdo z plic vysál všechn vzduch; jako by padal dolů podlahou; mozek mu v hlavě zamrzl; Ron - mrtvý - to ne -

Ale počkat, to *nemůže být* Ron, ten je přece dole -

„Paní Weasleyová?“ zakrákal Harry.

„R - r - *riddikulus!*“ zaštkala paní Weasleyová a namířila třesoucí se hůlkou na Ronovo tělo.

Prásk.

Ronovo tělo se změnilo v Billyho, ležel s rozhozenýma rukama, oči otevřené a prázdné. Paní Weasleyová se rozvzlykala ještě hlasitěji.

„R - riddikulus!“ řekla znovu.

Prásk.

Billyho tělo se změnilo v pana Weasleyho, brýle měl rozbité a po tváři mu tekla krev.

„Ne!“ zavyla paní Weasleyová, „Ne... Riddikulus! Riddikulus! RID-DIKU-LUS!“

Prásk. Mrtvá dvojčata. Prásk. Mrtvý Percy. Prásk. Mrtvý Harry...

„Paní Weasleyová, pojďte pryč!“ zakřičel Harry, dívaje se na svou vlastní mrtvolu ležící na podlaze. „Nechte to na někom -“

„Co se tu děje?“

Lupin, následovaný Siriusem a Moodym vběhli do místnosti. Lupin se podíval z paní Weasleyové na mrtvého Harryho a ihned pochopil. Vytáhl hůlku a velmi pevně a jasně pravil:

„Riddikulus!“

Harryho tělo zmizelo. Ve vzduchu se vznášela stříbřitá koule. Lupin zamával hůlkou a koule se rozplynula v obláček mlhy.

„Oh - oh - oh!“ vyrazila ze sebe paní Weasleyová a zhroutila se na zem v záchvatu pláče, tvář přikrytou rukama.

„Molly,“ řekl Lupin dutě, „Molly, nech toho...“

V příští vteřině brečela paní Weasleyová na jeho rameni.

„Molly, to byl jenom bubák,“ snažil se ji uklidnit, „jen pitomej bubák...“

„V-vidím je m-mrtvé pořád!“ vyla paní Weasleyová, „v-v jednom k-kuse! P-pořád se mi o tom z-zdá...“

Sirius zíral na místo, kde ležel bubák, předstírající mrtvého Harryho. Moody koukal na Harryho, který se jeho pohledu vyhýbal. Měl divný pocit, že Moodyho magické oko ho sledovalo celou cestu z kuchyně.

„Neříkejte to Arthurovi,“ polykala paní Weasleyová vzlyky a zuřivě si utírala oči rukávem, „n-n-nechci, aby to věděl... J-jsem hloupá...“

Lupin jí podal svůj kapesník a paní Weasleyová se vysmrkala.

„Harry, je mi to tak líto. Co si teď o mně musíš myslet?“ řekla roztřeseně. „Neumím se ani zbavit bubáka...“

„Neblázněte,“ pokusil se Harry o úsměv.

„Já s-s-se tak bojím,“ zaštkala a z očí jí zase vytryskly slzy. „P-polovina rodiny je v řádu, b-b-byl by to zázrak, kdybychom tím všichni prošli bez úhony... A P-percy s námi nemluví... C-co kdyby se stalo něco hrozného a my - my se ani neusmířili? A co by se stalo, kdybych umřela já a Arthur, k-k-kdo se postará o Rona a Ginny?“

„Molly, to stačí,“ zarazil ji pevně Lupin, „tohle není jako posledně. Řád je lépe připravený, máme náskok, víme, co Voldemort chystá -“

Paní Weasleyová vyděšeně kníkla, když zaslechla to jméno.

„Ale, no tak, Molly, je pomalu čas, aby sis na to jméno zvykla - podívej, nemůžu ti slíbit, že nikdo nepříjde k úhoně, to neví nikdo, ale jsme na tom mnohem líp než tenkrát. Ty jsi v řádu nebyla, tak tomu nemůžeš rozumět. Smrtijedi byli v přesile tak dvaceti na jednoho a sbírali nás jednoho po druhém...“

Harry si znovu vzpomněl na fotku a na zářící obličej svých rodičů. Věděl, že Moody se na něj pořád dívá.

„O Percyho se neboj,“ řekl náhle Sirius, „však on přijde. Je jen otázka času, kdy Voldemort odtajní svou existenci; a až to udělá, celé ministerstvo nás bude prosit, abychom jim odpustili. A nejsem si jist, jestli jejich omluvu přijmu,“ dodal hořce.

„A co se týče toho, kdo by se postaral o Rona a Ginny,“ usmál se lehce Lupin, „co myslíš, že bychom udělali, nechali je umřít hladem?“

Paní Weasleyová se pokusila o slabý úsměv.

„Jsem hloupá,“ zahuhlala znovu a utřela si oči.

Ale Harry, když za sebou o nějakých deset minut později zavíral dveře do ložnice, si nemyslel, že je paní Weasleyová hloupá. Pořád se nemohl zbavit myšlenky na své rodiče na fotografii, ještě nevěděli, že jejich životy, jakož i životy mnoha jejich přátel, se chýlí ke konci. Obrázek bubáka, beroucího na sebe podobu členů Weasleyovic rodiny, se mu neustále promítal před očima.

Jeho jizva sebou bez varování bolestivě zaškubala a žaludek se mu několikrát obrátil.

„Dej pokoj,“ řekl přísně a třel si jizvu, dokud bolest neustoupila.

„První známka šílenství - mluvit se svojí hlavou,“ ozval se úskočný hlas z prázdného obrazu na zdi.

Harry ho ignoroval. Cítil se najednou o tolik starší a zdálo se mu nepředstavitelné, že ještě před hodinou se staral o nějaký krámeček s vtípkou a o to, kdo dostal prefektský odznak.

— KAPITOLA DESÁTÁ —

Luna Lovegoodová

Harry nespal moc dobře. Jeho rodiče vplouvali do jeho snů a zase odplouvali, aniž by promluvíli; paní Weasleyová oplakávala mrtvého Pištu a Ron s Hermionou se na ni dívali a na hlavách měli koruny; a skončilo to zase v chodbě se zamčenými dveřmi. Vzbudil se náhle, jizva ho bolela a Ron už byl vzhůru a oblékal se.

„...pospěš si, máma šílí, říká, že zmeškáme tramvaj...“

V domě byl pořádný rozruch. Z toho, co pochytil, zatímco se bleskově oblékal, pochopil, že Fred s Georgem očarovali své kufry a poslali je se schodů a podařilo se jim narazit jimi přímo do Ginny a srazit ji až dolů do haly; paní Blacková a paní Weasleyová ječely, seč jim plíce stačily.

„- MOHLI JSTE JÍ ZPŮSOBIT VÁŽNÉ ZRANĚNÍ, VY IDIOTI -“

„- ŠPINA VÍ HYBRIDI, ZNESVĚCUJÍCÍ DŮM MÝCH OTCŮ -“

Hermiona vběhla do místnosti celá nervózní, zrovna když si Harry obouval kecky. Na rameni jí balancovala Hedvika a v náruči nesla svíječícího se Křivožku.

„Máma s tátou právě poslali Hedviku zpátky.“ Sova rozčileně zamávala křídly a usadila se na vrcholku své klece. „Už jste hotoví?“

„Skoro. Co Ginny?“ staral se Harry a nasadil si brýle.

„Paní Weasleyová ji zafačovala,“ řekla Hermiona, „ale teď zase Pošuk tvrdí, že nemůžeme vyrazit, dokud tu nebude Sturgis Podmore, protože jinak bude hlídka nekompletní.“

„Hlídka?“ divil se Harry. „My pojedeme na nádraží s hlídkou?“

„Ty pojeděš na nádraží s hlídkou,“ opravila ho Hermiona.

„Proč?“ řekl Harry podrážděně. „Myslel jsem si, že Voldemort je někde zalezlejší a ty mi říkáš, že na nás vyskočí zpoza odpadkového koše?“

„To já nevím, to tvrdí Pošuk,“ odpověděla nepřítomně Hermiona a dívala se na hodinky, „ale jestli sebou nebudeme, tak ten vlak opravdu zmeškáme...“

„BYLI BYSTE TAK HODNÍ A ŠLI DOLŮ, PROSÍM!“ houkla paní Weasleyová a Hermiona vyskočila, jako by ji píchl a utíkala z pokoje. Harry nedůstojně nacpal Hedviku do klece, popadl kufr a vydal se za ní.

Portrét paní Blackové ječel jako divý, ale nikdo neměl čas se s ním obtěžovat; rámus v hale by ji stejně okamžitě zase probudil.

„Harry, ty půjdeš se mnou a s Tonkovou,“ překřikovala paní Weasleyová nějaké to „MUDLOVSKÝ ŠMEJDI! ZPLOZENCI ŠPÍNÝ!“ „Nech tady kufr a sovu, Alastor se o zavazadla postará... Proboha, Siriusi, Brumbál řekl, že ne!“

Po boku Harryho, který se snažil probít přes hromadu kufrů k paní Weasleyové, se objevil obrovský černý pes.

„Pro mě za mě...“ vzdala to paní Weasleyová, „koneckonců, je to tvoje hlava.“

Otevřela vchodové dveře a vyšla do slabého svitu zářijového slunce. Harry a pes ji následovali. Dveře se zaklaply a jekot paní Blackové ztlchl.

„Kde je Tonková?“ ptal se Harry a rozhlížel se kolem, zatímco dům číslo dvanáct zmizel, ještě než vstoupili na chodník.

„Čeká na nás tamhle,“ odpověděla paní Weasleyová prkenně, vyhýbajíc se pohledu na psa, klusajícího vedle Harryho.

Na rohu ulice stála stará žena. Měla natočené šedé vlasy a fialový klobouk, který vypadal jako koláč.

„Ahoj Harry,“ pozdravila a mrkla na něj, „měli bychom sebou hodit, že, Molly?“ dodala a podívala se na hodinky.

„Já vím, já vím,“ zasténala paní Weasleyová a přidala do kroku, „ale Pošuk chtěl čekat na Sturgise... Kdyby nám Arthur mohl poslat auta z ministerstva... Ale Popletal už mu teď půjčí maximálně prázdnou lahvičku od inkoustu... Jak jen mudlové můžou cestovat bez kouzel...“

Ale velký černý pes vesele štěkal, pobíhal kolem, honil holuby a chňapal po svém vlastním chvostu. Harry si nemohl pomoci a musel se smát. Sirius byl zavřený v domě hodně dlouho. Paní Weasleyová našpulila rty úplně jako teta Petunie.

Trvalo jim dvacet minut, než se pěšky dostali na nádraží King's Cross a nic zaznamenaníhodného se nestalo, kromě toho, že Sirius poděsil hejno koček, aby pobavil Harryho. Když konečně dorazili, chvíli se loudali poblíž stěny mezi devátým a desátým nástupištěm, dokud nebylo kolem prázdná a pak jeden po druhém proběhli zdí na nástupiště devět a tři čtvrtě, kde už čekal Bradavický expres a nedočkavě vyfukoval oblaka páry na hloučky odjíždějících studentů a jejich rodičů. Harry se nadechl známé vůně a přímo se vznášel... Opravdu se tam vracel...

„Doufám, že to ostatní stihnou,“ řekla paní Weasleyová a nervózně pozorovala zeď, skrz kterou přicházeli další a další lidé.

„Hezký pes, Harry!“ volal vysoký chlapec s dredy.

„Díky, Lee,“ šklebil se Harry a Sirius zuřivě vrtěl ocasem.

„Konečně,“ oddechla si paní Weasleyová, „to je Alastor se zavazadly, podívejte...“

Moody, s portýrskou čepičkou staženou přes oči, prokulhal podloubím a tlačil vozík s kufry.

„Všechno v pořádku,“ zahučel na paní Weasleyovou a Tonkovou, „nemyslím, že by nás někdo sledoval...“

O pár vteřin později se objevil i pan Weasley s Ronem a Hermionou. Ještě než sundali z vozíku všechny kufry, dorazil Fred, George a Ginny s Lupinem.

„Žádné problémy?“ zavrčel Moody.

„Nic,“ odpověděl Lupin.

„Stejně to na Sturgise oznámím Brumbálovi,“ řekl Moody, „to už je podruhé, co se během týdne vůbec neukázal. Začíná být stejně nespolehlivý jako Mundungus.“

„Takže, dávejte na sebe pozor,“ popřál jim Lupin a všem potřásl rukama; Harrymu jako poslednímu a ještě ho poplácal po rameni. „Ty taky, Harry. Buď opatrný.“

„Jo, drž hlavu dole a měj oči na štopkách,“ přidal se Moody a taky mu potřásl rukou. „A nezapomínejte - všichni - dávejte si pozor, co píšete v dopisech. Když budete mít pochybnosti, radši nepište nic.“

„Jsem ráda, že jsem vás všechny poznala,“ řekla Tonková a objala Hermionu a Ginny, „předpokládám, že se zas brzy uvidíme.“

Zazněla píšťala; studenti z nástupiště se rychle hrnuli do vlaku.

„Honem, honem,“ pobízela je nepřítomně paní Weasleyová a ještě je rychle objímala: „Napiš... Buď hodná... Jestli jste něco zapomněli, pošleme vám to... Do vlaku, šup...“

Velký černý pes se na chvíli vztyčil na zadní a položil přední tlapy Harrymu na ramena, ale paní Weasleyová popostrčila Harryho k vagónu a zasyčela: „proboha, Sírusi, chovej se víc jako pes!“

„Uvidíme se!“ volal Harry z okýnka, když se vlak rozjel, zatímco Ron, Hermiona a Ginny mávali. Postavy Tonkové, Lupina, Moodyho a Weasleyových se rychle zmenšovaly, ale černý pes upaloval podél vlaku a vrtěl ocasem; lidé na nástupišti se smáli. Pak minuli konec nástupiště a Sirius zmizel.

„Neměl s námi chodit,“ řekla Hermiona a v jejím hlase se zračily obavy.

„Ale no tak,“ řekl Ron, „vždyť chudák neviděl slunce už celé dlouhé měsíce.“

„Dobrá,“ řekl Fred a zamnul si ruce, „nemám čas tu stát a kecat, musíme něco prodiskutovat s Leem. Uvidíme se,“ a spolu s Georgem zmizeli v chodbičce.

Vlak jel stále rychleji, takže domy za okny se měnily ve šmouhy.

„Tak co, půjdeme si najít kupé?“ zeptal se Harry.

Ron a Hermiona si vyměnili pohledy.

„Eh,“ řekl Ron.

„My - totiž - Ron a já bychom měli jít do vagónu pro prefekty,“ řekla Hermiona pomalu.

Ron se nedíval na Harryho; zdálo se, že ho velmi zaujaly prsty na levé ruce.

„Aha,“ řekl Harry. „Fajn. Dobře.“

„Nemyslím si, že tam budeme muset zůstat celou cestu,“ dodala rychle Hermiona. „V dopisech stálo, že jen dostaneme instrukce od primuse a od primusky a pak bychom měli procházet chodbičkami.“

„Fajn, řekl Harry ještě jednou, „no - tak se tedy uvidíme potom.“

„Jo, potom,“ řekl Ron a vrhl na Harryho nervózní pohled, „Fakt se mi tam nechce, radši bych - ale musíme - chci říct, nemám z toho žádné potěšení. Nejsem Percy,“ dodal vzpurně.

„Já vím že nejsi,“ zakřenil se Harry. Ale když Hermiona a Ron táhli kufry, Křivonožku a klec s Papušíkem směrem k lokomotivě, cítil se trochu ztraceně. Ještě nikdy necestoval do Bradavic bez Rona.

„Pojď,“ pobídla ho Ginny, „když sebou hodíme, můžeme jim držet místa.“

„Máš pravdu,“ řekl Harry, zvedl klec s Hedvíkou a kufr. Probíjeli se chodbičkou a nakukovali do kupé, ta však byla plná. Harry si nemohl nevšimnou, že někteří na něj zírali s neskrývaným zájmem a sem tam někdo šťouchl do svého souseda a ukázal na něj. Poté, co se se stejným chováním setkal v pěti vagónech, došlo mu, že všichni si celé léto četli v *Denním věštci*, že je prohaný podvodník. Přemýšlel, jestli ti zírající a šeptající studenti těm historkám věří nebo ne.

V posledním vagónu potkali Harryho spolužáka Nevilla Longbottoma, jak se snaží zároveň táhnout kufr a neztratit svou žábu, Trevora, kterou svíral v druhé ruce.

„Ahoj Harry,“ zafuněl, „ahoj Ginny... Všude je obsazeno... Nemůžu najít místo...“

„Co to říkáš?“ řekla Ginny, která se protáhla kolem něj a nakoukla do kupé. „Tady je místo, je tam jen Bláznivka Lovegoodová -“

Neville zahuhlal, že nechce nikoho vyrušovat.

„Nebud' hloupej,“ smála se Ginny, „ta je v pohodě.“

Otevřela dveře a vtáhla svůj kufr dovnitř. Harry a Neville ji následovali.

„Ahoj Luno,“ pozdravila Ginny, „můžeme si k tobě sednout?“

Dívka u okna se na ně podívala. Měla bujnou hřívu až po pás dlouhých, špiňavě blondatých vlasů, bledé obočí a vypoulené oči, takže vypadala, jako by se pořád něčemu divila. Harry hned věděl, proč se Neville tomu kupé vyhnul. Dívka totiž působila dost potřeštěným dojmem. Možná to bylo tím, že si hůlku umístila za levé ucho, nebo možná za to mohl náhrdelník ze zátek od máslového ležáku a možná i fakt, že si četla časopis obrácený vzhůru nohama. Pohlédla na Nevilla a na Harryho a přikývla.

„Dík,“ usmála se na ni Ginny.

Harry a Neville nacpali kufry a klec se sovou na polici na zavazadla a posadili se. Luna si je prohlížela přes okraj časopisu, který se jmenoval *Pokroucená*

slovička. Zdálo se, že nemrká jako normální lidé. Bez přestání zírala na Harryho, který si sedl proti ní a teď toho litoval.

„Měla jsi hezké prázdniny, Luno?“ zeptala se Ginny.

„Ano,“ řekla Luna zasněně, aniž by spustila oči z Harryho. „Byly celkem hezké. Ty jsi Harry Potter,“ dodala.

„Já vím,“ odpověděl Harry.

Neville se zakuckal. Luna obrátila své bledé oči na něj.

„A tebe neznám.“

„Já nejsem nikdo,“ řekl rychle Neville.

„To tedy nejsi,“ řekla ostře Ginny, „Neville Longbottom - Luna Lovegoodová. Luna je ve stejném ročníku jako já, ale v Havraspáru.“

„*Drž se svého důvtipu jako největšího pokladu,*“ pronesla Luna zpěvavým hlasem. Pak zvedla časopis tak, že jí zakryl celou tvář a ztichla. Harry a Neville se na sebe podívali se zdviženým obočím a Ginny potlačila zachichotání.

Vlak se rychle kodrcal kupředu, teď už neobydlenou krajinou. Počasí bylo zvláštní - v jedné chvíli byl vagón plný slunečního svitu a pak zase projížděli pod těžkými černými mraky.

„Hádejte, co jsem dostal k narozeninám,“ řekl Neville.

„Dalšího pamatováčka?“ zeptal se Harry a vzpomněl si na zařízení, které Nevillovi poslala babička, aby mu pomohla v boji s jeho děravou pamětí.

„Ne,“ řekl Neville, „jeden mi stačí, ačkoli ten starý jsem už dávno ztratil... Ne, koukněte se na tohle...“

Vrazil volnou ruku, kterou nadržel Trevora, do školního batohu a po chvíli přehrabování vytáhl něco, co vypadalo jako malý šedý kaktus v květináči, jenom to na sobě místo ostnů mělo puchýře.

„*Mimulus mimbletonia,*“ řekl pyšně.

Harry na tu věc zíral. Lehce pulsovala, což jí dodávalo zlověstný vzhled nějaké nemocné vnitřnosti.

„Je velmi, velmi vzácný,“ zářil Neville, „ani nevím, jestli je nějaký ve sklenici v Bradavicích. Nemůžu se dočkat, až ho ukážu profesorce Prýtové. Můj prastrýc Algie ho pro mě sehnal v Asýrii. Zkusím ho rozmnožit.“

Harry věděl, že Nevillovým nejoblíbenějším předmětem je bylinkářství, ale za nic na světě nemohl pochopit, proč by měl chtít tuhle zakrslou rostlinku.

„A umí to - eh - umí to něco?“ zeptal se.

„Spoustu věcí!“ nadmul se Neville, „má to nádherný ochranný mechanismus. Podrž mi na chvíli Trevora...“

Položil žábu Harrymu na klín a vytáhl brk. Luniny vyvalené oči se objevily nad okrajem časopisu a čekaly, co se bude dít. Neville si přidržel *Mimulus*

mimbletonia před obličejem, soustředěně skouzl špičku jazyka a vši silou do něj bodl brkem.

Ze všech puchýřů na rostlině vyprskla tekutina; velké gejzíry husté, páchnoucí zelené tekutiny. Zasáhly strop, okna a Lunin časopis; Ginny, která si jen tak tak stačila zakrýt obličej rukama, vypadala, jako by měla na hlavě slizký zelený klobouk, ale Harry, který oběma rukama držel Trevora, to dostal přímo do obličeje. Smrdělo to jako žluklý hnůj.

Neville, jehož obličej a trup byly kompletně promáčené, provinile potřásl hlavou.

„O-omlouvám se,“ zalapal po dechu, „já jsem to předtím nezkusil... Nenapadlo mě, že toho bude tolik... Ale nebojte se, není to jedovatý,“ dodal nervózně, když Harry vyplivl sliz na podlahu.

V ten moment se dveře do kupé otevřely.

„Ach... Ahoj, Harry,“ řekl lehce nervózní hlas, „er... jdu nevhod?“

Harry si otřel brýle rukávem. Usmívala se na něj velmi pěkná dívka s dlouhými lesklými černými vlasy: Cho Changová, chytačka havraspárského famfrpálového týmu.

„Oh... Ahoj,“ řekl Harry.

„Eh...“ řekla Cho, „no... jen jsem si říkala, že tě půjdu pozdravit... Tak ahoj...“

A, celá červená, dveře zase zavřela a zmizela. Harry se zabořil do sedadla a povzdechl si. Dal by přednost tomu, kdyby ho Cho našla ve společnosti co nejbáječnějších lidí, kteří by se právě chechtali vtipu, který řekl; určitě ne ve společnosti Nevilla a Blázničky Lovegoodové, s žábou v ruce a zeleným slizem na hlavě.

„Nic si z toho nedělej,“ řekla Ginny povzbudivě, „hned se toho zbavíme.“ Vytáhla hůlku. „*Vyčistit!*“

Smradlavá šťáva zmizela.

„Promiňte,“ opakoval Neville provinile.

Už jeli hodinu a Ron a Hermiona nikde. Kolem projel vozík s občerstvením a Harry, Ginny a Neville právě dojídali dýňové koláčky a vyměňovali si kartičky z čokoládových žabek, když se dveře otevřely a ti dva vstoupili dovnitř, doprovázeni Křivonožkou a ječícím Papušíkem v kleci.

„Šilhám hlady,“ řekl Ron, odložil Papušíka k Hedvice, popadl čokoládovou žabku a praštil sebou na sedadlo. Roztrhl papírek, ukouzl žábě hlavu, opřel se a zavřel oči, jako by měl za sebou velmi vyčerpávající dopoledne.

„Z každé koleje jsou dva prefekti pro pátý ročník,“ řekla Hermiona, která byla dost špatně naložená a sedla si. „Jeden kluk a jedna holka.“

„A hádej, kdo je prefektem ve Zmijozelu?“ řekl Ron, oči stále zavřené.

„Malfoy,“ odpověděl okamžitě Harry a byl si jist, že se mu jeho nejhorší obavy potvrdí.

„Samozřejmě,“ řekl Ron kysele, nacpal si do úst zbytek žabky a sáhl po další.

„A ta zatracená *kráva* Pansy Parkinsonová,“ dodala jízlivě Hermiona, „jak se může prefektkou stát někdo, kdo je hloupější než troll s otrěsem mozku...“

„A co Mrzimir?“ zeptal se Harry.

„Ernie Macmillan a Hannah Abbottová,“ řekl Ron.

„A Anthony Goldstein a Padma Patilová z Havraspáru,“ dodala Hermiona.

„Ty jsi byl s Padmou Patilovou na plese,“ pronesl nezřetelný hlas.

Všichni se otočili na Lunu Lovegoodovou, která bez mrknutí zírala na Rona přes okraj *Pokroucených slovíček*. Ron polkl čokoládu.

„Jo, já vím,“ řekl a vypadal trochu překvapeně.

„Moc si to neužila,“ informovala ho Luna. „Myslí si, že ses jí moc nevěnoval, protože jsi s ní nechtěl tančit. Mně by to nevadilo,“ dodala zamyšleně, „já netancuju moc ráda.“

A zase se vrátila za svůj časopis. Ron několik vteřin s otevřenou pusou zíral na obálku, pak se podíval na Ginny, jako by od ní čekal vysvětlení, ale Ginny si nacpala do pusy pěst, aby se nehihňala nahlas. Ron zavrtěl hlavou a pak se podíval na hodinky.

„Očekává se od nás, že budeme čas od času dělat dozor na chodbě,“ řekl Harrymu a Nevillovi, „a můžeme dávat tresty těm, co se nebudou chovat. Nemůžu se dočkat, až dostanu Crabba s Golem.“

„Nesmíš svého postavení zneužívat, Rone!“ připomněla mu Hermiona ostře.

„Jo, protože Malfoy ho nebude zneužívat vůbec,“ řekl sarkasticky Ron.

„Takže se snížíš na jeho úroveň?“

„Ne, jenom si dám pozor, abych dostal jeho kámoše, než on dostane moje.“

„Pro rány boží, Rone -“

„Nechám Goyla psát za trest věty, to ho zabije, nesnáší psaní,“ plánoval ve sebe Ron. Napodobil Goyleův chrochtavý hlas, zkrivil tvář do bolestně soustředěné grimasy a dělal, že píše do vzduchu. „Už... nikdy... nebudu... vypadat... jako... zadek... paviána...“

Všichni se rozesmáli, ale ze všeho nejvíc Luna Lovegoodová. Vyrasila takový veselý skřek, že se Hedvika probudila a zamávala křídly a Křivonožka, syčíc, vyskočil na polici na zavazadla. Luna se chtěla tak, až jí vypadl časopis a sklouzl jí po nohách na zem.

„To byla *sranda!*“

Její oči se zalávaly slzami a lapala po dechu, zírajíc přitom na Rona. Ten v rozpacích koukal na ostatní, kteří se teď smáli jeho výrazu a zvláštnímu smíchu Luny Lovegoodové, která se kymácela dopředu a dozadu a chytala se za boky.

„Pomátla ses?“ mračil se na ni Ron.

„Paviání zadek,“ kuckala Luna a držela se za žebra.

Všichni se dívali, jak se směje, jen Harry se podíval na časopis na zemi a spatřil něco, co ho donutilo po něm sáhnout. Když byl vzhůru nohama, nedal se obrázek dost dobře rozeznat, ale teď Harrymu došlo, že je to poměrně špatná kresba Korneliuse Popletalá; poznal ho jen podle zelené buřinky. Jedna z Popletalových rukou objímala pytel zlata; druhou škrtil skřeta. Pod obrázkem byl nápis: *Jak daleko Popletal zajde, aby dostal Gringottovy?*

Pod nápisem byly vypsány názvy dalších článků:

Korupce ve famfrpálové lize

Jak na to jdou Tornáda

Tajemství starodávných run odhaleno

Sirius Black: padouch, nebo oběť?

„Můžu si to půjčit?“ zeptal se Harry Luny dychtivě.

Přikývla a pokračovala v chechtání a civění na Rona.

Harry otevřel časopis a přešel očima obsah. Do této chvíle si ani nevzpomněl na článek, který dal Kingsley panu Weasleymu pro Siriuse, ale podle všeho to bylo tohle číslo *Pokroucených slovíček*.

Našel tu pravou stránku a pustil se do čtení.

Byl také ilustrovaný dost nepovedeným obrázkem; vlastně by Harry Siriuse vůbec nepoznal, kdyby to pod ním nebylo napsáno. Sirius na obrázku stál s tasenou hůlkou na hromadě lidských kostí. Titulek článku hlásal:

SIRIUS - TAK TEMNÝ, JAK SE O NĚM ŘÍKÁ?

Notorický masový vrah nebo nevinná zpívající senzace?

Harry si musel první větu přečíst několikrát, než se přesvědčil, že ji opravdu čte správně. Odkdy byl Sirius zpívající senzace?

Po čtrnáct let jsme věřili, že Sirius Black je vinen smrtí dvanácti nevinných mudlů a jednoho čaroděje. Blackův smělý útěk z Azkabanu před dvěma lety vyústil v největší pátrací akci, jakou kdy Ministerstvo magie vyhlásilo. Nikdo z nás nepochyboval, že by měl být co nejdříve chycen a vrácen zpět do rukou mozkomorů.

ALE JE TO OPRAVDU TAK?

Podle nejnovějších důkazů se zdá, že Sirius Black zločiny, za něž byl potrestán, nepáchal. Podle Doris Purkissově, bydlíštem v Akantové ulici 18 v Little Nortonu, Black nejspíš ani nebyl přítomen na místě vražd.

„Lidé si neuvědomují, že Sirius Black není pravé jméno,“ říká paní Purkissová, „muž, kterému říkáme Sirius Black je ve skutečnosti Stubby Boardman, hlavní sólista pěvecké skupiny známé jako „Strašáci“, který odešel do ústraní poté, co byl před patnácti lety zasažen na koncertě v kostele v Little Nortonu do ucha tuřínem. Poznala jsem ho ihned, jak jsem viděla obrázek v novinách. Stubby zcela jistě ty zločiny ne-

spáchal, protože v inkriminovaný den jsme spolu byli na romantické večeři při svíčkách. Napsala jsem na ministerstvo kouzel a očekávám, že zproští Stubbyho alias Siriuse všech obvinění.“

Harry dočetl a nevěřícně zíral na popsaný papír. Zřejmě je to vtip, myslel si, zřejmě ten časopis často otiskuje takové kachny. Přelistoval o několik stran zpátky a našel Popletalův obrázek.

Kornelius Popletal, ministr kouzel, popírá, že by měl kdy zájem na převzetí kontroly nad bankou Gringottových. Popletal také uvádí, že jediným jeho zájmem je „mírumilovná spolupráce“ se strážci našeho zlata.

ALE JE TO OPRAVDU TAK?

Zdroje blízké ministroví uvedly, že Popletalovým cílem je zmocnit se zásob zlata a že nebude váhat s použitím síly, bude-li to nutné.

„Nebylo by to ostatně poprvé,“ říká náš informátor, „jeho přátelé mu říkají Kornelius „Drtič skřetů“ Popletal. Kdybyste ho slyšeli, co si říká pro sebe, když si myslí, že ho nikdo neslyší - vždycky mluví o skřetech, které dostal, nechal je utopit, shodit z vysokých budov, otrávit, zavařit do koláčů...“

Dál už Harry raději nečetl. Popletal měl sice hodně chybek, ale Harry si ho neuměl představit, jak dává zapékat skřety do koláčů. Rychle prolistoval zbytek časopisu. Občas se zastavil a četl: obvinění, že Tutshillská Tornáda vyhrála famfrpálovou ligu díky kombinaci vydírání, ilegálního tuningu košťat a mučení; interview s čarodějem, který tvrdil, že doletěl na Zametáku 6 na měsíc a přivezl zpět pytel měsíčních žab, aby to dokázal; a článek o starodávných runách, který vysvětloval, proč Luna četla *Pokroucená slovíčka* vzhůru nohama. Podle autora totiž, když jste obrátili runy vzhůru nohama, mohli jste přečíst kouzlo, které dokázalo proměnit uši vašich nepřátel na kumquaty. V porovnání s ostatními články v *Pokroucených slovíčkách* vypadala možnost, že Sirius je sólový zpěvák Strašáků, docela rozumně.

„Něco zajímavého,“ zeptal se Ron, když Harry časopis zavřel.

„Samozřejmě že ne,“ spustila Hermiona, ještě než Harry otevřel pusou, „*Pokroucená slovíčka* jsou zmetek, každý to ví.“

„Když dovolíš,“ řekla Luna; její hlas pozbyl původní zasněnosti, „můj táta je majitel.“

„Já - oh,“ řekla Hermiona a vypadala rozpačitě, „No... najde se tam i něco zajímavého... Chci říct, je docela...“

„Vezmu si ho zpátky, děkuji,“ řekl Luna studeně a vytrhla ho Harrymu z rukou. Přelístovala na stranu 57, otočila ho opět vzhůru nohama a začetla se, zrovna když se dveře kupé potřeťi otevřely.

Harry se otočil; sice to čekal, ale ani tak nebyl pohled na Draca Malfoye a jeho věrné nohsledy Crabba a Goyla o nich příjemnější.

„Co?“ zeptal se agresivně, než Malfoy otevřel pusou.

„Chovej se slušně, Pottere, nebo budeš po škole,“ usadil ho líně Malfoy, který měl stejné ulíznuté blondaté vlasy jako jeho otec. „Jak vidíš, stal jsem se na rozdíl od tebe prefektem, což znamená, že na rozdíl od tebe můžu rozdávat tresty.“

„Jo,“ souhlasil Harry, „jenže ty, na rozdíl ode mě, jsi pitomec, takže vypadni a nech nás tu samotné.“

Ron, Hermiona, Ginny a Neville se zasmáli. Malfoy ohrnul ret.

„Řekni, jaké to je být druhý nejlepší po Weasleym, Pottere?“ zeptal se.

„Sklapni, Malfoyi,“ řekla Hermiona ostře.

„Zřejmě jsem uhodil hřebíček na hlavičku,“ olízl se Malfoy, „dávej si pozor, Pottere, protože budu jako pes sledovat každý tvůj krok pro případ, že bys uhnul z přímky.“

„Vypadni!“ dohřála se Hermiona a vstala.

Malfoy se uchichl, hodil po Harrym ještě jeden zlý pohled a odešel. Crabbe s Goylem ho věrně následovali. Hermiona práskla dveřmi a otočila se na Harryho, který hned věděl, že jí, stejně jako jemu, došlo, co Malfoy říkal a znervožnilo ji to.

„Dej sem další zábu,“ požádal Ron, který si zjevně nevšiml ničeho.

Harry nemohl mluvit před Nevillem a Lunou. Vyměnil si s Hermionou další nervózní pohled a pak se zadíval z okna.

Myslel si, že Siriusův výlet na nádraží byla velká legrace, ale teď už mu to přišlo lehkomyšlné, ne-li rovnou nebezpečné... Sirius s nimi neměl chodit. Co když si pan Malfoy velkého černého psa všiml a řekl to Dracovi? Co když vydedukoval, že Weasleyovi, Lupin, Tonková a Moody vědí, kde se Sirius skrývá? Nebo Malfoy použil slova „jako pes“ jen náhodou?

Jeli dál na sever a počasí zůstávalo nerozhodné. Na okna poněkud zrudně zapleskal déšť, pak se na chvíli objevilo slunce a hned ho zase přikryly mraky. Když se zatáhlo a ve vagónech se rozsvítila světla, Luna srolovala *Pokroucená slovíčka*, odložila je do tašky a začala střídavě civět na ostatní.

Harry seděl s čelem přitisknutým na sklo a vyhlížel Bradavice, ale noc byla bezměsíčná a ke všemu se spustil vytrvalý déšť.

„Měli bychom se převléknout,“ navrhla Hermiona a všichni začali hledat v kufru školní hábity. Hermiona a Ron si pečlivě připnuly prefektské odznaky. Harry si všiml, že Ron zkoumá svůj odraz v okně.

Pak vlak začal konečně zpomalovat a bylo slyšet, jak všichni honem připravují kufry a shánějí zvířata a připravují se vystoupit. Jelikž Ron s Hermionou na to měli dohlížet, zase se ztratili a Krivonožku a Papušíka nechali na starost ostatním.

„Vezmu tu sovu, jestli chceš,“ řekla Luna a natáhla se po Papušíkovi, zatímco Neville opatrně strkal Trevora do kapsy.

„Ach - eh - díky,“ řekl Harry a podal jí klec, zatímco bral do náruče svou klec s Hedvikou.

Vyhrnuli se z kupé na chodbičku a ucítili na tváři první závan čerstvého nočního vzduchu. Pomalu postupovali ke dveřím. Harry cítil vůni borovic, lemujičích cestu k jezeru. Vystoupil na nástupiště a čekal, kdy se rozlehne známé „prváci sem... tady... prváci sem...“

Ale nic takového nepřišlo. Místo toho se ozval jiný, jasný ženský hlas: „První ročníky prosím sem, do řady! První ročníky sem!“

Harry spatřil přibližující se svítilnu, která ozařovala výraznou bradu a drsný účes profesorky Červotočkové, čarodějky, která minulý rok na nějakou dobu učila místo Hagrida péči o kouzelné tvory.

„Kde je Hagrid?“ zeptal se hlasitě.

„To nevím,“ odpověděla mu Ginny, „ale měli bychom poodstoupit, blokuje dveře.“

„No jo...“

Harry a Ginny se za chvíli oddělili. Harry, postrkován davem, hledal v temnotě Hagrida; musel tam přece někde být, spoléhal na to - na to, že uvidí Hagrida, se těšil snad ze všeho nejvíc. Ale nikde ho nenašel.

„Přece nemohl odejít,“ říkal si Harry, zatímco pomalu postupoval s ostatními úzkými dveřmi na silnici. Nejspíš je *nastydlý nebo tak něco*...

Ohlédl se po Ronovi a Hermioně, protože chtěl vědět, co si myslí o přítomnosti profesorky Červotočkové, ale ani jeden z nich nebyl poblíž, a tak pokračoval na zmoklou silnici před nádražím.

Tam vždycky čekala asi stovka kočárů bez koní, které vozily starší studenty k hradu. Harry po nich rychle mrkl, otočil se, jestli někde neuvidí Rona a Hermionu, a pak se zase hned obrátil zpátky.

Kočáry totiž nebyly samohybné. Byly do nich zapřaženy bytosti, které by se - kdyby je měl nějak pojmenovat - daly nazvat koňmi, i když na nich bylo cosi ještěřího. Neměly na sobě žádné maso, pod černými příkryvkami, visícími až na zem, se rýsovaly kosti. Hlavy byly dračí a oči bez zornic nehybně zíraly. Ze zad jim visela křídla - velká černá kožená křídla ne nepodobná netopýřím. Podivná zvířata působila zlověstně a přízračně. Harry nechápal, proč museli kočáry táhnout takoví strašliví koně, když mohly stejně dobře jet samy.

„Kde je Pašík?“ ozval se za Harrym Ronův hlas.

„Má ho u sebe Luna,“ odpověděl Harry a otočil se, „kde myslíš, že je -“

„- Hagrid? Nemám ponětí,“ řekl Ron s obavami v hlase, „doufám, že se mu nic nestalo...“

O kousek dál Draco Malfoy, následován bandou poskoků včetně Crabba, Goyla a Pansy Parkinsonové, odstrkoval z cesty bázlivé druháky, aby se dostal

ke kočáru. O pár okamžiků později se z davu vynořila prudce oddechující Hermiona.

„Malfoy byl na ty chudáky prvňáky pěkně hnusný. Přisahám, že to nahlásím, má odznak tři minuty a už otravuje lidi ještě hůř než kdy jindy... Kde je Křivonožka?“

„U Ginny,“ odpověděl Harry, „a hele, tady je...“

Ginny se také právě vymanila ze zástupu i s prskajícím Křivonožkou v náruči.

„Díky,“ řekla Hermiona a převzala ho. „Pojďte, zabereme si kočár, než budou všechny plné...“

„Ale já ještě nemám Pašíka!“ protestoval Ron, jenže to už Hermiona šla k nejbližšímu kočáru. Harry čekal s Ronem.

„A co je *tohle*, napadá tě něco?“ zeptal se Rona a hodil hlavou směrem k přízračným koním.

„Co?“

„Ty ko -“

Objevila se Luna s klecí; malá sova rozčileně šveholila.

„Tu máš,“ řekla, „že je to ale roztomilá sovička?“

„Eh... To jo... je v pohodě,“ řekl mrzutě Ron, „tak pojďme, vlezeme si dovnitř... Co jsi to říkal, Harry?“

„Ptal jsem se, co je to za divné koně?“ zopakoval Harry, zatímco se prodírali ke kočáru, kde už čekala Hermiona a Ginny.

„Jací koně?“

„Ti koně, co jsou zapřaženi do kočárů!“ opakoval Harry netrpělivě. Stáli asi tři stopy od toho nejbližšího; koukal na ně prázdnýma bílýma očima. Ron věnoval Harrymu zmatený pohled.

„O čem to mluvíš?“

„O čem to - tak se podívej?“

Harry popadl Rona a otočil ho tak, že stál tváří v tvář okřídlenému oři. Ron se chvíli díval před sebe a pak se ohlédl zpět na Harryho.

„A co bych měl jako vidět?“

„No přece - tady, mezi ojema! Zapřažení do kočáru! Je přímo před -“

Ale Ron se pořád tvářil nechápavě a Harryho napadla divná myšlenka.

„Ty... Ty je nevidíš?“

„Nevidím koho?“

„Ty nevidíš, co táhne ty kočáry?“

Ron už vypadal opravdu vyděšeně.

„Je ti dobře, Harry?“

„Já... Ano...“

Harryho to opravdu vyvedlo z míry. Kůň stál přímo před ním, odrážela se na něm matná světla z oken stanice a z nozder mu stoupala pára. Ale Ron, jestliže to nepředstíral - a pokud ano, byl by to opravdu hloupý vtip - ho zkrátka neviděl.

„Tak můžeme nastoupit?“ zeptal se Ron váhavě a sledoval Harryho ustaraným pohledem.

„Jo,“ odpověděl Harry, „Jo, jdeme...“

„To je v pořádku,“ ozval se vedle něj snivý hlas, když Ron zalezl do kočáru. „Nejsi blázen ani nic takového. Já je vidím taky.“

„Ano?“ zeptal se Harry s nadějí v hlase a otočil se na Lunu. V jejích velkých stříbřitých očích se odrážely siluety okřídlených koní.

„Ano,“ řekla, „vidím je už od prvního dne, co jsem přijela. Vždycky byli do těch kočárů zapřažení. To nic. Jsi stejně tak přičetný jako já.“

Lehce se usmála a vlezla do zatuchlého kočáru za Ronem. Harry, kterého to tak úplně nepřesvědčilo, ji následoval.

— KAPITOLA JEDENÁCTÁ —

Nová písnička moudrého klobouku

Harry se nechtěl ostatním chlubit, že měl stejné halucinace jako Luna, pokud to tedy byly halucinace, takže už se o koních nezmiňoval a zabouchl za sebou dveře kočáru. Nemohl si ale pomoci a musel pozorovat jejich siluety, pohybující se za okny.

„Viděli jste tu ženskou Červotočkovou?“ zeptala se Ginny. „Co tam dělala? Hagrid přece neodešel, ne?“

„Docela bych to uvítala,“ řekla Luna, „nebyl to moc dobrý učitel.“

„To teda byl!“ ozvali se rozzlobeně Harry, Ron a Ginny.

Harry se podíval na Hermionu. Odkáslala si a rychle řekla: „Eh... ano... Je dobrý.“

„No, my v Havraspáru si myslíme, že to byl spíš vtip než učitel,“ dodala Luna nevzrušeně.

„To teda máte dost špatný smysl pro humor,“ odsekl Ron a kola kočáru se rozvzrala.

Luna nevypadala, že by ji Ronova nezdrovňost nějak rozhodila; na druhou stranu ho chvíli sledovala, jako by byl jen nepříliš zajímavým televizním programem.

Kočáry se za neustálého chřestění a kývání vydaly po silnici nahoru. Když projížděly branou s vysokými kamennými sloupy se sochami okřídlených kanců na vrcholcích, naklonil se Harry dopředu a pokoušel se zahlédnout nějaké světlo z Hagridovy chýše u Zapovězeného lesa, ale všude byla úplná tma. Jen Bradavický hrad se stále přibližoval; z vysoko se tyčících věží, černých na pozadí tmavé oblohy, tu a tam zářilo okénko.

Vozy se zastavily poblíž schodiště, vedoucího k dubovým hlavním dveřím a Harry vystoupil jako první. Ještě jednou se podíval směrem k Zapovězenému lesu, ale v Hagridově chýši nesvítilo. Pak se ještě bezděčně podíval - přestože napůl doufal, že zmizeli - na přízračné koně, ale stáli tiše v mrazivém nočním vzduchu a jejich prázdné bílé oči se leskly.

Harrymu už se jednou stalo, že viděl něco, co Ron ne, ale to byl odraz v zrcadle, něco mnohem neskutečnějšího než stovka celkem hmotně vypadajících stvoření dost silných na to, aby utáhla kočáry. Jestliže se Luně dalo věřit, byli tu odjakživa, jen neviditelní. Ale proč je on, Harry, najednou viděl - a Ron ne?

„Jdeš nebo nejdeš?“ zeptal se Ron.

„Ach... ano,“ řekl rychle Harry a přidal se k zástupu spěchajícimu po schodech do hradu.

Vstupní síň plála světlem pochodní a po její dlážděné podlaze se hlasitě rozléhaly kroky studentů, mířících k dvojkřídlým dveřím, do velké síně na uvítací oslavu.

Čtyři dlouhé stoly ve velké síni se pomalu zaplňovaly; nad nimi se klenula temná obloha bez hvězd, stejná, jako byla venku. Ve vzduchu se vznášely svíce a ozářovaly stříbrné duchy, prohánějící se kolem, a tváře studentů, kteří potkávali své kamarády, volali na sebe pozdravy a prohlíželi si nové hábity a účesy. Harry si opět všiml, že někteří naklánějí hlavy ke svým sousedům a špitají si, když ho zahlédli; zaskřípal zuby a dělal, že si toho nevšimá a že ho to ani nezajímá.

Luna odplula ke stolu Havraspáru. Když dorazili k nebelvírskému stolu, Ginny se oddělila, aby se posadila mezi známé ze čtvrtého ročníku, a Harry, Ron, Hermiona a Neville si našli místa asi v půlce stolu mezi Skoro bezhlavým Nickem, nebelvírským duchem, a Parvati Patilovou a Levandulí Brownovou, které Harryho přehnaně přátelsky pozdravily, takže si byl jist, že ještě před vteřinou mluvily o něm. Ale měl na starosti důležitější věci - snažil se přes hlavy spolužáků zahlédnout profesorský stůl vpředu.

„Není tam.“

Ron a Hermiona se také podívali ke stolu u přední stěny, i když to nebylo potřeba; Hagridova postava by, pokud by tam byla, nešla přehlédnout.

„Nemohl přece odejít,“ řekl trochu úzkostlivě Ron.

„Jistěže nemohl,“ řekl pevně Harry.

„Nemyslíte si, že by... Že by jim ublížil nebo tak něco, že ne?“ znepokojovala se Hermiona.

„Ne,“ řekl Harry rozhodně.

„Ale kde tedy je?“

Chvilí bylo ticho a pak Harry velmi tiše, aby ho Neville, Parvati a Levandule neslyšeli, řekl: „Možná se ještě nevrátil. Víte - z té mise - jak dělal v létě pro Brumbála.“

„No ano... To bude ono,“ řekl Ron a vypadalo to, že se uklidnil, ale Hermiona se kousala do rtu a přejížděla pohledem po profesorském stole, jako by hledala nějaké vysvětlení Hagridovy nepřítomnosti.

„A kdo je tohle?“ řekla najednou, ukazujíc doprostřed stolu.

Harryho zraky zamířily stejným směrem. Nejdřív padly na profesora Brumbála, sedícího v tmavě purpurovém hábitu pokrytém stříbrnými hvězdičkami a stejném klobouku ve vysokém zlatém křesle uprostřed. Brumbál se nakláněl k ženě, která seděla vedle a něco mu říkala do ucha. Vypadala jako něčí panenská tetička - malá, s krátkými kudrnatými vlasy barvy myší hnědi, do kterých si uvázala příšernou růžovou stuhu á la Alenka z říše divů, jejíž barva souhlasila s barvou kardiganu, nataženého přes hábit. Pak se otočila, aby se na-

pila z poháru a Harry si šokovaně uvědomil, že tu bledou žabí tvář s vypoulenými očima zná.

„To je přece Umbridgová!“

„Kdo?“ zeptala se Hermiona.

„Byla na tom slyšení, pracuje pro Popletala!“

„Hezkej kardigan,“ poznamenal Ron.

„Pracuje pro Popletala!“ opakovala Hermiona a mračila se, „tak co tu proboha dělá?“

„To nevím...“

Hermiona ještě jednou přejela pohledem stůl a její oči se zúžily.

„Ne,“ zamumlala, „to jistě ne...“

Harry nerozuměl, o čem to mluví, ale neptal se; za stolem se totiž právě objevila profesorka Červotočková a pomalu prošla až na konec, k židli, která bývala Hagridova. Což znamenalo, že prváci úspěšně přepluli jezero - a také ano, za chvíli se vstupní dveře otevřely a dovnitř se hrnul proud vyděšeně se tvářících dětí, vedených profesorkou McGonagallovou, která nesla stoličku s prastarým záplatovaným čarodějnickým kloboukem, jenž měl poblíž třepícího se okraje širokou díru.

Šum ve velké síni utichl. Prváci se seřadili před profesorským stolem a profesorka McGonagallová opatrně postavila stoličku na zem a ustoupila.

Tváře prvňáků ve svitu svící bledě světélkovaly. Malý chlapec uprostřed řady se trochu trásl. Harry si vzpomněl, jak vyděšený byl, když stál na jeho místě a čekal na neznámý test, který měl rozhodnout, do které koleje patří.

Škola čekala se zatajeným dechem. Pak se díra na kraji klobouku rozevřela jako ústa a kouzelný klobouk začal zpívat:

(Pozn.: překládám, jak to leží a běží, bez ohledu na rýmy. Na přebásnění možná dojde později.)

Za starých časů, když jsem byl nový

A Bradavice stěží stály

Zakladatelé naší školy

Mysleli, že je nic nerozdělí.

Spojoval je společný cíl,

Po jednom prahli:

Vybudovat nejlepší školu kouzel na světě

A předat své učení dalším.

„Spolu budeme budovat a učit!“

Rozhodli se čtyři dobří přátelé

A nikdy by je ani nenapadlo

Že jednoho dne budou rozděleni,

Protože byli přáteli ve všem
Jako Zmijozel a Nebelvír?
Nebo to byla ta druhá dvojice,
Mrzimora a Havraspár?
Tak jak to, že se všechno tak pokazilo?
Jak mohou taková přátelství selhat?
Proč - byl jsem tam a mohu vám to říci.
Celý ten smutný, politováníhodný příběh.
Řekl Zmijozel: „Budeme učit ty,
jejichž původ je ryzí.“
Řekl Havraspár: „Budeme učit ty,
jejichž inteligence je nejvyšší.“
Řekl Nebelvír: „Budeme učit ty,
kteří mají za sebou statečné skutky.“
Řekla Mrzimora: „Budeme učit všechny,
a zacházet s nimi stejně.“
Ty rozdílly způsobily první sváry
když poprvé vypluly na světlo,
Protože každý ze zakladatelů měl
jeden dům, do kterého mohl
Vzít jen ty, které chtěl, takže
Například Zmijozel
Vybíral jen čistokrevné čaroděje
Velmi mazané, jako byl on sám,
A ti s nejbystřejšími hlavami
Byli učeni v Havraspáru
Zatímco ti nejstatečnější a nejsilnější
Odešli do hrdého Nebelvíru.
A Mrzimora se ujala těch ostatních
A naučila je vše, co znala.
A tak domy a jejich zakladatele
Spojovalo silné a pravé přátelství.
A tak Bradavice byly v souladu
Po dlouhá šťastná léta,
Ale pak se do jejich stěn vplížily neshody
Které žily z omylů a strachu.
Domy, které jako čtyři pilíře,
Kdysi podpíraly naši školu,

Se teď obrátily jeden proti druhému
A začaly toužit po nadvládě.
A na nějakou dobu to vypadalo
Že škola dojde brzkého konce,
Boj stíhal boj
Přítel stál proti příteli
A nakonec přišlo ráno
Kdy starý Zmijozel odešel
A i když spory potom ustaly
Zanechal nás tu ve velkém smutku.
A od dob, kdy se čtveřice zakladatelů
Smrskla na trojici
Byly domy ve spojení
V jakém měly zůstat navždy.
A teď je tu starý moudrý klobouk
A vy už víte, co vás čeká:
Rozřadím vás do kolejí
Protože proto tady jsem,
Ale tento rok zajdu ještě dál,
Poslouchejte dobře moji píseň:
I když jsem povolán, abych vás rozdělil
Stále se obávám, že je to špatně,
Ale musím splnit svůj úkol
A musím dělit každý rok
A pořád si říkat
Jestli třídění nepovede ke konci, jehož se bojím.
Poznejte nebezpečí, pozorujte znamení,
Varování, které nám dávají dějiny,
Protože naše Bradavice jsou v nebezpečí
Od smrtících nepřátel zvenčí
A my se musíme sjednotit
Nebo se rozpadneme zevnitř
Promluvil jsem, varoval jsem vás...
Nechť zařazování začne.

Klobouk znehybněl; rozlehl se potlesk, ale - pokud se Harry pamatoval, tak poprvé - byl doprovázen mumláním a šeptáním. Studenti po celé velké síni si vyměňovali pohledy se svými sousedy a Harry, který tleskal s ostatními, věděl přesně, o čem se baví.

„Letos se nějak rozjel, že?“ řekl Ron a zvedl obočí.

„To tedy ano,“ souhlasil Harry.

Moudrý klobouk se většinou omezil jen na popis různých kvalit, podle kterých si jednotlivé koleje rozebíraly studenty, a svojí role v rozřazovacím procesu. Harry si nevzpomínal, že by se někdy klobouk pokoušel škole radit.

„Zajímalo by mě, jestli už někdy dával varování?“ řekla trochu nervózně Hermiona.

„Ale ano,“ ozval se Skoro bezhlavý Nick a sklonil se k ní skrz Nevilla (Neville se otrásl; není moc příjemné, když se skrz vás naklání duch). „Klobouk se cítí povinně školu varovat vždycky, když má pocit, že -“

Ale profesorka McGonagallová, která se chystala číst jména prvňáků, se na špitající studenty zadívala svým propalujícím pohledem. Skoro bezhlavý Nick přitiskl průsvitný prst na rty a narovnal se a šum postupně utichl. Profesorka McGonagallová naposled varovně přejela pohledem všechny stoly, sklonila oči k dlouhému kusu pergamenu a vyvolala první jméno.

„Abercrombie, Euan.“

Ustrašený chlapec, kterého si Harry předtím všiml, doklopýtal ke stoličce, posadil se a dal si klobouk na hlavu; jen díky jeho odstávajícím uším mu klobouk nespadl až na ramena. Klobouk chvíli přemýšlel, pak se podlouhlá díra otevřela a vykřikla:

„*Nebelvír!*“

Harry tleskal spolu s ostatními z nebelvírské koleje, zatímco Euan Abercrombie si našel místo u jejich stolu a sedl si, vypadaje při tom, jako kdyby se nejraději propadl podlahou a už nikdy se na něj nikdo nekoukal.

Dlouhá řada prvňáků se pomalu ztenčovala. V pauzách mezi výkřiky Harry jasně slyšel hlasité kručení Ronova žaludku. Konečně byla „Zellerová, Rose“ zařazena do Mrzimoru a profesorka McGonagallová stoličku s kloboukem odnesla. Profesor Brumbál vstal.

I přes hořké pocity, které měl s ředitelem Harry v poslední době spojené, ho teď pohled na něj uklidnil. Kvůli Hagridově nepřítomnosti a přízračným dračím koním měl pocit, že jeho vytoužený návrat do Bradavic je plný neočekávaných překvapení -asi jako když se do známé melodie vpletou nové rušivé tóny. Alespoň tohle se však nezměnilo - jako každý rok chystal se teď ředitel zahájit úvodní slavnost.

„Všem nově příchozím,“ řekl Brumbál zvučným hlasem, rozpráhl náruč a usmál se, „vítejte! Naším starým známým - vítejte zpět! Bude ještě čas na řečnění, ale teď ne. Dejte si do nosu!“

Síní zazněl smích a potlesk, když se Brumbál posadil a odhodil dlouhý plnovous přes rameno, aby mu nepřekážel nad talířem - protože zničehonic se

objevilo jídlo, takže pět stolů se okamžitě prohýbalo pod vahou pečení a koláčů a mis se zeleninou a ovocem, chlebem a omáčkami a džbány dýňové šťávy.

„Výborně,“ řekl Ron a s toužebným zasténáním si přitáhl nejbližší místu s kotletami a začal si nakládat na talíř, pozorován hloubavým pohledem Skoro bezhlavého Nicka.

„Co jste to předtím říkal o zařazování?“ zeptala se ducha Hermiona, „a o těch varováních?“

„Ó, ano,“ řekl Nick a zdálo se, že je rád, že má důvod odvrátit se od Rona, který se právě s až neslušným nadšením krmil pečenými bramborami. „Slyšel jsem už klobouk dávat varování, vždycky, když škole hrozilo velké nebezpečí. A pokud je jeho rada stejná - držet pohromadě, nenechat se rozvrátit zevnitř.“

„ak ůe edek ee chkoa eepekhi yh e oen ouuk?“ řekl Ron.

Měl tak plnou pusou, až si Harry pomyslel, že byl poměrně úspěch vůbec ze sebe dostat nějaký zvuk.

„Prosím?“ přeptal se zdvořile Skoro bezhlavý Nick, zatímco Hermiona se tvářila pobouřeně. Ron hlučně polkl a zopakoval: „Jak může vědět, že je škola v nebezpečí, když je to jen klobouk?“

„To netuším,“ odpověděl Nick. „Samozřejmě, žije u Brumbála v kanceláři, předpokládám, že tam toho hodně pochytil.“

„A chce, aby byly všechny koleje přáteli?“ řekl Harry a mrkl k zmijozelskému stolu, kde seděl Draco Malfoy, obklopen svými ctiteli. „To těžko.“

„Neměl bys zaujímat takový postoj,“ pokáral ho Nick, „mírumilovná spolupráce je klíčová. My, duchové, přestože patříme k různým kolejím, udržujeme přátelské styky. Pokud pomineme soutěživost mezi Nebelvírem a Zmijozelem, nevidím důvod, proč bych se měl hádat s Krvavým baronem.“

„To jen proto, že se ho bojíte,“ poznamenal Ron.

Skoro bezhlavý Nick se urazil.

„Bojím? Doufám, že já, sir Nicholas de Mimsy-Porpington, jsem se nikdy ve svém životě nedopustil zločinu zbabělosti! Vznesená krev, která proudí v mých žilách -“

„Jaká krev?“ zeptal se Ron. „Vy přece už nemáte žádnou -“

„To je jen slovní obrat,“ řekl Skoro bezhlavý Nick a byl už tak znepokojený, že se jeho hlava na napůl přesekнутém krku třásla, „předpokládám, že se stále ještě mohu těšit právu vybírat si slova podle svého uvážení, když už je mi upřeno potěšení z jídla a pití! Ale ujišťuji tě, že jsem na studenty, kteří si tropí šprýmy z mé smrti, jsem už zvyklý!“

„Nicku, on se vám nechtěl smát!“ řekla Hermiona a hodila po Ronovi zuřivým pohledem.

Naneštěstí měl Ron zase nacpanou pusou k prasknutí a vymáčkł ze sebe jen „Euu em ách uvait“, což Nick nepovažoval za dostatečnou omluvu. Narovnal si

kloubouk s pérem a odplul na druhý konec stolu, kde se usadil mezi bratry Creeveyovými, Colinem a Dennisem.

„Výborně, Rone,“ řekla Hermiona.

„Co?“ řekl Ron rozhořčeně, když se mu konečně podařilo polknout, „to se nesmím zeptat na jednu malou otázku?“

„Zapomeň na to,“ řekla podrážděně Hermiona a zbytek večere strávili v uraženém tichu.

Harry byl na jejich špičkování už zvyklý, než aby se je pokoušel usmířovat; raději se věnoval pomalému vychutnávání řízku, ledvinkového koláče a velké mísy svých oblíbených dortíků se sirupem.

Když všichni studenti dojedli a hluk v síni byl stále hlasitější, Brumbál opět vstal. Rámus okamžitě ustal a všichni se otočili na ředitele. Harry se cítil příjemně ospalý. Někde nahoře na něj čekala jeho postel s nebesy, měkká a teplá...

„Tak, teď když máme za sebou další skvělou oslavu, rád bych vás požádal o chvíli pozornosti kvůli obvyklým oznámením ohledně školního roku,“ začal Brumbál. „Studenti prvních ročníků nechtě vědí, že les na pozemku školy je žákům zapovězen - a totéž bych rád připomněl i několika studentům z vyšších ročníků.“ (Harry, Ron a Hermiona si vyměnili pár významných pohledů.)

„Pan Filch, náš školník, mě požádal, abych všechny - jak mi tvrdí, už po čtyřistašedesátédruhé - upozornil, že o přestávkách není na chodbách povoleno čarovat a nejsou povoleny ještě další věci, jejichž vyčerpávající seznam najdete přibitý na dveřích kanceláře pana Filche.“

„Máme tu letos dvě změny v profesorském sboru. Jsem velmi potěšen, že mezi námi mohu opět přivítat profesorku Červotočkovou, která vás bude učit péčí o kouzelné tvory; a jsem také rád, že vám mohu představit profesorku Umbridgovou, kterou budete mít na obranu proti černé magii.“

Ozval se zdvořilý, ale ne moc nadšený potlesk, během něhož si Harry, Ron a Hermiona vyměnili zděšené pohledy; Brumbál neřekl, jak dlouho bude Červotočková učit.

Brumbál pokračoval: „Zkoušky do kolejních famfrpálových týmů se uskuteční -“

Zarazil se a tázavě se podíval na profesorku Umbridgovou. Protože mezi stojící a sedící profesorkou Umbridgovou nebyl prakticky žádný výškový rozdíl, chvíli nikdo nechápal, proč Brumbál ztichl, ale pak si profesorka odkašlala: „Hem, *hem*,“ a bylo jasné, že se právě postavila na nohy a chystá se pronést řeč.

Brumbál vypadal zaraženě jen chvíli a pak se posadil a pozorně se na profesorku Umbridgovou díval, jako by netoužil po ničem jiném než po její řeči. Ostatní členové sboru neuměli tak dobře skrývat překvapení. Obočí profesorky Prýtové se ztratilo v jejích poletujících vlasech a ústa profesorky McGonagallové se stáhla do tak úzké čárky, jakou Harry snad ještě neviděl.

Žádný nový učitel si ještě nikdy nedovolil Brumbála přerušit. Studenti se ošivali; ta ženská evidentně neměla ponětí, jak to v Bradavicích chodí.

„Děkuji vám, pane řediteli,“ zaculila se profesorka Umbridgová, „za vaše laskavé přivítání.“

Její hlas byl vysoký, nezvučný a jako u malé holčičky a Harry opět pocítil vlnu nechuti, kterou si neuměl vysvětlit; jen věděl, že na ní všechno nenávidí, od jejího pitomého hlasu až po chlupatý růžový kardigan. Opět si odkašlala („hem, hem“) a pokračovala.

„Musím říct, že je velmi příjemné být zpět v Bradavicích!“ usmála se a odhalila neobvykle špičaté zuby. „A vidět tolik šťastných tváříček, jak se na mě dívají!“

Harry se rozhlédl kolem. Ani jedna z tváří nevypadal šťastně. Studenti byli spíš zaražení z toho, že je někdo oslovuje jako pětileté děti.

„Nemohu se dočkat, až vás všechny poznám a jsem si jistá, že budeme velmi dobrými přáteli!“

Studenti si vyměnili pohledy; někteří z nich velmi těžko skrývali pobavené škleby.

„Klidně budu její přítelkyně, pokud si nebudu muset půjčit ten kardigan,“ pošeptala Parvati Levanduli a obě dostaly záchvat chichotavého smíchu.

Profesorka Umbridgová si znovu odkašlala („hem, hem“), ale když pokračovala, trochu nevýraznosti se z jejího hlasu vytratilo. Zněl víc pracovně a obsahoval takový ten dutý tón dobře naučených slov.

„Ministerstvo kouzel vždy považovalo vzdělávání mladých čarodějů a čarodějek za životně důležité. Vzácný dar, se kterým jste se narodili, přijde nazmar, nebude-li živen a rozvíjen pod pečlivým dohledem. Prastaré schopnosti, vyhrazené čarodějům, musí být předávány dalším generacím, neboť jinak je ztratíme navždy. Pokladnice magických znalostí, shromážděná našimi předky musí být střežena, udržována a doplňována všemi, kdo si zvolili vznešené povolání učitelů.“

Zde profesorka Umbridgová udělala pauzu a mírně se uklonila svým spolupracovníkům, ale nikdo úklonu neopětoval. Černé obočí profesorky McGonagallové se stáhlo tak, že vypadala jako jestřáb a když Umbridgová udělala další „*hem hem*“, Harry si všiml, že si vyměnili významné pohledy s profesorkou Prýtovou.

„Každý ředitel a ředitelka Bradavic přinesl něco nového důležitému poslání řízení této historické školy, a tak to má být, neboť bez pokroku upadneme do stagnace a rozkladu. Na druhou stranu, od pokroku pro pokrok musíme zrazovat, neboť naše vyzkoušené a prověřené tradice často není dobré rušit. Pak bude rovnováha mezi starým a novým, mezi stagnací a změnou, mezi tradicí a inovací...“

Harry zjistil, že jeho pozornost polevuje, jako kdyby se jeho mozek střídavě naladřoval a opět vzdaloval správné tónině. Ticho, které naplňovalo síň, když mluvil Brumbál bylo stále více rušeno šepotem a chichotáním. Cho Changová se u havraspárského stolu živě bavila s přáteli. Luna, sedící kousek opodál, zase zkoumala svůj výtisk *Pokroucených slovíček*. Ernie Macmillan z Mrzimoru byl jeden z mála, kteří vydrželi koukat na profesorku Umbridgovou, ale pohled měl skelný a Harry si byl jist, že jen předstírá zájem, aby dostal svému novému úřadu prefekta, potvrzovanému lesknoucím se odznakem na hrudi.

Profesorka Umbridgová si rostoucího neklidu nejspíš nevšimla. Harry měl pocit, že i kdyby jí přímo pod nosem vypuklo povstání, nedala by se ve svém řečnění rušit. Učitelé však stále vypadali, že poslouchají a Hermiona přímo nasávala každé slovo, ačkoliv, soudě dle jejího výrazu, ne všechna byla podle jejího vkusu.

„...protože některé změny jsou k dobru a jiné budou později, až nastane čas, rozpoznány jako pochybení v úsudku. Pak se navrátíme k některým starým zvykům a bude to dobře, zatímco jiné jsou již zastaralé a musí být opuštěny. Pohněme se tedy vpřed do nového prostoru plného otevřenosti, efektivnosti a odpovědnosti, zachovejme, co má být zachováno, vylepšeme, co má být vylepšeno a vymyjme to, čemu by mělo být zamezeno.“

Posadila se a Brumbál začal tleskat. Profesoři ho následovali, ale Harry si všiml, že někteří pláclí jen jednou nebo dvakrát a dost. Několik studentů se přidalo, ovšem někteří si ani nevšimli, že profesorka Umbridgová skončila a než se roztleskali, Brumbál vstal.

„Děkuji vám, profesorko Umbridgová, to bylo velmi poučné,“ řekl a uklonil se, „a teď, jak jsem říkal, zkoušky do famfrpálových týmů...“

„To jistě bylo poučné,“ zahuhlala si pro sebe Hermiona.

„Snad nechceš říct, že se ti to líbilo?“ zeptal se Ron tiše. „To byla ta nejprázdnější řeč, jakou jsem kdy slyšel, to jsem vyrostl vedle Percyho.“

„Řekla jsem poučné, ne příjemné,“ řekla Hermiona, „hodně to vysvětlilo.“

„Ano?“ divil se Harry. „Mně to znělo jako snůška blábolů.“

„To důležité bylo schované za těmi bláboly,“ pravila pochmurně Hermiona.

„A co?“ zeptal se Ron.

„Co třeba: „od pokroku pro pokrok musíme zrazovat“? Co třeba: „vymyjme to, čemu by mělo být zamezeno“?“

„No a co to jako znamená,“ řekl Ron netrpělivě.

„Já ti řeknu, co to znamená,“ procedila Hermiona mezi zuby, „to znamená, že Ministerstvo se vměšuje do záležitostí Bradavic.“

Najednou byl kolem velký hluk; Brumbál je zřejmě právě propustil, protože všichni vstávali a připravovali se opustit síň. Hermiona zneklidněně vyskočila.

„Rone, my přece musíme prvákům ukázat, kam mají jít!“

„A jo,“ řekl Ron, který na to zjevně zapomněl, „hej - hej, vy tam! Mrňata!“

„Rone!“

„No ale vždyť jsou malí...“

„Já vím, ale nemůžeš jim říkat mrňata! První ročník!“ zvolala velitelsky Hermiona, „tudy, prosím!“

Skupina nových studentů ostýchavě překonala mezeru mezi nebelvírským a mrzimorským stolem a ani jeden z nich evidentně nechtěl jít vpředu. Vypadali ale opravdu docela malí; Harry si byl jistý, že on takhle mladě nevypadal, když sem přišel. Zakřenil se na ně. Blondatý chlapec vedle Euana Abercrombieho zkameněl; strčil do Euana a něco mu pošeptal. Euan se také ztvářil zděšeně a pokradmu se podíval na Harryho, který cítil, jak úsměv z jeho tváře stéká jako smradlavá šláva z Nevillova kaktusu.

„Uvidíme se potom,“ řekl dutě Ronovi a Hermioně a šel z velké síně sám, snaže se nevnímat další šeptání, pohledy a namířené prsty. Mířil očima přímo před sebe a klestil si cestu davem do vstupní síně, vyběhl po mramorovém schodišti, vzal to několika zkratkami a za chvíli nechal všechny za sebou.

Musel být hloupý, jestliže tohle nečekal, pomyslel si nazlobeně, zatímco procházel mnohem prázdnějšími chodbami ve vyšším patře. Jistěže na něj všichni zírali; před dvěma měsíci se vynořil z bludiště na turnaji tří kouzelnických škol s mrtvým tělem jednoho ze spolužáků a tvrdil, že viděl, jak se lord Voldemort vrátil ze záhrobí. Protože museli odjet domů, nebyl čas nic vysvětlovat, i kdyby býval měl náladu dělit se s celou školou o podrobný popis strašlivých událostí ze hřbitova.

Harry došel na konec chodby ke vchodu do nebelvírské společenské místnosti a zastavil se před portrétem Buclaté dámy, kde si uvědomil, že nezná heslo.

„Eh...“ zavrčel nevrle a zíral na Buclatou dámu, která si uhladila záhyby růžových šatů a přísně mu pohled opětovala.

„Nemáš heslo, nepůjdeš dovnitř,“ pronesla.

„Harry, já ho znám!“ Někdo za ním těžce oddychoval a když se Harry otočil, spatřil, jak se k němu řítí Neville. „Hádej, co je to za heslo? To si konečně zapamatuju -“ a zamával oškřivým malým kaktusem, který jim ukazoval ve vlaku. „*Mimulus mimbletonia!*“

„Správně,“ řekla Buclatá dáma a portrét se otevřel po způsobu dveří, odhaluje kulatou díru ve stěně, kterou se Harry a Neville protáhli dovnitř.

Nebelvírská společenská místnost byla příjemná jako vždycky - kulatá místnost ve věži plná polorozpadlých měkkých křesel a rozviklaných stolů. V krbu praskal oheň a pár lidí si u něj ohřívalo ruce, než půjdou do pokojů; na druhé straně místnosti seděli Fred a George Weasleyovi a něco připichovali na nástěnku. Harry jim zamával na dobrou noc a šel rovnou do chlapecké části koleje, protože neměl náladu se s nikým bavit. Neville šel za ním.

Dean Thomas a Seamus Finnigan už byli na pokoji a právě pokrývali zdi vedle svých postelí plakáty a fotografiemi. O něčem si povídali a když Harry vstoupil, zmlkli. Harry přemýšlel, jestli mluvili o něm nebo jestli začíná trpět stihomamem.

„Ahoj,“ pozdravil a šel ke svému kufru.

„Ahoj Harry,“ řekl Dean a převlékal se do pyžama v barvách West Hamu. „Jaké byly prázdniny?“

„Ušlo to,“ zahuhlal Harry, protože popis jeho prázdnin by zabral celou noc a do toho se mu nechtělo. „A co ty?“

„Bylo to docela bezva,“ uchichtl se Dean, „dopadl jsem líp než Seamus, podle toho, co mi právě říkal.“

„Jak to, co se stalo, Seamusi?“ zeptal se Neville a něžně postavil svůj *Mimbulus mimbletonia* na noční stolek.

Seamus hned neodpověděl; kontroloval, zda jeho plakát famfrpálového týmu Kenmarské Poštočky visí rovně. Pak, stále zády k Harrymu, řekl: „Máma nechtěla, abych se vracel.“

„Co?“ přeptal se Harry a přestal se svlékat.

„Nechtěla, abych šel zpátky do Bradavic.“

Seamus se otočil od plakátu, vytáhl z kufru pyžamo, to všechno aniž by se podíval na Harryho.

„Ale - proč?“ divil se Harry. Věděl, že Seamusova matka je čarodějka a proto nechápal, proč by se měla chovat po dursleyovsku.

Seamus si pomalu zapnul pyžamo a pak teprve odpověděl.

„No,“ řekl odměřeným hlasem, „myslím... Že kvůli tobě.“

„Co tím myslíš,“ řekl Harry rychle.

Jeho tep se zrychlil. Měl pocit, jako kdyby se blížilo něco ošklivého.

„No,“ promluvil znovu Seamus, stále se vyhýbaje Harryho pohledu, „ona... eh... no, není to jen kvůli tobě, taky kvůli Brumbálovi...“

„Ona věří *Dennímu věštci*?“ řekl Harry. „Myslí si, že jsem lhář a Brumbál starý blázen?“

Seamus se na něj konečně podíval.

„Tak něco.“

Harry nic neříkal. Odhodil hůlku na noční stolek, stáhl si hábit, nacpal ho vztekle do kufru a natáhl si pyžamo. Už mu z toho bylo nanic; nanic z toho, že na něj pořád někdo civí a pořád o něm někdo mluví. Kdyby jen někdo z nich věděl, kdyby měli jen tu nejmlhavější představu jaké je to být tím, jemuž se to všechno stalo... Paní Finniganová neměla představu, ženská hloupá, pomyslel si rozzlobeně.

Vlezl si do postele a chtěl zatáhnout závěsy, ale Seamus řekl: „Poslyš... Co se stalo tu noc, když... víš... to s Cedrikem Diggorym?“

Seamusův hlas zněl nervózně a dychtivě zároveň. Dean, který se nakláněl přes kufr pro pantofel, ztuhl a Harry věděl, že pozorně poslouchá.

„Proč se ptáš?“ odsekl Harry. „Prostě si přečti *Denního věstce* jako tvoje máma! Tam se dozvíš všechno, co potřebuješ vědět.“

„Nech moji mámu na pokoji,“ obořil se na něj Seamus.

„Budu takovej na každého, kdo řekne, že jsem lhář,“ řekl Harry.

„Takhle se mnou nemluv!“

„Budu s tebou mluvit, jak se mi zachce,“ řekl Harry a krev se v něm začala vařit tak rychle, že popadl hůlku s nočního stolku. „Jestli máš problém z toho, že tu se mnou musíš bejt, požádej McGonagallovou o přestěhování... Ať se tvoje máma nebojí -“

„Moji matku z toho vynech, Pottere!“

„Co se tu děje?“

Ve dveřích stál Ron. Jeho oči těkaly z Harryho, který klečel na posteli, hůlku namířenou před sebe, na Seamuse, který tu stál ze zvednutými zaťatými pěstmi.

„Má něco proti mojí mámě!“ zaječel Seamus.

„Co?“ řekl Ron. „To by Harry neudělal - poznali jsme tvoji matku, byla nám sympatická...“

„To předtím, než začala věřit všem těm zatracenejm nesmyslům, co o mě píšu v *Denním věštci*!“ křičel Harry.

„Ach,“ řekl Ron a začínal tomu rozumět, „ach tak... Jasně.“

„A víš co?“ rozohnil se Seamus a střelil po Harrym jedovatým pohledem. „Má pravdu. Odmítám s ním být v jednom pokoji, je to šílenec!“

„To už přeháníš, Seamusi,“ řekl Ron a jeho uši začaly rudnout, což bylo vždycky varovné znamení.

„Že to přeháním?“ houkl Seamus, který na rozdíl od Rona blednul. „A ty věříš všem těm nesmyslům o ty-víš-kom, ty si myslíš, že říká pravdu?“

„To si piš!“ řekl Ron rozzlobeně.

„Tak jsi taky šílenec,“ pravil Seamus znechuceně.

„Jo? Jenže, naneštěstí pro tebe, kamaráde, jsem taky prefekt!“ píchl se Ron ukazovákem do hrudi. „Takže jestli nechceš zůstat po škole, dávej si pozor na pusu!“

Seamus chvíli vypadal, že trest není zas tak vysoká cena za vyřčení toho, co se mu honilo hlavou; ale nakonec se s pohrdlivým zafuněním otočil, zalezl do postele a zatáhl za sebou závěsy tak prudce, že se utrhly a spadly na zem, kde

zůstaly ležet jako malá zaprášená hromádka. Ron chvíli Seamuse probodával planoucím pohledem a pak se otočil na Deana a Nevilla.

„Ještě něčí rodiče mají problém s Harrym?“ otázal se výhrůžně.

„Moji rodiče jsou mudlové,“ pokrčil Dean rameny, „nevědí nic o úmrtích v Bradavicích, protože nejsem tak hloupej, abych jim to vykládal.“

„To neznáš moji matku, ta vyždíme z každého všechno!“ utrl se na něj Seamus. „A tvoji rodiče neodebírají *Denniho věštce*. Nevědí, že náš ředitel byl vyloučen z Wizengamotu, protože mu měkne mozek.“

„Moje babička říká, že je to samá špína,“ přidal se Neville, „říká, že je to *Denní věstec*, kdo jde ke dnu, ne Brumbál. Dokonce odhlásila předplatné. Věříme Harrymu,“ dodal prostě, zalezl do postele, vytáhl si příkrývku až pod bradu a odsud po sovím způsobu pokukoval po Seamusovi. „Moje babička vždycky tvrdila, že ty-víš-kdo se jednou vrátí. Jestli prý Brumbál říká, že je zpátky, pak je zpátky.“

Harry pocítil nával vděčnosti k Nevillovi. Nikdo jiný nic neřekl. Seamus vytáhl hůlku, opravil závěsy a zmizel za nimi. Dean také zalezl do postele, otočil se na bok a ztichl. Neville, který už nejspíš neměl co říct, si láskyplně prohlížel svůj měsíčkem osvětlený kaktus.

Harry si lehl na polštář, zatímco Ron se ochomýtal kolem své postele a uklízel své věci. Hádky se Seamusem, kterého míval vždycky rád, ho rozrušila. Kolik dalších lidí si bude myslet, že je lhář nebo pomatenec?

Trpěl Brumbál celé léto stejně, když ho nejdřív Wizengamot a pak pak Mezinárodní konfederace čarodějů vyhodily ze svých řad? Zlobil se snad na Harryho a proto se za celé dva měsíce nepokusil ho kontaktovat? Přesto v tom byli oba spolu; Brumbál Harrymu uvěřil, vyhlásil svou verzi událostí po celé škole a mezi ostatními čaroději. Každý, kdo si myslel, že Harry je lhář si musel totéž myslet i o Brumbálovi, nebo že byl Brumbál podveden...

Všichni uvidí, kdo bude mít nakonec pravdu, pomyslel si Harry, když Ron zalehl do postele a zhasl poslední svíčku v pokoji. Ale kolik ještě takových útoků, jako byl ten od Seamuse, bude muset vydržet, než ta chvíle nastane?

— KAPITOLA DVANÁCTÁ —

Profesorka Umbridgová

Seamus se ráno oblékl přímo tryskem a než si Harry natáhl ponožky, byl pryč.

„Bojíš se, že se zcvokne, když se mnou zůstane moc dlouho v jedné místnosti?“ zeptal se Harry hlasitě, sotva lem Seamusova hábitu zmizel z dohledu.

„Neboj se, Harry,“ zamumlal Dean a hodil si školní tašku na rameno, „je jen trochu...“

Ale evidentně nedokázal říct, co přesně Seamus je a po krátké trapné pauze také odešel.

Neville a Ron se na Harryho podívali takovým tím „to-je-jeho-problém“ pohledem, ale Harryho to moc neuklidnilo. Kolik toho ještě bude muset snést?

„Co se děje?“ ptala se jich o pět minut později Hermiona, která se k nim přidala ve společné místnosti, kudy mířili na snídani. „Vypadáš opravdu - oh, proboha.“

Zůstala koukat na nástěnku, kde byla připíchnutá velká nová cedule.

„GALONY GALEONŮ *Nestačí váš příjem držet krok s výdaji?*

Chcete si něco málo přivydělat? Kontaktujte Freda a George Weasleyho ve společenské místnosti v Nebelvíru,

kde můžete získat jednoduchou, časově nenáročnou a bezbolestnou práci. (Litujeme, ale všichni přihlášení berou práci na vlastní nebezpečí.)

„Tak to už je moc,“ řekla temně Hermiona a sundala ceduli, kterou Fred s Georgem překryli plakátek oznamující první víkend v Prasinkách, který měl být v říjnu. „Musíme si s nimi promluvit, Rone.“

Ron vypadal naprosto zděšeně.

„Proč?“

„Protože jsme prefekti!“ řekla Hermiona, když procházeli dveřmi za portrétem, „je na nás, abychom takovéhle věci zastavili!“

Ron nic neříkal; soudě podle jeho zachmuřeného výrazu, myšlenka na to, jak brání Fredovi a Georgeovi v provádění něčeho, co se jim zlíbilo, ho příliš netěšila.

„Každopádně, Harry, co se děje?“ navázala Hermiona na svou předchozí otázku, zatímco směřovali dolů po schodech, míjejíce obrazy čarodějů a čarodějek, kteří si jich nevšimli, neboť byli zabráněni do rozhovorů mezi sebou. „Vypadáš, jako by tě něco opravdu rozzlobilo.“

„Seamus nařknul Harryho, že lže o ty-víš-kom,“ řekl Ron suše, když Harry neodpovídal.

Harry čekal, že se Hermiona rozčílí, ale ta jen vzdychla.

„Jo, Levandule si to taky myslí,“ pravila nevesele.

„A pokecally jste si hezky o tom, jestli jsem nebo nejsem prohaný spratek toužící po pozornosti?“ zeptal se Harry hlasitě.

„Ne,“ odpověděla klidně Hermiona, „řekla jsem jí, ať drží svou tlustou nevyváchanou hubu zavřenou. A bylo by hezké, kdybys nám přestal jít pořád po krku, Harry, protože jestli sis nevšiml, Ron a já jsme na tvójí straně.“

Nastalo krátké ticho.

„Promiň,“ zahuhlal Harry.

„To nic,“ řekla rychle Hermiona a pak potřásla hlavou. „Nepamatujete si, co říkal Brumbál loni na slavnosti na konci roku?“

Harry a Ron na ni zírali prázdny pohledy a Hermiona znovu vzdychla.

„O vy-víte-kom. Řekl, že jeho schopnost šířit neshody a nepřátelství je opravdu velká. Můžeme bojovat jedině tak, že projevíme stejnou dávku schopnosti udržet přátelství a důvěru -“

„Jak si takové věci můžeš pamatovat?“ podíval se na ni obdivně Ron.

„Protože poslouchám, Rone,“ odpověděla trochu příkře Hermiona.

„To já taky, ale i tak bych nedokázal přesně -“

„Důležité je,“ řekla Hermiona naléhavě, „že tohle je přesně to, o čem mluvil Brumbál. Voldemort je zpět dva měsíce a my už začínáme bojovat mezi sebou. A ve varování kouzelného klobouku bylo totéž: semkněte se, sjednoťte se -“

„A Harry měl včera taky pravdu,“ odpověděl Ron stejným tónem, „jestliže to znamená, že bychom se měli kamarádit se Zmojozelem - *to těžko*.“

„Já si myslím, že je škoda, že se nesnažím o lepší spolupráci mezi koleji,“ uzavřela Hermiona nazlobeně.

Došli na konec mramorového schodiště. Vstupní síní právě procházel zástup čtvrtáků z Havraspáru; všimli si Harryho a rychle vytvořili těsnější skupinku, jako kdyby se báli, že na roztroušené zaútočí.

„Jo, měli bychom se rozhodně pokusit o spřátelení s takovými lidmi,“ pravil sarkasticky Harry.

Následovali havraspárské do velké síně a hned instinktivně vrhli pohled k učitelskému stolu. Profesorka Červotočková se bavila s profesorkou Sinistrovou, učitelkou astronomie, a Hagrida opět připomínala jen jeho nepřítomnost. Očarovaný strop Harryho náladu podtrhoval zachmuřenou deštivou šedí.

„Brumbál ani neřekl, jak dlouho ta Červotočková zůstane,“ řekl, zatímco si razili cestu k nebelvírskému stolu.

„Možná...“ začala Hermiona zamyšleně.

„Co?“ zeptali se najednou Harry i Ron.

„Možná... Možná nechtěl upozorňovat na to, že tu Hagrid není.“

„Co tím myslíš, že na to nechtěl upozorňovat?“ pousmál se křečovitě Ron, „jak bychom si toho asi tak mohli nevšimnout?“

Než mohla Hermiona odpovědět, přistoupila k Harrymu vysoká černá dívka s dlouhým copem.

„Ahoj Angelino.“

„Ahoj,“ odpověděla, „měl's hezké prázdniny?“ A aniž by čekala na odpověď, dodala: „Jsem nová kapitánka nebelvírského famfrpálového týmu.“

„Gratuluju,“ zakřenil se Harry; tušil, že Angelina není zvyklá mluvit tak zdlouhavě, jako Oliver Wood, což bylo jedině dobře.

„Ano, a teď, když je Oliver pryč, potřebujeme nového brankáře. Zkoušky jsou v pátek v pět a chci, aby tam byl celý tým, jasné? Pak se uvidí, jaký bude nový brankář.“

„OK,“ řekl Harry.

Angelina se na něj usmála a odešla.

„Zapomněla jsem, že Oliver už odešel,“ řekla Hermiona a posadila se vedle Rona s talířem topinek. „Předpokládám, že to pro tým bude dost velká změna?“

„Taky myslím,“ řekl Harry a sedl si naproti, „byl dobrý brankář...“

„Ale nebude to zase tak špatné, mít tam nějakou čerstvou krev, ne?“ řekl Ron.

Okny seshora se se svištěním a plácáním křídel snesly stovky sov. Rozprchly se s dopisy a balíčky po celé síni a skrápěly snídající studenty kapkami vody; venku zjevně lilo. Hedvika mezi nimi nebyla, ale to Harryho nepřekvapovalo; jediný, kdo mu psal, byl Sirius a ten mu těžko mohl posílat dopis čtyřiaadvacet hodin poté, co se viděli naposled. Hermiona ovšem musela rychle odstrčit svoji sklenici džusu stranou, aby uvolnila cestu pro velkou sovu pálenou, nesoucí v zobáku promáčeného *Denního věštce*.

„Proč to pořád ještě odebíráš?“ zeptal se podrážděně Harry a myslel na Seamuse, zatímco Hermiona dala do koženého váčku na soví noze jeden svrček. „Mně už by to ani nenapadlo... Škoda peněz...“

„Je dobré vědět, co o tobě říká nepřítel,“ řekla Hermiona temně, rozbalila noviny a ztratila se za nimi a nevynořila se, až když Harry s Ronem dojedli.

„Nic,“ řekla stručně a odložila srolované noviny vedle talíře. „Nic o Brumbálovi ani nic jiného.“

Profesorka McGonagallová právě chodila kolem a rozdávala rozvrhy.

„Podívej se na dnešek,“ kňučel Ron, „dějiny magie, dvakrát lektvary, jasnovídectví a dvakrát obrana proti černé magii... Binns, Snape, Trelawneyová a Umbridgka, všichni v jeden den!“ Už aby měli George s Fredem hotové ty Vyhýbací svačinky...“

„Co to slyší moje uši?“ ozval se Fredův hlas a Fred s Georgem se vmáčkli na lavici vedle Harryho, „snad se bradavičtí prefekti nechtějí vyhýbat hodinám?“

„Koukni, jaký máme dneska rozvrh,“ zahučel Ron temně a ukázal jim ho. „To je nejhorší pondělí, jaké jsem kdy viděl.“

„To teda jo, bráško,“ komentoval to Fred, „můžeš mít pár nugátků Krev z nosu se slevou, jestli chceš.“

„Proč je se slevou?“ zeptal se Ron podezřívavě.

„Protože budeš krvácet, dokud nevykrváčíš. Ještě nemáme protijed,“ řekl George a podal si kousek lososa.

„Bezva,“ řekl Ron a strčil rozvrh do kapsy, „ale snad radši vydržím to vyučování.“

„A když už tak mluvíme o těch krabičkách,“ začala Hermiona a přísně si Freda s Georgem měřila, „nemůžete hledat pokusné králíky inzerátem na nástěnce.“

„Říká kdo?“ zeptal se George a tvářil se užasle.

„Říkám já a Ron.“

„Mě z toho vynech,“ řekl rychle Ron.

Hermiona se po něm koukla. Fred a George se uchichtli.

„Brzy budeš zpívat jinak, Hermiono,“ řekl Fred a mazal si lívaneček máslem, „začínáš pátý ročník, brzo budeš prosit o Svačinku.“

„A proč by mělo zahájení pátého ročníku znamenat, že budu chtít Vyhýbací svačinku?“ zeptala se Hermiona.

„Pátý ročník je ročník NKÚ,“ děl George.

„A...?“

„Takže se vám blíží zkoušky, že? A s tím vás budou tak tlačit ke zdi, až vás do ní zamáčknu,“ pravil spokojeně Fred.

„Polovina našeho ročníku se zhroutila,“ vykládal vesele George, „slzy a deprese... Patricie Stimpsonová pořád omdlávala...“

„Kenneth Towler z toho měl puchýře, vzpomínáš?“

„To bylo proto, žes mu nasypal do pyžama prášek z dýmějových hlíz,“ řekl George.

„A jo,“ zašklebil se Fred, „já zapomněl... Občas trochu zapomínám...“

„Ale i tak je páťák noční měra,“ řekl George, „jestli vám teda záleží na výsledcích zkoušek. My s Fredem jsme to nakonec nějak ustáli.“

„Jo... máte, jestli se nepletu, každý tři zkoušky NKÚ?“ zeptal se Ron.

„Jo,“ odpověděl bezstarostně Fred. „Ale domníváme se, že naše budoucnost leží mimo akademickou půdu.“

„Už jsme vážně přemýšleli o tom, jestli má vůbec cenu se vracet do sedmého ročníku, teď když máme -“

Zarazil se, když zachytil Harryho varovný pohled; málem mu ujelo, že jim Harry dal svou výhru z turnaje.

„- teď, když máme zkoušky NKÚ,“ dodal George rychle, „říkali jsme si, potřebujeme ještě OVCE? Ale myslím, že máma by nás nenechala odejít před-

časně ze školy, zvláště ne teď, když se z Percyho vyklubal nejhorší spratek na světě.“

„Samozřejmě nehodláme svůj poslední školní rok promarnit,“ řekl Fred a rozhlédl se po velké síni. „Provedeme si tu takový menší výzkum trhu, abychom zjistili, co průměrný student Bradavic očekává od krámku se šprýmovnými předměty, výsledky zpracujeme a podle toho vytvoříme sortiment.“

„Ale kde vezmete peníze do začátků?“ zeptala se Hermiona skepticky. „Budete potřebovat ingredience a materiál - a také prostory...“

Harry se na dvojčata neřádal. Tváře mu zrudly; upustil vidličku a zmizel pod stolem. Slyšel, jak Fred nahoře říká: „Kdo se moc ptá, moc se dozví, Hermiono. Pojď, Georgi, jestli si pospíšíme, možná stihneme prodat pár Uší, než začne bylinkářství.“

Harry se vynořil zpod stolu a viděl, jak Fred s Georgem odcházejí, každý s hromádkou topinek v ruce.

„Co to mělo znamenat?“ divila se Hermiona, „kdo se moc ptá... Znamená to snad, že už nějaké peníze mají?“

„Víš, taky už jsem nad tím přemýšlel,“ zamračil se Ron. V létě mi koupili novou sadu hábitů a já nechápu, kde na to vzali peníze...“

Harry se rozhodl, že je čas vyvést rozhovor z nebezpečných vod.

„Myslíte, že tenhle ročník bude opravdu tak těžký? Kvůli zkouškám?“

„To jistě,“ řekl Ron, „musí být, ne? Zkoušky NKÚ jsou opravdu důležité, ovlivní to tvoje budoucí zaměstnání. Bill říkal, že také dostaneme nějaké rady ohledně kariéry. Takže si pak můžeš vybrat, jaké OVCE budeš dělat příští rok.“

„Už víte, co chcete dělat, až vyjdete z Bradavic?“ zeptal se Harry, když odcházeli z velké síně na hodinu dějin magie.

„Ne tak úplně,“ řekl pomalu Ron, „i když... Tedy...“

Vypadal trochu nesměle.

„Co?“ pobídl ho Harry.

„No, říkal jsem si, že by bylo skvělé být bystrozorem,“ dokončil Ron.

„Ano, to by bylo,“ souhlasil okamžitě Harry.

„Ale ti jsou něco jako elita,“ řekl Ron, „musíš bejt opravdu dobrej. A co ty, Hermiono?“

„Já nevím,“ řekla, „myslím, že bych ráda dělala něco opravdu užitečného.“

„Být bystrozorem je užitečné!“ řekl Harry.

„To ano, ale není to jediná důležitá věc na světě,“ řekla zamyšleně Hermiona, „myslela jsem, že bych mohla víc rozvinout SPOŽÚS...“

Harry a Ron si dali pozor, aby se na sebe nepodívali.

Dějiny magie byly podle všeobecně rozšířeného názoru tím nejnudnějším předmětem, jaký kdy byl vynalezen. Profesor Binns, duch, měl jednotvárný

bzučivý hlas, který do deseti minut zaručeně způsoboval akutní ospalost (v tep-
lém počasí do pěti minut). Styl, jakým učil, nikdy neměnil, jednoduše mluvil,
zatímco studenti si dělali poznámky, respektive ospale hleděli do prázdna.
Harry a Ron byli schopní napsat písemky jen proto, že si před zkouškami opsali
Hermioniny zápisky; ona jediná se totiž zdála být odolná proti uspávacím
účinkům Binnsova hlasu.

Dnes museli vytrpět hodinu a půl monotónního výkladu o válkách obrů.
Harry během prvních deseti minut pochytil asi tolik, aby pochopil, že od jiné-
ho učitele by to mohlo být celkem zajímavé, ale pak se jeho mozek odpojil od
okolí a zbylý čas strávil Harry tím, že hrál s Ronem na okraji jeho pergamenu
oběšenice, za což je Hermiona častovala zlými pohledy.

„Co by se stalo,“ zeptala se ledově, když odcházeli na přestávku (Binns od-
letěl skrz tabuli), „kdybych vám letos odmítla půjčit svoje poznámky?“

„Propadli bychom u zkoušek NKÚ,“ řekl Ron, „jestli si to chceš vzít na zod-
povědnost...“

„Zasloužili byste si to,“ odsekla, „nikdy se ani nepokusíte ho poslouchat!“

„My se pokoušíme,“ řekl Ron, „my jen nemáme tvoji hlavu ani tvoji paměť
ani tvoji koncentraci - jsi prostě chytřejší, než jsme my - musíš nám to pořád
připomínat?“

„Přestaňte mě krmit těmahle řečma,“ bránila se Hermiona, ale vypadala
přece jen trochu potěšeně.

Venku mrholilo a byla mlha, takže lidé v hloučcích kolem nádvoří vypadali
na okrajích trochu rozmazaně. Harry, Ron a Hermiona si vybrali kout pod bal-
kónem, ze kterého crčela voda, vyhrnuli si límce, aby se chránili před stude-
ným zářijovým vzduchem a začali probírat, co na ně asi vybalí o první hodině
Snape. Shodli se, že to bude zřejmě něco opravdu těžkého, aby je po dvou mě-
sicích odpočinku nachytil, když se k nim někdo přidal.

„Ahoj Harry!“

Byla to Cho Changová a ještě k tomu samotná Cho Changová. To bylo vel-
mi neobvyklé: Cho se většinou pohybovala ve společnosti chichotajících se ka-
marádek. Harry si vzpomněl, jaká to byla muka, když se pokoušel odchytil ji
o samotě, aby jí mohl nabídnout doprovod na ples.

„Ahoj,“ pozdravil také a cítil, že se trochu červená. *Aspoň že nemám na hlavě
sliz*, uklidňoval se. Cho evidentně myslela na totéž.

„Koukám, že už ses toho zbavil.“

„Jo,“ odpověděl Harry a pokusil se o veselý škleb, jako by na jejich poslední
setkání vzpomínal jako na velmi vtipnou událost. „A co ty... eh... Jaké byly
prázdniny?“

Ve chvíli, kdy to vyřkl, už si přál, aby byl býval držel pusy - Cho chodila
s Cedrikem a jeho smrt jí musela prázdniny pokazit ještě hůř, než Harrymu.
Její tvář cosi přeběhlo, ale řekla: „Docela to ušlo...“

„To je placka Tornados?“ zeptal se náhle Ron a ukázal na Choin hábit, kde
se skvěla blankytně modrá placka s dvojitým zlatým T. „Snad nejsi jejich fa-
nynka?“

„Jsem,“ odpověděla Cho.

„A vždycky jsi byla, nebo až poté, co začali vyhrávat v lize?“ zeptal se Ron
tónem, který byl podle Harryho názoru až příliš obviňující.

„Jsem jejich fanynka od šesti let,“ odtušila ledově Cho. „Každopádně... Měj
se, Harry.“

Hermiona počkala, až Cho zahne za roh a pak se pustila do Rona.

„Nemáš v těle kouska taktu!“

„Co? Jen jsem se jí zeptal, jestli -“

„Nenapadlo tě, že možná chtěla mluvit s Harrym?“

„Ale to přece mohla, copak jsem ji -“

„Proč jen, pro všechno na zemi, jsi ji napadl kvůli jejímu oblíbenému famfr-
pálovému týmu?“

„Napadl? Já jsem ji nenapadal, je jsem -“

„Koho *zajímá*, jestli má ráda Tornados?“

„Ale jdi, polovina lidí, která je nosí, si je koupila poslední sezónu -“

„Ale to je úplně *jedno*!“

„To znamená, že nejsou opravdoví fanoušci, jenom se vezou s davem -“

„Zvonilo,“ řekl Harry dutě, protože Ron s Hermionou se hádali tak hlasitě,
že ho nemohli slyšet. A pokračovali v tom celou cestu do Snapeova sklepení,
zatímco Harry dospěl k názoru, že mezi Ronem a Nevillem se mu nikdy ne-
může podařit uskutečnit takový rozhovor s Cho, za který by se nemusel pozdě-
ji stydět tak, že by nejraději odjel někam pryč.

Ale přesto, napadlo ho, když se řadil do fronty před dveřmi do učebny, Cho
přišla prohodit s ním pár slov. Chodila s Cedrikem; mohla klidně Harryho ne-
návidět za to, že na turnaji vyvázl z bludiště živý, zatímco Cedrik zemřel, ale
i tak s ním mluvila přátelsky, ne jako s pomatencem nebo lhářem, který je za
Cedrikovu smrt zodpovědný... Prostě se sama rozhodla s ním promluvit a to už
podruhé během dvou dnů... To Harrymu pozvedlo náladu a nepokazil ji ani
strašlivý skřípot dveří do Snapeovy třídy. Následoval Rona a Hermionu do je-
jich lavice a posadil se mezi ně, ignoruje podrážděné zvuky, které si ještě stále
přehazovali.

„Posaďte se,“ vyzval je Snape studeně a zavřel za sebou.

Nemusel jim připomínat, aby se uklidnili; v momentě, kdy se ozvalo zaklapnutí dveří, třída okamžitě ztichla. Samotná Snapeova přítomnost na zajištění klidu bohatě stačila.

„Než začneme dnešní hodinu,“ spustil Snape a přesunul se ke svému stolu, „myslím, že bych vám měl připomenout, že vás v červnu čeká důležitá zkouška, při níž se ukáže, kolik jste si toho zapamatovali o výrobě a použití magických lektvarů. Přestože část této třídy je bezpochyby poněkud slabomyslná, očekávám, že ji všichni zvládnete, neboť jinak můžete očekávat mou... nespokojenost.“

Jeho pohled doputoval k Nevillovi, který polkl.

„Příští rok se mnozí z vás rozhodou pokračovat ve studiu pod mým vedením,“ pokračoval Snape. „Pro pokročilé studium lektvarů si vybírám jen ty nejlepší, což znamená, že s ostatními se budeme muset rozloučit.“

Upřel pohled na Harryho a ohrnul ret. Harry pohled opětoval a cítil jisté zvrácené potěšení z toho, že se po pěti letech bude moci hodin lektvarů konečně zbavit.

„Ale než nastane to šťastné loučení, strávíme spolu ještě jeden rok,“ řekl Snape měkce, „takže, ať už plánujete postoupit ke zkouškám OVCE nebo ne, doporučuji vám, abyste napřeli veškeré síly k dosažení nejlepších výsledků u zkoušek, které od svých studentů očekávám.“

„Dnes se naučíme lektvar, se kterým se lze u zkoušek NKÚ často setkat: Doušek míru, který zažehnává úzkost a rozčilení. Varuji vás - pokud to přežijete s ingrediencemi, podaří se vám jeho uživatele uvést do hlubokého a někdy nezvratného spánku, takže musíte dávat dobrý pozor, co děláte.“ Hermiona se napřímila a její výraz byl přímo esencí pozornosti. „Přísady a postup -“ mávl Snape hůlkou „- máte na tabuli -“ (právě se tam objevily) „- a všechno, co potřebujete, najdete -“ a opět mávl hůlkou „- ve skříni se zásobami“ (dveře skříně se otevřely) „- máte na to hodinu a půl... Začněte.“

Přesně, jak Harry, Ron a Hermiona předpokládali - Snape jim těžko mohl zadat něco složitějšího. Přísady musely být do kotlíku přidávány v přesně určeném pořadí a množství; doba míchání byla také stanovena a míchalo se nejdříve po směru hodinových ručiček a pak proti; a teplota ohně, nad kterým se lektvar vařil, musela být také ta pravá a musela vydržet po určitou dobu, než bylo možné přidat poslední ingredienci.

„Teď by měl z vašich lektvarů stoupat lehký stříbrný dým,“ pravil Snape deset minut před koncem.

Harry, který se pěkně potil, se rozhlédl po sklepení. Z jeho kotlíku vyletovalo hojné množství tmavošedé páry; Ronův vyplivoval zelené jiskérky. Seamus horečně dloubal hůlkou do plamenů pod kotlíkem, neboť zjevně vyhasínaly. Na povrchu Hermionina lektvaru se nicméně vznášela stříbrná mlha

a Snape prošustil kolem, namířil na ni svůj hákovitý nos a neřekl nic, což znamenalo, že není co kritizovat.

U Harryho kotlíku se ale zastavil a podíval se dolů s výrazem naprostého znechucení.

„Pottere, co má tohle být?“

Zmijozelští se zájem zvedli hlavy; zbožňovali, když Snape trápil Harryho.

„Doušek míru,“ špitl Harry.

„Řekněte mi, Pottere, umíte číst?“ zeptal se Snape medově.

Draco Malfoy se zasmál.

„Umím,“ odpověděl Harry, prsty pevně sevřené kolem hůlky.

„Přečtete mi třetí řádek instrukcí, Pottere.“

Harry zamžikal na tabuli; skrze pestrobarevnou páru, vyplňující místnost, se na tu dálku četlo špatně.

„Přidat drcený měsíční kámen, zamíchat třikrát proti směru hodinových ručiček, nechat sedm minut zvolna povařit a přidat dvě kapky kýchavicového sirupu.“

Srdce se mu zastavilo. Nepřidal kýchavicový sirup, ale nechal lektvar sedm minut povařit a přeskočil hned na čtvrtý řádek.

„Udělal jste všechno, co je na třetím řádku, Pottere?“

„Ne,“ řekl velmi tiše Harry.

„Prosím?“

„Ne,“ zvýšil hlas Harry, „zapomněl jsem na kýchavici.“

„Vím, že jste zapomněl, Pottere, a z toho vyplývá, že tohle svinstvo je zcela nanic. Evanesc.“

Lektvar zmizel; Harry zůstal stát jako trouba vedle prázdného kotlíku.

„Ti z vás, kterým se *podařilo* přečíst si návod, nalijí vzorek lektvaru do láhve, označí ji zřetelně svým jménem a odevzdají mi ji na stůl k označování,“ řekl Snape. „Domácí úkol: dvanáct palců pergamenu o vlastnostech měsíčního kamene a jeho použití při výrobě lektvarů. Odevzdáte ve čtvrtek.“

Zatímco ostatní plnili láhve, Harry si sklídl své věci a krev v něm pěníla. Jeho lektvar nebyl o nic horší než Ronův, ze kterého teď stoupal puch zkažených vajec; ani než Nevillův, který nabyl konzistence právě namíchaného cementu a Neville měl co dělat, aby ho vůbec z kotlíku vyklepal. Ale byl to on, Harry, kdo dopadl nejhůř. Nacpal hůlku do tašky a svezl se na lavici, zatímco ostatní nosili Snapeovi zazátkované láhve. Když konečně zazvonil zvonek, byl Harry hned venku a už obědval, když Ron s Hermionou konečně dorazili do velké síně. Strop byl ještě pošmournější než ráno a do vysokých oken bil déšť.

„To bylo opravdu nefér,“ spustila Hermiona, posadila se vedle Harryho a podala si koláč. „Tvůj lektvar nebyl ani zpoloviny tak strašný jako Goylův; když ho nalil do láhve, rozprskla se a zapálila mu hábit.“

„No jo,“ huhlal Harry a díval se do talíře, „kdy taky Snape ke mně byl férovej?“

Nikdo neodpověděl; všichni věděli, že tiché nepřátelství mezi Harrym a Snappem trvá od dob, kdy Harry poprvé vstoupil na bradavickou půdu.

„Říkala jsem si, že by letos mohl být trochu lepší,“ řekla zklamaně Hermiona. „Chci říct... Však víš...“ Opatrně se rozhlédla; kolem nich byla prázdná místa a nikdo ani nešel okolo, „...teď když je v řádu a vůbec.“

„Starou jedovatou muchomůrku novým kouskům nenaučíš,“ děl Ron moudře, „já jsem si vždycky myslel, že Brumbál musí být blázen, když Snapeovi důvěřuje. Kde je důkaz, že vůbec kdy přestal pracovat pro ty-víš-koho?“

„Brumbál má nejspíš spoustu důkazů, i když se s tebou o ně nedělí, Rone,“ odsekla Hermiona.

„Už oba sklapněte,“ zarazil je Harry, když Ron otevíral pusku, aby se zase začal hádat. „Nemůžete toho chvíli nechat? Pořád proti sobě něco máte, už z toho začínám šílet.“ Pak odstrčil talíř, hodil si tašku na rameno a nechal je tam sedět samotné.

Vyběhl po mramorovém schodišti proti proudu studentů, hrnoucích se na oběd. Hněv, který ho tak náhle zachvátil, se ho nechtěl pustit a pomyslení na šokované tváře Rona a Hermionymu poskytly pocit hlubokého uspokojení. *Jen jim dej, myslel si, proč toho nemůžou konečně nechat ... pořád na sebe štěkají... z toho by jeden vážně lezl po zdi...*

Minul velký obraz sira Cadogana na odpočívadle; sir Cadogan tasil meč a namířil ho na Harryho, ale ten ho ignoroval.

„Vrať se, bídný pse! Vrať se a bojuj!“ ječel sir Cadogan tlumeně zpoza zavřeného hledí, ale Harry pokračoval v chůzi a když se ho sir Cadogan pokusil sledovat tak, že přeběhl do vedlejšího obrazu, byl okamžitě zahnán jeho obyvatel, velkým zlým vlčákem.

Zbytek pauzy na oběd strávil Harry sám pod poklopem vedoucím do severní věže. Byl tedy první, kdo se hned po zazvonění vyšplhal po stříbrném žebříku do učebny Sybilly Trelawneyové.

Jasnovidectví byl Harryho druhý nejméně oblíbený předmět, hned po lektvarech, protože profesorka Trelawneyová měla znepokojující zvyk téměř každou hodinu předpovídat jeho předčasnou smrt. Harrymu ta hubená žena, zahalená do šálů a ověšená blýskavými šňůrami korálů, vždycky připomínala jakýsi podivný hmyz, hlavně kvůli obrovským brýlím, které jí seděly na nose. Když Harry vstoupil, zabývala se zrovna rozdáváním odřených, v kůži vázaných knih na malé kulaté stolky, jichž byla místnost plná. Světlo vrhané svíc-

kami pod stínítky a slabým, omamně vonícím ohněm v krbu bylo tak tlumené, že si nejspíš vůbec nevšimla, když se posadil na místo do stínu. Během příštích pěti minut dorazil zbytek třídy. Ron prolezl poklopem, opatrně se rozhlédl a pak zamířil přímo k Harrymu - nebo alespoň tak přímo, jak to hromady stolků a židlí dovolovaly.

„Už jsme se s Hermionou přestali hádat,“ řekl a posadil se.

„Fajn,“ zavrčel Harry.

„Ale Hermiona ti vzkazuje, že by nebylo špatné, kdyby sis na nás přestal vylévat svou špatnou náladu,“ dodal Ron.

„Ale já ne -“

„Jen ti předávám vzkaz,“ skočil mu Ron do řeči. „Ale myslím si, že má pravdu. My nemůžeme za to, jak se k tobě Seamus a Snape chovají.“

„Nikdy jsem neřekl, že -“

„Dobrý den,“ pravila profesorka Trelawneyová svým zamlženým snivým hlasem a Harry zmlkl s pocitem rozčilení a studu. „A vítejte zpět na jasnovidectví. Samozřejmě jsem celé prázdniny sledovala vaše osudy a jsem velmi šťastná, že jste se všichni v pořádku vrátili do Bradavic - jak jsem pochopitelně předpokládala.“

„Na stolech máte připravené knihy *Orákulum snů* od Inigo Imago. Výklad snů je nejdůležitější součástí jasnovidectví a s nejvyšší pravděpodobností se s ním setkáte u zkoušek NKÚ. Samozřejmě si nemyslím, že úspěch či neúspěch u zkoušek má nějaký význam, pokud jde o posvátné umění předpovídání budoucnosti. Máte-li vševidoucí oko, vysvědčení a známky pro vás mnoho neznamenají. Přesto však by vás ředitel rád všechny viděl u zkoušek, takže...“

Její hlas se pomalu vytratil, takže nikdo nepochyboval, že profesorka Trelawneyová je nad tak přízemní věci, jako jsou zkoušky, povznesená.

„Nalistujte si prosím předmluvu a přečtěte si, co Imago říká o interpretaci snů. Pak se rozdělte do dvojic. Použijte *Orákulum snů* a pokuste se vyložit si navzájem své sny. Začněte.“

Naštěstí jasnovidectví nebyla dvouhodinovka. Ve chvíli, kdy dočetli úvod, měli už stěží deset minut na samostatnou práci. Dean seděl s Nevillem u stolu vedle Rona a Harryho a Neville se pustil do zdlouhavého popisu noční můry, ve které se vyskytovaly obří nůžky s kloboukem jeho babičky; Harry a Ron se na sebe otráveně koukli.

„Já si nikdy svoje sny nepamatuju,“ řekl Ron, „začni ty.“

„Aspoň jeden si pamatovat musíš,“ řekl netrpělivě Harry.

O své sny se nehodlal s nikým dělit. Věděl přesně, co jeho pravidelná noční můra o hřbitově znamená, nepotřeboval, aby mu to Ron, profesorka Trelawneyová nebo to pitomé *Orákulum snů* řeklo.

„No, minulou noc se mi zdálo, že hraju famfrpál,“ začal Ron a tvář se mu stáhla soustředěním, „co myslíš, že to znamená?“

„Pravděpodobně tě sežere obří ibišek nebo tak něco,“ pravil Harry a zalistoval v *Orákulu*. Hledat v knize kousky snů byla nudná práce a ani žádost profesorky Trelawneyové, aby si po celý příští měsíc vedli deník snů, Harryho nenadchla. Když zazvonil zvonek, vyrazil s hlasitě brblajícím Ronem k poklopu.

„Všimáš si, kolik už máme domácích úkolů? Binns nám zadal jeden a půl stopy dlouhé esej o válkách obrů, Snape chce stopu o měsíčním kameni a teď ještě měsíc zapisování snů pro Trelawneyovou! Fred a George měli pravdu! Doufám, že Umbridgová...“

Když vstupovali do učebny obrany proti černé magii, profesorka Umbridgová v chlupatém růžovém kardiganu a s černou sametovou mašlí ve vlasech už seděla za stolem. Harry se nemohl zbavit myšlenky na velkou černou mouchu, sedící na hlavě ještě větší žáby.

Žáci vstupovali do třídy v tichosti; profesorku Umbridgovou ještě neznali a netušili, jestli bude přísná.

„Dobré odpoledne!“ řekla, když se všichni posadili.

Několik lidí zahuhlalo odpověď.

„Ale, ale,“ řekla profesorka Umbridgová, „*Takhle* by to nešlo! Chtěla bych, abyste odpovídali „Dobré odpoledne, profesorko Umbridgová.“ Takže ještě jednou, ano? Dobré odpoledne, třído!“

„Dobré odpoledne, profesorko Umbridgová,“ zapěli studenti v odpověď.

„Ták, to je ono,“ zasladila profesorka Umbridgová. „A že to nebylo tak těžké, vidíte? Odložte hůlky a připravte si brky, prosím.“

Studenti si vyměnili sklíčené pohledy; rozkaz „odložte hůlky“ ještě na žádné zajímavé hodině nikdy nepadl. Harry hodil hůlku do tašky a vytáhl péro, inkoust a pergamen. Profesorka Umbridgová vytáhla z kabelky svou vlastní, nezvykle krátkou hůlku a ostře zaklepala na tabuli; na černém pozadí se objevila slova:

Obrana proti černé magii - návrat k základním principům

„Do této chvíle bylo vaše učivo v tomto předmětu rozkouskované a stále narušované, že?“ zahájila profesorka Umbridgová a obrátila se na třídu, ruce úhledně složené před sebou. „Neustálé změny učitelů, z nichž většina se neřídila ministerstvem doporučeného kurikula, bohužel způsobili, že vaše vědomosti jsou v pátém ročníku hluboce podstandardní. Ale potěším vás, tyto problémy teď budou vyřešeny. Budeme postupovat podle přísně strukturovaného, teoreticky zaměřeného postupu schváleného ministerstvem. Opište si následující, prosím.“

Znovu zaklepala na tabuli a první věta byla vystřídána následující: „Cíle vyučování“.

- porozumět principům obranných kouzel

- naučit se rozpoznávat situace, v nichž může být obranné kouzlo legálně použito

- použití obranných kouzel v kontextu praxe

Několik minut bylo slyšet jen usilovné škrabání brků o papír. Když si všichni tři cíle opsali, profesorka Umbridgová se zeptala: „Máte knihu *Teorii obranné magie* od Wilberta Slinkharda?“

Ve třídě to začalo šumět.

„Myslím, že to zkusíme znovu,“ pravila profesorka Umbridgová, „pokud vám položím otázku, odpovíte „ano, profesorko Umbridgová“ nebo „ne, profesorko Umbridgová“. Takže: máte *Teorii obranné magie* od Wilberta Slinkharda?“

„Ano, profesorko Umbridgová,“ zaznělo třídou.

„Výborně,“ řekla profesorka Umbridgová, „otevřete si ji na straně pět a přečtěte si kapitulu první - Základy pro začátečníky. A není třeba u toho mluvit.“

Profesorka Umbridgová se uvelebila na židli za učitelským stolem a prohlížela si je vypouklýma žabíma očima. Harry otočil na stranu pět *Teorie obranné magie* a začal číst.

Bylo to zoufale nudné, skoro jako poslouchat profesora Binnse. Cítil, jak jeho soustředění polevuje; brzy už musel číst jednu větu několikrát, aniž by si z ní zapamatoval víc než prvních pár slov. Uplynulo několik tichých minut. Ron roztržitě točil brkem mezi prsty a zíral na stále stejné místo na stránce. Harry se podíval napravo a utržil takový šok, že se okamžitě probral z apatie. Hermiona totiž ještě knihu ani neotevřela. Zírala se zvednutou rukou na profesorku Umbridgovou.

Harry si nepamatoval, že by Hermiona někdy nečetla, když jí to bylo nařízeno, nebo že by vůbec odolala a neotevřela knihu, kterou měla přímo pod nosem. Zvědavě se na ni podíval, ale jemně zatrásla hlavou, aby dala najevo, že nebude odpovídat na žádné otázky, a dál upřeně hleděla na profesorku Umbridgovou, která se stejně upřeně dívala jinam.

Po několika dalších minutách už Harry nebyl sám, kdo sledoval Hermionu. Kapitola, kterou si měli přečíst, byla tak nudná, že stále víc a víc lidí raději sledovalo Hermionin tichý pokus upoutat pozornost profesorky Umbridgové, než aby zápasili se „Základy pro začátečníky“.

Když už půlka třídy hleděla raději na Hermionu než do knihy, rozhodla se profesorka Umbridgová, že je čas přestat situaci ignorovat.

„Chtěla jste se zeptat na něco ohledně první kapitoly, drahoušku?“ zeptala se, jako by si právě teď Hermiony všimla.

„Ne, ohledně té kapitoly ne,“ řekla Hermiona.

„Dobrá, ale my teď právě čteme,“ vycenila profesorka Umbridgová své malé ostré zoubky. „Jestliže máte jiný dotaz, počkáme s ním na konec vyučování.“

„Mám otázku ohledně cílů,“ řekla Hermiona.

Profesorka Umbridgová zvedla obočí.

„Jak se jmenujete?“

„Hermiona Grangerová.“

„Dobře, slečno Grangerová. Myslím, že cíle vám jsou dostatečně jasné, pokud jste si je pozorně přečetla,“ řekla profesorka Umbridgová zarytě sladkým hlasem.

„Ano, ale nejsou,“ řekla Hermiona bez obalu, „není mezi nimi nic o praktickém používání obranných kouzel.“

Nastala chvíle ticha, během níž se většina studentů zamračila na tabuli, kde byly vypsány cíle vyučování.

„Používání obranných kouzel?“ zopakovala profesorka Umbridgová a zasmála se. „Proč, nedokážete si představit, že by se někdo z vás dostal do situace, jenž by vyžadovala použití obranných kouzel, slečno Grangerová. Neočekáváte snad, že budete během vyučování napadena?“

„My nebudeme používat kouzla?“ zeptal se hlasitě Ron.

„Studenti, kteří budou chtít promluvit, se přihlásí, pane-?“

„Weasley,“ řekl Ron a jeho ruka vyrazila do vzduchu.

Úsměv profesorky Umbridgové se ještě rozšířil a otočila se. Harry a Hermiona okamžitě také zvedli ruce. Vypoulené oči chvíli mířily na Harryho a pak se profesorka Umbridgová zeptala Hermionu:

„Ano, slečno Grangerová? Chtěla jste se zeptat ještě na něco?“

„Ano. Není snad smyslem obrany proti černé magii naučit se používat obranná kouzla?“

„Jste snad ministerstvem vyškolená expertka na vzdělávání, slečno Grangerová?“ zeptala se profesorka Umbridgová svým falešně sladkým hlasem.

„Ne, ale -“

„Pak se obávám, že nejste dostatečně způsobilá rozhodovat, co je smyslem předmětu obrana proti černé magii. Náš nový program schválili mnohem zkušenější a moudřejší čarodějové, než jste vy. Budete se učit o obranných kouzlech bezpečným způsobem bez rizik -“

„A k čemu to je,“ řekl Harry hlasitě, „pokud budeme napadeni, nebude to -“

„Ruku, pane Pottere!“ houkla profesorka Umbridgová.

Harryho ruka vystřelila vzhůru. Profesorka Umbridgová se promptně otočila zády, ale to už se hlásili i další studenti.

„Jak se jmenujete?“ otočila se profesorka Umbridgová na Deana.

„Dean Thomas.“

„Ano, pane Thomasi?“

„No, je to tak, jak Harry říká, ne? Kdybychom byli napadeni, nebude to bez rizika.“

„Opakuji,“ usmála se otravně profesorka Umbridgová, „předpokládáte, že budete během mých hodin napaden?“

„Ne, ale -“

Profesorka Umbridgová mu skočila do řeči. „Nechci kritizovat způsob, jakým je tato škola řízena,“ řekla a její žabí tlama se roztáhla v nepřesvědčivém úsměvu, „ale byli jste vystaveni působení několika nezodpovědných čarodějů, velmi nezodpovědných - a to nemluvím o,“ a profesorka Umbridgová se ošklivě zasmála, „nebezpečných křížencích.“

„Pokud myslíte profesora Lupina,“ vypěnil Dean, „tak to byl ten nejlepší, kterého jsme kdy -“

„*Ruku*, pane Thomasi! Jak jsem řekla - učili jste se kouzla, která byla velmi komplexní, neodpovídala vašemu věku a byla potenciálně smrtící. Vystrašili vás, abyste uvěřili, že můžete očekávat útok temné magie každý, dnem -“

„To tedy ne,“ ozvala se Hermiona, „my jen -“

„*Nezvedla jste ruku, slečno Grangerová!*“

Hermiona zvedla ruku a profesorka Umbridgová se k ní otočila zády.

„Podle toho, co jsem se dozvěděla, můj předchůdce nejen že před vámi předváděl zakázané kletby, on je prováděl přímo na vás.“

„Však se taky ukázalo, že je to šílenec, ne?“ rozehrál se Dean. „I tak jsme se toho hodně naučili.“

„*Nezvedl jste ruku, pane Thomasi!*“ zatrylkovala profesorka Umbridgová. „Ministerstvo se nyní domnívá, že teoretické znalosti budou více než potřebné, abyste prošli zkouškou a to je právě to, o čem je škola. A vy se jmenujete?“ dodala a zadívala se na Parvati, která se právě přihlásila.

„Parvati Patilová, a nemají snad zkoušky z obrany proti černé magii i praktickou část? Nebude snad muset ukázat, jaké umíme protikletby a tak podobně?“

„Pokud budete pečlivě studovat teorii, nevidím důvod, proč byste nezvládli předvést v náležitě bezpečných podmínkách zkoušky praktická kouzla,“ řekla profesorka Umbridgová a pokládala to za vyřešené.

„Bez toho, abychom je předtím cvičili?“ zeptala se nedůvěřivě Parvati. „Chcete nám říct, že u zkoušky to bude poprvé, co si ta kouzla vůbec zkusíme?“

„Opakuji, budete-li se dostatečně věnovat teorii -“

„A k čemu je teorie ve skutečném světě?“ zeptal se hlasitě Harry, ruku opět ve vzduchu.

Profesorka Umbridgová se na něj podívala.

„Tohle je škola, pane Pottere, ne skutečný svět,“ řekla měkce.

„Takže my nemáme být připraveni na to, co nás může venku čekat?“

„Venku nic nečeká, pane Pottere.“

„Ano?“ řekl Harry. Zlost, která celý den bublala těsně pod povrchem, pomalu dosahovala bodu varu.

„Kdo myslíte, že by chtěl napadat děti, jako jste vy?“ tázala se profesorka Umbridgová nebezpečně medovým hlasem.

„Hm, nechte mě přemýšlet...“ řekl Harry přehnaně zadumaným hlasem, „Třeba... *Lord Voldemort?*“

Ron zalpal po dechu; Levandule Brownová vykvikla; Neville spadl ze židle. S profesorkou Umbridgovou to ani nehnulo. Zírala na Harryho s temně spokojeným výrazem ve tváři.

„Strhávám Nebelvíru deset bodů, pane Pottere.“

Nastalo ticho. Všichni zírali na Harryho nebo profesorku Umbridgovou.

„A teď bychom si měli ujasnit pár věcí.“

Profesorka Umbridgová se postavila a naklonila se dopředu, opírajíc se rozpláclyma rukama o stůl.

„Řekli vám, že jeden určitý temný mág vstal z mrtvých -“

„Nebyl mrtvý,“ řekl Harry rozzlobeně, „ale ano, vrátil se!“

„Pane-Pottere-už-jste-svou-kolej-připravil-o-deset-bodů-tak-si-to-nedělejte-ještě-horší,“ vychrlila profesorka Umbridgová jedním dechem, aniž by se na něj podívala. „Jak jsem řekla, oznámili vám, že určitý temný mág je opět mezi námi. To je *lež*.“

„To NENÍ lež!“ bránil se Harry, „viděl jsem ho, bojoval jsem s ním!“

„Budete po škole, pane Pottere!“ řekla profesorka Umbridgová vítězně. „Zítرا večer. V pět hodin. V mém kabinetě. Opakuji, je to *lež*. Ministerstvo kouzel vám zaručuje, že vám nehrozí nebezpečí od žádného temného čaroděje. Pokud se stále obáváte, můžete za mnou po hodině přijít. Bude-li vás někdo strašit výmysly o znovuzrozených temných čarodějích, chci o tom vědět. Jsem tu, abych vám pomohla. Jsem vaše přítelkyně. A teď se prosím vraťme ke čtení. Strana pět, Základy pro začátečníky.“

Profesorka Umbridgová se posadila za stůl. Harry vstal. Všichni se na něj dívali; Seamus vypadal vyděšeně a fascinovaně zároveň.

„Harry, ne!“ zašeptala varovně Hermiona a zatahala ho za rukáv, ale Harry se jí vyškubl.

„Takže podle vás Cedrik Diggory umřel jen tak sám od sebe, ano?“ zeptal se Harry a hlas se mu trásl.

Celá třída jako jeden muž se nadechla, protože nikdo, kromě Rona a Hermiony, ještě nikdy neslyšel Harryho mluvit o událostech oné noci, kdy Cedrik Diggory zemřel. Dychtivé pohledy se upíraly střídavě na Harryho a na profesorku Umbridgovou, která koukala na Harryho beze stopy úsměvu na tváři.

„Smrt Cedrika Diggoryho byla tragická nehoda,“ řekla ledově.

„Byla to vražda,“ řekl Harry. Cítil, že se třese. Skoro nikomu o tom neřekl - rozhodně ne třídě třiceti pečlivě naslouchajících studentů. „Zabil ho Voldemort a vy to víte.“

Tvář profesorky Umbridgové měla prázdný výraz. Na chvíli měl Harry dojem, že se chystá na něj zaječet. Pak řekla tím nejhladším, nejsladším dívčím hlasem: „Pojďte sem, pane Pottere, drahoušku.“

Odkopl židli a protáhl se kolem Rona a Hermiony k učitelskému stolu. Třída kolektivně zadržovala dech. Byl tak rozzlobený, že mu bylo jedno, co se stane.

Profesorka Umbridgová vytáhla z kabelky kousek růžového pergamenu, rozbalila ho na stole, namočila brk a začala psát, naklánějíc se tak, že Harry nemohl nic přečíst. Všichni mlčeli. Asi po minutě pergamen srolovala a poklepa-la na něj hůlkou; rolička se stáhla tak pevně, že ji nebylo možno otevřít.

„Odneste to profesorce McGonagallové, drahoušku,“ řekla a papírek mu podala.

Harry si ho mlčky vzal, otočil se, odešel z místnosti a práskl za sebou dveřmi, aniž by se podíval na Rona nebo Hermionu. Rychle kráčel chodbou, vzkaz pro McGonagallovou pevně svíraje v ruce a když zahrnul za roh, narazil na Protivu, malého širokohubého mužička, vznášejícího se ve vzduchu a žonglujícího s několika kalamáři.

„Ale to je přece malý tůňta Potter!“ zachrchlal radostě a upustil dva kalamáře, které se rozbily a inkoust se rozprskl na všechny strany; Harry zavrčel a uskočil.

„Táhni, Protivo.“

„Óóó, náš pomatenec má špatnou náladu,“ provokoval Protiva, letěl za Harrym chodbou a po očku ho sledoval. „Co je to tentokrát, Potty, kamaráde? Slyšíš hlasy? Vidíš věci? Mluvíš cizími jazyky?“

„Řek jsem, nech mě BEJT!“ zařval Harry a utíkal dolů po schodech, ale Protiva se sklouzl po zábradlí za ním.

„Ó, většina si myslí, že jen tak štěká, jiní jsou přesvědčení, že je to jen smutek, ale Protiva ví nejlíp a říká, on se nám zbláznil -“

„SKLAPNI!“

Dveře nalevo od Harryho se rozletěly a z nich se vynořila profesorka McGonagallová s přísným a trochu vyčerpaným výrazem.

„Pottere, proč tu *proboha* tak řvete?“ utrhla se na něj a Protiva se zachichtáním zmizel z dohledu. „Proč nejste na hodině?“

„Byl jsem za vámi poslán,“ řekl Harry škrobeně.

„Poslán? Co tím myslíte, poslán?“

Podal jí vzkaz od profesorky Umbridgové. Profesorka McGonagallová si ho vzala, poklepa-la na něj hůlkou, rozvinula ho a začala číst. Její oči poletovaly z řádku na řádek a postupně se víc a víc zužovaly.

„Pojďte dovnitř, Pottere.“

Následoval ji do jejího kabinetu. Dveře se automaticky zavřely.

„Takže?“ zeptala se profesorka McGonagallová, „je to pravda?“

„Je to pravda?“ zeptal se Harry a jeho tón byl agresivnější, než by si býval přál. „Profesorko?“ dodal o něco zdvořileji.

„Je pravda, že jste křičel na profesorku Umbridgovou?“

„Ano,“ řekl Harry.

„Nazval jste ji lhářkou?“

„Ano.“

„Řekl jste jí, že ten, jehož jméno nesmíme vyslovit, je zpět?“

„Ano.“

Profesorka McGonagallová se posadila za stůl a pečlivě si Harryho prohlížela. Pak řekla: „Vezměte si sušenku, Pottere.“

„Vzít si - co?“

„Sušenku,“ opakovala netrpělivě, ukazujíc na kostkovanou plechovku, stojící na hromádce papírů na jejím stole. „A posaďte se.“

Harrymu už se jednou stalo, že ho profesorka McGonagallová přijala do famfrpálového týmu zrovna ve chvíli, kdy čekal, že mu ukousne hlavu. Posadil se na židli proti ní, podal si zázvorovou sušenku a cítil se stejně zmatený jako tenkrát.

Profesorka McGonagallová odložila vzkaz a vážně se na Harryho podívala.

„Pottere, musíte být opatrný.“

Harry polkl a zíral na ni. Tón jejího hlasu nebyl rázný a přísný jako obvykle, ale hlubší a zračily se v něm obavy a zněl jaksi lidštěji.

„Špatné chování na hodinách Dolores Umbridgové by vás mohlo stát víc než jen stržené body a trest.“

„Co tím -?“

„Pottere, používejte rozum,“ utrhla se na něj profesorka McGonagallová po svém obvyklém způsobu, „víte, odkud přišla, tak také musíte vědět, komu podává hlášení.“

Zazvonil zvonek. Nad nimi a všude kolem se spustil mohutný rámus, jak se stovky studentů přesunovaly chodbami.

„Je tu napsáno, že budete po škole každý večer tento týden, počínaje zítřkem,“ řekla profesorka McGonagallová, hledíc na vzkaz od Umbridgové.

„Každý večer!“ zopakoval polekaně Harry. „Ale, profesorko, nemohla byste -?“

„Ne, nemohla,“ přerušila ho profesorka McGonagallová příkře.

„Ale -“

„Je to vaše učitelka a má plné právo nechat vás po škole. Zítřka v pět hodin večer se budete hlásit v jejím kabinetě. Pamatujte: opatrně s Dolores Umbridgovou.“

„Ale já jsem mluvil pravdu!“ rozzlobil se Harry, „Voldemort se přece vrátil a vy to víte; profesor Brumbál ví, že -“

„Pro rány boží, Pottere!“ řekla profesorka McGonagallová a přísně si narovnála brýle (při zaslechnutí jména Voldemort sebou pořádně trhla). „Myslíte si snad, že tohle je o pravdě a lži? Je to o tom, jak umíte držet pusku a krok a ovládat se!“

Vstala, nozdry nadmuté a ústa stažená v přísnou čárku, a Harry se také postavil.

„Vezměte si ještě sušenku,“ pobídla ho a strčila mu plechovku pod nos.

„Ne, děkuji,“ řekl Harry studeně.

„Nebudte směšný,“ odsekla.

Harry si jednu vzal.

„Děkuji,“ řekl zdráhavě.

„Neposlouchal jste řeč Dolores Umbridgové na zahájení školního roku, Pottere?“

„Ano,“ řekl Harry, „Ano... Říkala, že... Pokrok bude potlačován nebo... Že se ministerstvo bude pokoušet vměšovat do záležitostí Bradavic...“

Profesorka McGonagallová si ho chvíli prohlížela, pak nakrčila nos, obešla stůl a otevřela dveře.

„No, jsem ráda, že alespoň Hermionu Grangerovou posloucháte pozorně,“ řekla a vyprovodila ho ven.

— KAPITOLA TŘINÁCTÁ —

Po škole s Dolores

Večeře ve velké síni nebyla tentokrát pro Harryho moc příjemná. Novinky o jeho překřikovací bitvě s profesorkou Umbridgovou se šířila rychlostí slušnou i na bradavické poměry. Seděl s Ronem a Hermionou a všude kolem slyšel špitání. Zajímavé bylo, že se nikdo nestaral, jestli je uslyší nebo ne. Bylo to jako by doufali, že se našte a začne zase křičet, takže se všichni jeho příběh dozvědí z první ruky.

„Říkal, že Cedrik Diggory byl zavražděn...“

„Tvrdil, že se bil s ty-víš-kým...“

„Cože, nepovídej...“

„Co si o sobě vůbec myslíš?“

„Víš co nechápu,“ procedil Harry skrz zaťaté zuby a položil nůž a vidličku (ruce se mu třásl tak, že je nemohl udržet), „proč všichni před dvěma měsíci uvěřili Brumbálovi...“

„Já si nejsem jistá, Harry, jestli mu věřili,“ pravila chmurně Hermiona, „pojdte, vypadneme odsud.“

Praštila nožem a vidličkou na stůl; Ron sice toužebně sledoval nedojedený koláč, ale netrhal partu. Šli velkou síní k východu a v zádech cítili upřené pohledy.

„Co tím myslíš, že si nejseš jistá, jestli mu uvěřili?“ zeptal se Harry Hermiony, když dorazili do prvního poschodí.

„Ty nevíš, jaké to bylo, když se to stalo,“ řekla Hermiona tiše, „objevil ses uprostřed trávníku s Cedrikovým mrtvým tělem... Nikdo z nás neviděl, co se událo v bludišti... Měli jsme jen Brumbálovo slovo, že se ty-víš-kdo vrátil a zabíjí Cedrika a bojoval s tebou.“

„A to je taky pravda!“ řekl nahlas Harry.

„Já vím, že je, Harry, mohl bys mě *prosím* přestat pořád osočovat?“ řekla Hermiona unaveně. „Jenže než si všichni mohli uvědomit, že je to pravda, odjeli na léto domů a tam si dva měsíce četli, že jsi cvok a Brumbál je senilní!“

Mířili k nebelvírské věži a do oken bušil vytrvalý déšť. Harrymu připadalo, že první den byl dlouhý jako celý týden, ale i tak měl ještě kupu domácích úkolů. Nad pravým okem se mu usadila tupá pulzující bolest. Když zahýbali do chodby k Buclaté dámě, podíval se z okna směrem k pozemkům za školou. V Hagridově chýši se pořád nesvítilo.

„*Mimulus mimbletonia*,“ řekla Hermiona ještě než se Buclatá dáma stačila zeptat. Obraz se otevřel a všichni tři se protáhli dovnitř.

Společenská místnost byla skoro prázdná; všichni ještě večereli. Zpod jednoho křesla se vyřítil Křivonožka a s hlasitým předemím je běžel pozdravit, a když se Harry, Ron a Hermiona usadili do svých oblíbených křesel u krbu, vylezl Hermioně na klín a stočil se do klubíčka jako chlupatý zrzavý polštářek. Harry koukal do plamenů a cítil se úplně vyčerpaný.

„Jak jen může Brumbál tohle dopustit?“ vykřikla najednou Hermiona a Harry s Ronem nadskočili; Křivonožka seskočil na zem a tvářil se uraženě. Hermiona praštila pěstmi do opěradel, takže z dřer vylezly kousky vycpávky. „Jak může nechat tu strašnou ženskou, aby nás učila? Navíc před NKÚ!“

„No, vždyť jsme nikdy v podstatě pořádného učitele obrany proti černé magii neměli, ne?“ řekl Harry. „Víš, co se povídá, Hagrid nám to říkal - nikdo to místo nechce, protože je prý prokleté.“

„To sice ano, ale zaměstnat někoho, kdo nás doslova odmítá učit kouzla! Co má Brumbál za lubem?“

„A ještě k tomu chce, aby jí lidi donášeli,“ dodal temně Ron. „Vzpomeňte si, jak říkala, že za ní máme přijít, kdyby někdo mluvil o tom, že se ty-víš-kdo vrátil?“

„Ale to je jasné, že tu je proto, aby špehovala - proč jinak by ji sem Popletal posílal?“ odsekla Hermiona.

„Jen se zase nezačněte hádat,“ přerušil je unaveně Harry, když Ron otevřel pusku. „Nemohli bychom prostě... prostě udělat ty domácí úkoly, ať to máme za sebou...“

Přinesli si tašky, které odložili v rohu. Ostatní se vraceli z večeře. Harry se schválně nedíval ke dveřím za obrazem, ale i tak cítil upřené pohledy.

„Uděláme nejdřív ten pro Snapea?“ zeptal se Ron a namočil brk do inkoustu. „*Vlastnosti... měsíčního... kamene... a jeho použití... při přípravě lektvarů*,“ diktoval si polohlasně. „Tak.“ Podtrhl nadpis a pak se podíval na Hermionu a čekal.

„Takže, jaké jsou vlastnosti měsíčního kamene a jeho použití při přípravě lektvarů?“

Ale Hermiona neposlouchala; pošilhávala do vzdáleného rohu místnosti, kde seděli Fred, George a Lee Jordan, obklopeni hloučkem nevinně vyhlížejících prvňáků, kteří žvýkali cosi, co jim Fred podával z velkého papírového pytle.

„Je mi líto, ale zašli moc daleko,“ řekla a vstala, tváříc se krajně rozzlobeně. „Rone, jdeme.“

„Já - co?“ hrál Ron o čas. „Ne - heleď, Hermiono - přece jim nemůžeme zakázat rozdávat cukrátky.“

„Víš moc dobře, že to jsou nugátky Krvácení z nosu - nebo Blinkací pastilky nebo -“

„Omdlévací řezy,“ dodal Harry tiše.

Prvníci se jeden za druhým, jako by je po hlavě praštila neviditelná palička, svezli v bezvědomí z židlí; někteří rovnou na zem, jiní zůstali s vyplazeným ja-

zykem viset za paže za opěradlo. Několik lidí se rozesmálo; Hermiona ale napřímila ramena a odrážovala k Fredovi a Georgovi, kteří drželi v rukou desky s papíry a pozorně prvňáky sledovali. Ron se nadzdvihl z křesla, chvíli tak vydržel a pak zamumlal k Harrymu: „Má to pod kontrolou“ a zapadl do křesla tak hluboko, jak jen to šlo.

„To to jste přehnali!“ řekla rozhodně Hermiona Fredovi s Georgem, kteří se zatvářili překvapeně.

„Máš pravdu,“ přikývl George, „tahle dávka vypadá dost silná, vid?“

„Už jsem vám říkala ráno, že nemůžete to svoje svinstvo testovat na studentech?“

„Platíme jim!“ rozhořčil se Fred.

„To je mi jedno, může to být nebezpečné!“

„Svinstvo,“ řekl Fred.

„Uklidni se, Hermiono, jsou v pořádku!“ ubezpečil ji Lee, který právě strkal prvňákům do úst růžové pastilky.

„Jo, koukej, už se probírají,“ řekl George.

Pár prvňáků se pohnulo. Někteří byli docela v šoku, když zjistili, že leží na zemi nebo visí na opěradle, takže Harrymu došlo, že Fred a George je nejspíš nevarovali, co bude následovat.

„Je ti dobře?“ zeptal se George laskavě malé tmavovlasé holčičky, která ležela u jeho nohou.

„Já - já myslím, že ano,“ odpověděla třaslavým hláskem.

„Výborně,“ řekl šťastně Fred, ale Hermiona mu vyrvala desky i sáček s Omdlévacími řezy z rukou.

„To NENÍ výborné!“

„Ale je, jsou přece živí, ne?“ zlobil se Fred.

„Tohle nemůžete dělat, co kdyby opravdu onemocněli?“

„Nemohou onemocnět, už jsme to všechno zkoušeli na sobě, jen potřebujeme vědět, jestli i ostatní reagují stejně...“

„Jestli toho nenecháte, tak -“

„Nás necháš po škole?“ zeptal se Fred hlasem, který jasně říkal, že si to může zkusit.

„Necháš nás za trest opisovat věty?“ ušklíbl se George.

Celá místnost se rozesmála. Hermiona se napřímila v plné své výšce; její oči se zúžily a z hustých vlasů přímo sršely elektrické blesky.

„Ne,“ řekla a hlas se jí chvěl rozčilením, „napíšu vaší mámě.“

„To neuděláš,“ zděsil se George a ustoupil o krok vzad.

„Ale ano, udělám,“ ujistila ho Hermiona temně, „nemůžu vám zabránit, abyste ty věci jedli sami, ale nebudete je dávat prvňákům.“

Fred a George stáli, jako by je zasáhl blesk. Hermionina výhrůžka byla pěkná podpásovka. S posledním varovným pohledem hodila po Fredovi jeho desky a pytlík řezů a odkráčela ke svému křeslu u krbu.

Ron byl zalezlý tak nízko, že jeho nos byl na stejné úrovni jako jeho kolena.

„Děkuji ti za podporu, Rone,“ řekla mu Hermiona jedovatě.

„Poradila sis s tím výborně,“ zahuhlal Ron.

Hermiona chvíli koukala na papír před sebou a pak podrážděně pravila: „Nemá to cenu, nemůžu se soustředit. Jdu si lehnout.“

Otevřela tašku; Harry čekal, že začne uklízet knihy, ale místo toho vyndala dva šišaté vlněné předměty, položila je na stůl, zakryla je několika pomačkanými kusy pergamenu a zlomeným brkem a poodstoupila, aby posoudila výsledný efekt.

„Co to, u brady Merlinovy, provádíš?“ zeptal se Ron a koukal se na ni, jako by měl pochybnosti o jejím duševním zdraví.

„To jsou kloboučky pro domácí skřítky,“ odpověděla promptně a cpala do tašky knihy, „udělala jsem je v létě. Bez magie pletu opravdu pomalu, ale teď, když jsem ve škole, můžu jich udělat daleko víc.“

„Ty tu necháváš klobouky pro domácí skřítky?“ zeptal se pomalu Ron. „A nejdřív je přikrýváš odpadky?“

„Ano,“ děla Hermiona a hodila si tašku na záda.

„To není fér,“ rozzlobil se Ron, „snažíš se je obelhat, aby ty klobouky zvedli. Dáváš jim svobodu, i když o ni možná nestojí!“

„Samozřejmě, že o ni stojí!“ řekla okamžitě Hermiona a tváře jí červenaly, „opovaž se na ně sáhnout, Rone!“

Pak se otočila a zmizela. Ron počkal, až zmizí v chodbě k dívčím pokojům a pak s klobouků smetl odpadky.

„Měli by aspoň vidět, co berou do ruky,“ pravil rozhodně. „Každopádně,“ zvedl pergamen, na který si připravil nadpis eseje pro Snapea, „nemá cenu se teď, bez Hermiony, pokoušet tohle dodělat. Nemám páru, k čemu jsou dobré měsíční kameny, ty snad ano?“

Harry zavrtěl hlavou a všiml si, že bolest v pravém spánku je ještě horší. Myslel na dlouhou práci o válkách obrů a v hlavě ho bodalo. Ačkoliv dobře věděl, že ráno toho bude litovat, naskládal knihy zpět do tašky.

„Jdu taky do postele.“

Na cestě ke dveřím minul Seamuse, ale nepodíval se na něj. Chvilku měl dojem, že Seamus otevírá pusy a chce promluvit, ale přidal do kroku a brzy stoupal po klidném a tichém točitém schodišti, kde už žádné provokace nehrozily.

★

Další den bylo stejně olovené nebe a pošmourno jako dosud. Hagrid u snídaně zase nebyl.

„Ale taky dneska nemáme Snapea,“ řekl povzbudivě Ron.

Hermiona široce zívla a nalila si kávu. Zdála se být něčím potěšena a když se jí Ron zeptal, čím, řekla: „Kloboučky jsou pryč. Vypadá to, že domácí skřítkové přece jen touží po svobodě.“

„Nesázal bych na to,“ podotkl Ron. „Možná to nevzali jako oblečení. Mně to ani nepřišlo jako klobouky, spíš jako vlněné měchýře.“

Hermiona s ním celé dopoledne nepromluvila.

Měli dvouhodinovku formulí a pak dvě hodiny proměňování. Profesor Kratiknot i profesorka McGonagallová strávili prvních patnáct minut řečením o důležitosti zkoušek NKÚ.

„Mějte na paměti,“ spustil maličký profesor Kratiknot pištivě, sedě jako obvykle na hromádce knih, aby vůbec viděl přes stůl, „že tyto zkoušky mohou ovlivnit vaši budoucnost na mnoho příštích let! Pokud jste ještě nikdy nepřemýšleli o své budoucí práci, teď už je nejvyšší čas. A mezitím budeme muset, obávám se, pracovat ještě tvrději než dosud, abyste všichni dopadli tak, jak si opravdu zasloužíte!“

Pak se přes hodinu věnovali vyvolávacím formulím, které, jak profesor Kratiknot upozorňoval, určitě budou u zkoušek, a nakonec třídu dorazil tím největším domácím úkolem, jaký jim kdy zadal.

Stejně, ne-li horší, to bylo na hodině proměňování.

„Nemůžete zvládnout NKÚ,“ začala přísně profesorka McGonagallová, „bez vážného zájmu, přípravy a studia. Nevidím důvod, proč by někdo z této třídy nemohl udělat NKÚ z proměňování, pokud se tomu bude opravdu věnovat.“ Neville vyloudil smutný nevěřící zvuk. „Ano, vy také, Longbottome,“ řekla profesorka McGonagallová, „kromě nedostatku sebedůvěry na vás nenalézám nic, co by tomu bránilo. Takže... Dnes začneme s mizicemi kouzly. Jsou jednodušší než vyvolávací kouzla, o která se stejně nebudete pokoušet dřív, než dojde na OVCE, ale i tak patří k těm nejtěžším kouzlům, ze kterých budete zkoušeni u zkoušek.“

Měla pravdu; Harry zjistil, že mizicí kouzla jsou úděsně těžká. Na konci dvouhodinovky se ani jemu, ani Ronovi nepodařilo nechat zmizet hlemýžď, na kterých trénovali, i když Ron tvrdil, že ten jeho vypadá trošku bledší. Hermioně se ale podařilo toho svého nechat zmizet hned na třetí pokus a získala tak pro Nebelvír deset bodů. Profesorka McGonagallová byla jediná, kdo jim nezadal domácí úkol; jen jim řekla, ať si kouzlo procvičí, aby byli zítra připraveni na další pokus.

Teď už Harry s Ronem začínali trochu panikařit a tak místo oběda strávili hodinu v knihovně a hledali něco o měsíčním kameni. Hermiona se na Rona

ještě zlobila kvůli kloboukům a tak se k nim nepřidala. Když vyrazili na péči o kouzelné tvory, Harryho už zase bolela hlava jako střep.

Den byl studený a větrný a když kráčeli k Hagridově chýši na kraji Zapovězeného lesa, sem tam jim ukápla na obličej dešťová kapka. Profesorka Červotočková na ně čekala venku, za stolem z prkna položeného na dřevěné koze, na němž měla vyrovnané větvičky. Když Ron s Harrym dorazili až k ní, zaslouchli za sebou smích; otočili se a spatřili Draca Malfoye, obklopeného svou partičkou zmijozelských kumpánů. Asi jim řekl něco opravdu zábavného, protože Crabbe, Goyle, Pansy Parkinsonová i ostatní se nemohli přestat smát a vzhledem k tomu, jaké pohledy vrhali na Harryho, bylo více než jasné, co bylo předmětem onoho náramného vtipu.

„Jsou tu všichni?“ štekla profesorka Červotočková. „Tak jdem na to. Kdo mi řekne, co je tohle za věci?“

Ukázala na hromádku větévek. Hermionina ruka okamžitě vyletěla vzhůru. Malfoy, který stál za ní, ji napodobil a Pansy Parkinsonová zavyla smíchem, který se změnil ve výkřik, když dřívka na stole vyskočila do vzduchu a ukázalo se, že ve skutečnosti jde o malinké skřítkovité potvůrky se sukovitými rukama s dvěma větvičkovitými prsty a legračními placatými tvářičkami, které vypadaly jako vyřezané z kůry a z nichž se na ně dívaly hnědé hmyzí oči.

„Óóóó!“ udělaly Parvati a Levandule a Harryho to znechutilo. Každý by si mohl pomyslet, že jim snad Hagrid nikdy neukázal nic opravdu zajímavého; pravda, tlustočervi byli trochu nudní, ale salamandři a hypogryfové byli skutečně zajímaví a třaskaví skvorejší snad až moc.

„Bud'te prosím zticha, děvčata!“ napomenula je ostrě profesorka Červotočková a hodila živým dřívkům hrst něčeho, co vypadalo jako hnědá rýže a po čem se stvořeníčka okamžitě vrhla. „Takže - ví někdo, co je to za tvory? Slečno Grangerová?“

„Podlézavci,“ řekla Hermiona, „jsou to strážci stromů, obvykle žijí na stromech, ze kterých se dělají hůlky.“

„Pět bodů pro Nebelvír,“ řekla profesorka Červotočková. „Ano, jsou to podlézavci, a jak slečna Grangerová správně uvedla, vyskytují se většinou na stromech, ze jejichž dřeva se vyrábějí hůlky. Ví někdo, čím se živí?“

„Stínkami,“ řekla okamžitě Hermiona. To vysvětlovalo, proč se ta zrníčka rýže hýbala. „Ale raději vilími vajíčky, pokud se k nim dostanou.“

„Správně, dalších pět bodů. Takže, potřebujete-li listy nebo dřevo ze stromů, kde žije podlézavec, je dobré mít u sebe pár stínek, abyste ho mohli odlákat. Možná nevypadají nebezpečně, ale když je rozzlobíte, pokusí se vám vyškřábat oči prsty, které, jak vidíte, jsou docela ostré a je lepší se jim vyhnout. Takže kdybyste laskavě postoupili blíž, vezměte si pár stínek a jednoho podlézavce a pořádně si ho prostudujte. Do konce hodiny chci mít náčrtek s popisem jednotlivých částí těla.“

Třída se shlukla kolem stolu. Harry se šikovně přesunul ke kraji, takže byl teď vedle profesorky Červotočkové.

„Kde je Hagrid?“ zeptal se, zatímco ostatní si vybírali podlézavce.

„Neptej se,“ odpověděla profesorka Červotočková, což byl přesně tentýž přístup, jaký zaujala posledně, když za Hagrida suplovala hodinu. Draco Malfoy se šklebem ve špičaté tváři se naklonil přes stůl k Harrymu a popadl největšího podlézavce.

„Možná,“ řekl polohlasně, aby ho slyšel jen Harry, „možná ten velkej trouba někde přišel k pořádnému úrazu.“

„To spíš přijdeš ty, jestli nebudeš zticha,“ upozornil ho, také polohlasem, Harry.

„Možná se zapletl do něčeho, co je na něj moc *velký*, jestli rozumíš, co tím chci říct.“

Malfoy odešel, vrhaje po Harrym přes rameno kluzké pohledy a Harrymu se zatočila hlava. Ví snad Malfoy něco? Jeho otec je koneckonců Smrtijed; co když má nějaké zprávy o Hagridovi, které se ještě nedonesly k uším Řádu? Harry spěchal k Ronovi a Hermioně, kteří seděli v trávě a snažili se přesvědčit jednoho podlézavce, aby vydržel v klidu aspoň tak dlouho, než se jim podaří ho nakreslit. Harry vytáhl pergamen a brk, dřepil si k nim a šeptem jim sděloval, co se právě dozvěděl od Malfoye.

„Kdyby se Hagridovi něco stalo, Brumbál by to věděl,“ řekla Hermiona, „když vypadáš vyděšeně, jenom tím Malfoyovi nahráváš; vyvodí si z toho, že nevíme, co se děje. Budeme ho muset ignorovat, Harry. Na, podrž chvíli toho podlézavce, ať můžu nakreslit jeho obličej...“

„Jo,“ ozval se z nedaleko stojící skupinky Malfoyův hlas, „táta před pár dny mluvil s ministrem a vypadá to, že Ministerstvo už má dost toho, jak se tady učí. Takže i kdyby se tu ten přerostlej idiot zase objevil, rovnou ho pošlou balit si kufry.“

„AU!“

Harry stiskl podlézavce tak silně, že ho málem zlomil a za trest schytl dvě pořádná škrábnutí do ruky. Harry ho pustil. Crabbe a Goyle, kteří se už tak bavili představou Hagrida vyhozeného na dlažbu, propukli v chechot, když viděli, jak se Harryho podlézavec plnou rychlostí rozběhl k Zapovězenému lesu a brzy zmizel v koruně stromu. Když k nim konečně dolehl vzdálený zvuk zvonu, Harry zabalil krví potřísněný obrázek podlézavce a vyrazil na hodinu bylinkářství s rukou ovázanou Hermioniným kapesníkem a ozvěnou Malfoyova smíchu v uších.

„Jesli ještě jednou nazve Hagrida idiotem...“ vrčel skrt zařáté zuby.

„Harry, nezačínej si s Malfoyem, nezapomínej, že je prefekt, může ti to opravdu dost ztížit...“

„Páni, to by mě zajímalo, jaký to je mít těžkej život,“ řekl Harry sarkasticky. Ron se zasmál, ale Hermiona se mračila. Společně překonali zeleninový záhonek. Obloha pořád ještě vypadala, jako by se nemohla rozhodnout, jestli chce přšet nebo ne.

„Jen bych chtěl, aby si Hagrid pospíšil a vrátil se, to je všechno,“ řekl Harry. „A *neříkejte*, že ta Červotočková je lepší učitelka!“ dodal výhrůžně.

„To jsem ani nechtěla,“ uklidnila ho Hermiona.

„Protože nikdy nebude tak dobrá jako Hagrid,“ dokončil Harry pevně, dobře si vědom faktu, že právě absolvoval příkladnou hodinu péče o kouzelné tvory a to ho švalo.

Dveře nejbližšího skleníku se právě otevřely a ven se vyhrnulo několik čtvrtáků, mezi nimiž byla i Ginny.

„Ahoj,“ pozdravila zvesela, když je míjela. O pár vteřin později vyplula Luna Lovegoodová, na nose měla šmouhu od hlíny a vlasy měla na temeni svázané do uzlu. Když spatřila Harryho, její vypoulené oči se vykulily ještě víc a namířila si to rovnou k němu. Většina jeho spolužáků se na ně zvědavě zadívala. Luna se nadechla a, aniž by pozdravila, vychrlila: „Věřím, že ten, jehož jméno nesmíme vyslovit je zpět a že jsi s ním bojoval a utekl mu.“

„Eh - díky,“ řekl Harry. Luna měla v uších cosi, co vypadalo jako oranžové ředkvičky, což Parvati a Levanduli ohromně pobavilo a začaly se chichotat, ukazující si na její ušní lalůčky.

„Klidně se smějte,“ zvýšila Luna hlas, neboť se zřejmě domnívala, že Parvati a Levandule se smějí tomu, co právě řekla. „Ale kdysi lidé věřili, že neexistují takové věci jako blebtající bzučozvuk nebo zmuchloroh smrkáč!“

„Ale to přece měli pravdu, ne?“ namítla Hermiona netrpělivě. Nic jako blebtající bzučizvuk ani zmuchloroh smrkáč opravdu *neexistovalo*.“

Luna jí věnovala opovrhlivý pohled a odvrátila se. Ředkvičky se zuřivě kývaly a Parvati s Levandulí už nebyly jediné, kdo se smál.

„Mohla bys prosím přestat urážet těch několik málo lidí, kteří mi věří?“ zeptal se Harry Hermiony, když pokračovali ke skleníku.

„Proboha, Harry, jsou tu i lepší než je ona,“ řekla Hermiona, „Ginny mi říká, že Luna věří takovým věcem jen tak dlouho, dokud neexistuje žádný důkaz. Ani bych nic jiného neočekávala od někoho, jehož táta je vydavatelem *Pokroucených slovíček*.“

Harry pomyslel na přízračné okřídleně koně, které viděl tu noc, kdy přijel a na to, že Luna je vidí také. Jeho nálada trochu poklesla. Lhala snad? Ale než si to mohl pořádně promyslet, přistoupil k němu Ernie Macmillan.

„Chtěl bych, abys věděl, Pottere,“ řekl zvučným hlasem, „že ti nevěří jen po divíni. Já osobně ti věřím na sto procent. Moje rodina vždycky pevně stála za Brumbálem a já také.“

„Eh - díky moc, Ernie,“ řekl Harry, kterého to zarazilo, ale potěšilo. Ernie byl někdy trochu patetický, ale Harry měl radost, že mu vyjádřil podporu někdo, komu se v uších nehoupají ředkvičky. Ernieho slova smetla s tváře Levandule Brownové úsměv a když se Harry vracel za Ronem a Hermionou, zachytil výraz Seamuse Finnigana, který byl zmatený a vzdorný zároveň.

Profesorka Prýtová zahájila hodinu přednáškou o NKÚ, což už ovšem nikoho nepřekvapilo. Harry toužil po tom, aby s tím učitelé přestali; pokaždé, když pomyslel na tu horu domácích úkolů, která na ně čekala, žaludek se mu zkroutil, a na konci bylinkářství to nebylo o moc lepší - profesorka Prýtová jim zadala další esej. O hodinu později se nebelvírstí, silně páchnoucí dračím trusem, oblíbeným to hnojivem profesorky Prýtové, trousili do hradu a nikdo moc nemluvil; měli za sebou další dlouhý den.

Jelikož Harry měl hlad jako vlk a v pět hodin ho čekal první trest u Umbridgové, zamířil rovnou na večeri a ve věži se nestavoval, aby stačil něco pojmít, než bude muset čelit tomu, co si na něj připravila. Ještě nedorazil ani ke vchodu do velké síně, když na něj zajčel hlasitý, rozzlobený hlas: „Hej, Pottere!“

„Co zas,“ zamumlal unaveně a otočil se. Za ním stála Angelina Johnsonová a vypadala velmi dohřátě.

„Já ti řeknu, *co zas*,“ nadávala a zuřivě ho píchala prstem do hrudi, „jak to, že ses nechal v pátek od pěti zavřít po škole“

„Co?“ nechápal Harry. „Proč... Ach bože, zkoušky na brankáře!“

„Teď si vzpomíná,“ vrčela Angelina, „neříkala jsem ti snad, že chci provést zkoušku s *celým* týmem a najít někoho, kdo bude sedět *každému*? Neříkala jsem ti, že kvůli tomu extra zmluvím hřiště? A ty ses teď rozhod, že tam nebudeš!“

„Já jsem si to nevybral!“ bránil se Harry, protože nespravedlivost obvinění se ho dotkla. „Dostal jsem trest od Umbridgky, jen proto, že jsem jí řekl pravdu o ty-víš-kom!“

„Fajn, tak můžeš rovnou jít a požádat ji, ať tě na pátek propustí,“ zuřila Angelina, „a nezajímá mě, jak to uděláš. Řekni jí, že ty-víš-kdo je jen výplod tvé představivosti, jestli chceš, jen *tam prostě buď!*“

Otočila se jako na obrtlíku a oddusala pryč.

„Víte co?“ řekl Harry Ronovi a Hermioně, když dorazili do velké síně. „Asi zkontaktujeme Puddlemere United, jestli náhodou Oliver Wood nezemřel při tréninku, protože se mi zdá, jako by do Angeliny vstoupil jeho duch.“

„Na kolik odhaduješ šanci, že tě Umbridgová v pátek pustí?“ zeptal se Ron skepticky, když se usazovali ke stolu.

„Na záporný číslo,“ odpověděl temně Harry a nakládal si na talíř jehněčí řízky. „Zkusím to. Nabídnou jí, že budu po škole ještě dvakrát navíc nebo tak něco, nevím...“ Spolknul sousto brambor a dodal: „Doufám, že si mě tam nenechá dnes večer moc dlouho. Uvědomujete si, že musíme napsat tři eseje, procvičit si

mizící kouzlo pro McGonagallovou, vymyslet protizaklínadlo pro Kratiknota, dodělat obrázek podlézavce a začít ten deník snů pro Trelawneyovou?“

Ron zasténal a obrátil oči ke stropu.

„A k tomu to vypadá, že bude lejt.“

„Co to má co dělat s našimi domácími úkoly?“ podívala se Hermiona a zvedla obočí.

„Nic,“ odpověděl Ron a uši mu zrudly.

Za pět minut pět se s nimi Harry rozloučil a vyrazil ke kabinetu profesorky Umbridgové. Když zaklepal, ozvalo se zase tím sladkým hlasem „Dále“. Opatrně vstoupil a rozhlížel se.

Znal ten kabinet, když v něm přebývali tři další učitelé.

Za časů Zlatoslava Lockharta tu visela spousta jeho vlastních portrétů. Když tu vládl profesor Lupin, mohli jste si být jistí, že tu potkáte nějakou podivnou stvůru v kleci nebo v teráriu. Podvodník, který se vydával za Moodyho, tu měl různé nástroje a artefakty na detekování skrytých a zlých věcí.

Ale teď to tu Harry nepoznával. Na všech rovných plochách ležely krajkové dečky a ubrusy. Bylo tu několik váz se sušenými květinami, každá opět postavená na dečce a na jedné stěně visela sbírka zdobených talířů, potíštěných obrázky kořátek s barevnými mašlemi kolem krku. Byly tak odpuzující, že na ně Harry musel zírat, dokud ho profesorka Umbridgová neoslovila.

„Dobrý večer, pane Pottere.“

Harry se lekl a rozhlédl se. Původně si jí nevšiml, protože na sobě měla soupravu se vzorem bledých květů, která splývala se stejně vzorovaným ubrusem na stole za ní.

„Dobrý večer, profesorko Umbridgová,“ pozdravil škrobeně Harry.

„Posaďte se,“ řekla a ukázala na malý stolek obalený krajkou, vedle něhož stála židle s rovným opěradlem. Na stolku na něj čekal prázdný kus pergamenu.

„Eh,“ řekl Harry a nehýbal se, „profesorko Umbridgová. Eh - než začneme, chtěl bych - chtěl bych vás požádat o... O laskavost.“

Vypouklé oči se zúžily.

„Ano?“

„Totiž... Jsem v nebelvírském famfrpálovém týmu. A původně jsem měl být v pátek v pět hodin na zkoušce pro nového brankáře a říkal jsem si - jestli bych mohl vynechat trest a - nahradit ho jindy...“

Ještě než větu dokončil, věděl, že to nemělo cenu.

„Ó ne,“ řekla Umbridgová a usmála se tak široce, že to vypadalo, jako by spolkla obzvlášť šťavnatou mouchu. „Ó ne ne ne. Toto je tvůj trest za šíření zlých a ošklivých výmyslů, kterými jste chtěl upoutat pozornost, Pottere, a tresty se nemohou měnit tak, aby se přizpůsobovaly požadavkům viníka. Kdepak,

přijdete zítra v pět hodin, další den také a v pátek také a budete po škole, jak vám bylo řečeno. Domnívám se, že je dobře, že kvůli trestu zmeškáte něco, co byste rád udělal. Napomůže to lekci, kterou vám chci udělit.“

Harry cítil, jak se mu do hlavy hrne krev a v uších slyšel dunivý zvuk. Tak „zlé a ošklivé výmysly na upoutání pozornosti,“ ano?

Dívala se na něj s hlavou lehce nakloněnou na stranu, stále se široce usmívajíc, jako kdyby přesně věděla na co myslí a čekala, jestli zase začne křičet. Se vši energií napřenu na sebeovládání se Harry otočil, odložil si tašku ke stolku a posadil se.

„No vidíte,“ zasladila Umbridgová, „už se umíme lépe ovládat, že? A teď pro mě něco napíšete, Pottere. Ne, ne vaším brkem,“ zarazila ho, když se Harry sklonil k tašce. „Použijete můj speciální brk. Tu máte.“

Podala mu dlouhé, tenké černé péro s velmi ostrým hrotem.

„Chci, abyste napsal *nesmím říkat lži*,“ řekla měkce.

„Kolikrát?“ zeptal se Harry celkem obstojně zdvořilým hlasem.

„Ó, tak dlouho, dokud se vám to *nevstřebá*,“ řekla sladce Umbridgová. „Začněte.“

Posadila se ke svému stolu a položila si před sebe hromádku pergamenů, které vypadaly jako práce, čekající na opravení. Harry uchopil pero a pak si něco uvědomil.

„Nedala jste mi inkoust,“ řekl.

„Nepotřebuješ inkoust,“ řekla profesorka Umbridgová a v jejím hlase byl náznak smíchu.

Harry se dotkl špičkou brku papíru a psal: *nesmím říkat lži*.

A zalapal po dechu bolestí. Slova se objevila na pergamenu vyvedená v zářivě červeném inkoustu. Zároveň se objevila i na hřbetu Harryho pravé ruky, jako by je tam někdo vyřezal skalpelem - ale jak se na něj díval, kůže se zase zahojila, jen zůstala trochu červenější.

Harry se podíval na profesorku Umbridgovou. Ta se na něj také dívala, žabí ústa roztažená do úsměvu.

„Ano?“

„Nic,“ odpověděl tiše Harry.

Vrátil se k pergamenu, položil na něj brk a napsal *nesmím říkat lži* a znovu cítil řezavou bolest, jak se slova objevila na jeho ruce; a opět se o vteřinu později zahojila.

A tak to pokračovalo. Znovu a znovu psal Harry větu na pergamen a brzy mu došlo, že nepíše inkoustem, ale svou vlastní krví. A znovu a znovu se slova objevovala na jeho ruce a jakmile opět položil pero na pergamen, zmizela.

Za oknem už byla tma. Harry se neptal, jestli může přestat. Ani se nedíval na hodinky. Věděl, že se na něj dívá a čeká na známku slabosti a to jí nehodlal dopřát, i kdyby tu musel sedět celou noc a otevírat si černým brkem ránu na své vlastní ruce...

Po době, která se zdála být několika hodinami, řekla: „Pojď sem.“

Vstal. V ruce ho bodalo. Když se na ni podíval, kůže byla zahojená, ale úplně červená.

„Ruku,“ řekla.

Natáhl ruku. Vzala ji do své a Harry se málem štitivě otrásl, když se ho dotkla svými tlustými prsty, ozdobenými spoustou ošklivých prstenů.

„Ale ale, vypadá to, že to zatím moc nepomohlo,“ usmála se. „Budeme to muset zkusit zase zítra, že ano? Můžeš jít.“

Harry beze slova opustil kabinet. Škola už byla opuštěná; muselo být po půlnoci. Pomalu šel chodbou a když zahrnul za roh a byl si jistý, že ho nemůže slyšet, rozběhl se.

★

Neměl čas procvičovat si mizící kouzlo, nenapsal jediný záznam do deníku snů, nedokončil obrázek podlézavce a nezačal ani jednu esej. Ráno vynechal snídani a vymyslel si pár snů na jasnovidectví, které měli hned první hodinu a byl překvapen, když se k němu přidal rozčuchaný Ron.

„Jak to, že jsi to neudělal včera?“ zeptal se Harry, zatímco Ron se divoce rozhlížel po místnosti, hledaje inspiraci. Ron, který už spal, když se Harry vrátil, zahuhlal něco o „měl jsem jinou práci“ a pak napsal na papír pár slov.

„To bude muset stačit,“ řekl a zaklapl deník. „Napsal jsem, že se mi zdálo, jak si kupuju nové boty, o tom snad nemůže vymyslet nic divného.“

Pak společně opustili severní věž.

„Jaký to bylo po škole s Umbridgovou? Cos dělal?“

Harry zaváhal a pak řekl: „Psal jsem.“

„To není tak hrozný, ne?“

„Ne.“

„Jo - zapomněl jsem - pustí tě v pátek?“

„Ne,“ řekl Harry.

Ron otráveně vzdychl.

A Harryho čekal další špatný den; na proměňování byl mezi nejhoršími, protože vůbec necvičil. Oběd musel vynechat, protože potřeboval dokončit náčrtek podlézavce a profesorky McGonagallová, Červotočková a Sinistrová jim naložily další domácí úkoly, které neměl šanci udělat, protože večer zase musel za Umbridgovou. A k dovršení všeho si ho našla Angelina Johnsonová

a když se dozvěděla, že nebude v pátek moct a sdělila mu, že ji jeho přístup udivuje a že očekává od hráčů, kteří chtějí zůstat v týmu, že budou upřednostňovat tréninky před vším ostatním.

„Já jsem po škole!“ křičel za ní Harry, když odcházela. „Myslíš, že radši sedím u té staré žáby, než abych hrál famfrpál?“

„Aspoň že je to jen psaní,“ konejšila ho Hermiona, když se Harry vrátil ke svému řízku a ledvinkovému koláči, ze kterých už neměl vůbec žádnou radost. „To není přece tak hrozný trest...“

Harry už už otvíral pusku, ale pak jen kývl. Nevěděl sice, proč vlastně Ronovi a Hermioně neřekne, co se u Umbridgové děje; jen věděl, že nechce vidět jejich vyděšené pohledy; pak by celá ta věc jen vypadala hůř a bylo by tudíž daleko těžší jí čelit. Měl také pocit, že tohle je mezi ním a Umbridgovou, taková soukromá válka vůlí, a nechtěl jí poskytnout to potěšení, kdyby se doslechla, že si stěžoval.

„Nemůžu uvěřit, že máme tolik domácích úkolů,“ zoufal si Ron.

„No tak proč sis něco neudělal včera večer?“ zeptala se ho Hermiona. „Kde jsi vůbec byl?“

„Já... Šel jsem se projít,“ řekl vyhýbavě Ron.

Harry měl dojem, že není jediný, kdo něco skrývá.

★

Druhý trest byl stejně zlý jako ten první. Kůže na ruce byla podrážděná za kratší dobu a brzy byla celá červená a páčila. Harry si byl jist, že se nevydrží dlouho hojit. Brzy bude vyřezaná věta zůstat na místě a Umbridgová snad bude konečně spokojená. Ani jednou na sobě nedal znát bolest a od chvíle, kdy vstoupil do kabinetu až do chvíle, kdy odešel, což bylo zase po půlnoci, neřekl nic jiného než „dobrý večer“ a „dobrou noc“.

Co se týče domácích úkolů, byl v zoufalé situaci a když se vrátil do nebelvírské věže, nešel do postele, ale otevřel knihy a začal psát esej o měsíčním kameni. Už bylo po půl druhé v noci, když skončil. Věděl, že si nedal moc záležet, ale nic jiného mu nezbývalo; kdyby alespoň něco nenapsal, čekal by ho trest od Snapea. Pak rychle napsal nějaké odpovědi na otázky od profesorky McGonagallové, sesumíroval pojednání o správné péči o podlézavce, oblečený padl na postel a ihned usnul.

Čtvrtek prožil v jakési mlze. Ron vypadal také ospale, i když Harry nechápal, proč. Harryho třetí trest proběhl stejně jako ty předchozí, s tím rozdílem, že po dvou hodinách už se *nesmím říkat lži* z jeho ruky neztratilo a zůstalo tam; ze slov ukapávaly malé kapky krve. Profesorka Umbridgová si všimla, že škrábání brku ustalo a podívala se na něj.

„Á,“ řekla měkce a přesunula se k Harryho stolku, aby prozkoumala jeho ruku. „Výborně. To už by ti jako varování mohlo stačit, že? Můžeš jít.“

„Musím přijít i zítra?“ zeptal se Harry a zvedl tašku, raději levou rukou, která ho tak nebolela.

„Ó ano,“ usmála se široce profesorka Umbridgová, „ano, myslím, že můžeme tu větu vyřít ještě trochu hlouběji.“

Harrymu kdysi připadalo nemožné, že by se našel učitel, kterého by mohl nenávidět víc než Snapea, ale když se vracel do nebelvírské věže, musel přiznat, že se našel silný konkurent. Je ztělesněním zla, říkal si, když stoupal po schodišti, je to zlá, šílená, stará -

„Rone?“

Došel na vrcholek schodiště, zahnul doprava a málem narazil do Rona, který se schovával za sochou Lachlana Hubeného a v ruce držel koště. Když Harryho spatřil, nadskočil leknutím a pokusil se schovat svého nového Zametáka 11 za zády.

„Co to tu tropíš?“

„Eh - nic. Co tu děláš ty?“

Harry se na něj zamračil.

„No tak, řekni mi to! Před čím se tu schováváš?“

„Já - já se tu schovávám před Fredem a Georgem, když to musíš vědět. Zrovna šli kolem s partou prvňáků, vsadím se, že na nich pořád testují ty svoje vynálezy. Teď, když to nemůžou dělat ve společenský místnosti, že jo, ne, když je tam Hermiona.“

Mluvil velkou, až horečnatou rychlostí.

„Ale na co máš to koště, neletěl jsi snad někam, nebo ano?“ zeptal se Harry.

„No - tak - dobře, dobře, řeknu ti to, ale nesměj se, jo?“ řekl Ron a červenal se jako rajče. „Já - já jsem si myslel, že teď, když mám lepší koště, mohl bych se pokusit o to místo brankáře. Tak. Dělej. Směj se.“

„Já se nesměju,“ řekl Harry. Ron zamrkal. „To je skvělý nápad! To by bylo bezva, kdyby ses dostal do týmu! Nikdy jsem tě jako brankáře neviděl, jsi lepší?“

„Není to nejhorší,“ řekl Ron a vypadal, že ho Harryho reakce uklidnila. „Charlie, Fred a George mě nechali chytat, když o prázdninách trénovali famfrpál.“

„Takže jsi teď trénoval?“

„Každý večer od úterka... Ale jen sám. Zkoušel jsem očarovat camrály, aby na mě útočily, ale nebylo to moc snadné a nevím, jestli to k něčemu bude.“ Ron byl nervózní. „Fred a George umřou smíchy, až se objevím na zkouškách. Co jsem se stal prefektem, pořád si ze mě tropí šašky.“

„Kéž bych tam mohl být,“ zatoužil Harry, když se vraceli zpět do společenské místnosti.

„Jo, to bych rád - Harry, co to máš na ruce?“

Harry, který se právě podrbl pravou rukou na nose se ji pokusil schovat, ale bylo to stejné, jako když Ron schovával koště.

„Jen jsem se říznul - to nic - to -“

Ron popadl Harryho ruku a násilím si ji přitáhl před oči. Chvilí bylo ticho, Ron zíral na Harryho ruku a pak ji, celý bledý, pustil.

„Myslel jsem, že jsi říkal, že ti dává psát věty?“

Harry zaváhal, ale koneckonců, Ron byl upřímný, a tak mu vyklopil pravdu o tom, co se děje u Umbridgové v kabinetě.

„Ta stará kráva!“ šeptal Ron rozhořčeně, když se zastavili před obrazem Buclaté dámy, mírumilovně podřimující na rámu. „Je nemocná! Běž za McGonagallovou, řekni jí to!“

„Ne,“ odpověděl Harry, „tu radost jí neudělám, aby si myslela, že mě dostala.“

„Dostala? Nemůžeš ji nechat, aby tohle dělala!“

„Nevím, jakou moc nad ní McGonagallová má,“ řekl Harry.

„Tak Brumbál, řekni to Brumbálovi!“

„Ne,“ zamítl to příkře Harry.

„Proč ne?“

„Má toho dost i tak,“ řekl Harry, ale to nebyl ten pravý důvod. Nechtěl jít za Brumbálem pro pomoc, když s ním Brumbál od června nepromluvil.

„Já ale myslím, že bys měl -“ začal Ron, ale přerušila ho Buclatá dáma, která je ospale pozorovala a teď vybuchla: „Řeknete mi heslo, nebo tu budu čekat celou noc, až laskavě dokončíte ten rozhovor?“

★

Páteční ráno bylo opět mokré a zasmušilé. I když Harry ráno automaticky pohlédl k profesorskému stolu, už nedoufal, že by se tam Hagrid objevil a hned se v myšlenkách vrátil k důležitější věci, jako byla například narůstající hora úkolů a poslední trest u Umbridgové.

Ale byly tu dvě věci, které Harrymu den trochu zpříjemňovaly. Za prvé už byl skoro víkend a za druhé, jakkoli strašlivá byla myšlenka na finále trestu u Umbridgové, z jejího okna viděl famfrpálové hřiště a když bude mít štěstí, možná uvidí Rona. Byly to slabé paprsky světla, ale Harry byl vděčný za cokoli, co mohlo prozářit temnotu; ještě nikdy nebyl první týden v Bradavicích tak špatný.

V pět večer zaklepal, doufaje, že je to naposledy, na dveře kabinetu profesorky Umbridgové a byl vyzván, aby vstoupil. Kus pergamenu a černé pero už na něj čekalo na okrajovaném stolku.

„Víte, co máte dělat, pane Pottere,“ usmála se na něj profesorka Umbridgová sladce.

Harry zvedl pero a mrkl na okno. Kdyby se mu podařilo posunout židli o kousíček doprava... Podařilo se mu to, když předstíral, že se přisunuje ke stolu. V dále viděl poletovat nebelvírský famfrpálový tým a dole pod brankami stálo asi půl tuctu temných siluet, evidentně kandidátů na brankáře, čekajících, až na ně přijde řada. Na tu dálku nebylo možné určit, který z nich je Ron.

Nesmím říkat lži, začal. Rána na ruce se otevřela a začala krváčet.

Nesmím říkat lži. Rána se prohloubila s palčivou bolestí.

Nesmím říkat lži. Krev mu stékala po zápěstí.

Risknul další pohled z okna. Ať už byl v brance kdokoli, moc se nepředvedl. Za těch pár sekund, na které si Harry troufl přerušit práci, dala Katie Bellová dva góly. Doufaje, že ten brankář nebyl Ron, vrátil se pohledem zpět k pergamenu, lesknoucímu se krví.

Nesmím říkat lži.

Nesmím říkat lži.

Podíval se ven pokaždé, když se domníval, že si to může dovolit; tedy když slyšel, jak Umbridgová píše nebo otevírá zásuvku. Třetí brankář byl docela dobrý, čtvrtý byl hrozný, pátý se dobře vyhnul potlouku, ale pak nechal padnout gól. Obloha potemněla a Harry pochyboval, že ještě uvidí šestý a sedmý pokus.

Nesmím říkat lži.

Nesmím říkat lži.

Na pergamen teď kapala krev z jeho ruky a rána páčila jako čert. Když opět zvedl zrak k oknu, byla už noc a hřiště nebylo vidět.

„Tak se podíváme, jestli jsi už tu větu pochopil, ano?“ ozval se o další hodinu později hladký hlas profesorky Umbridgové.

Přesunula se k němu a chystala se vzít jeho paži do své obtloustlé ruky. A pak, když ji prozkoumávala, ozvala se bolest nejen v ráně na ruce, ale i v jizvě na čele. Zároveň měl velmi zvláštní pocit kolem bránice.

Vyšklubl se z jejího sevření, vyskočil na nohy a zíral na ni. Opětovala jeho pohled a roztahovala ochablá ústa do úsměvu.

„Ano, bolí to, vidíš?“ zeptala se měkce.

Neodpovídal. Srdce mu divoce tlouklo. Mluvila o jeho ruce, nebo věděla i o jizvě?

„No, myslím, že by to stačilo, pane Pottere. Můžete jít.“

Popadl tašku a opustil kabinet tak rychle, jak jen dokázal.

Hlavně klid, říkal si, zatímco upaloval po schodech. *Hlavně klid, nemusí to nutně znamenat to, co si myslíš, že to znamená...*

„*Mimibulus mimbletonia!*“ zasípal na Buclatou dámu a obraz se otevřel.

Privítal ho veselý řev. Ron mu běžel v ústrety, zářil jako sluníčko a na břicho mu cákal máslový ležák z poháru, který držel v ruce.

„Harry, mám to, dokázal jsem to, jsem brankář!“

„Co? Ach - skvělý!“ řekl Harry a pokusil se o co nejpřirozenější úsměv, zatímco srdce mu stále bušilo a ruka bolela a krvácela.

„Dej si ležák,“ podal mu Ron láhev, „já tomu nemůžu věřit - kde je Hermiona?“

„Tamhle,“ řekl Fred, který se také naléval ležákem, a ukázal na křeslo u krbu. V něm podřimovala Hermiona a pití v její ruce se pomalu sváželo na stranu.

„No, aspoň řekla, že ji to těší, když jsem jí to sdělil,“ řekl trochu zklamaně Ron.

„Nech ji spát,“ řekl rychle George. Pak si Harry všiml, že několik prvňáků, potulujících se kolem, nese neklamně známky nedávného krvácení z nosu.

„Pojď sem, Rone, zkus si Oliverův hábit, jestli ti sedne,“ zavolala na něj Katie Bellová, „můžeme odpárat jeho jméno a přišít tam tvoje...“

Když Ron odešel, přistoupila k Harrymu Angelina.

„Promiň, že jsem na tebe byla taková, Pottere,“ řekla stručně. „Dělat kapitánku je trochu namáhavé, někdy si myslím, že jsem na Wooda občas byla zbytečně tvrdá...“ Sledovala Rona a trochu se mračila.

„Podívej, vím, že je to tvůj nejlepší kamarád, ale není tak skvělý,“ řekla otevřeně, „ale myslím, že s trochou cviku bude dobrý. Je z rodiny dobrých hráčů famfrpálu. Počítám, že má víc talentu, než dneska ukázal. Vicky Frobisherová a Geoffrey Hooper letěli oba líp, ale Hooper je hrozný kňoura, pořád se mu něco nelíbí, a Vicky už je zainteresovaná v mnoha dalších věcech. Přiznala, že kdyby se jí tréninky kryly s Klubem zaříkávadela, tak by upřednostnila klub. Každopádně, zítra ve dvě máme trénink, tak přijď včas. A udělej mi laskavost a pomáhej trochu Ronovi, ano?“

Přikývl a Angelina odešla za Alicí Spinnetovou. Harry se přesunul za Hermionou, která se náhle vzbudila, když odložil tašku.

„Ach, Harry, to jsi ty... Ron je dobrý, že?“ řekla ospale. „Já jsem tak u-u-unašená,“ zívla. „Byla jsem vzhůru do jedné a dělala jsem klobouky. Mizí jako divé!“

A teď, když se Harry podíval, viděl, že po celé místnosti jsou roztroušené kloboučky, tak, aby je domácí skřítkové mohli náhodou zvednout.

„Skvělý,“ pravil Harry nepřítomně; jestli to hned někomu neřekne, exploduje. „Poslyš, Hermiono, právě jsem byl v kabinetě u Umbridgové a ona se dotkla mojí ruky...“

Hermiona pozorně poslouchala. Když Harry skončil, pomalu se zeptala: „Máš obavy, že ji má pod kontrolou ty-víš-kdo, jako tenkrát Quirrella?“

„No,“ řekl Harry tiše, „byla by to možnost, ne?“

„To by byla,“ řekla Hermiona, ale neznělo to moc přesvědčivě. „Ale nemyslím si, že by ji mohl *posednout* jako posedl Quirrella, chci říct, teď, když je normálně živý, má svoje vlastní tělo, nepotřebuje nikoho jiného. Spíš by to mohla být kletba Imperius...“

Harry se díval, jak Fred, George a Lee Jordan žonglují s prázdnými lahvemi od máslového ležáku. Pak Hermiona pokračovala: „Ale minulý rok tě jizva bolela, i když se tě nikdo nedotýkal a Brumbál říkal, že to má co dělat s tím, co ty-víš-kdo v *tu samou* chvíli cítí? Možná to nakonec s Umbridgovou nesouvisí, možná to byla jen náhoda?“

„Je zlá,“ řekl Harry stručně, „šílená.“

„Je strašná, to ano, ale... Harry, myslím, že bys to o té jizvě měl říct Brumbálovi.“

Bylo to podruhé za dva dny, co mu někdo radil, aby se obrátil na Brumbála a Hermiona dostala stejnou odpověď jako Ron.

„Nebudu ho s tím otravovat. Jak jsi řekla, není to nic důležitého. Pobolívá mě celé léto - dnes to jen bylo o trošku horší, to je všechno...“

„Harry, myslím, že Brumbál by *chtěl*, abys ho s tímhle otravoval -“

„Jo,“ řekl Harry, než se stačil zarazit, „to je to jediné, co na mě Brumbála zajímá - ta jizva!“

„To neříkej, není to pravda!“

„Myslím, že napíšu Siriusovi, zeptám se, co si o tom myslí -“

„Harry, něco takového nemůžeš napsat do dopisu,“ zhrozila se Hermiona. „Nezapomínej, Moody nám říkal, že musíme být opatrní, o čem píšeme! Nemůžeme se spoléhat na to, že sovy někdo nepřepadne!“

„Tak dobře, dobře, nic mu neřeknu!“ řekl Harry podrážděně a vstal. „Jdu spát. Řekni to Ronovi, ano?“

„Kdepak,“ řekla Hermiona, které spadl kámen ze srdce, „jestliže jdeš ty, tak já můžu jít taky, aniž by to bylo nezdvořilé. Jsem vyčerpaná a chci ještě zítra udělat nějaké klobouky. Kdybys chtěl, můžeš mi pomoci, je to docela legrace, jde mi čím dál tím líp, už umím plést vzory a uzlíky a tak podobně.“

Harry se zadíval na její šťastně svítící tvář a pokusil se předstírat, že ho ta nabídka aspoň trošku zajímá.

„Eh... no, snad ani ne, díky,“ řekl. „Eh - ne zítra. Mám hroznou spoustu úkolů...“

A ztratil se na schodech k chlapeckým pokojům, zanechávaje za sebou Hermionu, lehce zklamanou.

— KAPITOLA ČTRNÁCTÁ —

Percy a Tichošlápek

Harry se druhý den ráno vzbudil jako první. Chvilí ležel a pozoroval víření prachu ve slunečním paprsku, pronikajícím závěsy postele a vychutnával si fakt, že je sobota. První týden školy se vlekl celou věčností, jako jedna dlouhá hodina dějin magie.

Soudě podle ospalého ticha a čerstvého vzhledu onoho slunečního paprsku, bylo právě po rozednění. Roztáhl závěsy, vstal a začal se oblékat. Jedinými slyšitelnými zvuky, nepočítáme-li vzdálené prozpěvování ptáků, bylo pomalé oddechování jeho nebelvírských spolužáků. Opatrně otevřel tašku, vyndal pergamen a brk a zamířil do společenské místnosti.

Usadil se do svého oblíbeného měkkého křesla u nyní vyhaslého ohně a rozložil pergamen, rozhlížeje se po místnosti. Zbytky zmačkaných pergamenů, starých žvýkaček, prázdných lahviček od přísad a obalů od bonbónů, které obvykle na konci každého dne rovnoměrně pokrývaly celou místnost, byly pryč, včetně Hermioniných kloboučků. Harry přemítal, kolik skřítků už se teď těšilo ze svobody, ať už po ní toužili nebo ne a odzátkoval inkoust, namočil do něj brk a držel ho nad hladkým žlutavým povrchem pergamenu a přemýšlel... Uplynula minuta a Harry stále tupě civěl do prázdného krbu.

Teď už mu bylo jasné, jak těžké bylo pro Rona a Hermionu psát mu v létě dopisy. Jak mohl Siriusovi sdělit, co všechno se během uplynulého týdne stalo a vyptat se ho na všechno, co ho trápilo, jestliže nechtěl vydat případnému zloději dopisu důležité informace?

Chvilí bez hnutí seděl a nakonec dospěl k rozhodnutí; ještě jednou namočil brk a začal:

Milý Čmuchale,

Doufám, že se máš dobře, první týden byl strašný, jsem opravdu rád, že už je víkend. Máme novou učitelku obrany proti černé magii, profesorku Umbridgovou. Je skoro tak milá jako tvoje matka. Píšu ti proto, že ta věc, o které jsem ti psal minulého léta, se včera, když jsem byl u Umbridgové po škole, stala zase..

Všem se nám stýská po našem největším příteli, doufáme, že se brzy vrátí.

Prosím, odepiš co nejdříve.

Měj se,

Harry

Harry si dopis přečetl několikrát za sebou a snažil se představit si, že je někdo jiný. Nenapadalo ho, jak by někdo mohl pochopit, o čem - nebo komu - píše. Doufal, že Siriusovi dojde narážka na Hagrida a napíše jim, kdy by se asi

tak mohl vrátit. Harry se nechtěl ptát přímo, aby zbytečně nepřitahoval pozornost na to, co teď právě Hagrid dělal.

Na to, jak krátký dopis byl, dalo docela práci ho napsat; zatímco pracoval, slunce přetápalo polovinu místnosti a z ložnic už slyšel hlasy. Pečlivě dopis zapecetl a vydal se do sovince.

„Tamtudy bych *nešel*, být sebou,“ poradil mu nezištně Skoro bezhlavý Nick, který náhle vyplul ze zdi kousek od Harryho. „Protiva čeká u Paracelsovy busty a plánuje skvělý šprým pro prvního člověka, který půjde kolem.“

„Týká se to nějak Paracelsa padajícího na hlavu dotyčného?“ zeptal se Harry.

„Představ si, že *ano*,“ pravil Skoro bezhlavý Nick znuděně. „Vynalézavost nikdy nebyla Protivovou silnou stránkou. Pokouším se najít Krvavého barona... Mohl by tomu učinit přítrž... Zatím, Harry...“

„Sbohem,“ pozdravil Harry a namísto odbočky doprava si vybral delší, ale bezpečnější cestu do sovince. Když šel kolem okna a venku viděl krásně modrou oblohu, měl hned lepší náladu; čekal ho také trénink, takže se mohl těšit i na famfrpálové hřiště.

Něco se mu otrelo o kotníky. Podíval se dolů a spatřil školníkovu hubenou šedou kočku, paní Norisovou, jak se o něj otírá. Podívala se na něj svítícíma žlutýma očima a pak se ztratila za sochou Wilfreda Vážného.

„Nedělám nic špatného,“ zavolal za ní Harry. Vypadala rozhodně jako kočka, která se chystá jít žalovat svému pánovi, i když Harry nechápal proč; proč by nemohl v sobotu ráno jít do sovince?

Slunce už bylo vysoko na obloze a když Harry vstoupil dovnitř, záře z nezasklených oken ho oslepila; jasné stříbřité paprsky ozařovaly celou kulatou místnost, kde pod střechou posedávaly stovky sov, trochu neklidných, některé se evidentně právě vrátily z lovu. Pod nohama mu zapraskala sláma a malé zvířecí kosti, když se rozhlížel po Hedvice.

„Tady jsi,“ zahlédl ji až vysoko pod krovem, „poleť sem, mám pro tebe dopis.“

Hedvika si s hlubokým zahoukáním protáhla křídla a sletěla dolů na jeho rameno.

„Tak, tady je sice napsáno Čmuchal,“ řekl jí a strčil jí pergamen do zobáku, „ale je to pro Siriuse, jasné?“

Sova mrkla zlatýma očima a Harry to pochopil jako souhlas.

„Dobře doleť,“ popřál jí Harry a odnesl ji pod okno; Hedvika se odrazila a ztratila se v záři oblohy. Sledoval ji, dokud se nestala malou černou tečkou a pak se podíval směrem k Hagridově chýši, na kterou odsud bylo dobře vidět a která byla stále neobydlená, z komína se nekouřilo a záclony zůstávaly zatažené.

Vrcholky stromů Zapovězeného lesa se kývaly v slabém větříku. Harry je pozoroval a užíval si ten čerstvý vzduch, přemýšleje o famfrpálu... A pak to uvi-

děl. Velký okřídlený ještěří kůň, stejný jako ti, které viděl zapřažené do bradavických kočárů, se s křídly roztaženými jako pterodaktyl vznesl z lesa. Zakroužil kolem a zase zmizel mezi stromy. Stalo se to tak rychle, že tomu Harry ani nemohl uvěřit, ale srdce mu prudce bilo.

Dveře do sovince se otevřely. Nadskočil leknutím a pak spatřil Cho Changovou, s dopisem v jedné a balíčkem v druhé ruce.

„Ahoj,“ pozdravil automaticky.

„Ach... Ahoj,“ odpověděla, „nenapadlo by mě, že tu takhle brzo ráno někdo bude... Zrovna před pěti minutami jsem si vzpomněla, že máma má dnes narozeniny.“

Ukázala mu balíček.

„Aha,“ řekl Harry. Mozek se mu zasekl. Chtěl říct něco vtipného a zajímavého, ale místo toho se mu v hlavě proháněl přízračný kůň.

„Je hezky,“ řekl a zamával rukama k oknu. Cítil se trapně. Počasí. Mluvil o počasí...

„Jo,“ děla Cho a hledala vhodnou sovu. „Dobré podmínky pro famfrpál. Celý týden jsem nebyla venku, co ty?“

„Taky ne,“ odpověděl Harry.

Cho si vybrala jednu ze školních sov pálených. Zavolala ji dolů na ruku a přivázala jí na nohu balíček.

„Poslyš, má už Nebelvír nového brankáře?“ zeptala se.

„Ano,“ řekl Harry, „je to můj kamarád Ron Weasley, znáš ho?“

„Ten nepřítel Tornados?“ zeptala se Cho trochu chladně, „je k něčemu?“

„Jo, není špatnej. Ale ještě jsem ho neviděl, byl jsem po škole.“

Cho vzhledla, balíček zatím jen napůl přivázaný k soví noze.

„Ta Umbridgová je hnusná,“ řekla tiše, „nechat tě po škole jen proto, že jsi řekl pravdu o tom jak - jak - jak zemřel. Všichni to slyšeli, bylo to po celé škole. Byl jsi opravdu statečný, že ses jí dokázal tak postavit.“

Harry se nadmul tak, že se málem vznesl nad špinavou podlahu. Kdo by se staral o pitomé létající koně; Cho řekla, že byl statečný. Chvilí přemýšlel, že by jí pomohl přivázat balíček poraněnou rukou - čistě nezáměrně, samozřejmě - ale jakmile ho to napadlo, dveře se opět otevřely.

Dovnitř přímo vběhl funicí školník Filch. Na žilkami protkaných tvářích mu naskákaly fialové skvrny, brada se mu chvěla a šedé vlasy měl neupravené; evidentně sem musel běžet. U nohou mu klusala paní Norisová, rozhlížela se po sovách a hladově mňoukala. Sovy začaly neklidně třepat křídly a velká hnědá sova dokonce výhrůžně zaklapala zobákem.

„Aha!“ řekl Filch, rázoval k Harrymu a povadlé tváře se mu trásly vzteky. „Dozvěděl jsem se, že se chystáš poslat velkou objednávku na smrduté bomby!“

Harry si založil ruce na hrudi a zadíval se na školníka.

„Kdo vám řekl, že budu objednávat bomby?“

Cho se dívala z Harryho na Filche a mračila se; sova na její ruce, kterou už nebvavilo stát na jedné noze, dotčeně zahoukala, ale Cho ji ignorovala.

„Mám své zdroje,“ zasyčel Filch. „A teď mi laskavě podej to, co se chystáš poslat.“

Harry byl opravdu rád, že s odesláním neváhal a řekl: „Pozdě, už jsem to poslal.“

„Poslal?“ řekl Filch a tvář se mu zkrivila vzteky.

„Poslal,“ opakoval Harry klidně.

Filch otevřel ústa, chvíli jimi neslyšně pohyboval a pak si přeměřil Harryho očima.

„A jak vím, že to nemáš v kapse?“

„Protože -“

„Viděla jsem ho, jak to posílal,“ ozvala se rozzlobeně Cho.

Filch se na ni podíval.

„Vidělas ho?“

„Ano, správně, viděla,“ řekla Cho plamenně.

Nastala chvíle ticha, během které Filch upřeně hleděl na Cho a Cho stejně upřeně hleděla na něj, pak se školník otočil na podpatku a odkulhal zpět ke dveřím. S rukou na klíce se ještě otočil na Harryho.

„Jestli ucítím byť jen závan bomby hnojůvky...“

Pak oddusal po schodech. Paní Norisová vrhla poslední toužebný pohled na sovy a následovala ho.

Harry a Cho se na sebe podívali.

„Díky,“ řekl Harry.

„Nemáš zač,“ řekla Cho a přivázala balíček na soví nohu. Tváře jí lehce zčervenaly. „Ale neobjednával jsi žádné hnojůvky, že ne?“

„Ne,“ řekl Harry.

„To by mě zajímalo, jak na to přišel?“ přemýšlela Cho nahlas a odnesla sovu k oknu.

Harry pokrčil rameny. Bylo mu to také záhadou, ale kupodivu ho to momentálně nijak zvlášť nevzrušovalo.

Ze sovince odešli společně. U chodby do západního křídla hradu Cho řekla: „Já jdu tudy. Takže... Tak ahoj, Harry.“

„Jo... Měj se...“

Cho se na něj usmála a odešla. Harry v povznesené náladě kráčel dál. Podařilo se mu uskutečnit rozhovor, aniž by se moc ztrapnil... *Byl jsi opravdu statečný, že ses jí tak postavil...* Cho řekla, že byl statečný... Ne, že by ho nenáviděla jen proto, že žije...

Samozřejmě, dala přednost Cedrikovi, to věděl... Ovšem kdyby ji byl býval pozval na ples dřív, mohlo se to vyvíjet jinak... Vypadala, že ji to opravdu mrzí, když ho musela odmítnout...

„Dobré ráno,“ pozdravil Harry vesele Rona a Hermionu, když se k nim přidal na snídani ve velké síni.

„Cože tak zvesela,“ divil se Ron a překvapeně si Harryho měřil.

„Ehm... Bude famfrpál,“ odpověděl mu šťastně Harry a přitáhl si velký talíř vajec se slaninou.

„Ach... Tak to jo...“ řekl Ron. Odložil topinku a loknul si dýňové šťávy. Pak se zeptal: „Poslyš... Tobě by se asi nechtělo jít tam se mnou trochu dřív? Myslel jsem - eh - že bychom si to před tréninkem trochu zkusili? Abych se do toho trochu dostal.“

„Jasně, proč ne,“ řekl Harry.

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad,“ řekla Hermiona, „jste dost pozadu s úkoly -“

Ale zarazila se; přiletěla ranní pošta a mezi sovami byl i sýček s jejím *Denním Věštcem*, který přistál nebezpečně blízko cukřenky a nastavil nohu. Hermiona mu dala do koženého pytlíčku svrček, rozbalila noviny a přejela kritickým pohledem titulní stranu.

„Něco zajímavého?“ zeptal se Ron. Harry se zakřenil, protože mu bylo jasné, že Ron chce odvést pozornost od domácích úkolů.

„Nic,“ povzdychla si, „jen nějaké žvásty o svatbě jednoho hráče z *Weird Sisters*.“

Pak se Hermiona začetla. Harry si přidal vejce a šunku. Ron si prohlížel vysoká okna a vypadal zamyšleně.

„Moment,“ řekla najednou Hermiona, „ach ne... Sirius!“

„Co se stalo?“ vyletěl Harry a škulbl za noviny tak prudce, že se roztrhly a teď měli každý jednu půlku.

„*Ministerstvo magie dostalo informaci ze spolehlivého zdroje, že Sirius Black, známý masový vrah... Bla bla bla... Se v současné době skrývá v Londýně!*“ četla Hermiona ze své poloviny vyděšeným šepotem.

„Lucius Malfoy, na to dám krk,“ zuřil Harry, „musel poznat Siriuse na nástupišti!“

„Co?“ vyděsil se Ron, „nechceš snad říct -“

„Pssst!“ zarazili ho.

„... *Ministerstvo varuje všechny čaroděje, že Black je velmi nebezpečný... Utekl z Azkabanu...* A tak dále, jako obvykle,“ dokončila Hermiona, odložila noviny a zděšeně se dívala na Rona a Harryho. „No, prostě už nesmí znovu opustit dům, to je všechno,“ řekla. „Brumbál ho varoval, aby to nedělal.“

Harry se zachmuřeně díval na svou půlku novin. Většinu stránky zabíral inzerát obchodu Oblečení pro každou příležitost madam Malkinové, který zjevně pořádal výprodej.

„Hej!“ řekl a uhladil papír, aby si ho Ron a Hermiona mohli přečíst. „Podívejte se na tohle!“

„Mám všechno oblečení, které potřebuju,“ řekl Ron.

„Ale ne,“ řekl Harry, „koukni... Tady na ten kousíček...“

Ron a Hermiona se naklonili blíž; úplně na konci sloupku byla ani ne palec dlouhá zmínka. Titulek říkal:

VLOUPÁNÍ NA MINISTERSTVU

Sturgis Podmore, 38, bytem v Laburnum Gardens 2 v Claphamu, byl postaven před Wizengamot a obžalován z vloupání a pokusu o krádež na Ministerstvu magie dne 31. srpna. Podmore byl zatčen členem bezpečnostní služby Ministerstva Erikem Munchem, který ho překvapil v jednu hodinu v noci, když se snažil vloupat se do zabezpečených prostor. Podmore, který se odmítl hájit, byl usvědčen z obou obvinění a odsouzen na šest měsíců žaláře v Azkabanu.

„Sturgis Podmore?“ řekl pomalu Ron. „To je ten chlápek, co vypadá, jako by měl na hlavě došky? Je jeden z členů Ř-“

„Rone, pssst!“ zasyčela Hermiona a opatrně se rozhlédla.

„Šest měsíců v Azkabanu!“ šeptal šokovaně Harry. „Jen za to, že se pokoušel dostat za nějaké dveře!“

„Nebud' hloupý, to nebylo jen za to. Co proboha dělal v jednu ráno na Ministerstvu?“ vydechla Hermiona.

„Myslíš, že to bylo něco pro Řád?“ zamumlal Ron.

„Počkejte...“ řekl Harry pomalu, „Sturgis měl přece přijít a doprovodit nás, pamatujete?“

Oba se na něj podívali.

„No jo, měl být v hlídce, když jsme šli na nádraží! A Moody se zlobil, když se neukázal; takže nemohl dělat nic pro Řád, že?“

„No, možná nečekali, že ho chytí,“ zapochybovala Hermiona.

„Mohlo to být připravené!“ šeptal vzrušeně Ron, „Ne - počkejte!“ pokračoval a snížil hlas, protože Hermiona se na něj zase varovně podívala. „Ministerstvo ho podezřívalo, že patří k Brumbálovi, takže - nevím - *nalákali* ho na Ministerstvo, a ani se nepokoušel nikam vloupat! Možná to na něj prostě narafičili!“

Chvilí bylo ticho, jak to Harry s Hermionou zvažovali. Harrymu se to zdálo přitažené za vlasy, ale na Hermionu to udělalo dojem.

„Víte, ani by mě nepřekvapilo, kdyby to byla pravda.“

Složila svou půlku novin. Když Harry položil nůž a vidličku, zdálo se, že už se uklidnila.

„No, myslím, že bychom měli nejdřív udělat tu esej o samohnojících keřících pro Prýtovou a když budeme mít štěstí, stihneme do oběda ještě začít dělat na kouzle Inanimatus pro McGonagallovou...“

Harry přepadl lehký pocit viny, když pomyslel na hromadu úkolů, která na něj nahoře čeká, ale nebe bylo čisté a krásně modré a už na svém Kulovém blesku neseděl celý týden...

„Můžeme to udělat večer,“ řekl Ron, když směřovali s košťaty přes rameno na famfrpálové hřiště a uších jim zvonilo Hermionino varování, že takhle u zkoušek NKÚ jistojistě propadnou. „A taky ještě máme zítřek. Pořád by jen pracovala, ale to je její problém...“ Po chvíli ještě dodal: „Myslíš, že to myslela vážně, když vyhrožovala, že nám to nedá opsat?“

„Nejspíš ano,“ řekl Harry, „ale tohle je také důležité, musíme trénovat, jestli chceme zůstat v týmu...“

„To je fakt,“ řekl Ron o něco veseleji. „A budeme mít spoustu času, abychom to všechno udělali...“

Když dorazili na hřiště, pohlédl Harry směrem k Zapovězenému lesu. Nic nad ním nelétalo, nebe bylo, až na pár sov poletujících kolem věže se sovincem, čisté. Nebylo se čeho bát; létající koně mu nijak neublížili; podařilo se mu vystrkat tu myšlenku z hlavy.

Vzali si z krabice míče a pustili se do práce - Ron hlídal branky a Harry dělal střelce a pokoušel se dostat camrál kolem Rona. Zdálo se, že Ron je docela dobrý; chytil tři čtvrtiny gólů a čím déle cvičili, tím lépe hrál. Po několika hodinách se vrátili do hradu na oběd - během něhož jim Hermiona dala poměrně jasně najevo, co si myslí o jejich zodpovědnosti - a pak se vrátili na hřiště na oficiální trénink. Všichni kromě Angeliny už byli v šatně.

„Tak co, Rone?“ mrkl na něj George.

„Dobrý,“ odpověděl Ron, který byl na cestě na hřiště stále zamkljší a zamkljší.

„Přípraven nám to nandat, prefektíku?“ ptal se s mírně škodolibým šklebem Fred, když si přetáhl přes rozčuchanou hlavu dres.

„Sklapni,“ pravil kamenně Ron a poprvé si na sebe natáhl hábit v barvách týmu. Na to, že patřil Oliveru Woodovi, který byl o něco širší v ramenou, mu seděl docela dobře.

„Tak dobře, všichni poslouchejte,“ řekla Angelina, když se vynořila z kapitánské místnosti, už převlečená do dresu. „Jdeme na to; Alice, Frede, přineste bednu s míči. Jo, a je tam venku pár čumilů, ale chci, abyste je ignorovali, jasný?“

Cosí v jejím hlase naznačovalo, kdo by mohli být ti nezvaní diváci a skutečně - když opustili šatnu, vívalo je na hřišti pískání a výkřiky členů zmijozelského famfrpálového týmu a jeho fanoušků, seskupených na prázdné tribuně.

„Na čem to Weasley letí?“ posmíval se Malfoy, „jak mohlo někoho napadnout očarovat takové staré shnilé poleno, aby létalo?“

Crabbe, Goyle a Pansy Parkinsonová se rozchechtali. Harry odstartoval chvíli po Ronovi a viděl, jak Ronovy uši rudnou.

„Ignoruj je,“ řekl, když ho dohnal, „uvidíme, kdo se bude smát naposled...“

„Přesně tak, Harry,“ zavolala na ně povzbudivě Angelina, která poletovala kolem s camrálem v podpaží a nakonec se zastavila tak, aby na ni všichni viděli. „Takže, začneme zlehka, abychom se zahřáli, takže všichni prosím -“

„Hej, Johnsonová, co je to za účes?“ zaječela Pansy Parkinsonová. „Jak může někdo chtít vypadat, jako kdyby mu z hlavy lezli červi?“

Angelina si odhodila svoje dlouhé vlasy z obličej a klidně pokračovala: „Rozptylte se a podíváme se, jak nám to půjde...“

Harry poodletěl na druhou stranu hřiště. Ron vyrazil k bráně. Angelina vzala camrál a hodila ho po Fredovi, který ho předal Georgovi, ten Harrymu a ten ho nasměroval na Rona, který ho nechal proletět.

Zmijozelští v čele s Malfoyem zařvali a rozesmáli se. Ronovi, který zamířil k zemi, aby chytil camrál, než přistane, se nepodařilo tak úplně vyrovnat pád a svezl se s koštětem na stranu. Vrátil se do původní výšky červený až za ušima. Harry viděl, jak si Fred s Georgem vyměnili pohledy, ale kupodivu ani jeden z nich nic neřekl, za což jim byl docela vděčný.

„Podej ho sem, Rone,“ volala Alice, jako by se nic nestalo.

Ron jí hodil camrál, ta ho poslala na Harryho a ten na George...

„Hej, Pottere, co dělá jizva?“ křikl Malfoy. „Nepotřebuješ si na chvíli lehnout? Už to musí být aspoň týden, cos nebyl na ošetřovně a to je na tebe docela rekord!“

George poslal míč Angelině; ta ho vrátila Harrymu, který to nečekal, ale zachytil ho špičkami prstů a hodil ho po Ronovi, který se po něm natáhl a o pár palců minul.

„No tak, Rone,“ řekla přísně Angelina, když vyrazil k zemi za camrálem. „Dávej pozor.“

Těžko říct, jestli byl rudější camrál nebo Ronův obličej. Malfoy a zmijozelští se nemohli dosyta vysmát.

Na třetí pokus Ron camrál chytil; samým nadšením ho odrazil až moc tvrdě a camrál proletěl rukama Katie Bellové a zasáhl ji do obličej.

„Promiň!“ zavyl Ron a letěl se podívat, kolik napáchal škod.

„Vrať se na místo, nic jí není!“ štěkla Angelina. „Ale když nahráváš někomu z týmu, nepokoušej se ho srazit z koštěte, ano? Na to máme potlouky!“

Katie tekla z nosu krev. Zmijozelští dupali a vrískali. Fred a George popoletěli ke Katie.

„Vezmi si tohle,“ podal jí Fred něco malého růžového. „A bude to pryč, než se naděješ.“

„Tak dobře,“ volala Angelina. „Frede, Georgi, vezměte si pátky a potlouk. Rone, k brance. Harry, až ti řeknu, vypusť zlatonku. Budeme se soustředit na Rona.“

Harry vyrazil mezi dvojčaty pro zlatonku.

„Ron kazí, co může, co?“ zamumlal George, když přistáli u bedny s míči a vyndávali potlouk a zlatonku.

„Je jen nervózní,“ řekl Harry, „dopoledne jsme trénovali a bylo to v pohodě.“

„Jen doufám, že jsme to trochu nepřecenili,“ zapochyboval Fred.

Vrátili se nahoru. Když Angelina zapískala, Harry vypustil zlatonku a Fred s Georgem potlouk. Od té chvíle si Harry ani moc nevšímal, co dělají ostatní. Jeho prací bylo honit malý zlatý míček, který měl cenu stopadesátí bodů pro chytačův tým a to chtělo pořádnou rychlost a postřeh. Akceleroval a kličkoval mezi střelci, proti němu vál teplý podzimní vítr a řev zmijozelských se ztrácel v dálce... Ale brzy ho probralo ostré hvízdnutí.

„Stop - stop - STOP!“ křičela Angelina. „Rone - nebráníš střed!“

Harry se ohlédl na Rona, který se vznášel kolem levé branky a druhé dvě nechával nehlídané.

„Aha... Promiň...“

„Musíš poletovat kolem a dávat pozor na střelce!“ řekla Angelina. „Buď zůstaň uprostřed, nebo poletuj kolem branek, ale nebuď takhle na jedné straně, proto jsi nechytit ty předchozí tři góly!“

„Promiň,“ opakoval Ron a jeho tvář svítila jako rudý maják.

„A Katie, nemůžeš udělat něco s tím nosem?“

„Je to pořád horší!“ volala Katie a snažila se zastavit krev rukávem.

Harry se podíval na Freda, který vypadal nervózně a prohledával kapsy. Pak vytáhl něco narůžovělého, chvíli se na to díval a potom se otočil na Katie, zjevně zkamenělý hrůzou.

„Tak dobře, znova,“ řekla Angelina a ignorovala zmijozelské, kteří teď propěvovali: „*Nebelvír na to nemá, Nebelvír na to nemá*“, i když seděla na koštěti poněkud ztuhle.

Tentokrát to trvalo asi tři minuty, než zazněla píšťalka. Harry, který zrovna spatřil zlatonku u soupeřovy branky, se nechotně zastavil.

„Co zas?“ zeptal se podrážděně Alice, která byla nejbližší.

„Katie,“ odpověděla stručně.

Harry se otočil a viděl, jak Angelina, Fred a George letí co nejrychleji ke Katie. Rozletěli se k ní také. Bylo evidentní, že Angelina zastavila trénink právě včas; Katie byla bílá jako křída a celá zakrvácená.

„Musí na ošetřovnu,“ řekla Angelina.

„My ji tam vezmeme,“ řekl Fred, „Možná - eh - omylem spolkla Krvavou tobolku -“

„Bez střelců a odrážeců nemá cenu pokračovat,“ pravila pochmurně Angelina, když Fred a George, podpírajíce Katie, vyrazili k hradu. „Pojďte se převléknout.“

Zmijozelští po celou dobu pokračovali ve vyřvávání popěvku.

„Jaký byl trénink?“ zeptala se Hermiona, když se Harry s Ronem protáhli dírou za obrazem do nebelvírské společenské místnosti.

„Bylo to -“ začal Harry.

„Úplně v háji,“ dokončil dutě Ron a klesl do křesla vedle Hermiony. Ta se na něj podívala a její mrazivý pohled trochu roztál.

„Vždyť to taky byl teprve první,“ povzbudila ho, „bude to chvíli trvat, než -“

„Kdo říká, že jsem to pokazil já?“ odsekl Ron.

„Nikdo,“ zarazila se Hermiona, „myslela jsem -“

„Myslela sis, že jsem k ničemu?“

„Samozřejmě, že ne! Jen jsem si myslela, když jsi říkal, že to bylo v háji -“

„Jdu si udělat úkoly,“ naštal se Ron a oddusal pryč. Hermiona se obrátila na Harryho.

„Zkazil to?“

„Ne,“ řekl Harry loajálně.

Hermiona zvedla obočí.

„No, mohl by hrát trochu líp,“ zahuhlal Harry, „ale byl to teprve první trénink, jak jsi říkala...“

Ani Harry, ani Ron ten večer s domácími úkoly moc nepohnuli. Harry věděl, že Ron musí pořád myslet na neúspěch na hřišti a on sám měl co dělat, aby dostal z hlavy posměšné „*Nebelvír na to nemá*“.

Celou neděli strávili ve společenské místnosti nad knihami; studenti přicházeli a zase odešli. Den byl pěkný a většina jich trávila volno venku, protože to také mohl být poslední letošní slunečný den. Večer měl Harry pocit, že mu někdo mlátí mozkiem zevnitř o lebku.

„Možná jsme měli zkusit udělat něco už přes týden,“ řekl chmurně Ronovi, když odložili hotový esej pro profesorku McGonagallovou a pustili se do stejné dlouhé a těžké eseje o Jupiterových měsících pro profesorku Sinistrovou.

„Jo,“ souhlasil Ron a mnul si krví podlité oči a odhodil pátý pokazený pergamen do ohně. „Hele... Možná bychom mohli říct Hermioně, ať nám aspoň ukáže, co napsala.“

Harry po ní hodil pohledem; seděla s Křivonožkou na klíně a vesele tlachala s Ginny. Před ní ve vzduchu se míhaly pletací jehly a vyráběly pár beztvářých skřítčích ponožek.

„Ne,“ odpověděl Harry těžce, „víš, že by nás nenechala.“

A tak pokračovali v práci, dokud obloha venku nepotemněla. Místnost se opět pomalu vyprazdňovala. V půl dvanácté přišla Hermiona a zívala.

„Už to budete mít?“

„Ne,“ odpověděl stručně Ron.

„Ganymede je největší Jupiterův měsíc, ne Callisto,“ řekla Ronovi a ukazovala přes jeho rameno na řádek v jeho eseji, „a vulkány jsou na Io.“

„Díky,“ zavrčel Ron a přeškrtnal špatné věty.

„Promiň, chtěla jsem jen -“

„Jo, jasně, jestli sis přišla jen tak zakritizovat -“

„Rone -“

„Nemám čas poslouchat kázání, Hermiono, jsem v tom až po krk -“

„Ne - koukni!“

Hermiona ukazovala na nejbližší okno. Harry a Ron se podívali a viděli pěkného sýčka, jak na ně kouká přes sklo.

„Není to Hermes?“ zeptala se Hermiona překvapeně.

„Namouduši, je!“ řekl Ron tiše, odhodil brk a vstal. „Co by mi Percy mohl chtít?“

Otevřel okno a Hermes vletěl dovnitř, přistál na Ronově eseji a nastavil nožku s dopisem. Ron ho odvázal a sova hned odletěla, zanechávajíc na inkoustové stopy pařátků na náčrtku měsíce Io.

„To je určitě Percyho písmo,“ řekl Ron a padl zpět do křesla, prohlížeje si adresu na svitku: *Ronald Weasley, Nebelvír, Bradavice*. Podíval se na ně. „Co na to říkáte?“

„Otevři to!“ řekla nedočkavě Hermiona a Harry přikývl.

Ron rozbalil dopis a začal číst. Čím víc měl přečteno, tím víc se mračil. Když skončil, vypadal znechuceně. Hodil dopis Harrymu a Hermioně, kteří se nad ním sklonili a společně si ho přečetli:

Milý Rone,

Právě jsem se doslechl (od nikoho menšího než samotného ministra magie, který se dozvěděl od profesorky Umbridgové, vaší nové učitelky), že jsi se stal prefektem. Bylo to pro mě velmi příjemné překvapení a musím ti poblahopřát. Musím se přiznat, že jsem se obával, že nastoupíš spíš cestu Freda a George než tu, kterou jsem se vydal

já, takže si jistě umíš představit mé pocity, když jsem se dozvěděl, že jsi přestal ohrožovat nos nad autoritou a rozhodl ses vzít na svá bedra trochu odpovědnosti.

Ale nechtěl jsem ti jen poblahopřát, Rone, chtěl jsem ti dát i radu a proto ti tento dopis posílám večer a ne v obvyklou ranní dobu. Tak si ho spíš přečteš bez toho, že by ho mohly zahlédnout nepovolané oči. Ze sdělení pana ministra jsem pochopil, že se stále poměrně často setkáváš s Harrym Potterem. Musím ti říct, Rone, že nic nemůže ohrozit tvůj úřad prefekta víc než styky s tím chlapcem. Ano, jsem si jist, že tě to překvapuje - jistě si pomyslíš, že Potter byl vždycky Brumbálův oblíbenec - ale cítím povinnost ti sdělit, že Brumbál už by dlouho ředitelem Bradavic být nemusel a lidé, se kterými se počítá - a kteří mají mnohem přesnější pohled na věc - se na Potterovo chování dívají jinak. Nemůžu ti napsat víc, ale když se zítra podíváš do Denního Věštce, nejspíš ti dojde, odkud vítr vane...

Ale vážně, Rone, měl by sis dát pozor, aby tě neházeli do stejného pytle jako Pottera, mohlo by to ohrozit tvou budoucnost a to mluvím i o životě po škole. Jak jistě víš, protože náš otec ho tam doprovázel, byl Potter toto léto na disciplinárním řízení u Wizengamotu a když odcházel, nevypadalo to moc dobře. Dostal se z toho víceméně jen formálně a mnoho lidí, se kterými jsem mluvil, jsou stále přesvědčeni o jeho vině.

Možná se obáváš přerušit styky s Potterem - vím, že je trochu labilní a pokud vím, může být i agresivní - ale jestli máš nějaké obavy nebo jsi v Potterově chování zpozoroval něco, co tě trápí, rozhodně si promluv s Dolores Umbridgovou, skvělou ženou, která ti velice ráda poradí.

A to mi připomíná další radu, kterou jsem ti chtěl dát. Jak už jsem naznačil, Brumbálova vláda v Bradavicích se možná chýlí ke konci. Měl bys být loajální nikoliv k němu, Rone, ale ke škole a Ministerstvu. Velmi mě mrzí, když se dozvídám, že profesorka Umbridgová nemá ve sboru přílišnou podporu pro provádění nezbytných změn, po kterých Ministerstvo touží. (I když od zítřka by to mohlo být jednodušší - přečti si určitě toho Denního Věštce!) Můžu ti říct jen jedno - student, který se dobře uvede u profesorky Umbridgové, má velkou naději stát se brzy primusem!

Je mi líto, že jsme se o prázdninách nemohli vidět. Bolí mě, když musím kritizovat své rodiče, ale obávám se, že už nemohu bydlet pod jejich střechou, dokud se nepřestanou stýkat s Brumbálovými kumpány. (Kdybys psal matce, můžeš jí napsat, že jistý Sturgis Podmore, Brumbálův blízký přítel, by nedávno poslán do Azkabanu za pokus o vloupání na Ministerstvo. Možná jí to otevře oči a uvidí, s jakými kriminálníky se přátelí.) Jsem rád, že jsem unikl stigma, které by na mě paktování s takovými lidmi jistě zanechalo - ministr na mě skutečně nemohl být hodnější... A doufám, Rone, že ani tebe rodinná pouta neoslepí natolik, že neuvidíš jednání svých rodičů v pravém světle. Doufám, že i oni si jednou uvědomí, jak se mylili a pak budu samozřejmě ochoten přijmout jejich omluvu.

Prosím popřemýšlej o tom, co jsem ti napsal, zvláště o tom o Harrym Potterovi, a ještě jednou přijmi mé blahopřání k získání místa prefekta.

Tvůj bratr Percy

Harry se podíval na Rona.

„No,“ řekl a snažil se, aby to znělo, jako že ho to celé pobavilo, „jestliže budeš chtít - eh - co že to bylo?“ koukl do dopisu „se mnou přerušit styky, slibuju, že nebudu agresivní.“

„Dej to sem,“ řekl Ron a natáhl ruku. „To je -“ Hlas se mu třásl, když trhal Percyho dopis vejpu. „Ten největší -“ Roztrhl poloviny na čtvrtiny. „Parchant -“ Pokračoval v trhání. „Na světě.“ A s těmi slovy hodil zbytky do ohně.

„Pojď, musíme to dodělat, než se rozední,“ řekl rychle a přitáhl si esej pro profesorku Sinistrovou.

Hermiona se na něj dívala s podivným výrazem.

„Ukaž, dej to sem,“ řekla náhle.

„Co?“ nechápal Ron.

„Dej to sem. Podívám se na to a opravím to,“ řekla.

„Myslíš to vážně? Ach, Hermiono, tys mi zachránila život - co pro tebe můžu -?“

„Stačí, když řekneš: slibuji, že už nikdy nenecháme domácí úkol na poslední chvíli,“ řekla Hermiona a vzala si její esej, ale vypadala při tom docela pobaveně.

„Díky tisíckrát,“ řekl unaveně Harry, podal jí papír, opřel se v křesle a promnul si oči.

Už bylo po půlnoci a společenská místnost byla opuštěná, až na ně a Křivo-nožku. Ticho narušovalo jen občasné škrabání Hermionina brku a šustění stránek, jak hledala některé věci v knížce. Harry byl vyčerpaný. V břiše měl prázdno a takový divný pocit, který neměl co dělat s únavou a naopak plně souvisel s dopisem, jehož zčernalé zbytky se teď povalovaly v ohni.

Věděl, že minimálně polovina lidí v Bradavicích si myslí, že je šílenec; věděl, že v *Denním Věštci* o něm dlouho vycházely posměšné poznámky, ale vidět to napsané v Percyho dopisu a vědět, že Percy radil Ronovi, aby se na něj vykašlal a donášel na něj Umbridgové, to bylo mnohem skutečnější. Znal Percyho čtyři roky, byl u nich doma o prázdninách, bydlel s ním ve stanu, když jeli na mistrovství ve famfrpálu, dostal od něj nejlepší hodnocení ve druhé disciplíně turnaje tří čarodějů a teď si o něm Percy myslí, že je labilní a možná agresivní.

S pocitem náhlé sympatie ke svému kmotrovi si Harry uvědomil, že Sirius je pravděpodobně jediný člověk, který by mohl pochopit, jak se teď cítí, protože Sirius byl ve stejné situaci. Skoro každý čaroděj si myslel, že Sirius je nebezpečný vrah a příznivec Voldemorta a on musel s tím vědomím žít čtrnáct let...

Harry zamrkal. Na chvíli zahlédl v ohni něco, co by tam nemělo být. Jen se to objevilo a hned to zase zmizelo. Ne... To nebylo možné... To se mu jen zdálo, protože myslel na Siriuse...

„Na, opiš si to,“ řekla Hermiona Ronovi a přistrčila před něj esej a svoje poznámky, „a pak tam napiš tenhle závěr.“

„Hermiono, ty jsi, a to upřímně, ten nejlepší člověk, jakého jsem kdy potkal,“ děkoval slabým hlasem Ron, „a kdybych na tebe snad někdy byl zas ošklivý -“

„- tak budu vědět, že jsi zase normální,“ řekla Hermiona. „Harry, ten tvůj je v pořádku až na ten konec, myslím, že jsi špatně slyšel, když profesorka Sinistrová říkala, že Europa je pokrytá ledem - ne medem - Harry?“

Harry klečel na dřevě a prošoupané rohožce před krbem a koukal do plamenů.

„Eh - Harry?“ zeptal se Ron nejistě, „co to tam dole děláš?“

„Právě jsem viděl v ohni Siriusovu hlavu,“ řekl Harry.

Říkal to celkem klidně; koneckonců, už před rokem tu viděl totéž a dokonce se Siriusem mluvil; ale nemohl si být jist, jestli teď viděl totéž... Tak rychle se to vytratilo...

„Siriusovu hlavu?“ opakovala Hermiona. „Myslíš jako když s tebou chtěl mluvit při turnaji tří čarodějů? Ale to by teď nemohl, bylo by to moc - Siriusi!“

Zalapala po dechu a zírala do ohně; Ron upustil brk. Uprostřed krbu se skvěla Siriusova hlava s dlouhými tmavými vlasy a vesele se šklebila.

„Už jsem si myslel, že půjdeš spát, než všichni vypadnou,“ řekl, „zkoušel jsem to každou hodinu.“

„Tys vykukoval z toho krbu každou hodinu?“ zeptal se Harry a nervózně se zasmál.

„Jen na pár vteřin, abych se podíval, jestli je vzduch čistý.“

„Ale co kdyby tě někdo viděl?“ zhrzla se Hermiona.

„No, myslím, že jedno děvče - podle všeho prvňáčka - si mě možná všimlo, ale nebojte se,“ dodal rychle, když uviděl, že Hermionina ruka vyletěla k ústům, „v momentě, kdy se podívala ještě jednou, už jsem byl pryč a vsadím se, že si myslela, že jsem jen zvláště tvarované poleno nebo tak něco.“

„Ale Siriusi, tohle je tak strašně riskantní -“ začala Hermiona.

„To zní jako Molly,“ řekl Sirius. „Tohle je jediný způsob, jak můžu Harrymu odpovědět na dopis bez toho, že bych se uchýlil k nějakému kódu - a kódy se dají rozlousknout.“

Při zmínce o dopisu se Hermiona s Ronem podívali na Harryho.

„Neřekl jsi nám, že jsi napsal Siriusovi!“ obvinila ho Hermiona.

„Zapomněl jsem,“ řekl Harry a byla to pravda; po setkání s Cho v sovinci se mu všechno ostatní vykouřilo z hlavy. „Nekoukej tak na mě, Hermiono, nebylo tam nic, z čeho by někdo mohl něco vyvodit, že jo, Siriusi?“

„Ne, bylo to napsané výborně,“ usmál se Sirius, „ale měli bychom sebou hodit, kdyby nás někdo vyrušil - tvoje jizva.“

„Co je s -?“ začal Ron, ale Hermiona ho přerušila. „To ti řekneme potom. Pokračuj, Siriusi.“

„Vím, že to není žádná legrace, když to bolí, ale myslíme si, že není třeba se ničeho obávat. Pobolívala tě přece celý minulý rok, ne?“

„Jo, a Brumbál říkal, že se to stane vždycky, když má Voldemort nějaký silný pocit,“ řekl Harry a ignoroval, jak sebou Ron s Hermionou trhli. „Možná byl, co já vím, tu noc zrovna naštvanej nebo tak něco.“

„Když se teď vrátil, dá se očekávat, že to bude bolet častěji,“ řekl Sirius.

„Takže myslíš, že s Umbridgovou to nemělo co dělat?“ zeptal se Harry.

„Pochybuju,“ řekl Sirius, „znám ji a jsem si jistý, že není Smrtijedka -“

„Zlá by na to byla dost,“ řekl temně Harry a Ron s Hermionou zuřivě přikyvovali.

„Ano, ale svět se nedělí na hodné lidi a Smrtijedy,“ pousmál se křivě Sirius. „Je sice opravdu hnusná - měli byste slyšet, jak o ní mluví Remus.“

„Lupin ji zná?“ zeptal se Harry rychle, protože si vzpomněl na narážky na křížence, které měla Umbridgová o první hodině.

„Ne,“ řekl Sirius, „ale před dvěma roky prosadila nějaký zákon proti vlkodlakům a od té doby nemohl sehnat práci.“

Harry si vzpomněl, jak unaveně Lupin vypadal a jeho nechuť k Umbridgové se ještě zvýšila.

„Co má proti vlkodlakům?“ zeptala se nazlobeně Hermiona.

„Nejspíš se jich bojí,“ usmál se Sirius nad její horlivostí, „evidentně nemá ráda podobné lidi; posledně vedla kampaň za registraci jezerních lidí. Představ si, plýtvat energií na perzekuci jezerních lidí, když po světě pobíhají takoví mrňaví hajzlíci jako Pišta.“

Ron se zasmál, ale Hermiona se urazila.

„Siriusi!“ pokárala ho, „upřímně, kdyby ses trochu snažil, jsem si jistá, že bys s Pištou dosáhl nějakého pokroku, Koneckonců, jsi už jediný z rodiny, kdo mu zůstal, a profesor Brumbál říkal, že -“

„Jaké jsou hodiny s Umbridgovou?“ přerušil ji Sirius. „Učí vás, jak zabíjet křížence?“

„Ne,“ řekl Harry a ignoroval Hermionin nakvašený pohled, „vůbec nám nedovolí kouzlit!“

„Jediné co děláme, je čtení z té pitomé knihy,“ řekl Ron.

„Aha, tak to souhlasí,“ řekl Sirius, „co víme od Ministerstva, tak Popletal nechce, abyste byli cvičení pro boj.“

„Cvičení pro boj!“ opakoval Harry nevěřičně. „Co si myslí, že tu děláme - dáváme dohromady armádu čarodějů?“

„Zjevně přesně to si myslí,“ řekl Sirius, „nebo spíš, to je to, co si myslí, že dělá Brumbál a bojí se toho - že si staví svou vlastní armádu, se kterou bude schopen převzít Ministerstvo magie.“

Chvilí bylo ticho a pak Ron řekl: „To je ta největší blbost, jakou jsem kdy slyšel, počítaje v to všechny nesmysly, se kterými přišla Luna Lovegoodová.“

„Takže se nesmíme učit kouzla, protože Popletal se bojí, že bychom je použili proti Ministerstvu?“ zuřila Hermiona.

„Jo,“ děl Sirius. „Popletal si myslí, že Brumbál se nezastaví před ničím, když bude chtít získat moc. Je pořád paranoidnější. Je jen otázka času, kdy Brumbála uvězní na základě nějakého vykonstruovaného obvinění.“

To připomnělo Harrymu Percyho dopis.

„Nevíš o tom, že by mělo zítra něco vyjít o Brumbálovi v *Denním Věštci*? Ronův bratr Percy něco naznačoval -“

„To nevím,“ řekl Sirius, „celý víken jsem nikoho z Řádu neviděl, všichni mají práci. Jsem tu jen já a Pišta.“

Jeho hlas zněl velice hořce.

„Takže nevíš ani nic o Hagridovi?“

„Ah...“ řekl Sirius, „už tu měl být, nikdo neví, co se s ním stalo.“ Když spatřil jejich ztuhlé výrazy, rychle dodal: „Ale Brumbál nemá obavy, tak se neznepokojte - jsem si jist, že Hagrid je v pořádku.“

„Ale už měl být zpátky...“ kuňkla Hermiona nervózně.

„Byla s ním madam Maxime a od té jsme dostali zprávu, že se rozdělili na zpáteční cestě - ale není důvod obávat se, že by se mu něco stalo nebo - no, že by zkrátka nebyl v pořádku.“

Harryho, Rona a Hermionu to moc neuklidnilo a podívali se po sobě.

„Poslyšte, radši se na Hagrida moc neptejte,“ řekl Sirius rychle, „jen to přitáhne pozornost k tomu, že tu není a to by Brumbál asi nechtěl. Hagrid má tuhý kořínek, dopadne to dobře.“ A když je ani to nepovzbudilo, dodal: „Kdy máte příští výlet do Prasinek? Přemýšlel jsem, ten výlet na nádraží nám prošel, ne? Takže bych možná -“

„NE!“ zarazili ho Harry a Hermiona unisono.

„Siriusi, nečetl jsi *Denního Věštce*?“ zeptala se Hermiona s úzkostí v hlase.

„Aha, tohle,“ ušklíbl se Sirius, „každou chvíli přijdou s tím, že vědí, kde jsem, ve skutečnosti nemají potuchy -“

„To ano, ale domníváme se, že tentokrát by mohli,“ řekl Harry, „Malfoy mi ve vlaku řekl něco, z čeho by se dalo vyvodit, že věděl, že jsi to ty a jeho otec byl na nástupišti - Siriusi, Lucius Malfoy - nechod sem, za žádných okolností. Jestli tě Malfoy pozná -“

„Dobře, dobře, je mi to jasné,“ bránil se Sirius a vypadal velmi zklamaně, „to byl jen nápad, myslel jsem, že by se ti líbilo, kdybychom mohli být chvílku pohromadě.“

„Líbilo, ale jen nechci, aby tě šoupli zpátky do Azkabanu!“ řekl Harry.

Nastala chvíle ticha, během které Sirius pozoroval Harryho zapadlými očima a mračil se.

„Nejsi tak podobný svému otci, jak jsem si myslel,“ řekl nakonec chladně, „Jamesovi by ta legrace za to riziko stála.“

„Poslyš -“

„No, už bych měl pomalu jít, slyším na schodech Pištu,“ řekl Sirius, ale Harrymu bylo jasné, že lže. „Napišu ti, kdy zase se budu moci ukázat, ano? Jestli ten risk přežiješ?“

Ozvalo se tiché *lup* a na místě, kde byla Siriusova hlava, zase jen praskaly plameny.

— KAPITOLA PATNÁCTÁ —

Bradavický nejvyšší vyšetřovatel

Čekali, že budou muset ráno pečlivě pročíst Hermionina *Denního Věštce*, aby našli článek, o němž se zmiňoval Percy. Ovšem poštovní sova sotva odstartovala ze džbánu s mlékem a Hermiona vyrazila zděšený zvuk a narovнала noviny, na jejichž titulní straně se skvělá velká fotografie Dolores Umbridgové. Usmívala se a pomrkávala na ně.

MINISTERSTVO ZAHAJUJE VZDĚLÁVACÍ REFORMU DOLORES UMBRIDGOVÁ JMENOVÁNA PRVNÍ NEJVYŠŠÍ VYŠETŘOVATELKOU

„Umbridgová - nejvyšší vyšetřovatelka?“ řekl Harry temně a nedojedená to-pinka mu vyklouzla z prstů. „Co to má znamenat?“

Hermiona začala číst: „*Ministerstvo magie včera překvapivě schválilo nové legislativní opatření, které mu dává bezprecedentní kontrolu nad Bradavickou školou čar a kouzel. „Ministr se z posledních návštěv ve škole vrátil znepokojen,“ říká jeho mladší asistent Percy Weasley. „Toto je jeho odpověď na obavy rodičů, kteří mají pocit, že škola sklouzává někam, kam by neměla.“*

Toto není poprvé během posledních týdnů, kdy ministr Kornelius Popletal použil nových zákonů k vylepšení situace ve škole. 30. srpna prošel výnos o vzdělání číslo 22, podle kterého, není-li ředitel schopen zajistit kandidáta na prázdné místo učitele, vybere ho Ministerstvo. „Tak byla do učitelského sboru v Bradavicích jmenována Dolores Umbridgová,“ řekl Weasley, „Brumbál nemohl nikoho najít, proto ministr jmenoval Umbridgovou a ta měla samozřejmě okamžitý úspěch...“

„Měla CO?“ ozval se hlasitě Harry. „Počkej, je tu toho ještě víc,“ řekla Hermiona a pokračovala.

„...okamžitý úspěch se svým revolučním pojetím výuky obrany proti černé magii a také zásobuje ministra přímými zprávami o tom, co se děje na půdě školy. Tuto poslední roli nyní ministr zoficializoval výnosem o vzdělání číslo 23, jímž bylo vytvořeno místo bradavického nejvyššího vyšetřovatele. „Tímto vzrušujícím novým způsobem se ministerstvo vyrovnává s tím, co někteří nazývají upadajícími standardy,“ řekl Weasley, „vyšetřovatel bude vykonávat inspekce u ostatních vyučujících a sledovat, jak pracují. Místo bylo nabídnuto profesorce Umbridgové a jsme velmi rádi, že vám můžeme oznámit, že místo přijala.“ Nové kroky, které ministerstvo podniklo, mají bezvýhradnou podporu rodičů bradavických studentů.

„Mám teď mnohem lepší pocit, když vím, že Brumbál bude vystaven objektivnímu posouzení,“ říká pan Lucius Malfoy, 41, z panství ve Wiltshiru. „Nejeden z nás, kte-

rým leží na srdci blaho vlastních dětí, byl znepokojen některými výstředními rozhodnutími, které v posledních letech ředitel Brumbál učinil a jsme velmi rádi, že Ministerstvo vzalo situaci do vlastních rukou.“

Mezi tato výstřední rozhodnutí nepochybně spadá zaměstnání kontroverzních učitelů, o nichž už jsme psali, včetně vlkodlaka Remuse Lupina, poloobra Rubeuse Hagrida a falešného ex-Bystrozora „Pošuka“ Moodyho. Šíří se zvěsti, že Albus Brumbál, kdysi nejvyšší předseda Mezinárodní konfederace čarodějů a Wizengamotu, už není dostatečně způsobilý k řízení prestižní bradavické školy.

„Domnívám se, že ustanovení místa vyšetřovatele v Bradavicích je prvním krokem, který nás má ujistit, že Bradavice budou mít takového ředitele, kterému můžeme důvěřovat,“ uvedl zdroj blízký ministerstvu. Členové Wizengamotu Griselda Marchbanksová a Tiberius Ogden na protest proti zavedení funkce vyšetřovatele rezignovali. „Bradavice jsou škola, ne výspa kanceláře Korneliuse Popletala,“ uvedla madam Marchbanksová, „toto je jen další nechutný pokus o diskreditaci Albuse Brumbála.“ (Pro plnou zprávu o údajných konexích madam Marchbanksově s gobliny nalistujte stranu sedmnáct.)“

Hermiona dočetla a podívala se přes stůl na ostatní.

„Tak teď to máme! Popletal prosadil ten výnos a nacpal nám sem Umbridgovou! A teď má ještě navíc možnost kontrolovat ostatní učitele!“ Hermiona funěla vzteky a z očí jí létaly blesky. „Tomu nevěřím. To je *příšerné!*“

„Já vím,“ řekl Harry a podíval se na pravou ruku, zařatou v pěst. Byla na ní ještě znát bělavá linka slov, které ho Umbridgová donutila vyřezat do vlastní kůže.

Ale Ron se křenil.

„Co?“ zeptali se ho Harry a Hermiona.

„Už se nemůžu dočkat, až bude na inspekci u McGonagallové,“ řekl vesele Ron. „Umbridgová si ani nevšimne, co ji praštilo.“

„Pojďme,“ vyskočila Hermiona, jestli bude inspekce na Binnsově hodině, nemůžeme přijít pozdě...“

Ale profesorka Umbridgová se na hodinu dějin magie nedostavila a byla to tedy opět taková nuda jako minulé pondělí; nebyla ani ve Snapeově sklepení na dvouhodinove lektvarů, kde Harry obdržel svou esej o měsíčním kameni, ozdobenou velkým špičatým H.

„Dal jsem vám takové známky, jaké byste za tyto práce dostali u zkoušek NKÚ,“ řekl jim Snape s lehce škodolibým výrazem, když úkoly rozdával. „Z toho byste mohli získat představu, co asi můžete u zkoušek čekat.“

„Výkon, který většina z vás předvedla, byl příšerný. U zkoušek byste s tím propadli. Očekávám, že úkol na příští týden, jehož téma zní „různé druhy protijedů“, dopadne mnohem lépe, protože jinak budu nucen začít rozdávat tresty pro ty pitomce, kteří dostali H.“

Malfoy se uchichl a hlasitým šepotem se zeptal: „Tady někdo dostal H? Ha! Ha!“

Harry si všiml, že Hermiona pokukuje po jeho papíře; rychle strčil esej zpět do tašky a cítil, že si výsledek raději nechá pro sebe.

Rozhodl se, že tentokrát nedá Snapeovi žádnou záminku k tomu, aby ho zase setřel a tak pečlivě a několikrát četl všechny instrukce. Jeho Posilující lektvar neměl sice tak čisté tyrkysovou barvu jako Hermionin, ale byl rozhodně spíš do modra než do růžova jako ten Nevillův a tak mohl na konci hodin odezdat vzorek celkem klidně.

„Nebylo to tak hrozný jako posledně, že?“ řekla Hermiona, když šli na oběd. „A domácí úkol taky nedopadl nejhůř, nebo ano?“

Když Ron ani Harry neodpovídali, naléhala: „Chci říct, samozřejmě jsem nečekala nejvyšší známku, zvlášť když to bere podle standardů NKÚ, ale i tak to jde, když člověk projde, co vy na to?“

Harry udělal neurčitý zvuk.

„Jistě, ode dneška do zkoušek se ještě dá hodně zvládnout, máme spoustu času, ty známky, které dostáváme teď, je něco jako laťka, ne? Něco, na čem můžeme stavět...“

Posadili se k nebelvírskému stolu.

„Samozřejmě, byla bych šťastná, kdybych dostala V -“

„Hermiono,“ přerušil ji Ron ostře, „jestli chceš vědět, jaké známky jsme dostali -“

„Já - no, nechtěla jsem - tedy, jestli chcete -“

„Dostal jsem S,“ řekl Ron a nabral na lžici polévku, „Spokojená?“

„To není nic, za co by ses musel stydět,“ řekl Fred, který si právě přisedl s Georgem a Lee Jordanem k jejich stolu. „Na pěkném kulatém S není nic špatného -“

„Ale,“ ozvala se Hermiona, „neznamená S...“

„Slabé, to jo,“ řekl Lee, „ale pořád lepší než H, ne? Jako hrozný?“

Harry cítil, že se červená a předstíral raději kašel. Když přestal, zjistil, že Hermiona bohužel ještě pořád mluví o známkování NKÚ.

„Takže nejvyšší známka je V jako výborně,“ říkala právě, „a pak CH - „

„Ne, N,“ opravil ji George, „jako nade všechna očekávání. A vždycky jsem si myslel, že jsme měli s Fredem dostat za všechno N, protože jsme předčili všechna očekávání už jen tím, že jsme se ke zkouškám dostavili.“

Všichni se zasmáli, až na Hermionu, která pokračovala. „Takže po N je CH jako chvalitebně a to je poslední stupeň, při kterém projdeš, že jo?“

„Jo,“ řekl Fred, namočil si do polévky celou rolku, nacpal si ji do pusy a celou ji spolkl.

„Pak je S jako slabý,“ Ron zvedl ruce jako vítěz, „a pak H jako hrozný.“

„A pak ještě T,“ připomněl mu George.

„T?“ zarazila se Hermiona, „ještě pod H? Co to je T?“

„Troll,“ odpověděl promptně George.

Harry se zasmál, i když si nebyl jist, zda si George dělá legraci nebo ne. Představil si, jak sděluje Hermioně, že ze všech zkoušek NKÚ dostal T a rozhodl se začít opravdu tvrdě pracovat.

„Už jste měli nějakou inspekci?“ zeptal se Fred.

„Ne,“ řekla Hermiona, „a vy?“

„Právě teď,“ řekl George, „formule.“

„A jaký to bylo?“ zeptali se Harry a Hermiona najednou.

Fred pokrčil rameny.

„Nebyla to taková hrůza. Umbridgová zapadla do rohu a dělala si poznámky do notýsku. Znáš Kratiknota, zacházel s ní jako s hostem, nevypadal, že by ho to nějak obtěžovalo. Moc toho neřekla. Jen se ptala Alice, jak vypadají normální hodiny. Alice jí řekla, že dobře a to bylo všechno.“

„Byl bych nerad, kdyby nám Kratiknota sebrali,“ řekl George, „vždycky nechá skoro všechny u zkoušek normálně projít.“

„Koho máte dnes odpoledne?“ zeptal se Fred Harryho.

„Trelawneyovou -“

„T osobně...“

„- a pak Umbridgovou.“

„Tak hlavně buď hodný chlapec a ovládej se - jestli vynecháš další trénink, Angelina se zblázní.“

Ale Harry nemusel čekat až na obranu proti černé magii. Seděli ve ztemnělé učebně jasnovidectví a Harry vytahoval z tašky deník snů, když ho Ron dloubl loktem do žeber. Harry se otočil a viděl profesorku Umbridgovou, jak prolézá poklopem. Třída, která se vesele bavila, ztichla. Profesorka Trelawneyová, která zrovna rozdávala *Orákula snů*, si toho všimla a rozhlédla se.

„Dobré odpoledne, profesorko Trelawneyová,“ pozdravila Umbridgová se svým širokým úsměvem. „Dostala jste můj vzkaz? Ohledně data a času inspekce?“

Profesorka Trelawneyová krátce kývla a se znechuceným výrazem se otočila k profesorce Umbridgové zády. Profesorka Umbridgová, stále se usmívajíc, si přitáhla nejbližší křesílko a odnesla ho dopředu, takže bylo jen pár palců za zády profesorky Trelawneyové. Tam se posadila, vytáhla z květované tašky notes a čekala na zahájení výuky.

Profesorka Trelawneyová si lehce se třesoucíma rukama pevně přitáhla šály a zadívala se na třídu skrz obrovské brýle.

„Budeme pokračovat ve studiu věšteckých snů,“ řekla, statečně se pokoušejíc o svůj obvyklý mystický hlas, ale ten se jí lehce trásl. „Rozdělte se do dvojic, prosím, a pokuste se s pomocí *Orákula* navzájem interpretovat své poslední sny.“

Otočila se, jako by si chtěla sednout za stůl, spatřila vedle něj profesorku Umbridgovou a okamžitě zatočila doleva k Parvati a Levanduli, které už záníceně diskutovaly o Parvatinu posledním snu.

Harry otevřel *Orákulum snů* a po očku Umbridgovou pozoroval. Už si dělala poznámky a po pár minutách vstala a začala courat po třídě a sledovala, jak se Trelawneyová baví se studenty a tu a tam položila otázku. Harry se rychle sklonil nad knihou.

„Honem, vymysli si sen,“ řekl Ronovi, „kdyby sem ta stará žába přišla.“

„Já jsem vymýšlel posledně,“ protestoval Ron, „teď jsi na řadě ty.“

„Já nevím...“ řekl zoufale Harry, který si nemohl vzpomenout, že by se mu posledních pár dní vůbec něco zdálo. „Řekněme, že se mi zdálo, jak... Jak jsem topil Snapea v kotlíku. Jo, to by šlo.“

Ron zachrochtal a otevřel *Orákulum snů*.

„OK, musíme přičíst tvůj věk k datu, kdy jsi měl ten sen, pak počet slov v jeho předmětu - bude to ‘topit’, ‘kotlík’ nebo ‘Snape’?“

„To je jedno, něco vyber,“ řekl Harry a risknul pohled za sebe. Profesorka Trelawneyová se na něco ptala Nevilla a profesorka Umbridgová jí koukala přes rameno a něco si psala.“

„Kdy že se ti to zdálo?“ zeptal se Ron, zabrán do výpočtů.“

„Nevím, včera, kdykoliv,“ odpověděl Harry a pokoušel se zaslechnout, co profesorka Umbridgová říká profesorce Trelawneyové. Byly už prakticky u vedlejšího stolu. Profesorka Umbridgová si něco poznamenávala a profesorka Trelawneyová vypadala, jako by jí uletěly včely.

„A teď,“ řekla Umbridgová a podívala se na ni, „jak dlouho už zastáváte toto místo?“

Profesorka Trelawneyová se zaškaredila, ruce měla založené na hrudi a ramena nakrčená, jako by se chtěla před hrozbou inspekce chránit co nejlépe. Po chvíli, když se rozhodla, že otázka není tak útočná, aby měla důvod ji ignorovat, řekla krajně nelibým tónem: „Téměř šestnáct let.“

„To je docela dlouho,“ řekla Umbridgová a napsala si poznámku. „Takže vás přijal profesor Brumbál?“

„Ano,“ řekla profesorka Trelawneyová stručně.

Profesorka Umbridgová si to poznamenala.

„A jste pra-pra-pravnučka slavné jasnovidky Kassandry Trelawneyové?“

„Ano,“ řekla profesorka Trelawneyová a trochu zvedla hlavu.

Další poznámka do notýsku.

„Ale mám dojem - opravte mě, jestli se mýlím - že jste po Kassandře ve vaší rodině první, kdo má věštecké oko?“

„Tyto věci často vynechají - eh - tři generace,“ řekla profesorka Trelawneyová.

Žabí úsměv profesorky Umbridgové se roztáhl.

„Samozřejmě,“ řekla sladce a něco si zase zapsala. „Mohla byste pro mě udělat nějakou předpověď?“ A tázavě se podívala na profesorku Trelawneyovou, stále se usmívajíc.

Ta ztuhla, jako by nevěřila svým uším. „Já vám nerozumím,“ řekla a přitáhla si šály kolem šlachovitého krku.

„Chtěla bych, abyste mi něco předpověděla,“ zopakovala jasně profesorka Umbridgová.

Harry a Ron už nebyli jediní, kdo pečlivě naslouchal zpoza otevřených knih. Většina třídy zírala na profesorku Trelawneyovou, která se narovnála, až korále zacinkaly.

„Vnitřní oko nefunguje na povel!“ řekla dotčeně.

„Vidím,“ řekla měkce profesorka Umbridgová a napsala si poznámku.

„Já - ale - ale... moment!“ řekla náhle profesorka Trelawneyová a pokusila se o přízračný tón, i když mystický efekt trochu kazil fakt, že se jí chvěl zlostí. „Já... Myslím, že *něco* vidím... Něco, co se týká *vás*... Proč, cítím něco... Něco *temného*... Nějaké smrtelné nebezpečí...“

Profesorka Trelawneyová namířila na profesorku Umbridgovou, která zvedla obočí a pokusila se na ni usmát, chvějící se prst.

„Obávám se... Obávám se, že jste ve smrtelném nebezpečí!“ dokončila profesorka Trelawneyová dramaticky.

Pak bylo chvíli ticho. Profesorka Umbridgová si profesorku Trelawneyovou měřila pohledem.

„Dobře,“ řekla nakonec a něco si zapsala. „Jestli je to to nejlepší, co dokážete...“

Otočila se a nechala profesorku Trelawneyovou stát jako solný sloup. Harry zachytil Ronův pohled a věděl přesně, co si Ron myslí; oba věděli, že profesorka Trelawneyová je stará podvodnice, ale na druhou stranu nesnášeli Umbridgovou tak, že byli rozhodně na straně Trelawneyové - samozřejmě až do doby, kdy dorazila k nim.

„Tak?“ řekla nezvykle přísně a vrazila své dlouhé prsty Harrymu pod nos, „ukážte mi začátek svého deníku snů.“

A ve chvíli, kdy nahlas interpretovala Harryho sny (které, včetně toho o jezení ovesné kaše, evidentně znamenaly brzkou a krutou smrt), už s ní tolik ne-

cítil. Celou dobu stála profesorka Umbridgová kousek od nich a psala si poznámky a když konečně zazvonil zvonek, slezla po stříbrném žebříku jako první a za deset minut už na ně čekala v učebně obrany proti černé magii.

Něco si pro sebe broukala a usmívala se. Zatímco vytahovali z tašek *Teorii obranné magie*, řekli Harry a Ron Hermioně, která měla věštění z čísel, co se na hodině jasnovidectví stalo, ale než se Hermiona mohla na něco zeptat, vyžádala si profesorka Umbridgová ticho.

„Hůlky pryč,“ řekla jim s úsměvem a ti, kteří je s nadějí vytáhli, je zase vrátili zpět do tašek. „Jelikož jsme posledně dokončili kapitolu první, otočte si prosím na stranu devatenáct a přečtěte si kapitolu druhou - teorie obrany a jejich původ. A není třeba u toho mluvit.“

Pak se, stále se protivně usmívajíc, posadila. Třída si unisono povzdechla a všichni obrátili na stranu devatenáct. Harryho napadlo, jestli je v knížce dost kapitol na to, aby je zaměstnaly po celý školní rok a právě zkoumal obsah, když si všiml, že Hermiona se hlásí.

Profesorka Umbridgová si také všimla a vypadalo to, že má pro tento případ novou strategii. Místo, aby se pokoušela předstírat, že to nezaznamenala, vstala a přišla tak blízko k Hermioně, že stály tváří v tvář, potom se sehnula a zašeptala tak, aby to nikdo jiný neslyšel: „Co je to tentokrát, slečno Grangerová?“

„Už mám druhou kapitolu přečtenou,“ řekla Hermiona.

„Pak tedy začněte s třetí kapitolou.“

„tu už mám také přečtenou. Přečetla jsem už celou knihu.“

Profesorka Umbridgová zamrkala, ale ihned se zase vzpamatovala.

„A můžete mi tedy říci, co píše Slinkhard v patnácté kapitole o protizaklínadlech?“

„Píše, že protizaklínadla jsou špatně pojmenovaná,“ řekla Hermiona, „tvrdí, že lidé říkají svým zaklínadlům protizaklínadla tehdy, když chtějí, aby to znělo přijatelněji.“

Profesorka Umbridgová zvedla obočí a Harry věděl, že to na ni proti její vůli udělalo dojem.

„Ale nesouhlasím,“ pokračovala Hermiona.

Profesorka Umbridgová zvedla obočí ještě trochu výš a její pohled trochu ochladl.

„Vy nesouhlasíte?“ opakovala.

„Ano,“ řekla Hermiona, která na rozdíl od Umbridgové nešeptala, ale mluvila nahlas a jasně, takže se na ni všichni dívali. „Pan Slinkhard nemá rád zaklínadla, že? Ale já se domnívám, že v případě, že je použijeme na obranu, mohou být velmi užitečná.“

„Aha, tak vy se domníváte,“ řekla profesorka Umbridgová a už také nešep-tala a narovnála se. „Ale obávám se, že v této třídě je důležitější názor pana Slinkharda, ne váš, slečno Grangerová.“

„Ale - „, začala Hermiona.

„To by stačilo,“ řekla profesorka Umbridgová a postavila se tak, aby na ni viděla celá třída. Její usměvavá bezstarostnost byla ta tam. „Slečno Grangerová, obávám se, že musím Nebelvíru odebrat pět bodů.“

Ve třídě to nespokojeně zašumělo.

„Za co?“ zeptal se Harry rozzlobeně.

„Nepleť se do toho,“ zašeptala Hermiona.

„Za přerušování výuky nedůležitými nesmysly,“ řekla profesorka Umbridgová hladce, „jsem tu, abych vás učila podle pokynů ministerstva a v těch není nic o vlastních názorech studentů na věci, kterým jen málo rozumě-jí. Vaši předchozí učitelé vám možná dovolili víc - vyjma profesora Quirrella, který se alespoň držel látky, odpovídající vašemu věku - a těžko by prošli při ministerské inspekci -“

„jo, Quirrell byl dobřej učitel,“ řekl Harry nahlas, „až na ten drobný detail, že mu ze zadu na hlavě seděl lord Voldemort.“

Když Harry domluvil, rozhostilo se to největší ticho, jaké se mu kdy podaři-lo způsobit. A pak -

„Myslím, že další týden po škole vám může jediné prospět, pane Pottere,“ řekla profesorka Umbridgová kluzce.

★

Rána na Harryho ruce se ještě ani nezhojila a druhý den ráno už zase krvá-cela. Proti ničemu neprotestoval; nechtěl poskytnout Umbridgové to uspokoje-ní; psal pořád dokola *nesmím říkat lži* a ani nešpil, i když rána se s každým dnem zvětšovala.

Nejhorší součástí trestu ovšem byla, přesně jak George předpovídal, reakce Angeliny Johnsonové. Podala si ho hned v úterý ráno u snídaně takový stylem, že to přilákalo profesorku McGonagallovou.

„Slečno Johnsonová, jak si *dovolujete* takhle řvát ve velké síni! Strhávám Nebelvíru pět bodů!“

„Ale profesorko - on se *zase* nechal zavřít po škole -“

„Co to má být, Pottere?“ zeptala se profesorka McGonagallová přísně. „Po škole? S kým?“

„S profesorkou Umbridgovou,“ řekl Harry a vyhýbal se jejímu pohledu.

„Chcete mi říct,“ řekla a ztišila hlas, aby je hlouček zvědavých havraspár-ských neslyšel, „že i po tom varování, které jsem vám dala, jste se zase na ho-dině profesorky Umbridgové neovládli?“

„Ano,“ zahuhlal Harry do podlahy.

„Pottere, musíte se vzpamatovat! Řítíte se do velkého průšvihů! Strhávám Nebelvíru dalších pět bodů!“

„Ale - co? Profesorko, to ne!“ bránil se Harry té nespravedlnosti, „Už mě trestá ona, proč nám ještě strháváte body?“

„Protože ten trest na vás zjevně moc neúčinkuje!“ řekla rázně profesorka McGonagallová. „A už nechci nic slyšet, Pottere! A slečno Johnsonová, vy si ne-cháte své projevy na hřiště, jestli chcete zůstat kapitánkou týmu!“

Profesorka McGonagallová odrazovala zpět k učitelenskému stolu. Angelina hodila po Harrym vražedným pohledem a oddusala, zatímco Harry se posadil vedle Rona a funěl zlostí.

„Sebrala Nebelvíru body za to, že si nechávám každý večer řezat do ruky! Je to fér?“

„Já vím, kamaráde,“ řekl Ron a nandal mu na talíř slaninu, „trochu to pře-pískla.“

Hermiona jen obrátila stránku *Denního Věštce* a neříkala nic.

„Ty si myslíš, že McGonagallová měla pravdu,“ obvinil Harry fotku Korneliuse Popleta, za kterou se skrývala Hermionina tvář.

„Přála bych si, aby ti nestrhávala pět bodů, ale měla pravdu, že by ses měl před Umbridgovou ovládat,“ řekl Hermionin hlas, zatímco Popleta zuřivě ges-tikuloval, pronášeje zřejmě nějakou řeč.

Harry s Hermionou nepromluvil celou hodinu formulí, ale když dorazili na proměňování, na všechno zapoměli. Profesorka Umbridgová a její notýsek čeka-li v koutě.

„Výborně,“ zašeptal Ron a posadil se, „teď Umbridgová dostane, co si za-slouží.“

Profesorka McGonagallová vpochoďovala do třídy, aniž by dala najevo, že si Umbridgové vůbec všimla.

„Utište se,“ řekla a třída okamžitě ztichla. „Pane Finnigane, vraťte laskavě ten úkol - slečno Brownová, vezměte tuhle krabici myši - a nebuďte hloupá, nic vám neudělají - rozdejte po jedné každému studentovi -“

„*Hem, hem,*“ udělala profesorka Umbridgová stejný kašlíček, kterým přeru-šila na zahajovací slavnosti profesora Brumbála. Profesorka McGonagallová ji ignorovala. Seamus podal Harrymu zpátky jeho eseje; Harry si ji vzal a s úlevou zjistil, že dostal CH.

„A teď všichni dobře poslouchejte - Deane Thomasi, jestli to té myši udělá-te ještě jednou, budete po škole - většině z vás už se podařilo nechat zmizet své

hlemýžďe a i ti, kterým zůstal kousek ulity, už jistě mají představu o tom, jak kouzlo funguje. Dnes bychom měli -“

„Hem, hem,“ opakovala profesorka Umbridgová.

„Ano?“ otočila se profesorka McGonagallová a její obočí se zformovalo do jedné přísné linky.

„Právě jsem si říkala, profesorko McGonagallová, jestli jste obdržela mou zprávu o datu a čase mé inspekce-“

„Vidíte že ano, jinak bych se vás zeptala, co děláte v mé třídě,“ odpověděla profesorka McGonagallová a otočila se k Umbridgové zády. Studenti si vyměnili škodolibé pohledy. „Jak jsem říkala, dnes si budeme procvičovat o něco těžší mizení myší. A nyní, mizící kouzlo -“

„Hem, hem.“

„Zajímalo by mě,“ otočila se profesorka McGonagallová na Umbridgovou s ledovou zuřivostí, „jak chcete získat představu o mých obvyklých vyučovacích metodách, když mě budete stále přerušovat? Obvykle nedovoluji lidem, aby mluvili, když mluvím já.“

Profesorka Umbridgová vypadala, jako by jí někdo dal facku. Nic neřekla, ale uhladila papír v notýsku a začala rychle psát.

Profesorku McGonagallovou to očividně nezajímalo a obrátila se zpět k třídě.

„Jak jsem říkala, mizící kouzlo je tím složitější, čím komplexnější je zvíře, které chcete nechat zmizet. Hlemýžď, jelikož jde o měkkýše, není tak složitý; ale myš je savec a tudíž je kouzlo těžší. Není to tedy nic, co byste mohli zvládnout s hlavou plnou myšlenek na oběd. Tak - zařikadlo znáte, ukažte, co dovedete...“

„Ta mi bude kázat o sebeovládání před Umbridgovou!“ špitl Harry neslyšně Ronovi, ale křenil se - jeho zlost na profesorku McGonagallovou se trochu vypařila.

Profesorka Umbridgová nesledovala profesorku McGonagallovou po třídě jako profesorku Trelawneyovou; zřejmě jí došlo, že profesorka McGonagallová by to nedovolila. Napsala si však spoustu poznámek a když jim profesorka McGonagallová řekla, aby si sbalili věci, zvedla se s temným výrazem ve tváři.

„No, je to začátek,“ řekl Ron a upustil do krabice, se kterou Levandule obcházela třídu, mrskající se myší ocásek.

Když odcházeli ze třídy, všiml si, že profesorka Umbridgová se blíží k učitelскому stolu a strčil do Rona; ten žďuchl do Hermiony a všichni zacouvali zpět, aby slyšeli, co se bude dít.

„Jak dlouho učíte v Bradavicích?“ zeptala se profesorka Umbridgová.

„V prosinci to bude devětatřicet let,“ odpověděla profesorka McGonagallová a zaklapla tašku.

Profesorka Umbridgová si to napsala.

„Dobrá,“ řekla, „dostanete výsledky do deseti dnů.“

„Nemohu se dočkat,“ řekla profesorka McGonagallová studeně nezúčastněným hlasem a mířila ke dveřím. „Pospěšte si, vy tři,“ pobídla Harryho, Rona a Hermionu.

Harry si nemohl pomoci a věnoval jí slabý úsměv a byl by přísahal, že mu ho oplatila.

Domníval se, že Umbridgovou uvidí zase až večer, ale mylil se. Když šli přes trávník k lesu na hodinu péče o kouzelné tvory, notýsek už na ně čekal vedle profesorky Červotočkové.

„Obvykle tento předmět neučíte, že?“ ptala se zrovna, když dorazili ke stolu s podlézavci, kteří pronásledovali stínky.

„To je pravda,“ řekla profesorka Červotočková, ruce měla za zády a houpa-la se na patách. „Zastupuji profesora Hagrida.“

Harry se nervózně podíval na Rona a Hermionu. Malfoy si něco šuškal s Crabbem a Goylem; určitě by nezaváhal, kdyby mohl na Hagrida ministerstvu něco vyzradit.

„Hmm,“ řekla profesorka Umbridgová a ztišila hlas, ale i tak ji bylo pořád dobře slyšet. „Říkala jsem si - ředitel nebyl příliš ochotný, když jsem se ho na to ptala - mohla byste mi vy říci, co je příčinou tak dlouhé absence profesora Hagrida?“

Harry viděl, že Malfoy Umbridgovou a profesorku Červotočkovou pozorně sleduje.

„Bojím se, že ne,“ odpověděla svižně profesorka Červotočková, „nevím víc než vy. Přiletěla sova od Brumbála, jestli nechci pár týdnů učit. Vzala jsem to. To je všechno. Tak... Můžu začít?“

„Ano, prosím,“ řekla Umbridgová a začala si psát poznámky.“

Umbridgová to tentokrát udělala jinak a chodila mezi studenty, vypyťavajíc se jich na kouzelné tvory. Většina lidí byla schopná jí odpovědět a Harryho nálada se trochu spravila; alespoň se nikdo nepokoušel Hagrida srážet.

„Obecně,“ zeptala se profesorka Umbridgová profesorky Červotočkové poté, co nějakou chvíli vyslychala Deana Thomase, „jak se vám coby dočasné člence sboru - tedy objektivnímu nestranníkovi, jestli to tak můžu říct - jeví Bradavice? Máte pocit, že vás vedení dostatečně podporuje?“

„No ano, Brumbál je skvělý,“ spustila srdečně profesorka Červotočková, „líbí se mi, jak to tu vede, opravdu se mi to líbí.“

Umbridgová si udělala malou poznámečku, ve tváři zdvořilou nedůvěru. „A co plánujete učit po celý rok - v případě, že by se profesor Hagrid nevrátil?“

„Ukážu jim tvory, se kterými se mohou nejspíš setkat u zkoušek NKÚ,“ řekla profesorka Červotočková, „už toho moc nezbyvá - brali jednorožce a smra-

dlavce, říkala jsem si, že uděláme ještě dírkovce a těstovce, taky aby znali kraťáky a sukovce a tak dále...“

„Ano, vypadá to, že vy víte, co máte dělat,“ řekla profesorka Umbridgová a udělala do notýsku tečku. Harrymu se nelíbilo, jak zdůraznila slovo „vy“ a líbilo se mu ještě méně, když se zeptala Goyle: „Slyšela jsem, že tu snad byla nějaká zranění?“

Goyle se hloupě zašklebil. Malfoy si pospíšil s odpovědí.

„To jsem byl já,“ řekl, „praštil mě hipogryf.“

„Hipogryf?“ zopakovala profesorka Umbridgová a škrabala do notýsku jako divá.

„Jen proto, že byl tak hloupej a neposlouchal, co mu Hagrid říká,“ ozval se rozzlobeně Harry.

Ron a Hermiona zasténali. Umbridgová se pomalu otočila na Harryho.

„Další den po škole,“ řekla měkce, „no, děkuji vám, profesorko Červotočková, víc už nebudu potřebovat. Výsledky dostanete do deseti dnů.“

„Mějte se,“ řekla profesorka Červotočková a Umbridgová vyrazila směrem k hradu.

★

Byla už půlnoc, když se Harry vracel od Umbridgové a ruka mu krvácela tak, že promáčela i kapesník, kterým si ji zavázal. Čekal, že společenská místnost bude prázdná, ale Ron s Hermionou na něj čekali. Byl rád, že je vidí, zvláště proto, že Hermiona se netvářila kriticky.

„Tu máš,“ přistrčila mu miskou se žlutou tekutinou, „namoč si do toho tu ruku, je to odvar z nakládaných murtlapích tykadel, mělo by to pomoci.“

Harry namočil svou krvácející bolavou ruku do misky a pocítil skvělou úlevu. Křivonožka se mu omotal kolem nohou, zapředl a pak se mu uvelebil na klíně.

„Díky,“ poděkoval vděčně a zdravou rukou podrbal Křivonožku za uchem.

„Pořád trvám na tom, abys to někomu řekl,“ pravil Ron tiše.

„Ne,“ zamítl to Harry.

„McGonagallová by zuřila, kdyby to -“

„To nejspíš ano,“ řekl dutě Harry, „a jak dlouho myslíš, že by Umbridgové trvalo, než by prosadila další výnos, podle něhož by každý, kdo protestuje proti nejvyšší vyšetřovatelce, letěl na dlažbu?“

Ron otevřel pusku, aby něco řekl, ale po chvíli ji zase poslušně zavřel.

„Je to odporná ženská,“ zašeptala Hermiona. „Odporná. Víš, zrovna jsem Ronovi říkala, než jsi přišel... Musíme s ní něco udělat.“

„Navrhoval jsem jed,“ děl temně Ron.

„Ne... Myslela jsem něco o tom, jak strašná je jako učitelka a že se od ní nenaučíme žádnou obranu proti temné magii,“ řekla Hermiona.

„Ale co asi tak můžeme dělat?“ zívá Ron. „Už je trochu pozdě, ne? Dostala práci a zůstane tady. Popletal už se o to postará.“

„No,“ protáhla Hermiona, „víte, říkala jsem si...“ Hodila po Harrym trochu nervózním pohledem a pokračovala. „Říkala jsem si, že možná nadešel čas, abychom to udělali sami.“

„Udělalí co?“ zeptal se Harry podezřívavě, ruku pořád v odvaru z nakládaných tykadýlek.

„Abychom se sami naučili obranu proti černé magii,“ řekla Hermiona.

„Dej pokoj,“ zasténal Ron, „chceš nám naložit další práci? Všimla sis, že už máme s Harrym zase zpoždění a to je teprv druhý týden?“

„Ale tohle je mnohem důležitější než domácí úkoly!“ řekla Hermiona.

Harry a Ron na ni vykulili oči.

„Myslel jsem, že ve vesmíru není nic důležitějšího než domácí úkoly!“ řekl Ron.

„Nebud' hloupej, jistěže je,“ řekla Hermiona a Harry si se zlověstným pocitem všiml, že se její tvář rozzářila tím druhem horlivosti, která se u ní dostavovala, když mluvila o SPOŽŮSu. „To je o tom, být připraven, jak říkal Harry na první hodině u Umbridgové - na to, co na nás venku může čekat. Abychom věděli, že se opravdu ubráníme. Jestliže se během roku nic nenaučíme -“

„Sami toho moc nedokážeme,“ řekl Ron poraženecky, „jistě, můžeme si najít v knihovně zaříkadla a zkusit je, ale -“

„S tím souhlasím, jsme ve fázi, kdy už se nemůžeme učit jen z knih,“ řekla Hermiona. „Potřebujeme učitele, někoho, kdo nám ukáže, jak kouzla používat a opraví nás, když to uděláme špatně.“

„Jestli myslíš Lupina...“ začal Harry.

„Ne, nemyslím Lupina,“ řekla Hermiona, „ten má moc práce v Řádu a stejně ho můžeme potkat maximálně tak v Prasinkách a tam se moc často nedostaneme.“

„Tak kdo?“ mračil se na ni Harry.

Hermiona si velice hluboce povzdechla.

„Není to jasné?“ řekla. „Mluvím o tobě, Harry.“

Chvilí bylo slyšet jen okna chřestící pod náparem nočního větříku a praskot plamenů.

„O mně - co?“ přeptal se Harry.

„Mluvím o tom, že nás ty budeš učit obranu proti černé magii.“

Harry na ni zůstal civět. Pak se otočil na Rona a čekal pohled, jaké si většinou vyměňovali, když Hermiona řečnila o SPOŽŮSu. K jeho nemalému zděše-

ní Ron nevypadal nijak ohromeně. Trochu se mračil, evidentně přemýšlel - a pak řekl: „To je nápad.“

„Jaký nápad?“ řekl Harry.

„Ty, jako náš učitel,“ řekl Ron.

„Ale...“

Teď už se Harry křenil, protože si byl jistý, že ho ti dva tahají za nohu.

„Ale já nejsem učitel, já nemůžu -“

„Harry, ty jsi v obraně proti černé magii v ročníku nejlepší,“ řekla Hermiona.

„Já?“ řekl Harry a usmíval se ještě víc. „To tedy nejsem, v každém testu jsi byla lepší -“

„Ve skutečnosti ne,“ zarazila ho chladně Hermiona. „Ve třetím ročníku jsi mě porazil - a to byl jediný ročník, kdy jsme oba ten test psali a měli jsme učitele, který opravdu věděl, co dělá. Ale já nemluvím o písemkách, Harry. Pomysli na to, cos *dokázal*.“

„Co tím myslíš?“

„Ty, víš, nejsem si jistej, jestli chci, aby mě někdo tak hloupej učil,“ otočil se Ron na Hermionu a mrkl. Pak se podíval na Harryho.

„Tak to zkusíme,“ řekl a nasadil výraz, jaký míval Goyle ve chvílích pekelného soustředění. „Uch... První ročník - zabránil jsi ty-víš-komu, aby ukradl kámen mudrců.“

„Ale to byla klika,“ řekl Harry, „to nebylo dovednostmi -“

„Druhý ročník,“ nenechal se rušit Ron, „zabil jsi baziliška a zničil Riddla.“

„No jo, ale kdyby se tam neobjevil Fawkes -“

„Třetí ročník,“ překřičel jeho protesty Ron, „zbavil ses asi stovky mozkomorů najednou -“

„Ty víš, že to byla šťastná náhoda a kdyby obraček času -“

„Poslední rok,“ vypočítával Ron dál a teď už skoro křičel, „zase jsi bojoval s ty-víš-kým -“

„Poslouchejte!“ vykřikl Harry, napůl rozzlobeně, protože Ron i Hermiona se šklebili. „Poslouchejte, ano? Zní to hezky, když to říkáte, ale to bylo všechno štěstí - většinou jsem vůbec netušil, co dělám, nic z toho jsem neplánoval, prostě jsem dělal, co mě napadlo a většinou mi někdo pomáhal -“

Ron a Hermiona se pořád šklebili a Harry cítil, jak se začíná zlobit - ani pořádně nevěděl proč.

„Nesedte tam a nešklebte se, jako kdybyste to věděli líp než já, já jsem tam byl, ne?“ rozohnil se. „Já vím, o co šlo, jasný? A nedostal jsem se z toho proto, že bych byl dobřej v obraně proti černé magii, všechno jsem to přežil jen proto, že vždycky v pravou chvíli přišla pomoc nebo že mě v pravou chvíli něco na-

padlo - ale jen tak jsem tím vším proplul, netušil jsem, co mám dělat - PŘESTAŇTE SE SMÁT!“

Miska odvaru spadla na podlahu a rozbila se. Harry si všiml, že stojí, i když si nevzpomínal, kdy vstal. Křivonožka utekl pod pohovku a Ron s Hermionou se přestali usmívat.

„Vy *nevíte, jaké to je!* Vy - ani jeden z vás - jste proti němu nikdy nestáli! Myslíte si, že stačí naučit se pár kouzel a házet je na ně, jako když jste ve škole? Celou tu dobu si uvědomujete, že mezi vámi a smrtí není nic než vy sami - váš mozek nebo odvaha nebo cokoliv - jako kdybyste snad mohli myslet jasně, když jste nanosekundu od vlastní vraždy, nebo vás mučí, nebo se díváte, jak vaši přátelé umírají - to nás ve škole nikdy neučili, jaké to je s něčím takovým bojovat - a vy tu děláte, jako kdybych byl chytřej chlapec, že tu jsem s vámi, živý, jako kdyby Diggory byl trouba, jako kdyby to zvorál - vám to jenom nedochází, že jsem to mohl být i já, že bych to byl já, kdyby mě Voldemort býval nepotřeboval -“

„My jsme nic takového neřekli,“ bránil se zděšeně Ron. „My jsme neříkali nic o Diggorym - to jsi to špatně pochopil -“

Podíval se bezmocně na Hermionu, která se tvářila sklíčeně.

„Harry,“ řekla plaše, „ty to nevidíš? Tohle... To je právě to, proč potřebujeme tvoji pomoc... Potřebujeme vědět, jaké to opravdu je... Stát proti němu... Stát proti V-voldemortovi.“

To bylo poprvé, co vůbec vyslovila Voldemortovo jméno a to Harryho uklidnilo. Stále prudce oddechuje, posadil se do křesla a uvědomil si, že ho ruka zase příšerně rozbolela. Litoval, že rozbil misku s odvarem.

„Dobře... Promysli si to,“ požádala tiše Hermiona. „Slibuješ?“

Harry nemohl přijít na nic, co by řekl. Styděl se za svůj výbuch. Přikývl, aniž by si byl pořádně vědom, na co.

Hermiona vstala.

„Jdu do postele,“ řekla hlasem tak přirozeným, jakého jen byla schopná. „Ehm... Dobrou.“

Ron také vstal.

„Jdeš?“ zeptal se trochu nemotorně Harryho.

„Jo,“ řekl Harry, „za minutku... Jen to dám do pořádku,“ ukázal na rozbitou misku. Ron přikývl a odešel.

„*Reparo*,“ řekl Harry a namířil hůlku na střepy. Slepily se zase k sobě, takže miska vypadala jako nová, jen odvar byl bohužel pryč.

Byl najednou tak unavený, že měl chuť zanořit se zpátky do křesílka a usnout, ale donutil se následovat Rona do ložnice. V noci ho pronásledovaly sny o dlouhých chodbách se zamčenými dveřmi a když se ráno probudil, jizva na čele ho bolela.

— KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ —

U prasečí hlavy

Hermiona se vydržela celé dva týdny o Harrym coby učiteli obrany proti černé magii nezmínit. Harryho tresty u Umbridgové konečně minuly (pochyboval, že se vyřezaná slova kdy z jeho ruky ztratí); Ron měl za sebou další čtyři famfrpálové tréninky a během posledních dvou na něj nikdo neřval; a všem třem se podařilo o hodině proměňování nechat zmizet myši (Hermiona dokonce pokročila ke kořatům); a celá věc byla vytažena na světlo jednoho bouřlivého zářijového večera, když seděli v knihovně a hledali něco o ingrediencích do lektvarů pro Snapea.

„Říkala jsem si,“ začala náhle, „jestli jsi přemýšlel o té obraně proti černé magii, Harry.“

„Jistě,“ řekl Harry mrzutě, „těžko bych na ni mohl zapomenout, když nás učí ta bába -“

„Měla jsem na mysli ten nápad, co jsme měli s Ronem -“ Ron po ní šlehl varovným pohledem. Zamračila se na něj. „Dobře, o to mém nápadu - že bys nás učil.“

Harry hned neodpověděl. Chvilí předstíral, že si čte v *Asijských protijedech*, protože nechtěl říct, na co myslí.

Hodně o tom posledních čtrnáct dní přemýšlel. Někdy mu to přišlo jako šílenost, jindy se přistihl, jak přemýšlí o kouzlech, která mu při jeho setkáních s temnými příšerami a Smrtijedy posloužila - zkrátka, přistihl se, že si rozmyšlí obsah lekcí...

„No,“ začal pomalu, když už bylo neúnosné dělat, že ho *Asijské protijedy* zajímají. „No - trochu jsem o tom přemýšlel.“

„A?“ zeptala se Hermiona.

„Nevím,“ hrál Harry o čas. Podíval se na Rona.

„Od začátku si myslím, že je to dobrý nápad,“ řekl Ron, který se s radostí připojil k rozhovoru, když si byl jist, že Harry nezačne zase křičet.

Harry se ošil.

„Poslouchali jste, když jsem říkal, že jsem měl hlavně velké štěstí?“

„Ano, Harry,“ řekla Hermiona jemně, „ale i tak nemáš důvod předstírat, že nejsi dobrý v obraně proti černé magii, protože ve skutečnosti jsi. Loni jsi byl jediný, kdo byl schopen kompletně vykryt kletbu Imperius, umíš vykouzlit Patrona, umíš vůbec spoustu věcí, které nezvládnou hotoví kouzelníci, Viktor vždycky říkal -“

Ron se na ni podíval tak rychle, až mu luplo v páteři. Chvilí si ho hladil a zeptal se: „No, co Viky říkal?“

„Ho ho,“ řekla Hermiona znuděným hlasem, „říkal, že Harry umí věci, které on sám nezná, a to už byl v posledním ročníku na Kruvalu.“

Ron se na Hermionu podezřívavě podíval.

„Nejsi s ním pořád v kontaktu, že ne?“

„A co když ano?“ řekla chladně Hermiona a trochu zrůžověla. „Můžu si dopisovat s kamarádem, když -“

„On si s tebou nechtěl je dopisovat,“ obvinil ji Ron.

Hermiona potřásla hlavou a dál už Rona ignorovala a řekla Harrymu: „Tak co? Budeš nás učit?“

„Jen tebe a Rona, ano?“

„No,“ řekla Hermiona úzkostným hlasem, „totiž... Nezačni zase vyvádět, Harry, prosímtě... Ale opravdu si myslím, že bys měl učit každého, kdo bude chtít. Chci říct, mluvíme o obraně proti V-voldemortovi. Ne, Rone, nebuď patetický. Nebylo by to fér, kdybychom nenabídli šanci i ostatním.“

Harry to zvážil a pak řekl: „Tak jo, ale pochybuju, že by ještě někdo mohl mít zájem. Nezapomínej, jsem cvok!“

„Myslím, že by ses divil, kdybys věděl, kolik lidí je ochotno poslouchat, co říkáš,“ řekla vážně Hermiona a naklonila se k němu. Ron, který ji pozoroval a mračil se, se také nahnul blíž. „Víš, že první víkend v říjnu jdeme do Prasinek? Co bys řekl, kdybych všem, kdo mají zájem, oznámila, že to tam všechno probereme?“

„Proč to nemůžeme udělat ve škole?“ zeptal se Ron.

„Protože,“ odpověděla Hermiona a vrátila se k náčrtku čínského kousavého zelí, který si zrovna obkreslovala, „si nemyslím, že by to Umbridgovou nějak potěšilo, kdyby se dozvěděla, co chystáme.“

★

Harry se na víkend v Prasinkách těšil, ale jednoho se obával. Sirius od září, kdy se zjevil v krbu, zarytě mlčel; Harry věděl, že ho rozzlobili, když zamítli jeho nápad přijít do Prasinek - ale i tak se obával, že Sirius zahodí všechnu opatrnost a stejně se objeví. Co by udělali, kdyby je ve vesnicích vesele vítal velký černý pes, pravděpodobně přímo pod nosem Draca Malfoye?

„Nemůžeš mu vyčítat, že se chce podívat ven,“ řekl Ron, když Harry líčil své obavy Hermioně. „Byl dva roky na útěku a i když to nebyla zrovna legrace, aspoň se pohyboval venku. A teď je pořád zavřenej s tím příšerným skřítkem.“

Hermiona se zaškaredila, ale jinak na poznámku o Pištovi nic neřekla.

„Problém je,“ řekla Harrymu, „dokud V-voldemort - *proboha*, Rone - nevyleze na světlo, Sirius bude muset zůstat schovaný. To pitomé ministerstvo neuzná, že je nevinný, dokud jim nedojde, že Brumbál o něm celou dobu říkal

pravdu. A až začnou chytat pravé Smrtijedy, zjistí, že Sirius mezi ně nepatří... Nemá přece znamení.“

„Nemyslím, že je tak hloupý, aby se objevil,“ řekl Ron povzbudivě. „Brumbál by se zbláznil, kdyby se to dozvěděl a Sirius Brumbála poslouchá, i když se mu nelíbí, co říká.“

Protože Harry pořád vypadal ustaraně, řekla: „Ron a já jsme vysledovali lidi, kteří by měli o učení obrany proti černé magii zájem. Už jsme jim řekli, že se sejdeme v Prasinkách.“

„Dobře,“ řekl Harry nepřítomně, protože stále myslel na Siriuse.

„Nedělej si starosti, Harry,“ řekla tiše Hermiona, „i bez Siriuse toho máš víc než dost.“

Měla pravdu, jen tak tak stíhal domácí úkoly, i když teď, když už nemusel být po škole, to bylo mnohem lepší. Ron byl pozadu ještě o něco víc, protože nejen že museli oba trénovat famfrpál, Ron měl ještě své prefektské povinnosti. Na druhou stranu, Hermiona, která si nabírala ještě víc předmětů než oni, měla nejen všechno vypracované, ale stíhala i plést další skřítkčí oblečky. Harry musel uznat, že se zlepšuje; už bylo možné rozeznat, co je čepička a co ponožka.

Ráno před výletem do Prasinek bylo jasné, ale větrné. Po snídani se seřadili před Filchem, který si odškrtnal jejich jména v dlouhém seznamu studentů, jimž rodiče nebo poručníci Prasinky povolili. Harry si uvědomil, že nebýt Siriuse, nikam by teď nešel.

Když Harry přišel na řadu, školník zavětril, jako kdyby se pokoušel něco z Harryho vyčenichat. Pak krátce přikývl, až se mu brada zase zaklepala a Harry vykročil na kamenné schody a ven do slunečného dne.

„Eh - proč tě Filch tak očuchával?“ zeptal se Ron, když byl také propuštěn a vydal se s ním a s Hermionou svižným krokem po silnici k bráně.

„Asi hledal smrduté bomby,“ uchichtl se Harry. „Zapomněl jsem vám to říct...“

A vyprávěl jim, jak posílal dopis Siriusovi a Filch ho pronásledoval a chtěl dopis vidět. K jeho překvapení to Hermioně přišlo převelice zajímavé, mnohem víc, než jemu samému.

„Říkal, že dostal hlášku, že si budeš objednávat hnojůvky? Ale od koho?“

„Co já vím,“ pokrčil Harry rameny, „možná od Malfoye, tomu by to určitě přišlo vtipné.“

Minuli vysoké kamenné sloupy s okřídlenými kanci a odbočili doleva. Vítr jim hrnul vlasy do očí.

„Malfoy?“ zapochybovala Hermiona, „No... Možná...“

A zůstala ponořena v myšlenkách celou cestu do Prasinek.

„A kam to vlastně jdeme? Ke Třem košťatům?“ zeptal se Harry.

„Ale ne,“ odpověděla Hermiona, „tam je vždycky moc nacpáno a rámus. Řekla jsem ostatním, aby na nás počkali U prasečí hlavy, v té druhé hospodě, jak není u hlavní cesty. Řekla bych, že je to víc... *Stranou*... Ale studenti tam normálně nechodí, takže nehrozí, že by nás někdo slyšel.“

Minuli Taškářův krámek s zertovými předměty, kde pochopitelně viděli Freda, George a Lee Jordana, pak poštu, ze které v pravidelných intervalech vyletovaly sovy a zahrnuli do postranní ulice, na jejímž konci stála malá hospůdka. Nade dveřmi visel na zrezlém řetězu otlučený vývěsní štít s namalovanou useknutou prasečí hlavou, ze které tekla krev na bílý hadr. Štít vrzal ve větru. Přede dveřmi trochu zaváhali.

„Tak jdeme,“ řekla nakonec trochu nervózně Hermiona. Harry vstoupil dovnitř.

Nebylo to jako U tří košťat, kde to bylo velké a působilo to tam čistým a domáckým dojmem. Prasečí hlava byla menší a lokál byla velmi špinavý a smrdělo to tam jako v kozím chlívků. Velká arkýřová okna byla tak zamazaná, že jimi nepronikalo skoro žádné sluneční světlo. Podlaha vypadala jako udusaná hlína, ale když na ni Harry šlápl, zjistil, že to normální kamenná podlaha pokrytá skutečně prastarou vrstvou nepořádku.

Harry si vzpomněl, že Hagrid se o hospodě první rok zmiňoval; bylo to, když vysvětloval, jak od neznámého muže v kápi koupil dračí vejce: „U prasečí hlavy se najde spousta zajímavých lidí.“ Tehdy se Harry divil, proč Hagridovi nepřišlo divné, že se cizinec celou dobu schovával pod kápi; ale teď viděl, že skrývat obličej je U prasečí hlavy zcela normální. U pultu seděl muž, který měl celou hlavu omotanou šedivými hadry, ale i tak se mu dařilo lít do sebe skrze škvírku mezi fáci sklenice jakési kouřící tekutiny; další dvě postavy v kápích seděly v jednom okenním výklenku; Harry by je klidně pokládal za mozkomory, kdyby ovšem nemluvili se silným yorkshirským přízvukem. V temném koutě vedle krbu seděla čarodějnice s dlouhým neprůhledným černým závojem, který jí spadl až na kotníky. Viděli jen špičku jejího nosu, protože v těch místech se závoj mírně zvedal.

„Já nevím, Hermiono,“ zamumlal Harry, když přešli k pultu a díval se na ozávojevanou čarodějnici. „Napadlo tě, že by pod tím mohla být Umbridgová?“

Hermiona hodila po postavě pohledem.

„Umbridgová je menší,“ řekla, „a i kdyby sem přišla, nemohla by nás nijak zastavit, protože jsem si několikrát přečetla školní řád. Nepřekračujeme ho - dokonce jsem se zeptala profesora Kratiknota, jestli studenti mohou chodit k Prasečí hlavě a on řekl, že ano, jen mi doporučil, abychom si přinesli své vlastní sklenice. A vyhledala jsem všechno, co jsem mohla o kroužcích a studijních skupinkách a ty jsou také povolené. Jen si nemyslím, že bychom museli to, co děláme, nějak vytrubovat.“

„To ne,“ řekl Harry suše, „zvláště proto, že to, co plánujeme, není zrovna studijní kroužek, že?“

Ze zadní místnosti se k nim blížil hospodský. Byl to mrzutý stařec s dlouhými šedými vlasy a plnovousem. Byl vysoký a hubený a Harrymu připadal povědomý.

„Co?“ zavrčel.

„Tři máslové ležáky,“ požádala Hermiona.

Muž se natáhl dolů, vyndal tři špinavé zaprášené láhve a praštil s nimi na pult.

„Šest srpců,“ řekl.

„Já to vezmu,“ řekl Harry a podal mu stříbro. Hospodský si ho chvíli prohlížel, zastavuje se na chvíli pohledem na jeho jizvě. Pak se otočil a hodil Harryho peníze do staré dřevěné kasy, jejíž zásuvka se automaticky otevřela. Harry, Ron a Hermiona se přesunuli k tomu nejvzdálenějšímu stolu a posadili se. Muž obalený hadry zaklepal na barpult a dostal další kouřící drink.

„Víš, co mě napadá?“ zašeptal Ron nadšeně a pozoroval barpult, „tady bychom si mohli objednat, co nás napadne. Ten dědek by nám určitě prodal cokoliv a na nic by se neptal. Vždycky jsem chtěl zkusit ohnivou whisky -“

„Ale - ty - jsi - *prefekt*,“ zavrčela Hermiona.

„Ach,“ řekl Ron a úsměv se mu vytratil z tváře, „no jo...“

„Takže, s kým jsme se tu měli setkat?“ zeptal se Harry, odzátkoval ležák a lokl si.

„Jen pár lidí,“ opakovala Hermiona a střídavě se dívala na hodinky a na dveře. „Řekla jsem jim, aby tu byli asi tak touhle dobou a jsem si jistá, že všichni vědí, kde to - hele, hele, to by mohli být oni!“

Dveře do hospody se otevřely. Široký paprsek zaprášeného slunečního světla rozdělil lokál na dvě poloviny a pak ho zastínil zástup příchozích.

Jako první vešel Neville s Deanem a Levandulí, za nimi šli Parvati a Padma Patilová s (Harryho žaludek nadskočil) Cho a jednou ze svých chichotavých kamarádek, pak (sama a tak duchem nepřítomná, že možná přišla náhodou) Luna Lovegoodová; potom Katie Bellová, Alice Spinnetová a Angelina Johnsonová, Colin a Dennis Creeveyovi, Ernie Macmillan, Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbottová, mrzimorská dívka s dlouhým copem, jejíž jméno Harry neznal; tři kluci z Havraspáru, jejichž jména s největší pravděpodobností zněla Anthony Goldstein, Michael Corner a Terry Boot, Ginny s vysokým hubeným blondatým chlapcem, členem mrzimorského famfrpálového týmu a jako zadní voj Fred a George Weasleyovi se svým kamarádem Lee Jordanem - všichni tři měli v rukou velké papírové pytle nacpané towarem z Taškářova krámku.

„Pár lidí?“ zachraptěl Harry, „*pár lidí?*“

„No, víš, ten nápad je docela populární,“ řekla vesele Hermiona. „Rone, přitáhl bys ještě nějaké židle?“

Hostinský přestal čistit sklenici hadrem tak špinavým jako kdyby se nikdy nedotkl vody. Pravděpodobně ještě nikdy neviděl svou hospodu tak plnou.

„Ahoj,“ pozdravil ho Fred a rychle přepočítal ostatní, „mohli bychom dostat... Dvacetpět ležáků, prosím?“

Hospodský na něj chvíli zíral, pak vztekle praštil hadrem, jako by ho vyrušili v něčem opravdu důležitém a začal na pult rovnat zaprášené láhve.

„Na zdraví,“ řekl, když je rozdával. „A dejte sem peníze, tohle všechno bych nezaplátil...“

Harry otupěle sledoval, jak si studenti berou ležáky a hledají po kapsách mince. Nechápal, proč se tu všichni objevili, když si s hrůzou uvědomil, že možná čekají nějakou řeč a otočil se na Hermionu.

„Cos jim řekla?“ zeptal se tichým hlasem, „Co očekávají?“

„Už jsem ti to říkala, jen chtějí slyšet, co jim řekneš,“ uklidňovala ho Hermiona; ale Harry se na ni díval tak zuřivě, že rychle dodala: „Nemusíš nic dělat, já s nimi nejdřív promluví.“

„Ahoj Harry,“ pozdravil Neville a posadil se proti němu.

Harry se pokusil o úsměv, ale nepromluvil; v puse měl opravdu sucho. Cho se na něj jen usmála a posadila se po Ronově pravici. Její kamarádka s kudrnatými načervenalé blondatými vlasy se neusmála, ale věnovala Harrymu tak nedůvěřivý pohled, že bylo jasné, že sama od sebe by se sem nevypravila.

Nově příchozí si po dvojicích a trojicích posedali kolem Harryho, Rona a Hermiony, někteří vypadali vzrušeně, jiní zvědavě, Luna Lovegoodová zasněně koukala do prázdna. Když se všichni usadili, zmlkli a zadívali se na Harryho.

„Eh,“ řekla Hermiona a její hlas byl trošičku vyšší než obvykle. „Tak - tedy - eh - ahoj.“

Pozornost skupiny se obrátila na ni, i když všichni pravidelně obraceli pohledy i k Harrymu.

„Takže... Ehm... No, víte, proč jste tady... Ehm... Tady Harry měl takový nápad...“ (Harry po ní hodil ostrým pohledem) „Tedy já jsem měla nápad - že by nebylo špatné, aby se lidé, kteří se chtějí učit obranu proti černé magii - myslím opravdu učit, ne ten odpad, kterým nás krmí Umbridgová -“ (Hermionin hlas teď byl silnější a jistější) „- protože to by nikdo nenazval obranou proti černé magii -“ („Poslouchejte, poslouchejte“ řekl Anthony Goldstein a Hermionu to očividně potěšilo) „- takže jsem si myslela, že bychom měli vzít věci do vlastních rukou.“

Udělala pauzu, mrkla na Harryho a pokračovala. „A tím mám na mysli, že se naučíme, jak se správně bránit, a to ne teoreticky, ale doopravdy -“

„A taky chceš projít zkouškami NKÚ z obrany proti černé magii, hádám?“ zeptal se Michael Corner, který ji pozorně sledoval.

„Samozřejmě, že chci,“ odpověděla okamžitě Hermiona, „ale také chci být připravená, protože... Protože...“ zhluboka se nadechla a dokončila, „protože lord Voldemort je zpět.“

Reakce byla okamžitá a předvídatelná. Choina kamarádka vykřikla a polila se ležákem; Terry Boot sebou reflexivně škubl; Padma Patilová se otrásla a Neville vyjel a hned to zamaskoval kašlem. A všichni se také ihned zadívali na Harryho.

„Takový je každopádně plán,“ řekla Hermiona, „jestliže se k nám chcete přidat, musíme se rozhodnout, jak budeme -“

„Kde je důkaz, že se ty-víš-kdo vrátil?“ zeptal se útočně blondatý hráč famfrpálu.

„No, Brumbál tomu věří -“ začala Hermiona.

„Chceš říct, Brumbál věří jemu,“ řekl chlapec a ukázal bradou na Harryho.

„A ty jsi kdo?“ zeptal se trochu tvrdě Ron.

„Zachariáš Smith,“ odpověděl chlapec, „a myslím, že máme právo vědět, proč tvrdí, že ty-víš-kdo je zpět.“

„Koukni,“ vložila se do věci Hermiona, „tohle setkání opravdu nemá být o -“

„To je v pořádku, Hermiono,“ řekl Harry.

Právě mu došlo, proč je tu tolik lidí. Hermionu to přece mělo napadnout. Někteří z nich - pokud ne rovnou většina - přišla, aby měli Harryho příběh z první ruky.“

„Proč tvrdím, že se ty-víš-kdo vrátil?“ opakoval a díval se Zachariášovi přímo do očí. „Viděl jsem ho. Ale Brumbál už to říkal celé škole, co se minulý rok stalo, a jestliže jste mu neuvěřili, nebudete věřit ani mně a já nebudu ztrácet odpoledne tím, že se budu pokoušet vás přesvědčit.“

Zatímco mluvil, všichni zadržovali dech. Harrymu připadalo, že poslouchá i hostinský. Utíral pořád jednu a tu samou sklenici špinavým hadrem, takže byla čím dál tím špinavější.

Zachariášův výraz byl krajně nedůvěřivý. „Všechno, co nám Brumbál řekl bylo, že ty-víš-kdo zabil Cedrika Diggoryho a že jsi přinesl Diggoryho tělo do Bradavic. Podrobnosti nezmiňoval, neřekl, jak Diggory zemřel, myslím, že bychom všichni rádi věděli -“

„Pokud jste si přišli poslechnout, jak to vypadá, když Voldemort vraždí, tak vám nemůžu pomoci,“ řekl Harry a krev, jejíž teplota poslední dobou příliš neklesala pod bod varu, se mu zase začínala pěniti. Nespouštěl oči ze Zachariáše Smithe a byl rozhodnut nepodívat se na Cho. „Nechci mluvit o Cedrikovi Diggorym, jasně? Takže jestli jsi přišel kvůli tomu, můžeš zase odejít.“

Pohlédl rozzlobeně na Hermionu. Měl pocit, že to je její vina; rozhodla se ho vylicít jako podivína a proto také všichni přišli, jen aby si poslechli jeho skan-

dální příběh. Ale nikdo nevstal, ani Zachariáš Smith, i když nepřestával na Harryho zírat.

„Tak,“ řekla Hermiona velmi vysokým hláskem, „Tak... Jak jsem říkala... Jestliže se chcete naučit bránit, musíme se dohodnout, jak to budeme dělat, jak často se budeme setkávat a co budeme -“

„Je pravda,“ přerušila ji dívka s copem, „že umíš vyčarovat Patrona?“

Skupina zvědavě zašuměla.

„Ano,“ řekl Harry trochu opatrně.

„Hmotného Patrona?“

Ta fráze Harrymu cosi připomněla.

„Eh - neznáš náhodou madam Bonesovou?“ zeptal se.

Dívka se usmála.

„Je to moje teta,“ řekla, „jmenuju se Susan Bonesová. Říkala mi o tvém slyšení. Takže - je to pravda? Tvůj Patron vypadá jako jelen?“

„Ano,“ řekl Harry.

„Safra, Harry!“ ozval se Lee, na kterého to očividně udělalo dojem. „To jsem nevěděl!“

„Máma nakázala Ronovi, aby to nerozšiřoval,“ řekl Fred a zakřenil se na Harryho, „že prý i tak přitahuješ dost pozornosti.“

„To je pravda,“ zamumlal Harry a několik lidí se zasmálo.

Čarodějnice se závojem si malinko poposedla.

„A zabil jsi baziliška mečem z Brumbálovy pracovny?“ tázal se Terry Boot. „To mi řekl jeden z obrazů, když jsem tam vloni byl...“

„No - ano, zabil, to je pravda,“ řekl Harry.

Justin Finch-Fletchley hvízdal; bratři Creeveyovi si vyměnili ohromené pohledy a Levandule Brownová řekla „Joj!“ Harry teď cítil kolem límce trochu teplo; byl rozhodnut dívat se kamkoliv, jen ne na Cho.

„A v prvním ročníku,“ řekl jim všem Neville, „zachránil kámen chytráků -“

„Mudrců,“ zasyčela Hermiona.

„Ano, ten - od vy-víte-koho,“ dokončil Neville.

Oči Hannah Abbottové byly kulaté jako dva galeony.

„A to jsme zapomněli,“ ozvala se Cho (Harry se na ni rychle koukl; usmívala se na něj; jeho žaludek se zase otočil vzhůru nohama) „na všechny ty úkoly, které musel splnit během turnaje tří kouzelnických škol - dostat se přes draky a jezerní lidi a Acromantuli a tak...“

Skupina obdivně a souhlasně mručela. Harryho vnitřnosti se kroutily. Snažil se tvářit tak, aby to nevypadalo, že je moc potěšen. Protože ho Cho právě pochválila, bylo mnohem těžší vyřknout to, co jim všem chtěl říct.

„Koukněte,“ začal a všichni ztichli, „Já... Nerad bych, abyste si mysleli, že chci být nějak skromný... Ale s tím vším mi vždycky někdo pomáhal...“

„S tím drakem ne,“ namítl okamžitě Michael Corner, „to byla fakt dobrá práce...“

„To jo,“ řekl Harry a cítil, že by nebylo slušné nesouhlasit.

„A nikdo ti nepomáhal zbavit se těch mozkomorů,“ řekla Susan Bonesová.

„Ne,“ řekl Harry, „já vím, že občas jsem něco udělal sám, ale já se snažím naznačit, že -“

„Snažíš se z toho vyveslovat, abys nám nemusel nic z toho ukazovat?“ zeptal se Zachariáš Smith.

„Mám pro tebe návrh,“ řekl Ron hlasitě, než Harry stačil otevřít pusu, „co kdybys sklapnul?“

Slovo „vyveslovat“ se asi Rona dotklo. Každopádně se teď na Zachariáše díval jako kdyby ho chtěl praštit. Zachariáš vykypěl.

„My jsme sem všichni přišli, aby nás učil a on teď říká, že nic z toho neumí,“ řekl.

„To neřek,“ zavrčel Fred.

„Chceš, abychom ti vyčistili uši?“ navrhl George a vytáhl z pytle od Taškáře nebezpečně vypadající dlouhý kovový nástroj.

„Nebo jinou část těla, jak chceš, nám je jedno, kam to strčíme,“ doplnil Fred.

„Takže teď,“ řekla Hermiona rychle, „půjdeme dál... Souhlasíme všichni, aby nás Harry učil?“

Zamručení indikovalo souhlas. Zachariáš si založil ruce a nic neříkal, možná proto, že byl zaměstnán hlídáním nástroje ve Fredově ruce.

„Dobře,“ pokračovala Hermiona, které se ulevilo, že alespoň něco vyřešili. „Další otázka zní, jak často to budeme provádět. Myslím, že nemá cenu scházet se méně často než jednou za týden -“

„Počkej,“ ozvala se Angelina, „nesmí nám to kolidovat s famfrpálovými tréninky.“

„To ne,“ řekla Cho, „nám taky ne.“

„Ani nám,“ dodal Zachariáš Smith.

„Jsem si jistá, že přijdeme na něco, co bude sedět všem,“ řekla mírně netrpělivě Hermiona, „ale nezapomínejte, že tohle je poměrně důležité, mluvíme koneckonců o obraně proti V-voldemortovým Smrtijedům -“

„Správně řečeno!“ vyštěkl Ernie Macmillan. Harry čekal, že promluví daleko dřív. „Osobně si myslím, že je to velmi důležité, možná ještě důležitější než zkoušky NKÚ!“

Rozhlédl se, jako by čekal, že všichni zakřičí „to jistě ne!“ Když se nic nestalo, pokračoval: „Já osobně se nemůžu dočkat, až se dozvím, proč nám Ministerstvo podstrčilo v tuto důležitou chvíli tak neúčinnou učitelku. Evidentně nesouhlasí se zprávami o návratu vy-víte-koho, ale dát nám vyučující, která nám vyloženě brání, abychom se naučili obranná kouzla -“

„My se domníváme, že důvod, proč nás Umbridgová nechce učit obranná kouzla je,“ řekla Hermiona, „že si myslí... Že má takovou šílenou představu, že by Brumbál mohl použít studenty jako svou osobní armádu. Myslí si, že mobilizuje proti Ministerstvu.“

Skoro všechny to omráčilo; všechny kromě Luny, která vypískla: „To dává smysl! Koneckonců, Popletal má taky svoji armádu.“

„Co?“ zeptal se Harry, kterého ta neočekávaná informace přizdila.

„Ano, má armádu heliopatů,“ řekla Luna slavnostně.

„Ne, nemá,“ odsekla Hermiona.

„Ale má,“ řekla Luna.

„Co jsou to heliopati?“ zeptal se Neville.

„To jsou duchové ohně,“ řekla Luna a vykulila oči tak, že vypadala ještě bláznivěji než kdy jindy, „vysoké hořící příšery, které uhánějí krajinou a spálí vše, co -“

„Neexistují, Neville,“ trvala na svém Hermiona.

„Ale ano, existují!“ rozzlobila se Luna.

„Promiň, ale kde je důkaz?“ zeptala se Hermiona příkře.

„Je spousta očitých svědků. Jen proto, že máš tak omezený obzor, že ti musí všechno spadnout až pod nos, abys -“

„*Hem, hem,*“ udělala Ginny a podařilo se jí opravdu výborně napodobit profesorku Umbridgovou, takže několik lidí se vyděšeně rozhlédlo a pak se rozesmáli, „nepokoušeli jsme se náhodou určit čas, kdy se budeme scházet?“

„Ano,“ řekla Hermiona, „pokoušeli. Máš pravdu, Ginny.“

„Jednou za měsíc by bylo tak akorát,“ řekl Lee Jordan.

„Pokud -“ začala Angelina.

„Jo, já vím, famfrpál,“ řekla rychle Hermiona, „další věc je, kde se budeme scházet...“

To už bylo horší; všichni ztichli.

„Knihovna?“ navrhl Katie Bellová po chvíli.

„Nemyslím, že by madam Pinceovou nadchlo, kdybychom jí v knihovně prováděli zaklínadla,“ podotkl Harry.

„Možná nějaká nepoužívaná třída?“ řekl Dean.

„Jo,“ řekl Ron, „McGonagallová by nám mohla půjčit svoji, jako ji půjčila Harrymu před turnajem.“

Ale Harry si nebyl jist, že by McGonagallová i tentokrát byla tak pohostinná. Přese všechno, co Hermione říkala o studijních kroužcích, měl pocit, že tohle by mohla pokládat za trochu rebelské.

„No, zkusíme něco najít,“ řekla Hermione. „Pošlu vám zprávu, až seženeme místo na první schůzku.“

Prohrábla batoh a vytáhla pergamen a pero, pak zaváhala, jako by se připravovala něco říct.

„Myslím, že by sem všichni měli napsat své jméno, abychom věděli, kdo tu byl. Ale také si myslím,“ nadechla se, „že bychom si měli připomenout, že není třeba roztrubovat, co děláme. Takže když se podepíšete, zároveň podepisujete souhlas, že Umbridgové ani nikomu neřeknete, co chystáme.“

Fred se natáhl pro pergamen a bezstarostně se podepsal, ale Harry si všiml, že několika lidem se moc nechce dát jim své jméno.

„EhEh...“ začal pomalu Zachariáš a ignoroval pergamen, který mu George strkal. „Jsem si jistý, že mi Ernie řekne, až bude příští schůzka.“

Ale Ernie také nad podpisem váhal. Hermione na něj zvedla obočí.

„Já - ale my jsme *prefekti*,“ vybuchl, „a kdyby ten seznam někdo našel... Chci říct... Sama jsi říkala, že kdyby na to Umbridgová přišla -“

„Právě jsi řekl, že tahle skupina je to nejdůležitější, čeho se tento rok zúčastníš,“ připomněla mu Hermione.

„To - ano,“ řekl Ernie, „ano, já tomu věřím, já jen -“

„Ernie, opravdu si myslíš, že ten seznam nechám jen tak někde ležet?“ řekla podrážděně Hermione.

„Ne. Samozřejmě, že ne,“ řekl Ernie a zdál se být o něco méně nervózní. „Jistě. Ukaž, podepíšeš to.“

Nikdo po Erniem už neprotestoval, i když, jak si Harry všiml, Choina kamarádka jí věnovala vyčítavý pohled, než se podepsala. Když se podepsal poslední - Zachariáš - Hermione si pergamen vzala a pečlivě ho uložila do tašky. Nad skupinou se teď vznášel podivný pocit. Bylo to, jako by právě podepsali smlouvu.

„Tak, čas ubíhá,“ řekl Fred a vstal, „George, Lee a já máme ještě nějaké zařizování, takže se uvidíme později.“

Po dvojicích a trojicích vytrousil se i zbytek skupiny.

Cho si dala se zapínáním tašky pořádně na čas, dlouhá opona černých vlasů jí zakrývala tvář, ale její kamarádka na ni čekala a netrpělivě pomlaskávala, takže Cho neměla na výběr a musela s ní odejít. Když ji kamarádka prostrčila dveřmi, otočila se a Harrymu zamávala.

„Tak co, já bych řekl, že to šlo docela dobře,“ řekla Hermione vesele, když s Harrym a Ronem vykročili z Prasečí hlavy do slunečného dne. Harry a Ron svírali láhve máslového ležáku.

„Ten Zachariáš je ale ostražítej,“ řekl Ron a hleděl na Smithovu siluetu, patrnou daleko před nimi.

„Moc se mi nelíbí,“ řekla Hermione, „ale slyšel mě, když jsem u mrzimorského stolu mluvila s Erniem a Hannah a chtěl taky přijít, tak co jsem měla dělat? Ale čím víc lidí, tím líp - Michael Corner a jeho kamarádi by bývali nepříšli, kdyby nechodil s Ginny -“

Ron, který právě vysával z láhve poslední zbytky ležáku, se zakuckal a poprskal si hrudník.

„Kdyby CO?“ vypěnil a jeho uši připomínaly kousky syrového hovězího. „On chodí s mojí - moje sestra chodí - co tím chceš říct, Michael Corner?“

„No, proto on a jeho přátelé přišli, řekla bych - jistěže je zajímavá obrana proti černé magii, ale kdyby to Ginny Michaelovi neřekla -“

„Kdy se to - kdy začala -?“

„Potkali se loni na vánočním plesu a na konci roku se dali dohromady,“ vysvětlovala Hermione. Zabočili na hlavní ulici a Hermione se zastavila před Scrivenshaftovým krámkem s brky, kde měli za výlohou vystavená hezká bazantí pera. „Hm... Hodil by se mi nový brk...“

Vstoupila do obchodu. Harry a Ron ji následovali.

„Který z nich byl Michael Corner?“ dožadoval se Ron zuřivě.

„Ten tmavej,“ odpověděla Hermione.

„Ten se mi nelíbí,“ řekl okamžitě Ron.

„Překvapení,“ zahuhlala Hermione neslyšně.

„Ale,“ sledoval Ron Hermionu podél pultu s řadou brků v měděných hrncích, „ale já jsem myslel, že Ginny se líbí Harry!“

Hermiona se na něj soucitně podívala a potřásla hlavou.

„Ginny se *líbil* Harry, ale vzdala to před pár měsíci. Ne, že by tě neměla ráda, to ne,“ dodala laskavě k Harrymu a zkoumala dlouhý černo-zlatý brk.

Harry, který měl hlavu plnou Choina zamávání na rozloučenou, neshledával téma rozhovoru tak zajímavým jako Ron, který se přímo trásl rozhořčením, ale připomnělo mu to něco, čeho si předtím nevšiml.

„Tak proto už se mnou mluví?“ zeptal se Hermiony. „Nikdy nemluvila, když jsem u toho byl.“

„Přesně tak,“ řekla Hermione, „Ano, vezmu si tenhle...“

Podala prodavači patnáct srpců a dva svrčky, zatímco Ron jí stále funěl na záda.

„Rone,“ napomenula ho, otočila se a šlápla mu na nohu, „právě proto ti Ginny neřekla, že chodí s Michaellem, věděla, že se ti to nebude líbit. Takže si odpusť narážky, buď tak hodný.“

„Co tím chceš říct? Mně že se to nelíbí? Já nebudu dělat žádné narážky...“ brblal Ron polohlasně celou dobu, co šli po hlavní ulici.

Hermiona obrátila oči v sloup a pak se tiše zeptala Harryho, zatímco Ron pokračoval v samomluvě: „A když už mluvíme o Michaelovi a Ginny, co ty a Cho?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se rychle Harry.

Bylo to jako by se v něm vařila voda; pocit, který způsobil, že se mu i přes studené počasí rozhořely tváře - to to bylo tak vidět?

„No,“ usmála se jemně Hermiona, „ona z tebe prostě nemůže spustit oči, víš?“

Harry si nikdy předtím nevšiml, jak krásná vesnice jsou Prasinky.

— KAPITOLA SEDMNÁCTÁ —

Výnos o vzdělání číslo dvacetčtyři

Po zbytek týdne se Harry cítil nejšťastnější od začátku školního roku. Většinu neděle strávili s Ronem nad domácími úkoly a i když to těžko lze nazvat zábavou, venku stále svítilo podzimní slunce, takže místo aby se hrbili nad stolky ve společenské místnosti, vzali si práci ven a usadili se s ní ve stínu velkého buku u jezera. Hermiona, která měla pochopitelně všechno hotovo, si přinesla vlnu a očarované pletací jehlice, které se teď míhaly před ní ve vzduchu a vyráběly další kloboučky a šálky.

Vědomí, že dělají něco proti Umbridgové a Ministerstvu a že on je klíčovou postavou rebelie, Harryho hluboce uspokojovalo. Stále si sobotní setkání přehrával v hlavě; všichni ti lidé přišli za ním, aby se naučili obranu proti černé magii... A ty jejich pohledy, když slyšeli, co všechno dokázal... A *Cho*, chválicí ho za jeho vystoupení v turnaji - věděl, že ti všichni ho nepokládali za prolhaného podvodníka, ale někoho, koho můžou obdivovat a to ho tak nadnášelo, že měl dobrou náladu ještě v pondělí ráno, ačkoliv ho čekaly jeho nejméně oblíbené předměty.

Právě směřovali po schodech z ložnice a probírali Angelinin nápad, že by měli zapracovat na novém manévru zvaném líné překulení, a nebyli ani v polovině, když si všimli, že cosi nového ve společenské místnosti přitáhlo pozornost skupinky lidí.

Na nástěnce se skvěla velká cedule; byla tak velká, že přikryla všechno pod sebou - seznam starších knih na prodej, Filchovy dodatky ke školnímu řádu, rozvrh famfrpálových tréninků, nabídku kartiček z čokoládových žabek na výměnu, poslední Weasleyovic inzerát na pokusné králíky, data víkendů v Prasinkách i zprávy o ztrátách a nálezech. Nové oznámení bylo vytištěno velkými černými písmeny a dole mělo velmi oficiálně se tvářící pečeť a úhledný kudrlinkovitý podpis.

DLE ROZHODNUTÍ NEJVYŠŠÍ VYŠETŘOVATELKY V BRADAVICÍCH

Všechny studentské organizace, společnosti, týmy a skupiny se s okamžitou platností rozpouštějí.

Za organizaci, společnost, tým, skupinu nebo klub se považuje pravidelné setkávání tří nebo více studentů.

Povolení ke znovuzformování může být uděleno nejvyšší vyšetřovatelkou (profesorkou Umbridgovou).

Žádná studentská organizace, společnost, tým, skupina nebo klub nesmí existovat bez vědomí nejvyšší vyšetřovatelky.

Každý student, o němž bude zjištěno, že založil nebo patří k neschválené organizaci, společnosti, týmu, skupině nebo klubu bude vyloučen.

Výše uvedené je v souladu s výnosem o vzdělání číslo dvacetčtyři.

Podepsána: Dolores Jane Umbridgová, nejvyšší vyšetřovatelka

Harry a Ron si zprávu přečetli přes hlavy nervózně vyhlížejících druháků.

„To znamená, že zruší gobstonový klub?“ zeptal se jeden z nich svého kamaráda.

„Hádám, že gobstonu se to netýká,“ řekl temně Ron a druhák nadskočil. „Ale my nebudeme mít to štěstí, co říkáš?“ zeptal se Harryho, když druháci odspěchali.

Harry si zprávu pročítal pořád dokola. Blaženost, která ho od soboty naplňovala, byla ta tam. Krev mu v těle pulsovala zlostí.

„To není náhoda,“ řekl a zatínal pěsti, „ona to ví.“

„Nemůže,“ řekl okamžitě Ron.

„V té hospodě byli lidi a poslouchali. A příznějme si to, nevíme, kolika z těch, kteří se tam objevili, můžeme věřit... Někdo z nich mohl hned utíkat za Umbridgovou.“

A to si myslel, že mu věří, že ho dokonce obdivují...

„Zachariáš Smith!“ řekl Ron náhle a uhodil pěstí do dlaně, „nebo - teď si uvědomuju, že Michael Corner měl takový úskočný pohled -“

„Jestlipak už to ví Hermiona?“ zeptal se Harry a ohlédl se ke dveřím do dívčích ložnic.

„Řekneme jí to,“ řekl Ron. Vyrazil kupředu, otevřel dveře a rozběhl se po schodišti.

Byl na šestém schodě, když se ozvalo zavytí jako ze sirény a schody se rozpustily a proměnily v dlouhou hladkou kamennou rampu. Ron se ještě chvíli pokoušel běžet, mávaje rukama divoce jako větrný mlýn, pak klopýtl, překulil se a sjel po zadku po klouzačce Harrymu k nohám.

„Eh - já myslím, že do dívčích ložnic nesmíme,“ poznamenal Harry, pomohl mu na nohy a pokoušel se nasmát.

Dolů sjela dvě děvčata ze čtvrtého ročníku.

„Áááale, kdopak se nám to pokoušel dostat nahoru?“ chichotala se vesele a vyskočila na nohy.

„Já,“ řekl Ron, který vypadal trochu neupraveně, „nenapadlo mě, že se to stane. To není féér!“ dodal k Harrymu, když dívky zamířily ke dveřím pod obrazem, bláznivě se chichotajíce. „Hermiona k nám může, a my k ní ne -?“

„No, je to trochu staromódní pravidlo,“ souhlasila Hermiona, která právě hladce přistála na rohožce, „ale v *Historii Bradavic* se říká, že zakladatelé pokládali chlapce za méně důvěryhodné, než dívky. A proč jste se sem vůbec pokoušeli dostat?“

„Za tebou - koukni se na tohle!“ dotáhl ji Ron k nástěnce.

Hermioniny oči rychle přešly oznámení. Její výraz zkameněl.

„Někdo jí to musel vykecat!“ zlobil se Ron.

„Nemohli,“ řekla Hermiona tiše.

„Jsi tak naivní,“ soptil Ron, „myslíš si, že proto, že ty jsi čestná a dá se ti věřit -“

„Ne, nemohli, protože jsem začarovala pergamen, na který se podepisovali,“ řekla temně Hermiona, „věř mi, kdyby někdo zradil, věděli bychom přesně, kdo to byl a také by toho opravdu litoval.“

„Co by se mu stalo?“ zajímal se Ron.

„Řekněme to takto - akně Eloise Midgeonové by vedle toho vypadalo jako pár roztomilých pih. Pojďme raději na snídani a uvidíme, co na to ostatní... Zajímalo by mě, jestli to vyvěsili do všech kolejí?“

Hned po vstupu do velké síně bylo jasné, že oznámení se netýkalo jen nebelvírské věže. U všech stolů se intenzivně diskutovalo o tom, co si právě všichni přečetli. Harry, Ron a Hermiona se sotva posadili, když se k nim přihnuli Neville, Dean, Fred, George a Ginny.

„Viděli jste to?“

„Myslíte si, že to ví?“

„Co budeme dělat?“

Všichni se dívali na Harryho. Ten se rozhlédl, aby se ujistil, že nikde není žádný učitel.

„Samozřejmě to uděláme i tak,“ řekl tiše.

„Já věděl, že to řekneš,“ zazářil George a plácl ho do ruky.

„I prefekti?“ zeptal se Fred a tázavě se díval na Rona a Hermionu.

„Jistě,“ řekla Hermiona klidně.

„Támhle jsou Ernie a Hannah Abbottová,“ ohlédl se Ron přes rameno, „a ti kluci z Havraspáru a Smith... A nikdo nevypadá nějak flekatě.“

Hermiona se vyděsila.

„Fleky nefleky, ti idioti sem teď nemůžou přijít, to by bylo hrozně podezřelé - sedněte si!“ artikulovala směrem k Erniemu a Hannah a zuřivě gestikulovala, aby se vrátili k mrzimorskému stolu. „Později! Promluvíme - si - potom!“

„Povím to Michaelovi,“ řekla Ginny a sklouzla s lavice, „upřímně, ten blázen...“

Odspěchala k havraspárskému stolu; Harry se za ní díval. Cho seděla opodál a povídala si s kudrnatou přítelkyní, kterou přivedla s sebou k Prasečí hlavě. Odradí je oznámení Umbridgové od dalšího setkání?

Ale plný význam zprávy jim nedošel, až když směřovali z velké síně na hodinu historie magie.

„Harry! Rone!“

Byla to Angelina, běžela jim naproti a tvářila se zoufale.

„To je v pořádku,“ řekl jí Harry potichu, „hodláme v tom pokračovat.“

„Došlo vám, že se to týká i famfrpálu?“ přerušila ho Angelina, „budeme muset jít a požádat o povolení pro nebelvírský famfrpálový tým!“

„Co?“ řekl Harry.

„To ne,“ vyděsil se Ron.

„Četli jste oznámení - je tam i o týmech! Tak poslouchej, Harry... Říkám ti to naposled... Prosim, *prosim*, už nikdy nerozčiluj Umbridgovou, nebo nás nechá hrát!“

„Jasně, jasně,“ řekl Harry, protože Angelina měla na krajíčku, „neboj, budu se chovat slušně...“

„Vsad se, že Umbridgová je na dějinách magie,“ řekl Ron temně, když mířili na Binnsovu hodinu. „U Binnse ještě na inspekci nebyla... Vsadím krk, že tam bude...“

Ale zmýlil se; jediný přítomný učitel byl Binns, vznášející se jako obvykle nad svou židlí a připravoval se na další monotónní přednášku o válkách obrů. Harry se ho dnes ani nepokoušel sledovat; nepřítomně žmoulal rukama pergamen a ignoroval Hermioniny pohledy i postrkování, až ho konečně probralo poměrně bolestivé dloubnutí do žeber.

„Co je?“

Hermiona ukazovala na okno. Harry se ohlédl. Na římsě seděla Hedvika s dopisem na noze a sledovala ho přes tlusté sklo. Harry tomu nerozuměl; právě přece měli snídani, proč nedoručila dopis tam jako obvykle? Teď už si na Hedviku ukazovali i jeho spolužáci.

„Vždycky jsem tu sovu měla ráda, je tak krásná,“ zaslechl Harry vzdychat Levanduli ke své sousedce Parvati.

Pohlédl na profesora Binnse, který pokračoval ve čtení svých poznámek, aniž by si všiml, že třída dává pozor ještě méně než jindy. Harry tiše sklouzl ze židle, přikrčil se, doběhl k oknu a velmi pomalu ho otevřel.

Čekal, že Hedvika natáhne nohu, aby si mohl vzít dopis a pak odletí do sovince, ale v momentě, kdy otevřel, sova vskočila dovnitř a žalostně houkala. Rychle okno zavřel, koukl po profesoru Binnsovi, zase se skrčil a s Hedvikou na rameni upaloval zpět do lavice. Posadil se, postavil si Hedviku na klín a odvázal dopis.

Až pak si všiml, že Hedvičino peří je podivně rozčuchané a jedno křídlo drží v divném úhlu.

„Je zraněná!“ zašeptal Harry a sklonil se blíž. Hermiona s Ronem se nahnuli k němu; Hermiona dokonce odložila brk. „Podívejte, má něco s křídlem -“

Hedvika se chvěla a když se Harry dotkl křídla, nadskočila, naježila se a vyčítavě se na něj podívala.

„Profesore Binnsi,“ řekl Harry nahlas a všichni se na něj podívali, „mně není dobře.“

Profesor Binns vzhlédl od poznámek a zdál se být překvapen, že má před sebou místnost plnou lidí.

„Není vám dobře?“ opakoval nepřítomně.

„Je mi opravdu špatně,“ řekl pevně Harry a vstal, Hedviku schovanou za zády. „Myslím, že si potřebuji dojit na ošetřovnu.“

„Ano,“ řekl profesor Binns, který zjevně nechápal, která bije. „Ano... Ano, na ošetřovnu... Tak tedy jděte, Perkinsi...“

Jakmile byl Harry venku, posadil si Hedviku na rameno a utíkal chodbou; když byl z dohledu Binnsových dveří, zastavil se a přemýšlel. Byl by s Hedvikou určitě šel za Hagridem, ale netušil, kde Hagrid je a tak jedinou nadějí bylo najít profesorku Červotočkovou a doufat, že mu pomůže.

Pohlédl z okna na zatažené nebe a potemnělé pozemky. U Hagridovy chýše po ní nebylo ani stopy; jestliže neučila, byla zřejmě ve sborovně. Vydal se po schodech dolů a Hedvika na jeho rameni slabě houkala.

Dveře do sborovny hlídaly dva kamenné chrličovité obludy. Když Harry přišel blíž, jedna z nich zakrákala: „Měl bys být ve třídě, synáčku Jimmy.“

„Tohle je důležité,“ odsekl Harry.

„Óóóó, *důležité*, ano?“ zapištěla druhá obluda. „tak to nemůžeme nic namítat, že ano?“

Harry zaklepal. Slyšel kroky, pak se dveře otevřely a Harry zjistil, že stojí tvář v tvář proti profesorce McGonagallové.

„Snad nejste zase po škole!“ řekla okamžitě a hranaté čočky brýlí varovně zablýskaly.

„Ne, profesorko!“ řekl rychle Harry.

„Tak proč tedy nejste na hodině?“

„Je to zjevně *důležité*,“ přisadila si jedna kamenná obluda.

„Hledám profesorku Červotočkovou,“ vysvětloval Harry, „kvůli mé sově, je poraněná.“

„Poraněná sova, říkáš?“

Profesorka Červotočková vykoukla za ramenem profesorky McGonagallové, v ústech měla dýmku a v ruce *Denniho Věštce*.

„Ano,“ řekl Harry a opatrně sundal Hedviku s ramene, „přiletěla až po ostatních sovách a její křídlo vypadá divně, podívejte -“

Profesorka Červotočková pevně skousla fajfku a Hedviku si vzala.

„Hmm,“ řekla a dýmka se jí v ústech kývala, „vypadá to, že jí něco napadlo. Nevím, co by to mohlo být. Thestralové někdy útočí na ptáky, ale Hagrid bradavické thestraly vycvičil, aby se sov ani nedotkli.“

Harry nevěděl, co jsou to thestralové a ani ho to nezajímalo; jen chtěl vědět, jestli bude Hedvika v pořádku. Profesorka McGonagallová se na něj ostře podívala a zeptala se: „Víš, jak daleko ta sova letěla, Harry?“

„Eh,“ řekl Harry, „myslím, že letěla z Londýna.“

Krátce na ni pohlédl a podle toho, jak se její obočí uprostřed čela spojilo pochopil, že ví, že „Londýn“ znamená „Grimmauldovo náměstí 12“.

Profesorka Červotočková si nasadila monokl a pozorně prohlédla Hedvičino křídlo. „Měla bych být schopná dát to do pořádku, když mi ji tu necháte, Pottere,“ řekla, „každopádně by neměla pár dní létat na dlouhé vzdálenosti.“

„Eh - ano - děkuji,“ řekl Harry a pak zazvonil zvonek.

„Není zač,“ odpověděla profesorka Červotočková a chtěla se vrátit do sborovny.

„Ještě počkej, Wilhelmino!“ řekla profesorka McGonagallová. „Potterův dopis!“

„No jo!“ řekl Harry, který na svitek připoutaný k Hedvičině noze dočista zapomněl. Profesorka Červotočková mu ho podala a pak se ztratila i s Hedvikou, která na Harryho koukala jako by nevěřila, že ji tam klidně takhle nechá. S mírným pocitem viny vyrazil pryč, ale profesorka McGonagallová ho zarazila.

„Pottere!“

„Ano, paní profesorko?“

Rozhlédla se po chodbě; z obou stran se blížili studenti studenti.

„Nezapomínejte,“ špitla rychle a dívala se při tom na dopis, „že komunikační kanály z a do Bradavic mohou být sledovány!“

„Já -“ začal Harry, ale to už byli studenti až u nich. Profesorka McGonagallová na něj kývla a vrátila se do sborovny; Harry se nechal davem odvést na nádvoří. Hermiona a Ron už na něj čekali v závětrí, límce vyhrnuté. Harry otevřel dopis a našel pět slov, psaných Siriusovým rukopisem:

Dnes, stejný čas, stejné místo.

„Je Hedvika v pořádku?“ zeptala se Hermiona s úzkostí v hlase.

„Kam jsi ji odnesl?“ ptal se Ron.

„K Červotočkové,“ řekl Harry. „A potkal jsem McGonagallovou... Poslouchejte...“

A řekl jim, co mu říkala profesorka McGonagallová. K jeho překvapení nikdo z nich nevypadal šokovaně. Naopak, vyměnili si významné pohledy.

„Co?“ zeptal se Harry a koukal na ně.

„No, právě jsem říkala Ronovi... Co když se někdo pokusil Hedviku dostat? Ještě nikdy se přece nezranila, ne?“

„Od koho byl vlastně ten dopis,“ zeptal se Ron.

„Od Čmuchala,“ řekl Harry tiše.

„Stejný čas, stejné místo? Tím myslíš krb ve společenské místnosti?“

„Evidentně,“ řekla Hermiona a také si dopis přečetla. Vypadala nervózně. „Jen doufám, že to nikdo jiný nečetl...“

„Bylo to ale zapečetěné,“ řekl Harry, snaže se přesvědčit ji i sebe. „A nikdo by tomu nerozuměl, kdyby nevěděl, že jsme s ním už mluvili.“

„Já nevím,“ ošívala se Hermiona a hodila si tašku na záda, protože se ozval zvonek. „Nebylo by těžké to znovu zapečetit kouzlem... A kdyby někdo sledoval letaxovou síť... Ale netuším, jak bychom ho mohli varovat, aniž by se o tom také dozvěděli!“

Pomalou a zahloubaně se vlekli po schodech do sklepení na hodinu lektvarů, ale když dorazili na konec schodiště, probral je hlas Draca Malfoye, který stál přede dveřmi třídy, mával oficiálně vypadajícím pergamenem a mluvil mnohem hlasitěji, než bylo nutné, takže slyšeli každé slovo.

„Umbridgová nám samozřejmě hned dala povolení pro zmijozelský famfrpálový tým, byl jsem u ní hned ráno. Byla to spíš formalita, zná dobře tátu, zajde občas na ministerstvo... Bude zajímavý sledovat, jestli Nebelvír taky dostane povolení!“

„Uklidněte se,“ šeptala úpěnlivě Hermiona, protože Ron s Harrym Malfoye sledovali, tváře kamenné a pěsti zaťaté. „To je přesně to, co chce.“

„Tím chci říct,“ řekl Malfoy ještě hlasitěji a jeho šedé oči zlomyslně pukovaly po Harrym a Ronovi, „jestliže je to otázka vlivu na ministerstvu, nemyslím, že mají moc šanci... Můj táta říkal, že hledají záminku, aby mohli Arthura Weasleyho zavřít na pár let... Je to jen otázka času, kdy ho povevou k svatému Mungovi... Mají tam extra oddělení pro lidi, který magie popletla mozky.“

Malfoy udělal groteskní obličej s otevřenou pusou a očima v sloup. Crabbe a Goyle zachrochtali smíchy; Pansy Parkinsonová potěšeně pištěla.

Něco narazilo do Harryho ramene, až ho to odstrčilo. O vteřinu později si uvědomil, že kolem právě proběhl Neville a letí přímo na Malfoye.

„Neville, ne!“

Harry vyskočil a hrábl po Nevillově hábitu; Neville sebou zuřivě zaškubal a snažil se dostat k Malfoyovi, zuřivě mávaje pěstmi; Malfoy byl, alespoň na chvíli, v šoku.

„Pomoz mi!“ křikl Harry na Rona a podařilo se mu chytit Nevilla za krk a odtáhnout ho od zmijozelských. Crabbe a Goyle už si protahovali ruce a postavili se před Malfoye, připraveni se prát. Ron chytil Nevilla za ruce a společ-

ně s Harrym ho odtáhli zpět k nebelvírským. Neville byl celý rudý; tlak, který Harry vyvíjel na jeho krk mu sice bránil v pohybu, ale ne v tom, aby se pokoušel mluvit.

„Není... legrace... ne... Mungo... ukážu... mu...“

Dveře sklepení se otevřely. Objevil se Snape. Oči mu sklouzly k nebelvírským, kde se Harry a Ron pořád prali s Nevillem.

„Pereme se, Pottere, Weasleyi, Longbottome?“ zeptal se studeným posměšným hlasem. „Strhávám Nebelvíru deset bodů. Pusťte Longbottoma, Pottere, nebo budete po škole. Všichni dovnitř.“

Harry Nevilla pustil. Neville prudce oddychoval a koukal na něj.

„Musel jsem tě zastavit,“ sípěl Harry a vzal si tašku, „Crabbe a Goyle by tě roztrhali na kusy.“

Neville nic neříkal; popadl tašku a zapadl do třídy.

„Co *tohle* mělo, u Merlinu, znamenat?“ zeptal se Ron.

Harry neodpovídal. Věděl naprosto přesně, proč zmínka o lidech, kteří byli u Munga s mozky poškozenými magickým zásahem Nevilla tak rozrušila, ale odpřisáhl Brumbálovi, že Nevillovo tajemství nikomu neřekne. Ani Neville nevěděl, že to Harry ví.

Harry, Ron a Hermiona se posadili na svá obvyklá místa vzadu, vytáhli pergameny, brky a *Tisíc kouzelných bylin a hub*. Třída kolem šeptem přebírala, co Neville udělal, ale pak Snape bouchl dveřmi a všichni okamžitě ztichli.

„Jste jste si všimli,“ spustil Snape pomalu, „že tu dnes máme hosta.“

Ukázal směrem k tmavému koutu sklepení a Harry spatřil profesorku Umbridgovou s notýskem na kolenou. Se zdviženým obočím pohlédl na Rona a Hermionu. Snape a Umbridgová, dva učitelé, které nenáviděl ze všech nejvíc. Nebylo snadné se rozhodnout, kterého z nich by chtěl vidět jako vítěze.

„Budeme dnes pokračovat s Posilujícím lektvarem. Najdete tu vaše směsi, jak jste je tu posledně zanechali; pokud jste je udělali správně, přes víkend dozrály. Instrukce -“ zamával hůlkou - „- máte na tabuli. Začněte.“

Profesorka Umbridgová strávila první půlhodinu psaním poznámek. Harry se nemohl dočkat, až začne zpovídat Snapea; tak moc, že zase přestal dávat pozor, co dělá.

„Salamandří krev, Harry!“ zasténala tiše Hermiona a chytila ho už potřetí za zápěstí. „Ne šťávu z granátového jablka!“

„Aha,“ řekl Harry nepřítomně, postavil láhev a koukl do rohu. Umbridgová právě vstala. „Ha,“ řekl a sledoval, jak jde mezi stoly ke Snapeovi, který se skláněl nad kotlíkem Deana Thomase.

„No, vypadá to, že znalosti této třídy jsou poměrně na úrovni,“ sdělila Snapeovým zádům. „I když o vhodnosti zařazení Posilujícího lektvaru by se dalo polemizovat. Domnívám se, že Ministerstvo by doporučilo ho ze syllabu vyřadit.“

Snape se pomalu narovnal a podíval se na ni.

„A teď... Jak dlouho učíte v Bradavicích?“ zeptala se, brk připravený nad notýskem.

„Čtrnáct let,“ odpověděl Snape. Jeho výraz byl nečitelný. Harry ho pečlivě sledoval a přidal do lektvaru pár kapek; zasyčelo to a směs změnila barvu z tyrkysové na oranžovou.

„A původně jste se ucházel o místo učitele obrany proti černé magii?“ zeptala se Umbridgová Snapea.

„Ano,“ řekl Snape tiše.

„Ale neuspěl jste?“

Snape ohrnul ret.

„Očividně.“

Profesorka Umbridgová psala.

„A od chvíle, kdy jste tu začal učit, se o to místo pravidelně ucházíte, že?“

„Ano,“ řekl Snape a jeho ústa se skoro nehýbala. Vypadal velmi rozzlobeně.

„Máte představu, proč vám Brumbál opakovaně odmítá to místo dát?“ zeptala se Umbridgová.

„Nejlépe když se zeptáte jeho,“ odpověděl Snape trochu trhaně.

„Ano, to bych měla,“ řekla profesorka Umbridgová se sladkým úsměvem.

„Předpokládám, že je to důležité?“ zeptal se Snape a jeho černé oči se zúžily.

„Ó ano,“ řekla profesorka Umbridgová, „ano, ministerstvo chce mít kompletní informace o učitelích a jejich - eh - profilech.“

Otočila se a zamířila k Pansy Parkinsonové, aby jí mohla položit pár otázek. Snape se ohlédl na Harryho a jejich pohledy se na chvíli setkaly. Harry se rychle vrátil se svému lektvaru, který teď divně ztuhl a silně smrděl hořící gumou.

„Zase nic, Pottere,“ řekl Snape zlomyslně a vyprázdnil Harryho kotlík mávnutím hůlky. „Do příští hodiny mi napíšete esej o správném složení lektvaru a vysvětlíte, co a proč jste zkazil, rozumíte?“

„Ano,“ řekl Harry a zuřil. Snape už jim jeden úkol dal a večer měl famfrpálový trénink; to znamenalo dalších pár bezesných nocí. Zdálo se být zcela nemožné, že se toto ráno probudil docela šťastný. Teď už si jen přál, aby ten příšerný den skončil.

„Možná se uleju z jasnovidectví,“ mumlal, když se po obědě sešli na nádvoří. Okraje hábitů a klobouků pleskaly ve větru. „Budu dělat, že je mi špatně a místo toho napíšu esej pro Snapea, takže nebudu muset zůstat vzhůru do noci.“

„Nemůžeš se ulejt z jasnovidectví,“ rozčílila se Hermiona.

„Podívejme, kdopak to mluví, tys přestala chodit na jasnovidectví, ty nenávidíš Trelawneyovou!“ připomněl jí dotčeně Ron.

„Ne *nenávidím*,“ bránila se Hermiona, „jen si myslím, že je děsná učitelka a stará podvodnice. Ale Harry už vynechal dějiny magie a nemyslím si, že by měl dnes vynechávat ještě něco!“

To byla pravda, kterou nebylo lze ignorovat, takže Harry strávil hodinu a půl v přetopené a navoněné atmosféře učebny jasnoviectví a zlobil se na celý svět. Profesorka Trelawneyová rozdala *Orákula snů*. Harry si byl jist, že dělat esej pro Snapea by bylo daleko užitečnější než se pokoušet hledat významy vymyšlených snů.

Ale vypadalo to, že tu dnes není jediný naštvaný. Profesorka Trelawneyová praštila na jeho a Ronův stůl *Orákulem* a odšustila, rty našpulené; pak hodila další *Orákulum* na Seamuse a Deana a jen o vlas minula Seamusovu hlavu a poslední knihou mrskla na Nevillovu hrud' tak vztekle, že málem spadl s křesílka.

„Tak, dělejte!“ křikla vysokým a poněkud hysterickým hlasem. „Víte, co máte dělat! Nebo jsem tak podstandardní učitelka, že jste se nenaučili ani otevřít knihu?“

Třída na ni šokovaně zírala a překvapené pohledy poletovaly po celé místnosti. Harrymu bylo ovšem jasné, co se děje. Když se profesorka Trelawneyová posadila na svou židli, brýlemi zvětšené oči plné slz zlosti, naklonil se k Ronovi: „Vypadá to, že dostala výsledky inspekce.“

„Profesorko?“ zeptala se Parvati Patilová opatrně (ona a Levandule profesorku Trelawneyovou obdivovaly). „Profesorko, stalo se něco - eh - špatného?“

„Špatného!“ zavřískla profesorka Trelawneyová hlasem plným emocí. „To jistě ne! Byla jsem napadena... Byly na mě dělány narážky... Nepodložená obvinění... Ale ne, rozhodně tu není nic špatně, to ne!“

Zhluboka a zlostně se nadechla a otočila se. Zpod brýlí se řinuly slzy.

„Neříkám nic,“ škytala, „o šestnácti letech oddané služby... Toho si evidentně nikdo nevšiml... Ale urážet mě nikdo nebude, to ne!“

„Ale profesorko, kdo vás uráží?“ odvážila se zeptat Parvati.

„Ti nahoře!“ řekla profesorka Trelawneyová dramatickým hlubokým hlasem. „Ano, ti, jenž jsou příliš zaslepeni světskými záležitostmi, než aby viděli to, co vidím já, věděli, co vím já... Jistě, nás věštců se vždycky báli, pronásledovali nás... Je to - bohužel - náš osud.“

Polkla, osušila si tváře koncem šálu a pak vytáhla z rukávu vyšíváný kapesník a vysmrkala se tak hlasitě, že to připomínalo Protivu.

Ron se zakuckal. Levandule se na něj zhnuseně podívala.

„Profesorko,“ zeptala se Parvati, „chcete říct... Je to něco, co profesorka Umbridgová -?“

„Nemluvte o té ženské!“ zaječela profesorka Trelawneyová a vyskočila; koralčky zachřestily a brýle se zlostně zaleskly. „Laskavě pokračujte v práci!“

Zbytek hodiny strávila tím, že chodila mezi nimi a slzela a mumlala si pro sebe něco, co znělo jako výhrůžky.

„...si vybrala raději odejít ...ta nespravedlnost ...podmínka ...jak se opovažuje...“

„Ty a Umbridgová máte něco společného,“ řekl Harry Hermioně, když se potkali na hodině obrany proti černé magii. „Očividně si také myslí, že Trelawneyová je stará podvodnice... Zdá se, že dostala zkušební lhůtu a hrozí jí propuštění.“

Umbridgová vstoupila do místnosti, na hlavě černou sametovou mašli a ve tváři samolibý výraz.

„Dobré odpoledne, třída.“

„Dobré odpoledne, profesorko Umbridgová,“ ozvalo se sborově mdlými hlasy.

„Hůlky pryč, prosím.“

Ale nic se tentokrát nestalo; nikdo už se ani neobtěžoval hůlky z tašek vydávat.

„Prosím otočte si na stranu třicetčtyři a přečtěte si třetí kapitolu, „Případy neofenzivních odpovědí na magické útoky“. A není třeba -“

„- u toho mluvit,“ dodali Harry, Ron a Hermiona tiše.

★

„Nebudou famfrpálové tréninky,“ oznámila jim Angelina dutě, když se po večeři sešli ve společenské místnosti.

„Ale já jsem se choval slušně!“ zhroutil se Harry, „nic jsem jí neřekl, Angelino, přísahám -“

„Já vím, já vím,“ řekla Angelina zoufale, „jen řekla, že si to musí rozmyslet.“

„Rozmyslet co?“ zuřil Ron, „zmizovelským to povolila, tak proč ne nám?“

Ale Harry si představil, jaké potěšení Umbridgové působilo takhle jim vyhrožovat, že jim famfrpálový tým nepovolí a pochopil, že takovou zbraň nebude chtít hned tak schovat.

„No,“ řekla Hermiona, „berte to z té lepší stránky - aspoň teď budeš mít čas napsat esej pro Snapea!“

„To je opravdu ta lepší stránka!“ odsekl Harry, „žádný famfrpál a lektvary navíc?“

Harry padl do křesla, vytáhl z tašky pergamen a pustil se do práce. Nebylo snadné se soustředit; i když věděl, že Sirius přijde o hodně později, nemohl si pomoci a pravidelně pokukoval po ohni. V místnosti byl také pěkný rámus - Fred s Georgem zřejmě konečně dodělali první typ Koscicích svačinek a teď na střídačku předváděli jejich účinky k nemalé radosti přihlížejících.

Nejdřív si Fred kousl oranžové poloviny žvýkačky a okázale zvracel do připraveného kbelíku. Pak do sebe nacpal růžovou půlku a zvracení ustalo. Lee Jordan, který produkci asistoval, líně nechal zvratky mizet stejným kouzlem, jakým Snape likvidoval Harryho lektvary.

Dávivé zvuky, fandění davu a nadšené objednávky, které Fred s Georgem ihned přijímali, Harryho velmi rozptylovaly a nemohl se na správnou přípravu Posilujícího lektvaru soustředit. Hermiona mu moc nepomáhala; prokládala jásání a zvuk zvratků zvonících o dno kbelíku znechuceným čenicháním, které ho rozptylovalo ještě víc.

„Tak běž a zastav je!“ řekl podrážděně, když už počtvrté přeškrtl špatný údaj o množství mletých gryfích drápů.

„Nemůžu, *technicky vzato* nedělají nic špatného,“ vrčela Hermiona skrze zatáté zuby. „Mají právo jíst, co chtějí a není ani pravidlo, že by si to samé nemohli kupovat další pitomci, aspoň dokud se nepřijde na to, že by byly nějak nebezpečné a na to to nevypadá.“

Dívala se s Harrym a Ronem, jak George hodil do kbelíku krásnou šavli, spolkl zbytek žvýkačky a narovnal se, ruce roztažené, přijímaje ovace davu.

„Nechápu, jak můžou mít Fred a George jenom tři NKÚ,“ řekl Harry a díval se, jak Fred, George a Lee vybírají peníze. „Protože se opravdu vyznají.“

„Ano, ale vyznají se jen ve věcech, které k ničemu nejsou,“ nesouhlasila Hermiona.

„K ničemu?“ řekl napjatě Ron, „Hermiono, už si vydělali dvacetšest galeonů.“

Ještě to notnou chvíli trvalo, než se zástup rozešel a pak si Fred, Lee a George přisedli k nim a ještě o něco déle přepočítávali zisk, takže už bylo dost dlouho po půlnoci, když se místnost konečně vyprázdnila. Konečně Fred zavřel dveře na schodiště ke chlapeckým ložnicím, cinkaje váčkem galeonů tak, aby to Hermiona slyšela. Harry, který se svou esejí moc nepokročil se rozhodl to vzdát. Sotva odložil knihy, Ron, který podřimoval v křesle, se s přidušeným zachrochtáním probral a podíval se do krbu.

„Sirius!“ řekl.

Harry se otočil. Siriusova neučesaná hlava opět seděla v ohni.

„Ahoj,“ pozdravil a šklebil se.

„Ahoj,“ odpověděli sborově Harry, Ron a Hermiona a klekli si na rohožku ke krbu. Křivonožka hlasitě předl a pokoušel se, i přes sálající horko, přitisknout svoji tvář na Siriusovu.

„Jak to jde?“ zeptal se Sirius.

„Moc dobře ne,“ řekl Harry a Hermiona odtáhla Křivonožku, aby si neopálil vousy. „Ministerstvo protlačilo další výnos, podle kterého nemůžeme mít famfrpálové týmy -“

„Ani tajné lekce obrany proti černé magii?“ zeptal se Sirius.

Chvíli bylo ticho.

„Jak to víš?“ chtěl vědět Harry.

„Měli byste si líp vybírat místa na setkávání,“ zubil se Sirius, „Prasečí hlava, proboha.“

„No, rozhodně to bylo lepší než U tří košťat,“ bránila se Hermiona. „Tam je vždycky nacpáno -“

„Což by znamenalo, že by vás hned tak někdo nezaslechl,“ poznamenal Sirius, „máš se ještě hodně co učit, Hermiono.“

„Kdo nás slyšel?“ ptal se Harry.

„Mundungus, samozřejmě,“ řekl Sirius a když všichni vypadali zmateně, zamával se. „To byla ta čarodějnice pod závojem.“

„To byl Mundungus?“ nevěřil Harry svým uším. „Co dělal U prasečí hlavy?“

„Co myslíš?“ řekl netrpělivě Sirius. „Hlídal tě, pochopitelně.“

„Vy mě pořád sledujete?“ prskal Harry.

„Jistě. A je to jediné dobře, že, jestliže to první, co provedeš o volném víkend, je založení ilegální odbojové organizace.“

Ale nevypadal ani rozzlobeně, ani ustaraně. Naopak, díval se na Harryho s dobře viditelnou pýchou.

„Proč se Dung schovával?“ ptal se Ron. „Byli bychom ho rádi viděli.“

„Před dvaceti lety ho z Prasečí hlavy vyhodili,“ řekl Sirius, „a hospodský má dlouhou paměť. Když zavřeli Sturgise, přišli jsme o Moodyho rezervní neviditelný plášť, takže se Dung už za čarodějnici převlékal mockrát... Mimočodem... Rone, slíbil jsem tvoji mámě, že ti předám vzkaz.“

„Ano?“ řekl Ron podezřívavě.

„Vzkaz ohledně tvého členství v ilegální tajné skupině obrany proti černé magii. Vzkazuje ti, že budeš zcela jistě vyloučen a tvoje budoucnost bude v troskách. Vzkazuje ti, že budeš mít na naučení se obrany spoustu času později a že jsi moc mladý, aby ses něčeho obával. Také -“ (Sirius se podíval i na ostatní) „- doporučuje Harrymu a Hermioně se skupinou nepokračovat, přestože uznává, že nemá žádné právo jim to zakázat, takže je jednoduše prosí, aby si uvědomili, že jí leží na srdci jejich dobro. Všechno by vám to napsala, ale kdyby sovu někdo chytil, byli byste v průšvih, a sama vám to říct nemůže, protože má dnes v noci službu.“

„Jakou službu?“ zeptal se Ron rychle.

„Neptej se, prostě něco pro Řád,“ řekl Sirius. „Takže jsem jako posel musel posloužit já a laskavě jí vyříďte, že jsem to udělal, protože si nemyslím, že by mi to jinak uvěřila.“

Zase bylo chvíli ticho. Mňoukající Křivonožka se pokusil dát Siriusovi pac a Ron dloubal do dírky v rohoži.

„Takže tím mi chceš říct, že ve skupině končím?“ zahuhlal nakonec.
„Já? To jistě ne!“ řekl překvapeně Sirius, „já si myslím, že je to skvělý nápad!“
„Opravdu?“ zeptal se Harry a srdce mu poskočilo.
„Ale samozřejmě!“ řekl Sirius, „ty si myslíš, že tvůj otec a já bychom sklonili hlavu a nechali si rozkazovat od takové staré brécy, jako je Umbridgová?“
„Ale - minulý rok jsi mi pořád připomínal, abych byl opatrný a neriskoval -“
„Minulý rok to podle všeho vypadalo, že v Bradavicích je někdo, kdo se tě pokouší zabít!“ připomněl mu netrpělivě Sirius. „Letos víme, že je tu někdo mimo Bradavice, kdo se pokouší zabít nás všechny, takže si myslím, že učít se správné obraně je velmi dobrý nápad!“
„A co když nás vyloučí?“ zeptala se Hermiona s tázavým výrazem.
„Hermiono, to bylo přece celé tvůj nápad!“ řekl Harry.
„Já vím, že byl. Jen mě tak napadlo, na co Sirius myslel,“ pokrčila rameny.
„Lepší být vyloučená a umět se bránit než sedět ve škole a nemít ani páru,“ řekl Sirius.
„Slyšíš? Slyšíš?“ jásal Ron a Harry.
„Takže,“ začal Sirius, „jak to organizujete? Kde se scházíte?“
„Tak to je trochu problém,“ řekl Harry, „nevím, kam teď budeme moc jít.“
„Co takhle Choptící chýše?“ navrhl Sirius.
„Hej, to je nápad!“ vykřikl Ron, ale Hermiona skepticky zamlaskala a všichni se na ni podívali.
„Jistě, Sirusi, ale vy jste se tam scházeli jen čtyři a navíc jste se všichni uměli proměnit ve zvířata a také jste se, předpokládám, vešli pod jeden neviditelný plášť, když to bylo potřeba. Ale nás je dvacetosm a ani jeden z nás není zvěromág, takže bychom nepotřebovali neviditelný plášť, ale spíš neviditelný záves -“
„To je fakt,“ řekl Sirius zklamaně, „no, ale vy jistě na něco přijdete. Ve čtvrtém patře za tím velkým zrcadlem bývala taková prostorná tajná chodba, možná byste tam měli dost místa na zkoušení zaklínadel.“
„Fred a George říkali, že je zablokovaná,“ zavrtěl Harry hlavou, „zavalená či co.“
„Ach...“ zamračil se Sirius. „Budu o tom muset popřemýšlet a -“
Zarazil se. Jeho výraz byl náhle napjatý a polekaný. Otočil se stranou a zadíval se na cihlovou zeď krbu.
„Sirusi?“ zeptal se nervózně Harry.
Ale už byl pryč. Harry chvíli zíral do plamenů a pak se podíval na Rona a Hermionu.
„Proč -?“
Hermiona zděšeně zalapala po dechu a vyskočila, zrak stále upřený do ohně.

Mezi plameny se objevila ruka, natahující se dopředu, jako by se snažila něco chytit; tlustá ruka s krátkými prsty ověšenými ošklivými prsteny.

Trojice vzala nohy na ramena. U dveří se Harry otočil - Umbridgová stále pátrala v plamenech, jako by přesně věděla, kde ještě před chvílí byly Siriusovy vlasy a chtěla ho za ně chytit.

— KAPITOLA OSMNÁCTÁ —

Brumbálova armáda

„Umbridgová četla tvoji poštu, Harry. Není jiná možnost.“

„Myslíš, že Umbridgová napadla Hedviku?“ zuřil Harry.

„Jsem si tím téměř jistá,“ řekla temně Hermiona. „Pozor na žábu, utíká ti.“

Harry namířil hůlku na ropuchu, která v marném pokusu uniknout hopkala k hraně stolu - „*Accio!*“ - a žába vletěla zpět do jeho ruky.

Na formulích se vždycky dobře povídalo; bylo tu tolik pohybu a aktivity, že riziko, že by je někdo slyšel, bylo velmi malé. Dnes, když tu ještě navíc skřehotaly žáby a krákalý vrány a k tomu na okna dopadaly kapky silného lijáku, mohli se Harry, Ron a Hermiona bez obav bavit o tom, jak Umbridgová málem chytila Siriuse.

„Už ji podezřívám od doby, kdy tě Filch obvinil, že si objednáš hnojůvky, protože to byla opravdu stupidní lež,“ šeptala Hermiona, „po přečtení toho dopisu by přece bylo hned jasné, že sis nic takového neobjednával - trochu chatrný vtíp, ne? Ale pak jsem si říkala - co když někdo potřeboval výmluvu, aby si mohl přečíst tvoji poštu? Takhle by toho Umbridgová krásně mohla dosáhnout - dát tip Filchovi, nechat ho udělat špinavou práci a zkonfiskovat dopis a pak ho o něj buď požádat nebo mu ho ukrást - nemyslím, že by Filch protestoval, kdy se staral o práva studentů? Harry, rozmáčkneš tu žábu.“

Harry se podíval dolů; opravdu mačkal žábu tak silně, že jí vylézaly oči z důlků; rychle ji vrátil na stůl.

„Posledně to bylo opravdu, opravdu o fous,“ řekla Hermiona, „až si říkám, jestli Umbridgová ví, o jaký fous. *Silencio.*“

Žába, na které trénovala ztišovací formulí oněměla uprostřed skřehotání a teď na ni vyčítavě koukala.

„Kdyby Čmuchala chytila -“

Harry dokončil větu za ni.

„- byl by pravděpodobně dnes ráno už v Azkabanu.“ Mávl rukou, aniž by se nějak zvlášť soustředil; jeho ropucha se nafoukla jako velký zelený balón a vydala vysoký pištivý zvuk.

„*Silencio!*“ ukázala na ni rychle Hermiona hůlkou a žába se tiše vyfoukla. „Každopádně už to nesmí znova zkoušet. Jen nevím, jak mu to dáme vědět. Sovu mu poslat nemůžeme.“

„Pochybuju, že to bude znova zkoušet,“ řekl Ron, „není tak hloupej, ví, že ho málem dostala. *Silencio.*“

Velký ošklivý havran před ním na stole výsměšně zakrákal.

„*Silencio. SILENCIO!*“

Havran přidal na hlasitost.

„Je to ve způsobu, jakým mávneš hůlkou,“ vysvětlovala Hermiona, „není to jen mávnutí, je to spíš ostré *bodnutí.*“

„Havrani jsou těžší než žáby,“ vrčel Ron skrze zařaté zuby.

„Fajn, tak si je prohodíme,“ řekla Hermiona a vyměnila Ronova havrana za svou tlustou žábu. „*Silencio!*“ Havran stále otevíral a zavíral ostrý zobák, ale nedal ani hlásku.

„Velmi dobře, slečno Grangerová!“ pochválil ji najednou kvikavým hláskem profesor Kratiknot a všichni tři nadskočili. „A teď vy, pane Weasleyi.“

„Co? Aha - ano, hned,“ koktal Ron. „Eh - *silencio!*“

Šťouchl do žáby tak prudce, že ji píchl do oka; žába vydala ohlušující zaskřehotání a seskočila se stolu.

Nebylo nijak překvapivé, že Harry a Ron dostali za domácí úkol cvičení ztišovacího kouzla navíc.

Protože venku lilo, mohli všichni přes přestávku zůstat v budově. Našli si místa v hlučné a zalidněné místnosti v prvním patře, kde kolem lustru zasněně poletoval Protiva a občas po někom střílil inkoustovou kuličku. Ještě se ani neposadili a už se k nim mezi studenty prodírala Angelina.

„Dostala jsem povolení!“ řekla, „můžeme zas dát dohromady famfrpálový tým!“

„*Skvělý!*“ řekli unisono Ron a Harry.

„Jo,“ řekla Angelina a zářila, „šla jsem za McGonagallovou a myslím, že ape-lovala na Brumbála. Každopádně, Umbridgová to vzdala. Ha! Takže chci, abyste v sedm byli na hřišti, protože máme co dohánět. Je vám jasné, že zbývají jen tři týdny do prvního zápasu?“

O vlas se vyhnula inkoustovému náletu, který místo ní zasáhl opodál stojícího prvňáka a zmizela.

Ronův úsměv trochu ochabl, když se podíval z okna, zalévaného proudy vody.

„Snad se trochu vybere. Co je s tebou, Hermiono?“

Také se dívala z okna, ale spíš do prázdného prostoru někde před ním. Mračila se.

„Jen přemýšlím...“ řekla a nepřestávala se mračit na zmoklé okno.

„O Siri- Čmuchalovi?“ zeptal se Harry.

„Ne... Ne tak úplně...“ řekla pomalu Hermiona. „Spíš... Jestli... Snad děláme dobře... Myslím... Děláme?“

Harry a Ron se na sebe podívali.

„Tak to je mi jasné,“ řekl Ron. „Opravdu bych byl mrzutý, kdybys mi to tak důkladně nevysvětlila.“

Hermiona se na něj podívala, jako by si právě všimla, že tam vůbec je.

„Jen jsem přemýšlela,“ řekla o něco hlasitěji, „jestli děláme dobře s tou skupinou obrany proti černé magii.“

„Co?“ řekli Harry a Ron najednou.

„Hermiono, byl to přece původně tvůj nápad!“ řekl Ron rozhořčeně.

„Já vím,“ řekla Hermiona a propletla si prsty na rukou. „Ale poté, co jsme mluvili s Čmuchačem...“

„Ale on je všema deseti pro,“ namítl Harry.

„Ano,“ řekla Hermiona a zase zírala na okno, „právě proto mě napadlo, že to možná není tak dobrý nápad...“

Protiva udělal přelet nad nimi, v puse připravenou foukačku; automaticky si kryli hlavy taškami, dokud nebyl bezpečně pryč.

„Takže si to vyjasněme,“ řekl rozzlobeně Harry. „Sirius s námi souhlasí, tak proč si myslíš, že bychom to neměli dělat?“

Hermiona vypadala napjatě a trochu zoufale. Obrátila pohled na svoje ruce a řekla: „Věříš upřímně jeho úsudku?“

„Ano, věřím!“ řekl okamžitě Harry. „Vždycky nám radil dobře!“

Kolem proletěla inkoustová kulička a trefila Katie Bellovou do ucha. Hermiona se dívala, jak Katie vyletěla a začala po Protivovi házet různé věci; po chvíli opět promluvila a bylo vidět, že každé slovo pečlivě zvažuje.

„Nemyslíš si, že je teď... Trochu... Lehkomyslný... Co je zavřený v tom domě? Nemyslíš, že... Tak nějak... Žije skrze nás?“

„Co tím myslíš - žije skrze nás?“ nechápal Harry.

„Tím chci říct... Jsem si jistá, že by s radostí založil tajné hnutí přímo pod nosem někoho z ministerstva... Myslím, že je opravdu frustrovaný, že nemůže skoro nic dělat... Takže je celý žhavý... Nás do toho zatáhnout.“

Rona to přímo omráčilo.

„Sirius měl pravdu,“ řekl, „ty *opravdu* mluvíš jako moje matka.“

Hermiona se kousla do rtu a neodpověděla. Zrovna zazvonil zvonek, když Protiva přeletěl nad Katie a vylil jí na hlavu celou lahvičku inkoustu.

★

Počasí se neumoudřovalo a tak když v sedm večer Harry a Ron směřovali na hřiště, byli během deseti minut promočení až na kost a nohy jim ujížděly na klouzavé mokré trávě. Obloha měla temně šedou barvu a oddechli si, když konečně dorazili do teplé a světlé šatny, i když věděli, že je to jen na chvíli. Našli Freda a George, jak debatují, jestli by nestálo za to použít Kosicí svačinku.

„...ale jsem si jistý, že by poznala, co jsme provedli,“ špital Fred, „kdybych jí jen včera ty Blinkací pastilky nenabízel...“

„Mohli bychom zkusit Horečnaté pokroutky,“ navrhl George, „ty ještě nikdo neviděl -“

„A funguje to?“ zeptal se Ron s nadějí v hlase, když tlukot deště na střechu zintenzivněl a venku zavyl vítr.

„V podstatě ano,“ řekl Fred, „okamžitě se ti zvýší teplota.“

„Ale taky se ti udělají ty velké hnisavé boláky,“ řekl George, „a ještě jsme nepřišli na to, jak se jich zbavit.“

„Jaké boláky, já žádné nevidím,“ prohlížel si je Ron.

„Nevidíš,“ řekl Fred temně, „protože jsou na místě, které většinou na veřejnosti neukazujeme.“

„Ale sezení na koštěti je díky nim pěkně -“

„Tak dobře, všichni mě poslouchejte,“ zavolala Angelina, „vím, že nemáme zrovna ideální počasí, ale je tu šance, že budeme hrát se zmijozelskými v podobných podmínkách, takže by nebylo špatné si to vyzkoušet. Harry, neudělal jsi tehdy, jak jsme hráli za bouřky s Mrzimorem, něco s brýlemi, aby se ti v dešti nezamlžovaly?“

„To byla Hermiona,“ řekl Harry. Vytáhl hůlku, poklepal na brýle a řekl „*Impervius!*“

„Myslela jsem, že bychom to mohli udělat všichni,“ řekla Angelina, „kdybychom udrželi déšť od našich obličejů, lépe bychom viděli - tak všichni najednou - *Impervius!* OK. Tak jdeme.“

Zastrčili hůlky do vnitřních kapes hábitů, popadli košťata a vyrazili za Angelinou na hřiště.

Pročvachtali přibývajícím blátem doprostřed; viditelnost byla i přes zaklínadlo *Impervius* slabá; světlo se rychle vytrácelo a zemi skrápěly záclony deště.

„Všichni na mé písknutí,“ křikla Angelina.

Harry se odrazil od země, cákaje kolem sebe bláto a vyrazil vzhůru; vítr ho trochu vystrkoval z kurzu.

Netušil, jak v takovém počasí najde zlatonku; měl co dělat, aby vůbec viděl potlouk, se kterým hráli; minutu po začátku ho málem shodil a musel použít manévr líné překulení, aby se mu vyhnul. Naneštěstí to Angelina neviděla. Vlastně neviděla nejspíš vůbec nic; nikdo neměl tušení, co ostatní dělají. Vítr sílil; i z té dálky Harry slyšel, jak déšť tluče do hladiny jezera.

Angelina je držela na hřišti asi hodinu, než přiznala porážku. Poslala svůj promáčený a demoralizovaný tým do šaten, trvající na tom, že trénink nebyl ztráta času, i když to neznělo moc přesvědčivě. Fred a George vypadali velmi rozmrzele; chodili divně širokým krokem a každou chvíli sebou trhli. Když si Harry sušil vlasy, slyšel, jak se o něčem potichu dohadují.

„Myslím, že jich pár prasklo,“ říkal Fred dutým hlasem.

„Moje ne,“ cedil George skrz zařaté zuby, „bolej jako čert... Jsou snad větší nebo co.“

„AU!“ řekl Harry.

Přitiskl si ručník na obličej, víčka pevně sevřená bolestí. Jizva ho páčila jako už dlouho ne.

„Co je?“ ozvalo se několik hlasů.

Harry vykoukl zpod ručníku; šatna byla rozmazaná, protože neměl brýle, ale i tak viděl, že se na něj kouká několik tváří.

„Nic,“ zahuhlal, „píchnul jsem se do oka.“

Ale hodil po Ronovi významným pohledem a zůstali v šatně o něco déle, než všichni ostatní, zabalení do hábitů a klobouky natažené přes uši, odešli.

„Co se stalo?“ zeptal se Ron, sotva Alice zmizela za dveřmi. „Jizva?“

Harry přikývl.

„Ale...“ polekal se Ron a podíval se z okna. „On - on teď nemůže být někde blízko?“

„Ne,“ bručel Harry a třel si čelo. „Nejspíš je na míle daleko... Bolí to, protože... je... protože se zlobí.“

Harry to nechtěl říct a zdálo se mu, jako by ta slova pronášel cizinec - ale hned věděl, že je to pravda. Nevěděl, jak na to přišel, ale bylo to tak: Voldemort, ať už byl kdekoli a dělal cokoli, měl špatnou náladu.

„Viděl jsi ho?“ zděsil se Ron. „Měl jsi... Vizi nebo tak něco?“

Harry seděl tiše, prohlížel si svoje nohy a nechával mysl a paměť, aby si od té bolesti odpočinuly.

Zmatená změl tvarů, vyjící směsice hlasů...

„Chce něco udělat a nedaří se to dostatečně rychle,“ řekl.

Znovu byl překvapen, jaká slova vyletěla z jeho úst, ale opět mu bylo jasné, že jsou pravdivá.

„Ale... Jak to víš?“ řekl Ron.

Harry zařásl hlavou, přikryl si oči rukama a zatlačil na ně dlaněmi. Spatřil malé hvězdičky. Poznal, že Ron se posadil vedle něj na lavici a věděl, že na něj teď upřeně zírá.

„A posledně to bylo taky proto?“ zeptal se tiše. „Když tě jizva zabořila u Umbridgové? Ty-víš-kdo se zlobil?“

Harry zavrtěl hlavou.

„Tak proč tedy?“

Harry přemýšlel. Díval se Umbridgové do tváře... Zabořila ho jizva... A měl ten divný pocit v břiše... Podivný poskakující pocit... *Šťastný pocit*... Ale samozřejmě mu nedošlo proč, protože se cítil tak bídne...

„Posledně to bylo proto, že měl radost,“ řekl. „Velkou radost. Myslel... Mělo se stát něco dobrého. A tu noc, než jsme přijeli do Bradavic...“ Vzpomněl si, jak ho jizva nepříjemně bolela v jeho a Ronově pokoji v Blackovic domě. „...to zuřil.“

Podíval se na Rona, který na něj valil oči.

„Měl bys tvít za Trelawneyovou, kamaráde,“ řekl obdivně.

„To nejsou žádná proroctví,“ řekl Harry.

„Ne, víš, co děláš?“ řekl Ron napůl obdivně a napůl vyděšeně, „*ty čteš ty-víš-komu myšlenky!*“

„Ne,“ zavrtěl Harry hlavou, „spíš... Jeho náladu. Takové záblesky jeho pocitů. Brumbál říkal, že je to něco jako vloni. Že když byl Voldemort poblíž nebo když cítil nenávisť, věděl jsem to i já. Tak teď už poznám i když má radost...“

Chvilí bylo ticho, jen déšť bil do stěn budovy.

„Musíš to někomu říct,“ řekl Ron.

„Říkal jsem to posledně Siriusovi.“

„Tak mu to řekni zase!“

„To nemůžu, nebo snad ano?“ zachmuřil se Harry. „Umbridgová sleduje sovy a krby, zapomněls?“

„Tak to řekni Brumbálovi.“

„Už jsem ti řekl, že ten to ví,“ odpověděl Harry stručně, vstal a přehodil si přes sebe plášť. „Nemá smysl říkat mu to ještě jednou.“

Ron si zapínal plášť a zamýšleně si Harryho měřil.

„Brumbál by to chtěl vědět,“ namítl.

Harry pokrčil rameny.

„Pojď... Musíme ještě procvičovat ztišovací kouzlo.“

Spěchali zpět přes ztemnělé pozemky a nohy jim ujížděly na blátivém trávníku. Harry přemýšlel. Co to bylo, co chtěl mít Voldemort hotové a nedařilo se mu to?“

„Má i jiné plány, které může rozjet velice tiše, a na ty se teď soustředí... Věci, které může získat jedině tajně... Něco jako zbraň. Něco, co předtím neměl...“

Harry o těch slovech v uplynulých týdnech skoro nepřemýšlel; zaměstnávalo ho dění v Bradavicích, boje s Umbridgovou, nespravedlnost toho, jak se ministerstvo vměšovalo do záležitostí školy... Ale teď si je připomněl a napadlo ho... Voldemortův hněv nejspíš znamenal, že se nedostal k té *zbrani* o moc blíž - ať už to bylo cokoli. Překazil mu snad Rád plány, zastavil ho? Kde ta zbraň je? Kdo ji má?

„*Mimbulus mimbletonia*,“ ozval se Ronův hlas a Harry si uvědomil, že už jsou u dveří do společenské místnosti.

Hermiona šla zřejmě brzy spát, Křivonožka se rozvaloval v křesle a na stolku u krbu se povalovala směsice pletených skřítčích čepiček. Harry byl rád,

protože se mu nechtělo vykládat jí o své jizvě a poslouchat, jak ho posílá k Brumbálovi. Ron po něm stále vrhal úzkostné pohledy, ale Harry vytáhl učebnice formulí a pustil se do eseje, i když soustředění jen předstíral a od chvíle, kdy Ron odešel do postele už skoro nic nenapsal.

Půlnoc přišla a zase minula a Harry pořád dokolečka četl pasáž o použití mrzkotrávy, libečku a kýchavky, aniž by si z ní něco pamatoval.

Tyto byliny jsou nejučinnějšími pro mozkou zanícení a jsou tedy více používány v matoucích a otupovacích výtažcích, kde čaroděj touží horkost hlavy a lehkomyšlnost vyvolati...

... Hermiona říkala, že Sirius začíná být lehkomyšlný, co je zavřený na Grimmauldově náměstí...

... nejučinnějšími pro mozkou zanícení a jsou tedy více používány...

... v Denním Věštci by si mysleli, že má zánět mozku, kdyby zjistili, že ví, co Voldemort cítí...

... tedy více používány v matoucích a otupovacích výtažcích...

... matoucí, to je to správné slovo - proč věděl, co Voldemort cítí? Co to bylo za divné pouto mezi nimi, které mu nikdy Brumbál uspokojivě nevysvětlil?

... kde čaroděj touží...

... jak Harry toužil po spánku...

... horkost hlavy...

... v křesle u ohně bylo tak teplo a pohodlně, dešť ůkaval na okna, Křivonožka předl a plameny praskaly...

Knihy vyklouzla Harrymu z ruky a s dutým žuchnutím přistála na rohoži. Hlava se mu naklonila na stranu...

Šel prázdnou chodbou bez oken, jeho kroky se rozléhaly do ticha. Jak se dveře na konci přibližovaly, jeho srdce samým vzrušením bilo rychleji... Kdyby je tak mohl otevřít... Podívat se za ně...

Natáhl ruku... Jeho prsty byly kousek od nich...

„Harry Pottere, pane!“

Leknutím se probudil. Svíčky v místnosti byly sfouknuté, ale kousek od něj se něco pohybovalo.

„Kdo je to?“ zeptal se Harry a narovnal se. Oheň už skoro vyhasl a kolem byla tma.

„Dobby má vaši sovu, pane!“ zapištělo to.

„Dobby?“ řekl Harry rychle a pátral v temnotě po zdroji toho hlasu.

Domácí skřítek Dobby stál vedle stolu, na který Hermiona položila asi půl tuctu pletených kloboučků. Jeho špičaté uši vykukovaly zpod něčeho, co vypadalo jako kompletní sbírka všech kloboučků, které kdy Hermiona upletla; jeden

na druhém, takže skřítkova hlava vypadala o dvě až tři stopy vyšší a úplně nahoře stála Hedvika, klidně houkala a byla očividně zdravá.

„Dobby se nabídl, že vrátí Harrymu Potterovi sovu,“ kvíkl skřítek s uctivým výrazem, „profesorka Červotočková říká, že teď už je úplně v pořádku.“ Hluboce se uklonil, takže jeho tužkovitý nos zametl rohožku a Hedvika zahoukala a odletěla na opěrku Harryho křesla.

„Díky, Dobby!“ řekl Harry, hladil Hedviku po hlavě a mrkal, jak se snažil zbavit obrazu dveří ze snu... Byl velmi živý. Prozkoumal Dobbyho pozorněji a zjistil, že má také několik vlněných šálek a nespočet ponožek, takže jeho nohy v poměru k tělu vypadaly nepřírozeně velké.

„Eh... ty jsi sbíral všechno oblečení, které tu Hermiona nechávala?“

„Ale ne, pane,“ řekl šťastně Dobby, „Dobby také něco dal Winky, pane.“

„Jak se má Winky?“ zeptal se Harry.

Dobbyho uši se trochu sklopily.

„Winky pořád hodně pije, pane,“ řekl smutně a smutek se mu zračil i v obrovských zelených očích. „Pořád se nestará o oblečení, Harry Pottere. Ani ostatní domácí skřítkové. Nikdo z nich nebude uklízet nebelvírskou věž, ne, když je tu tolik poschovávaných klobouků a ponožek, uráží je to, pane. Dobby dělá všechno sám, ale Dobbymu to nevádí, pane, protože vždycky doufá, že potká Harryho Pottera a dnes, pane, se mu přání splnilo!“ Dobby se opět hluboce uklonil. „Ale Harry Potter nevypadá šťastně,“ pokračoval, když se narovnal. „Dobby ho slyšel mluvit ze spaní. Měl Harry Potter špatné sny?“

„Ne tak špatné,“ zazíval Harry a protřel si oči. „Už jsem měl horší.“

Skřítek Harryho zkoumal velkýma kulatýma očima. Pak svěsil uši a velmi vážně pronesl: „Dobby by si přál, aby mohl Harrymu Potterovi pomoci, protože Harry Potter Dobbyho osvobodil a Dobby je teď mnohem, mnohem šťastnější.“

Harry se usmál.

„Nemůžeš mi pomoci, Dobby, ale děkuju za nabídku.“

Sehnul se a zvedl spadlou knihu. Bude muset zkusit dokončit esej zítra. Když knihu zavíral, světlo ohně mu ozářilo ruku a bylo vidět tenké bílé jizvy - památku na trest u Umbridgové...

„Počkej, Dobby - je tu něco, co bys pro mě mohl udělat,“ řekl pomalu.

Skřítek se ohlédl a svítil očekáváním.

„Řekněte co, Harry Pottere, pane!“

„Potřeboval bych najít místo, kde by si dvacetosm lidí mohlo procvičovat obranu proti černé magii, aniž by je objevil některý z učitelů, zvláště,“ začal Harry ruku na knize, takže jizvy ještě zbělely, „profesorka Umbridgová.“

Čekal, že skřítkův úsměv se vytratí a jeho uši svěsí; čekal, že řekne, že to nejdě nebo že se po něčem podívá, ale moc nedoufá. Co rozhodně nečekal bylo, že Dobby poskočí, zatleská ručičkami a jeho uši se vesele zatřesou.

„Dobby zná perfektní místo, pane!“ zapěl šťastně. „Dobby to slyšel od jiných skřítků v Bradavicích, pane. To místo je známé jako místnost přijdi-odejdi, neboli jako Potřebná místnost!“

„Proč?“ zeptal se Harry zvědavě.

„Protože je to místnost, do které může někdo vstoupit,“ řekl Dobby vážně, „jen když opravdu potřebuje. Někdy tam je, někdy tam není, ale když se objeví, vždycky vypadá tak, jak je potřeba. Dobby ji použil, pane,“ ztišil skřítek hlas a tvářil se provinile, „když byla Winky hodně opilá; schoval ji v Potřebné místnosti a našel tam protilék na máslový ležák a hezkou postel akorát na skřítku, kde se z toho mohla vyspat, pane... A Dobby ví, že pan Filch tu našel nové zásoby čistidel, když mu došly, pane, a -“

„A kdyby byly opravdu potřeba záchody,“ řekl Harry, protože si vzpomněl na něco, co řekl Brumbál o loňském Vánočním plesu, „byly by tam?“

„Dobby myslí, že ano, pane,“ přikývl Dobby, „je to ta nejúžasnější místnost, pane.“

„Kolik lidí o tom ví?“ narovnal se Harry v křesle.

„Velmi málo, pane. Hodně lidí na ni narazí, když ji potřebují, pane, ale často už ji pak nenajdou, protože nevědí, že vždycky čeká, až bude povolána do služby, pane.“

„To zní výborně,“ řekl Harry a srdce mu tlouklo, „to je perfektní, Dobby. Kdy mi můžeš ukázat, kde to je?“

„Kdykoliv, Harry Pottere, pane!“ řekl Dobby a Harryho nadšení ho zjevně potěšilo. „Můžeme jít třeba hned, jestli chcete!“

Na chvíli to Harryho svádělo, aby šel s Dobbym. Už vstával a chtěl si dojít nahoru pro neviditelný plášť, ale pak mu - a ne poprvé - v uchu zašeptal hlas ne nepodobný Hermioninu: *lehkomyslný*. Bylo už koneckonců velmi pozdě, byl vyčerpaný a musel dodělat esej pro Snapea.

„Dnes ne, Dobby,“ řekl váhavě a znovu se posadil. „Je to velmi důležité... Nechci to zkazit, musí se to naplánovat. Můžeš mi říct, kde přesně ta Potřebná místnost je a jak se do ní dostanu?“

★

Hábity jim vířily kolem kotníků, když mířili přes zeleninový záhon na dvouhodinovku bylinkářství, kde pak skoro ani neslyšeli, co jim profesorka Prýtová říká, protože do střechy skleníku mlátily dešťové kapky velikosti ledových krup. Odpolední péče o kouzelné tvory musela být přesunuta do prázdné třídy

v přízemí a, k jejich nemalé úlevě, jim u oběda Angelina sdělila, že dnešní famfrpálový trénink se odkládá.

„Fajn,“ řekl jí Harry tiše, „protože jsme našli místo, kde bychom mohli mít obranu proti černé magii. Večer v osm, sedmé patro u té tapisérie Barnabáše Přitroublého, co dostává nakládačku od trollů. Řekneš to Katie a Alici?“

Trochu ji to zarazilo, ale slíbila, že to řekne ostatním. Harry se hladově pustil do zbytku bramborové kaše a klobásy. Když vzhledl, aby se napil ze sklenice dýňové šťávy, zjistil, že Hermiona se na něj dívá.

„Co?“ zeptal se.

„Já jen že Dobbyho plány nejsou vždycky bezpečné. Vzpomínáš si, jak jsi přišel o všechny kosti v ruce?“

„Ta místnost není jen nějaký šílený Dobbyho nápad; Brumbál o ní ví také, řekl to na Vánočním plesu.“

Hermiona se uklidnila.

„Brumbál ti o ní řekl?“

„Zmínil se,“ pokrčil Harry rameny.

„Tak potom je to v pořádku,“ řekla Hermiona a už neměla námitek.

Většinu dne strávili i s Ronem tak, že vyhledávali lidi, kteří podepsali seznam v Prasečí hlavě a sdělovali jim, kde se večer sejdou. K Harryho nelibosti Cho Changovou a její kamarádku našla jako první Ginny; tak jako tak, u večere už měli jistotu, že o setkání ví všech pětadvacet lidí.

O půl osmé opustili Harry, Ron a Hermiona nebelvírskou věž, Harry s kusem starého pergamenu v ruce. Pátáci se mohli pohybovat po chodbách až do devíti, ale stejně se všichni celou cestu do sedmého patra nervózně rozhlíželi kolem.

„Tady zastavte,“ řekl nakonec Harry, rozložil pergamen na posledním schodě, poklepal na něj hůlkou a řekl: „*Slavnostně přísahám, že nechystám nic dobrého.*“

Na papíře se objevila mapa Bradavic. Pohybovaly se po ní malé tečky s jmény, které ukazovaly, kde kdo právě je.

„Filch je ve druhém patře,“ řekl Harry a pozorně si mapu prohlížel. „a paní Norisová ve čtvrtém.“

„A Umbridgová?“ zeptala se Hermiona úzkostlivě.

„Ve svém kabinetě,“ ukázal Harry, „tak jdeme.“

Doběhli k místu, které Harrymu popsal Dobby - kusu prázdné zdi proti obrovské tapisérii, na které se Barnabáš Přitroublý marně snažil naučit trolly balet.

„OK,“ řekl Harry tiše a jeden z moly prožraných trollů přestal mlátit kyjem samozvaného učitele baletu a díval se na ně. „Dobby říkal, ať třikrát projdeme kolem téhle zdi a soustředíme se na to, co potřebujeme.“

Udělali, jak řekl, otáčejíce se na jedné straně u okna a na druhé u vysoké vázy. Ron pevně zavřel oči; Hermiona si pro sebe něco šeptala; Harry zatínal pěsti a zíral před sebe.

Potřebujeme se někde naučit bojovat ... říkal si. Jen nám dej místo, kde můžeme cvičit... Někde, kde nás nenajdou...

„Harry!“ řekla náhle Hermiona a všichni se zastavili.

Ve dveřích se objevily naleštěné dveře. Ron se na ně chvíli opatrně koukal. Harry se natáhl, vzal za mosaznou kliku, otevřel a vstoupil do prostorné místnosti osvětlené mrkajícími pochodněmi, podobnými těm ve sklepení osm pater pod nimi.

Stěny byly lemovány dřevěnými regály na knihy a místo židlí tu byly velké hedvábné polštáře, položené na zemi. Na policích na nejvzdálenějším konci místnosti byly různé nástroje jako lotroskopy, čidla tajností a velké popraskané slídivé kukátko, pravděpodobně to, co loni viselo v kabinetě falešného Moodyho.

„Tohle se hodí, až budeme procvičovat omračování,“ řekl Ron a šfouchal do polštářů botou.

„A podívejte na ty knihy!“ jásala Hermiona a přejížděla prstem přes v kůži vázané hřbety. *„Kompendium běžných kleteb a protiútoků... Černá magie poražená... Kouzelná sebeobrana... páni...“* Otočila se na Harryho a ten viděl, že přítomnost stovek knih konečně Hermionu přesvědčila, že to, co dělají, je správné. „Harry, to je báječné, je tu všechno, co potřebujeme!“

A pak bez váhání vyndala z police *Zaklínadla pro zakleté*, posadila se na nejbližší polštář a začetla se.

Na dveře kdosi jemně zaklepal. Harry se otočil. Přišla Ginny, Neville, Levandule, Parvati a Dean.

„Páni,“ řekl Dean a nevěřil svým očím. „Co je to za místo?“

Harry začal vysvětlovat, ale než skončil, přišli další a musel vysvětlovat zase znovu. V osm hodin už byly všechny polštáře obsazené. Harry otočil klíčem v zámku; nahlas to zacvakalo a všichni ztichli. Hermiona si založila stránku v *Zaklínadlech pro zakleté* a knížku odložila.

„Dobře,“ řekl trochu nervózně Harry. „Tohle místo jsme našli pro naše setkání a vy jste - eh - ho očividně shledali vhodným.“

„Je to tu fantastické!“ řekla Cho a pár lidí souhlasně zamručelo.

„Je to bizarní,“ řekl Fred a mračil se. „Jednou jsme se tu schovali před Filchem, Georgi, pamatuješ? Ale to byl jen kumbál na košťata.“

„Hej, Harry, co je tohle?“ zeptal se Dean a ukazoval na lotroskopy a slídivé kukátko.

„Detektory černé magie,“ řekl Harry a přistoupil blíž. „Obecně všechny ukazují, když jsou poblíž černí mágové nebo nepřátelé, ale není možné se na ně úplně spoléhat, je možné je obelhat...“

Nahlédl do prasklého slídivého kukátka; pohybovaly se v něm mlhavé postavy, ale žádnou nebylo možno rozpoznat. Otočil se k němu zády.

„Tak, promýšlel jsem si, čím bychom měli začít a - co je, Hermiono?“ všiml si zvednuté ruky.

„Myslím, že bychom měli zvolit vedoucího,“ řekla Hermiona.

„Harry je vedoucí,“ řekla okamžitě Cho a koukala na ni, jako by to neměla v hlavě v pořádku.

Harryho žaludek opět poposkočil.

„Ano, ale myslím, že bychom měli volit,“ nedala se rozházet Hermiona. „Bude to formální a bude mít autoritu. Takže - kdo je pro, aby byl Harry naším vedoucím?“

Všichni zvedli ruce, včetně Zachariáše Smithe, i když ten trochu neochotně.

„Eh - dobře, díky,“ řekl Harry a cítil, že se červená. „A - co zas?“

„Také si myslím, že bychom měli mít jméno,“ řekla Hermiona s rukou stále ve vzduchu, „podpoří to týmového ducha a pocit jednoty, nemyslíš?“

„Co třeba Liga proti Umbridgové?“ navrhl Angelina.

„Nebo skupina Ministerstvo magie jsou pitomci?“ řekl Fred.

„Myslela jsem,“ zamračila se na něj Hermiona, „něco, co by na první pohled nenaznačovalo, co tu děláme, takže bychom ho mohli bezpečně používat i mimo setkání.“

„Co třeba BA - jako bránit a asociace?“ řekla Cho. „Ze zkratky by nikdo nevytušil, o čem mluvíme.“

„BA je dobré,“ řekla Ginny, „ale ať je to BA jako Brumbálova armáda, protože to je to, čeho se ministerstvo nejvíc bojí, ne?“

Všichni souhlasně mručeli a smáli se.

„Všichni jsou pro BA?“ zeptala se Hermiona oficiálním hlasem a nadzvedla se, aby přepočítala hlasy. „To je většina - návrh prošel!“

Připíchla pergamen s podpisy na zeď a nahoru velkými písmeny napsala: *„Brumbálova armáda“*.

„Fajn,“ řekl Harry, když se zase posadila. „můžeme začít s cvičením? Myslel jsem, že bychom mohli začít zaklínadlem *Expelliarmus* - odzbrojováním. Víím, že je to spíš pro začátečníky, ale hodně se mi to osvědčilo -“

„Ale *proboha*,“ obrátil Zachariáš Smith oči v sloup a založil si ruce na hrudi. „Nemyslím, že *Expelliarmus* je to, co nám pomůže proti ty-víš-komu.“

„Já jsem to použil,“ řekl tiše Harry. „V červnu mi to zachránilo život.“

Smith hloupě otevřel pusou. V místnosti bylo ticho.

„Ale jestli si někdo myslí, že je to pod jeho úroveň, nemusí tu být,“ dodal Harry.

Smith se nepohnul, ani nikdo jiný.

„OK,“ řekl Harry a v ústech měl trochu sucho. „Tak bychom se mohli rozdělit do dvojic a zkusit si to.“

Bylo to trochu nezvyklé, rozdávat povely, ale ještě neobvyklejší bylo vidět, jak je ostatní plní. Všichni hned vstali a rozdělili se. Jak se dalo předpokládat, Neville zůstal sám.

„Můžeš si to procvičovat se mnou,“ řekl Harry. „Tak na tři - jedna, dva, tři -“

Místností zadunělo sborové *Expelliarmus*. Hůlky vyletěly do všech směrů; špatně namířená kouzla trefila knihovničku a vyházela z ní několik knih. Harry byl na Nevilla moc rychlý a tomu vyletěla z ruky hůlka, narazila do stropu, vypustila něco jiskřiček a dopadla na horní polici jednoho regálu, odkud ji Harry sundal přivolávacím kouzlem. Jak se tak rozhlížel, bylo mu jasné, že začít základními kouzly byl dobrý nápad; mnoho kouzel bylo dost chatrných; hodně lidem se nepodařilo své oponenty odzbrojit, ale jen tak do nich žďuchli nebo ťukli, jak nepovedené kouzlo proletělo kolem.

„*Expelliarmus!*“ řekl Neville a zastihl Harryho nepřipraveného; hůlka mu vyletěla z ruky.

„DOKÁZAL JSEM TO!“ jásal Neville, „ještě nikdy se mi to nepodařilo - DOKÁZAL JSEM TO!“

„Dobrá práce!“ podpořil ho Harry a rozhodl se ohleduplně Nevillovi nepřipomínat, že v opravdovém souboji by asi protivník nekoukal někam do prázdná s hůlkou svěšenou. „Poslechni, Neville, můžeš se chvíli střídat s Ronem a Hermionou? Já se projdu a podívám se, jak to jde ostatním.“

Harry se postavil doprostřed místnosti. Se Zachariášem Smithem se dělo něco divného. Pokaždé, když otevřel pusou, aby odzbrojil Anthonyho Goldsteina, jeho vlastní hůlka mu vyletěla z ruky, aniž by Anthony něco řekl. Harry nemusel dlouho zkoumat, v čem je příčina záhady; kousek od Smithe stáli Fred a George a střídavě mířili hůlkami na jeho záda.

„Promiň, Harry,“ řekl rychle George, když zachytil jeho pohled. „Nemohl jsem odolat.“

Harry obešel ostatní a pokusil se opravit ty, kteří kouzlili špatně. Ginny byla v páru s Michaelem Cornerem; vedla si velmi dobře, zatímco Michaelovi to vůbec nešlo nebo se mu nechtělo ji začarovat. Ernie Macmillan zbytečně efektivně mával hůlkou, takže jeho partner měl spoustu času se připravit a dostat ho; bratři Creeveyovi čarovali s nadšením, ale dosti nekontrolovatelně a byli zodpovědní za většinu knih, vyházených z police; Luna Lovegoodová podávala poněkud nevyrovnaný výkon, někdy poslala hůlku Justina Finch-Fletchleyho v divokých spirálách do vzduchu a jindy se mu sotva zježily vlasy.

„Dobře, dost,“ křikl Harry, „Dost! DOST!“

Potřebuju píšťalku, napadlo ho a okamžitě jednu spatřil na nejbližší řadě knih. Vzal ji pořádně foukl. Všichni sklonili hůlky.

„To nebylo špatné,“ řekl, „ale ještě máme co zlepšovat.“ Zachariáš Smith na něj zkoumavě hleděl. „Tak to zkusíme znovu.“

Opět chodil kolem místnosti a sem tam se zastavil a utrousil radu. Pomalu, ale jistě celková úroveň stoupala.

Cho a její kamarádce se chvíli vyhýbal, ale když už všechny ostatní obešel dvakrát, usoudil, že dál ji ignorovat nemůže.

„Ach ne,“ řekla Cho trochu vynervovaně, když přistoupil blíž. „*Expelliarmus!* Chci říct, *Expellimellius't't* Já - promiň, Marietto!“

Rukáv její kudrnaté přítelkyně začal hořet; Marietta ho uhasila hůlkou a vyčítavě se podívala na Harryho, jako kdyby to byla jeho vina.

„Znervózňuješ mě, zatím mi to šlo dobře!“ řekla Cho žalostně.

„To bylo docela dobrý,“ zalhal Harry, ale když Cho zvedla obočí, dodal: „No, vlastně to nestálo za nic, ale vím, že to umíš dobře, díval jsem se na tebe předtím.“

Zasmála se. Marietta se na ně podívala trochu kysele a otočila se.

„Nevšímej si jí,“ zamumlala Cho, „ve skutečnosti tu nechce být, ale přinutila jsem ji. Její rodiče jí zakázali dělat cokoli, co by mohlo naštvat Umbridgovou. Její máma pracuje na ministerstvu.“

„A co tvoji rodiče?“ zeptal se Harry.

„No, ti mi taky zakázali si s Umbridgovou zahrávat,“ řekla Cho a hrdě se napřímila. „Ale jestli si myslí, že po tom, co se stalo Cedrikovi, nebudu s ty-víškým bojovat -“

Zarazila se a nastalo trapné ticho; kolem Harryho ucha prosvištěla hůlka Terryho Boota a zasáhla Alici Spinnetovou do nosu.

„Můj táta podporuje všechno, co je proti ministerstvu!“ řekla Luna Lovegoodová Harrymu přímo za zády; evidentně odposlouchávala jejich rozhovor, zatímco Justin Finch-Fletchley se snažil vymotat z hábitu, který mu vyletěl nad hlavu. „vždycky říkal, že věří všemu o Popletalovi; myslím to o tom, kolik zavraždil goblinů! A samozřejmě zneužívá Oddělení mystérií, aby mu dodávali strašlivé jedy, které dává každému, kdo s ním nesouhlasí. A pak je tu ještě ten jeho Umgubular Slashkilter -“

„Neptej se,“ zamumlal Harry, když viděl, že Cho otevírá pusou. Zahihňala se.

„Hej, Harry,“ zavolala Hermiona, „hlídáš hodiny?“

Harry se podíval na hodinky a ke svému nemalému zděšení zjistil, že už je deset minut po deváté, což znamenalo, že se musí všichni rychle dostat do svých kolejí, neboť jinak riskují, že je chytí Filch. Zapískal na píšťalku; všich-

ni přestali vykřikovat „*Expelliarmus*“ a na podlahu dopadlo několik posledních hůlek.

„Šlo nám to docela dobře,“ řekl Harry, „ale přetáhli jsme a musíme toho nechat. Tak příští týden, ve stejnou dobu na stejném místě?“

„Dřív!“ řekl Dean Thomas a ostatní souhlasně kývali.

Angelina okamžitě namítla, že začíná famfrpálová sezóna a budou potřeba i tréninky.

„Tak řekněme příští středu večer,“ řekl Harry, „pak se můžeme dohodnout na dalších setkáních. A teď honem, musíme jít.“

Vytáhl Pobertův pláněk a zkontroloval učitele v sedmém patře. Rozdělil skupinu do trojic a čtveřic a posílal je ven, pečlivě sleduje jejich znamínka, jestli se bezpečně dostali do svých kolejí - mrzimořští do sklepní chodby, která vedla také ke kuchyni, havraspárští do západní věže a nebelvířští do chodby u Buclaté dámy.

„To bylo opravdu, opravdu skvělé, Harry!“ řekla Hermiona, když už zůstali jen ona, Harry a Ron.

„To teda jo!“ souhlasil nadšeně Ron, když vyklouzli ze dveří a ty ihned zmizely. „Viděl jsi, jak jsem odzbrojil Hermionu?“

„Jen jednou,“ řekla Hermiona dotčeně. „Dostala jsem tě víckrát -“

„Nebylo to jen jednou, bylo to minimálně třikrát -“

„Jestliže započítáváš i to, jak jsi zakopl o svoje vlastní nohy a spadl na mě a vyrazil mi hůlku z ruky -“

Hádali se celou cestu do společenské místnosti, ale Harry je neposlouchal. Jedním okem sledoval Pobertův pláněk, ale také myslel na to, jak mu Cho řekla, že ji znervózňuje.

— KAPITOLA DEVATENÁCTÁ —

Lev a had

Harry se po následující dva týdny cítil, jako by nosil v hrudi talisman, zářící tajemství, které ho podporovalo na hodinách Umbridgové a dokonce mu dovolovalo se lehce pousmát, když se na něj podívala těma svýma vypouklýma očima. On a BA revoltovali pod jejím nosem, dělali to, z čeho mělo ministerstvo největší obavy a kdykoliv měl číst v knize Wilberta Slinkharda, ponořil se raději do příjemných vzpomínek na poslední setkání, kdy Neville úspěšně odzbrojil Hermionu, Colin Creevey si po třech hodinách tvrdé práce osvojil zaklínadlo Překážka a Parvati Patilová vykouzila tak dobrý Reductor, že zredukovala stůl s lotroskopy na prach.

Zdálo se nemožné ustanovit nějaký pevný den, ve který by se BA scházela, protože se museli přizpůsobovat famfrpálovým tréninkům, které byly kvůli špatnému počasí různě přesouvány; ale to Harrymu nevadilo; měl pocit, že je lepší, když časy jejich setkávání nebudou předvídatelné. Kdyby je někdo sledoval, nedokázal by v tom najít žádný vzorec.

Hermiona záhy vynalezla chytrou metodu komunikace mezi členy skupiny pro případ, že by potřebovali místo a čas změnit, protože by zřejmě bylo dost podezřelé, kdyby se ve velké síni neustále setkávali lidé z různých kolejí a mluvili spolu. Dala každému členu BA falešný galeon. (Rona to opravdu rozrušilo, když poprvé spatřil ten košík a byl přesvědčen, že opravdu rozdává zlato.)

„Vidíte ta čísla na okrajích mincí?“ zeptala se Hermiona přítomných na čtvrtém setkání. Mince ve světle pochodní zlatě zářila. „Na opravdových galeonech je to jen sériové číslo goblina, který minci vyrazil. Na těchto falešných mincích se budou čísla měnit tak, aby ukazovala datum a čas příštího setkání. Když se údaje změní, mince se zahřeje, takže když ji budete mít v kapse, poznáte to. Každý si teď jednu vezme a když Harry na své minci nastaví datum, projeví se změna na všech, protože jsem je očarovala kouzlem Protean.“

Nastalo ticho. Hermiona se rozhlédla a vypadala trochu znepokojeně.

„No - myslela jsem, že by to byl dobrý nápad,“ řekla nejistě, „i kdyby nám Umbridgová přikázala obrátit kapsy, na tom, že v nich máte galeon snad není nic špatného? Ale... Jestli nechcete -“

„Ty umíš kouzlo Protean?“ zeptal se Terry Boot.

„Ano,“ řekla Hermiona.

„Ale to... To už je úroveň OVCE,“ podotkl Terry slabě.

„Ach,“ řekla Hermiona a snažila se vypadat skromně. „Ach... Ano... To je.“

„Jak to, že nejsi v Havraspáru?“ chtěl vědět Terry a prohlížel si Hermionu jako div světa. „S takovou hlavou?“

„Po pravdě, kouzelný klobouk chvíli přemýšlel, že by mě opravdu zařadil do Havraspáru,“ řekla, „ale nakonec se rozhodl pro Nebelvír. Takže to znamená, že ty galeony použijeme?“

Všichni si za souhlasného mručení přišli do košíku pro mince. Harry mrkl po Hermioně.

„Víš, co mi to připomíná?“

„Ne, co?“

„Znamení Smrtijedů. Voldemort se dotkne jednoho a všechny začnou pálit a oni vědí, že se k němu mají připojit.“

„No... Ano,“ řekla Hermiona tiše, „proto mě to taky napadlo... Ale všimni si, že jsem upřednostnila vyrytí data do kousků kovu než do kůže našich členů.“

„Jo... Taky se mi to tak líbí víc,“ zazubil se Harry a strčil si do kapsy svůj galeon. „Myslím, že jediné riziko znamená možnost náhodou je utratit.“

„To těžko,“ řekl Ron, který si svůj galeon trochu smutně prohlížel. „Nemám žádné pravé galeony, se kterými bych si ho mohl splést.“

Když se přiblížil termín prvního famfrpálového zápasu - Nebelvír versus Zmijozel - byla setkání BA odložena, protože Angelina trvala na denních trénincích. Fakt, že se famfrpálový pohár už tak dlouho nehrál vzrušení kolem nadcházející hry ještě vystupňoval; havraspárské a mrzimorské to pochopitelně také zajímalo, protože i na ně měla během roku dojít řada; a ředitelé jednotlivých kolejí, přestože byli odhodláni brát to sportovně, rozhodně chtěli právě své družstvo vidět na stupínku vítězů. Harrymu došlo, jak moc profesorka McGonagallová stojí o porážku Zmijozelu v momentě, kdy jim na týden před zápasem nedala žádný domácí úkol.

„Myslím, že toho teď máte docela dost,“ řekla hrdě. Nikdo nemohl uvěřit svým uším, dokud se nepodívala přímo na Harryho a Rona a neřekla: „Už jsem si zvykla vidět pohár ve své pracovně a rozhodně ho nechci předávat profesorovi Snapeovi, takže ten čas využijte na tréninky, ano?“

Snape nebyl o nic menší přívrženec své koleje; zamluvil hřiště pro zmijozelské na tak často, že nebelvírstí měli co dělat, aby se tam také dostali. Dělal také, že nevidí pokusy zmijozelských proklít nebelvírské hráče. Když se Alice Spinnetová objevila na ošetřovně s obočím tak hustým, že jí překrývalo oči a dorůstalo až k ústům, trval na tom, že se Alice pokoušela o kouzlo na prodloužení vlasů a odmítal přijmout svědectví čtrnácti očitých svědků, kteří viděli, jak zmijozelský brankář Miles Bletchley trefil Alici zaklínadlem zezadu v knihovně.

Harry byl ohledně nebelvírských šancí optimistický; ještě koneckonců s Malfoyovým týmem nikdy neprohráli. Ron sice ještě neodpovídal Woodovu standardu, ale rychle se zlepšoval. Jeho největší slabostí byla ztráta sebedůvěry po každé chybě; jestliže nechytil jeden gól, znervóznilo ho to a měl pak sklonu pouštět jich víc. Na druhou stranu Harry viděl Rona chytit několik oprav-

du těžkých gólů, když byl ve formě; během jednoho tréninku se pověsil za jednu ruku na koště a odkopl camrál od branky takovou silou, že přeletěl celé hřiště a proletěl protější brankou; ostatní z týmu gól porovnávali s tím, co nedávno provedl Barry Ryan, brankář týmu Irish International, polskému špičkovému střelci Ladislavu Zamojskému. I Fred pravil, že by s Georgem na Rona dokonce mohli být pyšní a že vážně uvažují o tom, že by se přiznali, že jsou jeho příbuzní, což, jak ho ujistili, již čtyři roky tvrdě popírají.

Jediné, co Harrymu opravdu dělalo starosti bylo, že Ron se nechal snadno vytočit zmijozelskými ještě než se dostali na hřiště. Harry už si na jejich hloupé poznámky zvykal čtyři roky, takže když někdo špital „Hej, Potty, slyšel jsem, jak Warrington přísahal, že tě v sobotu sejme s koštěte,“ nijak ho to nezrušovalo. „Warrington má tak špatnou mušku, že bych se spíš bál, kdyby mířil na toho, kdo bude vedle mě,“ odpověděl a Ron s Hermionou se rozesmáli, zatímco úšklebek na tváři Pansy Parkinsonové zmizel.

Ale Ron si na neutuchající kampaň sestávající z popichování, úšklebků a posměchu nemohl zvyknout. Když kolem něj v chodbě procházeli zmijozelští, z nichž někteří chodili už do sedmého ročníku a byli mnohem větší než on a posmívali se: „Máš už zamluvené místo na ošetřovně, Weasley?“ nesmál se, ale zezelenal. Když Draco Malfoy napodoboval, jak Ron pouští camrál (což dělal pokaždé, když ho potkal), Ronovy uši zrudly a jeho ruce se tak roztráslly, že málem opravdu upustil všechno, co zrovna držel.

Říjen vyčerpával svou zásobu vyjících víchřic i sám sebe a předal žezlo listopadu, ledovému jako zmrzlé železo, s jeho námrazami a řezavým průvanem, který kousal do tváří. Obloha a strop velké síně měly jednolitou perlově šedou barvu, hory kolem Bradavic si nasadily sněhové čepičky a teplota ve škole tak klesla, že někteří studenti nosili tlusté rukavice z dračí kůže i o hodinách.

Ráno před zápasem bylo jasné a studené. Když se Harry probudil, spatřil Rona, jak sedí na posteli, rukama si objímá kolena a kouká před sebe.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ho.

Ron přikývl, ale nepromluvil. Harry si vzpomněl, jak na sebe jednou Ron omylem zakouzluje kletbu, která ho donutila zvracet slimáky; tehdy byl přesně tak bledý a zpocený a stejně tak neochotný otevřít ústa.

„Potřebuješ se jen trochu nasnídat,“ povzbudil ho Harry, „pojď.“

Velká síň se rychle zaplňovala a mluvilo se tu hlasitěji a nálada byla nevázanější než obvykle. Když míjeli zmijozelský stůl, hluk zesílil. Harry se otočil a všiml si, že kromě stříbro-zelených šál a klobouků mají ještě odznak ve tvaru koruny. Z nějakého důvodu hodně z nich na Rona zamávalo a propukli v smích. Harry se snažil přečíst, co je na odznacích napsáno, ale byl tak zaměstnan pokusem dostat Rona co nejrychleji pryč, že se mu to nepodařilo.

U jejich stolu je přivítal ohlušující řev - všichni měli na sobě červenou a zlatou, ale Ronovu náladu to nijak nepozvedlo - naopak, vysálo to z něj poslední zbytky odvahy; svalil se na nejbližší lavici a vypadal, jako kdyby to mělo být jeho poslední jídlo.

„Musel jsem být blázen, že jsem se do toho pustil,“ zakrákal, „blázen.“

„Nebuď hloupej,“ řekl Harry pevně a podal mu jídlo, „to bude dobrý. To je normální, že jsi nervózní.“

„Jsem k ničemu,“ skučel Ron, „jsem odpad. Nemůžu hrát. Co jsem si sakra myslel?“

„Vzchop se,“ houkl na něj Harry. „Vzpomeň si na ten odkopnutý camrál - i Fred a George říkali, že to bylo vynikající.“

Ron se na Harryho podíval, ve tváři zmučený výraz.

„To byla náhoda,“ zašeptal zoufale, „já jsem to nechtěl udělat. Když jste se nedívali, spadl jsem s koštěte a jak jsem se snažil dostat zpátky, odkopl jsem ten camrál.“

„No,“ řekl Harry a rychle se z toho překvapení vzpamatoval, „ještě pár náhod a máme to v kapse, ne?“

Hermiona a Ginny seděly proti nim a měly na sobě červeno-zlaté šály, rukavice a rozety.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Ginny Rona, který si zrovna prohlížel zbytek mléka v misce od kukuřičných lupínků, jako by přemýšlel, jestli by nešlo se v něm utopit.

„Je jen trochu nervózní,“ řekl Harry.

To je dobré znamení, člověk neodvede u zkoušky tak dobrý výkon když není trošku nervózní,“ řekla Hermiona.

„Ahoj,“ pozdravil je snivý hlas. Harry se otočil a spatřil Lunu Lovegoodovou z Havraspáru. Spousta lidí na ni zírala a mnozí si nezakrytě ukazovali prstem a smáli se; někde se jí podařilo sehnat klobouk tvaru a velikosti skutečné lví hlavy a posadila si ho na hlavu.

„Fandím Nebelvíru,“ řekla a ukázala na klobouk. „Sledujte, co to umí...“

Poklepala na klobouk hůlkou. Lví tlama se otevřela a vydala tak realistický řev, že všichni v doslechu sebou trhli.

„Že je to bezva?“ řekla vesele Luna. „Chtěla jsem to ještě udělat tak, aby to přežvykovalo zmijozelského hada, ale už jsem neměla čas. Každopádně... Hodně štěstí, Ronalde!“

A odplula. Ještě se ani nevzpamatovali z toho šoku a už sem běžela Angelina s Katie a Alicí, jejíž obočí se díky madam Pomfreyové už vrátilo do normálu.

„Až budete připraveni,“ řekla, „půjdeme přímo na hřiště, ověříme si podmínky a převlékneme se.“

„Hned tam budeme,“ ujistil ji Harry, „Ron se jen potřebuje nasnídat.“

Po deseti minutách už bylo jasné, že Ron do sebe nic dalšího nedostane a bude nejlepší dostat ho do šaten. Když vstali, Hermiona si Harryho odtáhla kousek stranou.

„Dej pozor, ať Ron nevidí, co mají zmijozelští na těch odznamech,“ šeptala naléhavě.

Harry se na ni tázavě podíval, ale varovně zavrtěla hlavou; Ron k nim totiž právě přišel. Vypadal pořád zoufale a ztraceně.

„Hodně štěstí, Rone,“ popřála mu Hermiona a dala mu pusu na tvář, „a ty, Harry -“

Ron se trochu vzpamatoval, když mířili z velké síně. Dotkl se místa, kam ho Hermiona políbila a vypadal trochu zmateně, jako by si nebyl jist, co se vlastně stalo. Dění okolo ho evidentně moc nezajímalo, ale Harry hodil zvědavým pohledem po zmijozelských odznamech a tentokrát se mu podařilo vyrytá slova zachytit:

Weasley je náš král

S nepříjemným pocitem, že to nemůže znamenat nic dobrého rychle doprovo-
dil Rona do vstupní síně, po schodech dolů a pak ven do mrazivého vzduchu.

Uháněli ke hřišti a pod nohama jim křúpala namrzlá tráva. Vítr nefoukal a nebe bylo jednolitě šedobílé, což znamenalo, že viditelnost bude dobrá bez toho, že by jim do očí svítilo slunce. Harry tato povzbuzující fakta sdělil Ronovi, ale nebyl si jist, jestli ho Ron vůbec poslouchá.

Angelina už se převlékla a radila se s ostatními. Harry a Ron si natáhli dresy (Ron se chvíli pokoušel natáhnout si ho obráceně, než se Alice smilovala a pomohla mu) a pak se posadil a poslouchal pokyny před zápasem, zatímco hluk venku sílil, jak se od hradu valil zástup diváků.

„Takže, právě jsem se dozvěděla finální obsazení zmijozelského týmu,“ řekla Angelina a prohlížela pergamen, který držela v ruce, „odrážeči Derrick a Bole odešli, ale vypadá to, že je Montague opět nahradil nějakými gorilami než někým, kdo umí opravdu létat. Jsou tady nějakí Crabbe a Goyle, moc o nich nevím -“

„My ano,“ řekli Harry a Ron najednou.

„Nevypadají, že by byli tak inteligentní, aby vůbec rozeznali jeden konec koštěte od druhého,“ řekla Angelina a strčila pergamen do kapsy, „no, ale u Derricka a Bole jsem taky nikdy nemohla pochopit, jak vůbec našli cestu na hřiště bez šipek.“

„Crabbe a Goyle jsou naprosto totéž,“ ujistil ji Harry.

Zvenku se ozývaly zvuky stovek nohou, dupajících po tribunách. Někteří diváci cosi prozpěvovali, ale slovům nebylo rozumět. Harry začínal cítit trochu

trému, ale nebylo to nic v porovnání s Ronem, který si svíral rukama břicho, koukal před sebe, zuby měl zaťaté a v obličejí byl šedobílý.

„Je čas,“ řekla Angelina a podívala se na hodinky, „tak pojďte... Hodně štěstí.“

Členové týmu se zvedli, hodili si košťata na ramena a vypochoďovali ze šatny do oslepujícího slunečního světla. Přivítal je řev z tribun, ve kterém bylo stále slyšet to prozpěvování.

Zmijozelský tým už na ně čekal. Všichni měli stříbrný odznak ve tvaru koruny. Nový kapitán, Montague, vypadal podobně jako Dudley Dursley, s masivními chlupatými rukama. Za ním stáli Crabbe a Goyle, kteří byli skoro tak velcí, pomrkvávali do světlé oblohy a mávali odrážecími pádkami. Malfoy stál stranou a jeho blondatá hlava na slunci svítila. Zachytil Harryho pohled, zaklebil se a poklepal na odznak na hrudi.

„Kapitáni, potřeste si rukama,“ nařídila rozhodčí, madam Hoochová a Angelina s Montaguem si podali ruce. Harry viděl, že Montague se snaží rozdrtit Angelině prsty, ale ta ani nemrkla. „Nasedat...“

Madam Hoochová si strčila do pusy píšťalku a foukla.

Míče byly vypuštěny a čtrnáct hráčů vyrazilo vzhůru. Koutkem oka Harry viděl Rona, jak letí k brankám. Harry to vzal nahoru, vyhnul se potlouku a prohlížel si hřiště, pátraje po zlatém záblesku; Draco Malfoy na druhé straně hřiště dělal totéž.

„A teď Johnsonová - Johnsonová má camrál, ta holka je skvělá hráčka, už jí to říkám léta a pořád se mnou nechce chodit -“

„JORDANE!“ zaječela profesorka McGonagallová.

„- jen taková malá poznámka, profesorko, aby to bylo zajímavější - vyhnula se Warringtonovi, kolem Montagua, teď - au, zasáhl ji ze zadu potlouk od Crabbeho... Montague chytil camrál, Montague míří zpět nahoru a - hezký potlouk od George Weasleyho, takže potlouk trefil Montagua do hlavy, pustil camrál, teď ho má Katie Bellová, Katie Bellová z Nebelvíru nahrává zpět Alici Spinnetové a Spinetová letí pryč -“

Komentář Lee Jordana zvučel stadionem a Harry se ho snažil ze všech sil zaleschnout skrze hvízdání větru a rámus davu, který hulákal a bučel a zpíval.

„- vyhnula se Warringtonovi, potlouku - to bylo o fous, Alice - a dav ji miluje, jen poslouchajte, co to tam zpívají?“

A když Lee zmlkl, popěvek se vznesl ze zeleno-stříbrného houfu zmijozelských nad stadión a byl teď hlasitý a jasnější:

„Weasley nic nechytí, neubrání ani jednu bránu, proto zmijozelští říkají: Weasley je náš král.“

„Weasley se narodil v odpadkáči, nechá camrál letět dál, Weasley ten nám vždycky přál, Weasley je náš král.“

(v originále se to pochopitelně rýmuje, omlouvám se za suché přeložení, není čas :)

„- a Alice nahrává zpět Angelině!“ zařval Lee a Harry zatočil, nepřičetný vzteky z toho, co právě slyšel, věděl, že se Lee pokouší překřičet posměšný popěvek. „Tak do toho, Angelino - vypadá to, že se řítí na brankáře - STRÍLÍ - ONA - aaaach...“

Bletchley, zmijozelský brankář, ránu chytil; hodil camrál Warringtonovi, který se s ním řítit zpět, kličkuje mezi Alicí a Katií; jak se blížil k Ronovi, zpěv zmijozelských sílil.

„Weasley je náš král, Weasley je náš král, nechá camrál letět dál, Weasley je náš král.“

Harry si nemohl pomoci; nechal zlatonku zlatonkou a otočil se, aby viděl na Rona, osamocenou figurku na vzdáleném konci hřiště, vznášející se mezi třemi brankami, zatímco obrovský Warrington se řítí přímo na něj.

„- a camrál má Warrington, Warrington se chystá střílet, už je mimo dosah potlouků, má před sebou jen brankáře -“

Zmijozelští zpívali z plných plic:

„Weasley nic nechytí, neubrání ani jednu bránu...“

„- první test nového nebelvírského brankáře Weasleyho, bratra odrážeců Freda a George, slibný nový talent - do toho, Rone!“

Ale veselé výkřiky přišly z tribuny zmijozelských: Ron to vzal střežhlav dolů, ruce roztažené a camrál mu prolétl mezi nimi přímo do centrální branky.

„Zmijozel dal gól!“ ozval se Lee do jásání a bučení davu, „takže je to deset nula pro Zmijozel - smůla, Rone.“

Zmijozelští už hlasitěji ječet nemohli:

„WEASLEY SE NARODIL V ODPADKÁČI“

„NECHÁ CAMRÁL LETĚT DÁL...“

„- a camrál má opět Nebelvír a teď je to Katie Bellová -“ křičel statečně Lee, jenže zpět už byl tak ohlušující, že ho skoro nebylo slyšet.

„WEASLEY TEN NÁM VŽDYCKY PŘÁL, WEASLEY JE NÁŠ KRÁL...“

„Harry, CO TO DĚLÁŠ?“ zaječela Angelina, když proletěla kolem za Katií, „POHNI SE!“

Harry si uvědomil, že už víc než minutu visí nehybně ve vzduchu a pozoruje zápas a vůbec nemyslí na zlatonku; rychle to vzal dolů a začal opět kroužit a pátrat a snažil se ignorovat sborový řev:

„WEASLEY JE NÁŠ KRÁL, WEASLEY JE NÁŠ KRÁL...“

Po zlatonce nebylo nikde ani stopy; Malfoy také pořád kroužil kolem. Potkali se uprostřed stadiónu a Harry slyšel, jak Malfoy zplna hrdla vykřikuje:

„WEASLEY SE NARODIL V ODPADKÁČI...“

„- a zase Warrington,“ hulákal Lee, „nahrává Puceymu, Pucey to bere kolem Spinnetové, do toho, Angelino, máš na něj - vlastně ne - ale hezký potlouk od

Freda Weasleyho, chci říct, George Weasleyho, ale co, to je jedno, prostě od jednoho z nich, každopádně, Warrington upustil camrál a Katie Bellová - eh - ho také upustila - takže teď Montague, zmijozelský kapitán Montague má camrál a už letí nahoru, do toho, Nebelvíre, chyťte ho!“

Harry proletěl zezadu kolem zmijozelských branek a byl odhodlán nepodívat se na druhou stranu. Když letěl kolem zmijozelského brankáře Bletchleyho, slyšel ho, jak také zpívá s davem:

„WEASLEY, POTLOUKY TĚ LÍZLY...“

„- a Pucey se vyhnul Angelině a jde střílet, Rone, chyť to!“

Harry se nemusel dívat, co se děje: nebelvírstí fanoušci zklamaně hučeli, zatímco zmijozelští jásali. Přímou pod sebou viděl Harry tupý obličej Pansy Parkinsonové, která stála úplně vpředu, zády ke hřišti, a dirigovala zmijozelské.

Ale dvacet nula ještě nic nebylo, pořád ještě měli nebelvírstí čas se chytit nebo chytit zlatonku. Pár gólů a povedou jako vždycky, ujišťoval se Harry a klíčkoval mezi ostatními za něčím lesklým, co se pak ukázalo být Montaguovými hodinkami.

Ale Ron nechal padnout další dva góly. Harry zoufale pátral po zlatonce. Kdyby ji tak mohl chytit a zápas ukončit.

„- a Katie Bellová z Nebelvíru se vyhýbá Puceymu, Montaguovi, hezký manévr, Katie, a nahrává Johnsonové, Angelina Johnsonová má camrál, přeletěla Warringtona, chystá se střílet, do toho, Angelino - NEBELVÍR DÁVÁ GÓL! Je to čtyřicet deset, čtyřicet deset pro Zmijozel a camrál má Pucey...“

Harry zaslechl řev Lunina lva a to ho potěšilo; jen třicet bodů rozdíl, to nic není, to snadno vyrovnají. Harry se vyhnul potlouku, který na něj poslal Crabbe a vrátil se k zlatonce, hlídaje jedním okem Malfoye pro případ, že by jevil známky, že zlatonku zahlédl, ale i Malfoy byl zatím neúspěšný...

„- Pucey nahrává Warringtonovi, Warrington Montaguovi, Montague zpět Puceyovi - teď se do toho vložila Johnsonová, přebírá camrál, Johnsonová Bellové, to vypadá dobře - chci říct špatně - Bellsovou zasáhl potlouk od Goyla ze Zmijozelu a teď má camrál Pucey -“

„WEASLEY SE NARODIL V ODPADKÁČI“

„NECHÁ CAMRÁL LETĚT DÁL“

„WEASLEY TEN NÁM VŽDYCKY PŘÁL“

A pak ji Harry konečně spatřil: malá zlatonka se vznášela stopu nad zemí na zmijozelské polovině hřiště.

Letěl střemhlav dolů...

Během vteřinky byl Malfoy vlevo od něj, zeleno-stříbrná šmouha na koštěti...

Zlatonka obletěla nohu brány a vyrazila na druhou stranu; změna směru nahrála Malfoyovi, který teď byl blíž; Harry otočil Kulového bleska a teď letěli s Malfoyem těsně vedle sebe...

Stopu nad zemí zvedl Harry pravou ruku a natáhl se po zlatonce... Malfoyova ruka se také zvedla a natahovala se po ní...

Během dvou zoufalých, větrem odvátných sekund bylo po všem - Harryho prsty se sevřely kolem malého zlatého míčku - Malfoyovy nehty jen bezmocně škrábaly do hřbetu jeho ruky - Harry otočil koště vzhůru a nebelvírstí fanoušci jásali nadšením...

Byli zachráněni, už nezáleželo na tom, že Ron pustil ty góly, na to už si nikdo ani nevzpomene, když Nebelvír vyhrál -

BUM.

Potlouk praštil Harryho přímo do zad a smetl ho s koštěte. Naštěstí byl jen pět nebo šest stop nad zemí, protože musel pro zlatonku tak nízko, ale i tak mu to vyrazilo dech, když přistál na zmrzlé zemi. Slyšel, jak madam Hoochová hvízdla, jak se davy na tribuně rozeřvaly nadšením a zlostí, žuchnutí a Angelinin hlas.

„Není ti nic?“

„Jistěže ne,“ řekl Harry ponuře a chytil se jí za ruku, aby mu pomohla vstát. Madam Hoochová poletovala kolem jednoho ze zmijozelských hráčů, ale Harry neviděl, kdo to je.

„To byl ten magor Crabbe,“ informovala ho rozzlobeně Angelina, „poslal na tebe potlouk v momentě, kdy viděl, že máš zlatonku - ale vyhráli jsme, Harry, vyhráli!“

Harry za sebou slyšel popotáhnutí a otočil se, zlatonku stále pevně v ruce; těsně za ním přistál Draco Malfoy. Byl zlostí bílý, ale i tak se snažil o posměšný škleb.

„Zachránils Weasleymu krk, co?“ řekl. „Horšího brankáře jsem ještě neviděl... Ale co, *narodil se přece v odpadkáku*... Líbila se ti moje písnička, Pottere?“

Harry neodpověděl. Otočil se, protože to už u něj přistávali ostatní členové týmu a vrískali a vyhazovali ho do vzduchu; všichni kromě Rona, který sesedl s koštěte u brány a teď se pomalu plouhal do šaten.

„Chtěli jsme napsat ještě další sloku!“ křikl Malfoy, když Katie a Alice obaly Harryho. „Ale nemohli jsme najít rýmy na tlustá a ošklivá - chtěli jsme mu zazpívat i o jeho mámě -“

„Kyselý hrozny,“ poznamenala Angelina a znechuceně se na Malfoye podívala.

„- a nemohli jsme do toho nijak začlenit *neužitečný smolař* - jako jeho táta, víš -“

Fred a George si konečně všimli, o čem Malfoy mluví. Potřásali Harrymu rukou a přitom ztuhli a zadívali se na Malfoye.

„Opovažte se!“ varovala je Angelina a chytila Freda za ruku. „Nech ho, ať se vzteká, právě prohrál, tak je naštvanej -“

„- ale ty máš Weasleyovy rád, že jo, Pottere?“ nedal se Malfoy. „Strávils tam prázdniny a tak, co? Nechápu, jak jsi moh ten smrad vydržet, ale chápu, když jsi vyrost u mudlů, to už i Weasleyovic chatrč smrdí líp -“

Harry chytil George. To už dalo Angelině, Alici a Katie dost práce, aby zabránily Fredovi na teď už se směřícího Malfoye skočit. Harry se otočil po madam Hoochové, ale ta ještě pořád dávala kázání Crabbemu za neoprávněné použití potlouku.

„Nebo možná,“ řekl Malfoy a pomalu couval, „si pamatuješ, jak smrděl dům tvý mámy, Pottere, a ten Weasleyův prasečí chlívěk ti to připomněl -“

Harry si nevšiml, kdy pustil George, jen věděl, že o vteřinu později už šli oba Malfoyovi po krku. Zapomněl, že se všichni učitelé dívají; chtěl jen způsobit Malfoyovi tolik bolesti, kolik jen bude možné; protože nebyl čas vytáhnout hůlku, rozpráhl se rukou, ve které držel zlatonku a vši silou praštil Malfoye do břicha.

„Harry! HARRY! GEORGI! NE!“

Slyšel křičet dívčí hlasy, Malfoyův jekot, Georgovy kletby, pískot píšťalky a řev davu, ale nestaral se o to. I poté, co někdo poblíž zvolal „*Impedimenta!*“ a to ho odhodilo dozadu, nevzdal se pokusů praštit Malfoye do libovolného místa, na které by dosáhl.

„Co si myslíte, že děláte?“ zaječela madam Hoochová, když Harry vstal. Nejspíš to byla ona, kdo ho zastavil zaklínadlem Překážka; v jedné ruce měla píšťalku a v druhé hůlku; její košť leželo opuštěné o pár stop dál. Malfoy ležel zkroucený na zemi, kňučel a sténal a u nosu měl krev; George měl oteklý ret; Freda ještě pořád držely tři střelkyně a v pozadí se chichotal Crabbe. „Ještě nikdy jsem takové chování neviděla - oba dva okamžitě běžte do hradu a přímo do kabinetu ředitele koleje! Běžte!“

Harry a George se otočili a mlčky, těžce oddechující, odpochovali z hřiště. Vytí a posmívání davu sláblo a sláblo, až dorazili do vstupní síně, kde neslyšeli nic jiného než své vlastní kroky. Harry si uvědomil, že se mu v pravé ruce, kterou měl odřenou, jak praštil Malfoye do břicha, pořád něco hýbe. Podíval se a spatřil stříbrná křídélka zlatonky.

Ještě ani nedorazili ke kabinetu, když spatřili profesorku McGonagallovou rázovat chodbou. Měla šálu v nebelvírských barvách, ale třesoucícma se rukama si ji strhla a byla úplně sinalá.

„Dovnitř!“ řekla a zuřivým gestem ukázala na dveře. Harry a George vstoupili. Posadila se za stůl a podívala se na ně, celá se chvěla zlostí a nebelvírskou šálou praštila o zem.

„*Tak?*“ řekla. „Ještě nikdy jsem neviděla tak hanebné chování. Dva na jednoho! Vysvětlíte mi to!“

„Malfoy nás provokoval,“ řekl Harry prkenně.

„Provokoval?“ zařvala profesorka McGonagallová a praštila pěstí do stolu, až kostkovaná plechovka poskočila, otevřela se a zasypala podlahu zázvorovými sušenkami. „Právě prohrál, ne? Jistěže vás chtěl vyprovokovat! Ale co probiha mohl říct tak strašného, aby to omlouvalo, že vy dva -“

„Napadl moje rodiče,“ zavrčel George, „a Harryho matku.“

„Ale vy, místo abyste to nechali na madam Hoochové, aby to vyřešila, rozhodli jste se předvést zápas po mudlovsku, že?“ zavyla profesorka McGonagallová. „Máte vůbec představu, co jste -“

„*Hem, hem.*“

Harry a George se otočili. Ve dveřích stála Dolores Umbridgová, zabalená v zelené tvídové pláštěnce, která silně podpořila její žabí vzhled a usmívala se tím strašným, hnusným, nemocným úsměvem, který měl Harry spojený s hrozcím neštěstím.

„Mohu vám nějak pomoci, profesorko McGonagallová?“ zeptala se tím nejedovatějším sladkým hlasem.

Profesorka McGonagallová zrudla.

„Pomoci?“ opakovala škrobeně. „Jak to myslíte, pomoci?“

Profesorka Umbridgová vstoupila do kabinetu, na tváři pořád ten ohavný úsměv.

„No, myslela jsem si, že byste vzala zavděk trochou autority navíc.“

Harryho by neudivilo, kdyby z nozder profesorky McGonagallové začaly létat jiskry.

„Myslela jste špatně,“ řekla a otočila se k Umbridgové zády.

„A teď mě vy dva poslouvejte. Nezajímá mě, čím vás Malfoy provokoval, je mi jedno, jestli urazil každého člena vaší rodiny, vaše chování bylo odporne a ukládám vám každému týden školních trestů! A neďtejte se tak na mě, Pottere, zasloužíte si to! A jestli někdo z vás ještě někdy -“

„*Hem, hem.*“

Profesorka McGonagallová zavřela oči, jako by se modlila za svou vlastní trpělivost a pak se otočila k profesorce Umbridgové.

„*Ano?*“

„Myslím, že by zasloužili delší trest,“ usmívala se Umbridgová.

Oči profesorky McGonagallové se rozšířily.

„Jenže naneštěstí,“ řekla a pokusila se o úsměv, ovšem vypadalo to spíš jako kdyby se jí zasekly čelisti, „je důležité, co si myslím já, protože jsou v mé koleji, Dolores.“

„Víte, Minervo, *vlastně*,“ culila se profesorka Umbridgová, „bych řekla, že zjistíte, že to, co říkám já, je důležité. Kam jsem to jen dala? Kornelius to prá-

vě poslal... Chci říci," zasmála se falešně a prohledávala kabelu, „pan ministr to právě poslal... Ach ano..."

Vytáhla kus pergamentu, rozbalila ho a odkašlala si, než ho začala číst.

„Hem, hem... Výnos o vzdělání číslo dvacetpět.“

„Další!“ vyrazila profesorka McGonagallová zuřivě.

„No ano," usmívala se Umbridgová. „Vlastně jste mě na to přivedla vy, Minervo, že bychom *potřebovali* další dodatek. Pamatujete, jak jste mě přehlasovala, když jsem váhala s udělením práva na famfrpálový tým pro Nebelvír? Jak jste to přednesla Brumbálovi, který trval na tom, aby bylo týmu povoleno hrát? To by nešlo. Okamžitě jsem kontaktovala ministra a ten se mnou v podstatě souhlasil, že by nejvyšší vyšetřovatelka měla mít možnost ubírat žákům privilegia, protože jinak by - tedy já - měla menší autoritu než obyčejní učitelé! A teď vidíte, Minervo, že jsem měla pravdu, když jsem u Nebelvíru váhala. *Strašné* chování... Ale, četla jsem vám ten výnos... *Hem, hem...* 'Nejvyšší vyšetřovatelka se stává s okamžitou platností nejvyšší autoritou ve věcech trestů, sankcí a odnímání privilegií studentům Bradavic a může takové tresty, sankce a odejmutí privilegií, které navrhnout ostatní členové učitelského sboru, měnit. Podepsán Kornelius Popletal, ministr magie, Merlinův rád první třídy atd. atd.'“

Srolovala pergamen a strčila ho zpět do tašky, stále se usmívajíc.

„Takže... Opravdu si myslím, že tihle dva nemohou pokračovat v hraní famfrpálu," řekla a podívala se na Harryho a George.

Harry cítil, jak se zlatonka v jeho ruce zoufale škube.

„Nemůžeme pokračovat?“ řekl a jeho hlas zněl cize. „Ve hraní... Už nikdy?“

„Ano, pane Pottere, myslím, že doživotní zákaz by mohl být to pravé," řekla Umbridgová a její úsměv se rozšiřoval, když viděla, jak bojuje s přijetím toho, co právě pronesla. „Vy a tady pan Weasley. A myslím, že aby to bylo bezpečné, bratr tohoto mladého muže také - pokud by ho ostatní členové týmu nezadrželi, jsem si jist, že by pana Malfoye také napadl. Chci také zkonfiskovat jejich košťata, samozřejmě; uschovám je u sebe v kabinetě, abych se ujistila, že zákaz nebude porušován. Ale nejsem nerozumná, profesorko McGonagallová," pokračovala a podívala se na profesorku McGonagallovou, která stála jako by ji vytesal z ledu. „Zbytek týmu může pokračovat v hraní, protože u nich jsem žádné známky násilí nepozorovala. Tak... Přeji vám dobré odpoledne.“

S výrazem dokonalého uspokojení vyplula Umbridgová z kabinetu, zanechávajíc za sebou zděšené ticho.

★

„Zákaz," řekla Angelina dutě, když se večer sešli ve společenské místnosti. „Zákaz. Nemám chytače a nemám odrážače... Co budeme proboha dělat?“

Měli pocit, že ten zápas nakonec ani nevyhráli. Všude, kam se Harry podíval, viděl rozzlobené tváře; tým se shlukl u ohně, celý kromě Rona, kterého od konce zápasu nikdo neviděl.

„To je tak nefér," řekla Angelina, „co třeba Crabbe a ten jeho útok potloukem? Zakázala mu snad taky hrát?“

„Ne," řekla Ginny; seděla s Hermionou vedle Harryho. „Jen dostal za trest věty, slyšela jsem, jak se tomu Montague u večere směje.“

„A vyhodit Freda, který ani nic neprovedl!" zuřila Angelina a praštila se pěstí do kolena.

„To není moje vina, že jsem nic neproved," bránil se Fred s opravdu ošklivým výrazem, „rozmlátil bych toho malýho smrada na kaši, kdybyste mě vy tři nedrželi.“

Harry zíral na temné okno. Chumelilo. Zlatonka, kterou chytil, teď poletovala po místnosti; přítomní ji sledovali jako zhypnotizovaní a Křivonožka poskakoval z křesla na křeslo ve snaze ji chytit.

„Jdu spát," řekla Angelina a zvedla se. „Možná že nakonec zjistím, že to byl jen zlý sen... Možná se zítra probudím a zjistím, že jsme ještě ani nehráli..."

Alice a Katie šly brzy za ní. Fred a George odešli do postele o něco později a za chvíli po nich se ztratila i Ginny. U ohně zůstali jen Harry a Hermiona.

„Viděl jsi Rona?" zeptala se Hermiona tiše.

Harry zavrtěl hlavou.

„Myslím, že se nám vyhýbá," řekla Hermiona, „kde myslíš, že -“

Ale přesně v tu chvíli se ozvalo zavrání, jak se obraz Buclaté dámy otevřel a dírou prolezl Ron. Byl bledý a ve vlasech měl sníh. Když spatřil Harryho a Hermionu, zastavil se.

„Kde jsi byl?" řekla Hermiona a vyskočila.

„Procházel jsem se," zahuhlal Ron. Ještě pořád měl na sobě famfrpálový dres.

„Vypadáš zmrzle," řekla Hermiona. „Sedni si!“

Ron popošel ke krbu a posadil se do křesla co nejdál od Harryho, ani se na něj nepodíval. Zlatonka jim poletovala nad hlavami.

„Mrzí mě to," zamumlal Ron a díval se na nohy.

„A co?" zeptal se Harry.

„Že jsem si myslel, že můžu hrát famfrpál," řekl Ron. „Zítra hned ráno rezignuju.“

„Jestli rezignuješ," řekl Harry, „tak už budou v týmu jen tři hráči.“ Ron se na něj zmateně podíval. „Mám doživotní zákaz. Fred a George taky.“

„Co?" zalapal Ron po dechu.

Hermiona mu všechno vylíčila; Harry už neměl sílu, aby to vyprávěl znovu. Když domluvila, Ron vypadal zmučeněji než kdy jindy.

— KAPITOLA DVACÁTÁ —

Hagridův příběh

Harry utíkal do pokoje pro neviditelný plášť a Pobertův plánek; byl tak rychlý, že byli s Ronem hotoví pět minut před tím, než se objevila Hermiona, omotaná v šále, rukavicích a s jedním z uzlovitých skřítčích kloboučků na hlavě.

„Je tam zima!“ namítla, když Ron netrpělivě zamlaskal.

Prolezli dírou za obrazem a rychle se přikryli pláštěm - Ron už tak vyrostl, že se musel skrčit, aby schoval nohy - a pomalu a opatrně vyrazili po schodištích, nahlížejíce co chvíli do Pobertova plánu, jestli není poblíž Filch nebo paní Norrisová. Měli štěstí; nepotkali nikoho, jen Skoro bezhlavého Nicka, který se nepřítomně vznášel chodbami a pobrukoval si něco, co podezřele připomínalo nářevu songu „Weasley je náš král“. Vyplížili se ze vstupní síně na zasněžený pozemek kolem hradu. Harryho srdce poskočilo radostí, když spatřil malé zlaté čtverečky okýnek a dým stoupající z komína Hagridovy chýše. Vyrázil svižným pochodovým krokem a Ron s Hermionou klopytali za ním. Nadšeně se provrzali čerstvým sněhem až k dřevěným dveřím. Když Harry třikrát zaklepal, ozval se zevnitř zuřivý štěkot.

„Hagrid, to jsme my!“ zavolal Harry.

„Já jsem to věděl!“ odpověděl mu hluboký drsný hlas.

Zazářili jeden na druhého; podle Hagridova hlasu poznali, že je potěšen. „Jsem doma tři vteřiny... Uhni, Tesáku... *Uhni*, ty psisko jedno přitroublý...“

Cvakla petlice, dveře se otevřely a Hagridova hlava vykukla ven.

Hermiona zaječela.

„U brady Merlinový, potichu!“ řekl Hagrid rychle a rozhlížel se přes jejich hlavy. „Jste pod tím pláštěm? Tak šup, dovnitř!“

„Promiň,“ zajíkala se Hermiona, když se všichni tři nacpali do dveří a sundali si plášť, aby je Hagrid mohl vidět. „Já jen - ach Hagrid!“

„To nic, to nic,“ uklidňoval je Hagrid, zabouchl dveře a zatáhl záclony, ale Hermiona na něj nepřestávala zděšeně civět.

Hagridovy vlasy byly spleené zaschlou krví a jeho levé oko se smrklo na malou škvírečku v purpurovo-černé modřině. Na tváři i rukách měl řezné rány, z toho některé ještě krvácely a pohyboval se opatrně, jako by měl polámaná žebra. Bylo jasné, že se právě dostal domů; přes židli visel tlustý černý cestovní plášť a o zeď se opírala brašna velká tak, že by se do ní vešlo několik malých dětí. Hagrid, který sám byl velký jako dva normální muži, překulhal k ohništi a postavil na něj měděnou konvičku.

„Co se ti stalo?“ zeptal se Harry, zatímco Tesák poskakoval kolem a snažil se jim olíznout obličej.

„To je všechno moje vina -“

„Ty jsi mě *nenutil*, abych Malfoye praštil,“ zlobil se Harry.

„- kdybych nebyl tak hroznej hráč -“

„- to s tím nemá vůbec co dělat -“

„- ta pitomá písnička mě naštvála -“

„- to by naštválo každého -“

Hermiona se zvedla a přemístila se k oknu, pryč od jejich hádky a pozorovala vířící sněh.

„Hej, prostě toho nech, ano!“ vybuchl Harry. „Už i tak je to dost špatný, i bez toho, že by ses ze všeho obviňoval!“

Ron neřekl nic, jen seděl a zbědovaně pozoroval mokřý lem hábitu. Po chvíli řekl dutým hlasem: „Hůř než dneska jsem se ještě nikdy necítil.“

„Vítej do klubu,“ řekl Harry hořce.

„No,“ řekla Hermiona a hlas se jí lehce třásl, „napadá mě jedna věc, která by vás mohla trochu rozveselit.“

„Jo?“ řekl Harry skepticky.

„Jo,“ řekla Hermiona a otočila se od ztemnělého zasněženého okna, na tváři široký úsměv. „Hagrid se vrátil.“

„Už sem řek, *nic*,“ řekl pevně Hagrid. „Dáte si hrnek?“
„Nech toho,“ řekl Ron, „vypadáš děsně!“
„Jak jsem řek, jsem v pořádku,“ trval na svém Hagrid, narovnal se a snažil se usmívat, ale občas sykl. „Jsem tak rád, že vás zase všechny vidím - jaký bylo léto?“
„Hagride, tebe přepadli!“ řekl Ron.
„Naposled říkám, to nic není!“ řekl Hagrid neústupně.
„Řekl bys, že to nic není, kdyby se někdo z nás objevil s kilem sekané místo obličeje?“ zeptal se ho Ron.
„Měl bys jít za madam Pomfreyovou,“ řekla Hermiona nervózně, „některé z těch ran vypadají ošklivě.“
„Já to zvládnou, jasný?“ bránil se Hagrid.
Přešel k velkému dřevěnému stolu, stojícímu uprostřed chýše a odhodil ubrus, který na něm ležel. Pod ním byl syrový, krvavý a lehce nazelenalý kus masa o něco větší, než průměrná automobilová pneumatika.
„Nebudeš to jíst, Hagride, že ne?“ řekl Ron a podíval se zblízka. „Vypadá to jedovatě.“
„To tak má vypadat, to je dračí maso,“ vysvětloval Hagrid, „a nepřines jsem si to, abych to jed.“
Pak plát masa zvedl a připlaskl si ho na levou stranu tváře. Nazelenalá krev mu kapala do vousů. Hagrid spokojeně zamručel.
„To je vono. Pomáhá to proti tomu píchání, víte.“
„Tak řekneš nám, co se ti stalo?“ nedal pokoj Harry.
„Nemůžu, Harry. Přísně tajný. Kdybych to řek, stálo by mě to víc než mé místo.“
„Zbili tě obři, Hagride?“ zeptala se Hermiona tiše.
Hagridovy prsty sklouzly s dračího masa a to se mlaskavě svezlo na jeho hruď.
„Vobři?“ řekl, zachytil maso, než stačilo sjet k pasu a přiložil si ho zpět na tvář. „Kdo řek něco vo vobrech? S kým jste mluvili? Kdo vám řek, že jsem - kdo řek, že mě - ech?“
„Napadlo nás to,“ řekla Hermiona omluvně.
„Ah - napadlo - napadlo?“ řekl Hagrid a zkoumal ji okem, nezakrytým dračím rízkem.
„Bylo to tak nějak... samozřejmé,“ řekl Ron. Harry přikývl.
Hagrid na ně chvíli zíral, pak popotáhl, praštil masem zpátky na stůl a šel pro hvízdající konvičku.

„Ještě jsem nepoznal děcka jako vy, co věděj víc než by měly,“ huhlal a lil vařící vodu do tří kbelíkovitých hrnků. „A to není kompliment. Takový slídilové, řek bych. Štouralové.“

Ale vousy na bradě se mu škubaly.
„Takže tys byl hledat obry?“ zubil se Harry a posadil se ke stolu. Hagrid před ně postavil čaj, sedl si a zase si připlaskl na tvář maso.
„Jo, přesně tak,“ zavrčel, „byl.“
„A našel jsi je?“ zeptala se Hermiona napjatě.
„No, není těžký je najít, abych byl upřímněj,“ řekl Hagrid. „Jsou docela velký.“
„Kde žijí?“ zeptal se Ron.
„V horách,“ řekl Hagrid, čímž mu moc nepomohl.
„Tak jak to, že mudlové -?“
„Ale jo,“ pravil temně Hagrid, „jenže je to dycky voznámený jako horský neštěstí.“

Trochu maso posunul, aby zakrylo tu nejhorší část modřiny.
„No tak, Hagride, řekni nám, co jsi tam dělal!“ nabádal ho Ron. „Řekni nám, jak jsi bojoval s obry a Harry ti poví, jak ho přepadli mozkomorové -“
Hagrid se zakuckal a pustil maso; na stůl dopadla notná sprška čaje a dračí krve, jak kašlal a plát masa se s měkkým *plesk* svezl na podlahu.
„Cos to řek, přepadli mozkomorové?“ zavrčel Hagrid.
„Ty to nevíš?“ zeptala se překvapeně Hermiona.
„Nemám žádný zprávy vo tom, co se tu děje vod doby, co jsem vodešel! Byl jsem na tajný misi, nepotřeboval jsem za sebou letku sov - zatracený mozkomorové! Děláš si srandu, vid?“
„Ne, nedělám, objevili se v Kvikáلكově a přepadli mě a mého bratrance a ministerstvo kouzel mě vyloučilo -“

„CO?“
„- a měl jsem disciplinární řízení a tak, ale řekni nám nejdřív o těch obrech.“
„Tys byl *vyloučeněj!*“
„Popiš nám svoje léto a my ti popíšeme svoje.“
Hagrid na pronikavě hleděl svým jedním otevřeným okem. Harry mu pohled opětoval s výrazem dokonalé nevinnosti ve tváři.
„Tak jo,“ rezignoval Hagrid.
Sklonil se a vyrval dračí maso z Tesákovy tlamy.
„Ale ne, Hagride, nedělej to, to není hygie-“ začala Hermiona, ale to už měl Hagrid maso na obličeji.

Znovu si důkladně přihnul čaje a řekl: „Takže - vyrazili jsme hned, jak skončil školní rok -“

„Madam Maxime šla tedy s tebou?“ přerušila ho Hermiona.

„Jo, přesně tak,“ děl Hagrid a na kousku tváře, který nezakrývalo maso nebo vousy, se mu rozhostil klidný výraz. „Jo, šli jsme my dva. A řeknu vám, ta Olympa, ta se ničeho nelekne. Znáte to, taková jemná, hezky voblíkaná, tak jsem měl kapku vobavy z toho, kam jdeme, jak někde bude zakopávat vo šutry a spát v jeskyních a tak, ale neřekla ani slovo.“

„Vy jste věděli, kam jdete?“ opakoval Harry. „Věděli jste, kde žijí obři?“

„No, Brumbál to věděl a řek nám to.“

„Jsou někde schovaní?“ zeptal se Ron. „Je to tajemství, kde žijí?“

„Ne tak docela,“ zavrtěl Hagrid zarostlou hlavou, „ale většina čarodějů se nestará, kde jsou, pokavaď je to dost daleko. Ale tam, co žijou, není lehký se dostat, ani pro lidi, takže jsme potřebovali Brumbálovy instrukce. Trvalo to skoro měsíc -“

„Měsíc?“ divil se Ron, jako by o tak dlouhé cestě nikdy neslyšel. „Ale - proč jste prostě nepoužili Přemísťovadlo nebo tak něco?“

Hagridovo volné oko získalo podivný výraz; téměř soucitný.

„Sledují nás, Rone,“ řekl.

„Co tím myslíš?“

„Ty tomu nerozumíš,“ řekl Hagrid. „Ministerstvo hlídá Brumbála a každého, o kom si myslíš, že táhne s ním -“

„My víme,“ řekl Harry rychle, neboť dychtivě očekával pokračování. „My víme, že ministerstvo hlídá Brumbála -“

„Takže jste nemohli použít kouzla, abyste se tam dostali?“ zeptal se Ron a vypadal jako kdyby ho zasáhl blesk, „museli jste se *celou dobu* chovat jako mudlové?“

„No, ouplně celou dobu ne,“ přiznal Hagrid, „jsme museli bejt vopatrný, protože my s Olympou kapku vyčuhujem -“

Ron vydal přidušený zvuk někde mezi posmrknutím a začenením a rychle se napil čaje.

„- takže by nebylo těžký nás sledovat. Dělalí jsme, že jako jedem na dovolenou, takže jsme to vzali přes Francii a jako že jdeme k Olympině škole, protože jsme věděli, že za náma slídí někdo z ministerstva. Museli jsme jít pomalu, protože já vlastně nesmím používat kouzla a dali bysme tak ministerstvu zámlinku, aby nás sebralo. Ale pěkně jsme protáhli toho parchanta, co šel za náma, přes Dee-John -“

„Aaaach, Dijon?“ skočila mu Hermiona vzrušeně do řeči. „Byla jsem tam na prázdninách, viděli jste -?“

Ron se na ni tak podíval, že okamžitě zmlkla.

„Pak se nám povedlo použít kapku kouzel a tak to nebyla tak zlá cesta. Na polské hranicích jsme potkali pár naštvanejch trollů a v hospodě v Minsku jsem se kapku pohádal s nějakým upírem, ale jinak to nemohlo bejt lepší.“

„A pak jsme tam teda dorazili a šli jsme do hor a koukali po nich...“

„Museli jsme nechat čarování, když jsme se dostali blíž. Jednak proto, že nemaj moc rádi čaroděje a nechtěli jsme je hned ze začátku naštvat, a taky proto, že Brumbál nás varoval, že vy-víte-kdo by taky chtěl vobry a vůbec. Prej že už k nim taky moh někoho poslat. Řek, abysme byli vopatrný a nepřitahovali na sebe pozornost, kdyby tam byli někde Smrtijedi.“

Hagrid udělal přestávku a dlouze se napil.

„Pokračuj!“ naléhal Harry.

„Našli jsme je,“ řekl stručně Hagrid. „Přešli jsme v noci hřeben a tam byli, přímo pod náma. Malý vohýnky a velký stíny u nich... Bylo to jako koukat na chodící hory...“

„Jak jsou velcí?“ zeptal se potichu Ron.

„Tak dvacet stop,“ řekl Hagrid věčně, „některý z těch větších můžou mít pětadvacet.“

„A kolik jich tam bylo?“ zeptal se Harry.

„Tak sedumdesát - vosumdesát,“ řekl Hagrid.

„A to byli všichni?“ zeptala se Hermiona.

„Jo,“ řekl Hagrid smutně, „zůstalo jich vosumdesát, a to jich bejvaly mraky, možná nějakých sto kmenů po celým světě. Ale vymíraj, už dlouho. Pár jich zabili čarodějové, to jo, ale spíš se pozabíjeli sami a teď vymíraj rychlejc než kdy jindy. Nejsou zvyklí žít takhle pohromadě. Brumbál říká, že je to naše vina, byli to čarodějové, kdo je donutil žít takhle daleko vod nás a tak neměli jinou možnost než se dát dohromady, kvůli vobraně.“

„Takže,“ řekl Harry, „jste je uviděli a dál co?“

„No, počkali jsme do rána, nechtěli jsme se k nim plížít v noci, bylo by to nebezpečný. Kolem třetí ráno usnuli tak, jak seděli. My jsme si netroufali spát. Nechtěli jsme, aby se některej probudil a našel nás a taky to chrápání bylo děsný. K ránu to spustilo lavinu. No, ale jak se událo světlo, tak jsme slezli dolů.“

„Jen tak?“ nevěřil Ron. „Jen tak jste šli dolů do tábora obrů?“

„Brumbál nám řek, jak to máme udělat,“ řekl Hagrid, „dát gurgovi dary, jako že ho respektujem.“

„Jaké dary?“ zeptal se Harry.

„Ale, gurg - to je jejich šéf.“

„Jak jste poznali, který z nich je gurg?“ zeptal se Ron.

Hagrid pobaveně zachrochtal.

„Nebyl problém,“ řekl, „to byl ten největší, nejvošklivější a nejlínější. Seděl a čekal na jídlo, co mu donesou vostatní. Mrtvý kozy a tak. Jmenoval se Karkus. Mohl mít tak dvaadvacet - třiadvacet stop a váhu jako pár slonů. Kůži jako nosorožec a tak dále.“

„A vy jste k němu prostě jen tak přišli?“ řekla Hermiona a ani nedýchala.

„No... *Slezli* jsme k němu do údolí. Byli v údolí mezi čtyřma vysokejma horama u horskýho jezera a Karkus ležel u toho jezera a hulákal na vostatní, aby mu a jeho ženě přinesli jídlo. Olympa a já jsme slezli dolů -“

„A to se vás nepokusili zabít, když vás uviděli?“ zeptal se Ron zvědavě.

„Některý z nich to napadlo,“ pokrčil Hagrid rameny. „Ale udělali jsme, co nám řek Brumbál, to jest zvednout ten dar a koukat na gurga a nevšímat si vostatních. A tak jsme to udělali. A všichni byli zticha a koukali, jak jsme šli ke Karkusovejmu nohám a uklonili jsme se mu a dali mu ten dárek.“

„Co se dává obrovi jako dárek?“ zeptal se Ron, „jídlo?“

„Ne, jídlo si umí sehnat sám,“ řekl Hagrid, „přinesli jsme něco kouzelnýho. Vobří milujou kouzla, jen je nesmíš použít proti nim. První den jsme mu dali větev Gubraithianskýho vohně.“

Hermiona tiše uznale vyjekla, ale Harry a Ron se zamračili.

„Větev čeho?“

„Věchného ohně,“ řekla podrážděně Hermiona, „to byste ale měli vědět, profesor Kratiknot už o něm mluvil nejméně dvakrát!“

„Každopádně,“ řekl rychle Hagrid, než Ron stačil odpovědět, „Brumbál tu větev vočaroval, aby pořád hořela, což hned tak nějaký čaroděj neumí a tak jsem ji položil Karkusovi k nohám a řekl sem: dárek pro gurga vobřů vod Albuse Brumbála, kterej posílá svý nejuctivější pozdravy.“

„A co na to Karkus?“ zeptal se nedočkavě Harry.

„Nic,“ řekl Hagrid, „neuměl anglicky.“

„Děláš si legraci!“

„To nic,“ řekl Hagrid, „Brumbál nás varoval, že to tak asi bude. Karkus byl schopnej zařvat na pár svehch vobřů, který věděli anglicky a překládali.“

„A líbil se mu ten dárek?“ chtěl vědět Ron.

„No jo, ouplně bláznili, když jim došlo, co to je,“ řekl Hagrid a obrátil dračí maso, aby ho měl na tváři chladnější stranou. „Moc se jim to líbilo. No a pak jsem řekl: Albus Brumbál žádá gurga, aby zejtra promluvil s jeho poslem, až mu přinese další dárek.“

„Proč jste s ním nemohli mluvit hned?“ zeptala se Hermiona.

„Brumbál chtěl, abysme to brali pomalu,“ řekl Hagrid, „aby viděli, že držíme sliby. *Zeitra přijdeme s dalším darem*, a pak jsme vopravdu přišli a přinesli dárek - dělá to dobrej dojem, jasný? A taky měli čas votestovat první dárek

a zjistit, že je dobrej a těšit se na druhej. V každým případě, vobří jako Karkus - nahrň na ně moc věcí najednou a zabijou tě jen proto, aby to zjednodušili. Tak jsme se zase poklonili a našli jsme si hezkou malou jeskyň na noc a ráno jsme zase šli zpátky a Karkus už tam seděl, celej natěšený.“

„A zase jste s ním mluvili?“

„No jo, zase. Nejdřív jsme mu dali takovou pěknou válečnou helmu - udělali ji skřetové a je nezničitelná - a pak jsme si sedli a mluvili jsme.“

„A co říkal?“

„Nic moc,“ řekl Hagrid, „spíš poslouchal. Ale byly v tom dobrý znamení. Slyšel vo Brumbálovi a vo tom, že nesouhlasí se zabíjením posledních vobřů. Karkus vypadal, že ho to fakt zajímá, co Brumbál říká. A pár těch vostatních, zvlášť těch, co mluvili anglicky, tam sedělo taky a poslouchali. Měli jsme dobrej pocit, když jsme vodcházeli. Slíbili jsme, že ráno přinesem další dárek... Jenže v noci se všechno pokazilo.“

„Co tím chceš říct?“ řekl Ron.

„Jak už jsem řekl, vobří nejsou stavěný na to, aby žili pohromadě,“ řekl Hagrid smutně. „Ne v tak velkejch skupinách. Nemůžou si pomoci, každéj tejděn se navzájem přizabijou. Chlapi bojujou proti sobě a ženský taky; zbytky starejch kmenů bojujou proti sobě a to nepočítám hádky vo jídlo a voheň a místo na spaní. Jeden by řekl, když vidíš, jak jsou na tom, že si daj pokoj a budou držet pohromadě, ale...“

Hagrid si povzdychl.

„V noci se začali prát, viděli jsme to z naší jeskyně. Trvalo to pár hodin, nevěřil bys, jakéj to byl rámus. A když vyšlo slunce, sníh byl celej rudej a jeho hlava ležela na dně jezera.“

„Čí hlava?“ vyděsila se Hermiona.

„Karkusova,“ řekl Hagrid těžce. „Měli novýho gurga, Golgomatha.“ Zase vzdychl. „Nepočítali jsme s novým gurgem dva dny poté, co jsme navázali přátelskej kontakt a měli jsme takovej pocit, že s Golgomathem nebude tak lehký se domluvit, ale zkusili jsme to.“

„Vy jste si s ním šli promluvit?“ zeptal se Ron. „Poté, co jste viděli, jak urval hlavu jinému obrovi?“

„No jistě,“ řekl Hagrid, „přece jsme tam nešli celou tu cestu jen proto, abysme to po dvou dnech vzdali! Přinesli jsme mu ten další dar, co jsme chtěli dát Karkusovi.“

„Ale bylo mi jasný, že to nemá smysl ještě než jsem vtevřel pusou. Seděl tam s Karkusovou helmou na hlavě a šilhal po nás. Černý vlasy a stejný zuby a náhrdelník z hnátů. Některý vypadaly jako lidský. No, zkusil jsem to - dal jsem mu velkej kus dračí kůže - a řekl sem: dar pro gurga vobřů - a další, co jsem věděl bylo, že jsem visel vzhůru nohama ve vzduchu, drželi mě dva jeho kámoši.“

Hermiona si přitiskla ruce na ústa.

„Jak ses z toho dostal?“ zeptal se Harry.

„Bejval bych se z toho nedostal, kdyby tam nebyla Olympa. Vytáhla hůlku a udřela pár kouzel tak rychle, že jsem to ještě neviděl. Prostě úžasný. Trefila ty dva co mě drželi do vočí kletbou Coniunctivitus a voni mě hned pustili - ale stejně jsme byli v rejži, protože jsme proti nim použili kouzla a to právě vobři na kouzelnících nesnášej. Museli jsme vzít kramle a bylo jasné, že už se do toho tábora nikdy nedostanem.“

„No teda, Hagrid,“ řekl tiše Ron.

„Tak jak to, že ti to dalo tolik času dostat se domů, když jsi tam byl jen tři dny?“ zeptala se Hermiona.

„Neodešli jsme po třech dnech!“ řekl Hagrid a vypadal rozzlobeně, „Brumbál na nás spolíhal!“

„Ale teď jsi právě řekl, že nebyl způsob, jak se do tábora vrátit!“

„Ve dne ne. Jen jsme to museli kapku promyslet. Pár dní jsme leželi v té jeskyni a koukali jsme dolů. A co jsme viděli, to nebylo dobré.“

„Trhal další hlavy?“ zakníkala Hermiona.

„Ne,“ řekl Hagrid, „kéž by.“

„Co tím chceš říct?“

„Tím chci říct, že jsme brzo zjistili, že není proti všem čarodějům - jen proti nám.“

„Smrtijedi?“ řekl Harry rychle.

„Jo,“ řekl temně Hagrid, „každý den jich za ním pár chodilo, nosili gurgovi dárky a von s nima nemával nohama nahoru.“

„Jak jsi věděl, že jsou to Smrtijedi?“ zeptal se Ron.

„Protože jsem jednoho poznal,“ zavrčel Hagrid. „Macnaira, vzpomínáte na něj? Ten chlap, co ho poslali zabít Klofana? Maniak. Má rád zabíjení stejně jako Golgomath; nejní divu, že si tak rozuměli.“

„Takže Macnair přesvědčil obry, aby se přidali k ty-víš-komu?“ zeptala se zoufale Hermiona.

„Drž svý hipogryfy na uzdě, ještě jsem neskončil!“ řekl Hagrid pobouřeně; na to, že jim původně nechtěl říci vůbec nic se teď rozpovídal a vypadalo to, že si to docela užívá. „Trošku jsme to s Olympou probrali a usnesli jsme se, že to, že gurg dává přednost ty-víš-komu neznamená, že to platí pro všechny. Museli jsme zkusit přesvědčit vostatní, ty, co nechtěli Golgomatha za gurga.“

„Jak jste poznali, kteří to jsou?“ zeptal se Ron.

„No to byli ty, co byli zmlácení na kaši, ne?“ vyprávěl Hagrid trpělivě. „Ty co měli kapku rozum šli Golgomathovi z cesty a skovávali se po jeskyních ko-

lem údolí jako my. Tak jsme v noci chodili po těch jeskyních a zkoušeli jsme je ukecat.“

„Vy jste chodili po temných jeskyních a hledali obry?“ řekl Ron obdivně.

„Nebyli to vobři, čeho jsme se báli nejvíc,“ řekl Hagrid. „Víc jsme se měli vobavy z těch Smrtijedů. Brumbál nám řekl, ať se s nima nezaplítáme, když bude možný se tomu vyhnout a problém byl, že věděli, že tam někde jsme - Golgomath jim vo nás řekl. V noci, když vobři spali a chtěli jsme se plížit po jeskyních, Macnair a vostatní se poflakovali kolem a hledali nás. Měl jsem co dělat, abych zadržel Olympu, chtěla na ně skočit,“ řekl Hagrid a koutky úst se mu zvedaly, „byla do toho celá hotová... Ta když se našte, to je něco... Celá žhává... Asi to dělá ten francouskej původ...“

Hagrid hleděl zamlženým pohledem do ohně. Harry mu dal třicet sekund na vzpomínání a pak si hlasitě odkašlal.

„A co se stalo potom? Podařilo se vám dostat k obrům?“

„Co? Aha... Ale jo, povedlo se to. Třetí noc po Karkusově smrti jsme se vyplížili z naší jeskyně a dali jsme se do údolí a samozřejmě koukáme po Smrtijedech. Vlezli jsme do pár jeskyní, nic - a pak, v tý šestý, se schovávali tři vobři.“

„Ta jeskyně musela být nacpaná,“ řekl Ron.

„Už by se tam nevešel ani těstovec,“ řekl Hagrid.

„A to vás nenapadli, když vás viděli?“ zeptala se Hermiona.

„Asi by to udělali, kdyby na to měli,“ řekl Hagrid, „ale byli dost zmlácení; Golgomathova banda je seřezala na hromádku; když se probrali, vlezli do nejbližšího úkrytu, kterej našli. Ale jeden z nich uměl kapku anglicky a překládal vostatním a co jsme jim řekli se jim docela líbilo. Tak jsme se k těm zraněným párkrát vraceli; v jedný chvíli jsme jich už měli přesvědčených asi šest nebo sedm.“

„Šest nebo sedm?“ řekl Ron, „to není špatné - a přijdou sem a budou bojovat s námi proti ty-víš-komu?“

„Ale Hermiona řekla: „Co tím myslíš - v jednu chvíli?“

Hagrid se na ni smutně podíval.

„Golgomathovi kumpáni udělali razii. Ty, co přežili, už s náma pak nechtěli nic mít.“

„Takže... žádní obři nebudou?“ zeptal se Ron.

„Ne,“ řekl Hagrid a zhluboka si povzdechl a zase obrátil maso. „Ale udělali jsme, co jsme měli, dali jsme jim Brumbálův vzkaz a některý z nich to slyšeli a myslím, že si to budou pamatovat. Možná se ty, co nemaj rádi Golgomatha, vydaj z hor pryč a je tady šance, že si vzpomenou, že Brumbál k nim byl přátelskej... Možná by pak mohli přijít.“

Okno už bylo skoro zapadané sněhem. Harry si všiml, že má hábit na kole-
nou úplně promáčený; Tesák měl hlavu na jeho klíně a slintal.

„Hagride?“ řekla po chvíli Hermiona tiše.

„Hmm?“

„Nenašel jsi... Nebylo tam něco... Neslyšel jsi něco o... o tvůj... mámě, když
jsi tam byl?“

Hagridovo nezakryté oko se na ni zahledělo a Hermiona se trochu lekla.

„Promiň... Já... Zapomeň na to -“

„Mrtvá,“ zahučel Hagrid. „Umřela už před lety. To mi řekli.“

„Ach... To mě opravdu mrzí,“ špitla Hermiona. Hagrid pokrčil obrovskými
rameny.

„Není třeba,“ řekl stručně. „Moc si ji nepamatuju. Nebyla moc dobrá máma.“

Chvíli bylo ticho. Hermiona nervózně pokukovala po Harrym a Ronovi, oči-
vidně čekala, že někdo promluví.

„Ale ještě jsi nám nevysvětlil, jak se ti to stalo, Hagride,“ řekl Ron, ukazuje
na Hagridovu zakrvácenou tvář.

„Nebo proč jsi přišel tak pozdě,“ dodal Harry, „Sirius říkal, že madam
Maxime už byla dávno zpátky -“

„Kdo tě napadl?“ zaútočil Ron zpřima.

„Ale mě nikdo nenapadl!“ řekl Hagrid důrazně, „já -“

Ale zbytek věty byl přehlušen ranami na dveře. Hermiona zalapala po de-
chu; hrnek jí vyklouzl z ruky na podlahu a rozbil se; Tesák štěkl. Všichni čtyři
kookali na okno vedle dveří. Na záclonkách bylo vidět stín něčeho malého
a rozteklého.

„To je ona!“ zašeptal Ron.

„Honem sem!“ řekl rychle Harry a přehodil přes Hermionu a Rona nevidi-
itelný plášť a společně zalezli do kouta. Tesák štěkal jako blázen. Hagrid vypa-
dal dokonale zmateně.

„Hagride, schovej naše hrnky!“

Hagrid popadl Harryho a Ronův hrnek a hodil je pod polštářek v Tesákově
koši. Tesák teď skákal na dveře; Hagrid ho odsunul z cesty a otevřel.

Venku stála profesorka Umbridgová ve svém zeleném tvídovém plášti a stej-
né čepici s klapkami na uši. Našpulila rty a zaklonila se, aby viděla na Hagri-
dovu tvář; sahala mu sotva po pás.

„Takže,“ řekla pomalu a nahlas, jako by mluvila na někoho hluchého, „vy
jste Hagrid, že ano?“

Aniž by čekala na odpověď, vklouzla do místnosti a vypouklýma očima jez-
dila po celém interiéru.

„Uhni,“ křikla a zamávala kabelkou na Tesáka, který se jí také snažil olíz-
nout.

„Eh - nechci bejt nezdvořilej,“ řekl Hagrid, „ale kdo ksakru jste?“

„Jmenuji se Dolores Umbridgová.“

Její oči pátraly po chýši. Dvakrát se dívaly přímo do kouta, kde stál Harry,
smáčknutý mezi Ronem a Hermionou.

„Dolores Umbridgová?“ řekl Hagrid a vypadal dokonale zmateně, „já mys-
lel, že jste byla na ministerstvu - neděláte pro Popletala?“

„Byla jsem jeho tajemnicí, to ano,“ řekla Umbridgová a chodila po chýši,
prohlížeje si každý detail, od cestovní kabely opřené o zeď až po opuštěný ce-
stovní plášť. „Teď jsem učitelka obrany proti černé magii -“

„To jste vodvážná,“ řekl Hagrid, „těch, co by to chtěli, už moc nezbylo.“

„- a nejvyšší bradavická vyšetřovatelka,“ dodala Umbridgová, aniž by ho po-
slovala.

„Co to má bejt?“ zamračil se Hagrid.

„Přesně na to jsem se chtěla zeptat,“ řekla Umbridgová a ukazovala na stře-
py na podlaze, které bývaly Hermioniným hrníčkem.

„Oh,“ řekl Hagrid a hodil do kouta tím nejbezradnějším pohledem. „To
byl... Tesák. Rozbil hrnek. Takže jsem musel použít tendle.“

Hagrid jí ukázal hrnek, ze kterého pil a druhou rukou si stále držel na tváři ma-
so. Umbridgová si stoupla proti němu a prohlížela si ho stejně pečlivě jako chýši.

„Slyšela jsem hlasy,“ řekla tiše.

„Mluvil jsem s Tesákem,“ děl Hagrid odvážně.

„A on vám odpovídal?“

„No... V podstatě ano,“ řekl Hagrid a necítil se moc dobře, „někdy říkám, že
Tesák je úplně lidskej -“

„Venku ve sněhu jsou troje stopy, které vedou od hradu do vaší chýše,“ po-
kračovala hladce Umbridgová.

Hermiona lapla po dechu; Harry jí rychle zakryl ústa rukou. Naštěstí Tesák
očichával lem hábitu profesorky Umbridgové tak hlasitě, že si ničeho nevšimla.

„Právě jsem se vrátil,“ řekl Hagrid a mávl obrovskou tlapou směrem k ce-
stovnímu vaku. „Možná tu někdo byl a minuli jsme se.“

„Ale žádné stopy nevedou zpátky.“

„No, tak... Tak to teda nevím,“ řekl Hagrid a nervózně si hladil vousy a po-
kukoval do rohu, kde stáli Harry s Ronem a Hermionou, jako by je prosil o po-
moc. „Ehm...“

Umbridgová obkroužila chýši a pečlivě se rozhlížela. Sehnula se nahlédla
pod postel. Otevřela kredenc. O dva palce minula místo, kde Harry, Ron
a Hermiona stáli; Harry zatáhl břicho, když šla kolem. Poté, co nakoukla do

kotle, ve kterém si Hagrid vařil, otočila se a zeptala se: „Co se vám stalo? Jak jste přišel k těm poraněním?“

Hagrid rychle sundal z obličejů maso, což podle Harryho mínění byla chyba, protože teď byla krásně vidět fialovo-černá modřina kolem oka včetně spousty krve okolo. „Ale... Taková menší nehoda,“ zalhal.

„Jaká nehoda?“

„Zakop jsem.“

„Zakopl jste,“ opakovala chladně.

„Jo, zakop. Přes... Přes kámošovo koště. Já sám nelítám. Však se na mě kouknete, pochybuju, že by mě náký koště uneslo. Můj kámoš chová abraxanský koně, nevím, jestli jste je už viděla - velký potvory, s křídly, jednou jsem na jednom jel a -“

„Kde jste byl?“ přerušila Umbridgová ledově jeho blekotání.

„Kde jsem -?“

„Byl, ano,“ řekla. „Školní rok začal už před dvěma měsíci. Musela za vás spouvat jiná učitelka. Nikdo z vašich kolegů mi nebyl schopen poskytnout vysvětlení, kde jste. Nenechal jste žádnou adresu. Kde jste byl?“

Chvilí bylo ticho a Hagrid na ni zíral odkrytým okem. Harry skoro slyšel, jak mu kolečka v hlavě pracují.

„Byl jsem - byl jsem pryč kvůli zdraví,“ řekl.

„Kvůli zdraví,“ opakovala profesorka Umbridgová. Její zrak cestoval po Hagridově oteklé, všemi barvami hrající tváři; na opasek mu pomalu a tiše odkapávala dračí krev. „To vidím.“

„Jo,“ řekl Hagrid, „trošku - trošku čerstvého vzduchu, však víte -“

„No ano, jako hajný jistě těžko přijdete na čerstvý vzduch,“ řekla Umbridgová medově. Zbývající kousíček Hagridovy tváře, který ještě nebyl černý nebo fialový, zrudl.

„No jo - změna ovzduší, chápete -“

„Horské ovzduší?“ zeptala se Umbridgová bez váhání.

Ona to ví, uvědomil si Harry zoufale.

„Hory?“ zopakoval Hagrid a přemýšlel, seč mu síly stačily. „Ne, jižní Francie. Kapku slunce... A moře.“

„Opravdu? Nejste moc opálený.“

„Jo... Mám citlivou pokožku,“ dodal a pokusil se o úsměv. Harry si všiml, že mu chybějí dva zuby. Umbridgová si ho ledově měřila; úsměv byl ten tam. Pak si nadhodila kabelku na předloktí a řekla: „Samozřejmě musím informovat pana ministra o vašem pozdním návratu.“

„Jasně,“ přikývl Hagrid.

„A měl byste také vědět, že jakožto nejvyšší vyšetřovatelka mám tu nešťastnou, leč nutnou povinnost vykonávat u svých kolegů inspekce. Takže mohu říci, že se opět brzy uvidíme.“

Otočila se na podpatku a vypochoďovala ze dveří.

„Vy děláte inspekce?“ opakoval Hagrid prázdným hlasem.

„No ano,“ řekla Umbridgová jemně a otočila se, ruku na klice. „Ministerstvo je rozhodnuto zbavit se nezpůsobilých učitelů, Hagride. Dobrou noc.“

Odešla a svižně za sebou zavřela dveře. Harry chtěl stáhnout plášť, ale Hermiona ho chytila za zápěstí.

„Ještě ne,“ vydechla mu do ucha, „ještě nemusí být pryč.“

Hagrid zjevně myslel na totéž; odkulhal ke dveřím a o kousek poodtáhl záclonu.

„Jde zpátky do hradu,“ řekl tiše, „no nazdar... Tak vona chodí na inspekce?“

„Jo,“ řekl Harry a sundal plášť. „Trelawneyová už má podmínku...“

„Um... A co nás plánuješ učit, Hagride?“ zeptala se Hermiona.

„Tak vo to se nebojte, mám naplánováno spoustu hodin,“ začal Hagrid nadšeně, vzal si se stolu dračí maso a vrátil ho na oko. „Nechával jsem si na rok před NKÚ spoustu zajímavějších příšerek; jen počkejte, jsou fakt speciální.“

„Ehm... Jak speciální?“ zeptala se Hermiona opatrně.

„To neřeknu,“ odbyl ji Hagrid vesele. „Nechci vám to překvápko zkazit.“

„Podívej, Hagride,“ řekla mu Hermiona zpříma, „profesorka Umbridgová nebude moc šťastná, když přineseš na hodinu něco, co by mohlo být nebezpečné.“

„Nebezpečný?“ řekl Hagrid pobaveně. „Nebud' hloupá, nic nebezpečného bych nepřítáh! Jasně, uměj se trochu vohánět -“

„Hagride, musíš projít její inspekci a to znamená, že by bylo lepší, kdybys nám ukazoval, jak se starat o dírkovce, jak rozlišit ježky od sukovců a tak podobně!“ naléhala Hermiona.

„Ale to není nic zajímavého, Hermiono,“ řekl Hagrid, „to, co mám v plánu, je mnohem lepší. Už je chovám pár roků, hádám, že je to jediný domestikovaný stádo v Británii.“

„Hagride... Prosím...“ řekla Hermiona s výrazem naprostého zoufalství. „Umbridgová hledá záminky, jak se zbavit učitelů, kteří jsou podle ní moc blízcí Brumbálovi. Prosím, Hagride, uč nás něco pitomého, co bude u zkoušek NKÚ.“

Ale to už Hagrid široce zíval a vrhal toužebným jednookým pohledem po obrovské posteli v koutě.

„Poslouchejte, byl to dlouhý den a je pozdě,“ řekl a lehce poplácal Hermionu po rameni, takže její kolena to nevydržela a dutě narazila do podlahy. „Ježíš - promiň...“ Vytáhl ji za límec hábitu zpátky na nohy. „Hele, neboj se

vo mě, slibuju, že teď už mám naplánovaný fakt dobrý hodiny, když jsem teda zpátky... A teď se rači vraťte do hradu a nezapomeňte za sebou zamíst stopy!“

„Nevím, jestli mu to došlo,“ řekl Ron o něco později, když (poté, co si ověřili, jestli je vzduch čistý) směřovali roustoucími závějemi zpět k hradu, aniž by za sebou zanechávali stopy, protože Hermiona použila Vymazávací kouzlo.

„Tak se sem zítra vrátím,“ rozhodla se Hermiona, „a ty hodiny naplánuju sama, když budu muset. Je mi fuk, jestli vyhodí Trelawneyovou, ale Hagrida vyhazovat nebude!“

— KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ —

Oko hada

Hermiona se v neděli ráno prokousala dvěma stopami sněhu k Hagridově chýši. Harry a Ron chtěli jít také, ale velehora domácích úkolů zase dosáhla alarmující výšky a tak zůstali ve společenské místnosti a snažili se ignorovat výkřiky zvenku, kde se ostatní studenti bavili bruslením na zamrzlém jezeře, ježděním na pekáčích a, což bylo zdaleka nejhorší, házením sněhových koulí na okna nebelvírské věže.

„Hej!“ zavyl Ron, když konečně ztratil trpělivost a vystrčil hlavu z okna, „já jsem prefekt a jestli ještě jedna koule trefí tohle - AU!“

Otočil se a tvář měl pokrytou sněhem.

„Fred a George,“ řekl kysele a zabouchl okno. „Prevíti...“

Hermiona se vrátila od Hagrida před obědem, lehce se klepala a byla promáčená až po kolena.

„Tak co?“ zeptal se Ron, „muselas mu naplánovat hodiny?“

„Zkusila jsem to,“ řekla dutě a sedla si vedle Harryho. Vytáhla hůlku, udělala jemný komplikovaný pohyb a z hůlky vytryskl teplý vzduch; namířila ho na svůj hábit, ze kterého začala stoupat pára, jak schnul. „Ani tam nebyl, když jsem dorazila, klepala jsem dobře půl hodiny. A pak přišel z lesa -“

Harry zasténal. V Zapovězeném lese se proháněly příšery, které by Hagrida stály místo téměř zaručeně. „Co tam schovává? Řekl ti to?“ zeptal se.

„Ne,“ řekla zoufale Hermiona. „Tvrdí, že to má být překvapení. Snažila jsem se mu vysvětlit, co je Umbridgová zač, ale vypadá to, že to nechápe. Říká, že nikdo s normálním mozkiem nebude studovat radši sukovce než chiméry - ach, nemyslím si, že tam má chiméru,“ dodala, když viděla Harryho výraz. „Ale ne, že by to nezkoušel, jenže, jak říká, vejce se špatně shánějí. Nevím kolikrát jsem mu řekla, že by měl raději pokračovat v tom, s čím začala profesorka Červotočková. Uprímně, pochybuju, že mě vůbec poslouchal. Má takovou divnou veselou náladu. Ještě mi pořád neřekl, kde přišel k těm zraněním.“

Když se Hagrid objevil ráno u snídaně, ne všichni studenti ho vítali s nadšením. Někteří, jako například Fred, George a Lee vyskočili a běželi k němu mezerou mezi stoly, aby si s ním potřásli rukou; jiní, jako Parvati nebo Levandule, si vyměnili sklíčené pohledy a potřásly hlavami. Harry věděl, že většina dávala přednost hodinám profesorky Červotočkové a nejhorší na tom bylo, že jedná malinká část jeho vlastního já mu říkala, že pro to měli dobrý důvod; zajímavá hodina podle Červotočkové neobsahovala nebezpečí, že někomu něco utrhne hlavu.

Harry, Ron a Hermiona mířili na úterní hodinu péče o magické tvory s jistou neblahou předtuchou. Harry měl obavy nejen z toho, co si pro ně Hagrid přichystal, ale také z toho, jak se ostatní, konkrétně Malfoy a jeho nohsledi, budou chovat, až se objeví Umbridgová.

Ale když postupovali sněhem k Hagridově chýši, nejvyšší vyšetřovatelku nebylo nikde vidět. Hagrid na ně čekal na kraji Zapovězeného lesa. Nevypadal o moc líp; modřiny, které měly v sobotu fialovou barvu teď byly dozelená a dožluta a některé rány vypadaly, jako by pořád ještě krvácely. Tomu Harry nerozuměl; napadla snad Hagrida nějaká potvora, jejíž jed brání škrábancům v zahojení? Aby podivnému celkovému obrazu nic nechybělo, měl Hagrid na rameni něco, co vypadalo jako půlka krávy.

„Dneska budem tam!“ volal Hagrid vesele na přicházející studenty a ukazoval hlavou mezi temné stromy za svými zády. „Je to tam takový chráněný! A navíc, maj rádi tmou.“

„Co má rádo tmou?“ řekl Malfoy ostře Crabbemu a Goylovi a v jeho hlase bylo lze slyšet lehké stopy paniky. „Co to říkal, co má rádo tmou - slyšeli jste to?“

Harry si vzpomněl na jedinou dosavadní příležitost, při níž Malfoy vstoupil do Zapovězeného lesa; moc statečně se tenkrát nechoval. Pousmál se pro sebe; po tom nešťastném famfrpálovém zápase ho potěšilo všechno, co Malfoye nějak rozhodilo.

„Připravený?“ zvolal Hagrid a rozhlédl se po třídě. „Fajn. Skovával jsem si pro vás na pátej ročník vejlet do lesa. Řek jsem si, že bychom se mohli na ty tvory podívat v jejich přirozeném prostředí. To, co dneska uvidíte, je docela vzácný, myslím, že jsem jedinej v Británii, kdo je vycvičil.“

„A jste si jistý, že jsou opravdu vycvičení?“ zeptal se Malfoy a panika v jeho hlase byla o něco zřetelnější. „Nebylo by to poprvé, co jste přivedl na hodinu něco nebezpečného.“

Zmijozelští souhlasně zamručeli a několik nebelvírských se zatvářilo tak, že bylo jasné, že o Malfoyových slovech moc nepochybují.

„Samo že jsou cvičení,“ řekl Hagrid a nadhodil si na rameni mrtvou krávu.

„Tak co se vám to stalo s obličejem?“ chtěl vědět Malfoy.

„Starej se o svoje!“ odsekl Hagrid. „A teď, esli jste skončili s hloupejma votázkama, za mnou!“

Otočil se a vyrazil do Zapovězeného lesa. Nikdo nevypadal, jako že ho chce opravdu následovat. Harry se podíval na Rona a Hermionu, která si povzdychla, ale přikývla a tak se všichni tři vydali za Hagridem a zbytek třídy váhavě šel za nimi.

Šli asi deset minut, než dorazili na místo, kde stromy stály tak blízko sobě, že tu bylo šero a na zemi nebyl skoro žádný sníh. Hagrid s heknutím hodil půl-

ku krávy na zem, poodstoupil a otočil se ke třídě. Studenti se povětšinou schovali za stromy a jen nervózně vykukovali, co odkud vyletí.

„Poďte blíž,“ povzbuzoval je Hagrid. „Přiláká je vůně masa a stejně je rači zavolám, protože budou rádi, že jsem to já.“

Otočil se, potřásl zarostlou hlavou, aby odhodil z obličeje vlasy a vydal podivný vrískavý zvuk, který se odrazil mezi temnými stromy jako volání nějakého monstrózního ptáka. Nikdo se nesmál; většina byla tak vyděšená, že by stejně nevydala ani hlásku.

Hagrid znovu zavřískal. Uplynula asi minuta, během které se třída neustále nervózně ohlížela přes ramena a mezi stromy po prvním náznaku toho, co se na ně mělo vyhrnout. A pak, když Hagrid do třetice zatřásl hlavou a nadechl se, Harry šťouchl do Rona a ukázal mezi dva pokroucené tisy.

V šeru zazářil pár prázdných bílých očí, které se zvětšovaly, až se mezi stromy vynořila celá dračí hlava, krk a pak kostnaté tělo velkého černého okřídleného koně. Chvilí si to prohlíželo třídu, mrskajíc dlouhým černým ocasem a pak to sklonilo hlavu a začalo to špičatými tesáky rvát maso z mrtvé krávy.

Harrymu se obrovsky ulevilo. Tady byl důkaz, že si ta stvoření nevymyslel, že jsou reálná; Hagrid o nich také věděl. Podíval se na Rona, ale ten pořád zíral do tmy a po pár vteřinách se zeptal: „Proč Hagrid nezavolá znovu?“

I většina ostatních měla na tvářích také zmatené výrazy nervózního očekávání a koukala všude možně, jen ne na velkého černého koně před sebou. Jen dva další lidé vypadali, že ho vidí: vytáhlý kluk ze Zmijozelu, který ho pozoroval s výrazem odporu; a Neville, jehož oči kopírovaly pohyb mrskajícího se černého ocasu.

„A tady je další!“ řekl Hagrid pyšně, když se objevil druhý černý kůň, složil kožená křídla a sklonil hlavu k masu. „A teď... Zvedněte ruce, kdo je vidíte?“

Harry, velmi potěšen, že mu konečně někdo tu záhadu vysvětlí, zvedl ruku. Hagrid na něj kývl.

„Jo... Jo, věděl jsem, že je uvidíš, Harry,“ řekl vážně, „a ty taky, Neville? A -“

„Promiňte,“ ozval se Malfoyu lenivý hlas, „ale co přesně bychom měli vidět?“

Hagrid ukázal na mršinu na zemi. Celá třída ji chvíli pozorovala a pak několik lidí zalapalo po dechu a Parvati vykvikla. Harry věděl proč - kusy masa odtrhávající se samy od sebe od kostí a mizící ve vzduchu musely vypadat divně.

„Co to dělá?“ zeptala se Parvati zděšeně a schovala se na nejbližší strom. „Kdo jí to maso?“

„Thestralové,“ děl Hagrid pyšně a Hermiona udělala tiché „Ach!“, jako že pochopila. „Bradavice jich maj celý stádo. A teď, kdo ví -“

„Ale ti znamenají neštěstí!“ přerušila ho vyděšeně Parvati. „Přinášejí lidem, kteří je spatří, ta nejhorší neštěstí. Profesorka Trelawneyová mi jednou řekla, že -“

„Ne, ne, ne,“ zakuckal se Hagrid, „to je jen pověra, jsou zatraceně chytrý a užitečný! Jasně, tyhle nemaj moc práce, jen tahaj školní kočáry, akorát když Brumbál potřebuje někam rychle jet a nechce se přemisťovat - a tady, koukejte -“

Zpoza stromů se tiše vynořili další dva koně a jeden z nich prošel poměrně blízko kolem Parvati, která se otrásla a přitiskla se ke stromu ještě pevněji. „Myslím, že jsem něco cítila, myslím, že je někde blízko!“

„Neboj, nic ti neudělej,“ ujišťoval ji Hagrid trpělivě, „a teď, kdo mi poví, proč je někdo vidí a někdo ne?“

Hermiona zvedla ruku.

„Povídej,“ usmál se na ni Hagrid.

„Lidé, kteří vidí thestraly jsou lidé,“ řekla Hermiona, „kteří viděli smrt.“

„To je přesně vono,“ řekl vážným hlasem Hagrid. „Deset bodů pro Nebelvír. A teď, thestralové -“

„Hem, hem.“

Profesorka Umbridgová dorazila. Stála několik stop od Harryho, na sobě měla zelený plášť a zelenou čepici a v ruce připravený notýsek. Hagrid, který kašlíček profesorky Umbridgové ještě neslyšel, chvíli koukal na thestraly, neboť se domníval, že ten zvuk přišel od něj.

„Hem, hem.“

„Á, to jste vy!“ usmál se Hagrid, když se mu podařilo zdroj zvuku lokalizovat.

„Dostal jste zprávu, kterou jsem dnes ráno poslala do vašeho domu?“ zeptala se Umbridgová tím samým pomalým a hlasitým hlasem, jaký použila už předtím, jako kdyby mluvila s nějakým pomalu chápajícím cizincem. „V ní jsem vám sdělovala, že budu na vaší hodině na inspekci?“

„No jo,“ řekl Hagrid. „Dobře, že ste to tu našla! Takže, jak vidíte - nebo nevím - vidíte? Dneska bereme thestraly -“

„Prosím?“ řekla profesorka Umbridgová nahlas a přiložila si ruku k uchu. „Co jste říkal?“

Hagrid vypadal trochu zmateně.

„Eh - thestraly!“ křikl. „Velký - eh - vokřídlený koně!“

Snaživě zamával lopatovitými rukama. Profesorka Umbridgová zvedla obočí a mumlala si, jak zapisovala do notýsku: „*Musí... používat... hrubý... znakový... jazyk*“

„No... Takže...“ řekl Hagrid a otočil se zpět ke třídě s výrazem lehkého zmatení. „Ehm... Co jsem to říkal?“

„*Zdá se... že... má... špatnou... krátkodobou... paměť...*“ mumlala Umbridgová tak hlasitě, aby ji každý slyšel. Draco Malfoy se tvářil, jako by Vánoce letos přišly o měsíc dřív; Hermiona zrudla potlačovanou zuřivostí.

„No jo,“ řekl Hagrid a hodil po Umbridgové neklidným pohledem, ale pokračoval. „Jo, chtěl jsem říct, jak to, že tu máme stádo. No, tak, začli jsme jedním samcem a pěti samicema. Tendle,“ poklepal koně, který se objevil jako první, po krku, „menuje se Tenebrus, je můj oblíbenec, první, co se narodil tady v lese -“

„Jste si vědom,“ přerušila ho hlasitě Umbridgová, „že ministerstvo kouzel klasifikovalo thestraly jako nebezpečné?“

Harryho srdce kleslo kamsi hluboko, ale Hagrid se jen uchechtl.

„Thestralové nejsou nebezpečný! Jasně, můžou vás kapku kousnout, když je fakt naštvete -“

„*Při... zmínce... o... násilí... jeví... známky... potěšení,*“ škrabala Umbridgová do notýsku.

„Ale děte,“ ohradil se Hagrid a vypadal lehce úzkostlivě, „chci říct, když naštvete psa, tak vás taky hryzne, ne - ale thestralové maj jen špatnou pověst kvůli tí věci s tou smrtí - lidi si mysleli, že sou to špatný znamení. Jen tomu nerozuměj, ne?“

Umbridgová neodpovídala; dopsala poslední poznámku a pak se podívala na Hagrida a pomalu a zřetelně řekla: „Prosím pokračujte s výukou. Já budu chodit“ naznačila chůzi (Malfoy a Pansy Parkinsonová se tiše dusili smíchy) „mezi studenty“ ukázala na třídu „a budu se jich na něco ptát.“ Ukázala si na ústa, jako by chtěla naznačit mluvení.

Hagrid na ni zíral a zjevně mu vůbec nedocházelo, proč se chová, jako by nerozuměl normální angličtině. Hermiona měli v očích slzy vzteku.

„Ty babizno, ty zlá babizno,“ šeptala, zatímco Umbridgová přešla k Pansy Parkinsonové. „Já vím, co to děláš, ty hnusná, pomatená, zvrácená -“

„Ehm... Takže,“ začal Hagrid, snaže se navázat ztracenou niť, „takže thestralové. Jo. No, je na nich hodně dobrýho...“

„Domníváte se,“ zeptala se Umbridgová zvučným hlasem Pansy Parkinsonové, „že jste schopna správně porozumět profesoru Hagridovi, když mluví?“

Pansy měla také v očích slzy, ale byly to slzy smíchu; její odpověď byla silně nesrozumitelná, jak se snažila potlačit hihňání.

„Ne... Protože... no... většinu času... to zní jako chrochtání...“

Umbridgová si něco zapsala. Nezamodřinovaná část Hagridovy tváře zrudla, ale dělal, že Pansyinu odpověď neslyšel.

„Eh... Jo... Hodně dobrýho vo thestralech. Jak jsou jednou vochočený, jako todle stádo, už se nikdy neztratíte. Maj skvělej vorientační smysl, jen řeknete, kam chcete -“

„Pokud vám ovšem rozumějí,“ řekl Malfoy hlasitě a Pansy Parkinsonová se opět rozhlížela. Profesorka Umbridová se na ně shovívavě usmála a otočila se k Nevillovi.

„Vy vidíte thestraly, Longbottome?“ zeptala se.

Neville přikývl.

„Koho jste viděl zemřít?“ zeptala se suchým tónem.

„Mého... dědečka,“ řekl Neville.

„A co si o nich myslíte?“ řekla a zamávala tlustou rukou směrem ke koním, kteří už ohlodali většinu masa.

„Ehm,“ řekl Neville nervózně a koukl po Hagridovi. „No, jsou... jsou... eh... v pohodě...“

„*Studenti... jsou... příliš... zastrasováni... než... aby... přiznali... že... mají... strach,*“ mumlala Umbridgová další poznámku do notýsku.

„Ne!“ řekl Neville rozčileně, „to ne, nebojím se jich!“

„To je v pořádku,“ řekla Umbridgová, poklepala Nevilla po rameni a snažila se o chápavý úsměv, který vypadal spíš lstivě. „Dobrá, Hagrid,“ otočila se a nasadila ten pomalý a zvýšený hlas. „Myslím, že už mi to stačí. Obdržíte“ (udělala pohyb, jako že něco bere ze vzduchu před sebou) „výsledky inspekce“ (ukázala na notýsek) „během deseti dnů.“ Roztáhla deset tlustých prstů a s úsměvem, který byl tak široký a žabí jako snad ještě nikdy předtím, odešla, zanechávajíc Malfoye a Pansy Parkinsonovou v křečích smíchu. Hermiona se přímo třásla vzteky a Neville vypadal zmateně a rozčileně.

„Ta hnusná, prolhaná stará harpyje!“ vybuchla Hermiona o půl hodiny později, když mířili vyšlapanou cestou zpátky na hrad. „Je vám jasný, o co jí jde? To je zas ten její nesmysl o křížencích - chce z Hagrida udělat nějakého přiblblého trolla jen proto, že jeho máma je obryně - a není to fér, to byla opravdu zajímavá hodina - tím myslím, kdyby to byli traskaví skvorejší, ale thestralové, to je dobré - na Hagrida opravdu dobré!“

„Umbridgová říkala, že jsou nebezpeční,“ namítl Ron.

„Je to jak Hagrid říká, umějí se o sebe postarat,“ řekla Hermiona netrpělivě, „a předpokládám, že učitelka jako je Červotočková by nám je neukázala dřív než před OVCEmi, ale *jsou* přece zajímaví, ne? Jak je někteří lidé vidí a jiní ne! Prála bych si, abych je mohla vidět.“

„Určitě?“ zeptal se jí Harry tiše.

Najednou vypadala zděšeně.

„Ach, Harry - promiň - ne, jistěže nechci - to bylo opravdu hloupé, co jsem řekla.“

„To nic,“ řekl rychle, „nic se nestalo.“

„Překvapilo mě, kolik lidí je vidělo,“ řekl Ron, „tři ve třídě...“

„Jo, Weasleyi, zrovna jsme si říkali,“ ozval se jízlivý hlas. Malfoy, Crabbe a Goyle šli neslyšně sněhem kousek za nimi. „Myslíš, že kdybys viděl někoho zaklepat bačkorama, že bys pak líp viděl camrál?“

Malfoy, Crabbe a Goyle zařvali smíchy a přidali do kroku, prozpěvujíc si „Weasley je náš král.“ Ronovy uši zrudly.

„Ignoruj je, prostě je ignoruj,“ zanotovala Hermiona, vytáhla hůlku a provedla kouzlo s horkým vzduchem, aby jim mohla protavit cestu netknutým sněhem ke skleníkům.

★

Přišel prosinec a s ním ještě víc sněhu a lavina domácích úkolů pro páťáky. Ron s Hermionou měli navíc další prefektské povinnosti, související s Vánoce. Měli dohlížet na vyzdobování hradu („Zkus si rozvěšovat girlandy, když druhý konec drží Protiva a snaží se tě uskrtnit,“ říkal Ron), dávat pozor na prvňáky a druháky, kteří museli kvůli špatnému počasí trávit přestávky v budově („Jsou to drzý malý usmrkanci, my jsme takhle nevychovaní nebyli, když jsme byli v prvním ročníku.“) a strídat se s Argusem Filchem v hlídání chodeb, protože Filch se domníval, že atmosféra nadcházejících prázdnin by mohla vyprovokovat souboje („On má fakt místo mozku hnůj.“). Měli tolik práce, že Hermiona nestíhala ani plést skřítkčí kloboučky a užírala se myšlenkou, že je pozadu.

„Všichni ti ubozí skřítkové, kteří budou muset zůstat na Vánoce tady a ne na svobodě, protože není dost kloboučků!“

Harry neměl to srdce jí říci, že všechno, co udělá, sebere Dobby a raději se sklonil nad esejem z dějin magie. Stejně nechtěl myslet na Vánoce. Poprvé za tu dobu, co byl ve škole, chtěl strávit Vánoce mimo Bradavice. Teď, když měl zákaz hrát famfrpál a musel se obávat, jestli Hagrid dostane podmínku nebo ne, necítil se tu příliš dobře. Jediné, na co se opravdu těšil, byla setkání BA a ta musela být přes prázdniny zastavena, protože skoro všichni odjížděli na prázdniny ke svým rodinám. Hermiona jela s rodiči lyžovat, což Rona opravdu pobavilo, protože ještě nikdy neslyšel o tom, že si mudlové přivazují na nohy úzká prkénka a klouzají se po nich s kopců. Ron jel domů do Doupěte. Harry si užil pár dnů závidosti, než mu Ron řekl, v rámci odpovědi na jeho otázku, jakým způsobem se chystá jet domů: „Ale ty jedeš taky! Já ti to neřek? Máma už mi před několika týdny napsala, že tě mám pozvat taky!“

Hermiona obrátila oči v sloup, ale Harryho nálada vyletěla až do nebes; představa Vánoc v Doupěti byla skvělá, i když jí trochu kazilo pomýšlení, že nebude moci strávit svátky se Siriusem. Přemýšlel, jestli by mohl přesvědčit paní Weasleyovou, aby jeho kmotra pozvala také. I když pochyboval, že by Brumbál dovolil Siriusovi opustit dům na Grimmauldově náměstí; každopádně si nemohl pomoci, zdálo se mu, že paní Weasleyovou by to nijak nenadchlo

- na to si příliš často vjížděli do vlasů. Od poslední návštěvy v krbu se Sirius neozval a i když Harrymu bylo jasné, že s Umbridgovou v zádech by nebylo moudré, aby se ho pokoušel kontaktovat, představa Siriuse sedícího o samotě ve starém domě své matky, kde mu společnost dělá jen Pišta, ho moc netěšila.

Na poslední setkání BA do Potřebné místnosti přišel Harry brzy a byl rád, že ho to napadlo, protože když se rozhořely pochodně, spatřil, že Dobby vzal na svá bedra vánoční výzdobu. Bylo na první pohled jasné, že je to skřítkova práce; nikdo jiný by na strop nerozvěsil stovku zlatých koulí, všechny s obrázkem Harryho obličejem a originálním přáním „HARRY CHRISTMAS!“

Harry sotva sundal poslední, když dveře zavržaly a dovnitř vklouzla Luna Lovegoodová se svým obvyklým zasněným výrazem.

„Ahoj,“ pronesla nepřítomně a rozhlížela se po zbytcích dekorace. „To je hezké, tos sem dal ty?“

„Ne,“ řekl Harry, „to byl domácí skřítek Dobby.“

„Jmelí,“ řekla Luna snivým hlasem a ukázala na velký trs jmelí přímo nad Harryho hlavou. Uskočil stranou. „Dobrý nápad,“ řekla Luna vážně, „často je zamořené nargly.“

Harry byl našťástí uchráněn nutností zeptat se, co jsou to narglové příchodem Angeliny, Katie a Alice. Všechny tři sotva popadaly dech a byly očividně zmrzlé.

„No,“ řekla Angelina a odhodila plášť do rohu, „konečně jsme za tebe našli náhradu.“

„Náhradu?“ opakoval Harry dutě.

„Za tebe a za Freda a George,“ řekla netrpělivě. „Máme jiného chytače!“

„Koho?“ zeptal se Harry rychle.

„Ginny Weasleyovou,“ řekla Katie.

Harry na ni vytřeštil oči.

„Jo, já vím,“ řekla Angelina, vyndala hůlku a protáhla si ruku, „ale je docela dobrá. Na tebe samozřejmě nemá,“ dodala a věnovala mu opravdu ošklivý pohled. „Ale když nemůžeme mít tebe...“

Harry spolkl odpověď, která se mu drala na jazyk; napadlo ji taky aspoň na chvíli, že litoval svého vyhození z týmu stokrát víc než ona?

„A co odrážeči?“ zeptal se a snažil se mluvit normálně.

„Andrew Kirke,“ řekla Alice bez nadšení, „a Jack Sloper. Ani jeden z nich není výborný, ale v porovnání s těmi ostatními idioty, kteří přišli...“

S příchodem Rona, Hermiony a Nevilla ten depresivní rozhovor skončil a během pěti minut už byla místnost tak plná, že Harry Angelininy planoucí a vyčítavé pohledy neviděl.

„OK,“ řekl. „Myslím, že dnes večer bychom si měli jen zopakovat, co jsme si zatím probrali, protože je to poslední setkání před prázdninami a nezdá se mi dobré začínat před třítýdenním volnem něco nového -“

„My nebudeme dělat nic nového?“ ozval se Zachariáš Smith nespokojeným šepotem, který byl dost hlasitý na to, aby se donesl až k Harryho uším. „Kdybych to věděl, nikam bych nešel.“

„Tak to je nám všem moc líto, že ti to Harry nedsdělil,“ řekl Fred nahlas.

Několik lidí se uchichtlo. Harry viděl, jak se Cho směje a cítil zase ten známý létavý pocit v břiše, jako by při chůzi se schodiště minul jeden schod.

„Budeme procvičovat ve dvojicích,“ řekl. „Začneme zaklínadlem Překážka, to tak deset minut, pak půjdeme na polštáře a vyzkoušíme si Omračování.“

Všichni se rozdělili do dvojic; Harry si, jako obvykle, vzal Nevilla. Brzy byla místnost plná výkřiků „*Impedimenta!*“ Na to se studenti zastavili, zatímco jejich partneři se rozhlíželi po místnosti a pozorovali ostatní, a pak zase rozmrzli a vystřídali se.

Neville se neuvěřitelně zlepšil. Po chvíli, kdy Harry už potřetí roztál, nechal Nevilla připojit se k Ronovi a Hermioně a začal chodit mezi lidmi a pozorovat, jak si vedou. Když šel kolem Cho, zazářila na něj; odolal však pokušení projít se kolem ní ještě několikrát.

Po deseti minutách Překážky rozložili po podlaze polštáře a začali procvičovat Omračování. Bylo tu příliš málo místa, než aby mohli cvičit všichni najednou; jedna polovina se musela jen dívat a pak si to s tou druhou vyměnit.

Harry se přímo nadýmal pýchou. Jistě, Nevillovi se podařilo omráčit Padmu Patilovou místo Deana, na kterého mířil, ale už to bylo přesnější než předtím a všichni ostatní se velmi zlepšili.

Na konci hodiny Harry vyhlásil konec.

„Začínáte být opravdu dobří,“ řekl. „Až se vrátíme z prázdnin, mohli bychom začít s něčím pořádným - možná dokonce s Patronem.“

Kolem to vzrušeně zašumělo. Místnost se začala po obvyklých dvojicích a trojicích vyprazdňovat; většina lidí ještě popřála Harrymu veselé Vánoce. Celý šťastný posbíral s Ronem a Hermionou polštáře a narovnali je do kouta. Ron a Hermiona odešli před ním; trochu se zdržoval, protože Cho tam ještě pořád byla a on doufal, že dostane „veselé Vánoce“ i od ní.

„Ne, běž napřed,“ slyšel ji říkat své kamarádce Mariettě a jeho srdce nadskočilo tak, že ho měl až v krku.

Předstíral, že urovnává hromadu polštářů. Byl si jist, že už jsou sami a čekal, až začne mluvit. Místo toho uslyšel srdceryvný vzlyk.

Otočil se a uviděl Cho stát uprostřed místnosti s tvářemi zalitými slzami.

„Co-?“

Nevěděl, co má dělat. Jen tak tam stála a tiše plakala.

„Co se děje?“ zeptal se mdle.
Zatřásla hlavou a utřela si oči rukávem.
„Já - promiň,“ řekla. „Já jen... totiž... to všechno, co se učíme... jen by mě... zajímalo, jestli... kdyby to všechno znal... Jestli by byl ještě živý.“
Harryho srdce se zase propadlo zpátky a ještě níž, takže ho teď měl někde v pase. Měl to vědět. Chtěla mluvit o Cedrikovi.
„On to všechno znal,“ řekl těžce, „a byl v tom dobřej, jinak by se nikdy nedostal do středu bludiště. Ale když tě Voldemort chce opravdu zabít, nemáš šanci.“
Při zaslechnutí Voldemortova jména škytla, ale pohledem z Harryho neuhnula.
„Ty jsi přežil, když jsi byl ještě mimino,“ řekla tiše.
„To jo,“ řekl Harry slabě a vykročil ke dveřím. „A netuším proč a neví to ani nikdo jinej, takže to není nic, na co bych měl bejt pyšnej.“
„Ach ne, nechod!“ řekla Cho a už měla zase na krajíčku. „Opravdu mě mrzí, že jsem to takhle pokazila... Nechtěla jsem...“
Znovu se rozvzlykala. Byla velmi hezká i s oteklýma červenýma očima. Harry se cítil opravdu zoufale. Bylo by ho potěšilo prostě „veselé Vánoce“.
„Já vím, že to pro tebe musí být strašné,“ začala a opět si utřela slzy rukávem. „Že tu mluvím o Cedrikovi, když jsi ho viděl zemřít... Předpokládám, že bys na to chtěl prostě zapomenout?“
Harry na to nic neřekl; byla to víceméně pravda, ale cítil, že by bylo bezcitné říci to nahlas.
„Jsi opravdu d-dobry učitel, víš,“ řekla Cho se slabým úsměvem. „Ještě nikdy se mi nepodařilo nikoho omráčit.“
„Díky,“ řekl inteligentně Harry.
Dlouhou chvíli se na sebe jen tak dívali. Harry cítil neodolatelnou touhu co nejrychleji utéci, ale zároveň měl nohy jako vrostlé do podlahy.
„Jmelí,“ řekla Cho tiše a ukázala na strop nad hlavou.
„Jo,“ řekl Harry. V puse měl úplně sucho. „Nejspíš je plné narglů.“
„Co jsou to narglové?“
„Nemám tušení,“ řekl Harry. Popošla blíž. Jeho mozek byl zjevně pod vlivem Omráčení. „Budeš se muset zeptat Bláznivky. Chci říct, Lunny.“
Cho vyloudila komický zvuk mezi vzlykem a zasmáním. Byla teď ještě blíž. Mohl by počítat pihy na jejím nose.
„Já tě mám opravdu ráda, Harry.“
Nebyl schopen myslet. Po těle se mu šířil zvláštní chvějivý pocit, který paralyzoval jeho ruce, nohy i mozek.

Byla až moc blízko. Mohl vidět každou slzu, která se zachytila na jejích řasách...

Hodinu a půl poté se vrátil do společenské místnosti, kde našel Rona a Hermionu na těch nejlepších místech u krbu; jinak už tam skoro nikdo nebyl, téměř všichni se odebrali na kutě. Hermiona psala opravdu dlouhý dopis; už zaplnila polovinu role pergamenu, který visel přes okraj stolu dolů. Ron ležel na rohoži u krbu a snažil se dokončit domácí úkol z proměňování.

„Co tě zdrželo?“ zeptal se, když Harry zapadl do křesla vedle Hermiony.

Harry neodpověděl. Byl v šoku. Jedna jeho polovina chtěla Ronovi a Hermioně ihned vyklopit, co se stalo, zatímco druhá polovina si chtěla odnést to tajemství s sebou do hrobu.

„Jsi v pořádku, Harry?“ zeptala se Hermiona a pohlédla na něj přes svůj brk.

Harry pokrčil rameny. Ve skutečnosti nevěděl, jestli je nebo není. „Co je?“ řekl Ron a nadzvedl se na předloktích, aby na něj lépe viděl. „Co se stalo?“

Harry nevěděl, jak by měl nejlépe začít a ještě pořád si nebyl jist, jestli vůbec chce. Zrovna když se rozhodl být zticha, Hermiona vzala věc do svých rukou.

„Je v tom Cho?“ zeptala se věcně. „Zahnala tě po schůzi do rohu?“

Harry kývl. Ron se zakuckal, ale hned přestal, když se po něm Hermiona koukla.

„A - eh - co chtěla?“ zeptal se lehce škádlivým tónem.

„Ona -“ začal Harry trochu chraptivě; odkašlal si a zkusil to znova. „Ona - eh -“

„Políbila tě?“ zeptala se Hermiona hbitě.

Ron se posadil tak rychle, že si rozlil inkoust po rohoži. Ale ignoroval to a dychtivě zíral na Harryho.

„No?“ pobídl ho.

Harry se podíval na Ronův výraz kombinující zvědavost a pobavenost a pak na Hermionino lehké zamračení a přikývl.

„HA!“

Ron udělal triumfální gesto zařatou pěstí a zasmál se tak drsně, že skupinka plaše se tvářících druháků u okna nadskočila. Na Harryho tváři se rozhostil váhavý úsměv, když viděl, jak se Ron válí na rohoži.

Hermiona mu věnovala krajně znechucený pohled a vrátila se ke svému dopisu.

„No, a?“ řekl konečně Ron a podíval se na Harryho, „jaké to bylo?“

Harry chvíli váhal.

„Mokré,“ odpověděl po pravdě.

Ron udělal zvuk, který mohl vyjadřovat stejně dobře potěšení jako znechucení - nedalo se to poznat.

„Protože brečela,“ pokračoval Harry.

„Ach,“ řekl Ron a jeho úsměv trochu ochabl. „To líbáš tak špatně?“

„To nevím,“ řekl Harry, kterého to předtím nenapadlo a teď mu to začalo dělat starosti. „Možná, že jo.“

„Jistěže ne,“ řekla Hermiona nepřítomně a dál se věnovala dopisu.

„Jak to víš?“ zeptal se jí Ron velmi ostrým tónem.

„Protože Cho teď tráví plácem polovinu dne,“ řekla Hermiona. „Brečí u jídla, na záchodě, všude.“

„Jeden by řekl, že trochu líbání jí zvedne náladu,“ zakřenil se Ron.

„Rone,“ řekla Hermiona povýšeně a namočila brk do inkoustu, „ty jsi ten nejbezcitnější prevít, jakého jsem kdy měla to neštěstí potkat.“

„Co to mělo znamenat?“ ozval se dotčeně Ron. „Kdo by brečel, když ho někdo líbá?“

„Jo,“ řekl trochu zoufale Harry, „kdo?“

Hermiona se na ně soucitně podívala.

„Nechápete, jak se teď Cho cítí?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděli Ron a Harry najednou.

Hermiona si povzdechla a položila brk.

„Tak samozřejmě cítí smutek, protože Cedrik zemřel. Pak se také dá předpokládat, že se cítí zmatená, protože měla ráda Cedrika a teď má ráda Harryho a nemůže přijít na to, koho z nich má ráda víc. Také cítí vinu, protože se jí zdá, že když políbí Harryho, pohaní Cedrikovu památku a také si dělá starosti, co by o ní řekli ostatní, kdyby začala chodit s Harrym. A nejspíš si ani není jistá, co vlastně k Harrymu cítí, protože koneckonců on byl ten poslední, kdo byl s Cedrikem před jeho smrtí, takže je to celé pomíchané a velmi bolestivé. Jo, a ještě se bojí, že ji vyhodí z havraspárského famfrpálového týmu, protože tak špatně létala.“

Když skončila, rozhostilo se omráčené ticho a pak Ron řekl: „Tohle všechno nemůže jeden člověk cítit najednou, explodoval byl.“

„To, že tvá škála emocí je stejně široká jako u čajové lžičky neznamená, že to platí pro všechny,“ řekla Hermiona sprostě a zvedla brk.

„Ale ona začala,“ řekl Harry. „Já bych ne - ona prostě tak nějak ke mně přišla - a najednou mi brečela na rameni - nevěděl jsem, co mám dělat -“

„Nic si nevyčítej, kamaráde,“ řekl Ron, kterého jen ta představa vyděsila.

„Stačilo být na ni prostě hodný,“ řekla Hermiona, „ale to jsi byl, vidíš?“

„No,“ řekl Harry a tváře se mu začínaly zahřívát, „tak nějak jsem ji - trochu poplácal po zádech.“

Hermiona vypadala, že se vši silou snaží neobrátit oči v sloup.

„Ale myslím, že to mohlo být horší,“ řekla po chvíli, „uvidíš se s ní zase?“

„To každopádně budu muset, ne?“ řekl Harry. „Na setkání BA, ne?“

„Ty víš, co myslím,“ řekla netrpělivě Hermiona.

Harry nic neříkal. Hermionina slova před ním otevřela celou řadu děsivých možností. Snažil se představit si, jak jde někam s Cho - nejspíš do Prasinek - a je s ní sám několik hodin. No samozřejmě, že bude očekávat, že ji někam pozve, po tom, co se stalo... Z té myšlenky se mu bolestivě sevřel žaludek.

„Ale,“ ozval se jakoby z dálky Hermionin hlas; už zase byla ponořená do svého dopisu, „budeš mít spoustu příležitostí se jí zeptat.“

„A co když s ní nikam jít nechce?“ řekl Ron, který pozoroval Harryho s neobvykle bystrým výrazem ve tváři.

„Nebud' hloupej,“ řekla Hermiona, „Harry už ji má rád dlouho, vidíš, Harry?“

Neodpovídal. Ano, měl Cho rád už dlouho, ale vždycky, když si představoval jejich společné chvíle, byla v nich dobře se bavící Cho a ne Cho plačící na jeho rameni.

„A komu že to píšeš ten román?“ obrátil Ron svou pozornost k Hermioně a snažil se přechýst kousek pergamenu, který už lezl po podlaze. Hermiona ho vytáhla nahoru.

„Viktorovi.“

„Krumovi?“

„Kolik dalších Viktorů známe?“

Ron neřekl nic, ale tvářil se znechuceně. Dalších dvacet minut seděli v tichu, Ron dokončil esej z proměňování, doprovázejí to mnoha netrpělivými zvuky a škrtáním, Hermiona se dostala na samý konec pergamenu, zarolovala ho a pečlivě zapečetila a Harry zíral do ohně a víc než kdy jindy si přál, aby se objevila Siriusova hlava a dala mu nějakou radu ohledně děvčat. Ale oheň postupně vyhasínal, až se i žhavé uhlíky proměnily v popel a když se Harry rozhlédl, zjistil, že už jsou ve společenské místnosti zase sami.

„Tak dobrou,“ zívla Hermiona a odebrala se do dívčích pokojů.

„Co na Krumovi vidíš?“ ptal se Ron, když s Harrym stoupali po schodech ke svému pokojům.

„No,“ popřemýšlel Harry, „tak předně je starší... Je to mezinárodně známý hráč famfrpálu...“

„Jistě, ale kromě toho,“ řekl Ron nazlobeně, „je to mrzutej trouba, ne?“

„Trochu mrzutej, to jo,“ řekl Harry, který stále myslel na Cho.

V tichosti se převlékli do pyžama; Dean, Seamus a Neville už spali. Harry odložil brýle, vlezl si do postele, ale závěsy nezatahl; místo toho pozoroval kousek hvězdnaté oblohy, viditelné Nevillovým oknem. Kdyby jen včera touto dobou věděl, že o čtyřiaadvacet hodin později políbí Cho Changovou...

„Dobrou,“ zabručel Ron.

„Dobrou,“ řekl Harry.

Možná příště... Jestli bude nějaké příště... Už bude trochu šťastnější. Měl ji pozvat někam ven; možná to čekala a teď se na něj opravdu zlobí... Nebo taky leží v posteli a pláče pro Cedrika? Nevěděl, co si o tom má myslet. Hermionino vysvětlení to spíš zkomplikovalo, než aby mu v něčem pomohlo.

Tohle by nás tu měli učit, přemýšlel a obrátil se na bok, jak to vypadá v dívčí hlavě... Bylo by to užitečnější než jasnovidectví...

Neville ze spánku zafuněl; venku zahoukala sova.

Harrymu se zdálo, že je zpátky v místnosti, kde probíhají setkání BA. Cho ho obviňovala, že ji tam vlákal pod falešnými sliby; říkala, že jí slíbil stopadesát kartiček z čokoládových žabek, když přijde. Harry protestoval... Cho vykřikla: „*Cedrik mi dal spoustu kartiček, podívej!*“ A vytáhla zpod hábitu hrsti kartiček a vyhodila je do vzduchu. Pak se proměnila v Hermionu a řekla: „*Ty jsi jí to slíbil, Harry... Měl bys jí raději dát něco jiného... Co třeba tvůj Kulový blesk?*“ A Harry se bránil, že nemůže dát Cho svého Kulového bleska, protože ho má Umbridgová a celé je to nesmysl, on přišel jen rozvěsit po místnosti ozdoby ve tvaru Dobbyho hlavy...

Pak se sen změnil...

Cítil, že jeho tělo je klidné, silné a pružné. Prokluzoval mezi lesknoucími se kovovými tyčemi, podél temného studeného kamene... Ležel na podlaze a klouzal po břiše... Byla tma, ale i tak viděl předměty kolem sebe, zářily podivnými vibrujícími barvami... Otočil hlavu... Na první pohled byla chodba prázdná... Ale... Na podlaze před ním seděl muž, tvář mu padala na rameno, jeho obrys zářil do tmy...

Harry vystrčil jazyk... Cítil ve vzduchu mužův pach... Byl živý, ale nehýbal se... Seděl přede dveřmi na konci chodby... Harry toužil ho kousnout... Ale ovládl se... Měl na práci důležitější věci... Ale muž se pohnul... S jeho nohou spadl stříbrný plášť, jak rychle vyskočil; a Harry viděl jeho vibrující rozmazaný obrys přímo nad sebou, viděl vytaženou hůlku... Neměl na vybranou... Napřímil se a ťal jednou, dvakrát, třikrát, jeho špičaté zuby se nořily do masa, cítil praskat mužova žebra, jeho teplou krev...

Muž ječel bolestí; pak ztichl... Upadl na zeď za sebou... Po podlaze stříkala krev...

Čelo ho strašlivě bolelo... Měl pocit, že mu praskne...

„Harry! HARRY!“

Otevřel oči. Celé tělo mu pokrýval ledový pot; pokrývky měl omotané kolem sebe jako svěrací kazajku; měl pocit, jako by mu na čelo přitiskli do běla rozžhavený pohrabáč.

„Harry!“

Ron stál nad ním a vypadal opravdu vyděšeně. U nohou postele stály další postavy. Harry se chytil za hlavu; bolest byla nesnesitelná... Nahnul se přes okraj postele a zvracel.

„Je opravdu nemocný,“ řekl polekaný hlas. „Neměli bychom někoho zavolat?“

„Harry! Harry!“

Musel to říci Ronovi, bylo velmi důležité, aby mu to řekl... Harry se posadil, lapaje po dechu, odhodlán nezačít zase zvracet, i když bolest byla přímo oslepující.

„Tvůj táta,“ řekl a těžce oddychoval, „tvůj táta... Byl napaden...“

„Co?“ nechápal Ron.

„Tvůj táta! Je pokousaný, je to vážný, všude byla krev...“

„Jdu pro pomoc,“ řekl ten samý vylekaný hlas a Harry slyšel, jak někdo běží z pokoje ven.

„Harry, kamaráde,“ řekl Ron nejistě, „to... To se ti jen něco zdálo...“

„Ne!“ řekl Harry zuřivě; Ron musel porozumět.

„To nebyl sen... Ne obyčejný sen... Byl jsem tam, viděl jsem to... Udělal jsem to...“

Slyšel, jak si Seamus s Deanem něco šeptají, ale nevěnoval tomu pozornost. Bolest v čele pomalu polevovala, ovšem stále se potil a třásl jako v horečce. Znovu se pozvracel a Ron uskočil dozadu.

„Harry, tobě není dobře,“ zapípal, „Neville šel pro pomoc.“

„Nic mi není!“ zakuckal Harry, utřel si pusou rukávem a nekontrolovatelně se roztřásl. „Mně nic není, měl by ses bát o tátu - musíme zjistit, kde je - strašně krvácí - byl jsem - obrovský had.“

Chtěl vylézt z postele, ale Ron ho zamáčkl zpátky; Dean a Seamus si pořád špitali. Jestli uplynula jedna minuta nebo deset Harry nevěděl; prostě tam seděl a třásl se a cítil, jak se bolest z jizvy pomalu vytrácí... Pak zaslechl na schodech kroky a Nevillův hlas:

„Tady, profesorko.“

Profesorka McGonagallová v kostkovaných šatech přispěchala do pokoje, brýle měla nakřivo posazené na kostnatém nose.

„Co se děje, Pottere? Kde to bolí?“

Ještě nikdy nebyl tak potěšený, že ji vidí; to bylo přesně to, co potřeboval, člena Fénixova řádu, ne někoho, kdo mu bude předepisovat neúčinné lektvary.

„Ronův táta,“ řekl a posadil se. „Napadl ho had a je to vážné, viděl jsem to.“

„Co tím myslíte, že jste to viděl?“ zeptala se profesorka McGonagallová a svráštla tmavé obočí.

„Já nevím... Spal jsem a pak jsem tam byl...“

„Tedy se vám to zdálo?“

„Ne!“ rozčílil se Harry; copak to nikdo z nich nechápe? „Nejdřív se mi zdálo o něčem úplně jiném, taková hloupost... A pak to tohle přerušilo. Byla tu skutečnost, ne představa. Pan Weasley spal na podlaze a napadl ho obrovský had, byla tam spousta krve, upadl, někdo musí zjistit, kde je...“

Profesorka McGonagallová na něj zírala skrze nakloněné brýle, jako kdyby ji to, co vidí, děsilo.

„Já nelžu, já nejsem blázen!“ řekl Harry a už skoro křičel. „Říkám vám, viděl jsem to!“

„Já vám věřím, Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová stručně. „Vezměte si hábit - půjdeme za ředitelem.“

— KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ —

Nemocnice svatého Munga pro kouzelnické choroby a úrazy

Harrymu se tak ulevilo, že ho brala vážně, že okamžitě vyskočil z postele, oblékl si župan a nasadil si brýle.

„Weasley, měl byste jít s námi“, řekla profesorka McGonagallová.

Následovali jí kolem mlčícího Nevilla, Deana a Seamuse, ven z ložnice, po točitých schodech dolů do společenské místnosti, skrz otvor v portrétu a dál chodbou, osvětlenou měsíční září. Harrymu připadalo, že ta panika, kterou cítil uvnitř, ho každou chvíli pohltí; chtělo se mu křičet, běžet za Brumbálem; zatímco tak klidně procházeli chodbou pan Weasley krvácel, a co když ty dlouhé špičaté zuby (Harry se zoufale snažil neříkat si „moje zuby“) byly jedovaté? Prošli kolem paní Norrisové, která na ně obrátila svoje oči jako lampy a slabě zasyčela, ale profesorka McGonagallová řekla „Jedeš!“. Paní Norrisová se odplížila do stínu, a za pár minut už stáli před kamenným chrličem strážícím vchod do Brumbálovy pracovny.

„Šumivá bzučivka“, řekla profesorka McGonagallová.

Chrlič ožil a uskočil stranou; stěna za ním se rozestoupila a odhalila točité kamenné schodiště stoupající nepřetržitě vzhůru. Vystoupili na schody; stěna za nimi se s bouchnutím zavřela a všichni tři se teď pohybovali ve spirále nahoru, až uviděli lesklé dubové dveře s mosazným klepadlem v podobě okřídleného lva.

I když už bylo po půlnoci, zevnitř z pracovny bylo slyšet brebentění. Znělo to, jakoby Brumbál právě bavil alespoň tucet lidí.

Profesorka McGonagallová zaklepala a hlasy ustaly tak náhle, jakoby je někdo odpojil. Dveře se samy otevřeli a profesorka je vedla dovnitř.

Místnost byla zešeřelá; ty podivné stříbrné nástroje, které obvykle bzučely a vycházely z nich obláčky kouře, teď stály na stolcích klidně a tiše; bývalí ředitelé a ředitelky podřimovali ve svých rámech. Za dveřmi seděl na svém bidýlku nádherný rudozlatý pták a podřimoval s hlavou pod křídlem.

„Oh, to jste vy, profesorko McGonagallová...a...oh.“

Brumbál seděl na židli s vysokým opěradlem za svým stolem; teď se naklonil dopředu, do světla svíčky, ozařující papíry před ním. Měl na sobě nádherně vyšívaný nachově-zlatý plášť a pod ním sněhově bílou noční košili, ale vypadal úplně vzhůru a jeho pronikavé modré oči se teď upřeně dívali na profesorku McGonagallovou.

„Profesore Brumbále, Potter měl...no, noční mûru,“ řekla profesorka. „Říká, že...“

„Nebyla to noční mûra,“ odvětil Harry rychle.

Profesorka se lehce zamračila a podívala se na Harryho.

„Dobře, dobře, Pottere, tak to tedy řekněte panu řediteli.“

„Já...no, spal jsem...“ začal Harry a i přes jeho zděšení a touhu aby ho Brumbál pochopil ho trochu popudilo, že ředitel se na něj vůbec nedíval, ale zkoumal svoje prsty. „Ale nebyl to obyčejný sen...bylo to skutečné...viděl jsem jak se to stalo...“ zhluboka se nadechl „Ronův tatínek – pan Weasley – byl napaden obrovským hadem.“

Jakoby slyšel ve vzduchu ozvěnu slov, která právě vyslovil; zněly hloupě, téměř komicky. Nastala pauza, ve které se Brumbál znovu opřel ve své židli a zíral zamyšleně na strop. Ron, bledý a šokovaný, přesunul svůj pohled z Harryho na Brumbála.

„Jak jsi to viděl?“ zeptal se Brumbál tiše, pořád se na Harryho nedíval.

„Já...já nevím“ odpověděl, skoro vztekle – co na tom záleželo? „Uvnitř mojí hlavy, předpokládám...“

„Špatně jsi mě pochopil“ řekl Brumbál tím klidným tónem. „Chci říct – ehm – kde jsi byl, když jsi viděl ten útok? Stál jsi vedle oběti? Nebo možná někde jinde a díval ses na to odněkud seshora?“

To byla tak zvědavá otázka, že Harry zůstal na Brumbála zírat; jakoby Brumbál věděl...

„Já jsem byl ten had“ řekl. „Viděl jsem to všechno z pohledu toho hada.“

Chvilí vůbec nikdo nepromluvil, a potom se Brumbál, dívající se teď na stále bledého Rona, zeptal novým, ostřejším hlasem „Je Artur vážně zraněn?“

„Ano“ řekl Harry důrazně – proč byli všichni tak pomalí a nic nedělali, nechápali snad, jak moc člověk krvácí, když ho probodnou takhle dlouhé zuby? A proč mu Brumbál nemohl prokázat tu laskavost a podívat se na něj?

Ale Brumbál se postavil, tak rychle, až Harry vyskočil, a obrátil se na jeden z portrétů, visících skoro u stropu. „Everarde?“ zavolal ostře. „A ty také, Dilys!“

Sinalý kouzelník s krátkou černou ofinkou a postarší čarodějka s dlouhými stříbrnými kadeřemi na obraze hned vedle, kteří vypadali že jsou zabrání do nejhlubšího spánku, okamžitě otevřeli oči.

„Poslouchali jste?“ zeptal se Brumbál.

Kouzelník kývnul hlavou, čarodějka odpověděla „Samozřejmě.“

„Ten muž má rudé vlasy a brýle,“ řekl Brumbál. „Everarde, musíš spustit poplach, musí ho najít ti správní lidé...“

Oba přikývli a vyběhli ze svých rámců, ale místo aby se objevili v rámech svých sousedů (jak bylo v Bradavicích zvykem) oba úplně zmizeli. V jednom rámu teď bylo jen pozadí v podobě tmavého závěsu, ve druhém krásné křeslo s koženými opěrkami. Harry si všimnul, že většina ostatních ředitelů a ředite-

lek, ač celkem přesvědčivě pochrupkávali, teď po něm házela zpoza očních víček kradmé pohledy, a najednou pochopil, kdo tu mluvil když klepali.

„Everard a Dilys byli dva z nejproslulejších bradavických ředitelů,“ vysvětloval Brumbál, zatímco se mihnul kolem Harryho, Rona a profesorky McGonagallové a zastavil se u onoho krásného ptáka, spícího na svém bidýlku u dveří. „Jsou tak slavní, že oba mají portréty i v jiných důležitých kouzelnických institucích. Protože můžou bez problémů procházet svými vlastními obrazy, můžou nám sdělit, co se jinde děje...“

„Ale pan Weasley může být kdekoliv!“ odvětil Harry.

„Prosím posadte se, všichni tři,“ řekl Brumbál, jakoby Harry vůbec nepromluvil. „Everard a Dilys se vrátí až za pár minut. Profesorko McGonagallová, kdybyste mohla pořídit křesla navíc.“

Profesorka McGonagallová vytáhla z kapsy svého pláště hůlku a zamávala s ní; v tu chvíli se před nimi objevila tři dřevěná křesla, úplně jiná, než ta pohodlná křesílka s opěrkami, která vyčaroval Brumbál na Harryho slyšení. Harry se posadil a přes rameno sledoval Brumbála; ten teď jedním prstem hladil Fawkesovu opeřenou zlatou hlavičku. Fénix se okamžitě probudil. Natáhl svou nádhernou hlavu a pozoroval Brumbála bystrými tmavými očima.

„Budeme potřebovat,“ řekl mu Brumbál potichu „varování.“

V tu chvíli se objevil ohnivý záblesk a fénix byl pryč.

Brumbál teď došel k jednomu křehkému stříbrnému přístroji, o jehož funkci neměl Harry nikdy ani ponětí, donesl ho ke svému stolu, sednul si znovu naproti nim a jemně na přístroj poklepal svou hůlkou.

Ten se najednou, s rytmickým cinkáním, probral k životu. Z trubičky na jeho vrchu začaly vycházet drobné obláčky bledého, nazelenalého kouře. Brumbál svažtil čelo a důkladně kouř pozoroval. Po pár vteřinách se z drobných obláčků stal proud kouře, který zhoustl a otáčel se ve vzduchu...z jeho konce vyrostla hadí hlava, která doširoka otevřela ústa. Harryho zajímalo, jestli tím přístroj potvrzuje jeho příběh; podíval se netrpělivě na Brumbála, aby zjistil, jestli je jeho domněnka správná, ale Brumbál se na něj nepodíval.

„Samozřejmě, samozřejmě,“ mumlal si Brumbál pro sebe, pozorujíc proud kouře. Stále nejevil sebemenší známky překvapení. „Ale rozdělen v esenci?“

Harrymu tahle otázka nedávala žádný smysl. Ale had se rozdělil na dva, a oba se otáčeli a vlnili ve vzduchu. Brumbál, s pohledem plným děsivého uspokojení, znovu na přístroj poklepal svou hůlkou; cinkání zpomalilo a nakonec ustalo; hadi zeslábli, proměnili se v beztvárovou mlhu a zmizeli.

Brumbál postavil přístroj zpět na jeho vytáhlý stolek. Harry viděl spoustu bývalých ředitelů jak Brumbála sledují, ale když si všimli, že je Harry pozoruje, začali zase rychle předstírat spánek. Harry se chtěl zeptat, k čemu ten po-

divný stříbrný přístroj byl, ale než to mohl udělat, z nejvyšší části stěny po jeho pravici se ozvala rána; Everard byl zpět ve svém rámu a lapal po dechu.

„Brumbále!“

„Co pro mě máš?“ zeptal se Brumbál.

„Křičel jsem, dokud někdo nepřiběhl,“ odpověděl čaroděj a utíral si čelo do závěsu za ním. „Řekl jsem jim, že jsem slyšel, jak se v přízemí něco hýbe – nebyli si jisti, jestli mi mají věřit, ale šli to dolů zkontrolovat – víš, že dole nejsou žádné portréty, ze kterých bych se mohl podívat. Každopádně za pár minut ho vyneslí. Nevypadal dobře, byl celý od krve, utíkal jsem do portrétu Elfridy Craggové, abych měl dobrý výhled, když odcházel.“

„Dobře,“ řekl Brumbál, zatímco se Ron otřásl. „Řekl bych, že Dilys ho uvidí přijíždět...“

A chvíli na to se ta čarodějka se stříbrnými kadeřemi také vrátila do svého rámu; sesunula se, kašlajíc, do svého křesla a řekla „Ano, Brumbále, vzali ho ke svatému Mungovi...nesli ho kolem mého portrétu...vypadal zle...“

„Děkuji vám,“ řekl Brumbál a podíval se na profesorku McGonagallovou.

„Minervo, potřebuji abyste šla vzbudit ostatní Weasleyovic děti.

„Samozřejmě.“

Profesorka McGonagallová se rychle rozběhla ke dveřím. Harry se letmo podíval na Rona, který vypadal hrozně vyděšeně.

„A Brumbále – co Molly?“ zeptala se profesorka McGonagallová, stojích u dveří.

„To bude práce pro Fawkesa, až dokončí hlídku,“ odpověděl Brumbál. „Ale Molly to už nejspíš bude vědět...ty její úžasné hodiny...“

Harry věděl, že Brumbál mluví o hodinách, které neoznamovaly čas, ale kde a v jaké situaci se zrovna nacházejí členové Weasleyovic rodiny, a s bolestným bodnutím si uvědomil, že ručička pana Weasleyho musí momentálně ukazovat na *smrtelné nebezpečí*. Ale bylo už velmi pozdě; paní Weasleyová se teď určitě nedívala na hodiny, ale spala. Harryho zamrazilo, když si vzpomněl na toho bubáka, který se proměnil v mrtvé tělo pana Weasleyho, brýle nakřivo, krev stékající po jeho tváři...ale pan Weasley neumře...nemůže...

Brumbál se teď prohraboval ve skřínce za Harrym a Ronem. Vyndal z ní zčernalou starou konvici a postavil jí opatrně na svůj stůl. Zvedl svoji hůlku a zamumlal „*Portus!*“ Konvice se chvíli chvěla a pak zazářila podivným modrým světlem. Nakonec se znovu zachvěla a znehybněla, černá jako předtím.

Brumbál přešel k dalšímu portrétu; tentokrát to byl moudře vypadající kouzelník se zašpičatělým plnovousem, oblečený ve zmijozelských barvách, zelené a stříbrné, který podle všeho spal tak hluboce, že rozhodně nemohl slyšet Brumbálův hlas, když se ho pokoušel probudit.

„Phineasi. *Phineasi*.“

Lidé v obrazech okolo místnosti už se nenamáhalí předstírat spánek; přeskakovali do těch obrazů, ze kterých bylo lépe vidět co se děje; a když onen moudře vypadající kouzelník nadále simuloval, že spí, někteří z nich začali také volat jeho jméno.

„Phineasi. *Phineasi*. PHINEASI!“

Kouzelník už nemohl déle předstírat, že spí; teatrálně sebou škubnul a otevřel doširoka oči.

„Někdo mě volal?“

„Potřebuji, abys znovu navštívil svůj druhý obraz, Phineasi,“ řekl Brumbál. „Mám další vzkaz.“

„Navštívit můj druhý obraz?“ zeptal se kouzelník vysokým hlasem (jeho oči putovali po místnosti a zastavili se u Harryho). „Ne, Brumbále, jsem dnes v noci příliš unaven.“

Něco v jeho hlase bylo Harrymu povědomé, kde ho jenom slyšel? Ale než se nad tím vůbec stačil zamyslet, ostatní obrazy propukly v bouři protestů.

„Taková nekázeň!“ burácel obtloustlý kouzelník s červeným nosem a máchal pěstičkami. „Zanedbávání povinností!“

„Jsme čestně zavázáni poskytnout služby současnému řediteli Bradavic!“ vrískal chabě vypadající kouzelník, kterého Harry poznal; Brumbálův předchůdce, Armando Dippet. „Hanba na tebe, Phineasi!“

„Mám ho přesvědčit, Brumbále?“ volala bystře vyhlížející čarodějka, zvedající neobvykle tlustou hůlku, která vypadala skoro jako březový prut.

„Oh, dobře, *dobře*,“ řekl Phineas, pozorujíc hůlku s menšími obavami. „Jenom jsem myslel, že už asi zničil můj portrét, koneckonců zbavil se už skoro celé rodiny...“

„Sirius ví, že nemá ničit tvůj portrét,“ odpověděl Brumbál a Harry náhle pochopil, kde předtím slyšel Phineasův hlas; vycházel ze zdánlivě prázdného portrétu v jeho ložnici na Grimmauldově náměstí. „Předej mu vzkaz, že Artur Weasley byl vážně zraněn a že jeho žena, děti a Harry Potter za chvíli dorazí do jeho domu, rozumíš?“

„Artur Weasley zraněn, žena, děti a Harry Potter zůstanou v jeho domě,“ opakoval Phineas znuděným hlasem. „Ano, ano...dobře...“

Naklonil se k okraji rámu a zmizel přesně ve chvíli, kdy se dveře pracovny znovu otevřely. Fred, George a Ginny byli doprovázeni profesorkou McGonagallovou; všichni tři, dosud v pyžamech, vypadali zmateně a šokovaně.

„Harry, co se děje?“ zeptala se Ginny vyděšeně. „Paní profesorka říká, že jsi viděl, jak byl tatínek zraněn...“

„Váš otec byl zraněn při výkonu práce pro řád fénixe,“ řekl Brumbál než mohl Harry promluvit. „Odvezli ho do nemocnice svatého Munga pro kouzelníci-“

ké choroby a úrazy. Posílám vás zpátky do Siriusova domu, který je nemocnici mnohem blíže než Doupě; setkáte se tam s vaší matkou.“

„Jak se tam dostaneme?“ zeptal se Fred, který vypadal otřeseně. „Letaxem?“

„Ne,“ odpověděl Brumbál, „letaxem to teď není bezpečné, síť je sledována. Vezmete si Přenášedlo,“ a ukázal na starou konvici, která stála klidně na jeho stole. „Musíme ale počkat, až se vrátí Phineas Nigellus, chci si být jist, že vás tam můžu poslat...“

Uprostřed místnosti se najednou zablýsklo, na chvíli se objevil plamen, ze kterého vypadlo jedno zlaté pírkó a pomalu se snášelo k zemi.

„Fawkesovo varování,“ řekl Brumbál a zachytil pírkó než dopadlo na zem. „Profesorka Umbridgová už ví, že nejste v postelích...Minervo, zbavte se jí...řekněte jí cokoliv...“

Profesorka McGonagallová byla v mžiku pryč.

„Říká, že mu bude potěšením,“ řekl znuděný hlas za Brumbálem; kouzelník jménem Phineas se vrátil do svého rámu, před zmižozelskou vlnku. „Můj prapra vnuk měl vždy podivný vkus pokud jde o hosty.“

„Tak pojďte sem,“ obrátil se Brumbál na Harryho a Weasleyovi, „a rychle, než se k nám přidá někdo další.“

Harry a ostatní se shromáždili okolo Brumbálova stolu.

„Už jste Přenášedlem cestovali, že?“ zeptal se Brumbál a všichni kývli; natáhali ruce aby se mohli dotknout zčernalé konvice. „Dobře, takže na tři...raz...dva...“

Stalo se to ve zlomku vteřiny: v tom kratičkém okamžiku, než Brumbál řekl „tři“ se na něj Harry podíval – stáli velice blízko u sebe – a Brumbálův jasný modrý pohled se z Přenášedla obrátil na Harryho.

Jeho jizva se z ničeho nic rozpálila do běla, skoro jakoby se otevřela stará rána – rostl v něm nezvaný, nechtěný, ale děsivě silný pocit nenávisti, a v tu chvíli nechtěl nic jiného než zaútočit – kousat – zaklesnout svoje zuby do muže, který stál před ním...

„...tři.“

Harry cítil silné trhnutí za pupíkem, zem zmizela z dohledu, ruku měl přilepenou ke konvici; narážel do ostatních, zatímco se řítily vpřed v reji barev a náporu větru, konvice je táhla za sebou...až najednou přistál na zemi, tak tvrdě, že se mu podlomila kolena, konvice s řinčením spadla vedle něj a velmi blízko prohlásil jakýsi hlas:

„Zase zpátky, zrádcovní fakaní. Je to pravda, že váš otec umírá?“

„Ven!“ zařval druhý hlas.

Harry se vyškřábal na nohy a rozhlédl se; přistáli ve ztemnělé kuchyni v čísle dvanáct na Grimmauldově náměstí. Jediné dva zdroje světla byl oheň v krbu a svíčka osvětlující zbytky večeře pro jednu osobu. Pišta se plížil z kuchy-

ně do haly a zlomyslně se po nich ohlížel, zatímco si povytahoval svou bederní roušku. Sirius spěchal k nim a úzkostně je pozoroval. Byl neoholený, na sobě oblečení na den a byl cítit tak trochu jako Mundungus.

„Co se děje?“ ptal se zatímco pomáhal Ginny vstát. „Phineas Nigellus říkal, že Artur byl vážně zraněn...“

„Zeptej se Harryho,“ odpověděl mu Fred.

„Jo, taky bych si to rád poslechnul,“ dodal George.

Dvojčata spolu s Ginny se na něj dívala. Pištovy kroky se zastavily někde v púlce schodů.

„Bylo to...“ začal Harry; tohle bylo ještě horší než vyprávět to McGonagallové a Brumbálovi. „Měl jsem – něco jako – vizi...“

A popsal jim co viděl, i když ten příběh podal tak, jakoby útok pozoroval odněkud odvedle a ne přímo očima hada. Ron, stále hrozně bledý, se na něj krátce podíval, ale nic neřekl. Když Harry skončil, Fred, George a Ginny na něj stále zírali. Harry si nebyl jistý, jestli si to jenom představuje nebo ne, ale měl pocit, že v jejich pohledech bylo cosi obviňujícího. Jestli ho hodlají obviňovat jenom proto, že ten útok viděl, byl rád, že jim neřekl, že *on* byl ten had.

„Je tu mamka?“ zeptal se Fred a otočil se na Siriuse.

„Asi ještě ani neví co se stalo. Nejdůležitější bylo dostat vás sem, než mohla zasáhnout Umbridgová. Myslím, že Brumbál bude Molly co nevidět informovat.“

„Musíme se dostat ke svatému Mungovi,“ řekla Ginny naléhavě. Podívala se na své bratry; všichni byli samozřejmě ještě v pyžamech. „Siriusi, můžeš nám půjčit pláště nebo něco?“

„Vydržte, nemůžete jenom tak vystartovat ke svatému Mungovi!“

„Samozřejmě že můžeme, když budeme chtít!“ vykřikl Fred, na tváři zatvrzelý výraz. „Je to náš táta!“

„A jak vysvětlíte, že jste věděli, že Artur byl zraněn, ještě předtím, než to nemocnice vůbec sdělila jeho ženě?“

„Co na tom záleží?“ odpověděl George rozčileně.

„No na tom teda rozhodně záleží, protože nechceme poutat pozornost k faktu, že Harry má vize o tom, co se děje stovky mil daleko!“ řekl Sirius vztekle. „Máte vůbec ponětí, jak by s takovou informací naložilo ministerstvo?“

Fred a George se na něj podívali tak, jakoby je nic nemohlo zajímat mín. Ron byl stále bledý a mlčel.

Ginny řekla „no, mohl nám to přece říct někdo jiný...mohli jsme to slyšet od někoho jiného, ne od Harryho...“

„Jako od koho?“ odvětil Sirius netrpělivě. „Podívejte, váš táta byl zraněn když plnil svojí povinnost vůči Řádu, a všechno je to už dost podezřelé i bez to-

ho, aby jeho děti věděli, že byl zraněn, pár vteřin po tom co se to stalo. Mohli byste zničit to, o co se Řád...“

„Nám je nějaký Řád ukradený!“ zařval Fred.

„Je to náš táta, kdo umírá!“ přidal se George.

„Váš táta věděl do čeho se pouští a rozhodně by vám nepoděkoval, že jste zničili o co se Řád snažil!“ křičel Sirius, stejně vztekle jako oni. „Tak to prostě je – proto taky nejste v Řádu – vy totiž nechápete – že jsou věci pro které stojí za to zemřít!“

„To se ti snadno říká, když dřepíš tady!“ křičel Fred. „Nepřipadá mi že TY riskuješ krk!“

Ta troška barvy, která ještě zůstávala na Siriusově tváři, se teď vypařila. Chvilí to vypadalo skoro jakoby chtěl Freda udušit, ale když promluvil, jeho hlas byl klidný a rozhodný.

„Vím, že je to těžké, ale musíme se teď všichni chovat, jakoby jsme ještě nic nevěděli. Musíme zůstat pohromadě, alespoň do doby, než nám vaše matka dá nějakou zprávu, dobře?“

Fred a George pořád vypadali pobouřeně. Ginny ale udělala pár kroků k nejbližší židli a sesunula se na ní. Harry se podíval na Rona, který udělal legrační pohyb, něco mezi kývnutím hlavou a pokrčením rameny, a taky se posadil. Dvojčata ještě chvíli pozorovala Siriuse a pak se usadila po obou stranách Ginny.

„Tak je to správně,“ řekl Sirius směle. „Pojďme...pojdme si všichni dát něco k pití, zatímco budeme čekat. *Accio máslový ležák!*“

Zvedl hůlku a ze spíže k nim přiletělo půl tuctu lahví, sjeli po stole, mezi zbytky Siriusova jídla a zastavili se před nimi. Všichni se napili, a za chvíli byly jedinými zvuky v kuchyni praskání ohně v krbu a bouchání lahví o stůl.

Harry pil jenom proto, aby měl co dělat s rukama. Uvnitř cítil hrozný, palčivý pocit viny. Kdyby nebylo jeho, nebyli by tady, ještě by všichni spali ve svých postelích. A bylo k ničemu říkat si, že tím, že spustil poplach se postaral, aby pana Weasleyho našli, protože to byl přece *on sám*, kdo na něj zaútočil.

Nebuď blázen, vždyť ani nemáš ty hrozné dlouhé špičaté zuby, říkal si a snažil se zůstat klidný, i když ruka svírající máslový ležák se mu třásla, *ležel jsi v posteli, na nikoho jsi neútočil...*

Ale potom...co se to stalo v Brumbálově pracovně, ptal se sám sebe, *cítil jsem jako bych chtěl zaútočit i na Brumbála...*

Položil láhev o něco silněji než měl v úmyslu a ležák se rozlil po stole. Nikdo si toho nevšimnul. Najednou špinavé nádoby před nimi osvítil ohnivý záblesk, a ve chvíli kdy šokovaně vykřikli, na stůl dopadl srolovaný kus pergamentu, doprovázený jedním zlatým ocasním perem.

„Fawkes!“ vykřikl Sirius a chňapl po pergamentu. „Tohle není Brumbálovo písmo, musí to být vzkaz od vaší matky...tady...“

Podal pergamen Georgovi, ten ho roztrhl a četla nahlas: *Táta je ještě naživu. Právě se chystám ke svatému Mungovi. Zůstaňte kde jste. Dám vám vědět co se děje hned jak budu moct. Máma.*

George se rozhlédl okolo stolu.

„Ještě naživu,“ řekl pomalu. „Ale to zní jako kdyby...“

Nemusel tu větu dokončovat. I Harrymu to znělo, jako kdyby se pan Weasley pořád nacházel někde mezi životem a smrtí. Ron, stále neobyčejně bledý, se díval na druhou stranu matčina dopisu, jakoby čekal, že tam uvidí slova, která ho utěší. Fred vytrhl pergamen Georgovi z ruky, sám si ho přečetl a podíval se na Harryho, který cítil, jak se mu ruka na máslovém ležáku zase klepe a sevřel láhev pevněji, aby to přestalo.

Jestli snad Harry někdy zažil delší noc než tuhle, tak si na ni nevzpomínal. Sirius jednu chvíli usoudil, bez valného přesvědčení, že by si měli jít lehnout, ale zhnusené pohledy dvojčat mu byly dostatečnou odpovědí. Většinou jenom tiše seděli, pozorovali knot svíčky, jak klesá stále hlouběji do rozehřátého vosku, občas se napili ležáku; mluvili jenom aby zjistili kolik je hodin, aby se nahlas ptali co se asi děje, a navzájem se ujišťovali, že pokud by se stalo něco zlého, hned by se to dozvěděli, protože pan Weasley dorazil ke svatému Mungovi už před pěkně dlouhou dobou.

Fred začal podřimovat, hlavu nakloněnou k rameni. Ginny byla ve svém křesle stočená jako kočka, ale oči měla otevřené; Harry viděl jak se v nich odráží plameny z krbu. Ron seděl s hlavou v dlaních a bylo nemožné poznat jestli spí nebo je vzhůru. Harry a Sirius po sobě neustále pokukovali, nezvaní hosté pozorující to rodinné neštěstí...a čekali...a čekali...

A potom, podle Ronových hodinek po páté ráno, se rozlétly dveře a do kuchyně vešla paní Weasleyová. Byla hrozně bledá, ale když se na ní podívali, Fred, Ron a Harry vstávajíc ze svých křesel, lehce se na ně usmála.

„Bude v pořádku,“ řekla, hlas slabý únavou. „Teď spí. Později ho půjdeme navštívit. Je s ním Bill, vezme si ráno volno v práci.“

Fred se sesunul zpátky do křesla, s hlavou v dlaních. George a Ginny vstali, rozběhli se k matce a objali jí. Ron se roztřeseně zasmál a hodil do sebe zbytek svého ležáku.

„Snídaně!“ zavolal Sirius vesele a vyskočil ze židle. „Kde je ten mizernej skřet...Pišto! PIŠTO!“

Ale Pišta neodpovídal.

„Oh, to je jedno,“ mumlal Sirius a počítal lidi před sebou. „Takže potřebujeme snídaní pro...počkat...sedm lidí...vejce a slanina, a čaj, taky nějaké topinky...“

Harry mu spěchal pomoci; nechtěl rušit Weasleyovi v jejich štěstí a děsil se okamžiku, kdy po něm paní Weasleyová bude chtít, aby jí převyprávěl svojí vizi. Sotva ale stačil vyndat z kredence pár talířů, paní Weasleyová mu je vytrhla z ruky a objala ho.

„Nevím co by se stalo nebýt tebe, Harry,“ řekla mu tlumeným hlasem. „Nejspíš by tam ležel celé hodiny než by ho někdo našel, ale díky tobě je naživu a Brumbál stihl vymyslet dobrou krycí historku, která vysvětluje proč byl Artur tam kde byl, nedokážeš si představit, do jakých problémů by se jinak dostal, vzpomeň si na chudáka Sturgise...“

Harry tu její vděčnost skoro nemohl snést, ale naštěstí ho brzy pustila a obrátila se na Siriuse, aby mu poděkovala, že se v noci staral o její děti. Sirius řekl, že je rád že mohl pomoci a doufá, že tu všichni zůstanou dokud Artura nepustí z nemocnice.

„Oh Siriusi, jsem ti tak vděčná...v nemocnici mi řekli, že si ho tam nějakou dobu nechají a bylo by skvělé být tak blízko...takže tu asi zůstaneme přes Vánoce.“

„Čím víc nás bude, tím budou veselejší!“ řekl Sirius s takovou upřímností, že se na něj paní Weasleyová usmála, oblékla si zástěru a začala pomáhat se snídaní.

„Siriusi,“ zamumlal Harry; už to nemohl vydržet ani chvíli. „Mohl bys na slovíčko? Ehm...hned?“

Vešel do potměšilé spíže a Sirius ho následoval. Bez nějakých okolků převyprávěl svému kmotrovi každický detail své vize, včetně toho, že *on* byl ten had, který zaútočil na pana Weasleyho.

Když přestal, aby se nadechl, Sirius se zeptal „Řekl jsi o tom Brumbálovi?“

„Ano,“ odpověděl Harry netrpělivě. „Ale neřekl mi co to znamená. Vlastně mi teď už neříká vůbec nic.“

„Jsem si jistý, že by ti to vysvětlil, pokud by šlo o něco, kvůli čemu by sis měl dělat starosti,“ řekl Sirius pevně.

„Ale to není všechno,“ řekl Harry, skoro šeptal. „Siriusi já...já myslím, že začínám šílet. V Brumbálově pracovně, těsně předtím, než jsme použili to Přenášedlo...na pár vteřin jsem si myslel, že jsem had...*cítí* jsem se jako bych byl had – jizva mě začala hrozně bolet, když jsem se na Brumbála podíval – Siriusi, chtěl jsem na něj zaútočit!“

Mohl teď vidět jen kousek Siriusovy tváře; zbytek byl schovaný ve tmě.

„Nejspíš to byl jenom následek té vize,“ řekl Sirius. „Pořád si myslel na ten sen nebo co to bylo a –“

„Tak to nebylo,“ zakroutil Harry hlavou. „Bylo to jakoby uvnitř mě něco rostlo, jakoby uvnitř mě byl *had*.“

„Potřebuješ se prospat,“ řekl Sirius. „Běž si dát snídani, potom jdi do postele a po obědě se můžeš jít s ostatními podívat na Artura. Jsi v šoku, Harry; dáváš si vinu za něco, co jsi jenom viděl, a je *štěstí* že jsi to viděl, protože jinak mohl Artur zemřít. Přestaň si s tím dělat starosti.“

Poplácal Harryho po rameni, vyšel ze spíže a nechal ho tam stát ve tmě.

★

Všichni kromě Harryho zbytek rána prospali. Šel nahoru do ložnice, kterou sdílel s Ronem těch pár posledních týdnů v létě, ale zatímco Ron vlezl do postele a za pár minut spal, Harry zůstal oblečený a opíral se o chladné kovové tyče v hlavě své postele, seděl úmyslně v téhle nepohodlné pozici, rozhodnutý neusnout, vyžděšený z toho, že kdyby usnul, zase by se proměnil v toho hada a vzbudil by se a zjistil že zaútočil na Rona, nebo že se plazil domem za ostatními...

Když se Ron probudil, Harry předstíral jak si užil osvěžující spánek. Jejich kufry dorazily z Bradavic během oběda, takže se na návštěvu svatého Munga mohli obléct jako mudlové. Všichni kromě Harryho vypadali šťastně a vesele žvanili, zatímco se převlékali z hábitů do jeansů a svetrů. Když dorazili Tonksová a Pošuk, aby jim dělali doprovod, všichni je vesele zdravili, smáli se buřince, kterou měl Pošuk nasazenou tak, aby zakryla jeho kouzelné oko, a ujišťovali ho, že Tonksová, jejíž vlasy byly opět křiklavě růžové, bude v metru mnohem nenápadnější.

Tonksovou velice zajímala Harryho vize, což vůbec nebylo téma, které by chtěl probírat.

„Nemáte náhodou v rodině nějakou jasnovideckou krev, že ne?“ vyptávala se zvědavě, zatímco se namačkaní na sebe kodrcali metrem do středu města.

„Ne,“ odpověděl Harry; myslel přitom na profesorku Trelawneyovou a cítil se uraženě.

„Ne,“ řekla Tonksová, „ne, myslím, že to co děláš není přímo předpovídání, že ne? Chci říct, nevidíš budoucnost, ale přítomnost...je to divné, že? Ale každopádně užitečné...“

Harry neodpovídal; naštěstí na příští zastávce, přímo v centru Londýna, už vystupovali, a během toho shonu při vystupování se mezi něj a Tonksovou, která je vedla, dostal Fred a George. Pošuk se belhal na konci skupiny, buřinku nasazenou pořádně nízko a jednou rukou, schovanou mezi knoflíky kabátu, svíral svou hůlku. Harrymu připadalo, že cítí, jak ho Moodyho kouzelné oko pozoruje; aby se vyvaroval dalších otázek o svém snu, zeptal se Pošuka, kde je nemocnice svatého Munga ukrytá.

„Nedaleko odtud,“ vrčel Moody, zatímco vystoupili do chladného větru na široké ulici lemované obchody a nacpané lidmi nakupujícími vánoční dárky.

Postrčil Harryho dopředu a sám se belhal hned za ním; Harry věděl, že jeho oko pod nakloněným kloboukem se rozhlíží všemi směry. „Nebylo lehké najít dobré místo pro nemocnici. Příčná ulice je moc malá a pod zemí, jako ministerstvo, by taky být nemohla – nebylo by to zdravé. Nakonec se jim podařilo získat jednu budovu kousek odsud. Jde o to, že nemocní kouzelníci můžou přijít a zase odejít a jednoduše splynout s davem.“

Chytil Harryho za rameno, aby je neodtáhla skupinka nakupujících, kteří se hnali do obchodu s elektronikou hned vedle.

„Tak jsme tu,“ řekl Moody o chvilku později.

Dorazili k velkému, zastaralému vyhlížejícímu obchodnímu domu; byl postavený s červených cihel a jmenoval se Purge a Dowse, s. r. o. Celé to místo vypadalo uboze; ve výlohách stálo pár figurín s parukami nakřivo a s oblečením aspoň deset let starým. Velké nápisy na zaprášených dveřích hlásily „Zavřeno kvůli obnově“. Harry slyšel jednu ženu, ověšenou plastikovými vánočními taškami, jak říká své přítelkyni „Tady je *vždycky* zavřeno...“

„Fajn,“ řekla Tonksová a pokynula jim k jedné z výloh, ve které nebylo nic kromě obzvlášť ošklivé figuríny, jejíž falešné řasy jí visely u oka a na sobě měla něco jako zelené nylonové dětské šatičky. „Jste připraveni?“

Kývli a seskupili se kolem ní. Moody Harryho znovu rýpnul mezi lopatky, aby ho trochu popohnal a Tonksová se naklonila blíž k té ošklivé figuríně, její dech zapářil sklo. „Hlídači,“ řekla, „přišli jsme navštívit Artura Weasleyho.“

Harry si říkal jak Tonksová chce aby ji figurína slyšela přes to sklo, když mluví tak potichu, se všemi těmi autobusy dunícími za ní a kraválem, který dělali lidé okolo... Pak si uvědomil, že figuríny přece stejně nemůžou nic slyšet. V tu chvíli ale šokovaně otevřel pusku, protože figurína lehce kývla a pokynula prstem; Tonksová chytila Ginny a paní Weasleyovou za ruce, prošla přímo skrz sklo a zmizela.

Fred, George a Ron vešli dovnitř hned po ní. Harry se letmo rozhlédl po lidech na ulici; nikdo z nich si nevšiml ošklivých výloh Purge a Dowse s.r.o.; a nikdo z nich si očividně nevšiml, že šest osob se právě rozplynulo ve vzduchu přímo před nimi.

„Tak pojd,“ zabručel Moody a znovu Harryho popostrčil; společně prošli něčím, co připomínalo vrstvu studené vody; na druhé straně bylo sucho a teplo.

Po ošklivé figuríně nebo výloze, ve které stála, nebylo ani vidu. Byli v jakési recepci plné lidí; kouzelníci a čarodějky posedávali v řadách na vratkých dřevěných židlích; někteří vypadali naprosto normálně a pročetli stará čísla *Týdeníku čarodějek*, jiní ale vykazovali různá šílená znetvoření, jako například sloní choboty nebo ruce navíc, vyrůstající jim z hrudníků. Nebylo tu o moc větší ticho než venku, protože spousta pacientů vydávala velice osobité zvuky: zpocená čarodějka v první řadě, zuřivě se ovívající *Denním věštcem*, vydávala

jakýsi pisklavý zvuk, zatímco jí z úst vycházela pára; špinavě vyhlížející kouzelník v rohu se rozřinčel jako zvonek pokaždé když se pohnul a s každým zazvoněním se mu hlava rozvibrovala tak strašně, že se musel chytit za uši, aby jí udržel v klidu.

Kouzelníci a čarodějky v citrónově zelených hábitech procházeli mezi řadami, pokládali pacientům otázky a dělali si poznámky do stejných záznamníků, jaký měla Umbridgová. Harry si všimnul, že na prsou mají vyšitý znak – kost zkříženou s hůlkou.

„To jsou doktoři?“ zeptal se potichu Rona.

„Doktoři?“ zeptal se Ron polekaně. „Myslíš jako ti mudlovští cvoci co řezou do lidí? Kdepak, tohle jsou Léčitelé.“

„Tady!“ volala na ně paní Weasleyová doprovázená zvoněním kouzelníka v rohu; následovali jí do fronty čekající před baculatou blondatou čarodějkou, která seděla za stolem s nápisem „Informační přepážka“. Stěna za ní byla pokryta plakáty a nápisy typu: ŠPINAVÉ KOTLÍKY UDĚLAJÍ Z LEKTVARŮ JEDY a I PROTIJED JE K NIČEMU, POKUD NENÍ SCHVÁLEN KVALIFIKOVANÝM LÉČITELEM. Také tam visel velký portrét čarodějky se stříbrnými kadeřemi; nápis pod ním hlásal:

Dilys Derwentová

Léčitelka u svatého Munga 1722 – 1741

Ředitelka Školy čar a kouzel v Bradavicích

1741 – 1768

Dilys je pozorovala, velice důkladně, skoro jakoby je počítala; když Harry zachytil její pohled, lehce na něj mrkla a zmizela ze svého rámu.

Mezitím, na začátku fronty, předváděl mladý kouzelník jakýsi podivný taneček, vyrážel skřeky bolesti a zároveň se snažil čarodějce za přepážkou vysvětlit, co ho trápí.

To tyhle – au – boty od mého bratra – au – žerou mi – AU – nohy – někdo na ně musel použít – AAU – nějaké zaklínadlo – a já je nemůžu – AAAAU – zout.“ Přeskakoval z jedné nohy na druhou jakoby tancoval na horkých uhlících.

„Brání vám snad ty boty ve čtení?“ zeptala se ho čarodějka popuzeně a ukázala na velký nápis nalevo od jejího stolu. „Musíte do čtvrtého patra, Škody způsobené kouzly, což je taky napsáno na průvodci. Další!“

Když kouzelník vyskákal a vykulhal z řady, Weasleyovi popošli o pár kroků a Harry si tak mohl přečíst, co se psalo na průvodci:

NEHODY .....Přízemí

Explodující kotlíky, vzteklé hůlky, bouračky na koštěti atd.

ZRANĚNÍ ZPŮSOBENÁ ZVÍRATY	První patro
<i>Kousnutí, bodnutí, popáleniny, zapuštěné ostny, atd.</i>	
MAGICKÁ ONEMOCNĚNÍ	Druhé patro
<i>Nakažlivé choroby, např. Dračí neštovice, Mizivá nemoc, Skrofungulóza, atd.</i>	
OTRAVY Z LEKTVARŮ A BYLIN	Třetí patro
<i>Vyrážky, zvracení, nekontrolovatelné hihňání, atd.</i>	
ŠKODY ZPŮSOBENÉ KOUZLY	Čtvrté patro
<i>Neodzaklínatelná zaklínadla, chybně aplikovaná kouzla, atd.</i>	
KAVÁRNA PRO NÁVŠTĚVNÍKY/PRODEJNA	Páté patro

POKUD SI NEJSTE JISTI KAM JÍT, NEMŮŽETE NORMÁLNĚ MLUVIT, NEBO JSTE ZAPOMNELI PROČ JSTE TADY, VÍTACÍ ČARODĚJKA VÁM RÁDA POMŮŽE.

Velice starý shrbený kouzelník s naslouchátkem se došoupal k přepážce. „Jdu navštívit Brodericka Bodea!“ zafuněl.

„Pokoje čtyřicet devět, ale obávám se, že jen marníte čas,“ řekla čarodějka odevzdaně. „Je úplně mimo, víte – pořád je přesvědčený, že je čajová konvice. Další!“

Utahaný kouzelník držel pevně za kotník svou malou dcerku, která poletovala kolem jeho hlavy a plácala obrovskými opeřenými křídly, vyrůstajícími jí přímo ze zad.

„Čtvrté patro,“ řekla znuděným hlasem čarodějka, aniž by se na cokoli zeptala, a muž zmizel za dvojitými dveřmi vedle přepážky, svírajíc svou dceru jako nějaký podivně tvarovaný balón. „Další!“

Paní Weasleyová došla k přepážce.

„Dobrý den,“ řekla. „Můj manžel, Artur Weasley, měl být dnes ráno přestěhován do jiného pokoje, mohla byste nám říct –

„Artur Weasley?“ opakovala čarodějka a jela přitom prstem po dlouhém seznamu ležicím před ní. „Ano, první patro, druhé dveře napravo, oddělení Dai Llewelynové.“

„Díky,“ řekla paní Weasleyová. „Tak pojďte, bando.“

Následovali jí dvojitými dveřmi do úzké chodbičky, ověšené portréty dalších slavných Léčitelů a osvětlené křišťálovými koulemi plnými svíček, které se

vznášely u stropu a vypadali jako obří mýdlové bubliny. Spousta kouzelníků a čarodějek v citrónově zelených hábitech vycházela a vcházela do dveří, které míjeli; z jedné dveří se linul odporně páchnoucí žlutý plyn, a celou dobu slyšeli vzdálené naříkání. Vyšli po schodech do druhého patra; na druhých dveřích zprava bylo napsáno *Oddělení Dai Llewelynové: vážná kousnutí*. Pod tím, v mosazném držátku, visela kartička s nápisem: *Službu má Léčitel: Hipokrates Smethwyck, praktikant: Augustus Pye*.

„Počkáme venku, Molly,“ řekla Tonksová. „Artur tam nebude chtít moc lidí najednou, nejdřív by tam měla jít rodina.“

Pošuk zabručel, jakože návrh schvaluje a opřel se o zeď; jeho kouzelné oko se otáčelo všemi směry. Harry taky poodstoupil, ale paní Weasleyová ho popadla a strčila do dveří. „Nebuď hloupý, Harry, Artur ti chce poděkovat.“

Pokoj byl malý a poněkud omšelý, jediné uzoučké okno bylo vysoko na zdi naproti dveřím. Většina světla přicházela z dalších křišťálových bublin, nakupených uprostřed stropu. Stěny byly obloženy dubovým dřevem, a na jedné visel portrét poněkud zlomyslně vypadajícího kouzelníka: *Urquhart Rackharrow, 1612 – 1697, vynálezce Vylučovací kletby*.

Vevnitř byli jen tři pacienti; panu Weasleyovi patřila postel na druhém konci místnosti, přímo pod malinkým oknem. Harryho potěšilo a uklidnilo, když viděl, že sedí podepřený několika polštáři a čte *Denního věštce*; jak k němu přicházeli, vzhledl a rozzářil se.

„Ahoj!“ zavolal a hodil *věštce* stranou. „Bill právě odešel, Molly, musel se vrátit do práce, ale říkal, že za tebou potom zaskočí.“

„Jak se cítíš, Arture,“ zeptala se ho paní Weasleyová a ohnula se k němu, aby ho políbila na tvář, v obličejí ustaraný výraz, „pořád ještě nevypadáš moc dobře.“

„Je mi skvěle,“ odpověděl pan Weasley čile a natahoval zdravou ruku, aby mohl obejmout Ginny, „jenom kdyby mi sundali ty obvazy, mohl bych jít domů.“

„A proč ti je nemůžou sundat, tati?“ zeptal se Fred.

„No, pokaždé, když se o to pokusí, začnu hrozně krváct,“ odpověděl pan Weasley vesele, popadl svou hůlku, ležící na nočním stolku, a zamával s ní, takže se u jeho postele objevilo dost křesel, aby se všichni mohli posadit. „Vypadá to, že ten had měl v zubech nějaký neobvyklý druh jedu, který způsobuje, že ta rána zůstává otevřená. Ale prý jistě najdou protijed, říkali mi, že už tu měli horší případy než jsem já; takže zatím musím každou hodinu pít krev doplňující lektvar. Ale ten chlápek támhle,“ řekl tlumeným hlasem a ukazoval na protější postel, ve které ležel nazelenalý, nemocně vyhlížející muž a cívěl do stropu, „pro toho neexistuje žádný protijed, pokousal ho *vlkodlak*.“

„Vlkodlak?“ šeptala paní Weasleyová vystrašeně, „a je to bezpečné, že leží tady? Neměl by být v soukromém pokoji?“

„Do úplňku zbývají dva týdny,“ připomněl jí pan Weasley tiše. „Mluvili s ním dneska ráno, ti Léčitelé, snažili se ho přesvědčit, že bude schopný vést téměř normální život. Řekl jsem mu – samozřejmě jsem nezmínil žádná jména – ale řekl jsem mu, že znám jednoho vlkodlaka osobně, že je vážně milý a lehce svojí situaci zvládá.“

„Co ti na to řekl?“ zeptal se George.

„Že mě taky kousne, jestli nezavřu zobák,“ řekl pan Weasley smutně. „A ta žena támhle,“ ukázal na jedinou další obsazenou postel, hned vedle dveří, „nechce říct Léčitelům, co jí pokousalo, takže si všichni myslíme, že to bylo něco, co chovala ilegálně. Ať už to bylo cokoli, ukouslo jí to pořádný kus masa na noze; pěkně to smrdí, když jí sundávají obvazy.“

„Takže, řekneš nám co se stalo, tati?“ zeptal se Fred a šoupal svoje křeslo blíž k posteli.

„Ale to už víte, ne?“ odpověděl pan Weasley a usmál se přitom na Harryho. „Je to jednoduché – měl jsem za sebou dlouhý den, usnul jsem, připlazil se ke mně had a pokousal mě.“

„Je to ve *věštci*, že jsi byl napaden?“ zeptal se Fred a ukazoval na noviny, které před tím pan Weasley odhodil.

„Ne, samozřejmě že ne,“ odpověděl pan Weasley s poněkud hořkým úsměvem. „Ministerstvo by nechtělo, aby každý věděl, že hnusný velký had se dostal – „Arture!“ varovala ho paní Weasleyová.

- dostal – ehm – mě,“ dodal rychle, i když Harry si byl jistý, že tohle původně říct nechtěl.

„A kde jsi byl, když se to stalo?“ zeptal se George.

„To není tvoje starost,“ odpověděl pan Weasley, i když se při tom lehce usmíval. Vzal do ruky *Denního věštce*, znovu ho otevřel a řekl: „Když jste přišli, zrovna jsem četl o zatčení Williho Widdershinse. Ukázalo se, že to on měl na svědomí ty zvracející záchody. Jedno z jeho zaklínadel se obrátilo proti němu, záchod explodoval a Williho našli ležet v bezvědomí v jeho troskách, od hlavy až k patě obaleného v –

„Prý jsi plnil povinnost“ přerušil ho Fred tichým hlasem, „tak co jsi teda dělal?“

„Slyšeli jste otce,“ šeptala paní Weasleyová, „tady se o tom nebudeme bavit. Jak to bylo dál s tím Willim, Arture?“

„No, neptej se mě jak, ale zbavil se všech obvinění,“ řekl pan Weasley, „Předpokládám, že v tom bylo nějaké to zlato...“

„Hlídal jsi to, že jo?“ ptal se potichu George, „tu zbraň? Tu věc, po které jde Ty – víš – kdo?“

„George, buď zticha!“ vyštěkla paní Weasleyová.

„No každopádně,“ řekl pan Weasley zvýšeným hlasem, „tentokrát Williho přistihli jak prodává mudlům kousající kliky, a myslím, že se z toho jen tak nevykrotí, protože podle tohohle článku dva mudlové přišli o prsty a teď jsou ve svatém Mungovi kvůli dorůstání kostí a změně paměti. Pomyslete na to, mudlové ve svatém Mungovi! Zajímalo by mě, v jakém jsou pokoji...“

A dychtivě se rozhlédl jakoby čekal, že uvidí ukazatel.

„Neříkal jsi, že Ty – víš – kdo má hada, Harry?“ zeptal se Fred a díval se na otce, jestli bude reagovat. „Velkého? Viděl jsi ho tu noc, kdy se vrátil, ne?“

„To stačí,“ řekla paní Weasleyová nevrle. „Pošuk a Tonksová čekají venku, Arture, chtějí tě vidět. A vy můžete počkat venku,“ řekla svým dětem a Harrymu. „Rozloučíte se potom. Tak běžte.“

Vyhrnuli se zpátky do chodbičky. Pošuk a Tonksová vešli dovnitř a zavřeli za sebou dveře. Fred povytáhl obočí.

„Fajn,“ řekl chladně a prohrabával svoje kapsy, „buďte takoví, nic nám neříkejte.“

„Hledáš tohle?“ zeptal se George a v ruce držel něco jako klubko narůžovělého provázku.

„Čteš mi myšlenky,“ zakřenil se Fred, „tak se koukneme, jestli ve svatém Mungovi dávají na dveře Neochvějnost, co říkáte?“

Společně s Georgem rozmotali klubko, oddělili pět Prodloužených uší a podávali je ostatním. Harry trochu zaváhal.

„Dělej Harry, vezmi si ho. Zachránil jsi tátovi život. Jestli má někdo právo ho odposlouchávat, tak jsi to ty.“

Harry se zakřenil, vzal konec provázku a strčil si ho do ucha stejně jako dvojčata.

„OK, teď!“ zašeptal Fred.

Provázky se začaly kroutit jako nějaké vychrtlé žížaly a proplížily se pode dveřmi. Nejdřív Harry vůbec nic neslyšel, ale potom nadskočil, když zaslechl Tonksovou šeptat tak jasně, jakoby stála vedle něho.

„...celé to tam prohledali, ale toho hada nemohli najít. Vypadá to jakoby po tom útoku zmizel, Arture...ale Vy – víte – kdo přece nečekal, že se had dostane až dovnitř, ne?“

„Myslím, že ho poslal aby to tam obhlídl,“ bručel Moody, „protože zatím moc štěstí neměl, ne? Ne, myslím, že se snažil blíž zjistit proti čemu vlastně stojí a kdyby tam Artur nebyl, získal by nanejvýš o něco víc času porozhlédnout se tam. Takže Potter tvrdí, že viděl jak se to stalo?“

„Ano,“ řekla paní Weasleyová; její hlas zněl znepokojeně. „Vypadá to, že Brumbál skoro očekával, že Harry něco takového uvidí.“

„No,“ řekl Moody, „na tom Potterovic klukovi je něco zvláštního, to všichni víme.“

„Brumbál vypadal, že si o Harryho dělá starosti, když jsem s ním dneska ráno mluvila,“ šeptala paní Weasleyová.

„Samozřejmě že si dělá starosti,“ bručel Moody. „Ten kluk vidí věci očima hada Vy – víte – koho. Potter očividně nechápe co to znamená, ale jestli ho Vy – víte – kdo posedl...“

Harry vytáhl Prodloužitelné ucho ze svého vlastního; srdce mu divoce bušilo a tváře mu hořely. Rozhlédl se po ostatních. Všichni na něj zírali, provázky stále v uších, a najednou vypadali hrozně vyděšeně.

— KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ —

Vánoce v zavřeném pokoji

Tak proto se mu Brumbál nedokázal podívat do očí? Čekal snad, že v nich uvidí Voldemorta, měl snad strach, že jeho jasné zelené oči se najednou promění ve Voldemortovy nepřítetně rudé? Harry si vzpomněl jak kdysi Voldemortův hadí obličej zíral zezadu z hlavy profesora Quirela a přejel si rukou po hlavě; říkal si jaké by to asi bylo, kdyby Voldemortova tvář vyrostla z jeho lebky.

Cítil se nečistý, nakažený, skoro jakoby v sobě měl nějakou vražednou bakterii a nebyl hoden sedět tu v metru na cestě z nemocnice vedle nevinných, čistých lidí, jejichž těla a mysli nebyli zamořené Voldemortem...nebylo to tak, že toho hada jenom viděl, on *byl* ten had, teď už si tím byl jistý...

Pak ho napadlo něco opravdu strašného, jedna vzpomínka se drala na povrch jeho mysli a cítil jak se mu z toho vnitřnosti svíjejí a kroutí jako had.

Co kromě následovníků ještě chce?

Věc, kterou může získat jedině tajně...jako zbraň. Něco co předtím neměl.

Já jsem ta zbraň, pomyslel si, a najednou se cítil tak hrozně, jakoby mu v žilách koloval jed; a zatímco se pohupoval s vagónem projíždějícím temným tunelem, zaplavil ho ledový pot. To *mě* se snaží využít, proto *mě* hlídají kamkoliv se hnu, ne aby *mě* ochránili, ale aby ochránili ostatní, jenže to nefunguje, nemůžou *mě* pořád hlídat i v Bradavicích...to *já* jsem minulou noc napadl pana Weasleyho, byl jsem to já. Voldemort *mě* přinutil to udělat a právě teď by mohl být uvnitř mé hlavy a poslouchat moje myšlenky –

„Jsi v pořádku, Harry, zlatíčko?“ šeptala paní Weasleyová a nakláněla se přes Ginny aby s ním mohla mluvit, zatímco se vlak kodrcal tunelem. „Vypadáš špatně, není ti zle?“

Všichni ho pozorovali. Divoce zatřásl hlavou a obrátil svůj pohled nahoru na reklamu na pojištění domácnosti.

„Harry, miláčku, *určitě* je ti dobře?“ ptala se ho paní Weasleyová když procházeli okolo neudržovaného trávníku na Grimmauldově náměstí. „Když ty vždycky vypadáš tak bledě...určitě ses ráno vyspal? Půjdeš teď přímo do své ložnice a pár hodin se prospíš, než bude večere, dobře?“

Kývnul hlavou; teď měl výmluvu, proč s ostatními nemluvit, což bylo přesně to po čem toužil, takže když otevřel dveře, okamžitě se rozběhl kolem stojanu na deštníky z trolí nohy, přímo nahoru do jeho a Ronovy ložnice.

Teď tady přecházel sem a tam, kolem postelí a Phineasova prázdného rámu a v hlavě se mu honily otázky a všelijaké strašné představy.

Jak se dokázal proměnit v hada? Možná byl zvěromág...ne, nemohl být, to by věděl...zřejmě *Voldemort* byl zvěromág...ano, říkal si Harry, to by sedělo, to

on se proměňuje v hada, samozřejmě... a když mě posedne, tak se proměníme oba... to ale pořád nevysvětluje, jak jsem se dostal do Londýna a zpátky do postele během nějakých pěti minut... ale jestliže je Voldemort nejmocnější čaroděj všech dob, snad kromě Brumbála, tak pro něj zřejmě není sebemenší problém takhle přepravovat lidi.

A pak, s hrozným bodnutím paniky, si uvědomil *ale tohle je šílené – jestli mě Voldemort posedl, bez problémů mu teď umožňuji pohled do ústředí Řádu Fénixe! Zjistí kdo je v Řádu a kde je Sirius... a navíc jsem slyšel spoustu věcí, které jsem slyšet neměl, všechno to co mi řekl Sirius tu první noc tady...*

Zbývala mu jen jediná možnost; musí odsud okamžitě pryč. Stráví Vánoce v Bradavicích, daleko od ostatních, takže budou v bezpečí alespoň během svátků... Ale ne, to taky nepůjde, v Bradavicích byla ještě spousta lidí, které mohl zranit nebo zmrzačit... co kdyby to příště byl Seamus, Dean nebo Neville? Zastavil se a zůstal zírat na Phineasův prázdný rám. Cítil, jako by mu do žaludku spadl náklad olova; neměl na výběr: musel se vrátit do Zobí ulice a nadobro se tak odříznout od všech kouzelníků.

Jestli to musel udělat, pak nemělo smysl s tím otálet. Ze všech sil se snažil nemyslet na to, jak se budou tvářit Dursleyovi, až ho uvidí přede dveřmi o půl roku dřív než ho čekali; došel ke svému kufru, zabouchl ho a zamknul, pak se automaticky začal shánět po Hedvice, než si uvědomil, že byla pořád ještě v Bradavicích – ale aspoň bude mít o jedno zavazadlo míň – popadl kufr a táhl ho ke dveřím, když najednou uslyšel falešný hlas.

„Utíkáme, co?“

Ohlédl se. Phineas Nigellus se objevil na svém plátně, opíral se o rám a pobaveně Harryho pozoroval.

„Ne, neutíkám, to ne,“ řekl Harry a popotáhl kufr o kousek blíž ke dveřím.

„Měl jsem za to,“ řekl Phineas Nigellus a hladil si svůj zašpičatělý plnovous, „že abys mohl být v Nebelvíru, musíš být statečný? Ale vypadá to, že by ses víc hodil do mé koleje. My ze Zmijozelu jsme stateční, to ano, ale ne pitomí. Takže když dostaneme na vybranou, vždycky se rozhodneme zachránit si vlastní krk.“

„Není to můj krk, co zachraňuju,“ odpověděl mu Harry stroze a snažil se dostat kufr přes hrubý, moly prožraný kus koberce přímo u dveří.

„Ach tak,“ řekl Phineas a stále si hladil svůj plnovous, „tohle tedy není zbabělý útěk – ale *šlechetnost*.“

Harry ho ignoroval. Už měl ruku na klíče, když Phineas Nigellus líně prohlásil „Mám pro tebe vzkaz od Albuse Brumbála.“

Harry se otočil.

„Jaký?“

„Zůstaň kde jsi.“

„Ani jsem se nepohnul!“ odvětil Harry, ruku stále na klíče. „Tak jak zní ten vzkaz?“

„Právě jsem ti ho předal, hňupe,“ řekl Phineas jemně, „Brumbál ti vzkazuje ‘Zůstaň kde jsi’“

„Proč?“ zeptal se Harry nedočkavě, „Proč chce abych tu zůstal? Co ještě říkáš?“

„Už nic,“ odpověděl Phineas Nigellus a povytáhl své úzké černé obočí, skoro jako by shledával tu otázku příliš drzou.

Harryho hněv rostl jako had když se napřimuje ve vysoké trávě. Byl vyčerpaný, zmatený jako nikdy. Během posledních dvanácti hodin zažil hrůzu, pak úlevu a znovu hrůzu a Brumbál s ním pořád ještě nechtěl mluvit!

„Takže to je všechno, jo?“ zeptal se nahlas, „Zůstaň kde jsi? Nic jiného mi nedokázali říct ani po tom, co na mě zaútočili ti mozkomoři! Zůstaň sedět a počkej až to dospělí vyřeší, Harry! Nebudeme se obtěžovat ti cokoliv říkat, protože tvůj malý mozeček by to nepobral!“

„Víš,“ řekl Phineas ještě hlasitěji než Harry, „přesně kvůli *tomuhle* jsem nezáviděl být učitelem. Mladí lidé jsou tak nechutným způsobem přesvědčení, že mají absolutně ve všem pravdu. Nedošlo ti, ty ubohý nafoukaný hejsku, že ředitel Bradavic může mít zatraceně dobrý důvod proč ti nesděljuje každický detail svého plánu? Nevšimnul sis ještě – zatímco jsi měl spoustu práce s tím svým *špatně se mnou zacházejí* – že poslouchání Brumbálových příkazů ti ještě nikdy neublížilo? Ne. Ne, stejně jako všichni mladí jsi si jistý, že jenom *ty* cítíš a myslíš, že jenom *ty* poznáš nebezpečí, že jenom *ty* jsi dostatečně chytrý na to, abys mohl poznat, co Temný Pán plánuje...“

„Takže plánuje využít nějak mě?“ zeptal se Harry rychle.

„Řekl jsem snad něco takového?“ odvětil Phineas a líně při tom zkoumal své hedvábné rukavice. „Teď, když mě omluvíš, mám na práci lepší věci než poslouchat pubertácké utrpení... přejí hezký den.“

Prošel postranním rámem a zmizel.

„Fajn, jenom jdi!“ zakřičel Harry na prázdný rám, „A vyříd' Brumbálovi že mu děkuju za nic!“

Prázdné plátno zůstalo tiché. Harry, zuřící vzteky, dotáhl svůj kufr zpátky k nohám postele, svalil se obličejem dolů na moly prožranou pokrývku, tělo těžké a rozbolavělé.

Cítil se jakoby měl za sebou míle a míle dlouhou cestu... připadalo mu skoro nemožné, že před méně než čtyřicetimi hodinami stál pod jmelím a Cho Changová se k němu přibližovala... byl tak unavený... děsil se usnout... ale nevěděl jak dlouho ještě vydrží vzhůru... Brumbál řekl aby tu zůstal... to musí znamenat, že může usnout... ale bál se toho... co když se to zase stane?

Padal mezi stíny...

Bylo to skoro jakoby uvnitř jeho hlavy byl film, čekající na spuštění. Procházel opuštěnou chodbou k černým dveřím, kolem hrubých kamenných zdí, pochodní a otevřeného vchodu nalevo vedoucím ke schodišti, které směřovalo někam dolů...

Došel k těm černým dveřím, ale nemohl je otevřít...stál tam a zíral na ně, zoufale toužil vejít...něco, co chtěl celým svým srdcem, leželo za těmi dveřmi...kořist tak cenná, že to překonávalo jeho sny...kdyby ho jenom přestalo bodat v té jizvě...pak by mohl snadněji uvažovat...

„Harry,“ řekl Ronův hlas odněkud zdaleka, „mamka říká, že večere je hotová, ale prý ti něco schová, jestli chceš zůstat v posteli.“

Harry otevřel oči, ale Ron už byl z ložnice pryč.

Nechce se mnou být sám, pomyslel si Harry, ne po tom, co slyšel Moodyho.

Předpokládal, že nikdo z nich ho tam už nechťe, teď když věděli co měl uvnitř.

Nepůjde dolů na večeri; nebude je obtěžovat svou společností. Otočil se na druhou stranu a za chvíli zase usnul. Probral se o moc později, v časných ranních hodinách, žaludek se mu svíjel hlady a Ron chrápal ve vedlejší posteli. Jak mžoural po pokoji, uviděl Phinease Nigelluse jak zase stojí ve svém rámu a říkal si, že ho Brumbál zřejmě poslal hlídat, aby Harry nenapadl někoho dalšího.

Ten pocit, že je nečistý, se zesiloval. Napůl si přál, aby Brumbála neposlechl...jestli měl teď jeho život na Grimmauldově náměstí vypadat *takhle*, možná by mu bylo lépe v Zobí ulici.

★

Všichni ostatní strávili následující ráno vánoční výzdobou domu. Harry si nepamatoval, že by měl Sirius někdy lepší náladu; dokonce zpíval koledy, oči vidně šťastný, že bude mít o Vánocích společnost. Harry slyšel jeho hlas skrz podlahu ve studené kreslicí místnosti kde seděl, pozoroval stále bělejší oblohu a cítil hořké uspokojení z toho, že dával ostatním možnost o něm mluvit, jak bylo jejich povinností. Když okolo oběda slyšel paní Weasleyovou jak ho volá, ukryl se ještě lépe a ignoroval jí.

Okolo šesté večer někdo zazvonil a paní Blacková začala ječet. Harry předpokládal, že je to Mundungus nebo nějaký jiný člen Řádu, takže se jenom pohodlněji opřel o stěnu v Klofanově pokoji kde se schovával a snažil se ignorovat křeče hladu, zatímco krmil hipogryfa mrtvými krysami. Pořádně ho šokovalo když o pár minut později někdo zabušil na dveře.

„Vím že jsi tam,“ řekl Hermionin hlas. „Mohl bys prosím vylézt ven, chci s tebou mluvit.“

„Co ty tady děláš?“ zeptal se jí, otvírajíc dveře, zatímco Klofan hrabal ve slámou vystlané podlaze a hledal kousky krys, které mu předtím vypadly. „Myslel jsem, že jsi jela lyžovat se svými rodiči.“

„No, abych byla upřímná, lyžování není *tak úplně* můj šálek čaje,“ řekla Hermiona. „Takže jsem na Vánoce přijela sem.“ Ve vlasech měla sníh a tváře měla růžové od mrazu. „Ale neříkej to Ronovi, tvrdila jsem mu, že lyžování je vážně skvělé, protože se strašně smál. Mamka s tátou jsou trochu zklamaní, ale řekla jsem jim, že všichni kteří berou zkoušky vážně zůstávají v Bradavicích a učí se. Naši to chápou, chtějí abych uspěla. Ale teď,“ řekla rychle, „pojď do své ložnice, Ronova maminka tam rozdělala oheň a poslala sendviče.“

Harry ji následoval zpátky do druhého patra. Když vešel do pokoje, překvapilo ho, že tam čekal Ron a Ginny, oba seděli na Ronově posteli.

„Přijela jsem Záchranným autobusem,“ řekla Hermiona dřív než Harry stihl promluvit a svlékala si bundu. „Brumbál mi řekl co se stalo hned dneska ráno, ale musela jsem počkat až oficiálně skončí pololetí, než jsem odjela. Umbridgová pěkně zuří, že jste jí zmizeli přímo před nosem, i když jí Brumbál řekl, že pan Weasley je ve svatém Mungovi a on vám všem dal povolení jet ho navštívit. Takže...“

Posadila se vedle Ginny a obě, i s Ronem, se podívali na Harryho.

„Jak ti je?“ zeptala se Hermiona.

„Fajn,“ odpověděl Harry strnule.

„Ale Harry, nelži,“ řekla netrpělivě, „Ron s Ginny říkají, že se před ostatními schováváš od chvíle, kdy jste se vrátili ze svatého Munga.“

„Tohle že říkají, jo?“ odvětil Harry a podíval se na Rona a Ginny. Ron začal zírat na svoje nohy, ale Ginny vůbec nevypadala zahanbeně.

„Jo, schováváš!“ řekla „A na nikoho z nás se ani nepodíváš!“

„To VY se nepodíváte na mě!“ odpověděl Harry vztekle.

„No, možná že se na sebe díváte zrovna když se ten druhý nedívá a naopak, takže se pořád míváte,“ usoudila Hermiona a koutky úst jí cukaly.

„Fakt vtípný,“ odsekl Harry a otočil se.

„Prosím tě, přestaň dělat jako že tě všichni špatně chápou,“ řekla Hermiona ostře, „podívej, ostatní mi řekli, co jsi minulou noc slyšel téma Prodlouženýmá ušima –

„Jo?“ zavrčel Harry zatímco stál s rukama v kapsách u okna a díval se jak venku hustě sněží. „Všichni jste o mně mluvili, co? Ale už si na to zvykám.“

„Chtěli jsme mluvit *s tebou*,“ řekla Ginny, „ale jelikož ses schovával od chvíle co jsme se vrátili –

„Nechtěl jsem s nikým mluvit,“ odvětil Harry a cítil se čím dál podrážděnější.

„To byla pěkná blbost,“ řekla Ginny rozzlobeně, „když znáš mě – to já jsem byla posedlá Ty-víš-kým a můžu ti říct jaké to je.“

Harry zůstal tiše stát, jak ho ta slova zasáhla. Pak se otočil.

„Zapomněl jsem,“ řekl.

„Tak to se máš,“ odvětila chladně.

„Omlouvám se,“ řekl a myslel to vážně. „Takže...no, myslíš si teda, že mě posedl?“

„No, pamatuješ si všechno, co jsi dělal?“ zeptala se ho. „Nebo si některé časové úseky nepamatuješ a máš místo nich jenom prázdno?“

Harry se zamyslel.

„Ne,“ řekl.

„Tak tě Ty-víš-kdo nikdy neposedl,“ řekla jednoduše. „Když to udělal mě, nemohla jsem si vzpomenout co jsem dělala třeba i celé hodiny předtím. Někde jsem se třeba probrala a vůbec jsem nevěděla, jak jsem se tam dostala.“

Harry se skoro neodvažoval jí uvěřit, ale jeho srdci se, téměř proti jeho vůli, ulevilo.

„Ale ten sen o tvém taťkovi a tom hadovi...“

„Harry, takové sny jsi míval i předtím,“ řekla Hermiona, „minulý rok jsi vídal záblesky toho, co chtěl Voldemort udělat.“

„Tentokrát to bylo jiné,“ zatrásl Harry hlavou. „Byl jsem *uvnitř* toho hada. Jako bych *já* byl ten had...Co když mě Voldemort nějak přemístil do Londýna – ?“

„Jednoho dne,“ řekla Hermiona podrážděně, „si přečteš *Bradavické dějiny* a snad si konečně zapamatuješ, že do Bradavic nebo ven se nemůžeš přemístit. Ani Voldemort by tě nedokázal přimět odlétnout z ložnice, Harry.“

„Nikam jsi nezmlizel, kámo,“ řekl Ron, „viděl jsem jak sebou házíš v posteli aspoň minutu předtím, než jsme tě vzbudili.“

Harry zase začal přecházet po pokoji a uvažoval. To, co říkali, nebylo jenom utěšující, dávalo to opravdu smysl...bez přemýšlení popadl jeden sendvič z tácu, ležícího na posteli, a hladově si ho nacpal do pusy.

Takže já tou zbraní vlastně nejsem, pomyslel si. Srdce se mu dmulo štěstím a úlevou, a když slyšeli Siriuse, jak kolem jejich dveří dupe nahoru za Klofanem a zpívá při tom ‘God rest ye, merry Hippogriffs’, cítil že by se k němu klidně přidal.

★

Jak se vůbec mohl chtít na Vánoce vrátit do Zobí ulice? Siriusovo potěšení z toho, že měl zase plný dům, a hlavně z toho, že měl zase zpátky Harryho, bylo nakažlivé. Už to nebyl ten zachmuřený hostitel jako v létě; vypadalo to že si usmyslel, že se všichni musí bavit stejně jako by se bavili v Bradavicích, nebo pokud možno ještě víc; neúnavně pracoval na přípravách na Vánoce, uklízel

a zdobil s jejich pomocí, takže když šli na Štědrý den spát, byl dům skoro k nepoznání. Zašlé lustry už nebyly ověšené pavučinami, ale girlandami cesmíny a zlatými a stříbrnými řetězy; na obnošených koberecích se třpytily hromádky kouzelného sněhu; obrovský vánoční strom, který obstaral Mundungus a byl ozdobený živými vílami, zakrýval Siriusův rodokmen, a i vycpané hlavičky domácích skřítků na sobě měli vánoční čapky a plnovousy.

Ráno, když se Harry probudil, našel v nohách postele hromádku dárků, a Rona který byl asi v polovině rozbalování své, o něco větší hromady.

„Letos je to pěkný náklad,“ informoval Harryho zpoza hromady vánočního papíru. „Díky za ten kompas na koště, je úžasný; zato Hermiona – dala mi *Úkolníček* –

Harry se probíral svými dárky až našel ten s Hermioniným písmem. Jemu dala taky knížku, která vypadala úplně jako deník, s tím rozdílem, že pokaždé když ji otevřel, začala hulákat věci jako: *Pokud to dnes odložíš, zítra draze zaplatíš!*

Sirius a Lupin mu dali sadu úžasných knih s názvem *Praktická obranná kouzla a jejich využití proti černé magii*, s nádhernými pohyblivými barevnými ilustracemi všech protizaklínadel a kouzel, která popisovaly. Harry rychle prolistoval první díl; viděl, že bude opravdu užitečný pro jeho plány s BA. Hagrid mu poslal chlupatou hnědou peněženku; měla tesáky, což bylo zřejmě jakési protizlodějské opatření, bohužel do ní ale Harry nemohl uložit žádné peníze, aniž by přišel o prsty. Tonksová mu dala malý pohyblivý model Kulového blesku; Harry se díval jak poletuje po pokoji a přál si, aby pořád měl jeho reálnou verzi. Od Rona dostal obrovskou krabici Bertíkových fazolek tisíckrát jinak, od pana a paní Weasleyových tradiční ručně pletený weasleyovský svetr a nějaké ty masové koláčky, a od Dobbyho opravdu příšerný obraz, který, podle Harryho, namaloval skřítek sám. Zrovna ho otočil vzhůru nohama, aby zjistil jestli tak vypadá lépe, když se s hlasitým *prásk* do nohou jeho postele přemístili Fred a George.

„Veselé Vánoce,“ řekl George, „nechodte teď chvíli dolů.“

„Proč ne?“ zeptal se Ron.

„Mamka zase pláče,“ odpověděl Fred smutně, „Percy poslal zpátky svůj weasleyovský svetr.“

„Bez jediného slova,“ dodal George. „Nezeptal se jak je tátovi, ani ho ne navštívil, prostě nic.“

„Snažili jsme se jí utěšit,“ řekl Fred a šoupal se po posteli, aby se mohl podívat na Harryho obraz, „řekli jsme jí, že Percy je jenom hromada krysích bobků.“

„Nezabralo to,“ dodal George a rozbaloval Čokoládovou žabku. „Tak si jí vzal na starost Lupin. Myslím, že bude lepší nechat ho aby jí rozveselil, než půjdeme dolů na snídani.“

„Co má tohle vůbec být,“ zeptal se Fred a mžoural na Dobbyho výtvar, „vypadá to jako gibbon s černýma očima.“

„To je Harry!“ řekl George a ukazoval na zadní stranu obrazu, „je to napsáno tady vzadu!“

„Přesná podoba,“ křenil se Fred. Harry po něm hodil svůj nový Úkolníček; ten narazil do protější zdi a spadl na zem, kde začal vesele vyzpěvovat: „*Ťsi-li se vším hotový a splnil jsi cos měl, potom můžeš dělat cokoli bys chtěl!*“

Vstali a oblékli se. Slyšeli, jak si obyvatelé domu navzájem přejí „Veselé Vánoce!“ Cestou dolů potkali Hermionu.

„Díky za tu *Teorii čísel*, Harry!“ řekla šťastně. „Chtěla jsem tu knížku už hrozně dlouho! A ten parfém je opravdu neobvyklý, Rone.“

„Bez problému,“ řekl Ron. „A pro koho je tohle?“ zeptal se a ukazoval na elegantně zabalený dárek, který nesla.

„Pro Pištu,“ odpověděla Hermiona vesele.

„Doufám, že to není oblečení!“ varoval ji Ron. „Víš co říkal Sirius: Pišta toho ví příliš, nemůžeme ho propustit!“

„Není to oblečení,“ řekla Hermiona, „i když, kdyby mělo být po mém, dala bych mu něco jiného místo toho hnusného starého hadru. Ne, je to prošívaná pokrývka vyrobená z různých kousků, myslela jsem, že by trochu projasnila jeho ložnici.“

„Jakou ložnici?“ zeptal se Harry a ztlumil hlas do šepotu když procházeli kolem portrétu Siriusovy matky.

„No, Sirius říká, že to není tak úplně ložnice, spíš něco jako – brloh,“ odpověděla Hermiona. „Podle všeho spí pod kotlem v tom přístěnku u kuchyně.“

Když dorazili do sklepa, byla tam jen paní Weasleyová; stála u kamen a když jim přála „*Veselé Vánoce*“ zněla jakoby měla hroznou rýmu, takže od ní raději odvrátili oči.

„Takže to je Pištova ložnice?“ zeptal se Ron zatímco se potloukal okolo špinavých dveří naproti spíži. Harry je nikdy neviděl otevřené.

„Ano,“ řekla Hermiona, teď už poněkud nervózním hlasem, „Ehm...asi bychom měli zaklepat.“

Ron zaklepal, ale nikdo mu neodpovídal.

„Určitě zase šmejdí nahoře,“ řekl a bez dalších okolků otevřel dveře. „*Urgh!*“

Harry nakoukl dovnitř. Většinu přístěnku zabíral velký starý kotel, ale na zemi pod trubkami si Pišta udělal něco jako hnízdo. Byla tam nakupená hromada rozmanitých hadrů a starých smradlavých pokrývek; důlek uprostřed ukazoval, kam se Pišta každou noc ukládá ke spánku. Všude se povalovaly okoralé chlebové kůrky a kousky plesnivého sýra. Ve vzdálenějším rohu se leskly malé věcičky a mince které, jak Harry předpokládal, Pišta ukradl během Siriusovy čistky domu, a taky se mu podařilo získat zpět ty staré rodinné foto-

grafie ve stříbrných rámečcích, které Sirius v létě vyhodil. I přes rozbité sklo na něj povýšeně zírali malí černobílí lidé, a Harryho žaludek sebou trochu hodil, když mezi nimi spatřil i tu tmavovlasou čarodějkou s přivřenýma očima, kterou viděl v Brumbálově Myslance: Bellatrix Lestrangleová. Její fotografie byla podle všeho Pištova nejoblíbenější; postavil ji dopředu před všechny ostatní a neobratně ji opravil pomocí kouzelné lepící pásky.

„Myslím, že ten dárek nechám tady,“ řekla Hermiona a položila balíček mezi hadry a pokrývky doprostřed důlku a zavřela tiše dveře. „Bude to fajn, až ho najde.“

„Když už o tom mluvíte,“ řekl Sirius, který se právě vynořil ze spíže nesl velkého krocana, „viděl jste ho poslední dobou někdo?“

„Neviděl jsem ho od té noci co jsme se sem vrátili,“ řekl Harry. „Zrovna jsi mu nařizoval aby odešel z kuchyně.“

„Jo...“ mračil se Sirius, „já jsem ho od té doby taky neviděl. Musí se schovávat někde nahoře.“

„Nemohl ale odejít, že ne?“ zeptal se Harry. „Chci říct, když jsi mu řekl ‘ven’, nemohl to pochopit jako že má odejít z domu?“

„Ne, domácí skřítek nemůže odejít, dokud nedostane oblečení. Je připoután k rodině které slouží,“ odpověděl Sirius.

„Ale můžou odejít, když opravdu chtějí,“ nesouhlasil Harry. „Dobby před dvěma lety taky odcházel od Malfoyových, aby mě varoval. Musel se pak sice potrestat, ale dokázal to.“

Sirius chvíli vypadal nejistě, ale potom řekl „Podívám se po něm později, hádám že ho najdu nahoře jak brečí do starých bot mojí matky nebo tak něco. Samozřejmě, taky mohl uváznout ve větrací šachtě a umřít...ale nesmím si dělat zbytečné naděje.“

Fred, George a Ron se zasmáli, ale Hermiona vypadala vyčítavě.

Jakmile dojedli vánoční oběd, Weasleyovi, Harry a Hermiona plánovali další návštěvu pana Weasleyho, při které měli být doprovázeni Pošukem a Lupinem. Mundungus se dostavil právě včas na pudink a koláčky se šlehačkou; s sebou měl „vypůjčené“ auto, protože metro o vánocích nejezdí. Auto které, jak se Harry domníval, určitě nebylo odvezeno se souhlasem majitele, bylo vevnitř zvětšené stejně jako Weasleyovic starý Ford Anglia. I když zvenku vypadalo úplně normálně, dovnitř se pohodlně vešlo deset lidí včetně Mundunguse, který řídil. Paní Weasleyová váhala, jestli nastoupit – Harry věděl, že její nesnášenlivost vůči Mundungusovi bojuje s nesnášenlivostí vůči cestování bez kouzel – ale nakonec vyhrála zima a naléhání jejích dětí, a tak se elegantně usadila dozadu mezi Freda a Billa.

Cesta ke svatému Mungovi byla rychlá, protože na silnicích nebyly skoro žádné zácpy. Malá skupinka kouzelníků a čarodějek se potají loudala po jinak

prázdné ulici směrem k nemocnici. Harry a ostatní vystoupili z auta a Mundungus zajel za roh aby na ně počkal. Chvíli se nenuceně poflakovali u výlohy s onou figurínou v zeleném nylonu a pak, jeden po druhém, prošli sklem.

Recepce vypadala opravdu slavnostně; křišťálové koule osvětlující svatého Munga byly zabarvené do ruda a do zlata, takže vypadaly jako obrovské rozpálené vánoční ozdoby; na všech dveřích visela cesmína a zářící bílé vánoční stromky pokryté kouzelným sněhem a rampouchy, se třpytily v každém rohu, všechny se zářivou zlatou hvězdou na vrchu. Bylo tam méně lidí než naposled, i když v půlce místnosti se Harry skoro srazil s čarodějkou, která měla v levé nosní dírce nacpanou mandarinku.

„Menší rodinná hádka, co?“ culila se blondřatá čarodějka za přepážkou. „Dneska jste už třetí...Škody způsobené kouzly, čtvrté patro.“

Pan Weasley seděl opřený v posteli, na klíně měl tác se zbytky slavnostního oběda a ve tváři trochu bojácný výraz.

„Všechno v pořádku, Arture?“ zeptala se paní Weasleyová po tom co ho všichni pozdravili a podali mu své dárky.

„Ano, jistě,“ odpověděl pan Weasley až moc horlivě. „Neviděli jste náhodou Léčitele Smethwycka, že ne?“

„Ne,“ odpověděla paní Weasleyová podezřívavě, „proč?“

„To nic, to nic,“ řekl pan Weasley a začal rozbalovat své dárky. „Měli jste pěkný den? Co jste dostali k Vánocům? Oh, *Harry* – to je naprosto *úžasné!*“ Právě otevřel Harryho dárek s tavnými drátky a šroubováky.

Paní Weasleyová nebyla s jeho odpovědí úplně spokojená. Když se naklonil aby potřásl Harrymu rukou, zkoumala pohledem jeho obvazy.

„Arture,“ vyštěkla tak, že to připomínalo sklapnutí pastičky na myši, „ty sis vyměnil obvazy. Proč sis je vyměnil o den dřív? Říkali mi, že budou potřebovat vyměnit až zítra.“

„Cože?“ zeptal se pan Weasley poněkud vystrašeně a natahoval si příkrývku o něco výš. „Ne ne, to nic...je to...já...“

Jakoby pod probodávajícím pohledem paní Weasleyové splasknul.

„No...nerozčil se, Molly, ale Augustus Pye měl takový nápad, to je ten praktikant, víš...opravdu milý mladý chlápek a hodně se zajímá o...alternativní medicínu...chci říct, takové ty staré mudlovské léčivé...no, říká se jim stehy, Molly, a zabírají skvěle na...na mudlovská zranění...“

Paní Weasleyová vydala podivný zvuk, něco mezi výkřikem a zavrčením. Lupin se odkradl s dosahu, k onomu vlkodlakovi, který neměl žádné návštěvníky a poněkud tesklivě tu společnost pozoroval. Bill mumlal něco jako že si půjde dát čaj a křenící se Fred a George vyskočili aby mu dělali společnost.

„Chceš mi snad říct,“ spustila paní Weasleyová; její hlas nabíral na hlasitost s každým slovem a očividně si vůbec nevšimla, že ostatní se snaží utéct do bezpečí, „že ses zapletl s mudlovskými léky?“

„Ne, miláčku, nezapletl,“ řekl pan Weasley prosebně, „bylo to jenom...jenom jsme si s Pyem mysleli, že to zkusíme...ale naneštěstí...na tenhle druh zranění...to nezabírá tak jak jsme doufali...“

„Což znamená?“

„No...no já nevím, jestli víš co jsou...co jsou to stehy?“

„Zní to skoro jakoby ses pokoušel sešít si kůži,“ řekla paní Weasleyová a nepříjemně se zasmála, „ale ani ty, Arture, bys nebyl *takhle* hloupý...“

„Taky si dám šálek čaje,“ řekl Harry a vyskočil na nohy.

Hermiona, Ron a Ginny s ním ke dveřím téměř sprintovali. Jak se za nimi zavírali, slyšeli paní Weasleyovou křičet „CO TÍM CHCEŠ ŘÍCT ŽE TAKOVÁ JE HLAVNÍ MYŠLENKA?“

„To je pro tátu typické,“ zakroutila Ginny hlavou jak procházeli chodbou, „stehy...to snad není pravda...“

„No víš, na nemagická zranění fungují,“ řekla Hermiona. „Předpokládám, že něco v jedu toho hada je rozpouští nebo tak něco. Nevíte kde je ta kavárna?“

„Páté patro,“ vzpomněl si Harry na průvodce nad přepážkou.

Prošli chodbou a skrz dvojité dveře, až k vratkému schodišti olemovanému dalšími portréty krutě vypadajících Léčitelů. Jak stoupali, Léčitelé na ně volali, přisuzovali jim různé podivné choroby a navrhovali šílené léčebné metody. Ron se opravdu urazil, když na něj jeden středověký kouzelník zavolal, že má zlý druh Prskavky.

„A to je jako co?“ zeptal se Ron vztekle, když ho Léčitel pronásledoval šesti obrazy a odstrkoval jejich obyvatele stranou.

„To je ta nejhorší kožní choroba, mladý pane, zanechá vás rozdřolíčkováného a budete vypadat ještě mnohem hůř než teď...“

„Dávejte si pozor na jazyk!“ řekl Ron a zčervenaly mu uši.

„...jediný způsob léčby je vzít žabí játra, ovázat si je pevně kolem krku, stoupnout si za úplňku nahý do sudu plného úhořích očí...“

„Já nemám žádnou Prskavku!“

„Ale ty ošklivé věci na vašem obličejí, mladý pane...“

„To jsou pihy!“ odpověděl mu Ron rozzuřeně. „A teď se vraťte do svého obrazu a dejte mi pokoj!“

Otočil se na ostatní, kteří snažili udržet vážné tváře.

„Jaké je tohle patro?“

„Myslím, že to už je páté,“ řekla Hermiona.

„Ne, čtvrté,“ řekl Harry, „ještě jedno...“

Ale když vstoupil na odpočívadlo, najednou se zastavil a zíral na malé okno ve dvojítech dveřích, označujících vchod do chodby nadepsané ŠKODY ZPŮSOBENÉ KOUZLY. Zpoza okýnka je pozoroval muž s nosem přitisknutým na sklo. Měl vlnité blond vlasy, jasné modré oči a široký bezduchý úsměv odhalující zářivě bílé zuby.

„No nazdar!“ řekl Ron, taky zírajíc na toho muže.

„Oh můj bože,“ vyhrkla Hermiona bez dechu, „profesor Lockhart.“

Jejich bývalý učitel Obrany proti černé magii otevřel dveře a šel k nim, na sobě šeríkový župan.

„Ahoj vy tam!“ řekl. „Předpokládám, že chcete můj autogram, že?“

„Moc se nezměnil, co?“ zamumlal Ron křenící se Ginny.

„Ehm...jak se máte, profesore?“ zeptal se Ron trochu provinilým hlasem. Byla to Ronova porouchaná hůlka, která naprosto zdevastovala profesorovu paměť, takže musel ke svatému Mungovi, ale jelikož se tenkrát Lockhart pokoušel vymazat paměť Harrymu a Ronovi, byl Harryho sympatie k němu značně omezené.

„Oh, já se mám opravdu skvěle!“ rozplýval se zatímco vytahoval z kapsy poněkud odřenou paví pero. „Takže, kolik autogramů byste chtěli? Dělán teď skupinové psaní, víte!“

„Ehm...teď zrovna žádné nechceme, díky,“ řekl Ron, povytáhl obočí a podíval se na Harryho, který se zeptal „Pane profesore, smíte se takhle toulat po chodbách? Neměl byste být v pokoji?“

Úsměv z Lockhartovy tváře pomalu zmizel. Chvilí na Harryho pátravě zíral a pak se zeptal „Neviděli jsme se už?“

„Ehm...ano,“ řekl Harry, „učil jste nás v Bradavicích, vzpomínáte?“

„Učil?“ opakoval Lockhart, trochu rozrušeně. „Já? Vážně?“

A pak se mu na tváři znovu objevil úsměv, tak najednou, až je to vyplašilo.

„Předpokládám, že jsem vás naučil všechno co víte, že? Takže co bude s těmi autogramy? Řekněme dvanáct, takže je budete moct dát svým kamarádům a nikoho nevynechat!“

Ale pak ze dveří na druhém konci chodby vykoukla hlava a nějaký hlas zavolal „Zlatoslave, ty uličníku, kde ses zase toulal?“

Mateřsky vyhlížející Léčitelka s cetkami vyzdobenou sponou ve vlasech se hnala chodbou a široce se usmívala na Harryho a ostatní.

„Oh Zlatoslave, máš návštěvu! To je tak milé, a zrovna o Vánocích! Za ním nikdo nechodí, víte, chudáček malý, a já nechápu proč, je to takový miláček, že Zlatoslave?“

„Dávám jim autogramy!“ řekl Zlatoslav léčitelce s dalším oslňujícím úsměvem. „Chtějí jich spoustu, neberou ne jako odpověď! Jenom doufám, že máme dost fotografií!“

„Poslouchejte ho,“ řekla Léčitelka, chytla Lockharta za paži a usmívala se na něj laskavě, jakoby byl dvouletý drahoušek. „Před pár lety byl hodně známý. Doufáme, že tahle záliba v poskytování autogramů znamená, že se mu vrací paměť. Šli byste tedy? Víte, je v uzavřeném pokoji, musel zmizet když jsem šla pro dárky, dveře jsou jinak zamčené...ne že by byl nebezpečný! Ale“ ztišila hlas do šepotu „je trochu nebezpečný sám pro sebe...neví kdo je, chápete, toulá se po chodbách a pak si nemůže vzpomenout jak se dostat zpátky...je to od vás hezké, že jste ho přišli navštívit.“

„Ehm...“ řekl Ron a zbytečně ukazoval na patro nad nimi. „My jsme vlastně jen...ehm“

Ale Léčitelka se na ně usmívala plná očekávání a Ronovo slabé mumlání *‘chtěli zajít na šálek čaje’* se rozplynulo do ztracena. Bezmocně se na sebe podívali a pak následovali Lockharta a jeho Léčitelku chodbou.

„Nezůstaneme tady dlouho,“ řekl Ron potichu.

Léčitelka namířila hůlku na oddělení Januse Thickeye a zamumlala *‘Alohomora’*. Dveře se rozlétly a ona je vedla dovnitř, pořád svírajíc Zlatoslavovu paži, dokud ho neusadila do křesla s opěrkami vedle jeho postele.

„Tohle je naše oddělení pro vleklé případy,“ řekla Harrymu, Ronovi, Hermioně a Ginny tlumeným hlasem. „Pro trvale postižené, víte. Samozřejmě, intenzivním podáváním léčivých lektvarů a kouzel a s trochou štěstí můžeme některé věci zlepšit. Zlatoslav vypadá, že si začíná na některé věci vzpomínat, a vidíme velký pokrok u pana Bodea, kterému se zase vrátila řeč, i když zatím nemluví žádným jazykem který známe. No, musím dokončit to roznášení dárků; nechám vás povídat si.“

Harry se rozhlédl. Pokoj nesl nezaměnitelné znaky trvalého okupování svými obyvateli. Okolo jejich postelí bylo mnohem víc osobních znaků než v pokoji pana Weasleyho; například zeď za Zlatoslavovou postelí byla olepená jeho fotkami, které se vesele zubily a mávaly na všechny příchozí. Spousta z nich byla podepsaná, kostrbatým dětským rukopisem. Ve chvíli kdy ho Léčitelka usadila do křesla si přitáhl čerstvou várku fotografií, popadl brk a začal je hořčně podepisovat.

„Můžeš je dávat do obálek,“ řekl Ginny zatímco jí čerstvě podepsané fotografie házel do klína. „Nezapomněli na mě, víte, ne, pořád dostávám velké zásilky pošty od fanoušků...Gladys Gudgeonová píše *každý týden*...jenom bych rád věděl *proč*...“ Zarazil se, vypadal zmateně, ale potom se zase usmál a vrátil

se s novou energií k podepisování. „Předpokládám, že to je prostě mým skvělým vzhledem...“

Sinalý smutně vypadající kouzelník v protější posteli zíral na strop, něco si mumlal a očividně ho nezajímalo nic okolo. O dvě postele dál ležela čarodějka a hlavu měla celou pokrytou kožešinou. Harry si vzpomněl, že něco podobného se ve druhém ročníku přihodilo Hermioně, i když v jejím případě, naštěstí, nebylo poškození trvalé. Na samém konci pokoje byly kolem dvou postelí natažené květované závěsy, aby měli pacienti i jejich návštěva soukromí.

„Tady to je, Agnes,“ řekla Léčitelka vesele té ženě s kožešinovým obličejem a podávala jí malou hromádku dárků. „Vidíte, nezapomněli na vás. A váš syn poslal sovu, že se tu dnes večer zastaví, není to milé?“

Agnes několikrát hlasitě zaštekala.

„A vám, Brodericku, poslali květinu v květináči a tenhle krásný kalendář, na každý měsíc je tam obrázek jiného Hipogryfa, hned to tu budete mít hezčí, že?“ řekla Léčitelka, šla k mumlajícímu muži, položila mu na noční stolek květináč s poněkud ošklivou kytkou s dlouhými pohupujícími se úponky a hůlkou přilepila kalendář ke stěně. „A...oh, paní Longbottomová, vy už odcházíte?“

Harry se okamžitě ohlédl. Závěsy z těch dvou postelí na konci byly odhrnuté a uličkou mezi postelemi teď procházeli dva návštěvníci: strach budící čarodějka v dlouhých zelených šatech, moly prožraném liščím kožichu a s kloboukem na kterém sedělo něco, co bylo nepochybně vycpaný sup a, ploužící se za ní a očividně v depresi...*Neville*.

Harry najednou pochopil, kdo jsou ti lidé v postelích na konci pokoje. Rychle se ohlédl a chtěl nějak odvést pozornost ostatních, aby mohl Neville odejít aniž by si ho všimli a vyptávali se ho, ale Ron se při vyslovení jména „Longbottom“ taky ohlédl, a než ho mohl Harry zastavit zavolal „*Neville!*“

Neville nadskočil a nahrbil se skoro jakoby ho právě těsně minula kulka.

„To jsme my, Neville!“ volal Ron a stoupl si. „Viděl jsi kdo je tady? Lockhart! Koho jsi byl navštívit?“

„Tvoji přátelé, Neville, drahoušku?“ zeptala se laskavě a mířila k nim.

Neville vypadal, že by byl radši kdekoliv na světě, jen ne tady. Začal rudnout a na nikoho z nich se ani nepodíval.

„Oh, ano,“ řekla jeho babička, dívala se pozorně na Harryho a natáhla svaštělou ruku aby mu jí podala. „Ano, ano, vím kdo jste, Neville o vás mluví jen v dobrém.“

„Ehm, díky,“ řekl Harry a podal jí ruku. Neville se na něj nedíval, ale zkoumal svoje boty a jeho tvář nabírala stále tmavší rudou barvu.

„A vy dva jste určitě Weasleyovi,“ pokračovala k Ronovi a Ginny a elegantně jim nabídla ruku. „Ano, znám vaše rodiče...ne nějak blízce, samozřejmě, ale jsou to hodní lidé, opravdu...a ty musíš být Hermiona Grangerová?“

Hermiona vypadala trochu překvapeně, že paní Longbottomová ji zná, ale také jí potřásla rukou.

„Ano, Neville mi o vás řekl všechno. Párkrát jste mu pomohli z pěkného průšvihů, že? Je to hodný chlapec,“ řekla trochu přísným hlasem a podívala se na Nevilla přes svůj kostnatý nos. „ale obávám se, že nemá talent jako jeho otec,“ a šklubla hlavou směrem ke dvěma postelím na konci místnosti, takže se sup na jejím klobouku povážlivě zatřásl.

„Cože?“ řekl Ron ohromeně (Harry mu chtěl dupnout na nohu, ale to se dělá snadněji v hábitu a ne v džínách, pokud to chcete udělat nepozorovaně). „Támhle na konci to je tvůj táta, Neville?“

„Co to má znamenat?“ zeptala se paní Longbottomová ostře. „Ty jsi neřekl kamarádům o svých rodičích, Neville?“

Neville se zhluboka nadechl, podíval se na strop a zakroutil hlavou. Harry si nemohl vzpomenout, že by mu někdy bylo někoho víc líto. Ale nevěděl jak Nevillovi z téhle situace pomoci.

„Vždyť se *nemáš* za co stydět,“ řekla paní Longbottomová vztekla. „Měl bys být pyšný, Neville, *pyšný!* Nepřišli o zdraví a o rozum proto, aby se za ně jejich jediný syn styděl!“

„Já se za ně nestydím,“ řekl Neville slabě a pořád se na ně nedíval. Ron teď stál na špičkách aby viděl obyvatele oněch dvou postelí.

„Tak to máš zvláštní způsob jak to ukázat!“ řekla paní Longbottomová. „Můj syn a jeho žena,“ řekla a otočila se na Harryho, Rona, Hermionu a Ginny, „byli umučeni k šílenství následovníky Vy-víte-koho.“

Hermiona a Ginny si přitiskly ruce na ústa. Ron přestal natahovat krk, aby viděl Nevillovy rodiče a vypadal k smrti vyděšeně.

„Byli to Bystrozorové, víte, a velice úznávaní,“ pokračovala paní Longbottomová. „Byli velice talentovaní. Já...Ano Alice, miláčku, copak to je?“

Nevillova matka se k nim blížila v noční košili. Už neměla tu baculatou šťastnou tvář, kterou Harry viděl na Moodyho fotografii původního Řádu Fénixe. Byla teď hubená a strhaná, měla vystouplé oči a její, teď už bílé vlasy, byly zacuchané v chuchvalcích a vypadaly neživě. Podle všeho nechtěla mluvit, nebo možná nemohla, ale ustrašeně se blížila k Nevillovi a držela něco v natažené ruce.

„Zase?“ zeptala se paní Longbottomová unaveně. „Dobře, Alice, drahoušku, výborně...Neville vezmi si to ať je to co chce.“

Ale Neville už měl nataženou ruku, do které jeho matka upustila obal od Drooblovy nejlepší žvýkáci gumy.

„To je moc milé,“ řekla Nevillova babička předstíraným veselým hlasem a popleskala jeho matku po rameni.

Ale Neville řekl potichu „Děkuju Mami.“

Jeho matka odklopýtala pryč a něco si při tom mumlala. Neville se rozhlédl po ostatních, s drzým výrazem, skoro jakoby je vyzýval, aby se začali smát, ale Harry si nemohl vzpomenout na nic ve svém životě co by bylo méně k smíchu.

„No, měli bychom jít,“ řekla paní Longbottomová a natahovala si zelené rukavice. „Moc ráda jsem vás potkala. Neville, vyhoď ten papírek, musela ti jich už dát dost na to, aby sis s nimi mohl vytapetovat pokoj.“

Ale jak odcházeli, Harry by přísahal, že viděl Nevilla jak si papírek strká do kapsy.

Dveře se za nimi zavřely.

„To jsem netušila,“ řekla Hermiona a vypadala že se rozpláče.

„Ani já ne,“ zachtaptěl Ron.

„Ani já,“ zašeptala Ginny.

Všichni se podívali na Harryho.

„Já ano,“ řekl zachmuřeně. „Brumbál mi to řekl ale slíbil jsem mu, že si to nechám pro sebe... *za tohle* šla Belatrix Lestrangleová do Azkabanu, mučila Nevillovy rodiče kletbou Cruciatu, dokud nepřišli o rozum“

„Belatrix Lestrangleová?“ zašeptala vyděšeně Hermiona, „ta žena, jejíž fotku má Pišta v tom svém brlohu?“

Následovalo dlouhé ticho, které přerušil až Lockhartův našťvaný hlas.

„Tak hele, nezačal jsem se učit psát jen tak pro nic za nic, abyste věděli!“

— KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ —

Uzavírání

Pišta, jak vyšlo najevo, se schovával v podkroví. Sirius řekl že ho tam našel zaprášeného, a že bezpochyby zase hledal pozůstatky po rodině Blacků, které by mohl schovat k sobě do přístěnku. I když Sirius už se tím dále nezabýval, Harrymu to dělalo starosti. Pišta vypadal, že má teď lepší náladu, jeho protivné mumlání trochu ustalo a rozkazy plnil poslušněji než obvykle, ačkoliv ho Harry jednou nebo dvakrát přistihl, jak ho lačně pozoruje, ale pokaždé se rychle podíval jinam, když si toho Harry všiml.

Siriusovi, jehož radost se teď po Vánocích rychle vytrácela, o svých neurčitých podezříváních nic neřekl. Jak se blížil den jejich návratu do Bradavic, Sirius se nořil víc a víc do toho, co paní Weasleyová nazývala „záchvaty mrzutosti“, během kterých byl zamlklý a podrážděný a často trávil hodiny v Klofanově pokoji. Jeho sklíčenost prosakovala domem, všemi dveřmi, jako nějaký zhoubný plyn, takže se jí všichni nakazili.

Harry nechtěl zase Siriuse opustit a nechat ho jenom v Pištově společnosti; pravda byla taková, že se poprvé v životě netěšil na návrat do Bradavic. Vrátit se tam znamenalo znovu snášet tyranii Dolores Umbridgové, která bezpochyby během jejich nepřítomnosti prosadila dalších deset dekretů; teď když měl zákaz, nemohl se těšit na famfrpál, bylo pravděpodobné, že náklad jejich domácích úkolů se ještě rozroste jak se blížily zkoušky; a Brumbál zůstával zdrženlivý. Pravda byla, že kdyby nebylo BA, prosil by Siriuse, aby mohl odejít z Bradavic a zůstat na Grimmauldově náměstí.

A pak, v úplně poslední den prázdnin, se stalo něco, co způsobilo, že měl Harry z návratu do školy přímo hrůzů.

„Harry, drahoušku,“ řekla paní Weasleyová a nakukovala do jeho a Ronovy ložnice, kde seděli společně s Hermionou, Ginny a Křivonožkou a hráli s Ronem kouzelnické šachy, „mohl bys jít dolů do kuchyně? Profesor Snape by tě chtěl na slovíčko.“

Harry hned nezaregistroval co mu řekla; jedna z jeho věží právě sváděla zuřivý boj s Ronovým pěšákem a on na ní zaníceně volal.

„Tak dělej, rozmáčkni ho, je to jenom pěšák ty huso. Promiňte, paní Weasleyová, co jste říkala?“

„Profesor Snape, drahoušku. V kuchyni. Na slovíčko.“

Harry hrůzou otevřel pusou. Podíval se na Rona, Hermionu a Ginny, kteří na něj zírali. Křivonožka, kterého se Hermiona poslední čtvrt hodinu snažila horko těžko udržet v klidu, vyskočil vesele na stůl, takže figurky začaly ječet vysokými hlásky a prchaly do bezpečí.

„Snape?“ řekl Harry inteligentním tónem.

„Profesor Snape, drahoušku,“ opravila ho paní Weasleyová káravě, „tak pojď, rychle, říká, že se nemůže zdržet dlouho.“

„Co ti chce?“ zeptal se Ron nervózně, když odešla z pokoje. „Nic jsi neprovedl, že ne?“

„Ne!“ odpověděl Harry rozhořčeně a snažil se vzpomenout co mohl udělat, že kvůli tomu Snape přišel až sem. Že by za svůj poslední domácí úkol dostal 'T'?

O minutu nebo dvě později otevřel kuchyňské dveře a našel Siriuse a Snepea jak sedí každý na jednom konci dlouhého stolu a civí na sebe. Ticho mezi nimi bylo prosycené vzájemným odporem. Před Siriusem ležel na stole otevřený dopis.

„Ehm,“ řekl Harry aby oznámil svou přítomnost.

Snape se po něm ohlédl, tvář orámovanou mastnými černými vlasy.

„Sedněte si, Pottere.“

„Víš,“ řekl Sirius nahlas, naklonil se na zadní nohy své židle a mluvil ke stropu, „byl bych radši kdybys tu nerozdával rozkazy, Snape. Je to můj dům, jak jistě víš.“

Snepeova bledá tvář ošklivě zrudla. Harry se usadil do křesla vedle Siriuse, takže seděl naproti němu.

„Původně jsem se s vámi měl setkat sám, Pottere,“ řekl a ústa mu zkrivil známý úšklebek, „ale Black...“

„Jsem jeho kmotr,“ řekl Sirius, hlasitěji než kdy jindy.

„Já jsem tu na Brumbálův příkaz,“ řekl Snape hlasem který byl na rozdíl od Siriusova stále tišší a jízlivější, „ale každopádně tu zůstaň, Blacku, vím že se rád cítíš...zapojený.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Sirius a nechal své křeslo s hlasitým bouchnutím dopadnout zpět na všechny čtyři.

„Jen to, že jsem si jistý, že se musíš cítit...oh...frustrovaně protože nemůžeš udělat pro řád nic užitečného,“ jemně to slovo zdůraznil.

Ted' zase zrudl Sirius. Snape se vítězně zašklebil a otočil se na Harryho.

„Ředitel mě poslal, Pottere, abych vám řekl, že si přeje abyste se tohle pololetí učil Uzavírání.“

„Učil se co?“ zeptal se Harry inteligentně.

Snape se zašklebil ještě výrazněji.

„Uzavírání, Pottere. Magická obrana mysli proti vniknutí zvenčí. Nepříliš známé odvětví magie, ale velice užitečné.“

Harryho srdce začalo zběsile bušit. Obrana mysli proti vnějšímu vniknutí? Ale vždyť přece nebyl posedlý, všichni se na tom shodli...

„Proč se musím tu uzavírací věc učit?“ vyhrknul.

„Protože ředitel si myslí, že je to dobrý nápad,“ odpověděl Snape klidně. „Budete dostávat lekce jednou týdně, ale nikomu neřeknete co děláte, nejméně pak Dolores Umbridgové. Rozumíte?“

„Ano,“ řekl Harry, „kdo mě bude učit?“

Snape povytáhl obočí.

„Já,“ řekl.

Harry měl děsivý pocit, že se mu taví vnitřnosti.

Hodiny navíc se Snapem...co hrozného udělal, že si tohle zasloužil? Rychle se ohlédl na Siriuse, potřeboval podporu.

„Proč Harryho nemůže učit Brumbál?“ zeptal se Sirius agresivně, „Proč ty?“

„Předpokládám že to je ředitelovo privilegium pověřovat ostatní méně příjímavými úkoly,“ odpověděl jemně. „Ujišťuji tě, že jsem se o to neprosil.“ Zvedl se. „Očekávám vás v pondělí v šest večer, Pottere. Můj kabinet. Pokud se vás někdo zeptá, berete lekce lektvarů navíc. Nikdo, kdo vás někdy viděl v mé hodině, nemůže popřít, že je potřebujete.“

Obrátil se k odchodu, jeho černý cestovní plášť vlál za ním.

„Počkej chvíli,“ řekl Sirius a napřímil se ve svém křesle.

Snape se na ně s jízlivým úšklebkem otočil.

„Trochu spěchám, Blacku, na rozdíl od tebe nemám neomezené množství volného času.“

„Půjdu hned k věci,“ řekl Sirius a vstal. Byl o něco vyšší než Snape, který, jak si Harry všimnul, sevřel svou ruku v kapse pláště kolem něčeho, o čem si byl Harry jistý, že to byla hůlka. „Jestli se dozvím, že využíváš ty lekce Uzavírání k tomu, abys byl hnusný na Harryho, budeš se mi zodpovídat.“

„Jak dojemné,“ zašklebil se Snape. „Ale jistě už sis všimnul, že Potter je velice podobný svému otci?“

„Ano, všimnul,“ řekl Sirius hrdě.

„Pak tedy budeš vědět, že je tak arogantní, že jakákoliv kritika se od něj jednoduše odráží,“ řekl Snape úlisně.

Sirius hrubě odstrčil křeslo stranou, krácel kolem stolu směrem ke Snapeovi a vytahoval svoji hůlku. Snape vytáhl svojí. Stáli proti sobě, Sirius vypadal rozzuřeně, Snape odhadoval situaci a přeskakoval pohledem ze špičky Siriusovy hůlky k jeho tváři.

„Siriusi!“ řekl Harry nahlas, ale vypadalo to, že ho neslyšel.

„Varoval jsem tě, Severusi,“ řekl Sirius, svou tvář sotva stopu od Snapeovy, „je mi jedno že si Brumbál myslí, že ses napravil, vím líp co...“

„Oh, a proč mu to tedy neřekneš?“ šeptal Snape. „Nebo se bojíš, že by nebral moc vážně rady od muže, který se půl roku schovává v domě své matky?“

„Jak se má Lucius Malfoy? Určitě je šťastný, že má v Bradavicích svého poslušného pejska, že?“

„Když už mluvíš o psech,“ řekl Snape jemně, „víš, že tě Lucius Malfoy poznal, když sis naposledy vyšel na malou procházku? To bylo chytré, Blacku, nechat se vidět v bezpečí toho nástupiště... poskytl ti to neprůstřelný důvod proč v budoucnu nemusíš vylézat z díry kde se schovááš, že?“

Sirius zvedl svou hůlku.

„NE!“ křičel Harry, přeskočil stůl a snažil se dostat mezi ně. „Siriusi, nedělej to!“

„Chceš říct, že jsem zbabělec?“ řval Sirius a odstrkoval Harryho stranou, ten se ale nedal.

„No, ano, předpokládám že tohle chci říct,“ řekl Snape.

„Harry-nech-toho,“ vrčel Sirius a odstrkoval ho volnou rukou.

Dveře do kuchyně se otevřely a dovnitř vešla celá Weasleyovic rodina spolu s Hermionou, všichni vypadali velice šťastně a uprostřed šel pan Weasley, na sobě proužkované pyžamo a nepromokavý plášť.

„Vyléčen!“ oznámil šťastně kuchyni. „Kompletně vyléčen!“

On i všichni ostatní ztuhli na prahu a zírali na scénu před sebou, která byla také přerušena v polovině, Sirius i Snape zírali ke dveřím, hůlky namířené do obličejů a Harry stál nehybně mezi nimi, s oběma rukama nataženýma jak se je snažil oddělit.

„U Merlinovy bradky,“ řekl pan Weasley a úsměv mu mizel z tváře, „co se tady děje?“

Jak Sirius tak Snape spustili své hůlky. Harry se podíval z jednoho na druhého. Oba měli na tváři výraz naprostého opovržení, ale zdálo se, že nečekaný příchod tolika svědků je vrátil zpět do reality. Snape si strčil hůlku do kapsy, otočil se na patě, prolétl kuchyní a minul Weasleyovui bez jediného slova. U dveří se zastavil a ohlédl.

„Šest hodin, pondělí večer, Pottere.“

A byl pryč. Sirius se za ním díval, hůlku vedle sebe.

„Co se stalo?“ zeptal se pan Weasley znovu.

„Nic Arture,“ odpověděl Sirius a ztěžka dýchal, jakoby právě dokončil běh na velkou vzdálenost. „Jenom menší přátelský rozhovor dvou starých kamarádů ze školy.“ Vypadalo to, že se musí hrozně přemáhat, ale usmál se. „Takže...jsi vyléčený? To je skvělá novinka, opravdu skvělá.“

„Ano, skvělé, že?“ řekla paní Weasleyová a vedla svého manžela dopředu ke křeslu. „Léčitel Smethwyck nakonec zakouzli, našel protijed na to, co měl ten had v zubech, ať už to bylo cokoliv, a Artur dostal malou lekci o fušování do mudlovských léků, *mám pravdu*, miláčku?“ dodala poněkud výhruzně.

„Ano, Molly, drahoušku,“ odpověděl pan Weasley pokorně.

Jelikož byl pan Weasley zpátky mezi nimi, měla být tahle večere veselá. Harry viděl, že Sirius se snažil aby byla, ale když se jeho kmotr přestal nutit ke smíchu nad vtípky Freda a George a přestal nabízet ostatním víc jídla, měl zase ten rozmrzelý zamyšlený výraz. Harry byl od něj oddělen Mundungusem a Pošukem, kteří se zastavili aby poblahopřáli panu Weasleymu. Harry chtěl se Siriusem mluvit, chtěl mu říct, že neměl poslouchat nic z toho co Snape říkal, že ho Snape jenom schválně provokoval a že ostatní si nemyslí že je zbabělec, protože dělá co mu Brumbál řekl a zůstává na Grimmauldově náměstí. Ale neměl možnost mu to říct a navíc, když sledoval Siriusův nepříjemný výraz, ptal se sám sebe jestli by se vůbec odvážil se o něčem zmínit, i kdyby měl šanci. Místo toho řekl tichým hlasem Ronovi a Hermioně o hodinách Uzavírání, které bude brát od Snapea.

„Brumbál chce, abys přestal mít ty sny o Voldemortovi,“ řekla hned Hermiona. „No, tebe nebude mrzet, když už je nebudeš mít, ne?“

„Hodiny navíc se Snapem?“ řekl Ron zděšeně. „To bych radši měl ty noční můry!“

Následujícího dne se měli Záchranným autobusem vrátit do Bradavic, doprovázeni Tonksovou a Lupinem, kteří zrovna snídali, když Harry, Ron a Hermiona ráno sešli do kuchyně. Zdálo se, že dospěli byli zrovna uprostřed tiché konverzace když Harry otevřel dveře; všichni se rychle ohlédlí a zmlkli.

Po uspěchané snídani si všichni navlékli bundy a šaly proti mrazivému šedému lednovému ránu. Harry měl nepříjemný pocit; nechtěl se loučit se Siriusem. Měl z tohodle odloučení špatný pocit; nevěděl kdy se zase uvidí a cítil, že je jeho povinností říct Siriuse něco, co by mu zabránilo aby udělal nějakou hloupost - Harry se bál, že Snapeovo obvinění ze zbabělosti Siriuse příliš zasáhlo a že by už teď mohl plánovat nějaký riskantní výlet z Grimmauldova náměstí. Než ale mohl vymyslet co mu říct, Sirius si ho k sobě zavolal.

„Chci aby sis vzal tohle,“ řekl tiše a nacpal Harrymu do rukou špatně zabalovaný balíček zhruba velikosti paperbackové knížky.

„Co je to?“ zeptal se Harry.

„Způsob jak mi dát vědět, kdyby tě Snape trápil. Ne, tady to neotvírej!“ řekl Sirius s ostražitým pohledem na paní Weasleyovou, která se právě snažila přesvědčit dvojčata, aby si navlékla ručně pletené palčáky. „Pochybuju, že Molly by s tím souhlasila—ale já chci abys to použil když mě budeš potřebovat, dobře?“

„OK,“ řekl Harry a schoval balíček do vnitřní kapsy své bundy; věděl ale že ho nikdy nepoužije, ať už v něm bylo cokoliv. Nebude to on, Harry, kdo Siriuse vyláká z bezpečí, a je úplně jedno, jak hrozně se k němu Snape bude v jejich nadcházejících hodinách Uzavírání chovat.

„Tak jdeme,“ řekl Sirius, poplácal Harryho po rameni a zachmuřeně se usmál, a než Harry stihnul říct něco dalšího, mířili nahoru po schodech až se zastavili před domovními dveřmi, ověšenými řetězy a západkami, obklopeni Weasleyovými.

„Sbohem, Harry, dávej na sebe pozor,“ řekla paní Weasleyová a objala ho.

„Uvidíme se, Harry, a občas hoď očkem po hadech, kvůli mně!“ řekl pan Weasley bodře a potřásl mu rukou.

„Dobře—ano,“ řekl Harry roztržitě; tohle byla jeho poslední šance říct Siriusovi aby byl opatrný; otočil se, podíval se svému kmotrovi do tváře a otevřel pusu, ale než mohl něco říct, Sirius ho krátce objal jednou rukou a řekl jen „Dávej na sebe pozor, Harry.“ Hned nato už stál venku v mrazivém větru, s Tonksovou (dnes převlečená za paní s šedivými vlasy)

Dveře čísla dvanáct se za nimi zabouchly. Následovali Lupina dolů po schodech. Když byl Harry na chodníku, ohlédl se. Dům číslo dvanáct se rychle scvrkával, jak se oba domy po jeho stranách roztahovaly a mačkaly ho. O vteřinu později už byl pryč.

„Honem, čím rychleji se dostaneme do autobusu, tím lépe,“ řekla Tonksová a Harry si pomyslel, že v pohledu, kterým sjela náměstí, bylo trochu nervozity. Lupin vymrštil pravou paži.

BANG.

Křiklavě nachový, třípatrový autobus se z ničeho nic objevil přímo před nimi a těsně se vyhnul nejbližší pouliční lampě, která mu uskočila z cesty.

Na chodník seskočil hubený, poďobaný, ušatý mladík a spustil „Vítejte -“

„Ano, ano, my víme, díky,“ řekla rychle Tonksová. „Dovnitř, honem, nastupte -“

A popostrčila Harryho dopředu ke schůdkům, kolem průvodčího, který na Harryho vypouklil oči.

„Erne - to je Ha -“

„Jestli vyslovíš jeho jméno, zakleju tě v zapomnění,“ zamumlala Tonksová výhruzně, zatímco postrkovala dopředu Ginny a Hermionu.

„Vždycky jsem se tímhle chtěl svést,“ řekl Ron šťastně když nastoupil za Harrym a rozhlížel se.

Když Harry naposled cestoval Záchranným autobusem byla noc a všechna tři patra byla plná mosazných postelí. Teď, brzo ráno, byla nacpaná kolekcí různě vypadajících křesel, náhodně rozmístěných u oken. Některá z nich zřejmě spadla, když autobus tak náhle zastavil na Grimmauldově náměstí; několik kouzelníků a čarodějek se ještě zvedalo na nohy, a něčí nákupní taška klouzala po celé délce autobusu: nepříjemná směsice žabího potěru, švábů a pudinku byla rozházená po celé podlaze.

„Vypadá to, že se budeme muset rozdělit,“ řekla Tonksová rázně a rozhlížela se kde jsou prázdná křesla. „Frede, Georgi a Ginny, kdybyste se posadili tamhle dozadu... Remus tu s vámi zůstane.“

Ona, Harry, Ron a Hermiona šli dál až úplně nahoru, kde byly dvě neobsazená křesla úplně vpředu a dvě vzadu. Stan Silnička, průvodčí, horlivě následoval Harryho a Rona dozadu. Jak Harry procházel, hlavy se za ním otáčely, a když si sednul, viděl jak se zase všechny obličeje rychle otočily dopředu.

Když Harry a Ron podávali Stanovi každý jedenáct srpců, autobus zase vyrazil a hrozivě se při tom houpal. Rachotil okolo Grimmauldova náměstí, sjížděl z chodníku a zase zpátky, a pak, s dalším ohromným BANG, to se všemi mrštilo dozadu; Ronovo křeslo se převrhlo a Papušík, kterého měl na klíně, vyrazil z klece a s divokým štěbetáním letěl dopředu, kde se snesl na Hermionino rameno. Harry, který jen tak tak zabránil pádu tím, že se chytil držáku na svíčku, se podíval z okna: teď se řítily něčím, co vypadalo jako dálnice.

„Přímo u Birminghamu,“ odpověděl Stan vesele na Harryho nevyslovenou otázku zatímco se Ron snažil zvednout z podlahy. „Máš se fajn, Harry? V létě sem furt viděl tvý méno v novinách, ale nepsali tam nic hezkýho. Povídam Ernovi, říkam, že nevypadal jako cvok, když sme ho potkali, sou to blbosti, co?“

Podal jim jejich lístky a dál na Harryho fascinovaně zíral. Očividně mu bylo jedno, jaký cvok kdo byl, pokud byl dost slavný, aby byl v novinách. Autobus se povážlivě houpal, zatímco předjížděl řadu aut vedle. Harry se podíval dopředu a uviděl jak si Hermiona zakrývá rukama oči; Papušík se šťastně pohupoval na jejím rameni.

BANG.

Křesla zase sklouzla dozadu, jak Záchranný autobus přeskočil z Birminghamské dálnice na tichou venkovskou cestu, která byla plná uzoučkových zákrutů. Živé ploty po obou stranách jim uskakovaly z cesty, když vybírali zatačky. Odtud přeskočili na hlavní ulici uprostřed rušného města, potom k viaduktu obklopeného vysokými horami, pak na větrem vymetenou ulici mezi výškovými budovami, pokaždé s hlasitým BANG.

„Změnil jsem názor,“ mumlal Ron, když se sbíral z podlahy už po šesté, „už nikdy nechci jet touhle věcí.“

„Poslouchejte, po týhle zastávce už budou Bradavice,“ řekl Stan vesele a pohupoval se směrem k nim. „Ta šéfka, co nastoupila s váma, nám dala menší tuzér, abysme vás vyhodili dřív. Nejdřív ale necháme vystoupit Madam Marschovou, i když -“ zespona se ozval dávivý zvuk, doprovázený příšerným cákavým zvukem „- se necítí zrovna nejlíp.“

O pár minut později zaskřípaly brzdy a Záchranný autobus zastavil u malé hospody, která se stáhla z cesty aby zabránila srážce. Slyšeli Stana jak vypro-

vází ubohou Madam Marschovou z autobusu a úlevné mumláni jejích sousedů z druhého podlaží. Autobus zase vyjel, nabíral rychlost, dokud -

BANG.

Buráceli zasněženými Prasinkami. Harry letmo zahlédl Prasečí hlavu v její ulici, kančí hlava vrzala v zimním větru. Velké přední okno pokryly sněhové vločky. Konečně začali brzdit před Bradavickými branami.

Lupin a Tonksová jim pomohli se zavazadly a vystoupili aby se s nimi rozloučili. Harry se kouknul nahoru na tři patra Záchraného autobusu a uviděl všechny cestující jak na ně zírají, nosy naplácnuté na oknech.

„Jakmile budete na školních pozemcích, jste v bezpečí,“ řekla Tonksová a hodila pozorným očkem na prázdnou cestu. „Přeji hezké pololetí, OK?“

„Dávejte na sebe pozor,“ řekl Lupin, podal všem ruku, Harrymu až na konec. „A poslouchej...“ ztišil hlas, zatímco se ostatní rychle loučili s Tonksovou, „Harry, vím, že nemáš Snapea rád, ale je v Uzavírání opravdu vynikající a my všichni—i Sirius—chceme, aby ses učil chránit se, tak se pořádně snaž, dobře?“

„Ano, dobře,“ řekl Harry vážně jak se díval do Lupinovy předčasné zvrásněné tváře. „Nashle.“

Všech šest se s námahou vydalo kluzkou cestou k hradu, kufry táhli za sebou. Hermiona už mluvila o tom, že před spaním uplete pár kloboučků pro domácí skřítky. Když došli k dubové bráně do hradu, Harry se letmo ohlédl; Záchraný autobus už byl pryč, a když si Harry pomyslel, co ho večer čeká, napůl si přál, aby byl ještě v něm.

★

Většinu následujícího dne strávil Harry tím, že se děsil večera. Ranní dvouhodinová lektvarů nijak nerozehnal jeho úzkost, protože Snape byl stejně nepříjemný jako vždycky. Náladu mu ještě zhoršovali členové BA, kteří ho neustále zastavovali na chodbách a s nadějí v hlase se ptali, jestli budou mít dnes večer setkání.

„Dám vám vědět obvyklým způsobem kdy bude další lekce,“ opakoval neustále Harry, „ale dnes večer to nejde, mám - ehm - hodinu lektvarů navíc.“

„Ty bereš hodiny lektvarů navíc?“ zeptal se Zachariáš Smith povýšeně, když po obědě zastavil Harryho ve Vstupní síni. „Dobrý bože, musíš být vážně hrozný. Snape obvykle hodiny navíc nedává, co?“

Jak Smith kráčel pobaveně pryč, Ron za ním civěl.

„Mám ho zaklít? Pořád ještě je dost blízko,“ řekl, zvedl hůlku a mířil s ní mezi Smithovy lopatky.

„Zapomeň na to,“ řekl Harry sklíčeně. „Tohle si bude myslet každý, ne? Že jsem opravdu hlou-“

„Ahoj, Harry,“ řekl hlas za ním. Otočil se a uviděl Cho.

„Oh,“ řekl Harry a jeho žaludek nepříjemně poskočil. „Ahoj.“

„Budeme v knihovně, Harry,“ řekla Hermiona rozhodně, popadla Rona za loket a táhla ho k mramorovému schodišti.

„Měl jsi hezké Vánoce?“ zeptala se Cho.

„Ano, nebyly špatné,“ odpověděl Harry.

„Moje byly opravdu klidné,“ řekla Cho. Z nějakého důvodu vypadala poněkud rozpačitě. „Ehm... příští měsíc se jde do Prasinek, viděl jsi to oznámení?“

„Co? Oh, ne, co jsem se vrátil, ještě jsem se nedíval na nástěnku.“

„Ano, je to na Valentýna...“

„Správně,“ řekl Harry a divil se proč mu to říká. „No, předpokládám, že chceš-?“

„Jenom jestli chceš ty,“ řekla rychle.

Harry zůstal zírat. Chtěl říct „předpokládám, že chceš vědět, kdy bude další setkání BA“ ale její odpověď mu nějak neseděla.

„Já - ehm -“ řekl.

„Oh, to je v pořádku jestli nechceš,“ řekla a vypadala ponížene. „Nedělej si starosti. Já - ahoj.“

A odcházel pryč. Harry stál a zíral na ní, jeho mozek horečně pracoval. Pak něco zapadlo na své místo.

„Cho! Hej - CHO!“

Běžel za ní, dostihl jí uprostřed mramorového schodiště.

„Ehm - chceš se mnou jít na Valentýna do Prasinek?“

„Oh, ano!“ řekla a celá rudá se na něj usmívala.

„Dobře... takže... jsme domluveni,“ řekl Harry a cítil, že tenhle den nakonec nebude tak úplně na nic, a vyrazil ke knihovně vyzvednout Rona a Hermionu před odpoledním vyučováním.

V šest večer ale ani radost z toho, že úspěšně pozval Cho na rande, nemohla rozehnat ty strašné pocity, které v něm sílily s každým dalším krokem k Snapeově kabinetu.

Když došel ke dveřím, zastavil se a přál si aby byl téměř kdekoli jinde, potom se zhluboka nadechl, zaklepal a vešel dovnitř.

Potemnělá místnost byla lemovaná policemi se stovkami sklenic, ve kterých byla v různých barevných tekutinách naložená slizká zvířata a rostliny. V rohu stála skříň plná přísad do lektvarů; Snape jednou obvinil Harryho - ne bezdůvodně - že ji vykradl. Harryho pozornost přitáhl stůl, kde ve světle svíčky stála mělká kamenná miska s vyrytými runami a symboly. Harry ji hned poznal - byla to Brumbálova Myslánka. Divil se, co tam dělala a nadskočil, když se ze stínů ozval Snapeův chladný hlas.

„Zavřete za sebou dveře, Pottere.“

Harry to udělal, s děsivým pocitem, že sám sebe uvěznuje. Když se otočil, Snape došel ke svému stolu a tiše ukazoval Harrymu na křeslo, které u něj stálo. Harry se posadil a Snape také, jeho chladné černé oči upíral bez jediného mrknutí na Harryho, nechuť se rýsovala v každé vrásce jeho obličeje.

„Takže, Pottere, víte proč jste tady,“ řekl. „Ředitel mě požádal, abych vás učil Uzavírání. Jenom doufám, že při něm projevíte víc obratnosti než při lektvarech.“

„Dobře,“ řekl Harry stroze.

„Tohle možná není normální hodina, Pottere,“ řekl Snape a oči se mu zlomyslně zúžily, „ale pořád jsem váš učitel a proto mě budete celou dobu oslovovat *pane* nebo *profesore*.“

„Ano...*pane*,“ řekl Harry.

Snape si ho ještě chvíli prohlížel zúženými očima a potom řekl, „Takže, Uzavírání. Jak jsem vám již řekl v kuchyni vašeho kmotra, tato část magie uzavírá mysl proti vnějším vniknutím a vlivům.“

„A proč si profesor Brumbál myslí, že to potřebuju, pane?“ zeptal se Harry, pohled upřený přímo do Snapeových očí a říkal si, jestli mu odpoví.

Snape se na něj chvíli díval a potom opovržlivě řekl, „Na to už jste snad musel přijít i vy, Pottere. Temný pán je velice zručný v Prohlížení -“

„Co to je? Pane?“

„To je schopnost získat pocity a vzpomínky z myslí jiných lidí -“

„Může číst myšlenky?“ zeptal se Harry rychle, jak se mu potvrdily jeho nejhorší obavy.

„Vy v sobě nemáte kapku důvtipu, Pottere,“ řekl Snape, černé oči se mu třpytily. „Nechápete drobné rozdíly. To je také jedna z vad, díky které jste tak mizerný při lektvarech.“

Snape na chvíli zmlkl, očividně aby si vychutnal to urážení Harryho, pak pokračoval.

„Jenom mudlové mluví o *čtení myšlenek*. Mysl není kniha, nedá se na povel otevřít a přečíst. Myšlenky nejsou vyryté v lebce, aby si je mohl jakýkoliv veštec prohlédnout, mysl má mnoho vrstev a je složitá, Pottere - nebo alespoň většina myslí je taková.“ Uculil se. „Každopádně je pravda, že ti, kteří si osvojili Prohlížení, jsou za určitých podmínek schopni prohledat mysl svých obětí a správně si vyložit to, co najdou. Například Temný Pán téměř vždy pozná, když mu někdo lže. Jenom ti, kteří jsou obratní v Uzavírání, mohou uzavřít ty pocity a myšlenky, které odporují lži a tak můžou v jeho přítomnosti lhát, aniž by byli odhaleni.“

Přes všechno co Snape řekl znělo Harrymu Prohlížení jako čtení myšlenek, a vůbec se mu to nelíbilo.

„Takže by mohl zjistit, co si právě teď myslíme? Pane?“

Temný Pán je hodně daleko a zdi a pozemky Bradavic jsou střeženy mnoha starými zaklínadly a kouzly, která zaručují těm, kteří zde pobývají, tělesné a mentální bezpečí,“ řekl Snape. „Čas a prostor v magii něco znamenají, Pottere. Kontakt očí je pro Prohlížení často nezbytný.“

„Dobře, proč se v tom případě musím učit Uzavírání?“

Snape se na Harryho díval a jedním dlouhým prstem při tom kroužil kolem svých úst.

„Vypadá to, že pro vás běžná pravidla neplatí, Pottere. Kletba, která selhala, když vás měla zabít, zřejmě vytvořila nějaký druh spojení mezi vámi a Temným Pánem. Důkazy nasvědčují tomu, že občas, když je vaše mysl nejvíc uvolněná a zranitelná - když spíte, například - sdílíte s Temným Pánem jeho myšlenky a pocity. Ředitel se domnívá, že by bylo nebezpečné aby to pokračovalo. Přeje si abych vás učil jak uzavřít svoji mysl proti Temnému Pánovi.“

Harryho srdce zase zběsile bušilo. Nic z toho nedávalo smysl.

„Ale proč profesor Brumbál chce, aby to přestalo?“ zeptal se náhle. „Nemám to moc rád, ale je to užitečné, ne? Chci říct...viděl jsem toho hada, jak zaútočil na pana Weasleyho a kdybych to neviděl, profesor Brumbál by nemohl pana Weasleyho zachránit, není to tak? Pane?“

Snape na Harryho chvíli zíral, pořád kroužil prstem kolem svých úst. Když je znovu otevřel, mluvil pomalu a opatrně, skoro jakoby vážil každé slovo.

„Vypadá to, že Temný Pán si nebyl až donedávna vědom toho spojení mezi vámi. Až do teď jste zřejmě prožíval jeho pocity a sdílel s ním jeho myšlenky, aniž by to nějak pomohlo jemu. Nicméně ta vize, kterou jste měl krátce před Vánoce -“

„Ta s tím hadem a panem Weasleyem?“

„Nepřerušujte mě, Pottere,“ řekl Snape nebezpečným hlasem. „Jak jsem říkal, ta vize kterou jste měl krátce před Vánoce znamenala tak mocné proniknutí do myšlenek Temného Pána -“

„Byl jsem v hlavě toho hada, ne v jeho hlavě!“

„Myslím, že jsem vám právě řekl abyste mě nepřerušoval, Pottere?“

Ale Harrymu bylo jedno, jestli byl Snape vzteklý; konečně začínal chápat o co vlastně jde; posunul se ve svém křesle dopředu takže, aniž by si toho všiml, seděl až úplně na kraji, napnutý jakoby se měl rozběhnout.

„Jakto, že jsem to viděl očima toho hada, jestli ty myšlenky, které sdílím, jsou Voldemortovy?“

„*Nezyslovujte jméno Temného Pána!*“ zaprskal Snape.

Nastalo nepříjemné ticho. Zírali na sebe přes Myslánku.

„Profesor Brumbál ho vyslovuje,“ řekl Harry tiše.

„Brumbál je mimořádně mocný kouzelník,“ zamumlal Snape. „Zatímco on se možná cítí dost bezpečně na to, aby vyslovil jeho jméno...my ostatní...“ Zjevně nevědomě si mnul paži, na tom místě kde - jak Harry věděl - bylo do jeho kůže vypáleno Znamení zla.

„Jenom jsem chtěl vědět,“ začal Harry znovu a nutil se k milému tónu, „proč -“

„Vypadá to, že jste byl v mysli toho hada, protože tam v tu chvíli byl Temný Pán,“ zavrčel Snape. „Posedl toho hada a tak se vám zdálo o tom, že jste v něm také.“

„A Vol... - on - pochopil, že tam jsem?“

„Vypadá to tak,“ řekl Snape chladně.

„Jak to víte?“ zeptal se Harry rychle. „Je to jenom domněnka profesora Brumbála, nebo -?“

„Řekl jsem vám,“ řekl Snape, strnulý a místo očí jen úzké štěrbinčky, „abyste mě oslovoval 'pane'“

„Ano, pane,“ řekl Harry netrpělivě, „ale jak víte-?“

„Víme toho dost,“ řekl Snape. „Důležité je, že Temný Pán už ví, že můžete pronikat do jeho myšlenek a pocitů. Také si domyslel, že tento proces bude nejspíš fungovat i obráceně; to znamená, že pochopil, že může proniknout do vašich myšlenek a pocitů -“

„A mohl by se pokusit mě k něčemu přinutit?“ zeptal se Harry. „Pane?“ dodal rychle.

„Mohl by,“ řekl Snape chladně a lhostejně. „Což nás přivádí zpět k Uzavírání.“

Snape vytáhl z vnitřní kapsy svého hábitu hůlku a Harry se ve svém křesle napnul, ale Snape ji jenom zvedl ke svému spánku a položil si její konec mezi mastné kořínky svých vlasů. Když ji vytáhl, uviděl Harry nějakou stříbrnou látku, která se natahovala mezi spánkem a hůlkou jako husté, ale tenoučké vlákno, které se přetrhlo, když Snape zatáhl za hůlku, a uhlazeně spadlo do Myslánky, kde začalo stříbrno-bíle vířit; nebyl to ani plyn, ale ani kapalina. Ještě dvakrát pozvedl Snape hůlku ke svému spánku a uložil tu stříbrnou látku do kamenné misky, potom, aniž by nabídl vysvětlení svého chování, Myslánku opatrně zvedl a přenesl jí na polici a zase se podíval na Harryho, s hůlkou připravenou.

„Vstaňte a vezměte si hůlku, Pottere.“

Harry si nervózně stoupl. Stáli teď tváří v tvář, mezi nimi jen stůl.

„Můžete použít svou hůlku abyste se mě pokusil odzbrojit, nebo se bránit jakýmkoliv jiným způsobem, který vás napadne,“ řekl Snape.

„A co chcete dělat?“ zeptal se Harry a pozoroval s obavami Snapeovu hůlku.

„Pokusím se proniknout do vaší mysli,“ řekl Snape. „Uvidíme, jak se dokážete bránit. Bylo mi řečeno, že už jste prokázal nadání bránit se kletbě

Imperius. Zjistíte, že pro tohle je potřeba podobných schopností...teď napněte síly. *Legilimens!*“

Snape udeřil než se na to Harry připravil, než vůbec začal sbírat nějaké síly k obraně. Kabinet se mu zavlnil před očima a zmizel; jeho myslí probíhal jeden obraz za druhým jako blikající film, tak jasný, až ho to oslepovalo.

Bylo mu pět, díval se jak Dudley řídí nové červené kolo a jeho srdce se mohlo roztrhnout žárlivostí...bylo mu devět a musel vyšplhat na strom, aby utekl před bulldogem Ripperem, a Dursleyovi se smáli dole na trávníku...seděl pod Moudrým kloboukem a ten mu říkal, že ve Zmijozelu by uspěl...Hermiona ležela na ošetřovně, obličej pokrytý tlustými černými chlupy...stovka Mozkomorů se kolem něj stahovala u temného jezera...Cho Changová se k němu přibližovala pod jmelím...

Ne, řekl hlásek v Harryho hlavě, jak se vzpomínka na Cho přibližovala, *na tohle se dívat nebudeš, na tohle ne, je to osobní -*

Ucítil ostrou bolest v koleni. Snapeův kabinet se vrátil a on pochopil, že upadl na zem; jeho koleno se bolestivě srazilo s nohou Snapeova stolu. Podíval se na Snapea, který spustil hůlku a třel si zápěstí. Měl na něm šrám, který vypadal jako popálenina.

„Měl jste v úmyslu použít Bodací kouzlo?“ zeptal se Snape chladně.

„Ne,“ odpověděl Harry hořce a zvedal se z podlahy.

„Myslel jsem si že ne,“ řekl Snape a důkladně ho pozoroval. „Nechal jste mě dostat se příliš daleko. Ztratil jste kontrolu.“

„Viděl jste všechno co jsem viděl já?“ zeptal se Harry a nebyl si jistý, jestli chce slyšet odpověď.

„Záblesky,“ řekl Snape a ret se mu zkroutil. „Komu patřil ten pes?“

„Mé tetě Marge,“ zamumlal Harry a cítil jak Snapea nenávidí.

„No, na první pokus to nebylo tak hrozné jak to mohlo být,“ řekl Snape a znovu zvedl hůlku. „Nakonec jste mě dokázal zastavit, i když jste promarnil spoustu času a energie hulákáním. Musíte zůstat soustředěný. Odrazte mě svým mozkiem a nebudete potřebovat hůlku.“

„Snažím se,“ řekl Harry vztekle, „ale vy mi neříkáte jak!“

„Hlídejte si chování, Pottere,“ řekl Snape nebezpečně. „Teď chci abyste zavřel oči.“

Harry po něm hodil nepoctivý pohled než udělal, co mu bylo nařízeno. Nelíbil se mu ten nápad stát tam se zavřenýma očima zatímco Snape stojí před ním a drží hůlku.

„Vyprázdněte svou mysl, Pottere,“ řekl Snapeův chladný hlas. „Osvobodte se od všech pocitů...“

Ale Harryho vztek na Snapea dál tepal jeho žilami jako jed. Osvobodit se od svého vzteku? To bylo asi tak jednoduché, jako utrhnout si nohy...

„Neděláte co jsem vám řekl, Pottere...budete potřebovat víc disciplíny...teď se soustředíte...“

Harry se snažil vyprázdnit svou mysl, snažil se nemyslet, nevzpomínat, necítit...

„Takže znovu...na tři...raz - dva - tři - *'Legilimens!'*“

Obrovský černý drak se vzpínal přímo před ním...jeho otec a matka na něj mávali z kouzelného zrcadla...Cedric Diggory ležel na zemi a zíral na něj prázdnýma očima...

„NEEEEEEEEE!“

Harry byl zase na kolenou, tvář zabořenou v dlaních a v mozku pociťoval takovou bolest, jakoby se ho někdo snažil vytáhnout z jeho lebky.

„Vstaňte!“ řekl Snape ostře. „Vstaňte! Nezkoušíte to, vůbec se nesnažíte. Necháváte mě proniknout ke vzpomínkám, kterých se bojíte, dáváte mi zbraně!“

Harry se zase postavil, srdce mu bušilo tak zběsile, jakoby právě opravdu viděl mrtvého Cedrika na tom hřbitově. Snape vypadal bledší než obvykle, a rozhněvaněji, i když ani zdaleka ne tak rozhněvaně, jak se cítil Harry.

„Já - se - snažím,“ procedil skrz zuby.

„Říkal jsem vám, ať se osvobodíte od pocitů!“

„Ano? No, teď zrovna mi to přijde dost těžké,“ zavrčel Harry.

„Pak budete pro Temného Pána snadná kořist!“ řekl Snape hrubě. „Blázní, kteří nosí pyšně svá srdce na dlani, kteří nedokážou ovládat své pocity, kteří se utápějí ve smutných vzpomínkách a nechají se tak snadno vyprovokovat - jinými slovy slabí lidé—nemají proti jeho moci žádnou šanci! Pronikne do vaší mysli směšně lehce, Pottere!“

„Nejsem slabý,“ řekl Harry potichu; vztek v něm pumpoval tak, že si myslel, že na Snapea každou chvíli zaútočí.

„Tak to dokažte! Ovládněte se!“ vyštěkl Snape. „Ovládněte svůj vztek, ukážete svou mysl! Zkusíme to znovu! Připravte se! *Legilimens!*“

Pozoroval strýce Vernona, jak zatlouká schránku na dopisy...stovka Mozkomorů se k němu hnala přes jezero...běžel s panem Weasleyem chodbou bez oken...blížili se k černým dveřím na konci chodby...Harry čekal že jimi projdou...ale pan Weasley ho vedl nalevo, dolů po kamenných schodech...

„UŽ VÍM! UŽ VÍM!“

Byl zase na všech čtyřech na zemi ve Snapeově kabinetu, v jizvě ho nepříjemně bodalo, ale hlas, který právě vyšel z jeho úst byl vítězoslavný. Zase vstal a viděl jak na něj Snape zírá, hůlku zvednutou. Vypadalo to, že tentokrát Snape přerušil kouzlo ještě předtím, než se Harry vůbec pokusil bránit.

„Co se stalo, Pottere?“ zeptal se a pozorně Harryho sledoval.

„Viděl jsem - vzpomněl jsem si,“ supěl Harry, „zrovna jsem pochopil...“

„Pochopil co?“ zeptal se Snape ostře.

Harry neodpověděl hned; pořád ještě si vychutnával tu chvíli oslepujícího pochopení zatímco si mnul čelo...

Zdálo se mu o té chodbě bez oken zakončené zamčenými dveřmi celé měsíce, aniž by pochopil, že se jedná o skutečné místo. Teď když znovu viděl tu vzpomínku, došlo mu že celou dobu se mu zdálo o té chodbě, po které běžel s panem Weasleyem dvanáctého srpna když pospíchali k soudu na Ministerstvu; byla to chodba vedoucí k Oddělení záhad a pan Weasley tam byl tu noc, kdy ho napadl Voldemortův had.

Podíval se na Snapea.

„Co je v Oddělení záhad?“

„Co jste říkal?“ zeptal se Snape tiše a Harry si s hlubokým uspokojením všimnul, že byl nervózní.

„Řekl jsem, co je v Oddělení záhad, pane?“ řekl Harry.

„A proč,“ řekl Snape pomalu, „vás to zajímá?“

„Protože,“ řekl Harry a díval se na Snapea pozorněji, „ta chodba, kterou jsem právě viděl - zdálo se mi o ní měsíce - právě jsem jí poznal - vede k Oddělení záhad...myslím, že Voldemort chce něco z -“

„*Řekl jsem vám, abyste nevyslovoval jméno Temného Pána!*“

Zírali na sebe. Harryho zase páčila jizva, ale bylo mu to jedno. Snape vypadal roztrášeně; ale když znovu promluvil, znělo to jakoby se snažil vypadat chladně a lhostejně.

„V Oddělení záhad je mnoho věcí, Pottere, jen málo z nich byste pochopil a žádná z nich se vás netýká. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Ano,“ řekl Harry a stále si mnul jizvu, která ho bolela víc a víc.

„Chci abyste přišel ve středu ve stejnou dobu. Budeme pokračovat.“

„Fajn,“ řekl Harry. Zoufale toužil vypadnout ze Snapeova kabinetu a najít Rona a Hermionu.

„Musíte se zbavit svou mysl všech pocitů, každý večer než půjdete spát; vyprázdněte ji a uklidněte, rozumíte?“

„Ano,“ odpověděl Harry, který sotva poslouchal.

„A pozor Pottere...poznám jestli jste cvičil...“

„Dobře,“ zamumlal Harry. Zvedl svůj školní batoh, přehodil si ho přes rameno a spěchal ke dveřím. Když je otevřel, ještě se ohlédl za Snapem, který k němu stál zády, vybíral špičkou hůlky z Myslánky své myšlenky a opatrně je vkládal zpět do své hlavy. Harry odešel bez dalšího slova, opatrně za sebou zavřel dveře; jizva stále bolestivě pulsovala.

Rona a Hermionu našel v knihovně, kde pracovali na poslední haldě úkolů od Umbridgové. Ostatní studenti, téměř všichni z pátého ročníku, seděli poblíž u stolků osvěcených lampičkami, nosy zabořené do knížek, brky horečně skřípaly, zatímco obloha za okny stále víc černala. Jediný další zvuk bylo lehké vrzání jedné z bot Madam Pinceové zatímco se kradla řadami a funěla na krk těm, kteří se dotýkali jejích vzácných knih.

Harry se cítil rozechvěle; jizva ho stále bolela, cítil se skoro jakoby měl teplotu.

Když se posadil naproti Ronovi a Hermioně, uviděl svůj odraz v protějším okně; byl hrozně bleďý a jeho jizva byla vidět víc než obvykle.

„Jak to šlo?“ zašeptala Hermiona a pak se na něj starostlivě podívala. „Jsi v pořádku, Harry?“

„Jo...fajn...já nevím,“ řekl Harry netrpělivě a škulbl sebou jak mu jizvou zase projela bolest. „Poslouchejte...právě mi něco došlo...“

A řekl jim co právě viděl a pochopil.

„Takže...chceš říct...“ šeptal Ron, zatímco Madam Pinceová kolem nich proskřípěla „že ta zbraň - ta věc po které jde Ty-víš-kdo - je na Ministerstvu kouzel?“

„Musí to být v Oddělení záhad,“ šeptal Harry. „Viděl jsem ty dveře, když mě tvůj táta vzal dolů k soudu na moje slyšení a jsou to přesně ty samé dveře, které hlídal, když ho kousnul ten had.“

Hermiona pomalu, dlouze zaúpěla.

„Samozřejmě,“ vydechla.

„Samozřejmě co?“ zeptal se Ron trochu netrpělivě.

„Rone, přemýšlej o tom...Sturgis Podmore se snažil projít nějakými dveřmi na Ministerstvu...musely to být tyhle dveře, je to příliš velká náhoda!“

„Jakto, že se jimi Sturgis pokoušel projít, když je na naší straně?“ zeptal se Ron.

„No, já nevím,“ přiznala Hermiona. „Je to trochu divné...“

„Tak co je v Oddělení záhad?“ zeptal se Harry Rona. „Zmínil se o tom tvůj táta někdy?“

„Vím, že lidem co tam pracují se říká 'ti o kterých se nemluví',“ šklebil se Ron. „Protože nikdo ve skutečnosti neví, co tam dělají—divné místo na uložení zbraně.“

„To vůbec není divné, dává to perfektní smysl,“ řekla Hermiona. „Bude to něco opravdu tajného, co vyvinulo Ministerstvo, předpokládám...Harry určitě je ti dobře?“

„Jo...fajn...“ řekl a spustil ruce, které se mu trásly. „Jenom se cítím trochu...To Uzavírání se mi moc nelíbilo.“

„Každému by bylo špatně, kdyby někdo znova a znova útočil na jejich mysl,“ řekla Hermiona chápavě. „Pojď, půjdeme zpátky do společenské místnosti, tam budeme mít větší pohodlí.“

Ale společenská místnost byla plná výkřiků smíchu a vzrušení; Fred a George předváděli svůj nejnovější kousek ze zboží obchodu s vtípky.

„Bezhlavé klobouky!“ volal George, zatímco Fred mával na přihlížející studenty špičatým kloboukem ozdobeným chmýřovitým růžovým pírkem. „Dva galeony za kus, dívejte se na Freda!“

Fred se usmíval a nasadil si klobouk na hlavu. Chvilku vypadal poněkud hloupě; potom klobouk i hlava zmizeli.

Několik dívek zaječelo, ale všichni ostatní řvali smíchy.

„A teď dolů!“ volal George a Fredova ruka chvíli šátrala po jeho rameni ve vzduchoprázdnu; pak se znovu objevila jeho hlava, jak z ní strhl růžově opeřený klobouk.

„Jak ty klobouky fungují?“ řekla Hermiona, jejíž pozornost byla odvrácená od domácího úkolu, a pozorně Freda a George sledovala. „Chci říct, očividně je to nějaký druh Zneviditelňovacího kouzla, ale je důmyslné rozšířit pole neviditelnosti mimo očarovaný objekt...i když si dokážu představit, že to kouzlo nebude trvat dlouho.“

Harry neodpověděl; cítil se nemocně.

„Dodělám to zítra,“ zamumlal a strčil knížky, které právě vytáhl, zpátky do batohu.

„Tak si to zapiš do úkolníčku!“ řekla Hermiona povzbudivě. „Tak na to nezapomeň!“

Harry a Ron si vyměnili pohledy, jak Harry sáhl do batohu, vytáhl úkolníček a váhavě ho otevřel.

„*Nenechávej to na později, ty opožděný čaroději!*“ peskovala ho knížka když do ní naškrábal úkol od Umbridgové. Hermiona se na ni usmívala.

„Myslím, že půjdu do postele,“ řekl Harry, nacpal úkolníček zpátky do batohu a v myslí si udělal poznámku, že ho má při první příležitosti hodit do ohně.

Prošel společenskou místností, uskočil Georgeovi, který se mu snažil nasadit Bezhlavý klobouk a došel k chladným schodům do chlapeckých ložnic. Cítil se nemocný, úplně stejně jako tu noc kdy měl vizi o tom hadovi, ale říkal si, že stačí když si na chvíli lehne a bude mu dobře.

Otevřel dveře ložnice a už byl napůl uvnitř, když ucítil bolest tak strašnou, jakoby mu někdo zabodl nůž do čela. Nevěděl kde je, jestli stojí nebo leží, nevzpomínal si ani na svoje jméno.

V uších mu zněl šílený smích...byl tak šťastný, jak už nebyl hodně dlouho...jásal, cítil se vítězně, jako v extázi...stala se úžasná, úžasná věc...

„Harry? HARRY!“

Někdo ho fackoval. Ten šílený smích byl přerušen výkřikem bolesti. Štěstí z něho vyprchávalo, ale smích pokračoval...

Otevřel oči, a když to udělal, zjistil, že ten divoký smích vychází z jeho úst. Ve chvíli kdy to pochopil smích odumřel; Harry ležel na zemi a chvěl se, jizva ho příšerně bolela. Ron se nad ním nakláněl a vypadal pořádně ustaraně.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Já...nevím...“ zajíkal se Harry a posadil se. „Je opravdu šťastný...opravdu šťastný...“

„Myslíš Ty-víš-kdo?“

„Stalo se něco dobrého,“ zamumlal Harry. Třásl se tak hrozně jako po tom, co viděl útočit toho hada na pana Weasleyho, a bylo mu hrozně špatně. „Něco v co doufal.“

Ta slova vyšla ve chvíli kdy se dostali do ložnice a zněla skoro jakoby je Harryho ústy vyslovil nějaký cizinec, ale Harry věděl že jsou pravdivá. Zhluboka se nadechl, nechtěl Rona celého pozvracet. Byl opravdu rád, že ho tentokrát neviděli Dean a Seamus.

„Hermiona mi řekla abych tě šel zkontrolovat,“ řekl Ron tichým hlasem a pomáhal Harrymu na nohy. „Říká, že tvoje obranyschopnost bude malá, teď když si Snape hrál s tvojí myslí...ale předpokládám, že dlouhodobě to pomůže, ne?“ Podíval se s pochybnostmi na Harryho, jak mu pomáhal do postele. Harry bez jakéhokoliv přesvědčení přikývnul a sesunul se na svoje polštáře; z toho jak celý večer padal na zem ho bolelo celé tělo a v jizvě ho pořád bolestivě bodalo. Nemohl si pomoci, ale cítil že jeho první hodina Uzavírání jeho mysl spíš oslabilo než posílilo, a podivil se, s obrovským znepokojením, co se stalo, že se díky tomu Lord Voldemort cítil nejšťastněji za posledních čtrnáct let.

– KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ –

Brouk v úzkých

Odpověď na svou otázku dostal Harry hned příští ráno. Když Hermioně přišel *Denní věstec*, uhladila ho, chvíli zírала na titulní stránku a potom vyjekla tak, že každý v její blízkosti na ni zůstal civět.

„Co?“ zeptali se Harry a Ron společně.

Místo odpovědi před ně rozprostřela noviny na stůl a ukázala prstem na deset černobílých fotografií, které zabíraly celou titulní stranu; devět z nich ukazovalo tváře kouzelníků, desátá tvář čarodějky. Někteří lidé na fotografiích se tiše pošklebovali; ostatní poklepávali na rámy svých fotek a tvářili se povýšeně. U každé fotografie byl titulek se jménem osoby a zločinem, za který byla poslána do Azkabanu.

Antonín Dolohov, stálo v titulku pod čarodějem s dlouhou, bledou, pokřivenou tváří, který se na Harryho jízlivě šklebil *usvědčen z brutálních vražd Gideona a Fabiana Prewettových*.

Algernon Rookwood, hlásal titulek pod poďobaným mužem s mastnými vlasy, který se opíral o okraj své fotografie a vypadal znuděně, *usvědčen z vyzrazování tajemství Ministerstva kouzel Tomu-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit*.

Ale Harryho oči přitahovala fotografie té čarodějky. Její tvář ho zasáhla ve chvíli, kdy se na stránku podíval. Měla dlouhé, tmavé vlasy, které na fotce vypadaly zanedbaně a rozčuchaně, ačkoli už je Harry viděl upravené, silné a lesklé. Dívala se na něj přivřenými očima, tenká ústa v arogantním, pohrdavém úsměvu. Stejně jako Sirius si zachovávala zbytky krásy, ale něco–zřejmě Azkaban–jí většinu krásy sebralo.

Belatrix Lestrangleová, *usvědčena z mučení, s trvalými následky, Franka a Alice Longbottomových*.

Hermiona do Harryho šlouchla a ukázala na titulek nad fotografiemi, který Harry ještě nečetl, protože se soustředil na Belatrix.

HROMADNÝ ÚTĚK Z AZKABANU MINISTERSTVO SE BOJÍ ŽE BLACK DÁVÁ DOHROMADY STARÉ SMRTIJEJEDY

„Black?“ řekl Harry nahlas. „Myslí–?“

„Pst!“ zašeptala Hermiona naléhavě. „Ne tak nahlas – jenom si to přečti!“

Ministerstvo kouzel včera pozdě v noci oznámilo, že proběhl hromadný útěk z Azkabanu.

Ve své soukromé kanceláři ministr kouzel Kornelius Popletal potvrdil, že deset vězňů pod nejvyšší ostrahou uprchlo včera brzy večer a že už o těchto nebezpečných zločincích informoval mudlovského ministerského předsedu.

„Naneštěstí se nacházíme ve stejné situaci jako před dvěma lety, když uprchl vrah Sirius Black,“ řekl Popletal včera v noci. „Domníváme se, že tyto dva útoky spolu souvisí. Takto velký útok vyžaduje pomoc zvenčí, a musíme si uvědomit že Black, jakožto první osoba, která unikla z Azkabanu, by byl v ideální pozici, aby mohl pomoci ostatním následovat ho. Je pravděpodobné, že tyto osoby, zahrnující Blackovu sestřenicí Belatrix Lestrangerovou, se spojily s Blackem jako s jejich vůdcem. Nicméně děláme všechno, abychom tyto zločince dopadli, a prosíme kouzelnickou veřejnost, aby zůstala bdělá a opatrná. Za žádných okolností byste se k těmto osobám neměli přibližovat.“

„Tak teď už to víš, Harry,“ řekl Ron, v naprosté hrůze. „Proto byl minulou noc tak šťastný.“

„Nevěřím tomu,“ vrčel Harry, „Popletal ten útek svádí na Siriuse?“

„Má snad jinou možnost?“ zeptala se hořce Hermiona. „Těžko může říct ‘Všem se omlouvám, Brumbál mě varoval že se tohle může stát, Azkabanští strážníci se přidali k Lordu Voldemortovi – přestaň skuhrat, Rone – a teď se dostali ven i Voldemortovi největší následovníci. ‘ Chci říct, strávil šest měsíců tím, že každému vykládal, jací jste ty a Brumbál lháři, ne?“

Hermiona rozevřela noviny a začala číst reportáž uvnitř, zatímco se Harry rozhlédl po Velké síni. Nedokázal pochopit, proč jeho spolužáci nevypadají vyděšeně nebo aspoň mezi sebou neprobírají tu hroznou novinu z titulní strany, ale jen málo z nich odebíralo noviny denně jako Hermiona. Všichni tam seděli, mluvili o domácích úkolech a famfrpálu a kdo ví o jakých jiných blbostech, a zatím venku za těmito zdmi deset dalších Smrtijedů rozšířilo Voldemortovy řady.

Letmo se podíval k učitelskému stolu. Tam to vypadalo úplně jinak: Brumbál s profesorkou McGonagallovou byli zabráněni do hluboké konverzace, oba vypadali mimořádně vážně. Profesorka Prýtová měla *Věštce* opřeného o láhev kečupu a četla titulní stranu tak soustředěně, že si ani nevšimla, když jí z nehybné lžičky upadla do klína malá kapka vaječného žloutku. Mezitím, na vzdáleném konci stolu, si profesorka Umbridgová nabírala z mísy ovesnou kaši. Pro jednu její pytlovitě žabí oči nepřejížděly po Velké síni a nehledaly nevhodně se chovající studenty. Mračila se, zatímco hltala svou snídani a občas hodila zlomyslným pohledem k místu, kde Brumbál a McGonagallová tak zaujatě hovořili.

„Oh bože –“ řekla Hermiona překvapeně, oči stále upřené na noviny.

„Co zas?“ zeptal se Harry rychle; cítil se neklidně.

„Je to...*strašné*,“ řekla Hermiona a vypadala otřeseně. Otočila stranu deset a podala ji Harrymu a Ronovi.

TRAGICKÉ ÚMRTÍ PRACOVNÍKA MINISTERSTVA KOUZEL

Nemocnice Svatého Munga včera v noci přislíbila vyšetřování; stalo se tak poté, co byl pracovník Ministerstva kouzel Broderich Bode, 49 let, nalezen mrtev ve své posteli, uškrcen pokojovou rostlinou. Přivolaní Léčitelé už nebyli schopni pana Bodea oživit. Pan Bode byl zraněn při nehodě na pracovišti několik týdnů před svou smrtí.

Léčitelka Miriam Stroutová, která byla v době incidentu ve službě na oddělení kde ležel pan Bode, byla suspendována a nebylo možné získat její vyjádření, ale mluvčí kouzelník nemocnice řekl v prohlášení:

„Máme přísné směrnice co se týče výzdoby povolené na pokojích, ale zdá se, že Léčitelka Stroutová ve vánočním shonu přehlédla nebezpečí rostliny na nočním stolku pana Bodea. Když se jeho řeč i pohyblivost zlepšila, Léčitelka Stroutová vyzvala pana Bodea aby se o rostlinu zkusil starat sám, aniž by si všimla, že se nejedná o nevinnou Třepetavku, ale o vzorek Dáblova osidla, které, když se ho zotavující se Bode dotkl, ho okamžitě uškrtlo.

Nemocnice není schopná objasnit přítomnost rostliny na pokoji a prosí jakoukoliv čarodějnici nebo kouzelníka, kteří mají nějaké informace, aby se přihlásili.“

„Bode...“ řekl Ron. „Bode. Něco mi to říká...“

„Viděli jsme ho,“ šeptala Hermiona. „Ve Svatém Mungovi, pamatuješ? Byl v posteli naproti Lockhartovi, jenom tam tak ležel a zíral na strop. A viděli jsme Dáblovo osidlo dorazit. Říkala–ta Léčitelka–že je to dárek k Vánocům.“

Harry se podíval zpátky na článek. Rostl v něm pocit hrůzy.

„Jako, že jsme nepoznali Dáblovo osidlo? Už jsme ho viděli...mohli jsme tomu zabránit.“

„Kdo by čekal, že se v nemocničním pokoji objeví Dáblovo osidlo, zamaskované jako nějaká pokojová rostlinka?“ řekl Ron ostře. „Není to naše chyba, vina je na tom, kdo to tomu chlapovi poslal! Museli to být pěkní kretěni, proč si nezkontrolovali co kupují?“

„Ale prosím tě, Rone!“ řekla Hermiona roztřeseně. „Nemyslím si, že by někdo strčil Dáblovo osidlo do květináče aniž by pochopil, že se to pokusí zabít každého, kdo se ho dotkne. Tohle–tohle byla vražda...chytrá vražda...jestli ta rostlina byla poslána anonymně, jak někdo může zjistit, kdo to udělal?“

Harry nemyslel na Dáblovo osidlo. Vzpomínal jak jel výtahem do devátého patra na Ministerstvu ten den, kdy měl slyšení, a na pobledlého kouzelníka, který přistoupil z atria.

„Už jsem se s Bodem setkal,“ řekl pomalu. „Viděl jsem ho s tvým tátou na Ministerstvu.“ Ron otevřel pusou.

„Slyšel jsem tátu jak o něm doma mluví! Byl Ten o kterém se nemluví – pracoval v Oddělení záhad!“

Chvíli se na sebe dívali, pak si Hermiona přitáhla noviny zpátky k sobě, zavřela je, chvíli se dívala na fotky deseti uprchlých Smrtijedů na titulní straně a pak vyskočila na nohy.

„Kam jdeš?“ zeptal se Ron polekaně.

„Poslat dopis,“ odpověděla Hermiona a hodila si batoh na rameno. „Je to...no, nevím jestli...ale stojí to za pokus...a já jsem jediná která může.“

„Nesnáším když tohle dělá,“ bručel Ron, zatímco s Harrym vstali od stolu a pomalu odcházeli z Velké síně. „Zabilo by jí snad kdyby nám jednou řekla co má v plánu? Zabralo by jí to deset vteřin navíc–ahoj Hagrid!“

Hagrid stál vedle dveří do Vstupní síně a čekal až projde skupina studentů z Havraspáru. Byl pořád samá modřina jako ten den kdy se vrátil ze své cesty k obrům, a teď měl novou ránu přímo na nose.

„V pohodě, vy dva?“ zeptal se a pokusil se o úsměv, ale zvládl jenom jakousi bolestivou grimasu.

„Jsi v pořádku, Hagrid?“ zeptal se Harry, a následoval Hagrida, který se procpal hned za Havraspárskými studenty.

„Fajn, fajn,“ řekl Hagrid mdle; mávnul rukou a málem trefil vyděšenou profesorku Vektorovou, která procházela kolem. „Jenom mam moc práce, dyť víte, jako normálně–musim se připravovat na hodiny–pár salamandrům shnily šupiny–a sem v podmínce,“ mumlal.

„*Jsi v podmínce?*“ zeptal se Ron hrozně nahlas, takže se spousta procházejících studentů zvědavě otočila. „Promiň–chci říct–jsi v podmínce?“ šeptal.

„Jo,“ řekl Hagrid. „Docela sem to čekal, abych vám řek pravdu. Možná ste si toho eště nevšimli, ale ta inspekce neproběhla moc dobře...no jo,“ zhluboka si povzdechnul. „Radši pudu a nasypu na ty salamandry eště trochu čili prášku, jinak jim příště upadnou ocasy. Uvidíme se, Harry...Rone...“

Plahočil se pryč, ven hlavními dveřmi a dolů po kamenných schodech na sychravé pozemky. Harry ho pozoroval a říkal si, kolik špatných zpráv ještě snese.

★

O tom, že je Hagrid v podmínce, se všichni dozvěděli během několika dnů, ale k Harryho rozhořčení téměř nikdo nevypadal, že by mu to vadilo, a někteří studenti, hlavně Draco Malfoy, vypadali přímo vesele. Pokud šlo o děsivou smrt neznámého zaměstnance Oddělení záhad ve svatém Mungovi, Harry, Ron a Hermiona byli jediní, kteří o ní věděli, nebo jediní, které to zajímalo. Konverzace na chodbách se teď zabývala jen jedním tématem: deset uprchlých Smrtijedů, jejichž příběh konečně prosákl školou díky těm několika jedincům, kteří četli noviny. Vedly se řeči o tom, že někteří z odsouzenců byli spatřeni v Prasinkách, že se podle všeho skrývají v Chroptící chýši a vloupou se do Bradavic stejně jako kdysi Sirius Black.

Ti, kteří pocházeli z kouzelnických rodin, vyrostli se jmény těchto Smrtijedů, vyslovovaných téměř se stejným strachem jako Voldemortovo; zločiny, které spáchali během Voldemortovy hrůzovlády byly legendární. Příbuzní jejich obětí chodili do Bradavic a teď když chodili po chodbách, byli nechtěnými objekty jakési příšerné odražené slávy: Susan Bonesová, jejíž strýc, teta a bratraci zahynuli všichni rukou jednoho z oněch deseti, řekla během bylinkářství zuboženě, že teď má dobrou představu o tom, jaké to je být Harry.

„Nechápu jak to můžeš vydržet–je to hrozné,“ řekla rázně a hodila trochu moc dračího hnojiva do své mísy se sazenicemi Ječivky, které se v tom nepohodlí začaly kroutit a pištět.

Byla pravda, že Harry se v těchto dnech znovu stal objektem mumlání a ukazování prstem na chodbách, ale zdálo se mu, že v některých šeptajících hlasech zaslechl lehce rozdílný tón. Teď nezněly nepřátelsky ale spíš zvědavě, a jednou či dvakrát si byl jistý, že zaslechl úryvky konverzace, které vypovídaly o tom, že šeptající studenti nebyli spokojeni s verzí, kterou jim o úniku deseti Smrtijedů z Azkabanské pevnosti naservíroval *věštec*. Vypadalo to, že tihle zmatení a vystrašení pochybovači teď uvažují o jediném dalším vysvětlení, které měli k dispozici: to, o kterém od minulého roku mluvil Harry a Brumbál.

A nezměnila se jenom nálada studentů. Bylo teď naprosto běžné potkat na chodbě dva nebo tři učitele, kteří si naléhavými hlasy šeptali a okamžitě zmlkli, kdykoli se přiblížil nějaký student.

„Očividně už nemůžou normálně mluvit ve sborovně,“ řekla Hermiona tičným hlasem, když s Harrym a Ronem jednoho dne minuli profesory McGonagallovou, Kratiknota a Prýtovou, kteří se krčili u učebny kouzelných formulí. „Ne když je tam Umbridgová.“

„Myslíš, že vědí něco nového?“ zeptal se Ron a zíral přes rameno na tři učitele.

„Jestli ano, my se to nedozvíme, ne?“ řekl Harry vztekle. „Ne po vydání vyhlášky...jaké že má tahle číslo?“ Na nástěnkách v kolejních společenských místnostech se totiž objevilo nové oznámení, hned druhé ráno po oné novince o útěku z Azkabanu:

Z NAŘÍZENÍ BRADAVICKÉ NEJVYŠŠÍ VYŠETŘOVATELKY

Učitelům je zakázáno podávat studentům jakékoli informace, které přímo nesouvisí s předměty, za jejichž vyučování jsou učitelé placeni.

Podle Výnosu o vzdělání číslo dvacetšest.

*Podepsána: Dolores Umbridgová,
nejvyšší vyšetřovatelka*

Tato vyhláška se mezi studenty stala terčem mnoha vtipů. Lee Jordan před Umbridgovou poukázal na skutečnost, že podle nového pravidla nesmí vynadat Fredovi a Georgovi za to, že hrají při hodině vzadu ve třídě bouchací karty.

„Bouchací karty nemají nic společného s obranou proti černé magii, profesorko! Nepatří to do vašeho oboru!“

Když potom Harry Leeho potkal, ošklivě mu krvácela ruka. Harry mu doporučil sérum z murtlapích výhonků.

Harry si myslel, že útěk z Azkabanu Umbridgovou trochu usadí, že bude zahanbená tou katastrofou, která se stala přímo před nosem jejího milovaného Popletala. Ale vypadalo to, že ta záležitost jenom znásobila její šílenou touhu dostat všechno v Bradavicích pod svojí osobní kontrolu. Zdálo se, že už každou chvíli začne propouštět, a otázka byla, jestli půjde první profesorka Trelawneyová nebo Hagrid.

Každá hodina jasnovidectví a péče o kouzelné tvory byla nyní doprovázena Umbridgovou a jejím notýskem. Schovávala se u krbu v provoněné učebně ve věži, přerušovala stále hysteričtější profesorku Trelawneyovou složitými otázkami o ornitomacii a heptologii, chtěla aby předvíдалa odpovědi studentů, než je vyslovili a dožadovala se, aby ukázala své schopnosti u křišťálové koule, čajových lístků nebo kamenných run. Harry si říkal, že profesorka Trelawneyová se z toho tlaku brzo zblázní. Několikrát ji viděl na chodbě—což bylo samo o sobě neobvyklé, protože většinou zůstávala ve věži—jak si pro sebe divoce mumlá, lomí rukama, vystrašeně se ohlíží přes rameno a celou dobu vydávala silný zápach sherry. Kdyby se tak nebál o Hagrida, bylo by mu jí líto—ale jestli jeden z nich měl ztratit svou práci, měl Harry jen jednu možnost koho chtít, aby zůstal.

Naneštěstí Harry viděl, že Hagrid si nevede o moc lépe než Trelawneyová. Dal sice na Hermioninu radu a od Vánoc jim neukázal nic hroznějšího než Hafoně — což bylo zvíře nerozeznatelné od foxteriéra až na rozeklaný ocas — ale jinak se zdálo že úplně ztratil nervy. Byl v hodinách poněkud pomatený a neklidný, ztrácel souvislosti toho, co říkal třídě, odpovídal špatně na otázky a celou dobu úzkostlivě pokukoval po Umbridgové. Navíc se k Harrymu, Ronovi a Hermioně choval tak zdrženlivě jako ještě nikdy a schválně jim zakázal ho po setmění navštěvovat.

„Ešli vás chytí, pudeme všichni,“ řekl jim rozhodně, a protože nechtěli dělat nic, co by jeho práci dál ohrožovalo, přestali ho po večerech navštěvovat.

Harrymu připadalo, že ho Umbridgová neustále připravuje o všechno, díky čemu jeho život v Bradavicích za něco stál: návštěvy u Hagrida, dopisy od Siriuse, Kulový blesk a famfrpál. Mstil se jí jediným způsobem, kterým mohl — zdvojnásobil svoje úsilí při práci s BA.

Harryho těšilo, když viděl, že všichni, dokonce i Zachariáš Smith, se snažili pracovat tvrději než kdy jindy, kvůli tomu že deset dalších Smrtijedů bylo na

svobodě, ale na nikom nebylo zlepšení vidět tak jako na Nevillovi. Novina o útěku těch, kteří měli na svědomí jeho rodiče, ho silně a trochu znepokojivě změnila. Ani jednou se nezmínil o tom, jak potkal Harryho, Rona a Hermionu na uzavřeném oddělení ve svatém Mungovi a oni to vzali na vědomí a také se o tom nezmiňovali. Neřekl nic ani o útěku Bellatrix a ostatních učitelů. Vlastně během setkání BA sotva něco řekl, ale pracoval neúnavně na každém novém zaklínadle a protikouzlu, které je Harry učil, jeho baculatá tvář byla zkřivená jak se soustředil, očividně si nevsímal zranění a nehod a pracoval tvrději než kdokoli jiný v místnosti. Zlepšoval se tak rychle, až to Harryho znervózňovalo, a když je učil Krycí kouzlo—způsob jak odvrátit menší kletby, takže se obrátily proti útočníkovi — jenom Hermiona ho zvládla rychleji než Neville.

Harry by dal hodně za to, aby se zlepšil v Uzavírání tak jako Neville při setkáních BA. Harryho schůzky se Snapem, které začaly dost špatně, se vůbec nelepšily. Naopak, Harry cítil, že s každou hodinou je to horší.

Než se začal učit Uzavírání, v jizvě ho občas bodalo, většinou v noci nebo během těch divných záblesků Voldemortových myšlenek a nálad, které občas zažíval. Teď ale jizva skoro nepřestávala bolet, a on často cítil návaly zlosti nebo radosti, které vůbec nesouvisely s tím, co se mu právě dělo, a vždycky byly doprovázené obzvlášť bolestivým bodáním v jeho jizvě. Začínal mít hrozný pocit, že se z něj pomalu stává něco jako anténa, citlivá na nejmenší výkyvy ve Voldemortově náladě, a byl si jistý, že tahle zvýšená citlivost se objevila po první hodině Uzavírání se Snapem. Navíc se mu teď skoro každou noc zdálo, jak prochází chodbou ke vchodu do Oddělení záhad, a sen vždycky končil tím, že stál toužebně před těmi černými dveřmi.

„Možná je to trochu jako nemoc,“ řekla Hermiona ustaraně když se Harry svěřil jí a Ronovi. „Horečka nebo tak něco. Musí se to zhoršit, než se tolepší.“

To hodiny se Snapem to zhoršují,“ řekl Harry rozhodně, „Mám už po krk toho jak mě bolí ta jizva a začíná mě nudit to procházení chodbou každou noc.“ Naštvaně si mnul čelo. „Kéž by se ty dveře otevřely, už mi jde na nervy tam stát a zírat na ně —

„To není legrace,“ řekla Hermiona ostře. „Brumbál nechce, abys měl sny o té chodbě, jinak by nepožádal Snapea aby tě učil Uzavírání. Prostě budeš muset tvrději pracovat.“

„Já pracuju!“ řekl Harry podrážděně. „Jenom si to někdy zkus — Snape snaží se dostat se ti do hlavy — člověk se u toho moc nezasměje!“

„Možná...“ řekl Ron pomalu.

„Možná co?“ zeptala se Hermiona poněkud nevrle.

„Možná to není Harryho chyba, že nemůže uzavřít svou mysl,“ řekl Ron výhružně.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Hermiona.

„No, možná se Snape ve skutečnosti nesnaží Harrymu pomoci...“

Harry a Hermiona na něj zírali. Ron se podíval výhružně a významně z jednoho na druhého.

„Možná,“ řekl tišším hlasem, „se snaží otevřít Harryho mysl o něco víc...ulehčit to Vy-víte-komu–“

„Zavři zobák, Rone,“ řekla Hermiona vztekle. „Kolikrát už si Snapea podezíral, a *pokaždé* ses mýlil. Brumbál mu věří, pracuje pro Řád, a to by mělo stačit.“

„Býval to Smrtijed,“ řekl Ron neústupně. „A nikdy jsem neviděl důkaz, že *opravdu* přešel na naši stranu.“

„Brumbál mu věří,“ opakovala Hermiona. „A jestli nemůžeme věřit Brumbálovi, nemůžeme věřit nikomu.“

★

Se všemi těmi starostmi a povinnostmi – přibývajícím domácím úkolům, které často nutily žáky pátých ročníků pracovat až do půlnoci, tajné schůzky BA a pravidelné hodiny se Snapem – to vypadalo, že leden ubíhá až moc rychle. Než si toho Harry všiml, byl tu únor, a s ním vlhčí a teplejší počasí a vyhlídka na druhou návštěvu Prasinek v tomhle roce. Harry měl jenom málo času mluvit s Cho od té doby, co se dohodli, že navštíví vesnici společně, ale najednou se musel připravit na celý den, který měl strávit v její společnosti.

Ráno čtrnáctého se oblékl obzvlášť pečlivě. Dorazili s Ronem na snídání právě ve chvíli, kdy přiletěly poštovní sovy; Hedvika tam nebyla – ne že by ji Harry čekal – ale Hermiona se snažila vytrhnout dopis ze zobáku neznámé sovy, zatímco si sedali.

„Právě včas! Kdyby to nepřišlo dneska...“ řekla, roztrhla obálku a vytáhla malý kousek pergamenu. Její oči přeletěly zleva doprava jak četla vzkaz, a na tváři se jí rozprostřel potěšený výraz.

„Poslouchej, Harry,“ řekla a podívala se na něj, „tohle je opravdu důležité. Myslíš, že bys za mnou kolem poledne mohl přijít ke Třem košťatům?“

„No...já nevím,“ řekl Harry nejistě, „Cho možná čeká, že s ní strávím celý den. Nedohodli jsme se, co budeme dělat.“

„No tak ji přiveď s sebou, jestli budeš muset,“ řekla Hermiona naléhavě. „Ale přijdeš?“

„No...tak dobře, ale proč?“

„Nemám teď čas, abych ti to vykládala, musím na tohle rychle odpovědět.“

A vyběhla z Velké síně, dopis nacpaný v jedné ruce a topinku v druhé.

„Jdeš?“ zeptal se Harry Rona, ale ten otráveně zavrtěl hlavou.

„Dnes nemůžu do Prasinek jít, Angelina chce celý den trénovat. Jako by to mohlo pomoci; jsme nejhorší tým, jaký jsem kdy viděl. Měl bys vidět Slopera

a Kirka, jsou pomalí, dokonce horší než já.“ Těžce si povzdychl. „Nevím proč mě Angelina prostě nenechá rezignovat.“

„To proto, že jsi dobrý když jsi ve formě,“ řekl Harry podrážděně.

Bylo to pro něj opravdu těžké sympatizovat s Ronovou situací, když přitom on sám by dal téměř cokoliv aby mohl hrát nadcházející zápas s Mrzimorem. Ron asi zaregistroval tón Harryho hlasu, protože už se během snídaň o famfrpálu nezmínil a pozdravy na rozloučenou, které si krátce potom vyměnili byly trochu chladné. Ron se vydal na famfrpálové hřiště a Harry, po pokusu uhladit si vlasy při pohledu na svůj odraz v čajové lžičce, se vydal do Vstupní síně kde se měl sejít s Cho, cítil se vystrašeně a říkal si o čem se asi tak budou bavit.

Čekala na něj trochu stranou od dubových předních dveří a s vlasy staženými do dlouhého copu jí to opravdu slušelo. Harrymu připadalo, že jeho nohy jsou na jeho tělo příliš velké a najednou si hrozně uvědomoval svoje ruce a jak hloupě asi musejí vypadat, když se tak pohupují vedle jeho boků.

„Ahoj,“ řekla Cho tak trochu bez dechu.

„Ahoj,“ řekl Harry.

Chvilu jeden na druhého zírali, potom Harry řekl, „Takže–ehm–půjdeme?“

„Oh–ano...“

Zařadili se do fronty studentů, které si Filch odškrtával, občas po sobě hodili pohledem a vyhýbavě se usmáli, ale nemluvili spolu. Harrymu se ulevilo když se dostali na čerstvý vzduch a zjistil že je jednodušší jít potichu vedle sebe, než jenom tak stát a vypadat hloupě. Byl osvěžující, větrný den a když procházeli kolem famfrpálového hřiště, Harry se kouknul na Rona a Ginny jak prolétají mezil tribunami a hrozně ho bolelo, že není nahoře s nimi.

„Opravdu ti to chybí, co?“ zeptala se Cho.

Ohlédl se a viděl, že ho pozoruje.

„Jo,“ vzdychl Harry. „Chybí mi to.“

„Pamatuješ jak jsme proti sobě ve třetáku poprvé hráli?“ zeptala se ho.

„Jo,“ zakřenil se Harry. „Pořád jsi mě blokovala.“

„A Wood ti řekl abys nebyl gentleman a shodil mě z koštěte když budeš muset,“ vzpomínala Cho a usmívala se. „Slyšela jsem, že dostal smlouvu u Pýchy Portree, je to tak?“

„Ne, byli to Puddlemerští spojenci; viděl jsem ho loni na Mistrovství.“

„Oh, mě si tam taky viděl, pamatuješ? Byli jsme ve stejném kempu. Bylo to vážně skvělé, že?“

Bavili se o Mistrovství celou cestu, až byli venku za bránou. Harry ani nemohl věřit, jak lehké bylo s ní mluvit – nebylo to o nic těžší než bavit se s Ronem a Hermionou – a zrovna se začínal cítit sebejistě a vesele, když je minula velká horda děvčat ze Zmijozelu, mezi nimi i Pansy Parkinsonová.

„Potter a Changová!“ vypískla Pansy do sboru falešného hihňání. „Oh, Changová, máš dost ubohý vkus...Diggory aspoň dobře vypadal!“

Dívky zrychlily, bavily se a kousavě pištěly a házely přehnané pohledy dozadu na Harryho a Cho, mezi kterými zůstalo trapné ticho. Harry nemohl přijít na nic jiného o famfrpálu co by řekl, a Cho se trochu červenala a pozorovala svoje nohy.

„Takže...kam bys chtěla jít?“ zeptal se Harry když dorazili do Prasinek. Hlavní ulice byla plná loudajících se studentů, kteří nakukovali okny do obchodů a poflakovali se po chodnících.

„Oh...mě je to jedno,“ řekla Cho a pokrčila rameny. „Ehm...půjdeme se podívat po obchodech nebo tak něco?“

Loudali se k Dervishovi a Bangesovi. Na okně tam byl přilepený velký plakát a několik obyvatel Prasinek si ho prohlíželo. Když se Harry s Cho přiblížili, ustoupili stranou, a Harry zjistil, že se znovu dívá na fotografie deseti uprchlých Smrtijedů. Plakát „Z nařízení Ministerstva kouzel“, nabízel odměnu tisíc galeonů každému, kdo by poskytl informace, které by vedly k polapení odsouzců.

„Je to zvláštní, že?“ řekla Cho tichým hlasem a zírала na fotky Smrtijedů, „pamatuješ když utekl ten Sirius Black, jak byli všude v Prasinkách Mozkomorové a hledali ho? A teď je venku deset Smrtijedů a nikde není jediný Mozkomor...“

„Jo,“ řekl Harry a odtrhl pohled od Bellatrix Lestrangleové a podíval se na hlavní ulici. „Jo, je to divné.“

Nebylo mu líto, že tam poblíž nebyli žádní Mozkomorové, ale teď když o tom přemýšlel, jejich nepřítomnost byla velmi závažná. Nejenom že nechali Smrtijedy uprchnout, ale ani se neobtěžovali je hledat...vypadalo to, že jsou teď opravdu mimo kontrolu Ministerstva.

Deset uprchlých Smrtijedů zírало z okna každého obchodu, který s Cho minuli. Když míjeli Scrivenshaft's, začalo pršet; chladné, velké kapky dopadaly Harrymu na obličej a dozadu na krk.

„Ehm... chceš zajít na kafe?“ zeptala se Cho váhavě, když se rozpršelo ještě víc.

„Jo, jasně,“ řekl Harry a rozhlížel se. „Kam?“

„Oh, kousek odtud je opravdu pěkné místo; už si někdy byl u Madam Pudinožkové?“ zeptala se vesele a odvedla ho do postranní uličky a do malé čajovny, které si Harry nikdy předtím nevšiml. Bylo to stisněné, zamlžené malé místo, kde bylo snad všechno vyzdobené kanýry a stuhami. Harrymu to nepříjemně připomnělo kabinet Umbridgové.

„Roztomilé, že?“ řekla Cho šťastně.

„Ehm...jo,“ řekl Harry nedůvěryhodně.

„Podívej, vyzdobila to tu kvůli Svatému Valentýnu!“ řekla Cho a ukazovala na spoustu zlatých andělíčků, kteří se vznášeli nad malými kulatými stolky a občas hodili na sedící pár zlatých konfet.

„Oooh...“

Posadili se k poslednímu volnému stolku proti zamlženému oknu. Roger Davies, kapitán havraspárského famfrpálového týmu seděl kousek vedle s pěknou blond dívkou. Drželi se za ruce. Harry se z toho cítil nesvůj, obzvlášť když se rozhlédl po čajovně a zjistil, že tam byly samé párečky a všichni se drželi za ruce. Možná Cho čeká, že jí taky bude držet za ruku.

„Co si dáte, miláčkové?“ zeptala se Madam Pudinožková, velmi silná žena s lesklým černým drdolem, která se s obtížemi protáhla mezi jejich stolkem a stolkem Rogera Daviese.

„Dvě kávy, prosím,“ řekla Cho.

Než jejich kávy dorazily, Roger Davies a jeho přítelkyně se nad svojí cukřenkou začali líbat. Harry si přál aby to nedělali; měl pocit, že Davies nasadil měřítko, ve kterém bude Cho očekávat, že Harry také obstojí. Cítil jak rudne a snažil se dívat se z okna, ale to bylo tak začouzené, že vůbec nemohl vidět ulici venku. Aby oddálil chvíli, kdy se bude na Cho muset podívat, začal zírat na strop skoro jakoby zkoumal jak je pomalovaný, a schytl hrst konfet do obličeje od jejich vznášejícího se andílka.

Po dalších několika hrozných minutách se Cho zmínila o Umbridgové. Harry se toho s úlevou chopil a strávili několik veselých chviliek tím, že jí uráželi, jenže tohle téma už tolikrát probrali během srazů BA, že jim moc dlouho nevydrželo. Zase nastalo ticho. Harry byl velice rozpačitý z mlaskavých zvuků, které se ozývaly od vedlejšího stolu a zuřivě se snažil najít něco jiného co by mohl říct.

„Ehm...poslouchej, chceš se mnou kolem oběda jít ke Třem košťatům? Mám tam schůzku s Hermionou Grangerovou.“

Cho povytáhla obočí.

„Máš schůzku s Hermionou Grangerovou? Dneska?“

„Jo. Požádala mě o to, tak jsem myslel, že bych tam měl jít. Chceš jít se mnou? Říkala, že nevádí jestli přijdeš taky.“

„Oh...to je od ní milé.“

Ale Cho vypadala, jakoby si vůbec nemyslela, že je to milé. Naopak, tón jejího hlasu byl chladný a najednou z ní šel trochu strach.

Dalších několik minut uplynulo v naprostém tichu. Harry pil svoji kávu tak rychle, že to vypadalo, že bude brzo potřebovat další. Vedle nich, Roger Davies a jeho přítelkyně vypadali jako by je k sobě někdo přilepil.

Choina ruka ležela na stole vedle její kávy a Harry cítil vzrůstající nutkání ji chytit. *Prostě to udělej*, říkal si, zatímco se mu v hrudi mísil pocit paniky

a vzrušení, *prostě natáhni ruku a chyt' jí*. Bylo udivující, o kolik těžší bylo natáhnout ruku o pár centimetrů a dotknout se její ruky, než chytit ve vzduchu uhánějící zlatonku...

Ale právě ve chvíli, kdy pohnul rukou dopředu, Cho tu svojí stáhla ze stolu. Teď s lehkým zaujetím pozorovala Rogera Daviese jak líbá svou přítelkyni.

„Pozval mě na rande,“ řekla tichým hlasem. „Před pár týdnů. Roger. Ale odmítla jsem ho.“

Harry, který popadnul cukřenku, aby nějak vysvětlil ten náhlý pohyb přes stůl, nemohl pochopit, proč mu tohle říká. Jestli chtěla sedět u vedlejšího stolu a nechat se líbat od Rogera Daviese, proč souhlasila, že si vyjde s ním?

Nic neřekl. Jejich andělek na ně hodil další hrst konfet; pár jich přistálo ve studených zbytcích kávy, které se Harry chystal vypít.

„Loni jsem tu byla s Cedrikem,“ řekla Cho.

V té vteřině, nebo jak dlouho to trvalo, než si Harry uvědomil co řekla, jeho vnitřnosti jako by zmrzly. Nevěřil, že chtěla mluvit o Cedrikovi, zrovna teď, když je obklopovaly líbající se páry a nad hlavami se jim vznášel anděl.

Když znovu promluvila, její hlas byl o něco vyšší.

„Chtěla jsem se tě na to zeptat už hrozně dlouho... Cedrik–zm–m–m–mínil se o mně než umřel?“

To byla ta poslední věc, o které by chtěl Harry mluvit a nejmíň ze všech s Cho.

„No–ne–“ řekl tiše. „Nebyl–neměl čas říct cokoli. Ehm... takže... budeš... budeš chodit o prázdninách na hodně zápasů? Fandíš tornádům, že?“

Jeho hlas zněl falešně vesele. K jeho zděšení si všimnul, že její oči byly zase plné slz, stejně jako po poslední schůzce BA před Vánocemi.

„Podívej,“ řekl zoufale a naklonil se tak, aby ho nikdo jiný nemohl slyšet, „nemluvme teď o Cedrikovi... mluvme o něčem jiném...“

Ale tohle podle všeho nebylo to, co měl říct.

„Myslela jsem,“ řekla, její slzy dopadaly na stolek, „že ty to p–p–pochopíš! *Potřebuju* o tom mluvit! Ty o tom u–určitě taky potřebuješ mluvit! Chci říct, viděl jsi jak se to stalo, n–ne?“

Začalo to vypadat jako noční můra; přítelkyně Rogera Daviese se odlepila a pozorovala plačící Cho.

„No–už jsem o tom mluvil,“ zašeptal Harry, „s Ronem a Hermionou, ale–“

„Oh, mluvíš o tom s Hermionou Grangerovou!“ zaječela, obličej plný slz. Několik dalších líbajících se párů na ně zůstalo zírat. „Ale se mnou mluvit nechceš! M–možná by bylo nejlepší kdybys prostě... prostě za–zaplatil a šel na schůzku s Hermionou G–Grangerovou jak zjevně chceš!“

Harry na ni zíral, naprosto ohromený, zatímco sáhla po ovolánkováném ubrousku a utřela si jím oslzenou tvář.

„Cho?“ řekl slabě a přál si aby Roger Davies popadl svou přítelkyni a začal ji zase líbat, aby se nedívala na něho a Cho.

„No dělej, jdi!“ brečela do ubrousku. „Nevím proč si mě sem pozval, když ses dohodnul že se sejdeš i s dalšími děvčaty... s kolika máš ještě schůzku po Hermioně?“

„Takhle to není!“ řekl Harry a tolik se mu ulevilo, když konečně pochopil kvůli čemu byla naštvaná, že se začal smát, což, jak příliš pozdě pochopil, byla také chyba.

Cho vyskočila na nohy. Celá čajovna byla potichu a všichni je teď pozorovali.

„Ahoj, Harry,“ řekla dramaticky, lehce škytajíc se rozběhla ke dveřím, s trnutím je otevřela a vyběhla ven do deště.

„Cho!“ zavolal Harry, ale dveře se za ní s cinknutím zavřely.

V čajovně bylo naprosté ticho, všechny oči se upíraly na Harryho. Hodil na stůl galeon, vytřepal si z vlasů růžovou konfetu a vyběhl za Cho.

Silně přšelo a nikde ji neviděl; nechápal, co se stalo, ještě před půl hodinou jim bylo fajn.

„Ženský,“ zamumlal vztekla a čvachtal po ulici umyté deštěm. „Proč vůbec chtěla mluvit o Cedrikovi? Proč vždycky chce mluvit o tom, co jí donutí k slzavému údolí?“

Zahnul doprava a čvachtavě se rozběhl a za několik minut už stál ve dveřích Tří košťat. Věděl, že je ještě brzo na setkání s Hermionou, ale říkal si, že tam určitě bude někdo, s kým bude moc strávit zbývající čas. Odhrnul si mokré vlasy z očí a rozhlédl se. V rohu seděl Hagrid a vypadal mrzutě.

„Ahoj, Hagrid!“ pozdravil ho, protáhl se mezi obsazenými stoly a sedl si na židli vedle něho. Hagrid nadskočil a podíval se na Harryho jakoby ho skoro nepoznával. Harry si všiml, že má na tváři dvě čerstvé rány a několik nových modřin.

„Oh, to seš ty, Harry,“ řekl Hagrid. „Jak se máš?“

„Docela to jde,“ zalhal Harry, ale vedle pomláceného, žalostně vypadajícího Hagrida si říkal, že si nemá nač stěžovat. „Ehm – a co ty?“

„Já?“ zeptal se Hagrid. „Jasně, mám se skvěle, Harry, skvěle.“

Podíval se na dno svého cínového korbenu, který byl velký jako kyblík, a vzdychl. Harry nevěděl, co mu má říct. Chvilí vedle sebe tiše seděli. Pak Hagrid najednou řekl „Sme na stejný lodi, ty a já, co, Harry?“

„Ehm–“ řekl Harry.

„Jo... už sem to říkal... voba sme outsideři,“ řekl Hagrid a moudře pokyvoval. „A voba sirotci. Jo... voba sme sirotci.“

Pořádně si přihrnul ze svého korbenu.

„Mít dobrou rodinu, to je rozdíl,“ řekl. „Muj táta byl dobrej táta. A tvoje mamka a taťka byli taky dobrý rodiče. Kdyby žili, život by byl jinej, co?“

„Jo...předpokládám,“ řekl Harry opatrně. Vypadalo to, že Hagrid má velice zvláštní náladu.

„Rodina,“ řekl Hagrid sklíčeně. „Říkej si co chceš, krev je důležitá...“

A otřel si zakrvácené oko.

„Hagrid,“ řekl Harry, který si nemohl pomoci, „odkud máš všechna ta zranění?“

„Eh?“ řekl Hagrid polekaně. „Jaký zranění?“

„Tyhle!“ ukázal Harry na jeho obličej.

„Oh...to sou jenom vobyčejný boule a modřiny, Harry,“ odbyl ho Hagrid.

„Mam těžkou práci.“

Vyprázdnil svůj korbek, postavil ho na stůl a vstal.

„Nashle, Harry...dávej na sebe pozor.“

Procpal se ven z hospody–vypadal zuboženě–a zmizel v prudkém lijáku. Harry se díval jak odchází a cítil se mizerně. Hagrid byl nešťastný a něco skrýval, ale vypadal, že je rozhodnutý nepřijmout pomoc. O co šlo? Ale než se nad tím mohl Harry pořádně zamyslet, zaslechl hlas volající jeho jméno.

„Harry! Harry, tady!“

Hermiona na něj mávala z druhého konce místnosti. Vstal a prodíral se k ní nacpanou hospodou. Měl před sebou ještě několik stolů, když si všimnul, že Hermiona není sama. Seděla u stolu s tím nejneobvyklejším párem společníků pro popíjení, jaký si dokázal představit: Luna Lovegoodová a nikdo jiný než Rita Holoubková, ex-novinářka z *Denního věštce*, jedna z Hermioniných nejméně oblíbených osob na světě.

„Jdeš brzo!“ řekla Hermiona a šoupla se aby si mohl sednout. „Myslela jsem, že budeš s Cho, čekala jsem tě nejdřív tak za hodinu!“

„Cho?“ řekla najednou Rita, zašila sebou na židli a dychtivě na Harryho zírala. „Dívka?“

Popadla svoji kabelku z krokodýlí kůže a začala se v ní přehrabovat.

„To *vůbec* není vaše věc, i kdyby byl Harry se stovkou děvčat,“ řekla jí Hermiona chladně. „Takže to teď můžete odložit.“

Rita chtěla ze své kabelky vytáhnout jedovatě zelený brk. S výrazem člověka, který je nucen spolknout smradlavou šťávu z Nevillova kaktusu, kabelku zase zaklapla.

„O co vám jde?“ zeptal se Harry a přeskakoval pohledem z Rity na Lunu a z Luny na Hermionu.

„Slečinka Dokonalá se mi to právě chystala říct, když jsi dorazil,“ řekla Rita a pořádně se napila. „Předpokládám, že mám dovoleno s ním *mluvit*, je to tak?“ vyštěkla na Hermionu.

„Předpokládám, že ano,“ řekla Hermiona chladně.

Nezaměstnanost Ritě neslušela. Vlasy, které mívala upravené do spousty kudrlinek, teď visely kolem její tváře splihle a neudržovaně. Šarlatový lak na dlouhatánských nehtech měla oloupaný a z brýlí se jí ztratilo několik falešných rubínů. Znovu si pořádně lokla svého pití a potom na půl úst řekla, „Pěkná dívka, ano, Harry?“

„Ještě slovo o Harryho milostném životě a žádná dohoda nebude, to slibuju,“ řekla Hermiona podrážděně.

„Jaká dohoda?“ řekla Rita a utírala si ústa hřbetem ruky. „O žádné dohodě ses zatím nezmínila, slečno Věznicelko, jenom jsi mi řekla abych přišla. Oh, jednoho dne...“ Zhluboka a rozechvěle se nadechla.

„Ano, ano, jednoho dne napíšete o mně a Harrym další hrozné výmysly,“ řekla Hermiona lhostejně. „Proč to nevykládáte někomu, koho to zajímá?“

„Tenhle rok o něm napsali spoustu hrozných věcí i bez mé pomoci,“ řekla Rita, střítila po něm pohledem přes vršek svých brýlí a šeptem dodala „Jak se kvůli tomu cítíš, Harry? Zrazený? Zmatený? Nepochopený?“

„Je naštvaný, samozřejmě,“ řekla Hermiona jasným hlasem. „Protože říká ministerstvu pravdu a ministr je příliš velký idiot na to, aby mu věřil.“

„Takže na tom opravdu trváš, že se Ten-jehož-nesmíme-jmenovat vrátil?“ řekla Rita, šoupla si brýle trochu níž a podrobila Harryho probodávajícímu pohledu, zatímco její prst toužebně přejížděl po zapínání krokodýlí kabelky. „Trváš na všech těch nesmyslech, které vykládá Brumbál, o návratu Ty-víš-ko-ho a o tobě jako jediném svědkovi?“

„Nebyl jsem jediný svědek,“ vrčel Harry. „Bylo tam přes tucet Smrtijedů. Chcete jejich jména?“

„Strašně moc,“ vydechla Rita, zase se začala přehrabovat v kabelce a zírala na něj, jakoby byl ta nejkrásnější věc jakou v životě viděla. „Obrovský titulek: *„Potter obviňuje...“* Podtitulek, *„Harry Potter jmenuje Smrtijedy, kteří jsou stále mezi námi.“* A pak, vedle tvojí hezké velké fotografie, *„Narušený teenager, který přežil útok Vy-víte-koho, Harry Potter, 15, včera vzbudil pobouření, když obvinil respektované a významné členy kouzelnické komunity že patří ke Smrtijedům...“*

Bleskobrk už měla v ruce, napůl cesty k ústům, když ten nadšený výraz z její tváře zmizel.

„Ale samozřejmě,“ řekla, spustila brk a probodla Hermionu pohledem, „Takový článek by Slečinka Dokonalá rozhodně nechtěla, že?“

„No ve skutečnosti,“ řekla Hermiona sladce, „přesně takový článek Slečinka Dokonalá *chce*.“

Rita na ni zírala. Harry také. Na druhou stranu Luna zasněně zazpívala „Weasley je náš král“ a zamíchala svoje pití cibulkou napíchnutou na tyčce.

„Ty chceš, abych napsala článek o tom, co říká o Tom-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit?“ zeptala se Hermiony potichu.

„Ano, chci,“ řekla Hermiona. „Pravdivý příběh. Všechna fakta. Přesně tak, jak je Harry řekne. Sdělí vám všechny detaily, jména neodhalených Smrtijedů, které viděl, řekne vám, jak teď Voldemort vypadá – oh, ovládejte se,“ dodala pohrdavě a hodila přes stůl ubrousek, protože Rita při zaznění Voldemortova jména nadskočila tak, že na sebe vylila půl sklenice své Ohnivé whisky.

Rita si utírala svůj špinavý nepromokavý plášť a pořád zírala na Hermionu. Potom řekla suše „*Věštec* to neotiskne. Pokud sis nevšimla, nikdo těm jeho povídačkám nevěří. Všichni si myslí, že se pomátl. Kdybys mě nechala napsat to z tohoto úhlu pohledu–

„Nepotřebujeme další článek o tom, jak Harry ztrácí rozum!“ řekla Hermiona vztekle. „Těch už jsme četli dost, díky! Chci mu dát možnost říct pravdu!“

„Pro takový článek tu není místo,“ řekla Rita chladně.

„Chceš spíš říct, že *Věštec* ho neotiskne, protože mu to Popletal nedovolí,“ řekla Hermiona podrážděně.

Rita se na Hermionu dlouze podívala. Pak se k ní naklonila přes stůl a řekla věčným tónem „Dobře, Popletal ovlivňuje *Věštce*, ale to nás stejně přivádí ke stejnému problému. Neotisknou článek, který ukazuje Harryho v dobrém světle. Tohle nikdo nechce číst. Je to proti veřejné náladě. Lidé jsou dost vystrašení z toho posledního útěku z Azkabanu. Prostě nechtějí věřit, že Ty-víš-kdo je zpátky.“

„Takže *Denní Věštec* tu je proto, aby říkal lidem co chtějí slyšet, že?“ řekla Hermiona kousavě.

Rita se zase narovнала, povytáhla obočí a dopila svou Ohnivou whisky.

„*Věštec* tu je proto, aby se prodal, ty hloupá holko,“ řekla chladně.

„Můj taťka si myslí, že jsou to hrozné noviny“ vmísila se neočekávaně do konverzace Luna. Cučala svou cibulku a zírala na Ritu svýma velkýma, vypoulenýma, trochu šílenýma očima. „On na rozdíl od *Denního Věštce* uveřejňuje důležité věci, které podle něj lidé musejí vědět. Nezajímají ho peníze.“

Rita se na Lunu opovržlivě podívala.

„Hádám, že tvůj otec vede jeden z těch stupidních venkovských časopisů?“ řekla. „Nejspíš *Dvacet pět způsobů, jak se přidružit k mudlům* a datum dalšího výprodeje „přijďte a odleťte“?“

„Ne,“ řekla Luna a ponořila cibuli zpátky do svého karafiátového drinku, „je redaktor *Pokroucených slovíček*.“

Rita vyprskla tak nahlas, že se několik lidí sedících u stolů poblíž vyplašeně ohlédlo.

„Důležité věci, které podle něj lidé musejí vědět – říkáš?“ řekla opovržlivě. „Tvrzeními toho plátku bych si mohla hnojit zahradu.“

„No, máte šanci trochu zvýšit jeho úroveň, ne?“ řekla Hermiona potěšeně. „Luna říká, že její táta je šťastný, že bude mít Harryho inerview. To on ho uveřejní.“

„*Pokroucená slovíčka!*“ kdákala Rita. „Myslíš, že ho lidé budou brát vážně, když bude v *Pokroucených slovíčkách!*“

„Někteří lidé ne,“ řekla Hermiona vyrovnaně. „Ale verze Denního věštce o útěku z Azkabanu v sobě má spoustu děr. Myslím, že spoustu lidí bude zajímat, jestli není lepší vysvětlení toho co se stalo, a jestli tu bude alternativa, i kdyby byla uveřejněná v –“ hodila pohledem po Luně, „v... no, v *neobvyklém* časopise – myslím, že si ji budou chtít přečíst.“

Rita chvíli nic neříkala, jenom si Hermionu vchytrale prohlížela, s hlavou trochu nakloněnou.

„Dobře, řekněme, že to udělám,“ řekla najednou. „Co za to dostanu?“

„Nemyslím, že taťka lidem co pro něj píšou platí,“ řekla Luna zasněně. „Dělají to, protože je to pocta a, samozřejmě, aby viděli svá jména vytištěná.“

Rita Holoubková se tvářila jakoby měla stále v ústech tu smradlavou šťávu z Nevillova kaktusu a otočila se k Hermioně.

„Mám to udělat *zadarmo*?“

„No, ano,“ řekla Hermiona klidně a usrkla si ze svého pití. „Jinak, jak moc dobře víš, budu informovat příslušné orgány, že jste neregistrovaný zvěromág. Samozřejmě, *Věštec* by vám mohl poskytnout spoustu informací o životě v Azkabanu.“

Rita se tvářila jakoby nejradši popadla papírové parapíčko vykukující z Hermionina pití a vrazila jí ho do nosu.

„Předpokládám, že nemám na výběr, že?“ řekla lehce roztřeseným hlasem. Znovu otevřela krokodýlí kabelku, vytáhla kus pergamenu a zvedla svůj Bleskobrk.

„Taťka bude mít radost,“ řekla Luna vesele. Sval v Ritině čelisti sebou cuknul.

„OK, Harry?“ řekla Hermiona a otočila se na něj. „Připraven říct veřejnosti pravdu?“

„Ano,“ odpověděl a pozoroval jak Rita připravuje Bleskobrk na pergamenu mezi nimi.

„Tak to spusť, Rito,“ řekla Hermiona jasně a vylovila ze dna své sklenice třešničku.

— KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ —

Viděné a nepředvídané

Luna řekla, že netuší, kdy se Ritin rozhovor s Harrym objeví v *Pokroucených slovíčkách*, protože její táta očekává ještě dlouhý článek o nedávném spatření zmuchloroha smrkáče, „a to je pochopitelně velmi důležité, takže Harryho interview možná bude muset počkat do příštího čísla.“

Harry zjistil, že mluvit o noci Voldemortova návratu není jednoduché. Rita chtěla znát každický detail a on jí řekl vše, na co si vzpomněl, neboť tohle byla velká příležitost sdělit světu pravdu. Byl zvědav, jak budou lidé na příběh reagovat. Byl si jist, že pro některé to bude potvrzení jeho totálního šílenství, už proto, že se rozhovor objeví hned vedle výmyslů o zmuchlorohovi. Ale po útěku Bellatrix Lestrangleové a dalších Smrtijedů Harry toužil *něco* udělat, ať už to mělo fungovat nebo ne...

„Nemůžu se dočkat, jaký bude mít Umbridgová na tvoje veřejné vystoupení názor,“ řekl Dean v pondělí u večere. Seamus seděl vedle něj a ládoval se kuřetem a šunkovým koláčem, ale Harry věděl, že poslouchá.

„Byla to správná věc, Harry,“ řekl Neville, který seděl naproti. Byl bledý, ale tiše pokračoval: „Muselo to být... těžké... Mluvit o tom... Bylo?“

„Jo,“ zamumlal Harry, „ale lidi by přece měli vědět, čeho je Voldemort schopný.“

„Přesně tak,“ přikývl Neville, „a jeho Smrtijedi... Lidi by měli vědět...“

Neville přestal uprostřed věty a vrátil se k zapečeným bramborám. Seamus zvedl hlavu, ale když zachytil Harryho pohled, rychle se vrátil zpět k talíři. Po nějaké době se Dean, Seamus a Neville zvedli k odchodu a u stolu zůstali Harry s Hermionou a čekali na Rona, který se kvůli tréninku ještě ani na večeri nedostal.

Do velké síně vstoupila Cho Changová s Mariettou. Harryho žaludek nepříjemně poskočil, ale Cho se k nebelvírskému stolu nepodívala a posadila se tak, aby byla zády k němu.

„Zapomněla jsem se tě zeptat,“ řekla Hermiona a hodila pohledem k havraspárskému stolu, „co se stalo na rande s Cho? Proč jsi byl tak brzo zpátky?“

„Eh... no, bylo to...“ začal Harry a přitáhl si talíř rebarborové dřeně, čímž získal několik vteřin času, „totální fiasko, když o tom tak mluvíš.“

A pak jí řekl, co se stalo v čajovně u paní Pudinožkové.

„...no a pak,“ dokončil po několika minutách a spolkl poslední kus rebarbory, „vyskočila a řekla: ‘ahoj, Harry’ a utekla!“ Položil lžici a podíval se na Hermionu. „Co to mělo být? Co se jí to stalo?“

Hermiona pohlédla na Choinu hlavu a vzdychla.

„Ach Harry,“ řekla, „je mi to líto, ale byl jsi trochu netaktní.“

„Já, netaktní?“ rozzlobil se Harry. „V jedné chvíli nám to spolu šlo, pak na jednu spustila, že ji Roger Davies pozval na rande a jak chodila do té pitomé čajovny s Cedrikem - jak jsem se měl asi cítit?“

„Víš,“ řekla Hermiona trpělivým hlasem, jakým se obvykle vysvětluje hysterickému batoleti, že jedna plus jedna jsou dvě, „neměl jsi jí říkat, že se v polovině vašeho rande potřebuješ setkat se mnou.“

„Ale, ale,“ meklal Harry, „ale - říkala jsi mi, ať za tebou v poledne přijdu a vezmu ji s sebou, jak jsem to měl asi udělat, aniž bych jí to řekl?“

„Měl jsi jí to sdělit jinak,“ pokračovala Hermiona stejným trpělivým tónem. „Měl jsi jí říct, že je to opravdu otravné, ale že jsi *slíbil*, že přijdeš ke Třem košťatům, že se ti vůbec nechce, protože bys raději byl celý den s ní, ale naneštěstí sis myslel, že by ses se mnou měl přece jen setkat a byla by tak hodná a šla prosím s tebou, protože pak by ses mohl dostat pryč o něco rychleji. A byl by býval dobrý nápad zmínit se, za jak ošklivou mě pokládáš,“ dodala.

„Ale já si nemyslím, že jsi ošklivá!“ bránil se Harry.

Hermiona se zasmála.

„Harry, ty jsi horší než Ron... Ne, vlastně nejsi,“ povzdychla si, protože do síně právě vdusal Ron, pokrytý bahnem a s velmi nevrlým výrazem na tváři. „Koukni - našval jsi Cho, když jsi jí řekl, že půjdeš za mnou, proto se pokusila vzbudit v tobě žárlivost. Byl to způsob, jak zjistit, jak moc ji máš rád.“

„Tak tohle tím chtěla říct?“ řekl Harry a na lavici proti němu právě ztěžka dosedl Ron a začal si přitahovat všechny talíře, které byly v dosahu. „A nebylo by jednodušší, kdyby se mě prostě zeptala, jestli ji mám radši než tebe?“

„Děvčata se na takové věci obvykle neptají,“ řekla Hermiona.

„Tak to by měly!“ řekl Harry rozhodně. „Protože pak bych jí jednoduše řekl, ji mám rád a nemusela by zase znova vyvádět kvůli Cedrikově smrti!“

„Já neříkám, že to, co udělala mělo smysl,“ řekla Hermiona, když se k nim přidala Ginny, stejně zablácená a otrávená jako Ron. „Jen se ti snažím naznačit, jak se cítí.“

„Měla bys o tom napsat knihu,“ řekl Ron a krájel si brambory, „slovník holčičích hloupostí, přeložených do řeči, které by kluci rozuměli.“

„Ano,“ souhlasil horlivě Harry a ohlédl se k havraspárskému stolu. Cho se zrovna zvedla a - aniž by se na něj podívala - opustila velkou síň. S poněkud pokaženou náladou se otočil zpátky a zeptal se Rona a Ginny: „Tak co, jaký byl trénink?“

„Byla to noční můra,“ zavrčel Ron.

„Ale jděte,“ řekla Hermiona a podívala se na Ginny, „jsem si jistá, že to nebylo tak -“

„Ano, bylo,“ řekla Ginny. „Bylo to strašné. Na konci už Angelina skoro brečela.“

Ron a Ginny se šli po večeři vykoupat; Harry s Hermionou se vrátili do rušené společenské místnosti ke své obvyklé hromadě práce. Harry se už hodinu a půl potýkal s novou mapkou na astronomii, když se objevili Fred a George.

„Ron a Ginny tu nejsou?“ zeptal se Fred a přitáhl si židli a když Harry zavrtěl hlavou, řekl: „Fajn. Viděli jsme je na tréninku. Za tohle je lidi sežerou. Bez nás jsou úplně k ničemu.“

„Ale no tak, Ginny není špatná,“ řekl George a posadil se vedle Freda. „Vlastě netuším, jak může být tak dobrá, když jsme ji nikdy nenechali s námi hrát.“

„Protože od doby, kdy jí bylo šest, se pravidelně vloupávala do vaší zahrady ní kůlny na košťata a tajně trénovala,“ ozvala se Hermiona zpoza kymácející se věže knih o starobylých runách.

„Ach,“ řekl George s mírným překvapením v hlase. „Tak tím se to vysvětluje.“

„Už Ron chytil nějaký gól?“ zeptala se Hermiona, vykukujíc přes okraj *Magických hieroglyfů a logogramů*.

„No, umí to, když si myslí, že se na něj nikdo nedívá,“ řekl Fred a obrátil oči v sloup. „Takže to jediné, co musíme v sobotu udělat je požádat diváky, aby se pokaždé, když jeho směrem poletí camrál, otočili zády.“

Znovu vstal, neklidně přešel k oknu a zadíval se do tmy.

„Víte, famfrpál už bylo to jediné, kvůli čemu stálo za to tu zůstat.“

Hermiona se na něj ostře podívala.

„Máte před sebou zkoušky!“

„Už jsem ti říkal, že nás OVCE nezajímají,“ řekl Fred. „Svačinky jsou připravené, už jsme zjistili, jak se zbavit těch puchýřů. Lee na to přišel.“

George široce zívá a sklíčeně se zadíval na zataženou noční oblohu.

„Nevím, jestli vůbec chci ten zápas vidět. Jestli nás Zachariáš Smith porazí, budu se muset zabít.“

„Spíš zabít jeho, ne,“ namítl Fred.

„To je ten problém famfrpálu,“ řekla Hermiona nepřítomně, skloněná nad překládáním run. „Vytváří mezi koleji tyhle spory a napětí.“

Vzhlédla, aby se podívala po *Runovém slovníku* a všimla si, že na ni Fred, George a Harry zírají se směsicí znechucení a nedůvěry.

„Je to pravda!“ hájila se. „Však je to jen hra, ne?“

„Hermiono,“ řekl Harry a zavrtěl hlavou, „jsi dobrá ohledně citů a tak, ale famfrpálu prostě nerozumíš.“

„Možná ne,“ řekla temně a vrátila se k práci. „Ale aspoň moje štěstí nezávisí na Ronově schopnosti chytit camrál.“

A přestože by Harry raději skočil z vrcholku astronomické věže než aby to přiznal, po sobotním zápase by dal všechny peníze, jen aby ho famfrpál také nezajímá.

Nejlepší, co se o zápase dalo říci bylo to, že byl krátký; nebelvířští museli vydržet jen dvacet minut agónie. To nejtěžší se dalo těžko určit: podle Harryho to byl moment, kdy Ron počtrnácté o fous pustil camrál, Sloper minul potlouk, ale praštil Angelinu pálkou do obličeje a Kirke spadl s koštěte poté, co kolem prosvištěl Zachariáš Smith s camrálem. Byl zázrak, že Nebelvír prohrál jen o deset bodů; Ginny se podařilo chytit zlatonku mrzimorskému chytači Summerbymu přímo pod nosem, takže konečné skóre bylo 240 : 230.

„Dobrá práce,“ řekl Harry Ginny, když se objevila ve společenské místnosti, kde nálada připomínala pohřeb.

„Měl jsem štěstí,“ pokrčila rameny. „Zlatonka nebyla moc rychlá a Summerby byl nastydlý, kýchnul a zavřel oči zrovna v tu pravou chvíli. Každopádně, až budeš zpátky v týmu -“

„Ginny, dostal jsem *doživotní* zákaz.“

„Máš zákaz na dobu, kdy bude ve škole Umbridgová,“ opravila ho Ginny. „To je rozdíl. Každopádně, až budeš zpátky, myslím, že to zkusím jako střelkyně. Angelina i Alice příští rok odcházejí a já radši střílím než chytám.“

Harry se podíval na Rona, který seděl schoulený v koutě, koukal se na kolena a v ruce držel láhev máslového ležáku.

„Angelina ho pořád nechce nechat jít,“ řekla Ginny, jako kdyby četla Harryho myšlenky. „Říká, že ví, že to v něm je.“

Harrymu se líbilo, že Angelina Ronovi věří, ale na druhou stranu si myslel, že by od ní bylo laskavější nechat ho tým opustit. Rona na odchodu z hřiště opět provázelo burácející sborové „Weasley je náš král“ zmijozelských, kteří teď byli favority famfrpálového poháru.

Fred a George prošli kolem.

„Neměl jsem ani to srdce mu kvůli tomu něco říct,“ řekl Fred a podíval se na Ronovu shrbenou postavu. „Mimochodem... Jak pustil ten čtrnáctej -“

Zamával rukama jako větrný mlýn.

„- no, ale to si necháme na mejdany, ne?“

Ron se brzy poté odebral na kutě. Harry ze zdvořilosti chvíli počkal, aby mohl Ron při jeho příchodu předstírat, že už spí. A opravdu, když vkročil do pokoje, Ron chrápal až moc hlasitě, aby ho každý dobře slyšel.

Harry zalezl do postele a přemýšlel o zápase. Sledovat ho jako divák bylo frustrující. Ginnin výkon na něj udělal dojem, ale věděl, že kdyby mohl hrát, chytil by zlatonku mnohem dřív... V jednu chvíli se třepotala Kirkemu přímo u kotníku; kdyby Ginny bývala nezáváhalá, mohl Nebelvír vyhrát.

Umbridgová seděla pár řad od Harryho a Hermiony. Jednou nebo dvakrát se otočila a podívala se na něj, žabí ústa rozšířená v něčem, co mělo být zřejmě zářivým úsměvem. Vzpomínka na to ho rozpalovala hněvem. Po několika minu-

tách si ovšem vzpomněl, že by měl před spaním osvobodit svou mysl od všech emocí, jak mu Snape připomínal na každé hodině uzavírání.

Chvilí se o to pokoušel, ale myšlenka na Snapea mu na náladě vůbec nepři-
dala a brzy zjistil, že se pevně soustředí na to, jak ty dva nenávidí. Dlouho mu
trvalo, než usnul; jeho tělo bylo unavené, ale mozku chvíli trvalo, než vypnul.

Zdalo se mu, že Neville a profesorka Prýtová tančí valčík v Potřebné místnosti
a profesorka McGonagallová jim k tomu hraje na dudy. Chvilí je šťastně po-
zoroval a pak se rozhodl najít ostatní členy BA. Ale když vyšel ven, zjistil, že pro-
ti němu není tapisérie Barnabáše Přitroublého, ale držák s hořící pochodní.
Pomalou otáčel hlavu doleva. A tam, na konci chodby bez oken, byly černé dveře.

Vyrazil k nim s pocitem stoupajícího vzrušení. Měl podivný pocit, že tento-
krát bude mít konečně štěstí a zjistí, jak je otevřít... Byl jen stopu od nich
a s překvapením zjistil, že po pravé straně se objevil proužek slabého modra-
vého světla... Dveře se otvíraly... Natáhl ruku, aby do nich strčil a -

Ron hlasitě zachrápal a Harry se náhle probudil, pravou ruku nataženou
před sebe do temnot, aby otevřel dveře, vzdálené několik stovek mil. Věděl, že
ty dveře neměl vidět, ale současně byl tak zvědavý, co je za nimi, že si nemohl
pomoci a musel se na Rona zlobit... Kdyby tak s tím zachrápáním ještě minu-
tu počkal.

★

V pondělí ráno vstoupili do velké síně přesně ve chvíli, kdy se objevily poš-
tovní sovy. Hermiona nebyla jediná, kdo dychtivě čekal na svého *Denního věšt-
ce*; skoro všichni chtěli znát další novinky o uprchlých Smrtijedech, kteří, i pře-
sto, že byli mnohokrát viděni, byli stále na svobodě. Dala poštovní sově svrček
a netrpělivě noviny rozbalila, zatímco Harry si podal pomerančový džus; pro-
tože během roku zatím dostal jen jeden dopis, myslel si, že sova, která před
ním s žuchnutím přistála, se spletla.

„Za kým letíš?“ zeptal se jí, odsunul džus z dosahu jejího zobáku a naklonil
se, aby si přečetl adresu:

Harry Potter, Velká síň, Bradavická škola

Zamračil se a natáhl ruku, aby si dopis vzal, ale vtom přistály další tři, čty-
ři, pět sov a snažily se dostat k němu, šlapající při tom do másla a převrháva-
jící slánku.

„Co se děje?“ zeptal se ohromeně Ron a celý nebelvírský stůl sledoval, jak
mezi první várkou s houkáním, škrábáním drápů o stůl a plácáním křídel při-
stává dalších sedm sov.

„Harry!“ vydechla Hermiona, ponořila ruce do pernaté masy a vytáhla sýč-
ka s dlouhým, válcovitým balíčkem. „Myslím, že vím, co to znamená - otevři
nejdřív tenhle!“

Harry roztrhl hnědý obal. Z něj vypadlo pevně srolované březnové číslo
Pokroucených slovíček. Rozbalil ho a spatřil svou vlastní tvář, jak se na něj zubí
z titulní stránky. Přes obrázek velkými červenými písmeny stálo:

**KONEČNĚ PROMLUVIL:
PRAVDA O TOM, JEHOŽ NESMÍME JMENOVAT
A NOCI, KDY JSEM VIDĚL JEHO NÁVRAT**

„Je to dobré, ne?“ řekla Luna, která se právě přivzňasila a vtiskla se na la-
vici mezi Freda a Rona. „Vyšlo to včera, požádala jsem tatínka, aby ti poslal je-
den výtisk. Předpokládám, že tohle všechno,“ ukázala na sovy, klopýtající po
stole před Harrym, „jsou dopisy od čtenářů.“

„Také si to myslím,“ řekla Hermiona natěšeně. „Harry, měl bys něco proti
tomu, kdybych -?“

„Jen si posluž,“ řekl Harry a cítil se trochu zmateně.

Ron a Hermiona začali roztrhávat obálky.

„Tenhle je od nějakého chlápka, co si myslí, že jsi vyšinutý,“ řekl Ron, když
přeletěl pohledem první dopis. „No dobře...“

„Tady ti nějaká paní doporučuje, abys zkusil kúru šokovými kouzly u svatě-
ho Munga,“ řekla Hermiona a znechuceně zmačkala druhý dopis.

„Tenhle vypadá docela dobře,“ řekl Harry pomalu, když si přečetl dopis od
čarodějky z Paisley. „Hele, píše, že prý mi věří!“

„Tenhle je nerozhodný,“ řekl Fred, který se nadšeně ke čtení dopisů přidal,
„říká, že nevypadáš jako šílenec, ale rozhodně se mu nechce věřit, že by ty-víš-
kdo byl zpět, takže teď neví, co si má myslet. Ach jo, takové šerádání papírem.“

„Tady je další, koho jsi přesvědčil!“ zvolala vzrušeně Hermiona. „*Poté, co
jsem si přečetl vaši verzi příběhu, jsem nucen přiznat, že k vám Denní věstec nebyl
spravedlivý... Jakkoli nechci souhlasit s tím, že se ten, jehož jméno nesmíme vyslovit,
vrátil, musím konstatovat, že říkáte pravdu... Ach, to je báječné!*“

„Další, co si myslí, že kecáš,“ řekl Ron a zahodil zmačkaný dopis, „... ale tah-
le píše, že jsi ji přesvědčil a že si teď myslí, že jsi opravdový hrdina - dokonce
přidala fotografii - páni!“

„Copak se to tu děje?“ ozval se falešný, sladký hlásek.

Harry zhlédl, ruce plné obálek. Mezi Fredem a Lunou stála profesorka
Umbridgová a vypoulenýma očima si měřila zástup sov a hromadu dopisů na
stole před Harrym. Za ní se zvědavě natahovaly krky mnoha studentů.

„Proč jste dostal všechny ty dopisy, pane Pottre?“ zeptala se pomalu.

„To je teď zločin?“ zeptal se Fred hlasitě. „Dostávat poštu?“

„Dávejte si pozor, pane Weasleyi, nebo budete po škole,“ řekla Umbridgo-
vá. „Takže, pane Pottre?“

Harry zaváhal, ale nakonec usoudil, že to stejně neudrží v tajnosti; bylo jistě jen otázkou času, kdy se výtisk *Pokroucených slovíček* dostane Umbridgové do ruky.

„Lidé mi píší, protože jsem poskytl rozhovor,“ řekl, „o tom, co se mi stalo vloni v červnu.“

Z nějakého důvodu se ohlédl po profesorském stole, když to říkal. Měl podivný pocit, že Brumbál se na něj ještě před chvílkou díval, ale teď byl zabraný do konverzace s profesorem Kratiknotem.

„Rozhovor?“ opakovala Umbridgová o něco vyšším hláskem než obvykle. „Co tím myslíte?“

„Tím myslím, že jsem odpovídal na otázky, které mi dávala reportérka,“ řekl Harry. „Tady -“

Hodil jí *Pokroucená slovíčka*. Chytila je a chvíli zírала na titulní stranu. Její těstovitá, bledá tvář se pokryla ošklivými fialovými skvrnami.

„Kdy jste to udělal?“ zeptala se a hlas se jí slabě třásl.

„O posledním víkendu v Prasinkách,“ řekl Harry.

Podívala se na něj, zlostí rozžhavená až do běla, časopis se jí v tlustých prstech třásl.

„Už žádné další víkendy v Prasinkách, pane Pottere,“ zašeptala. „Jak jste se opovážil... Jak jste mohl...“ Zhluboka se nadechla. „Už několikrát jsem se pokoušela naučit vás, že nesmíte lhát. Evidentně jste to stále nepochopil. Strhávám Nebelvíru padesát bodů a budete týden po škole.“

S *Pokroucenými slovíčky* přitisknutými pevně k hrudi odkráčela, provázena pohledy studentů.

Dopoledne byly po škole rozmístěny obrovské cedule - nejen na nástěnkách na kolejích, ale i na chodbách a ve třídách.

NAŘÍZENÍ NEJVYŠŠÍ BRADAVICKÉ VYŠETŘOVATELKY

Každý student, u kterého bude nalezen časopis Pokroucená slovíčka bude vyloučen. Toto je v souladu s výnosem o vzdělávání číslo 27.

*Podepsána: Dolores Jane Umbridgová,
nejvyšší vyšetřovatelka*

Hermiona pokaždé, když některou z cedulí zahlédla, kupodivu zářila radostí.

„Z čeho máš takovou radost?“ zeptal se Harry.

„Ach, Harry, copak to nevidíš?“ vydechla Hermiona. „Kdyby chtěla udělat jen jednu jedinou věc, a to zajistit, že si *všichni do jednoho* v téhle škole ten článek přečtou, tak to bylo tohle - zakázat ho!“

A zdálo se, že Hermiona má pravdu. Ke konci dne, ačkoliv Harry nezahlédl nikde ani růžek *Pokroucených slovíček*, nikdo nemluvil o ničem jiném než o jeho rozhovoru. Šeptali si o něm, když čekali před třídami, diskutovali o něm při obědě i o hodinách a Hermiona hlásila, že i v budkách na dívčích záchodcích se nemluví o ničem jiném.

„Když mě zahlédly, a to určitě věděly, že tě znám, zasypaly mě otázkami,“ vykládala Hermiona Harrymu se zářícíma očima. „A Harry, myslím, že ti věří, opravdu, myslím, že jsi je všechny konečně přesvědčil!“

Profesorka Umbridgová se mezitím plížila po škole, náhodně zastavovala studenty a nutila je obracet kapsy a otevírat knihy; Harry věděl, že pátrá po *Pokroucených slovíčkách*, ale studenti byli několik kroků před ní. Stránky s Harryho rozhovorem si očarovali tak, aby vypadaly jako výpisky z knížky, když se je pokusil přečíst někdo jiný, nebo je rovnou dočasně vymazali. Brzy to vypadalo, že ve škole nezbyl jediný, kdo by interview nečetl.

Učitelé pochopitelně nesměli o rozhovoru mluvit, protože by tím porušili výnos, ale i tak si našli cestičky, jak vyjádřit svůj názor. Profesorka Prýtová přidala Nebelvíru dvacet bodů za to, že jí Harry podal konvičku na vodu; zářící profesor Kratiknot mu na konci hodiny formulí dal krabičku pišticích cukrových myší; a profesorka Trelawneyová na hodině jasnovidectví propukla v hysterické štkání a oznámila šokované třídě a velmi znechucené Umbridgové, že Harry nakonec přece jen nezemře předčasnou smrtí, ale bude žít dlouhý život, stane se ministrem kouzel a bude mít dvanáct dětí.

Ovšem nejvíc Harryho potěšilo, že se k němu na cestě na proměňování přidala Cho. Než se vzpamatoval, vklouzla její ruka do jeho a zašeptala mu do ucha: „Je mi to opravdu, opravdu líto. Ten rozhovor byl tak odvážný... Rozplakal mě.“

Harryho zamrzelo, že Cho opět prolévala slzy, ale na druhou stranu byl velmi rád, že s ním zase mluví a ještě víc ho potěšilo, když mu dala pusu na tvář, než zase odspěchala. A když dorazil na proměňování, přihodila se další dobrá věc - Seamus vystoupil z fronty a podíval se na něj.

„Jen jsem chtěl říct,“ zamumlal, upíraje zraky na Harryho levé koleno, „že ti věřím. A poslal jsem ten časopis mojí mámě.“

A jestli něco mohlo Harryho potěšit ještě víc, pak to byla Malfoyova, Goylova a Crabbeho reakce. Dopoledne je viděl, jak sedí s hlavami u sebe v knihovně, spolu s vyhublým chlapcem, o kterém mu Hermiona pošeptala, že je to Theodor Nott. Když Harry hledal v regálu knihu, podívali se po něm; Goyle vyhrůžně zapraskal klouby na rukách a Malfoy něco šeptal Crabbem. Harry dobře věděl, proč se tak chovají; jejich otce totiž v rozhovoru označil jako Smrtijedy.

„A nejlepší je,“ šeptala vesele Hermiona, když opouštěli knihovnu, „že tě nemůžou z ničeho obvinít, protože nemůžou přiznat, že ten článek četli!“

K dovršení všeho mu Luna u večere řekla, že ještě žádné číslo *Pokroucených slovíček* nebylo vyprodáno tak rychle.

„Táta zařizuje dotisk!“ řekla Harrymu a valila oči. „Nemůže tomu uvěřit, prý to čtenáře zajímá ještě víc než zmuchloroh smrkáč!“

Harry byl nebelvírským hrdinou večera. Fred s Georgem směle zvětšili titulní stránku časopisu a vyvěsili ji na zdi, takže Harryho gigantická hlava shlížela na kolemjdoucí a občas pronášela dunivým hlasem věci jako „NA MINISTERSTVU JSOU PITOMCI“ nebo „UMBRIDGOVÁ FUJ, ŽERE HNŮJ“. Hermioně to nepřišlo moc zábavné; tvrdila, že ji to ruší v soustředění a brzy odešla do postele. Po dvou hodinách si musel Harry přiznat, že plakát už opravdu není moc vtipný, zvláště když mluvící kouzlo začalo vprchávat, takže vykřikoval jen útržky jako „HNŮJ“ a „UMBRIDGOVÁ“, navíc stále častěji a vyšším hlasem. Vlastně ho z toho začínala bolet hlava a také jizva se přihlásila. K velké nelibosti kolem sedících studentů, kteří chtěli snad postě slyšet, o čem mluvil v rozhovoru, se nakonec také zvedl a šel spát.

V ložnici už byla tma. Na chvíli si opřel čelo o studené sklo okna vedle postele. Pak se převlékl a zalezl do peřin a přál si, aby bolest hlavy ustala. Bylo mu také trochu špatně. Obrátil se na bok, zavřel oči a téměř okamžitě usnul...

Stál v tmavé místnosti se závěsy, osvětlené jedním jediným svícnem. Rukama svíral opěradlo křesla, stojícího před ním. Měly dlouhé prsty a byly bledé, jako by se jich už léta nedotklo slunce; připomínaly velké, bílé pavouky, sedící na černém sametovém potahu křesla.

Vedle křesla, ve světle svící, klečel muž v černém hábitu.

„Vidím, že jsem dostal špatné doporučení,“ řekl Harry vysokým, ledovým hlasem, plným hněvu.

„Mistře, prosím o prominutí,“ zakrákal muž na podlaze. Na jeho hlavě se mihotaly odlesky světla. Zdálo se, že se třese.

„Já tě z ničeho neviním, Rookwoode,“ řekl Harry tím ledovým, krutým hlasem.

Pustil křeslo a obešel ho, šel blíž k muži hrbícímu se na podlaze, až stál přímo nad ním a shlížel na něj z mnohem větší výšky, než byl zvyklý.

„Trváš na svých tvrzeních, Rookwoode?“ zeptal se Harry.

„Ano, můj pane, ano... Pracoval jsem koneckonců na oddělení...“

„Avery mi řekl, že Bode bude schopen to přinést.“

„Bode by to nikdy nemohl vzít, Mistře... Bode věděl, že ne... Proto také nepochybně tak silně bojoval proti Malfoyově kletbě Imperius...“

„Vstaň, Rookwoode,“ zašeptal Harry.

Klečící muž splnil rozkaz tak rychle, že málem upadl. Tvář měl podřobanou; v matném světle vypadaly jizvy ještě hlubší. I poté, co vstal, zůstal trochu shrbený jako v poloviční úkloně a vrhal po Harrym zděšené pohledy.

„Udělal jsi dobře, že jsi mi to řekl,“ pravil Harry. „Moc dobře... Ztratil jsem měsíce neplodnými pokusy, zdá se... Ale to nic... Začneme znovu od začátku. Zasloužil sis vděčnost lorda Voldemorta, Rookwoode...“

„Můj pane... Ano, můj pane,“ sykl Rookwood, hlas zesláblý úlevou.

„Budu potřebovat tvou pomoc. Budu potřebovat všechny informace, které mi můžeš dát.“

„Jistě, můj pane, jistě... Cokoliv...“

„Dobrá... Můžeš jít. Pošli sem Averyho.“

Rookwood spěšně vycouval ze dveří, skloněný až k zemi.

Harry osaměl v temné místnosti. Otočil se ke zdi, kde viselo popraskané, skoro slepé zrcadlo. Harry přišel až k němu. Jeho odraz byl stále zřetelnější... Tvář, bělejší než lebka... Rudé oči se štěrbinkami místo zornic...

„NEEEEEEE!“

„CO?“ zaječel jiný hlas poblíž.

Harry sebou divoce zasmítal, zamotal se do závěsů a spadl s postele. Několik vteřin nevěděl, kde je; byl přesvědčen, že ve tmě znovu spatří bílou lebkovitou tvář, ale pak se velmi blízko ozval Ronův hlas: „Mohl by ses přestat chovat jako maniak, abych tě mohl odtud vytáhnout?“

Ron rozhrnul závěsy a Harry na něj zůstal koukat, ležel na zádech a jizva ho bolela. Ron vypadal, jako by se právě chystal do postele; jednu ruku měl ještě v hábitu.

„Byl zase někdo napaden?“ ptal se Ron a vytáhl Harryho na nohy. „Je to táta? Je to zase ten had?“

„Ne - všichni jsou v pořádku -“ sípal Harry a čelo ho páliho, jako by ho měl v ohni. „Vlastně... Avery není... Má potíže... Dal mu špatné informace... Voldemort je opravdu naštvaný...“

Harry zasténal, vylezl zpět na postel a mnul si jizvu.

„Ale Rookwood mu teď pomůže... Je zas na správné stopě...“

„O čem to mluvíš?“ ptal se vyděšeně Ron. „Tím chceš říct... Že jsi právě viděl ty-víš-koho?“

„Já jsem byl ty-víš-kdo,“ řekl Harry a natáhl ruce před sebe, aby se přesvědčil, že už nejsou smrtelně bledé a nemají ty dlouhé prsty. „Byl s Rookwoodem, je to jeden z těch Smrtijedů, co utekli z Azkabanu, vzpomínáš? Rookwood mu právě řekl, že Bode to nemohl udělat.“

„Udělat co?“

„Něco sebrat... Řekl, že Bode by věděl, že nemůže... Bode byl pod vlivem kletby Imperius... Myslím, že říkal, že ji na něj použil Malfoyův otec.“

„Bodeho očarovali, aby něco přinesl?“ řekl Ron. „Ale - Harry, to musí být -“

„Ta zbraň,“ dokončil za něj Harry. „Já vím.“

Dveře do ložnice se otevřely a vstoupili Seamus a Dean. Harry vytáhl nohy na postel. Nechtěl, aby to teď, zrovna když si Seamus přestal myslet, že je šílenec, vypadalo, že se stalo něco divného.

„Říkal jsi,“ zamumlal Ron a přiblížil svou hlavu až k Harrymu a předstíral, že si bere se stolku vodu, „že jsi byl ty-víš-kdo?“

„Jo,“ řekl Harry tiše.

Ron upil zbytečně moc vody, takže mu šplíchl na bradu a na hrud.

„Harry,“ řekl, zatímco Dean a Seamus se převlékali a bavili se, „musíš to říct -“

„Nemusím to říkat nikomu,“ řekl Harry. „Kdybych trénoval uzavírání, nic bych neviděl. Měl bych se naučit tyhle věci nevidět. To je to, co chtějí.“

Tím nevysloveným „oni“ myslel Brumbála. Opět se otočil na bok, zády k Ronovi a za chvíli uslyšel zavrzat matraci, jak si Ron také lehl. Jízva ho začala pálit; zakousl se do polštáře, aby nevydal ani hlásku. Věděl, že někde daleko Avery právě podstupuje trest.

★

Harry a Ron čekali na příhodnou chvíli, než Hermioně všechno řekli; chtěli si být jistí, že je nikdo neuslyší. Stáli ve svém oblíbeném rohu na studeném nádvoří a Harry jí vylíčil každý detail svého snu. Když skončil, chvíli nic neříkala, jen s jistou bolestí ve tváři sledovala Freda s Georgem, kteří byli oba bezhlaví a nenápadně prodávali na druhé straně nádvoří magické klobouky.

„Tak proto ho zabili,“ řekla nakonec tiše. „Když se Bode pokusil ukrást tu zbraň, něco se mu stalo. Myslím, že tam musí být obranná kouzla, aby se toho lidé nemohli dotknout. Proto byl u svatého Munga, zbláznil se a nemůže mluvit. Ale vzpomínáte, co nám řekl ten léčitel? Zotavoval se. A oni nemohli riskovat, že se vzpamatuje. Ten šok, který dostal, když se dotkl zbraně, zřejmě zrušil kletbu Imperius. Jakmile by získal zpět schopnost mluvit, prozradil by, co se chystal ukrást, že? Všichni by se dozvěděli, co měl v plánu. Samozřejmě, pro Luciuse Malfoye bylo jednoduché použít na něj kletbu Imperius. Je přece pořád na ministerstvu, ne?“

„Byl tam dokonce ten den, co jsem měl slyšení,“ řekl Harry. „V - moment...“ dodal pomalu. „Byl v chodbě na oddělení záhad! Tvůj táta říkal, že se zřejmě snažil zjistit, co se děje na slyšení, ale co když -“

„Sturgis!“ zalapala Hermiona zděšeně po dechu.

„Cože?“ nechápal Ron.

„Sturgis Podmore -“ vydechla Hermiona, „odsouzen za to, že se snažil dostat skrz dveře! Lucius Malfoy ho k tomu musel donutit! Vsadím se, že to udělal v ten den, kdy jsi ho tam viděl, Harry. Sturgis měl Moodyho neviditelný plášť, že? Takže co když zrovna byl neviditelný a hlídal dveře a Malfoy ho zaslechl - nebo si domyslel, že tam někdo je - nebo jen použil kletbu Imperius naslepo? Takže když měl Sturgis další příležitost - zřejmě při příští službě - pokusil se dostat na oddělení a ukrást pro Voldemorta zbraň - Rone, buď zticha - ale chytili ho a poslali do Azkabanu...“

Zmlkla s pohledem upřeným na Harryho.

„A teď Rookwood Voldemortovi řekl, jak zbraň dostat?“

„Celý rozhovor jsem neslyšel, ale vypadalo to tak,“ řekl Harry. „Rookwood tam pracoval... Možná, že ho Voldemort pošle, aby to udělal?“

Hermiona nepřítomně přikývla. Pak najednou řekla: „Ale ty jsi to přece neměl vidět, Harry.“

„Co?“ zeptal se překvapeně Harry.

„Měl bys umět svou mysl před těmi věcmi uzavřít,“ pokračovala ostře Hermiona.

„Já vím,“ začal Harry, „ale -“

„No, myslím, že bychom se měli pokusit zapomenout, cos viděl,“ řekla Hermiona pevně. „A ty se musíš s uzavíráním odteď víc snažit.“

Harry na ni byl rozzlobený po celý zbytek dne, který také nebyl moc dobrý. Kdo nediskutoval o uprchlých Smrtijedech, vysmíval se nebelvírskému výkonu v zápase proti mrzimorským; zmijozelští zpívali „Weasley je náš král“ tak často a tak nahlas, že k večeru je Filch vykázal z chodeb.

Týden se nevyvíjel podle jeho představ. Dostal dvě další „H“ z lektvarů; stále se obával, že by Hagrid mohl být vyhozen; a nemohl se zbavit snů, ve kterých byl Voldemortem - i když před Ronem a Hermionou o tom nemluvil; nestál o další kázání od Hermiony. Přál si, aby si o tom mohl promluvit se Siriusem, ale to nepřipadalo v úvahu, takže se pokusil na celou tu věc zapomenout.

Naneštěstí, ani nejhlubší místo jeho paměti už nebylo bezpečné.

„Vstaňte, Pottere.“

Několik týdnů po snu o Rookwoodovi se Harry opět ocitl na kolenou na podlaze ve Snapeově kabinetě a snažil se pročistit si hlavu. Opět byl donucen vybavit si z paměti proud vzpomínek, o kterých ani netušil, že je má - většinou se týkaly Dudleyho šikany, kterou si užil na základní škole.

„Ta poslední vzpomínka,“ řekl Snape, „co to bylo?“

„Nevím,“ řekl Harry a pomalu se zvedl. Rozpoznávat ve změti obrazů a zvuků jednotlivé myšlenky bylo stále těžší. „Myslíte tu, kde se mě můj bratranec pokoušel donutit stát na záchodě?“

„Ne,“ řekl Snape klidně. „Myslím tu o tom muži, klečícím uprostřed temné místnosti...“

„To... To nic není,“ řekl Harry.

Snapeovy černé oči ho probodávaly. Harry si vzpomněl, co říkal Snape o důležitosti očního kontaktu při čtení myšlenek a zamrkal a podíval se jinam.

„Jak se ten muž a ta místnost dostala do vaší hlavy, Pottere?“ zeptal se Snape.

„To -“ začal Harry a díval se všude kolem, jen ne na Snapea, „to byl jen - nějaký sen.“

„Sen?“ opakoval Snape.

Nastalo ticho. Harry upřeně zíral na velkou mrtvou žabu naloženou ve sklenici plné purpurového láku.

„Víte, proč jsme tady, Pottere?“ řekl Snape nebezpečně tichým hlasem. „Víte, proč věnuji svoje večery téhle nevděčné práci?“

„Ano,“ odpověděl prkenně Harry.

„Připomeňte mi, proč jsme tady, Pottere.“

„Abych se naučil uzavírání,“ řekl Harry a prohlížel si mrtvého úhoře.

„Správně, Pottere. A i když jste slabé mysli -“ Harry se na něj nenávistně podíval „- řekl bych, že po dvou měsících byste mohl jevit nějaký pokrok. Kolik dalších snů o Pánovi zla se vám zdálo?“

„Jen tenhle,“ zalhal Harry.

„Možná,“ řekl Snape a jeho tmavé, studené oči se trochu zúžily, „možná že se vám ty sny a vize ve skutečnosti líbí, Pottere. Možná se pak cítíte neobyčejný - důležitý?“

„Ne, necítím,“ řekl Harry, zuby zaťaté a prsty pevně sevřené kolem hůlky.

„To je dobře, Pottere,“ řekl Snape ledově, „protože nejste ani neobyčejný, ani důležitý a není vaše práce zjišťovat, co si Pán zla povídá se svými Smrtijedy.“

„Ne - to je vaše práce, ne?“ odsekl Harry.

Nechtěl to říct; vyletělo to z něj z čiré zlosti. Dlouhou chvíli na sebe koukali a Harry byl přesvědčen, že zašel příliš daleko. Ale když Snape odpovídal, měl skoro spokojený výraz.

„Ano, Pottere,“ řekl, „to je moje práce. A teď, jestli jste připraven, začneme znovu.“

Zvedl hůlku: „Jedna - dva - tři - *Legilimens!*“

Stovka mozkomorů se blížila k Harrymu přes jezero... Tvář se mu zkřivila soustředěním... Blížili se... Viděl temné otvory pod jejich kápěmi... Ale viděl i Snapea, jak stojí před ním, pohled upřený na jeho tvář a něco mumlá... A pak se Snape stal zřetelnější a mozkomorové se vytráceli...

Harry zvedl hůlku.

„*Protego!*“

Snape zavrával - jeho hůlka vyletěla vzhůru, směrem od Harryho - a najednou byla Harryho mysl plná vzpomínek, které mu nepatřily: muž se skobovitým nosem křičel na krčící se ženu a v koutě plakal malý, tmavovlasý chlapec... Mladík s mastnými vlasy seděl osamělý v tmavé ložnici a hůlkou sestřeloval mouchy... Dívka se smála šlachovitému chlapci, pokoušejícímu se nasednout na škrabající se koště -

„DOST!“

Harry cítil, jako by ho něco tvrdě udeřilo do hrudi; odpotácel se několik kroků nazpět, narazil do nějaké police a slyšel, jak něco prasklo. Snape se trásl a tvář měl bílou.

Harry cítil na zádech vlhko. Jedna ze sklenic za ním se rozbila; ve vytékající tekutině se mrskalo něco slizkého.

„*Reparo,*“ zasyčel Snape a sklenice se spravila. „Dobře, Pottere... To byl pokrok...“ Snape si, lehce oddychuje, přitáhl Myslánku, do které si před hodinou opět uložil některé vzpomínky, jako by si chtěl překontrolovat, že tam pořád jsou. „Nevzpomínám si, že bych vám radil, abyste použil štít... Ale není pochyb, že to bylo efektivní...“

Harry nic neřekl; měl pocit, že ať řekne cokoli, mohlo by to být nebezpečné. Byl si jist, že se dostal do Snapeových vzpomínek, že viděl výjevy z jeho dětství. Nebylo příjemné vědět, že ten plačící chlapec, jehož rodiče se hádali, tu teď stál před ním s nenávistí v očích.

„Zkusíme to ještě jednou, ano?“ řekl Snape.

Harry se zhrozil; teď určitě zaplatí za to, co se stalo. Přesunuli se zpět do východích pozicí, každý na jednu stranu stolu a Harry zjistil, že tentokrát bude těžší vyčistit mysl.

„Takže na tři,“ začal Snape a zvedl hůlku, „jedna - dva -“

Harry neměl čas vzpamatovat se, než Snape opět křikl „*Legilimens!*“

Spěchal chodbou k oddělení záhad, kolem prázdných kamenných zdí, pochodní - černé dveře se zvětšovaly; pohyboval se tak rychle, že do nich musel narazit, byl stopu od nich a znovu spatřil proužek modrého světla -

Dveře se rozletěly! Konečně byl za nimi, v kruhové místnosti s černou podlahou a černými stěnami, osvětlenou modrými plameny svíc, všude kolem byly další dveře - musel pokračovat - ale kterými -?

„POTTERE!“

Harry otevřel oči. Opět ležel na zádech, aniž by si vzpomínal, jak se to stalo; prudce oddechoval, jako kdyby opravdu běžel chodbou na oddělení záhad a pak dveřmi, za kterými našel kruhovou místnost.

„Vysvětlete mi to,“ žádal Snape, který stál nad ním a evidentně zuřil.

„Já... nevím, co se stalo,“ řekl Harry popravdě a vstal. Vzadu na hlavě měl bouli od pádu na zem a nebylo mu dobře. „Nikdy předtím jsem to neviděl. Jak jsem vám už říkal, zdálo se mi o těch dveřích... Ale ještě nikdy se neotevřely...“

„Málo se snažíte!“

Snape vypadal z nějakého důvodu ještě rozzuřeněji než před pár minutami, kdy Harry viděl jeho vzpomínky.

„Jste líný lajdák, Pottere, není divu, že Pán zla -“

„Můžete mi něco říct, pane?“ naštvál se Harry. „Proč říkáte Voldemortovi Pán zla? Slyšel jsem jen Smrtijedy mu tak říkat.“

Snape otevřel ústa a zavrčel - a někde venku zaječel ženský hlas.

Snape rychle vzhledl ke stropu a zíral na něj.

„Co to -?“ zamumlal.

Harry slyšel tlumený hluk, ozývající se pravděpodobně ze vstupní síně. Snape se na něj podíval a zamračil se.

„Viděl jste něco neobvyklého, když jste sem šel, Pottere?“

Harry zavrtěl hlavou. Žena nad nimi znovu zaječela. Snape vyrazil ke dveřím, hůlku stále napřaženou a pak zmizel z dohledu. Harry zaváhal a pak ho následoval.

Výkřiky opravdu přicházely ze vstupní síně; byly stále hlasitější, jak Harry stoupal po schodech ze sklepení. Když dorazil do vstupní síně, zjistil, že je plná; z velké síně, kde se právě večerelo, se sem hrnuli studenti, aby viděli, co se děje; ostatní se mačkali na mramorovém schodišti. Harry se protáhl skupinou vysokých zmijozeláků a zjistil, že přihlížející, někteří evidentně šokovaní, jiní vystrašení, zformovali velký kruh. Přímo naproti Harrymu stála profesorka McGonagallová a vypadala, že z toho, co vidí, je jí špatně.

Uprostřed vstupní síně stála profesorka Trelawneyová, v jedné ruce měla hůlku a v druhé láhev sherry a vypadala jako šílenec. Vlasy měla spleené a brýle jí seděly na nose nakřivo, takže jedno oko bylo zvětšené a druhé ne; šály a šátky jí neuspořádaně povlávaly s ramen, jako kdyby byly rozpárané. Na podlaze vedle ní ležely dva velké kufry, jeden vzhůru nohama, jako kdyby je za ní někdo hodil dolů se schodů. Profesorka Trelawneyová s hrůzou zírala na něco, co Harry neviděl, ale co stálo na začátku schodiště.

„Ne!“ zaječela. „NE! To není možné... To není... To já odmítám akceptovat!“

„Nedošlo vám, že se k tomu schyluje?“ ozval se vysoký dívčí hlásek, ve kterém se zračilo kruté potěšení a Harry se posunul trochu doprava a spatřil to, na co profesorka Trelawneyová zírala - Umbridgovou. „Jelikož jste neschopná předpovědět byť jen zítřejší počasí a váš výkon během mých inspekcí byl politováníhodný a nijak se nelepšil, *musela* jste alespoň vědět, že budete propuštěna!“

„To n - nemůžete!“ zavyla profesorka Trelawneyová a zpod obrovských čoček se jí pod tvářích koulely slzy. „N - nemůžete mě vyhodit! Jsem t - tu šestnáct let! B - Bradavice jsou můj d - domov!“

„Byl to váš domov,“ pravila profesorka Umbridgová a Harry s nechutí pozoroval radostný úsměv, roztahující se po její žabí tváři, když se hlasitě štkající profesorka Trelawneyová svezla na jeden z kufřů. „Ještě před hodinou, než ministr kouzel podepsal vaši výpověď. A teď laskavě opusťte síň. Obtěžujete nás.“

Ale zůstala stát a s rostoucím potěšením sledovala, jak se profesorka Trelawneyová otrásá vzlyky a sténá a nepřítomně se kývá dopředu a dozadu. Harry zaslechl potlačený vzlyk po své levici a otočil se. Levandule a Parvati, pevně přitisknuté k sobě, tiše plakaly. Pak zaslechl kroky. Profesorka McGonagallová se prodrala zástupem, přirážovala přímo k profesorce Trelawneyové, poplácala ji po rameni a vytáhla z kapsy velký kapesník.

„Ale, ale, Sybillo... Uklidni se... Vysmrkej se... Není to tak hrozné, jak si myslíš... Nemusíš opustit Bradavice...“

„Ach, opravdu, profesorko McGonagallová?“ řekla ledově Umbridgová a postoupila o pár kroků vpřed. „A vaše oprávnění pro takové tvrzení je -“

„To budu já,“ řekl hluboký hlas.

Dubové vstupní dveře se otevřely. Studenti, kteří stáli poblíž, uhnuli, když dovnitř vstoupil Brumbál. Co asi dělal venku Harryho nenapadlo, ale v tom, jak tam stál, orámován rámem dveří, bylo něco působivého. Aniž by za sebou zavřel, vkráčel doprostřed kruhu ke třesoucí se profesorce Trelawneyové, stále sedící na kufru a profesorce McGonagallové, stojící vedle ní.

„Vy, profesore Brumbále?“ řekla Umbridgová s nejistým uchechtnutím. „Obávám se, že tomu nerozumíte. Mám zde -“ vytáhla z hábitu kus pergamentu „- výpověď, podepsanou mnou a ministrem kouzel. Podle výnosu o vzdělání číslo dvacetřetí má nejvyšší vyšetřovatelka pravomoc dohlížet, dávat zkušební lhůty a propuštět všechny vyučující, kteří podle ní - tedy podle mě - nesplňují nároky kladené na ně ministerstvem. Rozhodla jsem se, že profesorka Trelawneyová tyto nároky nesplňuje. Propustila jsem ji.“

K Harryho nemalému překvapení se Brumbál nepřestával usmívat. Podíval se na profesorku Trelawneyovou, štkající na kufru a řekl: „Máte pravdu, profesorko Umbridgová. Nejvyšší vyšetřovatelka má právo propouštět mé učitele. Nemáte ovšem právo posílat je pryč z hradu. Obávám se,“ pokračoval s mírnou, zdvořilou úklonou, „že toto právo má stále ředitel a mým přáním je, aby profesorka Trelawneyová nadále žila v Bradavicích.“

Na to se profesorka Trelawneyová krátce, divoce zasmála.

„Ne - ne, já p - půjdu, Brumbále! Op - opustím Bradavice a půjdu h - hledat štěstí jinač -“

„Ne,“ řekl ostře Brumbál. „Je mým přáním, abys zůstala, Sybillo.“

— KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ —

Kentaur a Had

Otočil se na profesorku McGonagallovou.

„Mohl bych vás požádat, abyste doprovodila Sybillu zpět nahoru, profesorko McGonagallová?“

„Jistě,“ řekla McGonagallová, „pojďme, Sybillo...“

Z davu vyběhla profesorka Prýtová a chytila profesorku Trelawneyovou za druhou ruku. Společně ji odvedly kolem Umbridgové na mramorové schodiště. Za nimi vyrazil profesor Kratiknot, namířil hůlku, řekl „*Locomotor* kufr!“ a zavazadla profesorky Trelawneyové se zvedla do vzduchu a vydala se za ní po schodech, řízená zezadu profesorem Kratiknotem.

Profesorka Umbridgová stála jako solný sloup a zírala na Brumbála, který se stále jemně usmíval.

„A co,“ zašeptala hlasitě, takže to slyšela celá vstupní síň, „s ní uděláte, až jmenuji nového učitele jasnovidectví, který bude potřebovat její byt?“

„Ach, to nebude problém,“ řekl Brumbál vesele, „víte, už jsem nového učitele našel a ten preferuje ubytování v přízemí.“

„Vy jste našel -?“ zakničela Umbridgová. „Vy jste našel? Mohu vás upozornit, Brumbále, že podle výnosu číslo dvacetdva -“

„Má ministerstvo právo dodat vhodného kandidáta, pokud - a jedině tehdy - když ředitel nemůže žádného najít,“ řekl Brumbál. „A s radostí vám sdělují, že v tomto případě jsem uspěl. Mohu vás představit?“

Otočil se k otevřeným vstupním dveřím, kterými se dovnitř plížila vlhká noc. Harry zaslechl klapot kopyt. Síň se ozval rozrušený šepot a ti, kteří stáli u dveří rychle couvali, někteří dokonce zakopli, jak se snažili uvolnit nově přichozímu cestu.

Z mlhy se vynořila tvář, kterou už Harry viděl jedné nebezpečné noci v Zapovězeném lese: světlé, skoro bílé vlasy a úžasné modré oči; hlava a trup muže, spojený s plavým koňským tělem.

„To je Firenze,“ oznámil Brumbál vesele šokované Umbridgové. „Myslím, že ho shledáte vhodným.“

„Vsadím se, že teď bys ráda chodila na Věštění, Hermiono, co?“ ušklíbla se Parvati.

Bylo to u snídaně, dva dny po vyhození profesorky Trelawneyové, a Parvati si natáčela své řasy pomocí hůlky a prohlížela si výsledný efekt v zadní straně lžice. Dnes ráno měli mít první vyučovací hodinu s Firenzem.

„Ani ne“, řekla Hermiona lhostejně, zatímco si četla *Denního věštce*, „nikdy jsem neměla moc ráda koně.“

Otočila na další stránku novin a prohlížela si články.

„On není kůň, ale kentaur!“ řekla Levandule šokovaným hlasem.

„Úžasný kentaur,“ vydechla Parvati.

„Tak či tak, pořád má čtyři nohy,“ řekla Hermiona chladně. „Každopádně jsem si myslela, že vám vadilo, když Trelawneyovou vyhodili.“

„Vadilo!“ ujistila ji Levandule. „Šli jsme se za ní podívat do kabinetu a přinesli jí nějaké narcisy, ne tak ubohé, jaké dostala Prýtová, ale pěkné kousky.“

„Jak jí je?“ zeptal se Harry.

„Moc dobře ne, chudince,“ řekla Levandule účastně. „Plakala a říkala, že radši odejde z hradu, než by tu byla zároveň s Umbridgovou a já se jí nedivím, když se k ní Umbridgová chovala tak strašně, nemám pravdu?“

„Obávám se, že se Umbridgová chovat strašně teprve začala,“ poznamenala Hermiona temně.

„To není možné!“ protestoval Ron, který se právě pustil do velkého talíře vajec a slaniny. „Horší než teď už být nemůže!“

„Ještě si na moje slova vzpomeneš, bude se chtít pomstít Brumbálovi za to, že přijal nového učitele bez jejího požehnání,“ prorokovala Hermiona a zavřela noviny, „zvlášť, když je to další poločlověk. Viděl jsi, jak se zatvářila, když Firenze uviděla?“

Po snídani odešla Hermiona na její Věštění z čísel a Harry s Ronem následovali Parvati a Levanduli do vstupní haly na hodinu Věštění.

„Neměli bychom jít nahoru do Severní věže?“ zeptal se Ron zmateně, když Parvati minula mramorové schodiště.

Parvati na něj přes rameno vrhla pohrdavý pohled.

„Jak myslíš, že by se Firenze vyšplhal po žebříku? Budeme v učebně jedenáct, včera to bylo na nástěnce.“

Učebna jedenáct byla v přízemí, vedle chodby vedoucí ze Vstupní haly, na opačné straně, než byla Velká síň. Harry věděl, že patří k místnostem, které nejsou pravidelně využívány a proto očekával, že bude vypadat trochu jako za-

nedbané skladiště. Když však následoval Rona dovnitř a ocitl se uprostřed lesní mýtiny, byl na okamžik zcela ohromený.

„Co to...?“

Podlaha učebny byla pokryta měkkým mechem a vyrůstaly z ní stromy, jejich listnaté větve se kolébaly u stropu a oken, takže celá místnost byla plná šikmých pruhů měkkého, flekatého, zeleného světla. Studenti, kteří již dorazili seděli na zemité podlaze, opření o kmeny stromů nebo balvany, ruce se-pjaté kolem kolen nebo založené na hrudi a vypadali dost nervózně. Uprostřed mýtiny, kde žádné stromy nerostly, stál Firenze.

„Harry Potter“, řekl když Harry vstoupil a podal mu ruku.

„Ehm.. Ahoj“, řekl Harry a potřásl si ruku s kentauřem, který si ho prohlížel bez mrknutí svých úžasných modrých očí, ale bez úsměvu. „Ehm... - rád vás vidím“.

„Já také“, řekl kentaur, sklánějíc svoji bělovlasou hlavu. „Bylo předpovězeno, že se znovu setkáme.“

Harry si všimnul stínu kulaté modřiny na Firenzově hrudi. Když se otočil, aby se připojil ke zbytku třídy, všimnul si, že se na něj všichni s úctou dívají, zjevně hluboce zaujati tím, že mluvil s Firenzem, kterého se ostatní, zdá se, báli.

Když byly zavřené dveře a poslední student se posadil na pahýl stromu vedle koše na papír, Firenze obešel místnost.

„Profesor Brumbál nám tuhle učebnu laskavě připravil“, řekl Firenze, když se všichni usadili, „jako napodobeninu mého přirozeného prostředí. Já sám bych vás raději učil v Zakázaném lese, který byl – do pondělka – mým domovem... ale to už teď není možné.“

„Prosím – ehm... - pane..“, vyrazila ze sebe bez dechu Parvati, mávající rukou, „Proč ne? Byli jsme tam už s Hagridem, nebojíme se!“

„Není to otázka vaší odvahy“, odpověděl Firenze, „ale mé pozice. Nemohu se do lesa vrátit. Moje stádo mě vyhnalo.“

„Stádo?“ zeptala se Levandule zmateným hlasem a Harry věděl, že jí nejdřív napadly krávy. „Jak... Och!“

Na tváři se jí objevil výraz pochopení. „Takže vás je víc“, řekla ohromeně.

„Takže Hagrid vás chová, jako Thestraly?“ zeptal se Dean horlivě.

Firenze otočil hlavu k Deanovi, který zřejmě ihned pochopil, že řekl něco velice urážlivého.

„Nechtěl jsem... myslel jsem... omlouvám se“, dokončil tichým hlasem.

„Kentauři nejsou sluhové ani hračky lidí“, řekl Firenze tiše. Chvilí všichni mlčeli, pak Parvati opět zvedla ruku.

„Prosím, pane... proč vás ostatní kentauři vyhnali?“

„Protože jsem souhlasil, že budu pracovat pro profesora Brumbála“, odpověděl Firenze. „Oni to považují za zradu našeho druhu.“

Harry si pamatoval, jak před asi čtyřmi lety křičel kentaur Bane na Firenzeho kvůli tomu, že se uvolil odnést Harryho do bezpečí na svém hřbetě. Označil ho zato jako ‘obecního mezka’. Zajímalo by ho, jestli to byl Bane, kdo kopnul Firenze do hrudi.

„Tak začneme“, řekl Firenze. Švihl svým dlouhým ocasem, zvedl ruce směrem k listnatému baldachýnu nad jejich hlavami, pak je dal pomalu dolů a jak to učinil, světlo v místnosti pohaslo, takže se zdálo, že sedí na lesním palouku za soumraku a na stropě se objevily hvězdy. Mezi studenty se ozvalo zašumění a povzdechy a Ron nahlas vyjel: „Páni!“

„Lehněte si na zem“, řekl Firenze tichým hlasem, „a sledujte nebe. Pro toho, kdo ho umí číst, je tam zapsán osud našich ras.“

Harry se položil na záda a zíral nahoru na strop. Mihotavá červená hvězda na něj zablikala z nebe.

„Vím, že jste se v Astronomii učili jména planet a jejich měsíců“, řekl Firenze tiše, „a že jste se učili o vývoji hvězd na nebi. Kentauři odhalovali tajemství jejich pohybu po celá staletí. Naše objevy nás naučily, že budoucnost se na nás může zatřpytit z nebe nad námi.“

„Profesorka Trelawneyová s námi dělala astrologii!“ řekla vzrušeně Parvati, zvedajíc ruku, která tak zdánlivě visela ve vzduchu, když ona sama ležela na zemi. „Mars způsobuje nehody a požáry a takové věci a při určitém úhlu se Saturnem, jako teď –“ nakreslila do vzduchu pravý úhel „- to znamená, že lidé musí být zvlášť opatrní, když pracují s horkými věcmi!“

„To“, řekl Firenze klidně, „jsou lidské nesmysly.“

Parvatina ruka schlíple klesla.

„Bezvýznamná zranění, malé lidské nehody“, řekl Firenze, jak jeho kopyta dusala po mechové podlaze, „nemají pro vesmír větší důležitost, než hemžení mravenců a pohyby planet na ně nemají žádný vliv.“

„Profesorka Trelawneyová...“ pokračovala Parvati ublíženým a rozhořčeným tónem.

„Je člověk“, namítl Firenze prostě. „A proto je krátkozraká a omezená samotnou podstatou svého druhu.“

Harry se nenápadně podíval na Parvati. Vypadala velice uraženě, stejně jako mnoho lidí kolem ní.

„Sybila Trelawneyová možná má schopnost Vidění, to já nevím“, pokračoval Firenze a Harry opět slyšel svištění jeho ocasu jak mezi nimi procházel sem a tam, „ale většinou maří svůj čas sebestřednými nesmysly, kterým lidé říkají předpovídání osudu. Já, ovšem, vám chci vysvětlit moudrost kentaurů, která je neosobní a nestranná. Sledujeme nebesa kvůli zjištění příchodu zla nebo velké

změny, které tam jsou někdy zapsána. Někdy může trvat deset let, než pochopíme, co vlastně vidíme.“

Firenze se zadíval na červenou hvězdu přímo na Harryho hlavou.

„V posledních deseti letech, znamení ukazují, že čarodějové jsou uprostřed něčeho jiného, než krátkého zklidnění mezi dvěma válkami. Mars, nositel války, září jasně přímo nad námi, sdělujíc, že boj musí opět brzy vypuknout. Jak brzy, to se mohou kentauři pokusit předpovědět pálením určitých bylin a listů, sledováním plamene a kouře...“

Byla to ta nejneobvyklejší hodina, na které kdy Harry byl. Pálili na podlaze učebny šalvěj a malvaz a Firenze je nabádal k hledání určitých tvarů a symbolů v dráždivém dýmu, ale zdálo se, že je mu úplně jedno, že nikdo nevidí ani jedno ze znamení, které jim popsal, vysvětlujíc jim, že málokterý člověk to může dokázat a že i kentaurům trvá celé roky, než toho jsou schopni a skončil tím, že jim řekl, že by bylo hloupé v něco takového věřit, protože i sami kentauři se často mýlí. Nepodobal se žádnému z lidských učitelů, které Harry znal. Nepovažoval za důležité učit je, co zná, ale spíše přesvědčit je, že nic, včetně znalostí kentaurů, není jisté.

„Nepovažuje nic za jisté, že?“ řekl Ron tiše, když zhasínal oheň. „Chci říct, docela by mě zajímalo pár dalších detailů o té válce, která nás čeká, tebe ne?“

Hned u dveří učebny zazněl zvonek a všichni nadskočili. Harry úplně zapomněl, že jsou stále uvnitř hradu a byl zcela přesvědčen, že jsou skutečně v lese. Třída se vyprázdnila a všichni vypadali trochu zmateně.

Harry a Ron je následovali, když náhle Firenze zavolal: „Harry Pottere, na slovíčko, prosím!“

Harry se otočil. Kentaur k němu trochu popošel. Ron zaváhal.

„Můžeš také zůstat,“ řekl mu Firenze, „ale zavři prosím dveře.“ Ron rychle poslechnul.

„Harry Pottere, ty jsi Hagridův přítel, nemám pravdu?“ zeptal se kentaur.

„Ano,“ řekl Harry.

„Tak mu předej moje varování. Jeho pokus nevyšel. Měl by ho raději ukončit.“

„Jeho pokus nevyšel?“ opakoval Harry nechápavě.

„A měl by ho raději ukončit!“ dokončil Firenze, pokyvujíc hlavou. „Měl bych varovat Hagrida osobně, ale byl jsem vyhnán – nebylo by moudré, abych se teď přibližoval k Lesu – Hagrid má už tak dost problémů i bez kentaurího boje.“

„Ale – o co se vlastně Hagrid pokouší?“ zeptal se Harry nervózně.

Firenze se klidně na Harryho zahleděl.

„Hagrid mi kdysi prokázal velikou službu“, řekl Firenze, „a už dávno si získal můj respekt za péči, kterou věnuje všem živým tvorům. Neprozradím jeho tajemství. Ale musí to pochopit. Pokus nevyšel. Řekni mu to, Harry Pottere. Přeji ti hezký den.“

★

Šťěstí, které Harry cítil po rozhovoru v *Pokroucených slovíčkách*, nemělo dlouhé trvání. Jak se zasmušilý březem přehoupl do větrného dubna, zdálo se jeho život opět jen dlouhou řadou starostí a problémů.

Umbridgová stále dohlížela na všech hodinách Péče o kouzelné tvory, takže bylo velice obtížné doručit Hagridovi Firenzovo varování. Nakonec Harry předstíral, že ztratil svoji kopii knihy *'Fantastická zvířata a kde je hledat'* a vrátil se jednoho dne po hodině zpátky do třídy. Když opakoval Firenzova slova, Hagrid se na něj na chvíli upřeně podíval svými velikými černými očima, evidentně zaražen. Pak se však sebral.

„Firenze je fajn,“ řekl chraplavě, „ale neví, vo čem mluví. Ten pokus de dobře.“

„Hagrid, o co jde?“ zeptal se Harry vážně. „Protože bys měl být opatrný, Umbridgová už vyhodila Trelawneyovou, a pokud tě to zajímá, ona to tu teď vede. Pokud dělaš cokoli, co bys dělat neměl, budeš...“

„Jsou věci mnohem důležitější než si udržet práci,“ řekl Hagrid, ačkoli se mu ruce trochu zatřásl, když to říkal a mísa plná sukovčího trusu spadl na zem. „Vo mně se neboj Harry, jenom se teď radši drž mimo!“

Harry nemohl dělat nic jiného, než opustit Hagrida roztírajícího hnůj po celé podlaze, ale cítil se velice deprimovaný, když se vracel zpátky do hradu.

Mezitím, jak jim profesori i Hermiona neustále připomínali, NKÚ se stále blížily. Po celý pátý ročník trpěli do jisté míry stresem, ale Hannah Abothová byla první, kdo dostal Uklidňující lektvar od madam Pomfreyové poté, co náhle propukla v pláč během Bylinkářství a vzklykala, že je moc hloupá, aby udělala zkoušky a chtěla hned opustit školu.

Kdyby nebylo lekcí BA, Harry by se cítil extrémně nešťastný. Někdy cítil, že žije jen kvůli hodinám stráveným v Potřebné místnosti, tvrdě pracující, ale zároveň si to užívající, dmoucí se pýchou nad svými spolučleny BA, a sledování, jak daleko se už dostali. Někdy si samozřejmě říkal, jak bude asi reagovat Umbridgová, až všichni členové BA získají 'Výbornou' při zkoušce z Obrany proti černé magii.

Nakonec začali pracovat na Patronovi, kterého všichni ochotně procvičovali. Ovšem, jak jim Harry stále připomínal, vytvoření Patrona uprostřed jasně osvětlené místnosti, ve chvíli, kdy jim nehrozí žádné nebezpečí je velice odlišné od jeho vytvoření ve chvíli, kdy na ně útočí něco jako Mozkomor.

„Ale nebuď takový suchar,“ řekla Cho vesele, sledujíc jak se její stříbrný, labutí podobný Patron vznáší kolem Potřebné místnosti během jejich poslední lekce před Velikonocemi. „Jsou tak krásní!“

„Nemají být krásní, mají tě chránit,“ řekl Harry trpělivě. „Co skutečně potřebujeme je Bubák nebo něco podobného, tak jsem se to naučil, vyvolal jsem Patrona ve chvíli kdy Bubák předstíral, že je Mozkomor.“

„Ale to by mohlo být skutečně strašidelné!“ zvolala Levandule, z jejíž hůlky vylétaly stříbrné chuchvalce. „A mě se to PORÁD nedaří,“ dodala vztekle.

Neville měl taky problémy. Tvář měl zkřivenou soustředěním, ale z jeho hůlky vylétaly jenom slabé obláčky stříbrného kouře.

„Musíš myslet na nějakou šťastnou vzpomínku,“ připomínal mu Harry.

„Snažím se,“ říkal Neville smutně, který se tak snažil, že jeho kulatá tvář se přímo leskla potem.

„Harry, myslím, že to mám!“ křičel Seamus, kterého dnes přivedl Dean na jeho první schůzku BA. „Podívej – á, je pryč... ale určitě to bylo něco chlupatého!“

Hermionin Patron, zářící stříbrná vydra, dováděl kolem ní.

„Jsou nadherní, že?“ říkala a zamilovaně na něj hleděla.

Dveře Potřebné místnosti se otevřely a zavřely. Harry se rozhlédl, aby zjistil, kdo přišel, ale nikoho neviděl. Hned nato si uvědomil, že studenti poblíž dveří ztichli. Hned poté si uvědomil, že ho cosi tahá za róbu někde u kolen. Podíval se dolů a uviděl, k jeho velikému ohromení, domácího skřítka Dobbyho vykukujícího na něj zpod svého klobouku.

„Ahoj Dobby“, řekl. „Co tady... Co se děje?“

Skřítkovy oči byly rozšířené hrůzou a celý se třásl. Členové BA kolem Harryho ztichli a každý v místnosti sledoval Dobbyho. Několik vyčarovaných Patronů se rozplynulo a nechalo tak místnost potemnět.

„Harry Pottere, pane...“ zakvičel skřítek, třesoucí se od hlavy až k patám, „Harry Pottere, pane...Dobby vás přišel varovat... ale domácím skřítkům bylo zakázáno to prozradit...“

Vrazil hlavou do zdi. Harry, který už měl s Dobbyho sebetrestáním zkušenosti, ho zkusil zachytit, ale Dobby se jen odrazil od zdi, díky svému měkkému klobouku. Hermiona a několik dalších dívek vypískly ze strachu a soucitu.

„Co se stalo, Dobby?“, zeptal se Harry, chytil skřítku za ruku a držel ho z dosahu všeho, o co by se mohl zranit.

„Harry Pottere... ona... ona...“

Dobby se tvrdě uhodil do nosu svojí volnou rukou. Harry mu jí taky chytil.

„Kdo je ‘ona’, Dobby?“

Ale už to věděl, jen jediná ‘ona’ mohla v Dobbym vzbudit takový strach. Skřítek se na něj díval, trochu šilhal a bezhlase hýbal rty.

„Umbridgová?“ zeptal se vyděšeně Harry.

Dobby kývnul a pak se pokusil uhodit do hlavy o Harryho kolena. Harry ho od sebe držel na délku paže.

„Co je s ní? Dobby – neví o tomhle – o nás - o BA?“

Odpověď si přečetl ve skřítkově sklíčené tváři. Ten se pokusil sám sobě podkopnout nohy a spadnul na podlahu.

„Jde sem?“ zeptal se Harry tiše.

Dobby zaskučel a začal mlátit hlavou o podlahu.

„Ano, Harry Pottere, ano!“

Harry se napřímil a rozhlédl se po nehybných, vyděšených lidech, kteří zírali na třesoucího se skřítku.

„NA CO ČEKÁTE?“ rozhlédl se Harry. „UTÍKEJTE!“

Všichni najednou vyrazili k východu, vytvářejíc u dveří tlačenicí, než postupně začali vybíhat ven. Harry slyšel, jak utíkají chodbami a doufal, že se všichni nebudou pokoušet projít celou cestu až do svých kolejí. Bylo právě deset minut po deváté. Pokud se pokusí utéct do knihovny nebo do sovince, které byly nejbližší...

„Harry, pospěš si!“ zaječela Hermiona z prostředka houfu lidí, kteří se tlačili ze dveří.

Harry popadnul Dobbyho, který se stále pokoušel se vážně zranit a běžel s ním aby se připojil k chumlu.

„Dobby – tohle je rozkaz – vrať se zpátky do kuchyně k ostatním skřítkům a pokud se tě budou ptát, jestli jsi mně varoval, lži a řekni ne!“ řekl Harry. „A zakazuji ti, aby ses trestal!“ doplnil a pustil skřítku, když se nakonec protlačil skrz dveře.

„Děkuji, Harry Pottere!“ zakvičel Dobby a zmizel. Harry se rychle rozhlédl – ostatní běželi tak rychle, že zahlédl jen záblesk podpatku na konci chodby. Rozběhl se, před ním na patře byl chlapecký záchod, mohl by tvrdit, že tam byl celou dobu, pokud se tam dostane...

ÁÁRGH!...

Něco ho chytilo za kotníky - prudce upadnul a klouzal dopředu asi šest stop, než se zastavil. Někdo za ním se smál. Otočil se na záda a uviděl Malfoye schovaného ve výklenku za ošklivou vázou ve tvaru draka.

„Zakopávací kouzlo, Pottere!“ řekl. „Hej, profesorko, PROFESORKO! Jednoho jsem chytil!“

Umbridgová příběhla zpoza rohu, bez dechu, ale s potěšeným úsměvem.

„To je on“ řekla jásavě při pohledu na Harryho ležícího na podlaze. „Výborně, Draco, výborně, ó, velmi dobře, padesát bodů pro Zmijozel! Vezmu si ho... Vstaňte, Pottere!“

Harry se postavil na nohy, zlostně zíraje na ty dva. Nikdy neviděl, že by Umbridgová vypadala tak šťastně. Sevřela mu skoro zamilovaně ruku a rozzářená se otočila k Malfoyovi.

„Rozhlédni se kolem a zkus chytit ještě nějaké další, Draco,“ řekla. „Řekni ostatním, ať se podívají v knihovně po komkoli, kdo je udýchaný – zkontrolujte záchody, slečna Parkinsonová může prohlédnout dívčí – do toho! – a vy,“ dodala svým nejměkčím a nejnebezpečnějším hlasem, když Malfoy odešel, „vy půjdete se mnou do ředitelovy pracovny.“

Za několik minut dorazili je kamennému chrličí. Harry přemýšlel, kolik dalších asi bylo chyceno. Myslel na Rona (paní Wesleyová by ho asi zabila) a jak by se asi cítila Hermiona, kdyby byla vyloučena před NKÚ. A Seamus tam byl porvě... a Nevillovi už to tak šlo...

„Šumivý hvizd“, řekla Umbridgová, kamenný chrlič se odsunul, zeď za ním se rozdělila a vyšli po pohyblivém kamenném schodišti. Došli k lesklým dveřím s klepadlem ve tvaru gryfa, ale Umbridgová se nezdržovala s klepáním, vrazila rovnou dovnitř, přičemž Harryho stále pevně držela.

Pracovna byla plná lidí. Brumbál seděl za svým stolem, na tváři měl klidný výraz, konečky prstů tiskl k sobě. Profesorka McGonagallová stále strnule vedle něj a tvářila se velice napjatě. Kornelius Popletal, ministr kouzel se kolébal na patách dopředu a dozadu vedle ohniště, podle všeho nesmírně spokojen se situací. Kingsley Řetězák a tvrdě vyhlížející čaroděj s nakrátko ostříhanými vlasy, kterého Harry neznal, stáli po stranách dveří jako stráž a pihovatá, obrýlená postava Percyho Weasleye postávajícího u zdi s brkem a velkým svítkem pergamenu v rukách měla evidentně za úkol zapisovat poznámky.

Portréty dřívějších ředitelů a ředitelky dnes nepředstíraly spánek. Každý z nich se tvářil vážně a pozorně, sledujíc co se pod nimi děje. Když vstoupil Harry, několik z nich se přemístilo do sousedících rámců a naléhavě si šeptali se svými sousedy.

Harry se uvolnil ze sevření Umbridgové, když se za nimi zavřeli dveře. Kornelius Popletal se na něj zadíval s ošklivým uspokojením na tváři.

„Vida“, řekl, „vida, vida, vida...“

Harry odpověděl co nejhorším pohledem, jakého byl schopen. Srdce mu bláznivě bušilo, ale jeho myšlení byl podivně chladné a průzračné.

„Mířil zpátky do nebelvírské věže,“ řekla Umbridgová. V hlase jí jasně znělo vzrušení, stejné, jaké Harry slyšel, když ve vstupní hale propouštěla profesorku Trelawneyovou. „Ten chlapec Malfoyů ho chytil.“

„Tak, tak?“, řekl Popletal uznale. „To musím říct Luciusovi. Tak, Pottere... Předpokládám, že víš, proč jsi tady?“

Harry chtěl odpovědět vzdorným ano: otevřela ústa a málem již slovo vyslovil, když náhle jeho pohled padl na Brumbálovu tvář. Brumbál se nedíval pří-

mo na něj – jeho oči sledovaly bod za jeho zády, ale jak se na něj Harry podíval, Brumbál zakroutil hlavou jen několik centimetrů na každou stranu.

Harry změnil slovo během vyslovování.

„An – ne!“

„Co prosím?“ řekl Popletal.

„Ne“, řekl Harry pevně.

„Ty *nevíš*, proč jsi tady?“

„Ne, nevím,“ zopakoval Harry.

Popletal se nedůvěřivě podíval z Harryho na profesorku Umbridgovou. Harry využil jeho chvilkovou nepozornost a vrhl rychlý pohled na Brumbála, který s pohledem upřeným na koberec nepatrně kývnul a nepatrně mrknul.

„Takže ty nemáš ani ponětí,“ řekl Popletal hlasem plným sarkasmu, „proč tě profesorka Umbridgová přivedla to této pracovny? Nevíš o tom, že bys porušil nějaká školní pravidla?“

„Školní pravidla?“ řekl Harry. „Ne.“

„Nebo ministerské výnosy?“ opravil se Popletal vztekle.

„Ne, na to si dávám pozor,“ řekl Harry ironicky.

Jeho srdce stále rychle bušilo. Skoro to stálo za to, říkat tyhle lži a sledovat jak Popletalovi stoupá tlak, ale neměl představu, jak by se z toho mohl dostat. Pokud někdo udal Umbridgové BA, pak on, její velitel, si může rovnou balit kufry.

„Takže je pro tebe novinkou,“ řekl Popletal velice zlostným hlasem, „že byla ve škole odhalena ilegální studentská organizace?“

„Ano, to je.“ řekl Harry, snažíc se vyvolat na tváři výraz nevinného překvapení.

„Myslím pane ministře“, řekla Umbridgová hlasem jako hedvábí, „že bychom se dostali dál, kdybych přivedla našeho informátora“.

„Ano, ano, udělejte to!“ řekl Popletal, pokyvujíc a pohlédl zlomyslně na Brumbála, když Umbridgová odešla z místnosti. „Není nad dobrého svědka, že, Brumbále?“

„To tedy není, Kornelie,“ řekl Brumbál vážně a sehnul hlavu.

Čekalo se několik minut, během kterých se nikdo na nikoho nepodíval, pak Harry uslyšel, že se za ním otevřely dveře. Umbridgová vešla do místnosti, držíc za rameno Choinu kudrnatou kamarádku Mariettu, která měla schovanou tvář v dlaních.

„Neboj se miláčku, neměj strach,“ řekla profesorka Umbridgeová mile, poplácavajíc ji po zádech, „teď už je všechno v pořádku. Udělala jsi správnou věc. Ministr má z tebe velikou radost. Řekne tvé matce, jaké jsi správné děvče.“

„Marrieta matka, pane ministře,“ dodala směrem k Opletalovi, „je paní Edgecombová z Oddělení kouzelné dopravy, úřad Letaxové sítě – pomáhá nám uklidňovat rozpory v Bradavicích, jak víte.“

„Skvěle, skvěle!“ řekl Popletal srdečně. „Jaká matka, taková dcera, že?“ Dobrá, do toho drahoušku, podívej se na nás, nestyď se, řekni nám, co víš – u všech chrličů!“

Když Marietta zvedla hlavu, Popletal v šoku couvnul, málem při tom šlápnul do ohniště. Zaklel a šlápl si na lem svého pláště, ze kterého se začalo kouřit. Marietta zanaříkala a vytáhla si límec pláště až k očím, ale ne dostatečně rychle, aby všichni v místnosti nezaznamenali, že její tvář je strašně znetvořena spoustou fialových puchýřů, které dohromady tvoří na jejím nose a tvářích slovo HAD.

„Na ty znaménka nemysli!“ přesvědčovala ji Umbridgová netrpělivě, „jenom si sundej róbu z obličej a řekni ministrově...“

Ale Marietta vydala další zdušený výkřik a zuřivě vrtěla hlavou.

„Dobrá ty hloupá holko, já jim to povím!“ vyštěkla Umbridgová. Znovu zvolala na své tváři mdlý úsměv a řekla: „Takže, ministře, slečna Edgecombová přišla do mé pracovny krátce po večeři a řekla, že by mi chtěla něco říct. Řekla mi, že pokud půjdu do tajné místnosti v sedmém patře, někdy také nazývané jako Potřebná místnost, mohu tam objevit něco, co by mě mohlo zajímat. Ptala jsem se jí na podrobnosti a ona potvrdila, že se tam koná jakási schůzka. Naneštěstí,“ pohlédla netrpělivě na Marietinu zakrytou tvář, „došlo k tomuhle a dívka se při pohledu na odraz své tváře v mém zrcadle tak rozrušila, že nebyla schopná mi cokoli říct.“

„Dobře, ale teď,“ řekl Popletal a podíval se na Marrietu pohledem, který zřejmě považoval za otcovský, „bude od tebe velice statečné, když všechno řekneš profesorce Umbridgové. Udělala jsi správnou věc. A teď, řekneš nám, co se dělo na té schůzce? Jaký byl její účel? Kdo tam byl?“

Ale Marrieta nepromluvila, jenom znovu zavrtěla hlavou, oči rozšířené a plné strachu.

„Nemáme na to nějaké proti-kouzlo?“ zeptal se Popletal netrpělivě Umbridgové, ukazujíc na Marrietinu tvář. „Tak, aby mohla volně mluvit?“

„Zatím jsem žádné nenašla,“ potvrdila nerada Umbridgová a Harry pocítil vlnu pýchy nad Hermioninou znalostí tvorby kleteb. „Ale na tom nezáleží, že nechce mluvit. Já ten příběh můžu dopovědět:“

Jak si budete pamatovat, ministře, v říjnu jsem vám hlásila, že Potter se setkal se spoustou studentů u Prasečí hlavy v Prasinkách...“

„A kde máte důkaz?“ přerušila ji profesorka McGonagallová.

„Mám tu svědectví Willyho Widdershinse, Minervo, který byl v té době v baru. Byl silně obvázan, to je pravda, ale jeho svědectví tím nebylo nijak omeze-

no,“ řekla Umbridgová samolibě. „Slyšel každé Potterovo slovo a pospíchal přímo do školy, aby mi to nahlásil...“

„Aha, tak proto nebyl vyšetřován za nalíčení těch přetékaných záchodů!“ řekla profesorka McGonagallová, zvedajíc obočí. „Jak zajímavý pohled na náš justiční systém!“

„Donebevolající korupce!“ vykřikl portrét korpulentního, rudonosého čaroděje na zdi za Brumbálovým stolem. „Za mých časů se ministerstvo nepaktovalo s kriminálníky, to tedy ne!“

„Díky, Fortescue,“ řekl Brumbál měkce.

„Důvod Potterova setkání s těmi studenty“, pokračovala profesorka Umbridgeová, „byl přemluvit je, aby se stali členy ilegálního spolku, ve kterém by se učili kouzla a zakletí, které podle ministerstva nejsou vhodné pro jejich věk.“

„Myslím, že v tomhle se mýlíte, Dolores,“ promluvil Brumbál tiše, pozorujíc jí přes půlkruhové brýle sedící na špičce jeho zahnutého nosu.

Harry na něj zíral. Netušil, jak by ho z toho mohl Brumbál dostat – pokud Willy Widdershins slyšel každé slovo, které Harry pronesl v Prasečí hlavě, nebyla žádná možnost úniku.

„Ohó!“ vykřikl Popletal, který se znovu začal kolébat na svých podpatcích. „Jistě, poslechněme si další připravenou pohádku, která má dostat Pottera z problémů. Jen do toho, Brumbále, jen do toho...“

„Willy Widdershins lhal, že ano? A nebo ten den bylo v Prasečí hlavě Potterovo identické dvojče? Anebo to bude běžné vysvětlení zahrnující cesty časem, mrtvý muž znovu obživil a do toho pár neviditelných Mozkomorů?“

Percy Weasley se srdečně rozesmál.

„To bylo dobré, ministře, skutečně dobré!“

Harry by ho nejradši nakopnul. Pak uviděl, ke svému ohromení, že Brumbál se také mírně pousmál.

„Kornelie, já nepopírám... a jak jsem si jist, Harry také ne, že byl ten den v Prasečí hlavě a že se snažil naverbovat studenty do skupiny pro obranu proti černé magii. Pouze poukazuji na to, že Dolores se zcela mýlí, když se domnívá, že taková skupina byla, v té době, ilegální. Pokud si pamatuje, ministerský výnos zakazující všechna studentská sdružení byl vyhlášen až dva dny po Harryho schůzce, takže neporušil žádná pravidla.“

Percy se zatvářil, jako by ho něco těžkého uhodilo do obličej. Popletal se zastavil uprostřed pohupu a jeho spodní čelist poklesla.

Umbridgová se vzpamatovala jako první:

„To je všechno moc hezké, řediteli,“ řekla a sladce se usmála, „ale teď už Výukový výnos číslo 24 platí šest měsíců. Pokud první schůzka ilegální nebyla, ty následující už nepochybně ano!“

„Jistě“, pokračoval Brumbál, sledujíc jí se zdvořilým zájmem přes horní část svým semknutých prstů, „tak by tomu nepochybně *bylo*, pokud by schůzky *pokračovaly* potom, co byl Výnos vyhlášen. Máte nějaký důkaz, že k nějakým dalším schůzkám došlo?“

Jak Brumbál mluvil, uslyšel Harry za sebou zašustění, jako by si Kingsley něco zašeptal. Také by přísahal, že cítil, jako by kolem něj něco prolétlo, něco jemného jako větřík, nebo ptáčí křídla, ale když se podíval dolů, nic neviděl.

„Důkaz?“ opakovala Umbridgová, se strašným širokým ještěřčím úsměvem. „Vy jste neposlouchal, Brumbále? Proč myslíte, že je tu slečna Edgecombová?“

„Ó, takže ona nám může říct o schůzkách, trvajících šest měsíců?“ řekl Brumbál, zvedajíc obočí. „Měl jsem dojem, že sotva může něco říct o té dnešní schůzce.“

„Slečno Edgecombová,“ reagovala ihned Umbridgová, „řekněte nám, má drahá, jak dlouho už ty schůzky trvají. Stačí když jednoduše kývnete nebo zavrtíte hlavou, jsem si jista, že to nijak nezhorší vaši vyrážku. Scházeli se pravidelně v posledních šesti měsících?“

Harry ucítil v žaludku strašnou tíhu. Bylo to tu, konečný důkaz, který ani Brumbál nebude schopen vyvrátit.

„Jen kývnete nebo zavrtíte hlavou miláčku,“ přesvědčovala ji Umbridgeová chlácholivě, „do toho, nebojte se, to kletbu znovu nespustí.“

Všichni v místnosti upřeně hleděli na horní část Mariettina obličeje. Vidět byly jen její oči, vykukující mezi ke krku vytaženou róbou a kudrnatou ofinou. Možná to bylo jen šálení mihotajícího se světla z ohniště, ale její oči byly podivně prázdné. A potom – k Harrymu velkému překvapení – Marietta zavrtěla hlavou.

Umbridgová se podívala na Popleta a potom zpátky na Mariettu.

„Myslím, že jsi asi neporozuměla otázce, že, drahá? Ptám se, jestli jsi chodila na ty schůzky v posledních šesti měsících? Chodila, že ano?“

Marietta opět zavrtěla hlavou.

„Co myslíš tím vrtěním hlavy, drahá?“ zeptala se Umbridgová nedůtklivě.

„Já tomu rozumím docela dobře,“ řekla profesorka McGonagallová ostře, „v posledních šesti měsících se žádné schůzky nekonaly. Je to tak, slečno Edgecombová?“

Marietta přikývla.

„Ale dnes večer se schůzka konala!“ křičela Umbridgová zuřivě. „Konala se! Slečno Edgecombová, vy jste mi o ní řekla, že se koná v Potřebné místnosti! A vedl ji Potter, ne? On ji organizoval, Potter... *proč vrtíte hlavou, děvče?*“

„No, většinou, když osoba vrtí hlavou,“ řekla McGonagallová chladně, „znamená to ‘ne’. Takže pokud nepoužívá slečna Edgecombová formu znakové řeči dosud neznámou lidstvu...“

Profesorka Umbridgová zírala na Mariettu, přitáhla si ji k sobě a začala s ní silně trást. V následující vteřině Brumbál vyskočil a vytáhl hůlku, Kingsley vyrazil dopředu a Umbridgová odskočila od Marietty, mávajíc rukama ve vzduchu, jako by je měla popálené.

„Nemohu vám dovolit hrubě zacházet se studenty, Dolores,“ řekl Brumbál a poprvé vypadal rozzlobeně.

„Měla byste se uklidnit, paní Umbridgová“, řekl Kingsley hlubokým, pomalým hlasem. „Určitě se nechcete dostat do problémů.“

„Ne,“ řekla Umbridgeová bez dechu, hledíc na tyčící se Kingsleyovu postavu. „Chci říct, ano – máte pravdu Řetězák – zapoměla jsem se.“

Marietta zůstala stát právě tam, kde ji Umbridgová pustila. Nezdála se nijak rozrušená Umbridgovým náhlým útokem, ani uklidněna jejím uvolněním, stále si jen držela svoji róbu u svých zvláště modrých očí a zírala přímo před sebe.

V Harryho mysli vytanulo náhle podezření, spojené s Kingsleyovým šepotem a čímsi, co kolem něj proletělo.

„Dolores,“ řekl Popleta, snažíc se alespoň něco vyřešit jednou a provždy, „ta schůzka dnes večer, ta o které určitě víme, že se konala...“

„Jistě,“ vzpamatovala se Umbridgová, „jistě... takže, slečna Edgecombová mi o ní všechno prozradila a já jsem pospíchala do sedmého patra, doprovázená skupinou *důvěryhodných* studentů, abych je přistihla při činu. Podle všeho však byli bohužel varováni, protože když jsme tam dorazili, utíkali pryč všemi směry. Na tom ovšem vůbec nezáleží. Slečna Parkinsonová běžela do Potřebné místnosti, aby našla cokoli, co by tam mohli nechat. Potřebovali jsme důkaz a místnost nám ho poskytla.“

A k Harryho hrůze, vytáhla z kapsy seznam jmen, který byl připíchnut na stěně Potřebné místnosti a podala ho Popletovi.

„Jakmile jsem na seznamu uviděla Potterovo jméno, bylo mi jasné, o co jde!“

„Skvělé“ řekl Popleta a na tváři se mu objevil úsměv, „skvělé, Dolores. A.. u všech hromů...“

Podíval se na Brumbála, který stále stál vedle Marietty, hůlku držíc volně v ruce.

„Vidíte, jaké si dali jméno?“, řekl Popleta tiše, „*Brumbálova Armáda*.“

Brumbál se natáhl a převzal od Popleta kus pergamenu. Prohlédl si záhlaví, napsané Hermionou pře měsícem a na chvíli se zdál neschopen řeči. Potom vzhlédnul a usmíval se.

„Dobrá, hra je u konce,“ řekl prostě. „Chcete napsané přiznání, Kornelie, nebo vám bude stačit moje prohlášení před svědky?“

Harry viděl, že se McGonagallová a Kingsley na sebe podívali. Ve tváři měli strach. Necháпали, o co se jedná a Popleta také ne.

„Prohlášení?“ řekl Popleta pomalu. „Co... Já ne...“

„Brublálova Armáda, Kornelie!“ zopakoval Brumbál a stále se usmíval když mával seznamem jmen před Popletalovým obličejem. „Ne Potterova armáda. *Brumbálova armáda.*“

„Ale... ale...“

Výraz pochopení se náhle objevil na Popletalově tváři. Vyděšeně ustoupil a znovu vyjel, jak opět šlápnul do ohně.

„Ty!“, zašeptal, dupajíc si opět na kouřící plášť.

„Správně“, řekl Brumbál.

„Tys naverboval tyhle studenty do... do své armády?“

„Dnes večer měla být první schůzka,“ kývnul Brumbál. „Chtěl jsem zjistit, kdo z nich by měl zájem se ke mně přidat. Teď už samozřejmě vím, že zvát slečnu Edgecombovou byla chyba.“

Marietta kývla. Popletal se podíval na ní, pak zpátky na Brumbála a jeho hruď se zvedala.

„Takže *jsi* proti mě plánoval spiknutí!“ vykřikl.

„Správně,“ řekl Brumbál vesele.

„NE!“ vykřikl Harry.

Kingsley na něj vrhl varovný pohled, Mc Gonagallová na něj výhrůžně vykulila oči, ale Harry náhle pochopil, o co se Brumbál snaží a nemohl to dopustit.

„Ne! Profesore Brumbále..!“

„Buď zticha Harry, nebo tě budu muset vykázat z mé pracovny,“ řekl Brumbál klidně.

„Ano, ztichni Pottere!“ vyštěkl Popletal, který stále civěl na Brumbála pohledem, v němž se mísila hrůza s potěšením. „Vida, vida, vida – přišel jsem sem dnes, abych vyloučil Pottera a místo toho...“

„A místo toho můžeš zatknout mně,“ řekl Brumbál a usmíval se. „Je to jako ztratit svrčka a najít galeon, co?“

„Weasley!“ vykřikl Popletal, teď už evidentně potěšen, „Weasley, zapsal jste to všechno, jeho příznání, máte to?“

„Ano, pane, myslím že mám, pane!“ řekl Percy horlivě – psal tak rychle, že měl nos pokropený inkoustem.

„I tu část, kde říká, že se snažil vybudovat armádu proti ministerstvu a jak chtěl podrýt moji pozici?“

„Ano, pane, mám to, ano!“ přitakal Percy a prohlížel si radostně svoje zápisky.

„Výborně,“ řekl Popletal, přímo zářící radostí. „Okopírujte své poznámky, Weasley a pošlete okamžitě kopii *Dennímu věštci*. Pokud pošleme rychlou sovu, můžeme stihnout ranní vydání.“ Percy vyběhl z místnosti a zabouchnul za sebou dveře. Popletal se obrátil zpátky k Brumbálovi: „A ty teď budeš dopraven

zpátky na ministerstvo, kde budeš formálně obviněn a pak tě pošleme do Azkabanu do vazby!“

„Ehm,“ řekl měkce Brumbál, „jistě. Ovšem myslím, že v tom bude menší háček.“

„Háček?“ zeptal se Popletal a jeho hlas se chvěl radostí, „nevím o žádném háčku, Brumbále!“

„Tedy,“ pokračoval Brumbál omluvně, „já bohužel ano.“

„Vážně?“

„No – jde o to, že jak se zdá jsi přesvědčen, že to vyřídíme - jak se to říká? – *klidně a tiše*. Obávám se, že to klidně a tiše nevyřídíme, Kornelie. Nemám vůbec zájem nechat se poslat do Azkabanu. Mohl bych odtamtud samozřejmě utéct, ale proč tak plýtvat časem, že?... a upřímně, mám na práci spoustu mnohem důležitějších věcí.“

Tvář Umbridgové byla stále rudější, vypadala, jako by měla za chvíli vybuchnout. Popletal civěl na Brumbála s velmi hloupým výrazem ve tváři, stál jako opařený a nemohl tomu uvěřit. Vydal krátký dusivý zvuk, pak se podíval na Kingsleye a na muže s krátkými šedými vlasy, který zatím nevydal ani slovo. Ten na Popletala kývnul a trochu se pohnul od zdi. Harry viděl pohyb jeho ruky, zdánlivě náhodný, směrem ke kapse jeho pláště.

„Nebud' hloupý Dawlishi,“ zastavil ho Brumbál mile, „vím, že jsi výborný Bystrozor – pamatuji se, že jsi dostal výbornou ze všech tvých OVCE – ale pokud se pokusíš *na mě použít sílu*, budu ti muset ublížit.“

Muž nazvaný Dawlishem trochu komicky zamrkal. Podíval se zpátky na Popletala, ale tentokrát se zdálo, že žádá o radu, co dělat dál.

„Takže“, ušklíbl se Popletal s novou sebejistotou, „ty se chceš postavit Dawlishovi, Řetězákovi, Dolores a mně sám, Brumbále?“

„U Merlinova vousu, ne!“ protestoval usmívající se Brumbál, „ne, pokud nebudete tak hloupí a nedonutíte mě k tomu.“

„Nebude sám!“ ozvala se hlasitě profesorka McGonagallová a zasunula ruku pod svojí róbou.

„Ale jistě že bude, Minervo!“ zastavil ji ostře Brumbál, „Bradavice tě potřebují!“

„Dost těch nesmyslů!“ řekl Popletal a vytáhl svoji vlastní hůlku, „Dawlishi! Řetězáku! *Na něj!*“

Pruh stříbrného světla blesknul místností – zazněla rána podobná výstřelu a podlaha se zatřásla – čísi ruka popadla Harryho za krk a srazila ho na podlahu ve chvíli, kdy se zablesklo podruhé. Lidé na portrétech křičeli, Fawkes zakřičel a vzduch se zaplnil mračny prachu. Harry se rozkašlal a uviděl temný obrys postavy padající před něj na zem. Zaznělo zaječení a rána a někdo vykřikl: Ne!, následoval zvuk rozbitého skla, pak rychlé kroky a... ticho.

Harry se namáhavě otočil, aby zjistil, kdo ho to málem uškrtil a uviděl za sebou profesorku McGonagallovou – to ona jeho i Mariettu srazila do bezpečí. Prach se ve vzduchu pomalu usazoval. Harry těžce oddychoval, uviděl vysokou postavu, jak se k němu blíží.

„Jste všichni v pořádku?“ zeptal se Brumbál.

„Ano!“ odpověděla profesorka McGonagallová, která vstala a zvedla Harryho a Mariettu.

Prach se již usadil. Poničená místnost skýtala zvláštní pohled: Brumbálův stůl ležel převržený, všechny ostatní stolky ležely rozházené po podlaze a stříbrné části byly rozbité na kousky. Popletal, Umbridgová, Kingsley a Dawlish leželi nehybně na podlaze. Fénix Fawkes nad nimi široce kroužil a tiše si zpíval.

„Bohužel jsem musel očarovat i Kingsleye, jinak by to vypadalo podezřele,“ řekl Brumbál tiše. „Skutečně mu to myslelo velmi rychle, když upravil vzpomínky slečny Edgcombové, když se ostatní dívali jinak... můžeš mu za mně poděkovat, Minervo?“

„A teď, tihle se velmi brzo probudí a bude nejlepší, pokud se nedozví, že jsme měli čas si promluvit – musíte se chovat, jakoby mezi jejich uvedením do bezvědomí a probuzení neuplynul žádný čas, nebudou si to pamatovat...“

„Kam půjdete, Brumbále?“ zašeptala profesorka McGonagallová, na Grimauldovo náměstí?“

„Kdepak“, řekl Brumbál s úšklebkem. „Neodejdu se schovat. Popletal si bude brzy přát, aby mě býval odsud nevypudil, to vám slibuji.“

„Profesore Brumbále,“ začal Harry.

Nevěděl, kde má začít: jak je mu líto, že založil BA a způsobil všechny následné problémy, nebo jak hrozně se cítí, že Brumbál musí odejít, aby ho zachránil před vyloučením. Ale Brumbál ho přerušil dřív, než mohl vyslovit další slovo.

„Poslouchej mně, Harry,“ mluvil naléhavě, „musíš studovat Uzavírání tak tvrdě, jak jen můžeš, rozumíš? Udělej všechno, co ti profesor Snape řekne a hlavně si to každý večer před spaním procvičuj, abys uzavřel svoji mysl zlým snům – proč, to brzy pochopíš, ale teď mi to musíš slíbit...“

Muž, kterému říkali Dawlish se zavrtěl. Brumbál chytil Harryho za ruku.

„Pamatuj si – uzavři svoji mysl...“

Ale jakmile se Brumbálovi prsty dotkly Harryho kůže, vystřelila skrze jeho jizvu bolest a on opět ucítil hrozné hadí nutkání zaútočit na Brumbála, kousnout ho, zranit ho...

„...to brzy pochopíš,“ šeptal Brumbál.

Fawkes kroužil po pracovně a snesl se nízko nad něj. Brumbál pustil Harryho, zvedl ruku a uchopil fénixův dlouhý zlatý ocas. Ohnivě se zablesklo a oba dva byli pryč.

„Kde je?“ křičel Popletal, když se zvedal z podlahy, „Kde je?“

„Nevím!“ křičel Kingsley a také se zvednul.

„Přece se nemohl jen tak přemístit,“ fňukala Umbridgová, „Ze školy to přece není možné provést...“

„Schody!“ vykřikl Dawlish a vrhnul se ke dveřím, trhnutím je rozrazil a zmizel v nich, následován Kingsleyem a Umbridgovou. Popletal zaváhal, pak se pomalu postavil a otíral ze sebe prach. Nastalo dlouhé a bolestivé ticho.

„No, Minervo,“ řekl Popletal ošklivě a dával si do pořádku šaty, „obávám se, že tohle je *konec* našeho přítele Brumbála.“

„Myslíte?“, zeptala se profesorka McGonagallová pohrdavě.

Popletal ji zdá se nevnímal. Rozhlížel se po zničené pracovně. Některé z portrétů na něj syčely, jeden nebo dva na něj dělaly neslušná gesta.

„Měla byste ty dva radši odvést do postele,“ řekl Popletal profesorce McGonagallové s kývnutím směrem k Harrymu a Marietě.

Profesorka McGonagallová neřekla nic, ale nasměrovala Harryho a Mariettu ke dveřím. Jak se za nimi zavírali, uslyšel Harry ještě hlas Phinease Nigelluse: „Víte, ministře, nesouhlasím s Brumbálem v mnoha věcech, ale musíte uznat, že má styl...“

— KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ —

Snapeova nejhorší vzpomínka

NA PŘÍKAZ MINISTERSTVA KOUZEL

*Nahrazuje Doloros Jane Umbridgová (nejvyšší vyšetřovatelka)
Albuse Brumbála jako ředitele Bradavické školy Čar a Kouzel.*

Výše uvedené je v souladu s Výnosem o vzdělání číslo dvacetosm.

Podepsán: Kornelius Oswald Popletal, Ministr kouzel.

Toto oznámení se přes noc objevilo po celé škole, ale nebylo známo, jak to, že zřejmě celý hrad už ví, že Brumbál přemohl dva Bystrozory, nejvyššího vyšetřovatele, ministra kouzel a jeho mladého asistenta a unikl jim. Ať už Harry procházel kteroukoli částí hradu, jediným tématem hovoru byl Brumbálův únik a ačkoli některé věci byly přehnané (Harry slyšel jednu druhačku, jak tvrdí, že Popletal teď leží u svatého Munga s dýní místo hlavy) bylo překvapivé, jak přesný byl zbytek informací. Všichni věděli, například, že Harry a Marietta byli jediní studenti, kteří byli svědkem scény v Brumbálově kanceláři a protože Marietta ležela v nemocničním křídle, stal se Harry terčem neustálých žádostí o svědectví z první ruky.

„Brumbál se vrátí brzy,“ tvrdil přesvědčeně Ernie Macmillan na cestě z Bylinkářství, po pozorném vyslechnutí Harryho vyprávění. „Nedokázali ho dostat pryč ve druhém ročníku a teď se jim to taky nepovede. „Tlustý mnich mi řekl,“ ztišil spiklenecky hlas, takže se Harry, Ron a Hermiona k němu museli naklonit, aby ho slyšeli, „že se Umbridgová poté, co prohledala kvůli Brumbálovi celý hrad a pozemky, snažila vrátit zpátky do jeho pracovny. Nedostala se přes chřlích. Ředitelská pracovna se před ní uzavřela,“ ušklíbl se Ernie, „samozřejmě, poněkud jí to rozčílilo“.

„Vsadím se, že už se viděla, jak sedí nahoře v ředitelské pracovně,“ poznamenala Hermiona zlomyslně, když vycházeli po kamenných schodech do vstupní haly, „a vládne tam nade všemi učiteli, ta hloupá, nafoukaná, moci chtivá stará...“

„Uřčitě chceš tu větu dokončit, Grangerová?“

Draco Malfoy vyklouznul zpoza dveří, následován Crabblem a Gylem. Jeho bledá, pihovatá tvář potměšile zářila.

„Obávám se, že budu muset odebrat pár bodů Nebelvíru a Mrzimoru,“ pronesl.

„Jenom učitelé můžou strhávat kolejm body, Malfoyi!“ protestoval Ernie.

„Jo a my jsme taky prefekti, víš?“ zavrčel Ron.

„Já vím, že *prefekti* nemůžou strhávat body, zrzku,“ ušklíbl se Malfoy. Crabbe a Goyle se zahihňali. „Ale členové Vyšetřovatelské jednotky...“

„Čeho?“ řekla ostře Hermiona.

„Vyšetřovatelské jednotky, Grangerová,“ odpověděl Malfoy a ukázal na malé stříbrné „V“, umístěné hned vedle jeho prefektského odznaku.

„Vybraná skupina studentů, kteří podporují ministerstvo kouzel, jmenovaná profesorkou Umbridgovou. Každopádně, členové vyšetřovatelské jednotky *mají právo* odebírat body... takže, Grangerová, strhávám ti pět bodů za neslušné chování k nové ředitelce. Tobě, Macmilliane pět bodů dolů za to, žes mi odporoval. Pět za to, že tě nemám rád, Pottere. Weasley, nemáš zapnutou košili, takže to je dalších pět. A samozřejmě, na to jsem zapomněl, Grangerová, jsi mudlovská šmejčka, takže deset bodů dolů.“

Ron vytáhnul hůlku, ale Hermiona ho odtáhla a šeptala: Nedělej to!

„Moudrý tah, Grangerová,“ vydechl Malfoy, „nový ředitel, nová doba.“

„Chovej se slušně Pottere, ty taky zrzku...“

Srdečně se zasmál a odešel s Crabblem a Gylem.

„Jenom blafoval,“ řekl vystrašeně Ernie, „nemůže přece odečítat body... to by bylo směšné... to by úplně podkopalo systém prefektů.“

Ale Harry, Ron a Hermiona se automaticky otočili k velkým přesýpacím hodinám stojícím ve výklenku u zdi, které zobrazovali body jednotlivých kolejí. Nebelvír a Mrzimor byly ráno oba ve vedení. Ale jak se na ně dívali, kameny vylétly nahoru, snižujíc tak množství ve spodní baňce. Popravdě, jediné hodiny, které vypadaly nezměněné byly ty smaragdové, Zmijozelské.

„Taky jste si všimli?“ zazněl Fredův hlas.

On a George právě sešli po mramorovém schodišti a připojili se k Harrymu, Ronovi, Hermioně a Ernimu, kteří stáli před přesýpacími hodinami.

„Malfoy nám právě odebral asi padesát bodů“, řekl Harry rozzuřeně, když sledoval, jak se další kameny vznášejí z nebelvírských hodin.

„Jo, Montague to na nás taky zkusil,“ oznámil George.

„Jak to myslíš, zkusil?“ zeptal se Ron rychle.

„Nedokázal to nějak dopovědět,“ odpověděl Fred, protože jsme ho strčili hlavou napřed do Mizicí skříně v prvním patře.

Hermiona se zatvářila šokovaně. „Ale z toho budete mít strašné problémy!“

„Ne, dokud se Montague nenajde, a to může trvat celé týdny, nevím, kam jsme ho poslali,“ zářil Fred nadšením. „Ovšem, rozhodli jsme se, že už se o případné problémy nebudeme starat.“

„A dřív jste se starali?“ zeptala se Hermiona.

„Jistěže ano,“ řekl George, „zatím nás přece nevyhodili, ne?“

„Vždycky jsme měli určitou hranici...“ řekl Fred, „kterou jsme možná jen tu a tam přešlápli,“ pokračoval George, „ale vždycky jsme se zastavili dřív, než bychom rozpoutali opravdové peklo!“ dokončil opět Fred.

„A teď?“ zeptal se Ron.

„No, teď...“ řekl George, „když je Brumbál pryč...“ doplnil Fred, „řekli jsme si, že peklo...“ opět George, „je přesně to, co si naše nová ředitelka zaslouží...“ řekl Fred.

„To nesmíte!“ zašeptala Hermiona, „to opravdu nesmíte! S radostí by vás vyloučila!“

„Tys to nepochopila Hermiono, že?“ usmál se na ní Fred. „Už nás tu nic nedrží. Kdyby nám nezáleželo na Brumbálovi, už bychom tu nebyli. Každopádně,“ podíval se na hodinky, „fáze jedna právě začala. Být vámi, šel bych se najíst do Velké haly, aby učitelé viděli, že s tím nemáte nic společného.“

„Nemáme nic společného s čím?“ zeptala se Hermiona znepokojeně.

„Uvidíte,“ odpověděl tajemně George, „a teď už jděte!“

Fred a George se otočili a zmizeli v rostoucím shluku lidí, kteří scházeli po schodech na oběd. Ernie, který náhle vypadal krajně rozrušeně zamumlal něco o nedokončeném úkolu z Proměňování a odběhl.

„Víte, myslím, že bychom *opravdu měli* jít odsud,“ rozhlížela se nervózně Hermiona, „jen pro jistotu“.

„Jo, máš pravdu!“ řekl Ron a všichni tři se rozešli ke dveřím velké síně, ale sotva Harry zahlédl denní strop plný bílých mraků, když ho někdo chytil za rameno. Když se Harry otočil, skoro se dotýkal nosem školníka Filche. Rychle o několik kroků ustoupil, od Filche bylo radši lepší být dál.

„Ředitelka tě chce vidět, Pottere,“ řekl vědoucně.

„Já v tom nejedu,“ přemýšlel nahlas Harry a uvažoval, co asi Fred s Georgem plánují.

Filchovy rty se zkroutily do tichého smíchu.

„Špatné svědomí, co?“ zasípal. „Pojď se mnou.“

Harry se otočil na Rona a Hermionu, kteří vypadali znepokojeně. Pokrčil rameny a šel s Filchem zpátky do vstupní haly, proti proudu hladových studentů.

Zdálo se, že Filch má výjimečně dobrou náladu, skřípavě si mumlal pod vousy, když stoupali po mramorovém schodišti. Když došli na první odpočívadlo, řekl: „Věci se tu mění, Pottere“

„Všiml jsem si,“ odpověděl Harry chladně.

„Jo, říkal jsem to Brumbálovi celá léta, že je na vás moc měkký,“ řekl Filch a ošklivě se zachechtal. „Vy malí špinavci byste si nikdy nedovolili hodit hnojívku, kdybyste věděli, že vás za to můžu zbičovat, že? Nikdo by se neodvážil

házet talíře do chodby, pokud bych vás za to u mě v kanceláři mohl pověsit za kotníky, že? Ale až bude uveden v platnost Výnos o vzdělání číslo dvacetdevět, Pottere, tak to *budu moci* udělat. A profesorka už požádala ministra o povolení vyhnat Protivu... ó, věci se teď hodně změň, když to tu vede *ona*.“

Umbridgová zjevně přetáhla Filche na svou stranu, pomyslel si Harry a nejhorší bylo, že se z něj mohla stát účinná a nebezpečná zbraň, ve znalostech úkrytů a tajných chodeb školy byl druhý nejlepší, hned po Weasleyho dvojčatech.

„A jsme tu,“ řekl a zašilhal dolů na Harryho, když třikrát zaklepal na dveře pracovny profesorky Umbridgové a otevřel je. „Potter je tu, paní.“

Pracovna, Harrymu tak dobře známá z doby jeho trestu, vypadala stejně jako dřív s výjimkou velké dřevěné kostky, která ležela vepředu na jejím stole a zlaté písmo na ní hlásilo: ŘEDITELKA. Navíc tu byl i jeho Kulový blesk a Fredův a Georgův Zameták, pohled na ně Harryho zabol, které byly svázané řetězem a zamčeny k tlustému kovovému oku na zemi za stolem.

Umbridgová seděla za stolem a zaměstnaně něco škrábala na růžový pergamén, ale když vstoupili, tak vzhlédla a široce se usmála.

„Děkuji, Argusi,“ řekla sladce.

„Není zač, paní, není vůbec zač,“ klaněl se Finch tak, jak mu jen jeho revmatismus dovolil a vycouval z místnosti.

„Sednout!“ přikázala Umbridgová stroze a ukázala na židli. Harry si sednul. Umbridgová ještě chvíli psala. Díval se na kočičky prohánějící se na talířích nad její hlavou a dumal nad tím, co strašného si pro něj připravila.

„Tak,“ řekla konečně, když odložila svůj brk a spokojeně si Harryho prohlédla, jako ropucha, která se chystá spolknout pěkně šťavnatou mouchu. „Co si dáte k pití?“

„Prosím?“ zeptal se Harry a domníval se, že se přeslechl.

„K pití, pane Pottere,“ řekla a usmála se ještě víc, „čaj, kávu, dýňovou šťávu?“

Jak vyslovovala jména nápojů, mávala při tom krátce hůlkou a šálek či sklenice se objevovaly na jejím stole.

„Nic, děkuji“ odmítl Harry.

„Přála bych si, abyste se u mě napil,“ řekla a její hlas se stal nebezpečně sladkým. „Jedno si vyberte.“

„Dobře, tak tedy čaj,“ pokrčil Harry rameny.

Vstala a přikouzlila do šálku trochu mléka. Přistrčila k němu šálek s neblahým výrazem ve tváři.

„Tady,“ podala mu šálek, „vypijte to, než to vychladne. Takže, teď pane Pottere... Myslím, že bychom si měli promluvit o znepokojivých událostech ze včerejší noci.“

Nic na to neřekl. Posadila se zpátky do svého křesla a čekala. Když uplynula chvíle ticha, řekla vesele, „vy nepijete!“

Zvedl šálek ke rtům a pak ho, skoro ihned, položil zpátky. Jedna z těch strašlivých koček za Umbridgovou měla kulaté modré oči přesně jako magické oko Pošuka Moodyho a Harryho okamžitě napadlo, co by mu asi Moody řekl, kdyby slyšel, že Harry vypil cokoli, co mu nabídnul nepřítel.

„Co se děje?“ zeptala se Umbridgová, která ho stále pozorně sledovala. „Chcete cukr?“

„Ne,“ odmítl Harry.

Zdvihl šálek opět ke rtům a předstíral doušek, zatímco měl ústa pevně sevřená. Umbridgová se široce usmála.

„Dobře,“ zašeptala, „velmi dobře. A teď...“ naklonila se trochu dopředu, „*kde je Albus Brumbál?*“

„Nemám ponětí,“ řekl Harry okamžitě.

„Napijte se, napijte se,“ řekla a stále se usmívala. „Nyní, pane Pottere přestaneme s tou dětskou hrou. Já vím, že vy víte, kde je. Vy a Brumbál jste v tom od začátku. Zvažte svoji pozici, pane Pottere...“

„Já nevím, kde je...“ zopakoval Harry.

Musel se znovu napít – sledovala ho při tom velice pečlivě.

„Výborně,“ řekla nespokojeně, „v tom případě mi laskavě řekněte, kde je Sirius Black.“

Harrymu se sevřel žaludek a jeho ruka držící šálek se zatřásla, až talířek zachrástil. Naklonil tak šálek směrem k pevně sevřeným rtům, takže část horké tekutiny mu vytekla na róbu.

„Nevím,“ řekl trochu moc rychle.

„Pane Pottere,“ pokračovala Umbridgová, „dovolte, abych vám připomněla, že jsem to byla já, kdo téměř dopadnul zločince Blacka při Nebelvírském požáru v říjnu. Víím zcela jistě, že jste se s ním setkal a kdybych o tom měla sebemenší důkaz, nebyl bystě teď na svobodě, to vás ujišťuji. Opakuji, pane Pottere... *Kde je Sirius Black?*“

„Nevím,“ Harryho hlas zesílil, „nemám ponětí.“

Zírali na sebe tak dlouho, že Harrymu začaly slzet oči. Pak Umbridgová vstala.

„Tak dobře, Pottere, pro tentokrát vám uvěřím, ale varuji vás: za mnou stojí moc ministerstva. Všechny komunikační kanály mířící dovnitř a ven ze školy jsou monitorovány. Úřad pro kontrolu letaxové sítě kontroluje všechny ohniště v Bradavicích – s výjimkou mého, samozřejmě. Má Vyšetřovatelská jednotka otevírá a čte veškerou poštu, který přichází nebo odchází ze zámku. A pan Filch hlídá všechny tajné průchody dovnitř a ven z hradu. Pokud najdu jenom zlomek důkazu...“

BUM!

Podlaha místnosti se prudce zatřásla. Umbridgová uklouzla, chytila se desky stolu a vypadala šokovaně.

„Co to bylo?“

Vyrazila ke dveřím. Harry využil příležitosti a vyprázdnil stále skoro plný šálek čaje do nejbližší vázy se suchými květinami. Slyšel pobíhat lidi a křik o několik pater níže.

„Jděte do jídelny, Pottere!“ vykřikla Umbridgová, vytáhla hůlku a vyběhla z úřadu. Harry jí nechal pár sekund náskok a pak pospíchal za ní, aby zjistil zdroj toho zmatku.

Nebylo těžké ho objevit. O poschodí níž vládlo peklo. Někdo (a Harry velice dobře věděl, kdo) tam nastražil něco, co vypadalo jako obrovská bedna plná kouzelných ohňostrojů.

Draci složení ze zelených a zlatých jisker se proháněli sem a tam po chodbách, vyluzujíc hlasité ohnivé rány a výbuchy, prudce růžová kateřinská kola, pět stop v průměru, strašlivě létala vzduchem jako veliké létající talíře, rakety s dlouhými stříbrnými ohony složenými z diamantových hvězd se odrážely od zdí. Prskavky do vzduchu kreslily neslušná slova, dělbuchy vybuchovaly jako miny všude, kam Harryho oko dohlédlo a místo toho, aby postupně vyhořely a pohasly, zdálo se, že tyhle pyrotechnické zázraky neustále nabírají na síle a rostou tím víc, čím déle se na ně díval.

Filch a Umbridgová jenom stáli, evidentně ochromeni hrůzou, uprostřed schodů. Jak Harry viděl, jedno z větších kateřinských kol usoudilo, že potřebuje více životního prostoru – namířilo si to na Umbridgovou a Filche se zlověstným „Viiiiiíííí!“ Oba vykřikli strachem a podřepli a kolo proletělo přímo skrz okno za nimi a pokračovalo dál. Mezitím, mnozí z draků a veliký fialový netopýr, který zlověstně dýmal, využili otevřených dveří na konci chodby a proletěli do druhého patra.

„Rychle, Filchi, rychle!“ zaječela Umbridgová, „rozletí se po celé škole, pokud něco neuděláme!“

„*Utlumit!*“ – z její hůky vyletěl červený paprsek a zasáhl jednu raketu. Místo toho, aby se rozplynula, vybuchla takovou silou, že vypálila díru v obraze čarodějky stojící uprostřed louky, ta se zachránila útekem v poslední chvíli a po chvíli se objevila ve vedlejší obraze, na kterém se čarodějové hrající karty postavili, aby jí udělali místo.

„Neochromujte je, Filchi!“ křičela Umbridgová rozlobená snad na celý svět.

„Máte pravdu, ředitelko,“ sípal Filch, který jako moták nedokázal ochromit ohňostroj, který je začal pohlcovat. Dobil se k blízké skříni, vytáhl koště a začal s ním ohňostroj zahánět - v několika vteřinách bylo koště v plamenech.

Harry už viděl dost, smál se, přidřepal a utíkal k tajným dveřím ukrytým za goblénem, které, jak věděl představovaly zkratku mezi chodbami a narazil za nimi na Freda a George, kteří se tu skrývali, poslouchali křik Umbridgové a Filche a třásli se smíchem.

„Působivé,“ tiše se ušklíbnul Harry, „velice působivé... Doktor Filibuster je vedle vás břídil..“

„Na zdraví,“ zašeptal George a utíral si slzy smíchu z tváře. „Doufám, že na ně zkusí použít Mizící kouzlo... po jeho použití se vždycky desetkrát zvětší.“

Do odpoledne se ohňostroj rozšířil po celé škole. Ačkoli způsobil veliký rozruch (dělbuhy obzvlášť), ostatní učitelé se tím zdálo se nijak nevzrušovali.

„Drahoušku,“ řekla profesorka McGonagallová sarkasticky, když jeden z draků vletěl do její učebny, kde vypouštěl hlasité rány a vypouštěl plameny, „slečno Brownová, mohla byste zajít za paní ředitelkou a informovat ji, že máme ve třídě uprchlý ohňostroj?“

Výsledkem toho všeho bylo, že profesorka Umbridgová strávila své první ředitelské odpoledne pobíháním po celé škole na základě žádostí ostatních učitelů, kteří si, jak se zdálo, nebyli schopni poradit s ohňostrojem bez její pomoci. Když nakonec zazvonilo a oni se vraceli do nebelvírské věže, uviděl Harry s velkým zadostiučiněním rozčuchanou a od sazí špinavou Umbridgovou, jak se propocená potácí z učebny profesora Kratiknota.

„Moc vám děkuji, profesorko!“ řekl profesor Kratiknot svým pištivým hlasem: „Dokázal bych si s tím poradit, ale nebyl jsem si jist, zda k tomu mám oprávnění.“

Tvář mu zářila, když jí zavřel dveře před nose.

Fred a George byli ten večer hrdiny Nebelvírské klubovny. Dokonce i Hermiona se probojovala skrz dav, aby jim pogratulovala.

„Moc pěkný ohňostroj,“ řekla s obdivem.

„Díky,“ usmál se George, překvapen a potěšen. „Weasleyův Ohnivý Hvizdbác. Jediný problém je, že jsme na to použili všechno, co jsme měli, budeme muset zase začít od píky.“

„Myslím, že to stálo za to,“ řekl Fred, který přijímal ovace od povykujících nebelvírských. „pokud se chceš zapsat do pořádku, Hermiono, tak je to pět galeonů za Základní plamennou sestavu a dvacet za Explozi Deluxe...“

Hermiona se vrátila ke stolu, kde se Harry a Ron dívali na svoje brašny, jako by doufali, že jejich domácí úkoly vyskočí a samy se napíší.

„Proč si jeden večer nedáme pauzu?“ zeptala se Hermiona vesele, když stříbrná raketa Weasleyů prolétla za oknem. „Nakonec, velikonoční svátky začínají v pátek, budeme na to mít spoustu času.“

„Je ti dobře?“ zeptal se Ron a nedůvěřivě se na ní podíval.

„No, když o tom mluvíš,“ odvětila Hermiona šťastně, „víš, cítím se tak trochu... *rebelsky*“

Když šli Harry s Ronem o hodinu později spát, stále bylo v dálce slyšet výbuchy uniklých dělbučů. Právě když se svlékl, proletěla kolem věže rachejtle, stále odhodlaně vypisující slovo Túúúúú.

Lehnul si a zíval. Bez brýlí viděl občasné záblesky ohňostroje za oknem jen rozmazaně, podobající se blikajícímu mráčku, krásně a tajemně se rýsoval proti černé obloze. Obrátil se na bok a myslel na to, jak se asi Umbridgová cítí po prvním dni na místě Brumbála a jak bude Popletal reagovat, až uslyší, že škola strávila většinu dne ve stavu značného zmatku. Když se mu zavíraly oči, usmíval se.

Hvizdy a výbuchy nespoutaného ohňostroje v pozadí se zdály být stále dál, anebo se možná vzdaloval on.

Dopadl přímo do chodby v Oddělení záhad. Pospíchal k prostým černým dveřím... *ať se otevřou... ať se otevřou...*

Stalo se. Byl v kruhové místnosti lemované dveřmi... prošel jí, položil ruce na jednu z dveří a ty se rozlétly...

Náhle byl v dlouhé, obdélníkové místnosti naplněné podivným mechanickým cvakáním. Na zdech tančily odlesky světla, ale nezastavoval se, aby to prozkoumal... musí pokračovat...

Na konci byly dveře... a při jeho dotyku se také otevřely...

A teď byl ve spoře osvětlené místnosti tak široké a vysoké, že připomínala chrám, která neobsahovala nic jiného, než řady a řady tyčících se polic, každá z nich plná malých zaprašných skleněných kuliček... Harryho srdce začalo vzrušeně bít... věděl, kam jít... rozběhl se, ale jeho kroky v této prázdné obrovské místnosti nevydávaly žádný zvuk...

V téhle místnosti bylo něco, co strašně moc chtěl...

Chtěl něco, nebo někoho...

Jizva ho páčila...

BUM!

Harry se okamžitě probudil, zmatený a rozzlobený. Tmavou ložnicí zněl smích.

„Paráda!“ pochvaloval si Seamus, jehož silueta se rýsovala proti oknu. „Myslím, že to bylo jedno z těch kateřinských kol se srazilo s raketou a zdá se, že se spolu sblížili, koukejte na to!“

Harry slyšel, jak se Ron a Dean hrabou z postelí, aby se mohli podívat. Ležel tiše a nehybně, dokud bolest v jizvě nepominula a jeho zklamání se nevytratilo. Měl pocit, že byl jen krůček od úžasného požitku a v poslední chvíli o něj byl oloupen... tentokrát se už dostal tak blízko!

Růžová a stříbrná mihotající se prasátka se teď vznášela kolem nebelvírské věže. Harry ležel a poslouchal pochvalnému pokřiku spolužáků z nižších pater. Břicho se mu svíralo při pomýšlení na zítřejší hodinu Uzavírání.

★

Harry se celý následující den trásl při pomýšlení, co mu Snape řekne, až se dozví, jak daleko se Harry dostal v Oddělení záhad během včerejšího snu. S pocitem viny si uvědomil, že od poslední hodiny Uzavírání vůbec netrénoval. Od Brumbálova odchodu se toho dělo příliš, věděl, že by nedokázal vyprázdnit mysl i kdyby se o to snažil. Pochyboval však, že by mu to Snape uznal.

Pokusil se během vyučování alespoň na pár minut trénovat, ale nešlo mu to. Vždy, když ztichl a pokusil se uvolnit ode všech myšlenek a emocí, začala se ho Hermiona vyptávat, zda je v pořádku a navíc, doba, kdy učitelé zkouší třídu není zrovna ideální pro vyprázdnění mysli.

Rezignoval a po večeři se vypravil do Snapeovy pracovny. Když však byl v polovině vstupní haly, objevila se náhle Cho, která za ním pospíchala.

„Tady jsem“ ozval se Harry, rád, že má důvod k odložení schůzky u Snapea a zamával na ní zpoza rohu vstupní haly u velkých přesýpacích hodin. Ty nebelvírské už byly skoro prázdné. „Jsi v pořádku? Nevyslychala tě Umbridgová kvůli BA?“ zeptal se jí.

„Ne, ne“ řekla Cho rychle. „Ne, já jen... chtěla jsem jen... Harry, nikdy by mě nenapadlo, že by Marietta mohla prozradit...“

„No jo,“ řekl Harry mrzutě. Myslel si, že by si Cho mohla své přátele vybírat opatrněji, bylo malou útěchou, že – jak slyšel – Marietta stále ležela v nemocničním křídle a madam Pomfreyové se nepodařilo nijak pokročit v léčbě jejích vředů.

„Je vážně moc milá,“ řekla Cho, „jenom udělala chybu...“

Harry se na ní nedůvěřivě podíval.

„*Tak milá osoba a udělala chybu?* Všechny nás prodala a to včetně tebe!“

„No, všichni jsme se z toho dostali, ne?“ hájila ji Cho. „Víš, její máma pracuje pro ministerstvo a pro ní je vážně těžké...“

„Ronův táta taky pracuje pro ministerstvo,“ řekl Harry zuřivě, „a pokud sis to náhodou nevšimla, Ron nemá na obličejí nápis *HAD*...“

„To byl od Hermiony Grangerové opravdu ošklivý trik,“ bránila se Cho divoce, „měla nám říct, že na ten seznam zaklela...“

„Myslím, že to byl skvělý nápad,“ namítl Harry chladně. Cho se zarděla a v očích jí zasvítilo.

„No jistě, já zapoměla, to byl nápad tvého miláčka *Hermiony*...“

„Nezačni zase vyvádět,“ varoval ji Harry.

„Nezačnu!“ vykřikla.

„No tak fajn...“ řekl. „Myslím, že to by stačilo.“

„No tak běž a nějak se s tím vyrovnej,“ naštvála se Cho, otočila se na podpatku a odkráčela.

Harry hněvivě sešel po schodech do Snapeova doupěte a přestože ze zkušenosti věděl, jak snadno Snape pronikne do jeho mysli, když k němu přijde rozzlobený a naštvaný, nenapadlo ho během cesty k Snapeovi nic lepšího, než myslet na další věci, které měl Cho o Mariettě říct.

„Jdete pozdě, Pottere,“ pokáral ho Snape chladně, když za sebou Harry zavřel dveře.

Stál k Harrymu zády a ukládal, jak měl ve zvyku, některé ze svých vzpomínek do Brumbálovy Myslánky. Upustil poslední stříbřitý svazek do kamenné misky a otočil se k Harrymu.

„Tak,“ řekl, „trénoval jste?“

„Ano,“ zalhal Harry a sledoval opatrně jednu z noh Snapeova stolu.

„No, to brzy zjistíme, že?“ poznamenal Snape klidně. „Vytáhněte hůlku, Pottere.“

Harry se připravil ve své obvyklé pozici, tváří ke Snapeovi, s deskou stolu mezi nimi. Jeho srdce mu rychle bilo kvůli vzteku na Cho a strachu z toho, co všechno Snape dokáže přečíst z jeho mysli.

„Až řeknu tři...“ řekl Snape pomalu. „Jedna, dva...“

Dveře Snapeovy pracovny se prudce otevřely a dovnitř vpadnul Draco Malfoy.

„Profesore Snape, pane... oh, promiňte...“

Malfoy překvapeně hleděl na Snapea a Harryho.

„V pořádku, Draco,“ řekl Snape a sklonil hůlku. „Potter je tu kvůli pár léčebným elixírům.“

Harry neviděl Malfoye tak veselého od chvíle, kdy Umbridgová začala kontrolovat Hagrida.

„To jsem nevěděl,“ řekl a díval se na Harryho, který věděl, že rudne. Měl sto chutí na něj vykřičet, jak je to doopravdy – a nebo – což by bylo ještě lepší, vypálit na něj nějakou pěknou kletbu.

„Takže Draco, copak potřebujete?“ zeptal se Snape.

„Jde o profesorku Umbridgovou, pane, potřebuje vaši pomoc,“ řekl Malfoy.

„Našel se Montague, pane, našli ho uvízlého v záchodové míse ve čtvrtém patře.“

„Jak se tam dostal?“ zeptal se Snape.

„Nevím, pane, zdá se trochu zmatený“

„Dobrá, dobrá. Pottere,“ řekl Snape, „budeme v lekci pokračovat zítra večer.“

Otočil se a vyšel z pracovny. Než ho Malfoy následoval, ušklíbl se za Snapeovými zády na Harryho: „*Léčebné lektvary?*“

Harry rozčileně schoval svoji hůlku zpátky do róby a chtěl odejít. Bude mít alespoň dalších dvacet čtyři hodin na trénink, věděl, že by měl být rád za tuhle šanci, i když bude Malfoy po celé škole vyprávět, že musí být léčen elixíry.

Už byl u dveří, když to uviděl – chvějící se skvrnu světla, tančící na rámu dveří. Zastavil se a jak se na ní díval, něco mu to připomnělo... pak si vzpomněl: podobalo se to světlí z jeho včerejšího snu, ta světla v druhé místnosti, když procházel skrz Oddělení záhad.

Otočil se. Světlo vycházelo z Mysláanky na Snapeově stole. Její stříbrný obsah se přeléval a vířil. Snapeovy myšlenky... věci, které Harry neměl vidět, pokud by se mu podařilo prorazit Snapeovu obranu...

Harry zíral na Mysláanku a zvědavost v něm rostla... Co bylo tak důležité, že se to Snape snažil před Harrym ukrýt?

Stříbrné odrazy se tetelily na zdi... Harry udělal dva kroky blíž ke stolu a intenzivně přemýšlel. Mohl se před ním Snape snažit skrýt informace týkající se Oddělení záhad?

Harry se ohlédnul a srdce mu teď bilo ještě více a rychleji. Jak dlouho bude Snapeovi trvat, než uvolní Montagua ze záchodu? Vráti se pak hned zpátky, nebo doprovodí Montagua do nemocničního křídla? Určitě to druhé... Montague je kapitán zmijozelského famrpálového družstva, Snape by měl mít zájem o jeho stav.

Harry popošel zbývající pár kroků k Myslánce, postavil se nad ní a zahleděl se do ní. Zaváhal, poslouchal a pak znovu vytáhl hůlku. Pracovna i chodba byly zcela tiché. Dloubnul koncem hůlky do obsahu Mysláanky.

Stříbrný obsah začal rychle vířit. Harry se nad něj naklonil a uviděl, že zprůhledněl. Hleděl skrze kulaté (zřejmě stropní) okno do místnosti – uvědomil si, že shlíží do Velkého sálu.

Byl tak blízko, že se již téměř ústy dotýkal povrchu Snapeových myšlenek... jeho mysl usínala... to co chtěl udělat, bylo šílené... bál se... Snape se mohl každou chvíli vrátit... Ale Harry byl stále rozzloben kvůli Cho, kvůli Malfoyově šklebící se tváři a bezstarostná odvaha ho nakonec ovládla...

Zhluboka se nadechl a ponořil tvář pod hladinu Snapeových myšlenek. Naráz se podlaha místnosti naklonila a Harryho hlava se ponořila do Mysláanky...

Padal chladnou temnotou, divoce se otáčel a pak...

Stál uprostřed Velké síně, ale čtyři dlouhé stoly tu nebyly. Místo toho tu byla spousta menších stolků, všechny obrácené stejným směrem, u každého seděl student se sehnutou hlavou a psal na svitek pergamenu. Jedinými zvuky by-

lo škrábání per a občasné zašustění posunujícího se pergamenu. Evidentně tu probíhala zkouška.

Sluneční svit z vysokých oken padal na skloněné hlavy, které v jeho jasném světle zářily kaštanově a měděně a zlatě. Harry se opatrně rozhlížel. Snape tu někde musí být... je to jeho vzpomínka...

A také že tu byl, u stolu právě před Harrym. Harry strnul. Mladý Snape byl štrapatý a bledý, jako rostlina, která nemá dost světla. Vlasy měl dlouhé a mastné, na stole téměř ležel a zahnutý nos měl těsně u pergamenu, na který psal. Harry Snapea obešel a přečetl si zadání zkoušky:

OBRANA PROTI ČERNÉ MAGII NÁLEŽITÁ KOUZELNICKÁ ÚROVEŇ

Takže Snapeovi bylo patnáct nebo šestnáct, asi tolik, kolik bylo právě Harrymu. Ruka se mu míhala nad pergamenem, psal o mnoho rychleji než jeho nejbližší sousedé a jeho písmo bylo malé a stěsnané.

„Pět minut do konce!“

Hlas Harryho vylekal, až poskočil. Otočil se a uviděl profesora Kratiknota, jak blízko prochází mezi stoly. Právě šel kolem chlapce s rozcuchanými černými vlasy... velice rozcuchanými černými vlasy...

Harry se pohnul tak rychle, že kdyby tu doopravdy byl, stoly by se rozlétly. Namísto toho se jako ve snu zdánlivě sklouzl přes dvě uličky a zastavil se ve třetí. Týl hlavy černovlasého chlapce byl stále blíž... Hoch se náhle postavil, položil brk a vzal pergamen do rukou, aby si přečetl, co napsal...

Harry se postavil zepředu a sledoval na svého patnáctiletého otce.

Zaplavilo ho vzrušení: jako by se díval na sebe bez chyb. James měl oříškové oči, nos o trochu delší než Harry a neměl žádnou jizvu, ale jeho tvář byla stejně hubená, stejná ústa, stejné obočí; Jamesovy vlasy trčely nahoru stejně jako Harrymu, ruce mohly patřit Harrymu a když se James postavil, bylo vidět, že je téměř stejně vysoký.

James hluboce zívnuv a uhladil si vlasy, čímž je ještě více rozcuchal. Potom, s rychlým pohledem na profesora Kratiknota se otočil dozadu a ušklíbnul se na chlapce, který seděl o čtyři místa dál.

S dalším vzrušením uviděl Harry, jak Sirius ukazuje Harrymu vztyčený palec. Sirius se houpal na své židli, která tak stála jen na dvou nohách. Byl velice pohledný, tmavé vlasy mu padaly do očí s takovou elegancí, jakou by James ani Harry nemohli nikdy docílit a dívka, která seděla za ním ho toužebně sledovala, i když si jí vůbec nevšímal. A další dvě místa od té dívky – Harry opět pocítil příjemné potěšení – seděl Remus Lupin. Byl bledý a vypadal nemocně (blížil se snad úplněk?) a byl ponořen do testu – při pročitání svých odpovědí krčil bradu a mračil se.

To znamenalo, že Červíček tu taky musí někde být.. a Harry ho poznal v několika sekundách: malý, podobný myšce s ostrým nosem. Vypadal nervózně, kousal si nehty, zíral na svůj papír a šoupal nohama po zemi. Neustále se snažil zahlédnout něco z papírů svých sousedů. Harry chvíli Červíčka sledoval a pak se vrátil k Jamesovi, který teď něco kreslil na kousek pergamenu. Už měl nakreslenou Zlatonku a teď črtal písmena L.E. Co asi znamenala?

„Položte brky prosím!“ zapištěl profesor Kratiknot. „To platí i pro vás, Stebbinsi! Prosím, sůstaňte sedět, dokud nevyberu vaše pergameny. *Accio!*“

Stovky svitků se vznesy do vzduchu a přilétly do profesorových rozpražených rukou, až spadnul na zem. Někteří lidé se rozesmáli. Pár studentů vepředu vstalo, vzali profesora pod pažemi a zvedli ho zpět na nohy.

„Děkuji vám... Děkuji vám...“ supěl profesor Kratiknot. „Výborně, všichni už můžete jít.“

Harry se podíval na svého otce, který rychle přeškrtnal písmena L.E., vstal, zastrčil brk a zadání testu do tašky, kterou si hodil přes rameno a čekal na Siriuse, až se k němu připojí.

Harry se rozhlédl a zahlédl, jak Snape rychle mizí mezi stoly ke dveřím do vstupní haly, stále ponořen do zadání testu. S ohnutými zády, přesto působil hranatým dojmem, trhaná chůze připomínala pavouka a jeho mastné vlasy létaly kolem tváře

Skupina švitořících dívek oddělila Snapea od Jamese, Siria a Lupina a Harry, který byl mezi nimi, se snažil neztratit Snapea z dohledu, zatímco poslouchal Jamese a jeho přátele.

„Líbila se ti desátá otázka, Moony?“ zeptal se Sirius, když vcházeli do vstupní haly.

„Moc,“ odpověděl Lupin živě, „*uved'te pět znaků pro identifikaci vlkodlaka*. Skvělá otázka.“

„Myslíš, že jsi správně uvedl všechny znaky?“ popichoval ho James žertovným tónem.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Lupin vážně, když se připojili k davu lidí, toužících dostat se ven u předních dveří. „Za prvé: sedí na mé židli. Za druhé: obléká si mé šaty. Za třetí: Jmenuje se Remus Lupin.“

Červíček byl jediný, kdo se tomu nesmál.

„Já napsal tvar čenichu, oční panenky a chlupatý ocas,“ řekl nervózně, „ale nevěděl jsem, co jiného bych ještě...“

„To jsi tak hloupý, Červíčku?“ řekl James nedůtklivě, „už se stýkáš vlkodlakem víc než měsíc.“

„Ne tak nahlas,“ poprosil Lupin.

Harry se znovu úzkostlivě podíval za sebe. Snape zůstal blízko, stále zahloubán do testových otázek – ale toto byla Snapeova vzpomínka a Harry si byl

jistý že jestli si Snape vybere jiný směr, kudy jít, Harry nebude moci sledovat Jamese a ostatní. K jeho velké úlevě, když James a jeho tři přátelé odcházeli přes trávník směrem k jezeru, Snape je následoval, i když stále studoval papír se zkouškou a zřejmě neměl jasný směr. kam vlastně jde. Harry šel kousek před ním, stále blízko Jamesovi a ostatním.

„Fajn. Myslím, že zkouška byla hračka,“ slyšel Siriusův hlas. „Byl bych překvapen, kdybych za ni nedostal minimálně V.“ „Já taky,“ přidal se James. Dal ruku do kapsy a vytáhl z ní Zlatonku.

„Kdes ji vzal?“

„Ukradl,“ odpověděl James uvolněně a začal si s ní hrát, dovolující jí odletět jen na pár centimetrů, než ji zase chytil, jeho reflexy byly excelentní. Červíček ho s úctou sledoval.

Zastavili se na břehu jezera, ve stínu stejného buku, kde Harry, Ron a Hermiona jednou strávili neděli doděláváním domácích úkolů, a pláclí sebou na trávu. Harry se znovu ohlédl přes rameno a ke své spokojenosti viděl, jak se Snape uvelebil na trávě ve stínu hustého křoví. Byl tak zabrán do studia svých NKÚ, že si Harry dovolil sednout na trávník mezi bukem a křovím a sledovat čtveřici pod stromem. Slunce se odrazilo v klidné hladině jezera a na mělčině si skupina dívek, která před chvílí opustila Velkou síň, chladila bosé nohy ve vodě.

Lupin vytáhl knihu a pustil se do čtení. Sirius koukal na studenty posazené různě na trávníku a vypadal spíše hrdě a znuděně, ale přesto velmi hezky. James si stále hrál se Zlatonkou, nechávajíc ji znovu a znovu odletět, ale vždy ji na poslední chvíli chytil. Červíček ho sledoval s otevřenou pusou. Pokaždé, když James udělal extra obtížný chvat, Červíček zalapal po dechu a aplaudoval. Když se během pěti minut nic nezměnilo, Harry přemýšlel, proč James neřekne Červíčkovi, aby se vzpamatoval, nebo tak něco. Ale zdálo se, že James si tu pozornost a obdiv vychutnává. Harry si všiml, že jeho otec má zvyk rozčuchávat si vlasy jako by mu vadilo mít je příliš upravené, a také že stále sleduje dívky ve vodě.

„Už toho nech,“ nakonec promluvil Sirius, když James opět chytil Zlatonku a Červíček opět spustil pochvaly, „než se Červíček vzrušením pomočí.“

Červíček zrudl, ale James se zašklebil.

„Jestli vás to obtěžuje...“ pokrčil rameny a zastrčil Zlatonku opět do kapsy. Harry měl matný dojem, že Sirius je jediný, kdo dokáže Jamese zastavit.

„Nudím se,“ řekl Sirius, „už aby byl úplněk.“

„Možná že bys mohl...“ ozval se Lupin zpoza knihy. „Už bude přeměňování, tak jestli se nudíš, možná bys mě mohl vyzkoušet. Na...“ a podával Siriusovi knihu.

Ale Sirius odfrkl: „Nepotřebuju se na to dívat, všechno umím!“

„Tohle tě probere, Tichošlápku,“ promluvil James tiše. „Podívej, kdo...“

Sirius se otočil a ztichl, jako pes když ucítí kořist. „Výborně,“ pochvaloval si, „*Severus*.“

Harry se otočil, aby viděl, na co se Sirius dívá.

Snape byl opět na nohou a ukládal si test do tašky. Když opustil vylezl ze stínu křoví a krácel před trávník, Sirius a James vstali.

Lupin a Červíček zůstali sedět – Lupin stále strnule zíral do knihy, ale jeho oči se nehýbaly a mezi jeho obočím se objevila zamračená vráska. Červíček těkal pohledem mezi Siriušem a Jamesem a v obličeji měl výraz napjatého očekávání.

„Vše v pořádku, Severusi?“ zeptal se James hlasitě.

Snape reagoval rychle, jako by očekával útok. Shodil tašku, ruku vstrčil do hábitu a jeho hůlka už byla na půli cesty, když James vykřikl „*Expelliarmus!*“

Snapeova hůlka vyletěla vysoko do vzduchu a spadla s malým žuchnutím na trávu za ním. Sirius vyprskl smíchy. „*Impedimenta!*“ řekl a mířil svoji hůlkou na Snapea, kterého tím srazil na půli cesty k ležící hůlce.

Studenti všude kolem se začali otáčet a sledovat je. Někteří z nich si stoupili a popošli blíž. Část vypadala bojácně, jiní se bavili.

Snape ležel na zemi. James a Sirius stáli nad ním, hůlky zvednuté. James se podíval přes rameno na dívky, které se brouzdaly ve vodě. Červíček už také vstal a s hlasovým výrazem obešel Lupina, aby měl lepší pohled.

„Jak ti šla zkouška, Severusi?“ ptal se James.

„Koukal jsem se na něj, nos měl přilepený k pergamenu,“ odpověděl místo Snapea zlomyslně Sirius. „Ten bude tak mastný, že nikdo nebude moci přečíst ani slovo.“

Pár lidí se rozesmálo, Snape byl zjevně nepopulární. Červíček se chechtal nahlas. Snape zkoušel vstát, ale kouzlo na něj stále působilo, bojoval, jako by byl svázán neviditelnými lany.

„Ty ... počkej ...“ chvěl se a strnule zíral nahoru na Jamese s výrazem čistého odporu, „počkej...“

„Počkej na co?“ zeptal se chladně Sirius. „Co se chystáš udělat, utřít si o náš svůj nos?“

Snape vypustil proud kledeba a nadávek, ale jeho hůlka byla daleko a nic se nestalo.

„Umyj si pus,“ bavil se James, „*Scourgify!*“

Ze Snapeových úst se najednou hrnuly růžové mýslové bubliny, pěna tekla přes rty, vytvářela jakýsi roubík a dusila ho...

„Nechte ho být!“

James a Sirius se rozhlédli. Jamesova volná ruka okamžitě vystřelila k vlasům. Byla to jedna z těch dívek, které se před chvílí brouzdaly ve vodě. Měla husté rudé vlasy, které jí padaly na záda a překvapující zelené oči – Harryho oči.

Harryho matka.

„V pořádku, Evansová?“ zeptal se James a tón jeho hlasu byl náhle příjemný, hluboký, zralý.

„Nechte ho být!“ opakovala Lilly. Dívala se na Jamese s jasným znamením nechutě. „Co vám udělal?“

„Dobře,“ prohlásil James, odmítaje pustit svoji oběť, „stačí, že existuje, jestli víš, co tím myslím...“ Hodně z přihlížejících studentů se snálo, včetně Červíčka a Siriuse, ale ne Lupin, stále začtený do své knihy, ani Lilly.

„Myslíš si, že jsi vtipný,“ pokračovala chladně, „ale jsi jen arogantní, násilnický šupák, Pottere. Nech ho být!“

„Nechám, když si se mnou vyrazíš, Evansová,“ reagoval rychle James. „Odejdi se mnou a já už nikdy nepřiložím svoji hůlku na Severuse.“

Za jeho zády pomalu přestávalo působit ochromovací kouzlo. Snape se přibližoval ke své hůlce a jak se plazil, vyplivoval mydliny.

„Nikdy bych s tebou nikam nešla, ani kdybych si mohla vybrat mezi tebou a obrem,“ prohlásila Lilly.

„Smůla, Dvanáctáku,“ poznamenal hbitě Sirius a otočil se zpět ke Snapeovi. „Ou!“

Ale pozdě. Snape namířil svou hůlku proti Jamesovi. Záblesk světla a rána dorazila k Jamesově tváři a postříkala jeho hábit krví. Další záblesk a Snape visel nohama vzhůru ve vzduchu, jeho hábit spadl přes hlavu a odhalil vyzáběl, bledé nohy a pár šedých spodků.

Většina přihlížejícího zástupu povzbuzovala – Sirius, James a Červíček se z plna hrdla smáli, Lilly, jejíž zuřivý výraz se v okamžiku změnil, jako by se chtěla usmívat, trvala na svém: „Dej ho dolů!“

„Zajisté,“ ušklíbl se James a trhl hůlkou nahoru, Snape spadl do pomačkané hromady na trávníku. Rozmotával se rychle ze svého hábitu, zvedl se na nohy a držel hůlku, ale Sirius ho zastavil: „*Petrificus totalus!*“ Snape opět upadl, tuhý jako kus dřeva.

„NECHTE HO BÝT!“ křičela Lilly a vytáhla svoji hůlku. Sirius a Snape to ostražitě sledovali. „Ou, Evansová, neočaruj mne,“ řekl James vážně.

„Nechte ho mimo své kletby, jinak...“

James si hluboce povzdech, obrátil se na Snape a mumlal si kletby.

„Běž,“ prohlásil, „máš štěstí, že tady Evansová byla, Severusi,“

„Nepotřebuju pomoc od oplzlé malé mudlovské šmejdy jako je ona!“

Lilly zamrkala.

„Fajn,“ oznámila chladně, „příště nebudu rušit. Ale být tebou, vyprala bych si spodky, Severusi,“

„Omluv se jí!“ křičel James na Snapea a mířil na něj hrozivě hůlkou.

„Nechci aby se mi omlouval!“ křičela Lilly, „jsi stejně zlý jako on!“

„Cože?“ vyjekl James. „Já jsem tě nikdy nenazval... ty-víš-jak!“

„Rozcucháváš si vlasy, protože si myslíš, že vypadáš přitažlivě jako kdybys právě prolétl koštětem, ukazuješ stupidní Zlatonku, procházíš chodbami a okouzluješ každého, protože si myslíš, že to umíš. Jsem překvapená, že se tvoje koště dokáže odlepit od země, když na něm sedí takový zabeďnec... Unavuješ mě!“

Otočila se na podpatku a uháněla pryč.

„Evansová!“ křičel za ní James, „hej, Evansová!“

Ale ona se ani neohlídla.

„Co je to s ní?“ přemýšlel James a zkusil vypadat tak, jako by tahle otázka pro něj neměla žádný význam.

„Čti mezi řádky. Mám pocit, že tím chtěla říci, že tě považuje za trochu domýšlivého, kamaráde,“ prohlásil Sirius.

„Právě,“ řekl James, který nyní vypadal trochu rozzuřeně, „no právě“

Další záblesk světla a Snape znovu visel ve vzduchu vzhůru nohama. „Kdo chce vidět, jak sundám Snapeovi kalhoty?“

Ale jestli James skutečně sundal Snapeovy kalhoty, Harry nezjistil. Ruka se vřela jeho těsně nad loktem a pak povolila sevření. Harry uskočil a rozhlédl se, kdo ho držel a s hrůzou spatřil Snapea, velkého, dospělého Snapea bledého zlostí vedle sebe.

„Bavíte se?“

Harry cítil jako by rostl, letní den kolem něj se vypařil a on plul černočernou tmou. Snape ho stále držel nad loktem. Pak, rázem jako by se otočil, jeho nohy přistály na kamenné podlaze Snapeovy kanceláře a on znovu stála vedle Myslánky na Snapeově psacím stole.

„Tak,“ řekl Snape, svírající Harryho paži tak silně, že mu začínala dřevěnět.

„Tak, užil jste si to, Pottere?“

„Ne-e,“ koktal Harry a snažil se osvobodit svoji ruku.

Bylo to děsivé – Snapeovy rty se chvěly, jeho tvář byla bílá, jeho zuby vyceňené.

„Úžasný muž, váš otec, že?“ ptal se Snose a třásl Harrym tak silně, že mu brýle sklouzly z nosu. „Já... nebylo...“

Snape od sebe odhodil Harryho vši silou, jakou měl. Harry padl na tvrdou podlahu.

„Nebudete nikde nikomu vykládat, co jste viděl!“ křičel Snape.

„Ne,“ souhlasil Harry a snažil se dostat co nejdále od Snapea. „Samozřejmě že ...“

„Odejděte, vypadněte! Už vás nikdy nechci ve své kanceláři vidět!“

A jak se Harry řítil ke dveřím, nad jeho hlavou explodovala sklenice s mrtvým švábem. Otevřel dveře a vylétl do chodby a zastavil se až o tři patra níže. Tam se opřel o zeď, funěl a třel si pohmožděnou ruku. Neměl pražádnou chuť vrátit se do Nehelvířské věže tak brzo, ani říci Ronovi a Hermioně co právě viděl. Harry se cítil tak vyčerpáný a nešťastný, ale ne kvůli sklenici, kterou na něj hodil, věděl přesně jak se Snape cítil když byl ponížěn před diváky, a že soudě podle toho, co právě viděl, jeho otec byl přesně tak arogantní, jak mu Snape vždycky říkal.

— KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ —

Nabídka zaměstnání

„A proč že už nechodíš na Uzavírání?“ zamračila se Hermiona.

„Už jsem ti to říkal,“ zamručel Harry. „Snape si myslí, že nemusím pokračovat, teď, když už umím základy.“

„Takže už jsi přestal mít ty podivné sny?“ zeptala se skepticky.

„To jo,“ řekl Harry a díval se jinam.

„Fajn, nemyslím si, že by toho Snape nechal, než si budeš jistý, že to s přehledem zvládneš!“ odvětila Hermiona rozhořčeně. Harry, myslím si, že by ses měl k němu vrátit a poprosit -“

„Ne,“ vyštěkl Harry ostře, „Pusť to z hlavy, Hermiono, jo?“

Byl první den Velikonočních prázdnin a Hermina podle svého zvyku strávila velkou část dne psaním úkolníků pro všechny tři. Harry a Ron ji nechali; teda bylo to jednodušší, než se s ní hádat a, v každém případě, dělala vlastně věc, která se bude hodit i jim.

Rona děsilo pomyšlení, že do zkoušek je vlastně už jen šest týdnů.

„Co tě na tom tak překvapuje?“ utrousila Hermiona. Lehce poklepávala hůlkou na jednotlivá okénka na Ronově Úkolníčku a ta se zabarvovala podle jednotlivých předmětů.

„Co já vím,“ odvětil Ron, „tolik se toho stalo.“

„Tady to máš,“ řekla a podávala mu hotový rozvrh, „když se jím budeš řídit, všechno zvládneš.“

Ron se zasmušile zadíval na rozvrh a pak se mu rozzářily oči.

„Nechalas mi tu jeden volný večer!“

„To je famfrpálový trénink,“ řekla Hermiona.

Úsměv z Ronovy tváře vyprchal.

„O co ti jde?“ zeptal se sklesle. „Máme asi tolik šancí že zvítězíme ve školním turnaji jako že se můj táta stane ministrem kouzel.“

Hermiona neříkala nic; sledovala Harryho, jak slepě zírá do zdi zatímco se mu Křivonožka snaží podrápat ucho.

„Co se děje, Harry?“

„Cože?“ vyhrkl. „Nic.“

Popadla svou *Terorii obranných kouzel* a dělala, že něco hledá v obsahu. Křivonožka to vzdal a odplížil se pod Hermioninu židli.

„Taky jsem zahlídla Cho,“ utrousila. „Vypadala taky fakt bídně... to už spolu vy dva zase nemluvíte?“

„C-co – no jo,“ řekl Harry omluvně.

„Kvůli čemu?“

„Kvůli Mariettě,“ řekl Harry.

„Jo, tak dobrá, nevyčítám ti to! Zavrčel Ron od rozepsaného rozvrhu. „Jestliže to nebylo kvůli jejímu...“

Ron začal křičet něco o Mariettě Edgcombové a Harry uvítal, že jediné co musí je tvářit se nasupeně, přikyvovata říkat „jo“ a „máš pravdu“ vždycky když se Ron zhluboka nadechoval a nechával svou mysl volně plynout, přestože mu bylo mizerně z toho, co viděl v Myslance.

Cítil, jak ho vzpomínka na to užírá. Byl si tak jistý, že jeho rodiče byli báječní lidé, takže bez problému házel za hlavy všechny Snapovy urážky na adresu svého otce. *Neříkali* mu snad lidé jako Hagrid a Sirius jak skvělý byl? (Jo, dobrá, všimni si, že Sirius byl jako on, hlodal tichý hlásek v Harryho hlavě... *byl takový mizera*, vidě?) Jednou Harry zaslechl profesorku McGonagallovou, jak mluví o jeho otci a o Sirousovi jako o průšvihářích, ale popisovala je tak, že by se dnes mohli jít schovat před tím, co zkouší Weasleyovic dvojčata a Harry si nedokázal představit Freda a George jak jenom pro vlastní zábavu někoho větší hlavou dolů. Alespoň ne někoho koho... ještě tak snad Malfoye nebo někoho, kdo si to *opravdu* zaslouží.

Harry si zkoušel namlouvat, že si Snape možná zasloužil, co mu James udělal; ale nezeptala se Lilly „Co ti udělal?“ A neodpověděl James „Snad stačí, že existuje, jestli víš, co tím myslím.“ Nezačal s tím snad James jednoduše jenom proto, že Sirius řekl, že se nudí? Harry si vzpomněl, jak Lupin na Grimmauldově náměstí říkal, že z něj Brumbál udělal prefekta v naději, že bude schopen Jamese a Siriuse trochu krotit...ale v Myslance jenom seděl a nic neudělal...

Harry sám sobě připomínal, že Lilly zasáhla; jeho matka byla slušná. Jenže vzpomínka na to, jak se tvářila když křičela na Jamese, ho znepokojila stejně jako všechno ostatní; očividně Jamese nenáviděla, a Harry jednoduše nedokázal pochopit, jak je možné že se nakonec vzali. Jednou nebo dvakrát ho dokonce napadlo, jestli ji k tomu James nedonutil...

Skoro pět let byla myšlenka na jeho otce zdrojem útěchy, inspirace. Kdykoli mu někdo řekl, že je jako James, pocítil uvnitř obrovskou hrdost. A teď...teď se při myšlence na něj cítil chladně a nešťastně.

Jak mívely velikonoční prázdniny, počasí bylo stále větrnější, jasnější a teplejší, ale Harry, spolu se zbytkem pátých a sedmých ročníků, byl zapadlý uvnitř, opakoval si a coudal do knihovny a zase zpátky. Harry předstíral, že jeho špatná nálada nemá jinou příčinu než blížící se zkoušky, a protože jeho spolužáci z Nebelvíru už měli sami toho učení až po krk, nikdo proti jeho omluvě nic nenamítal.

„Harry, mluvím s tebou, slyšíš mě?“

„Cože?“

Rozhlédl se. Ginny Weasleyová si přisedla k jeho stolu v knihovně, kde seděl sám. Byla neděle pozdě večer: Hermiona odešla do Nebelvírské věže opakovat si runy a Ron měl famfrpálový trénink.

„Oh, ahoj,“ řekl Harry a přitáhl si k sobě knížky. „Jakto, že nejsi na tréninku?“

„Už skončil,“ řekla Ginny, „Ron musel vzít Jacka Slopera na ošetřovnu.“

„Proč?“

„No, nejsme si jistí, ale domníváme se, že se odrovnal vlastní pálkou.“ Těžce si povzddechla. „To je fuk...zrovna přišel balík, právě prošel Umbridgovským filtrem.“

Vyndala na stůl balíček zabalený v hnědém papíru; očividně už ho někdo rozbil a nedbale zase zabalil. Přes balík bylo červeným inkoustem načmáráno: Zkontrolováno a schváleno bradavickou nejvyšší vyšetřovatelkou.

„Jsou to velikonoční vajíčka od mamky,“ řekla Ginny. „Je tam jedno pro tebe...tady je.“

Podala mu krásné čokoládové velikonoční vejce, ozdobené malými zlatonkami z cukrové polevy a podle obalu obsahující pytlík šumivých bzučivek. Harry se na něj chvíli díval a pak, k jeho zděšení, ucítil jak mu v hrdle roste něco jako otok.

„Jsi OK, Harry?“ zeptala se Ginny tiše.

„Jo, je mi fajn,“ odpověděl Harry chraplavě. V krku ho bolelo. Nechápal, proč se kvůli velikonočnímu vajíčku takhle cítí.

„Poslední dobou mi připadáš opravdu sklesle,“ pokračovala Ginny. „Víš, jsem si jistá, kdyby sis s Cho promluvil...“

„Není to Cho, s kým bych chtěl mluvit,“ řekl Harry zprudka.

„Tak teda s kým,“ zeptala se Ginny a prohlížela si ho pozorněji.

„Já...“

Rozhlédl se, aby se ujistil, že nikdo neposlouchá. Madam Pinceová byla o několik polic dál a připravovala hromadu knížek pro zoufale vypadající Hannah Abbottovou.

„Chtěl bych mluvit se Siriusem,“ zamumlal. „Ale vím, že nemůžu.“

Ginny ho dál zamyšleně pozorovala. Ne že by měl chuť na vajíčko, ale chtěl něco dělat, a tak svoje velikonoční vejce rozbil, ulomil si z něj velký kus a strčil si ho do pusy.

„No,“ řekla Ginny pomalu a taky si vzala kousek vajíčka, „jestli opravdu chceš mluvit se Siriusem, myslím, že bych možná věděla jak na to.“

„Ale prosím tě,“ řekl Harry zachmuřeně. „Když Umbridgová hlídá krby a čte naši poštu?“

„Víš když vyrůstáš s Fredem a Georgem,“ řekla Ginny zamyšleně, „začneš být tak nějak přesvědčený, že všechno je možné, pokud na to máš nervy.“

Harry se na ní podíval. Možná to způsobila ta čokoláda - Lupin vždycky doporučoval nějakou sníst po srážce s mozkomory - nebo to jednoduše bylo tím, že konečně vyslovil nahlas přání, které ho pájilo celý týden, ale trochu víc naděje.

„CO SI MYSLÍTE ŽE DĚLÁTE?“

„Oh sakra,“ zašeptala Ginny a vyskočila na nohy. „Zapomněla jsem -

Madam Pinceová se k nim řítí, sraštělou tvář měla zkrivenou vzteky.

„Čokoláda v knihovně!“ ječela. „Ven - ven - VEN!“ Vytáhla hůlku a poslala Harryho knihy, batoh a lahvičku s inkoustem za nimi, takže se za nimi hnaly ven z knihovny a tloukly je po hlavě.

★

Skoro jako zdůraznění důležitosti nadcházejících zkoušek, krátce před koncem prázdnin se na nástěnkách v Nebelvírské věži objevila hromada brožurek, letáků a cedulek zabývajících se různými kouzelnickými povoláními, spolu s další zprávou, ve které stálo:

PORADA OHLEDNĚ POVOLÁNÍ

Všichni žáci pátého ročníku se v prvním týdnu letního semestru dostaví na schůzku s ředitelem své koleje, aby projednali jejich budoucí zaměstnání. Termíny jednotlivých schůzek jsou uvedeny níže.

Harry se do seznamu podíval a zjistil, že je očekáván v kabinetu profesorky McGonagallové v pondělí v půl třetí, což znamenalo, že bude chybět skoro na celé jasnovidectví. On a ostatní studenti pátého ročníku strávili spoustu času o posledním prázdninovém víkendů čtením všech těch informací o zaměstnáních, které tam měli k pročetí.

„No, Léčitelství není pro mě,“ řekl Ron poslední prázdninový večer. Byl pohroužený do letáku s emblémem svatého Munga. „Píšou tu, že musíš mít alespoň „N“ při OVCE z lektvarů, bylinkářství, přeměňování, formulí a obrany proti černé magii. Chci říct...no vážně...nechtějí tak moc, ne?“

„No, je to velmi odpovědná práce, ne?“ řekla Hermiona nepřítomně.

Studovala jasně žlutooranžový leták, nadepsaný „TAKŽE SI MYSLÍTE, ŽE BYSTE RÁDI PRACOVALI S MUDLY?“ „Nevypadá to, že pro styk s mudly je potřeba zvláštní kvalifikace; všechno co chtějí je NKÚ ze studia mudlů: Mnohem důležitější je vaše nadšení, trpělivost a smysl pro legraci!“

„U mého strýce bys potřebovala víc než smysl pro legraci,“ řekl Harry. „Spíš dobrý smysl pro to, kdy se příkrčit.“ Byl v polovině brožury o kouzelnickém bankovníctví. „Poslouchejte: Hledáte podnětné zaměstnání zahrnující cestování, dobrodružství a hmotné, s nebezpečím spojené bonusy? Pak zvažte pozici v Gringottově kouzelnické bance, která právě nabírá Odeklínače pro vzrušující příležitosti v zahraničí...Chtějí věštění z čísel; mohla bys to zkusit, Hermiono!“

„Mě bankovníctví moc nebere,“ řekla Hermiona, teď pohroužená do MÁTE NADÁNÍ K TRÉNOVÁNÍ BEZPEČNOSTNÍCH TROLLŮ?

„Hej,“ řekl hlas do Harryho ucha. Ohlédl se; Fred a George se k nim přidali. „Ginny se nám o tobě zmínila,“ řekl Fred a natáhl nohy na stůl, takže několik brožurek o práci na Ministerstvu kouzel spadlo na zem. „Říká, že potřebuješ mluvit se Siriusem.“

„Co?“ řekla Hermiona ostře a její ruka, zvedající „USPĚJTE V ODDĚLENÍ MAGICKÝCH NEHOD A KATASTROF“ ztuhla v půli cesty.

„Jo...“ řekl Harry a snažil se znít lhostejně, „jo, myslel jsem, že bych...“

„Nebuď tak hloupý,“ řekla Hermiona, napřímila se a dívala se na něj skoro jakoby nevěřila svým očím. „S Umbridgovou šmátrající v krbech a kontrolující všechny sovy?“

„No, domníváme se, že bychom věděli jak to obejít,“ řekl George, protáhl se a usmál. „Jde jednoduše o to nějak ji rozptýlit. Takže, možná jste si všimli, že jsme během velikonočních prázdnin poněkud utlumili své válečné aktivity?“

„Jaký by mělo smysl, ptali jsme se sami sebe, narušovat volný čas?“ pokračoval Fred. „Vůbec žádný smysl, odpověděli jsme si. A samozřejmě, nechtěli jsme rušit studenty při učení, to je to poslední, co bychom chtěli.“

A kývnul svatouškovsky na Hermionu. Ta vypadala, že jí taková přemýšlivost tak trochu vyrazila dech.

„Ale to už je samozřejmě záležitost včerejška,“ pokračoval hbitě Fred. „A jestli hodláme způsobit menší poprask, proč to neudělat tak, aby si Harry mohl pokecat se Siriusem?“

„Ano, ale stejně,“ řekla Hermiona tónem, jakoby vysvětlovala něco velmi jednoduchého někomu velmi tupému, „i když jí rozptýlíte, jak si má Harry promluvit se Siriusem?“

„Kabinet Umbridgové,“ řekl Harry tiše.

Přemýšlel o tom už dva týdny a nemohl přijít na žádnou alternativu. Sama Umbridgová mu řekla, že jediný nesledovaný krb je ten její.

„Jste - snad - šílení?“ zeptala se Hermiona potichu.

Ron spustil leták s obchodováním s pěstovanými houbami a se zájmem sledoval konverzaci.

„Nemyslím,“ řekl Harry a pokrčil rameny.

„A jak se tam hodláš dostat?“

Harry byl na tuhle otázku připravený.

„Siriusův nůž,“ řekl.

„Pardon?“

„Předminulé vánoce mi Sirius dal nůž, který odemkne jakýkoliv zámek,“ řekl Harry. „Takže i kdyby začarovala dveře tak, aby na ně nefungovala Alohamora, což určitě udělala...“

„Co si o tom myslíš?“ dožadovala se Hermiona odpovědi od Rona, a Harrymu to přesně připomnělo paní Weasleyovou při jeho první večeři na Grimmauldově náměstí.

„Já nevím,“ řekl Ron a vypadal vystrašeně, že musí říct svůj názor. „Jestli to chce Harry udělat, je to na něm, ne?“

„Mluvíš jako opravdový přítel a Weasley,“ řekl Fred a pořádně Rona poplácal po zádech. „Tak dobře. Zřejmě to uděláme zítra, hned po vyučování, protože by to mělo mít maximální účinek, pokud budou všichni na chodbách - Harry, spustíme to někde ve východním křídle, vytáhneme ji pryč z její kanceláře - počítám, že ti můžeme zaručit, kolik, dvacet minut?“ řekl a podíval se na George.

„V pohodě,“ řekl George.

„O jaký druh rozptýlení jde?“ zeptal se Ron.

„Uvidíš, bratříčku,“ řekl Fred a zase s Georgem vstali. „Teda uvidíš, pokud se budeš zítra okolo páté poflakovat v chodbě Gregory Smarmyho.“

★

Příštího dne se Harry probudil velmi brzo a cítil téměř stejnou úzkost, jako toho rána kdy měl disciplinární slyšení na Ministerstvu kouzel. Nebyla to jenom vyhlídka na vloupání do kabinetu Umbridgové, co ho znervózňovalo, i když to bylo určitě dost hrozné; dnes byl zároveň první den, kdy bude ve Snapeově blízkosti od toho dne, co ho Snape vyhodil ze svého kabinetu.

Chvilí ležel v posteli a myslel na nadcházející den, potom tiše vstal, přešel k oknu u Nevillovy postele a díval se ven do opravdu krásného rána. Obloha byla čistě, mlhavě, duhově modrá. Přímo před sebou mohl vidět ten vysoký buk, pod kterým jeho otec kdysi mučil Snapea. Nebyl si jistý, co by mu Sirius mohl říct, aby se vysvětlilo co viděl v myslánce, ale zoufale toužil slyšet Siriusův vlastní popis toho co se stalo, dozvědět se nějaká zmírňující fakta, která by omluvila otcovo chování...

Něco upoutalo Harryho pozornost: pohyb na kraji Zakázaného lesa. Harry zamžoural do slunce a uviděl Hagrida, jak se objevil mezi stromy. Vypadalo to, že kulhá. Zatímco ho Harry pozoroval, Hagrid se dopotácel ke dveřím svého srubu a zmizel uvnitř. Harry srub několik minut pozoroval. Hagrid už se ne-

objevil, ale z komína ze začalo kouřit, takže Hagrid nemohl být tak zle zraněn, když si zvládnul zatopit.

Harry se obrátil od okna, šel zpátky ke kufru a začal se oblékat. S vyhlídkou na násilné vniknutí do kabinetu Umbridgové Harry nečekal, že tenhle den bude poklidný, ale nepočítal s Hermioninými skoro nepřetržitými pokusy odradit ho od toho, co měl v plánu v pět hodin udělat. Vůbec poprvé byla při hodině profesora Binnse stejně nepozorná jako Harry a Ron a nepřestávala s šeptat námitky, které se Harry snažil ignorovat.

„...a jestli tě tam chytí, kromě toho že tě vyloučí si taky domyslí, že si mluvil s Čmuchaem a tentokrát tě donutí vypít Veritasérum a odpovědět jí na otázky...“

„Hermiono,“ řekl Ron tichým, pobouřeným hlasem, „mohla bys přestat Harrymu nadávat a poslouchat Binnse, nebo si musím dělat poznámky sám?“

„Piš si je pro změnu sám, to tě nezabije!“

Ve chvíli, kdy došli do sklepení, Harry ani Ron s Hermionou nemluvili. Ta se nedala zastrašit a využila jejich mlčení k pokračování v proudu hrozivých varování, která pronášela tichým, úporným syčením, takže Seamus promarnil celých pět minut kontrolováním, jestli nemá děravý kotlík.

Mezitím se Snape rozhodl chovat se jako by byl Harry neviditelný. Harry byl samozřejmě na tuhle taktiku dobře zvyklý, protože to byla nejoblíbenější taktika strýce Vernona, a byl rád, že nemusel snášet nic horšího. Vlastně v porovnání s narážkami a poznámkami, které musel od Snapea obvykle snášet, považoval tenhle nový přístup za zlepšení a potěšilo ho, že když byl ponechán sám se sebou, dokázal namíchat Povzbuzující lektvar docela snadno. Na konci hodiny ho trochu nalil do lahvičky, zazátkoval jí a odnesl ke Snapeovu stolu k oznámkování, s pocitem, že by mohl dostat alespoň „N“.

Zrovna se otočil, když uslyšel jak se něco rozbíjí. Malfoy vyjel smíchy. Harry se otočil. Vzorek jeho lektvaru ležel v kouscích na zemi a Snape Harryho pozoroval s výrazem škodolibého uspokojení.

„Aleale,“ řekl jemně. „Dalších nula bodů, Pottere.“

Harry byl příliš rozrušený aby promluvil. Šel zpátky ke svému kotlíku, rozhodnutý naplnit další lahvičku a donutit Snapea ji oznámkovat, ale ke své hrůze zjistil, že zbytek lektvaru zmizel.

„Omlouvám se!“ řekla Hermiona, s rukama přes ústa. „Opravdu se omlouvám, Harry. Myslela jsem, že už si skončil, tak jsem ho vyčistila!“

Harry se nezmohl na odpověď. Když zazvonilo, vystřelil ze sklepení bez jediného ohlednutí, a ujistil se, že si u oběda najde místo mezi Nevillem a Seamusem, aby ho Hermiona nemohla zase začít otravovat.

Když dorazil na jasnoviectví, byl v tak špatné náladě, že úplně zapomněl na schůzku ohledně zaměstnání s profesorkou McGonagallovou, a vzpomněl si

na ní teprve když se ho Ron zeptal, proč není v jejím kabinetu. Vyběhl po schodech a dorazil k ní bez dechu jen o několik minut později.

„Omlouvám se, paní profesorko,“ supěl když zavíral dveře. „Zapomněl jsem.“

„To nic, Pottere,“ řekla rázně, ale když promluvila, někdo jiný v rohu popotáhnul nosem. Harry se ohlédl.

Seděla tam profesorka Umbridgová, notýsek na koleni, kolem krku nazdobený límeček a na tváři hrozivě samolibý úsměv.

„Sedněte si, Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová stručně. Když shrnovala letáky, pokrývající její stůl, lehce se jí trásly ruce.

Harry se posadil zády k Umbridgové a ze všech sil se snažil předstírat, že neslyší škrábání jejího brku v jejích deskách.

„Takže, Pottere, na téhle schůzce máme probrat jakékoliv vaše nápady ohledně zaměstnání, a pomoci vám rozhodnout, jaké předměty byste měl dále studovat v šestém a sedmém ročníku,“ řekla profesorka McGonagallová. „Už jste přemýšlel nad tím, co byste chtěl dělat až vyjdete z Bradavic?“

„Ehm -“ řekl Harry.

To škrábání brku ho rušilo.

„Ano?“ vyběhla ho profesorka McGonagallová.

„No, přemýšlel jsem, že bych se mohl stát bystrozorem,“ zamumlal Harry.

„Na to budete potřebovat nejlepší známky,“ řekla profesorka McGonagallová, vytáhla z pod hromady letáků na stole jeden tmavý a otevřela ho. „Požadují minimálně pět OVCE a nejhůře „Nade všechna očekávání“, jak vidím. Potom se po vás bude vyžadovat abyste prošel přísnými testy osobnosti a schopností, v bystrozorském oddělení. Je to těžké zaměstnání, Pottere, berou jen ty nejlepší. Vlastně myslím, že v posledních třech letech nepřijali nikoho.“

V tu chvíli si profesorka Umbridgová velice jemně odkašlala, skoro jakoby chtěla zjistit, jak moc potichu to dokáže. Profesorka McGonagallová ji ignorovala.

„Předpokládám, že chcete vědět, jaké předměty si máte napsat?“ pokračovala trochu hlasitěji než předtím.

„Ano,“ řekl Harry. „Obranu proti černé magii, předpokládám?“

„Samozřejmě,“ řekla profesorka McGonagallová rázně. „Také bych doporučovala -“

Profesorka Umbridgová si znovu odkašlala, tentokrát o něco hlasitěji. Profesorka McGonagallová na chvíli zavřela oči, znovu je otevřela a pokračovala jakoby se nic nestalo.

„Také bych doporučovala přeměňování, protože bystrozorové ho během své práce často potřebují. A měl byste vědět, Pottere, že do svých OVCE tříd neberu studenty, pokud nedosáhnou „Nade všechna očekávání“ nebo lepší známku z NKÚ. Řekla bych, že vy jste momentálně na „Chvalitebně“, takže budete mu-

set před zkouškami tvrdě zapracovat, abyste měl šanci pokračovat. Pak budete muset dělat formule, ty se vždycky hodí, a lektvary. Ano, Pottere, lektvary,“ dodala s náznakem úsměvu. „Studium jedů a protijedů je pro bystrozory nezbytné. A musím vám říct, že profesor Snape absolutně odmítá brát studenty, kteří dostanou při NKÚ cokoliv jiného než *Výbornou*, takže -“

Profesorka Umbridgová vydala zatím nejhlasitější zakašláni.

„Můžu vám nabídnout kapky proti kašli, Dolores?“ zeptala se profesorka McGonagallová odměřeně, aniž by se na Umbridgovou podívala.

„Oh, ne, mockrát vám děkuji,“ odpověděla Umbridgová, s tím samolibým úsměvem, který Harry tolik nenáviděl. „Jenom mě zajímalo, jestli vás mohu na chvíličku přerušit, Minervo?“

„Řekla bych, že jste zjistila, že můžete,“ řekla profesorka McGonagallová přes těsně sevřené zuby.

„Jenom mě zajímalo, jestli je pan Potter vhodným kandidátem na bystrozora?“ řekla profesorka Umbridgová sladce.

„Opravdu?“ zeptala se profesorka McGonagallová zpupně. „Takže, Pottere,“ pokračovala jakoby ji ani nikdo nepřerušil, „jestli to berete vážně, radila bych vám, abyste se soustředil na zlepšení v přeměňování a lektvarech. Vidím, že profesor Kratiknot vás poslední dva roky známkoval mezi „Chvalitebnou“ a „Nade všechna očekávání“, takže vaše práce při formulích vypadá uspokojivě. Stejně jako u obrany proti černé magii, vaše známky byly všeobecně vysoké, profesor Lupin se domníval, že jste - jste si opravdu jistá, že nechcete kapky proti kašli, Dolores?“

„Oh, to není potřeba, díky, Minervo,“ culila se profesorka Umbridgová, která právě vydala zatím nejhlasitější zakašláni. „Jenom mě znepokojilo, že u sebe asi nemáte Harryho poslední známky z obrany proti černé magii. Jsem si jistá, že jsem k nim dodala několik poznámek.“

„Myslíte tohle?“ zeptala se profesorka McGonagallová s odporem, zatímco vytáhla z listů v Harryho složce list růžového pergamenu. Koukla se na něj, s lehce povytaženým obočím, a pak ho beze slova vrátila do složky.

„Ano, jak už jsem říkala, Pottere, profesor Lupin se domníval, že máte opravdu velké schopnosti pro tento předmět, a očividně na bystrozora...“

„Nerozuměla jste mým poznámkám, Minervo?“ zeptala se profesorka Umbridgová medovým hlasem a úplně zapomněla zakašlat.

„Samozřejmě že jsem jim rozuměla,“ řekla profesorka McGonagallová, její zuby byly tak sevřené, že ta slova zazněla trochu přidušeně.

„Potom jsem ale poněkud zmatená...obávám se, že nechápu jak můžete dávat panu Potterovi falešné naděje, když...“

„Falešné naděje?“ opakovala profesorka McGonagallová a stále se na Umbridgovou nedívala. „Dostal vysoké známky ve všech testech obrany proti černé magii“

„Je mi hrozně líto, že vám musím odporovat, Minervo, ale jak můžete vidět z mých poznámek, Harry má velice ubohé výsledky v mých hodinách“

„Měla jsem se vyjádřit jasněji,“ řekla profesorka McGonagallová a konečně se podívala Umbridgově přímo do očí. „Obdržel vysoké známky ve všech testech obrany proti černé magii sestavovaných kompetentním učitelem.“

Usměv profesorky Umbridgové zmizel stejně náhle jako když zhasne žárovka. Opřela se ve své židli, otočila list na svých deskách a začala rychle něco škrábat, její vypoulené oči se míhaly ze strany na stranu. Profesorka McGonagallová se otočila zpátky k Harrymu, nosní dírky se jí chvěly a oči jí plály.

„Nějaké otázky, Pottere?“

„Ano,“ řekl Harry. „Jaký druh testů osobnosti a schopností provádí Ministerstvo na těch, kteří dostanou dost OVCE?“

„No, musíte prokázat schopnost reagovat dobře pod tlakem a tak dále,“ řekla profesorka McGonagallová, „vytrvalost a obětavost, protože trénink bystrozorů zahrnuje další tři roky, ani nezmiňuji velice vysokou dovednost v praktické obraně. Bude to znamenat spoustu dalšího studia až vyjdete z Bradavic, takže pokud nejste připraven“

„Také zjistíte,“ řekla Umbridgová, teď velice chladným hlasem, „že Ministerstvo se dívá do záznamů těch, kteří se chtějí stát bystrozory. Do jejich kriminálních záznamů.“

„...pokud nejste připraven na další zkoušky až vyjdete z Bradavic, měl byste se poohlédnout po jiné...“

„Což znamená, že tenhle kluk má asi tak stejnou šanci stát se bystrozorem, jako Brumbál že se někdy vrátí do téhle školy.“

„Potom má opravdu velkou šanci,“ řekla profesorka McGonagallová.

„Potter má kriminální záznamy,“ řekla Umbridgová nahlas.

„Potter byl zbaven všech obvinění,“ řekla profesorka McGonagallová ještě hlasitěji.

Profesorka Umbridgová se postavila. Byla tak malá, že v tom nebyl moc rozdíl, ale její samolibé chování dalo průchod obrovskému vzteku, díky kterému vypadala její široká, povíslá tvář poněkud hrozivě.

„Potter nemá absolutně žádnou šanci stát se bystrozorem!“

Profesorka McGonagallová se také postavila, a v jejím případě to byl daleko působivější pohyb: úplně Umbridgovou převyšovala.

„Pottere,“ řekla zvučně, „Pomůžu vám stát se bystrozorem i kdyby to měla být ta poslední věc, kterou udělám! I kdybych vás měla učit po nocích, ujistím se, že dosáhnete požadovaných výsledků!“

„Ministr kouzel Harryho Pottera nikdy nezaměstná!“ řekla Umbridgová, hlas jí vztekla stoupal.

„Až bude Potter připraven nastoupit, může už být na Ministerstvu jiný ministr!“ řvala profesorka McGonagallová.

„Aha!“ ječela Umbridgová, a mířila na McGonagallovou tlustým prstem. „Ano! Ano, ano, ano! Samozřejmě! To je to co chcete, že Minervo McGonagallová? Chcete aby byl Kornelius Popletal nahrazen Albusem Brumbálem! Myslíte si, že budete na mém místě, že: starší sekretářka ministra a ředitelka školy!“

„Zbláznila jste se,“ řekla profesorka McGonagallová dokonale pohrdavě. „Pottere, tímto je naše konzultace u konce.“

Harry si hodil batoh na rameno a pospíšil si ven z místnosti, ani se neodvažoval podívat se na Umbridgovou. Slyšel jak na sebe s profesorkou McGonagallovou křičí celou cestu chodbou.

Profesorka Umbridgová stále dýchala tak těžce, jakoby právě běžela závod, když dorazila na jejich hodinu obrany proti černé magii.

„Doufám, že sis pořádně rozmyslel co uděláš, Harry,“ šeptala Hermiona, zatímco si otvírali knihy u kapitoly třicet tři, 'Neodplácení a vyjednávání'. „Umbridgová vypadá, že je už tak v dost špatné náladě...“

Umbridgová po něm neustále házela planoucím pohledem, zatímco byl skloněný nad Obrannou magickou teorií, oči nesoustředěné a přemýšlel...

Dokázal si představit reakci profesorky McGonagallové, kdyby byl chycen v kabinetu Umbridgové několik hodin po tom, co se za něj tak zaručila... nic mu nemohlo zabránit jít jednoduše zpátky do Nebelvírské věže a doufat, že někdy během příštích letních prázdnin bude mít možnost zeptat se Siriuse na tu scénu, kterou viděl v myšlance... nic, kromě toho, že při myšlance na takové jednání pocítil jakoby mu do žaludku spadlo něco hrozně těžkého... a pak tu byli Fred a George, jejichž akce na odvrácení pozornosti už byla naplánovaná, nehledě na Siriusův nůž, který ležel v jeho školním batohu spolu s neviditelným pláštěm jeho otce.

Ale pořád tu byla ta skutečnost, že jestli ho chytí...

„Brumbál se obětoval, abys ty mohl zůstat ve škole, Harry!“ šeptala Hermiona a zvedla svou učebnici, aby skryla tvář před Umbridgovou. „A jestli tě dneska vyhodí, bylo to všechno k ničemu!“

Mohl zrušit ten plán a jednoduše se naučit žít se vzpomínkou na to, co jeho otec udělal letního dne před více než dvaceti lety...

A pak si vzpomněl na Siriuse v krbu v Nebelvírské věži...

Jsi svému otci podobný míň než jsem si myslel... ten risk by pro Jamese znamenal zábavu...

Ale chtěl ještě pořád být jako jeho otec?

„Harry, nedělej to, prosím nedělej to!“ řekla Hermiona úzkostně když na konci hodiny zazvonilo.

Neodpověděl. Nevěděl co dělat.

Ron vypadal že je rozhodnutý neříct ani svůj názor ani radu; ani se na Harryho nepodíval, ačkoliv když Hermiona otevřela pusu aby to Harrymu dál rozmlouvala, řekl tichým hlasem, „Dej už s tím pokoj, OK? Zvládne se rozhodnout sám.“

Harryho srdce bušilo hrozně rychle když opouštěl třídu. Byl v polovině chodby když zaslechl z dálky nezaměnitelné zvuky nepořádku. Nad nimi se ozývaly výkřiky a jekot; studenti kteří vycházeli ze tříd se zastavovali se strachem se dívali na strop -

Umbridgová se vyřítila ze třídy tak rychle jak jí to její krátké nohy dovolily. Vytáhla hůlku a spěchala pryč opačným směrem: bylo to teď nebo nikdy.

„Harry - prosím!“ prosila Hermiona slabě.

Ale on už se rozhodl; pořádně si nasadil batoh a rozběhl se, vyhýbal se přitom studentům, kteří teď spěchali opačným směrem, aby viděli co se to ve východním křídle děje.

Harry doběhl do chodby s kabinetem Umbridgové, která byla úplně prázdná. Schoval se za velké brnění, jehož helma se skřípavě otočila aby ho pozorovala a přitom otevřel svůj batoh, popadl Siriusův nůž a natáhl si neviditelný plášť. Pak se pomalu a opatrně vyplížil zpoza brnění a prošel chodbou ke dveřím k Umbridgové.

Vložil ostří kouzelného nože do mezery mezi dveřmi a stěnou, pohnul jím jemně nahoru a dolů a vytáhl ho. Ozvalo se lehké cvaknutí a dveře se otevřely. Vešel příkrčeně do místnosti, zavřel rychle dveře a rozhlédl se.

Nic se tam nehýbalo kromě těch hrozných kořat na deskách, které visely na stěně nad zabavenými košťaty.

Harry si stáhl neviditelný plášť, došel ke krbu a hned našel co hledal: malou krabičku s třpyticím se Letaxem.

Sehnul se dolů k prázdnému ohništi, třásl se mu přitom ruce. Ještě nikdy tohle nedělal, i když věděl jak to musí fungovat. Strčil hlavu do krbu, nabral si pořádnou dávku letaxu a hodil ho na úhledně srovaná polena pod sebou. Ta najednou explodovala do smaragdově zeleného světla.

„Číslo dvanáct, Grimmauldovo náměstí!“ řekl Harry jasně a nahlas.

Byl to jeden z nejpodivnějších pocitů, jaké kdy zažil. Už s letaxem samozřejmě cestoval, ale tehdy to bylo celé jeho tělo, co se otáčelo dokola v plamenech skrz síť kouzelnických krbů po celé zemi. Tentokrát zůstala jeho kolena na chladné podlaze kabinetu a jen jeho hlava se hnala smaragdovými plameny...

A potom, stejně náhle jako to začalo, otáčení přestalo. Bylo mu trochu špatně a cítil se skoro jakoby měl kolem hlavy omotanou horkou šálu. Otevřel oči

a zjistil, že se dívá z kuchyňského krbu na dlouhý, dřevěný stůl kde se nějaký muž skláněl nad kusem pergamentu.

„Siriusi?“

Muž nadskočil a rozhlédl se. Nebyl to Sirius ale Lupin.

„Harry!“ řekl a vypadal pořádně šokovaně. „Co to - co se stalo, je všechno v pořádku?“

„Jo,“ řekl Harry. „Jenom mě zajímalo - chci říct, jenom jsem chtěl - popovídat si se Siriusem.“

„Zavolám ho,“ řekl Lupin a vyskočil na nohy, pořád pěkně zmatený, „šel se nahoru podívat po Pištovi, vypadá to, že se zase schovává v podkroví...“

A Harry viděl Lupina jak vyběhl z kuchyně. Teď tam zůstal a neměl se na co dívat, kromě křesla a noh stolu. Zajímalo ho, proč se Sirius nikdy nezmínil jak je to nepohodlné mluvit z ohně; jeho kolena už se bolestivě ozývala, jak se jejich kontakt s tvrdou kamennou podlahou u Umbridgové prodlužoval.

Lupin se vrátil o chvíli později, se Siriusem v závěsu.

„O co jde?“ řekl Sirius naléhavě, odhrnul si dlouhé tmavé vlasy z očí a kleknul si na zem před oheň, takže byl ve stejné výšce jako Harry. Lupin si taky kleknul, vypadal rozrušeně. „Jsi v pořádku? Potřebuješ pomoc?“

„Ne,“ řekl Harry, „nic takového... jenom jsem si chtěl promluvit... o mém tátovi.“

Ti dva si vyměnili překvapené pohledy, ale Harry neměl čas cítit se hloupě nebo trapně; kolena ho bolela víc s každou další vteřinou a hádal, že od začátku poprasku uplynulo už pět minut; George mu zaručil jenom dvacet. Proto okamžitě odvyprávěl co viděl v myslánci.

Když skončil, Sirius ani Lupin chvíli nepromluvili. Pak Lupin tiše řekl, „Nerad bych, abys kvůli tomu svého otce odsuzoval, bylo mu teprve patnáct -

„Mě je taky patnáct,“ řekl Harry prudce.

„Podívej, Harry,“ řekl Sirius konejšivě, „James se Snapem se nenáviděli od první chvíle, kdy se uviděli, byla to prostě jedna z těch věcí, kterým nemůžeš rozumět, chápeš? Myslím, že James byl vším, čím chtěl být Snape - byl oblíbený, dobrý ve famfrpálu - dobrý ve všem. A Snape byl jenom ten malý divný skrček zažraný do černé magie, a James - ať už ti připadal jakkoliv - vždycky nenáviděl černou magii.“

„Jo,“ řekl Harry, „jenže napadl Snapea bez jakéhokoliv dobrého důvodu, prostě jenom proto - jenom proto že jsi řekl že se nudíš,“ řekl lehce omluvným tónem.

„Nejsem na to pyšný,“ řekl Sirius rychle.

Lupin se podíval na Siriuse, potom řekl, „Podívej, Harry, musíš pochopit, že tvůj táta a Sirius byli ve škole nejlepší ve všem co dělali - všichni je brali jako ty nejskvělejší - a jestli se někdy nechali trochu unést...“

„Jestli jsme někdy byli arogantní malí zmetci, chceš říct,“ řekl Sirius.

Lupin se usmál.

„Pořád si cuchal vlasy,“ řekl Harry ztrápeným hlasem.

Sirius s Lupinem se zasmáli.

„Zapomněl bych, že to děláš,“ řekl Sirius láskyplně.

„Hrál si se zlatonkou?“ zeptal se Lupin nedočkavě.

„Jo,“ řekl Harry a nechápavě pozoroval jak Sirius s Lupinem se smíchem vzpomínají. „No...myslím, že byl tak trochu idiot.“

„Samozřejmě že byl idiot!“ řekl Sirius usměvavě, „všichni jsme byli idioti! No - Náměsíčník zas tolik ne,“ řekl zdvořile a podíval se na Lupina.

Ale Lupin zakroutil hlavou. „Řekl jsem vám někdy, ať necháte Snapea na pokoji? Měl jsem někdy odvalu říct vám, že to přeháníte?“

„Jo, no,“ řekl Sirius, „někdy si nás přiměl se za sebe stydět...to něco znamenalo...“

„A,“ řekl Harry umíněně, toužíc říct všechno, na co myslel teď když byl tady, „pořád se díval na ty holky u jezera, doufal, že ho pozorují!“

„Oh, no, vždycky ze sebe dělal blázna kdykoliv byla Lilly nablízku,“ řekl Sirius a pokrčil rameny, „nedokázal se přestat předvádět kdykoli se dostal do její blízkosti.“

„Jakto že si ho vzala?“ zeptal se Harry zoufale. „Nesnášela ho!“

„Ne, tak to není,“ řekl Sirius.

„V sedmém ročníku s ním začala chodit,“ řekl Lupin.

„Jakmile se James trochu uklidnil,“ řekl Sirius.

„A přestal očarovávat lidi jenom proto, že ho to bavilo,“ řekl Lupin.

„I Snapea?“ zeptal se Harry.

„No,“ řekl Lupin pomalu, „Snape byl speciální případ. Chci říct, nikdy si nenechal ujít příležitost zaklít Jamese, takže nemůžeš čekat, že to tak James nechal, ne?“

„A mojí mámě to nevadilo?“

„No ona o tom moc nevěděla, abych ti řekl pravdu,“ řekl Sirius. „Chci říct, James nebral Snapea sebou na rande s Lilly a nezaklínal ho před ní, víš?“

Sirius se zamračil na Harryho, který stále vypadal nepřesvědčeně.

„Jo, OK,“ řekl Harry ztěžka. „Jenom mě nikdy nenapadlo, že mi bude líto Snapea.“

„Teď když ses o něm zmínil,“ řekl Lupin a mezi obočím se mu objevila malá vráska, „jak Snape reagoval, když zjistil, žeš to všechno viděl?“

„Řekl mi, že mě už nikdy nehodlá učit Uzavírání,“ řekl Harry lhostejně, „jako by to pro mě bylo bůhvíjaké zklamání -

„CO ŽE UDEĽAL?“ zařval Sirius, až Harry nadskočil a nadýchal se popela.

„Mluvíš vážně, Harry?“ zeptal se rychle Lupin. „Přestal ti dávat hodiny?“
„Jo,“ řekl Harry, překvapený tím, co on sám považoval za přemrštěnou reakci. „Ale to je OK, je mi to jedno, docela se mi ulevilo, abych vám řekl pra-

„Půjdu tam a něco Snapeovi řeknu!“ řekl energicky, a začal vstávat, ale Lupin ho donutil si zase kleknout.

„Jestli někdo půjde za Snapem, budu to já!“ řekl Lupin pevně. „Ale Harry, nejdřív ze všeho musíš jít zpátky za Snapem a říct mu, že ti v žádném případě nesmí přestat dávat hodiny - až se to dozví Brumbál!“

„To mu nemůžu říct, zabil by mě!“ řekl Harry pobouřeně. „Vy jste ho neviděli když jsem se dostal ven z myslánky.“

„Harry, není nic natolik důležitého jako tvoje studiu Uzavírání!“ řekl Lupin přísně. „Rozumíš mi? Nic!“

„OK, OK,“ řekl Harry; byl úplně rozhozený, skoro naštvaný. „Já...já se pokusím mu něco říct...ale nebude to k-

Zmlknul. Zaslechl vzdálené kroky.

„Jde Pišta sem dolů?“

„Ne,“ řekl Sirius a ohlédl se. „Musí to být někdo u tebe.“

Harrymu jakoby na chvíli přestalo bít srdce.

„Radši půjdu!“ řekl rychle a vytáhl hlavu z krbu. Na chvíli to vypadalo, že se mu hlava na ramenou otáčí, potom zase klečel před krbem u Umbridgové a díval se jak smaragdové plameny blikají až úplně zhasly.

„Rychle, rychle!“ slyšel sípavý hlas přímo za dveřmi. „Oh, nechala je otevřené -“

Harry popadl neviditelný plášť a natáhl si ho těsně před tím, než do kabinetu vrazil Filch. Vypadal že ho něco strašně potěšilo a jak procházel místností, horečně si pro sebe mumlal; vytáhl zásuvku ve stole Umbridgové a začal se prohrabovat papíry uvnitř.

„Schválení bičování...schválení bičování...konečně to můžu udělat...říkali si o to už roky...“

Vytáhl kus pergamenu, políbil ho, pak se rychle vybelhal ze dveří a pergamen si tisknul k hrudi.

Harry vyskočil na nohy, ujistil se že má svůj batoh a že neviditelný plášť ho zcela zakrývá, otevřel dveře a pospíšil si ven z kabinetu, za Filchem, který se belhal rychleji než jak ho Harry kdy viděl.

O jedno patro níž si řekl, že je bezpečné se zase zviditelnit. Stáhl si plášť, nacpal ho do batohu a pospíchal dál. Ze Vstupní síně bylo slyšet pohyb a hlasitý křik. Seběhl mramorové schodiště a uviděl, že se tam shromáždila skoro celá škola.

Bylo to jako té noci, kdy byla propuštěna Trelawneyová. Studenti stáli všude kolem zdí ve velkém kruhu (Harry si všimnul že někteří byli pokrytí látkou,

kteřá vypadala jako ta smradlavá šťáva z Nevillova kaktusu; učitelé a duchové tam byli také. Mezi všemi vyčnívali členové Vyšetřovacího komanda, kteří vy-
padali náramně spokojení sami se sebou, a Protiva, který se houpal nad hlavami a zíral dolů na Freda a George, kteří stáli uprostřed síně s nezaměnitelnými výrazy dvou lidí, kteří byli právě zahrnání do kouta.

„Tak!“ řekla Umbridgová triumfálně. Harry pochopil že stojí jen několik schodů před ním a zase se dívá na svou kořist. „Takže - vy si myslíte, že je zábavné udělat ze školní chodby močál, že?“

„Pěkně zábavné, to teda jo,“ řekl Fred a díval se na ní bez sebemenší známky strachu.

Filch se prodral blíž k Umbridgové a skoro brečel štěstím.

„Mám tu listinu, paní ředitelko,“ řekl chraplavě a mával tím kusem pergamenu, který právě vytáhl z jejího stolu. „Mám tu listinu a mám připravené biče...oh, nechte mě udělat to teď...“

„Velmi dobře, Argusi,“ řekla. „Vy dva,“ pokračovala a zírala přitom na Freda a George, „teď zjistíte, jak se v mé škole zachází s provinilci.“

„Víte co?“ řekl Fred. „Já myslím, že nezjistíme.“

Otočil se na své dvojče.

„George,“ řekl Fred, „myslím, že vzdělávání už máme za sebou dost.“

„Jo, taky bych řekl,“ řekl George lehce.

„Nastal čas otestovat naše schopnosti ve skutečném světě, nemyslíš?“ zeptal se Fred.

„Rozhodně,“ řekl George.

A než mohla Umbridgová říct jediné slovo, zvedli hůlky a společně řekli:

„*Accio* košťata!“

Harry zaslechl někde v dálce hlasitý rachot. Ohlédl se nalevo a právě včas sklonil hlavu. Košťata Freda a George, jedno stále ještě s těžkým řetězem a železným okem, kterým je Umbridgová připevnila k podlaze, se řítily chodbou ke svým majitelům; odbočila doleva, prosvístěla po schodech a zastavila se prudce před dvojčaty, řetěz hlasitě rachotil po dlážděné podlaze.

„Už se nevidíme,“ řekl Fred profesorce Umbridgové a přehodil nohu přes své koště.

„Jo, neobtěžujte se zůstat s námi v kontaktu,“ řekl George a vylezl na svoje.

Fred se rozhlédl po shromážděných studentech, po tom tichém, pozorném davu.

„Jestli někdo touží koupit si Přenosný močál, který jste si mohli prohlédnout nahoře, přijďte do čísla devadesát tři, Příčná ulice - Weasleyovic kouzelnické vtípky,“ řekl nahlas. „Naše nové sídlo!“

„Speciální slevy pro ty Bradavické studenty, kteří odpřísáhnou, že naše produkty použijí k tomu, aby se zbavili téhle staré ježibaby,“ dodal George a ukázal na Umbridgovou.

„ZASTAVTE JE!“ vřískala Umbridgová, ale už bylo pozdě. Jakmile se Vyšetřovací komando pohnulo, Fred a George se odrazili od země, vyletěli patnáct stop vysoko, železné oko se nebezpečně pohupovalo. Fred se podíval přes síň na ducha, který se houpal nad davem.

„Natři jí to za nás, Protivo.“

A Protiva, kterého Harry nikdy předtím neviděl přijmout rozkaz od studenta, si stáhl svůj orolnickovaný klobouk a zasalutoval, zatímco Fred s Georgem se otočili a za bouřlivého jásotu studentů dole se vyřítili přední bránou ven do nádherného západu slunce.

— KAPITOLA TŘICÁTÁ —

Grop

Během následujících dnů si o Fredově a Georgeově letu ke svobodě vyprávěli všichni pořád dokola, takže Harry si byl jist, že se z toho brzy stane jedna z bradavických legend; po týdnu byli i očití svědkové napůl přesvědčení, že viděli, jak dvojčata dělají na Umbridgovou bombardovací nálety hnojůvkami a pak teprve mizí dveřmi ven. Těsně po jejich odletu mluvilo hodně lidí o tom, že by je napodobili. Harry mockrát slyšel, jak někdo říká, že „upřímně, ale někdy mám pocit, že bych hnedka skočil na koště a letěl“ nebo „ještě jedna taková hodina a je ze mě Weasley.“

Fred a George se postarali, aby na ně hned tak někdo nezapomněl. Za prvé, nenechali žádný návod, jak se zbavit bažiny, která teď pokrývala chodbu v pátém patře východního křídla. Umbridgová a Filch tam byli mnohokrát spatřeni, jak se marně pokoušejí ji odstranit. Nakonec byla oblast ohraničena provazem a Filch musel se skřípějícími zuby převážet studenty na některé hodiny na voru. Harry si byl jist, že učitelé jako McGonagallová nebo Kratiknot by dokázali bažinu odstranit, než bys řekl švec, ale zdálo se, že se jim pohled na zoufalství Umbridgové líbí čím dál víc.

A pak tu byly dvě velké díry tvaru košťat ve dveřích do kabinetu Umbridgové, skrze které proletěly Zametáky Freda a George, aby se mohly opět připojit ke svým pánům. Filch přinesl nové dveře a Harryho Kulového bleska zamkl do sklepení, kde ho - alespoň se to říkalo - na příkaz Umbridgové hlídal troll. Avšak potíže tím ještě ani nezačaly.

Velký počet studentů se teď pokoušel, inspirován Fredem a Georgem, zaujmout uvolněné místo vrchních vyráběčů problémů. I přes nové dveře se někomu podařilo propašovat Umbridgové do kabinetu hrabáka, zvířátko s chlupatým rypákem a zálibou v lesklých věcech, které z kabinetu udělalo kůlničku na dříví a když Umbridgová vstoupila, skočil na ni a pokusil se ohlodat jí z tučných prstů prsteny. Chodby byly bombardovány hnojůvkami a smradlavými kuličkami tak často, že se mezi studenty stalo přímo módou nosit na hlavě kouzlo Bublina, které jim zaručovalo zásobu čerstvého vzduchu, i když vypadali jako by měli na hlavě obrácené kulaté akvário pro rybičky.

Filch cíhal na chodbách s bičem na koně, celý žhavý ničemy pochytat, jenže těch bylo tolik, že nevěděl, kam dřív skočit. Vyšetřovací četa se mu pokoušela pomáhat, ale jejím členům se neustále děly divné věci. Warrington ze zmižovelského famfrpálového týmu se přihlásil na ošetřovně s ekzémem na obličej, díky kterému vypadal jako pokrytý kukuřičnými lupínky; Pansy Parkinsonová druhý den - k velké Hermionině úlevě - zmeškala všechny hodiny, protože jí vypučela tykadla.

Brzy také vyšlo najevo, kolik Vyhýbacích svačinek stačili Fred a George před svým odletem prodat. Stačilo, aby Umbridgová vkročila do třídy a studenti začali houfně omdlávat, zvracet, trást se horečkou a chrlít krev z obou nosních dírek. Vřeštící zuřivostí a frustrací snažila se záhadné symptomy vysledovat až ke zdroji, ale studenti jí neustupně tvrdili, že trpí „umbridgitidou“. Poté, co nechala po škole celé čtyři třídy a k ničemu to nevedlo, musela to vzdát a nechávat po houfech své žáky odcházet na ošetřovnu s krvácením, malátností, zvracením a pocením.

Ale ani uživatelé Vyhýbacích svačinek nemohli soutěžit s mistrem chaosu, Protivou, který si vzal Fredova slova na rozloučenou opravdu k srdci. S šíleným smíchem poletoval po škole, převracel stoly, vyrážel z tabulí, převrhoval vázy a sochy; dvakrát zavřel paní Norrisovou v brnění, odkud ji musel, hlasitě vyjící, vysvobozovat neméně zuřivý školník. Protiva rozbíjel lucerny a sfukoval svíčky, žongloval hořícími pochodněmi nad hlavami ječících studentů, zapaloval vzorně srovnané hromádky pergamenů nebo je vyhazoval z oken; v druhém poschodí nastala potopa poté, co ve všech koupelnách otevřel kohoutky, jednou při snídani upustil doprostřed velké síně pytel tarantulí a když si dal náhodou přestávku, poletoval celé hodiny za Umbridgovou a vyfukoval z nosu velké hluché bubliny pokaždé, když promluvila.

Kromě Filche se nikdo z personálu nijak nenamáhal jí pomoci. Naopak, týden po Fredově a Georgeově odletu Harry na vlastní oči viděl profesorku McGonagallovou, která prošla kolem Protivy, který se právě ze všech sil snažil povolit křišťálový lustr a byl by přísahal, že mu nenápadně pošeptala: „Šroubuje se to na druhou stranu.“

K dovršení všeho se Montague ještě nevzpamatoval ze svého pobytu na záchodě; zůstával zmatený a dezorientovaný a každé úterý bylo lze na příjezdové cestě spatřit jeho opravdu rozzlobené rodiče.

„Neměli bychom něco říct?“ řekla ustarané Hermiona, zatímco, nalepená tváří na okně v učebně formulí, sledovala pana a paní Montaguovy. „O tom, co se mu stalo? Třeba by to madam Pomfreyové pomohlo?“

„Jistěže ne, uzdraví se,“ řekl Ron nezúčastněně.

„A navíc, je to další problém pro Umbridgovou, ne?“ ozval se spokojeně Harry.

Oba s Ronem poklepali hůlkami na čajové šálky, které měli očarovávat. Harryho hrnečku narostly tři kraťoučké nožičky, kterými nedosáhl na stůl a bezmocně jimi mrskal ve vzduchu. Ronův měl naopak nohy dlouhé a tenké jako stopky, s velkým vypětím se na nich nadzvedl, několik vteřin se třásl a pak nohy povolily a šálek se rozbil.

„*Reparo*,“ řekla rychle Hermiona a Ronův šálek spravila. „To je všechno hezké, ale co když bude mít Montague trvalé následky?“

„No a co?“ řekl podrážděně Ron, zatímco jeho hrneček se opět postavil a kolena se mu zase rozklepala. „Tak se Montague neměl pokoušet sebrat Nebelvíru všechny ty body! Jestli se chceš o někoho bát, Hermiono, boj se o mě!“

„O tebe?“ zeptala se a chytila svůj šálek, který vesele uháněl po stole na čtyřech solidních nožkách s vrbovým vzorkem a postavila ho před sebe. „Proč bych se o tebe měla bát?“

„Protože až se mámin příští dopis konečně dostane přes Umbridgovou a její filtrační proces,“ řekl Ron kysele a přidržoval hrneček, který se snažil postavit na křehkých nohách, „tak jsem v těžkém průšvihů. Nedivil bych se, kdyby poslala Huláka.“

„Ale -“

„Jen počkej, bude to moje vina, že Fred a George odešli,“ řekl Ron chmurně, „řekne, že jsem je měl zastavit, chytit konce jejich košťat a za něco je zaháknout... jo, bude to všechno moje vina.“

„Ale jestli to *opravdu* řekne, tak to nebude fér, nemohl jsi nic dělat! Ale jsem si jistá, že to neudělá, jestli mají opravdu prostory v Příčné ulici, museli to plánovat už věky.“

„Ale to je další věc, kde vzali ty prostory?“ řekl Ron a praštil do hrníčku hůlkou, takže nožičky pod ním opět povolily a svalil se na stůl. „Je to trochu divné, ne? Pronájem místa v Příčné ulici stojí spoustu galeonů. Bude chtít vědět, jak se k takovému množství zlata dostali.“

„Ano, také už mě to napadlo,“ řekla Hermiona a nechala svůj šálek pobíhat kolem Harryho hrnečku, který stále nemohl dosáhnout nožkami na desku stolu. „Co když je Mundungus přesvědčil, aby prodal něco kradeného nebo něco na ten způsob?“

„Nepřesvědčil,“ řekl stručně Harry.

„Jak to víš?“ zeptali se zároveň Ron i Hermiona.

„Protože -“ Harry zaváhal, ale vypadalo to, že chvíle pravdy nastala. Jestliže by měli Fred s Georgem být podezříváni z něčeho ilegálního, nemělo smysl to dál tajit. „Protože ty peníze mají ode mě. Dal jsem jim vloni v červnu výhru z turnaje tří škol.“

V nastalém šokovaném tichu Hermionin šálek doběhl na kraj stolu, spadl dolů a rozbil se.

„Ach, Harry, to ne,“ řekla.

„Ale ano,“ řekl Harry, „a nelituju toho. Já jsem ty peníze nepotřeboval a ti dva budou mít skvělý krámeček se šprýmovnými předměty.“

„Ale to je výborný!“ řekl nadšeně Ron. „Za všechno můžeš ty, Harry - máma nemůže vinit mě! Můžu jí to říct?“

„Asi raději ano,“ zahuhlal Harry, „zvlášť jestli si myslí, že berou kradené kotlíky nebo tak něco.“

Hermiona už do konce hodiny nic neřekla, ale Harry měl podezření, že její sebeovládání nevydrží dlouho. A také že ne - když vyšli z hradu na slabé májové sluníčko, upřela na něj nesmlouvavý pohled, nadechla se a otevřela pusu.

Harry nečekal, až promluví.

„Nemá cenu mě sekýrovat, už se stalo,“ řekl pevně, „zlato má Fred s Georgem - podle všeho z něj už něco utratili - a já jim ho nemůžu sebrat a ani nechci. Takže šetři dechem, Hermiono.“

„Ale já jsem nechtěla o Fredovi a Georgeovi říct ani slovo!“ bránila se dočteně Hermiona.

Ron si nevěřícíně odfrkl a Hermiona ho probodla pohledem.

„Opravdu ne!“ zlobila se. „Ve skutečnosti jsem se chtěla Harryho zeptat, kdy hodlá jít za Snapem a požádat ho o další hodiny uzavírání!“

Harry se lekl. Když se téma „Fred a George a jejich dramatický odlet“ vyčerpalo a Ron s Hermionou chtěli znát novinky od Siriuse. Protože jim Harry nechtěl říci, proč chtěl se Siriusem mluvit, musel si rychle něco vymyslet; nakonec jim řekl, a byla to koneckonců pravda, že Sirius chtěl, aby začal zase chodit na hodiny uzavírání. Okamžitě toho také litoval; Hermiona na to nemohla zapomenout a připomínala mu to pokaždé, když to nejméně čekal.

„Nemůžeš mi tvrdit, že už nemá žádné divné sny,“ řekla Hermiona tentokrát, „protože Ron mi řekl, že jsi minulou noc zase mluvil ze spaní.“

Harry hodil po Ronovi zuřivým pohledem. Ten měl alespoň tolik slušnosti, že se tvářil zahanbeně.

„Jen jsi tak trochu huhlal,“ zamumlal omluvně, „něco jako ‘ještě kousek’.“

„Zdálo se mi, že se dívám, jak hrajete famfrpál,“ zalhal Harry, „chtěl jsem, aby ses natáhl ještě kousek a chytil camrál.“

Ronovy uši zrudly. Harry pocítil pomstychtivou radost; ve skutečnosti se mu samozřejmě nic takového nezdálo.

Minulou noc se znovu ocitl v chodbě na Oddělení záhad. Prošel kruhovou místností, pak místností plnou cvakání a tančícího světla a nakonec dorazil do jeskynní místnosti plné regálů se zaprášenými skleněnými koulemi.

Spěchal k řadě devadesátšedm, otočil se vlevo a běžel podél... Možná pak promluvil nahlas... A než doběhl na konec řady, už zase ležel ve své posteli a díval se nad sebe na nebesa.

„Ale snažíš se uzavřít svoji mysl, že?“ zeptala se Hermiona a pořád si ho zkoumavě měřila. „Snažíš se v uzavírání pokračovat?“

„Jistě,“ řekl Harry co nejdotečenějším hlasem, ale do očí se jí nedíval. Pravda byla taková, že opravdu chtěl vědět, co je v té místnosti plné zaprášených koulí, toužil, aby sny pokračovaly.

Problém byl v tom, že do zkoušek zbýval sotva měsíc a veškerý volný čas musel věnovat opakování, takže když se konečně dostal do postele, měl toho v hla-

vě tolik, že měl co dělat, aby vůbec usnul; a když se mu to podařilo, jeho vyčerpaný mozek mu dodával povětšinou sny o zkouškách. Měl také podezření, že jistá část jeho mysli - ta, která promlouvala Hermioniným hlasem - cítila vinu, když se blížil k černým dveřím, a vždycky ho probudila, než stačil dojít na konec cesty.

„Víš,“ řekl Ron, jehož uši stále červeně svítily, „jestli se Montague neprobeře, než bude Zmijozel hrát s Mrzimorem, máme šanci pohár vyhrát.“

„Taky bych řekl,“ souhlasil Harry, šťastný, že se změnilo téma.

„Jeden jsme prohráli, jeden vyhráli - jestli Zmijozel s Mrzimorem příští sobotu prohraje -“

„Jo, to je pravda,“ řekl Harry, aniž by věděl, s čím souhlasí. Přes nádvoří prošla Cho Changová a schválně se na něj ani nepodívala.

★

Poslední zápas sezóny, Nebelvír proti Havraspáru, se konal poslední květnový víkend. Přestože byl Zmijozel v zápase s Mrzimorem o fous poražen, Nebelvír si netroufal doufat ve vítězství, hlavně kvůli Ronovým (ale nikdo mu to neříkal) gólmanským schopnostem. Ron ovšem nabyl nevídaného optimismu.

„Přece se už nemůžu zhoršit, ne?“ řekl Harrymu a Hermioně při snídani před zápasem, „Není přece co ztratit?“

„Víš,“ řekla Hermiona, když spolu s Harrym mířili ke hřišti, obklopeném velmi vzrušeným davem, „myslím, že Ron by mohl být lepší, když tu není Fred a George. Nikdy mu nedodávali moc sebedůvěry.“

Luna Lovegoodová prošla kolem nich a na hlavě měla něco, co vypadalo jako živý orel.

„Proboha, já zapoměla!“ řekla Hermiona a sledovala, jak orel plácá křídly a Luna májí skupinku hihňajících se zmijozelských. „Cho bude hrát také, že ano?“

Harry, který na to nezapomněl, jen něco zabručel.

Našli si místa v nejhornější řadě. Byl jasný den; Ron si nemohl přát lepší a Harry zadoufal, že nedá zmijozelským další důvod pro zpěv popěvku „Weasley je náš král.“

Lee Jordan, který nebyl od zmizení Freda s Georgem ve své kůži, opět dělal komentátora. Když týmy přicházely na hřiště, vyjmenovával hráče bez svého obvyklého nadšení.

„... Bradley... Davies... Changová,“ řekl, když Cho se svými lesklými černými vlasy, vlnícími se ve vánku, vstoupila na trávník a Harryho žaludek neudělal známý kotrmelec, spíš jen takové malé poskočení. Nebyl si jist, co by vlastně chtěl, jen věděl, že už by nesnesl další hádku. I to, že Cho se živě baví s Rogerem Daviesem, v něm vyvolalo jen mírné píchnutí žárlivosti.

„A jsou nahoře!“ spustil Lee. „A Davies se okamžitě ujímá camrálu, havraspárský kapitán Davies má camrál, vyhnul se Johnsonové, Bellové i Spinnetové... Letí přímo na bránu! Chystá se střílet a - a -“ Lee hlasitě zaklel. „A dává gól.“

Harry a Hermiona spolu s ostatními nebelvírskými zasténali. Zmijozelští pochopitelně okamžitě spustili:

„*Weasley ten má dneska ránu, neubrání ani jednu bránu...*“

„Harry,“ ozval se u Harryho ucha drsný hlas, „Hermiono...“

Harry se otočil a mezi sedadly spatřil Hagridovu vousatou hlavu. Zjevně prošel všemi řadami odspodu, protože prvňáci a druháci, které minul, vypadali trochu převálcovaně. Hagrid byl z nějakého důvodu sehnutý, jako kdyby nechtěl, aby ho někdo viděl, ovšem i tak byl o dobré čtyři stopy vyšší než všichni ostatní.

„Poslechněte,“ zašeptal, „mohli byste jít se mnou? Teď? Když všichni vostatní koukají na zápas?“

„Eh... Nemohlo by to počkat, Hagrid?“ zeptal se Harry. „Až skončí zápas?“

„Ne,“ řekl Hagrid, „musí to bejt hned, Harry... Když se všichni koukají na druhou stranu... Prosím?“

Z Hagridova nosu mírně odkapávala krev. Obě oči měl orámované černými modřinami. Harry ho takhle zblízka neviděl od doby, kdy se vrátil do školy; vypadal opravdu žalostně.

„Jistě,“ řekl, „samozřejmě půjdeme.“

Spolu s Hermionou vyrazili přes tribunu a provázelo je rozladěné mručení ostatních diváků, kteří kvůli nim museli vstát. Lidé ve spodní řadě, kde šel Hagrid, neprotestovali, jen se snažili zmenšit se tak, jak jen to šlo.

„Fakt si toho vážím, vopravdu,“ řekl Hagrid, když dorazili ke schodům. Pořád se nervózně rozhlížel. „Jen doufám, že si nás nevšimne, jak vodcházíme.“

„Myslíš Umbridgovou?“ řekl Harry. „Ta si nás nevšimne, má u sebe celou svoji vyšetřovatelskou četku, nevidíš? Zřejmě očekává nějaké problémy při zápasu.“

„Pár trablí by neškodilo,“ řekl Hagrid a rozhlédl se za tribunu, jestli je trávník mezi hřištěm a jeho chýši prázdný. „Dalo by nám to víc času.“

„Co se děje, Hagrid?“ zeptala se Hermiona, když spěchali po trávníku k lesu.

„Hned uvidíš,“ řekl Hagrid a ohlédl se přes rameno, protože z tribuny se ozval řev. „Že by někdo dal gól?“

„Havraspár,“ řekl Harry.

„Jo... Jo...“ řekl nepřítomně Hagrid, „to je dobře...“

Museli popoběhnout, aby mu stačili. Když dorazili k chýši, Hermiona automaticky odbočila ke dveřím. Ale Hagrid šel stále rovně, přímo do lesa a sebral kuši, kterou měl opřenou o strom. Když si uvědomil, že už s ním nejsou, otočil se.

„Jdeme tam,“ řekl a hodil hlavou k lesu.

„Do lesa?“ nechápala Hermiona.

„Jo. Dělejte, honem, než nás někdo zmerčí!“

Harry a Hermiona se na sebe podívali a pak se sehnuli a vlezli pod stromy za Hagridem, který už mizel v zeleni před nimi. Harry a Hermiona popoběhli.

„Hagrid, proč jsi ozbrojený?“ zeptal se Harry.

„Jen pro jistotu,“ řekl Hagrid a pokrčil obrovskými rameny.

„Když jsi nám ukazoval thestraly, nebral sis kuši,“ namítla Hermiona.

„Ne, to jsme nešli tak daleko,“ řekl Hagrid. „A bylo to předtím, než z lesa vdešel Firenze.“

„A jaký je v tom rozdíl?“ zeptala se zvědavě Hermiona.

„Protože vostatní kentauři na mě nejsou tak hodný,“ řekl tiše Hagrid. „Bejvali - no, ne sice přátelský - ale bylo to v pohodě. Dělal si svoje, ale když jsem chtěl něco probrat, vobjevili se. Teď už ne.“

Zhluboka si povzdychl.

„Firenze tvrdí, že jsou rozzlobení, protože šel dělat pro Brumbála,“ řekl Harry a zakopl o kořen, protože místo na cestu koukal na Hagrida.

„Jo,“ řekl Hagrid, „ale nedá se říct, že by byli rozzlobení. Spíš našťvaný do ruda. Kdybych se do toho nevrátil, bejvali by Firenzeho ukopali k smrti -“

„Oni ho napadli?“ řekla šokovaně Hermiona.

„Jo,“ zavrčel Hagrid a rozhrnul několik nízkých větví. „Šla po něm půlka stáda.“

„A tys je zastavil?“ zeptal se Harry, na kterého to udělalo dojem. „Sám?“

„No jasně, měl jsem se snad dívat, jak ho zabíjej?“ řekl Hagrid. „To byla klika, že jsem šel vokolo... A řek bych, žesi na to Firenze moh vzpomenout, než mi poslal to svý pitomý varování!“ dodal neočekávaně.

Harry a Hermiona se na sebe podívali, ale Hagrid už to dál nerozváděl.

„Každopádně,“ pokračoval, „vod tý doby jsou na mě kentauři našťvaný a problém je v tom, že maj v lese docela vlivný postavení... Jsou tady nejchytřejší.“

„Kvůli tomu jsme tady, Hagrid?“ zeptala se Hermiona. „Kvůli kentaurům?“

„Ale ne,“ zatřásl Hagrid hlavou. „Kvůli vám těm ne. Mohli by to sice zkomplikovat, to jo... Ale za chvíli uvidíte, vo co jde.“

Sotva to dořekl, zmlkl a přidal do kroku, takže Harry s Hermionou měli co dělat, aby mu stačili.

Cesta byla opravdu zarostlá a stromy rostly tak blízko u sebe, že tu bylo šero jako za soumraku. Brzy byli daleko za pasekou, kde jim Hagrid ukazoval thestraly, ale Harrymu to nevadilo, dokud Hagrid najednou nesešel s cesty a nezačal se prodírat mezi stromy přímo do temného srdce pralesa.

„Hagride!“ zavolal Harry a snažil se probojovat se skrze husté ostružiní, které Hagrid bez obtíží zašlápl. Velmi dobře si pamatoval, co se stalo posledně, když v pralesě sešli s cesty. „Kam to jdeme?“

„Ještě dál,“ řekl Hagrid přes rameno. „Dělej, Harry... Musíme se držet pohradě.“

Držet se Hagrida dalo hodně práce; on trním a větvemi prošel tak lehce, jako by to byly pavučiny, ale Harrymu a Hermioně se o ně zachytávaly hábity a často se museli dokonce zastavit, aby se z nich vymotali. Harryho ruce a nohy byly brzy pokryté škrábanci. Byli už tak hluboko v lese, že Harry občas před sebou viděl jen obrys Hagridovy postavy. V tom tichu zněl každý zvuk hrozivě. Zvuk zlomené větévky se hlasitě rozléhal a i při tom nejtišším šelestu, který mohla způsobit nevinná vlaštovka, se Harry pečlivě rozhlížel kolem. Napadlo ho, že se ještě nikdy nedostal takhle daleko do lesa, aniž by potkal nějakého tvora; jejich nepřítomnost byla zarážející.

„Hagride, mohli bychom rozsvítit hůlky?“ zeptala se potichu Hermiona.

„Eh... Tak jo,“ zašeptal Hagrid, „Vlastně -“

Najednou se zastavil a otočil se; Hermiona do něj narazila a zavravorala. Harry ji chytil, než stihla dopadnout na zem.

„Možná bysme se měli na chvíli zastavit, abych vám řek, vo co tu jde,“ řekl Hagrid. „Než tam dorazíme.“

„Fajn!“ řekl Hermiona. Oba řekli „*Lumos!*“ a jejich hůlky se rozsvítily. Hagridova tvář se vynořila ze zeleného šera a Harry si opět všiml, že vypadá nervózně a smutně.

„Fajn,“ řekl Hagrid, „Takže... Jde tu vo to, že...“

Zhluboka se nadechl.

„No, je tu velká šance, že mě každým dnem vyhoděj,“ řekl.

Harry a Hermiona se podívali na sebe a pak zase na něj.

„Ale vydržel jsi přece až doteď,“ řekla Hermiona povzbudivě, „tak proč myslíš, že -“

„Umbridgová si myslí, že jsem to byl já, kdo jí hodil do kabinetu toho hrábáka.“

„A byls to ty?“ vyletělo z Harryho, než se mohl zarazit.

„No to jsem teda sakra nebyl!“ řekl Hagrid dotčeně. „Stačí, aby to mělo co dělat s kouzelněma tvorama a hned si myslí, že to má co dělat se mou. Víte, že se snaží najít záminku, proč se mě zbavit vod chvíle, co jsem se vrátil. Samozřejmě nechci jít, ale kdyby nebylo toho... No... Nebejt těch okolností,

který se vám chystám vysvětlit, šel bych hned, než to udělá vona před celou školou jako to provedla Trelawneyová.“

Harry a Hermiona začali protestovat, ale Hagrid jen mávl velkou rukou.

„To není konec světa, můžu pomáhat Brumbálovi i když budu pryč, můžu bejt užitečnej v řádu. A vy budete mít Červotočkovou, takže - takže dobře uděláte zkoušky...“

Hlas se mu zachvěl a zlomil.

„Nebojte se vo mě,“ řekl rychle, když ho Hermiona poplácala po ruce. Vyndal z kapsy obrovský skvrnitý kapesník a oťel si oči. „Koukněte, neříkal bych vám to, kdybych nemusel. Kdybych vodešel... Nemůžu vodejít bez toho, že bych... Že bych to někomu řek... Protože - potřebuju, abyste mi pomohli. A Ron, když bude chtít.“

„Samozřejmě, že ti pomůžeme,“ řekl okamžitě Harry. „Co máme udělat?“

Hagrid hlučně popotáhl a poklepal Harryho po rameni takovou silou, že ho to odhodilo do stromu.

„Já věděl, že řeknete, že jo,“ huhlal do kapesníku, „ale... nikdy... nezapomenu... no... Pojdte... Už je to jen kousek... Pozor, tady jsou kopřivy...“

Dalších patnáct minut kráčeli v naprostém tichu; když už Harry otevíral pusou, aby se zeptal, jak ještě daleko budou must jít, Hagrid zvedl pravou ruku na znamení, aby zastavili.

„Teď fakt vopatrně,“ řekl tiše, „potichu...“

Plížili se ještě kousek dopředu a nakonec se ocitli u hladkého kopečku, vysokého skoro jako Hagrid a Harryho s hrůzou napadlo, že to je určitě nora nějakého obrovského zvířete. Kolem kopečku bylo hodně stromů vyrvaných i s kořeny, takže byl na holém místě, obklopeném plotem z kmenů a větví, za nímž teď Hagrid, Harry a Hermiona stáli.

„Spí,“ vydechl Hagrid.

A skutečně, Harry slyšel vzdálené rytmické dunění, které znělo jako dvě obrovské pracující plíce. Podíval se na Hermionu, která zírala na kopeček s otevřenou pusou. Vypadala opravdu vyčerpáně.

„Hagride,“ zeptala se hlasem sotva slyšitelným přes funění spícího stvoření, „kdo to je?“

Harrymu ta otázka přišla divná... On sám se chtěl zeptat spíš „Co je to?“

„Hagride, ty jsi nám řekl -“ začala Hermiona a hůlka v ruce se jí třásla, „- ty jsi nám řekl, že nikdo z nich nechtěl přijít!“

Harry se na ni koukl a pak, když mu to došlo, podíval se na kopeček a zalapal po dechu děsem.

Hromada země, na kterou by si s Hagridem a Hermionou lehko mohli stoupnout, se pomalu pohybovala nahoru a dolů do rytmu s dechem. Vlastně to nebyl žádný kopeček. Byla to kulatá záda něčeho, co jistě byl -

„No - ne - von nechtěl jít,“ řekl zoufale Hagrid, „ale musel jsem ho přivést, Hermiono, musel!“

„Ale proč?“ zeptala se Hermiona a podle všeho měla na krajíčku. „Proč - co - ach, *Hagride!*“

„Prostě jsem věděl, že když ho přivedu,“ řekl Hagrid a podle všeho také neměl daleko k pláči, „a - a naučím ho kapku se chovat - budu ho moct vyvíst ven a všem ukázat, že je neškodnej!“

„Neškodný!“ zapištěla Hermiona a Hagrid začal rychle sykat, aby byla zticha, protože obrovské stvoření zavrčelo a zavrtělo se. „To on tě celou tu dobu zraňoval? Proto máš všechna ta zranění!“

„Von jen nezná svoji vlastní sílu!“ řekl Hagrid vážně. „A lepší se to, už se se mnou nepere -“

„Takže proto ti trvalo dva měsíce, než ses dostal domů!“ řekla Hermiona. „Ach, *Hagride*, proč jsi ho sem bral, když nechtěl jít? Nebyl by šťastnější mezi svými?“

„Všichni ho mlátili, Hermiono, protože je tak malej!“ řekl Hagrid.

„Malý?“ řekla Hermiona. „*Malý?*“

„Hermiono, nemoh jsem ho tam nechat,“ řekl Hagrid a po tváři plné modřin mu do vousů stékaly slzy. „Je to - je to můj brácha!“

Hermiona na něj zůstala zírat s otevřenou pusou.

„Hagridem když říkáš ‘bratr’,“ řekl Harry pomalu, „tak myslíš -?“

„No dobře - nevlastní brácha,“ připustil Hagrid. „Když moje máma vopustila tátu, tak to dala dohromady s jiným vobrem a pak měli Gropa -“

„Gropa?“ řekl Harry.

„Jo... aspoň tak nějak to zní, když řekne své jméno,“ řekl Hagrid, „neumí moc anglicky... Snažil jsem se ho naučit... Nevypadá to, že by ho měla vo moc radši než mě. Pro vobryně je důležitý mít velký a pořádný děcka a von byl spíš takovej zakrslej - jenom šestnáct stop -“

„No ano, mrňavej!“ řekla Hermiona hystericky sarkastickým hlasem. „Úplně miniaturní!“

„Všichni do něj kopali - nemoh jsem ho tam prostě nechat -“

„A madam Maxime ho taky chtěla vzít s sebou?“ zeptal se Harry.

„No, vona - vona viděla, že je to pro mě důležitý,“ řekl Hagrid a rozpačitě točil rukama. „Ale musím přiznat, že po nějaký době ji přestal bavit... Tak jsme se rozdělili... Slíbila, že to nikomu neřekne...“

„Jak jsi ho sem proboha dostal, aniž by si toho někdo všiml?“ zeptal se Harry.

„No, právě proto mi to trvalo tak dlouho,“ řekl Hagrid. „Mohli jsme jít jen v noci a skrz lesy a tak. Jasně, umí se dobře schovat, když chce, jenže se pořád chtěl vrátit.“

„Ach, *Hagride*, tak proč jsi ho nenechal!“ řekla Hermiona, posadila se na vyvrácený strom a schovala tvář do dlaní. „Co myslíš, že budeš dělat s agresivním obrem, který tu ke všemu ani nechce být!“

„No, tak ‘agresivní’, to je trošku tvrdý,“ řekl Hagrid a pořád si nervózně hrál s rukama. „Přiznávám, že mě párkrát praštil, když měl špatnou náladu, ale lepší se to, fakt se to lepší, uklidňuje se.“

„Tak na co jsou tu ty provazy?“ zeptal se Harry.

Právě si totiž všiml tlustých provazů, vedoucích od do klubíčka stočeného Gropa ke kmenům těch nejtlustších stromů.

„Ty ho musíš přivazovat?“ pípla slabě Hermiona.

„No... Jo...“ řekl nervózně Hagrid. „Helejte - je to jak říkám - jen neumí vodhadnout svoji sílu.“

Teď už Harry chápal, proč se v těchto končinách nevyskytují žádní jiní živí tvorové.

„Co je tedy to, co chceš abychom s Harrym a Ronem udělali?“ zeptala se s obavami Hermiona.

„Abyste se vo něj postarali,“ zachrptěl Hagrid, „až tady nebudu.“

Harry a Hermiona si vyměnili zoufalé pohledy; Harry si uvědomil, že už Hagridovi slíbili udělat cokoli, o co je požádá.

„A co - co přesně to obnáší?“ zeptala se Hermiona.

„Žádný jídlo ani nic takovýho!“ řekl rychle Hagrid. „To si umí vobstarat sám. Ptáky a srnky a tak... To ne, jen potřebuje společnost. Kdybych prostě věděl, že se mu někdo snaží pomoci... Učit ho...“

Harry nic neříkal, ale znovu se podíval na gigantického tvora ležícího před nimi na zemi. Na rozdíl od Hagrida, který byl prostě jako přerostlý člověk, Grop vypadal podivně neforemně. To, co Harry pokládal za velký balvan pokrytý lišejníkem, byla ve skutečnosti Gropova hlava. Její poměr k tělu byl mnohem větší než u člověka, byla téměř dokonale kulatá a pokrytá silným, kudrnatými chlupy v barvě kapradí. Na vršku byl vidět okraj velkého, masitého ucha; celá hlava seděla spíš přímo na ramenou než na krku, který, podobně jako u strýce Vernona, prakticky chyběl. Záda, pokrytá něčím, co vypadalo jako hrubě spíchnutý oděv ze zvířecích kůží, byla velmi široká; a jak Grop oddychoval, švy na oděvu se napínaly. Nohy měl stočené pod tělem. Harry viděl velká, špinavá, bosá chodidla, položená jedno na druhém na zemi.

„Ty chceš, abychom ho učili,“ řekl Harry dutě. Teď už věděl, co znamenalo Firenzeho varování. *Nemá cenu se pokoušet. Měl by toho raději nechat.* Ostatní obyvatelé pralesa museli jistě slyšet Hagridovy neúspěšné pokusy naučit Gropa anglicky.

„Jo - jen kdybyste s ním občas kapku promluvili,“ řekl Hagrid s nadějí v hlase. „Protože si myslím, že když bude umět mluvit s lidma, líp pochopí, že ho máme všichni fakt rádi a chceme, aby zůstal.“

Harry se podíval na Hermionu, která ho pozorovala zpoza roztažených prstů.

„Skoro by si člověk přál, aby tu zas byl Norbert, že?“ řekl Harry a velmi nervózně se zasmál.

„Tak to uděláte?“ zeptal se Hagrid, který Harryho narážku zjevně nepochopil.

„My...“ řekl Harry, protože už se k tomu stejně zavázal, „my se pokusíme, Hagride.“

„Já věděl, že s tebou můžu počítat, Harry,“ řekl Hagrid a jeho usazený obličej, který si opět utíral kapesníkem, zářil. „A nechci, abyste to zas tak přeháněli... Já vim, že máte zkoušky... Jen kdybyste sem mohli skoknout pod neviditelným pláštěm tak jednou za tejdna a kapku s ním pokecat. Tak já ho vzbudím - představím vás -“

„Co- ne!“ vyskočila Hermiona, „Hagride, ne, nebuď ho, opravdu, nepotřebujeme -“

Ale to už Hagrid překročil kmen stromu a mířil ke Gropovi. Když byl asi tak deset stop od něj, zvedl dlouhou zlomenou větev, povzbudivě se usmál přes rameno na Harryho a Hermionu a pak větví vší silou dloubl Gropa do zad.

Obr zařval, až se to rozlehlo po celém pralesi; ptáci, hřadující na stromech nad ním, se s křikem zvedli a odletěli. Obrovský Grop se pomalu začal zvedat ze země, která se zachvěla, když se opřel, aby se nadzvedl na kolena. Otočil hlavu, aby se podíval, co ho vyrušilo.

„Jak se máš, Gropy?“ zeptal se Hagrid co nejveseleji a ustupoval, větev zdviženou, připraven znovu do Gropa rýpnout. „Spals dobře?“

Harry a Hermiona ustoupili tak daleko, jak jen to šlo, aniž by ztratili obra z dohledu. Grop klečel mezi dvěma stromy, které ještě nestačil vyvrátit. Dívali se do jeho děsivě velké tváře, která připomínala velký šedý úplněk, plovoucí v šeru mýtin. Vypadala, jako kdyby někdo vytesal něčí podobu do velkého kamenného balvanu. Zavalitý, beztvářý nos, křivá ústa plná špatně rostlých žlutých zubů velikosti polovičních cihel; oči, na obra malé, měly blátivě hnědo-zelenou barvu a teď byly ještě napůl slepené. Grop si je promnul jako kriketové míčky velkými, špinavými klouby na rukách a pak se náhle s překvapivou rychlostí a mrštností vyhoupl na nohy.

„Panebože!“ vykvikla Hermiona zděšeně.

Stromy, ke kterým byl Grop připoután za zápěstí a kotníky zavržaly. Měřil, jak Hagrid říkal, minimálně šestnáct stop. Grop se rozhlédl zastřeným zrakem, natáhl ruku velikosti plážového slunečníku k vysoké borovici a sundal z její koruny ptačí hnízdo; obrátil ho vzhůru nohama a vztekle zařval, protože tam nebyl žádný pták. Vejce padala dolů jako granáty a Hagrid si před nimi chránil hlavu rukama.

„Hele, Gropy,“ křikl Hagrid a opatrně vzhlížel nahoru, jestli neletí ještě nějaká vejce. „Přived jsem ti nějaký kamarády. Vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že to udělám? Vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že budu muset možná vodejít na takovej malej vejlet a nechám je tady, aby se vo tebe postarali? Vzpomínáš, Gropy?“

Ale Grop jen znovu zařval; nedalo se poznat, jestli Hagrida poslouchá nebo jestli vůbec vnímá zvuky, které Hagrid dělal, jako řeč. Popadl korunu borovice a táhl ji k sobě, evidentně jen pro to potěšení, aby viděl, jak daleko se ohne, když ji pustí.

„Hej, Gropy, to nedělej!“ houkl Hagrid. „Takhles vytáh ty vostatní -“

A opravdu, Harry viděl, jak země kolem kořenů praská.

„Přived jsem ti společnost!“ zavolal Hagrid. „Společnost, koukni! Podívej se dolů, ty přerostlej šašku, přived jsem ti kamarády!“

„Ach, Hagride, ne,“ zasténala Hermiona, ale to už Hagrid zvedl větev a rýpl Gropa do kolena.

Obr pustil strom a podíval se dolů; borovice se zakývala a na Hagrida dopadla sprška jehličí.

„Todle,“ řekl Hagrid a popošel k Harrymu a Hermioně, „todle je Harry, Gropel! Harry Potter! Bude sem za tebou chodit, když budu muset jít pryč, jasný?“

Obr si teprve teď všiml, že tu Harry a Hermiona jsou. S velkým znepokojením sledovali, jak se balvanovitá hlava sklonila a pomalu si je prohlížela.

„A todle je Hermiona, vidíš? Her-“ Hagrid zaváhal. Otočil se na Hermionu a zeptal se: „Nebude ti vadit, když ti budu říkat Hermy, Hermiono? Je to pro něj dost těžký jméno na zapamatování.“

„Vůbec ne,“ kvikla Hermiona.

„Todle je Hermy, Grope! Taky sem za tebou přijde! Není to skvělý? Ech? Dva noví kamarádi pro - GROPY, NE!“

Gropova ruka náhle vyrazila proti Hermioně; Harry ji popadl a zatáhl za strom, takže Gropova ruka škrábla kmen a sevřela se naprázdno.

„ZLEJ KLUK, GROPY!“ křičel Hagrid, zatímco Hermiona se trásla a tiskla se k Harrymu. „MOC ZLEJ KLUK! NESMÍŠ CHYTAT - AU!“

Harry vystrčil hlavu zpoza stromu a spatřil Hagrida, jak leží na zádech a drží se za nos. Grop zjevně ztratil zájem a už se zase věnoval tahání za borovici.

„Tak jo,“ zahuhňal Hagrid a vstal, jednu ruku na krvácejícím nose a v druhé kuši. „Fajn... Tak je to... Seznámili jste se a - a teď už vás pozná, až sem zas přijdete. Jo... Takže...“

Podíval se na Gropa, který rval za borovici a v balvanovité tváři se mu zračilo potěšení; kořeny vrzaly a pomalu, ale jistě vylézaly ze země.

„No, myslím, že pro tentokrát to stačí,“ řekl Hagrid. „Takže asi - asi půjdem zpátky, ne?“

Harry a Hermiona přikývli. Hagrid si hodil kuši na rameno a, s rukou stále na nose, vyrazil zpět mezi stromy.

Nikdo drahnou dobu nepromluvil, ani když zaslechli vzdálené zaprašnění prozrazující, že Gropovi se nakonec podařilo strom vytáhnout. Hermiona byla bledá a měla trochu ztuhlý výraz. Harryho nenapadlo nic, co by mohl říci. Co by se proboha stalo, kdyby někdo zjistil, že Hagrid schoval Gropa v Zapovězeném lese? A to mu slíbil, že s Ronem a Hermionou budou pokračovat v Hagridových nesmyslných pokusech obra zcivilizovat. Jak si mohl Hagrid, i se svou neomezenou schopností namlouvat si, že zubaté příšery jsou jen roztomile neškodné, namlouvat, že Grop bude moci někdy existovat mezi lidmi?

„Stůjte,“ řekl najednou Hagrid, zrovna když se Harry a Hermiona pokoušeli vymotat z husté trávy. Vytáhl z toulce šipku a nasadil ji do kuše. Harry a Hermiona zvedli hůlky; teď, když zastavili, také zaslechli poblíž pohyb.

„Ach, safra,“ řekl tiše Hagrid.

„Myslel jsem, že jsme ti řekli, Hagrid,“ ozval se hluboký mužský hlas, „že tu už nejsi vítán?“

Ze zeleně se vynořilo něco, co vypadalo jako poletující nahý mužský trup; pak spatřili, že je v pase spojeno s kaštanově hnědým koňským tělem. Kentaur měl pyšnou tvář s výraznými lícními kostmi a dlouhé černé vlasy. Stejně jako Hagrid byl i on ozbrojen; na ramenou měl toulec plný šípů a dlouhý luk.

„Jak se vede, Magoriane?“ zeptal se Hagrid ostražitě.

Stromy za kentaurem se rozhrnuly a objevili se další čtyři nebo pět kentaurů. Harry poznal černého vousatého Banea, kterého potkal před čtyřmi roky tu noc, kdy potkal také Firenzeho. Bane nedal najevo, že by kdy Hagrida viděl.

„Takže,“ řekl protivným hlasem a otočil se na Magoriana. „Myslím, že jsme se shodli, co uděláme, když se tenhle člověk ještě jednou objeví v lese?“

„Tendle člověk, jo?“ ozval se Hagrid. „Jen proto, že jsem vás nenechal spáchat vraždu?“

„Neměl ses do toho zaplést, Hagrid,“ řekl Magorian. „Naše cesty nejsou stejné, ani naše zákony. Firenze nás zradil a zostudil.“

„Nevím, jak jste na to přišli,“ řekl netrpělivě Hagrid, „neproved nic kromě toho, že pomoh Albusovi Brumbálovi -“

„Firenze vstoupil do otroctví,“ řekl šedý kentaur s tvrdou tváří.

„Otroctví!“ řekl kousavě Hagrid. „Dělá Brumbálovi laskavost, to je všechno -“

„Rozdává naše vědomosti a tajemství lidem,“ řekl tiše Magorian. „Z takové hanby není návratu.“

„Když myslíte,“ pokrčil Hagrid rameny. „Ale já vosobně si myslím, že děláte velkou chybu -“

„Jako ty, človče,“ řekl Bane, „když se vracíš do lesa poté, co jsme tě varovali -“

„A teď mě poslouchej,“ dohřál se Hagrid. „Brzděte s tím ‘náš les’, jo? To není na vás, kdo sem může nebo nemůže chodit -“

„A ani na tobě, Hagrid,“ doplnil hladce Magorian. „Dnes tě nechám projít, protože s sebou máš svoje mláďata -“

„Ti nejsou jeho!“ přerušil ho Bane. „To jsou studenti, Magoriane, ze školy! Nejspíš už se přiživili na učení zrádce Firenzeho.“

„Přesto,“ řekl Magorian klidně, „vražda hříbat je ošklivý zločin - nezabíjíme nevinné. Dnes, Hagrid, projdeš. Ale drž se dál od tohoto místa. Zradil jsi přátelství kentaurů, když jsi pomohl zrádci Firenzemu uprchnout.“

„Žádná banda starejch mul mě nebude vyhánět z lesa!“ řekl hlasitě Hagrid.

„Hagrid,“ zapípala Hermiona vyděšeně, když Bane a šedý kentaur zadupali, „pojď, prosím tě pojď!“

Hagrid se pohnul, ale kuši pořád držel připravenou a probodával Magoriana výhrůžným pohledem.

„Víme, co schováváš v lese, Hagrid,“ zavolal za ním Magorian, když se kentauri ztratili z dohledu. „A naše shovívavost není nekonečná!“

Hagrid se otočil a vypadalo to, že je rozhodnut vrátit se přímo za Magorianem.

„Budete ho tolerovat tak dlouho, jak tu bude, je to stejně tak jeho les jako váš!“ křikl, zatímco Harry s Hermionou se ho vši silou snažili udržet na místě. Pořád ještě se mračil, když se na ně podíval; jeho výraz se změnil v lehce překvapený, protože si podle všeho vůbec nevšiml, že ho někdo drží.

„Uklidněte se, vy dva,“ řekl a vyrazil kupředu, zatímco oni klusali za ním. „Zatracený starý muly.“

„Hagrid,“ funěla Hermiona a prodírala se kopřivami, „jestliže kentauri nechtějí v lese lidi, nevypadá to, že bychom s Harrym mohli -“

„Ále, slyšeli jste, co řekli,“ odmávl to Hagrid, „neubližujou hříbatům - to jako děckám. A nemůžeme se nechat tou bandou otravovat.“

„Dobrej pokus,“ zamumlal Harry k Hermioně, která vypadala zoufale.

Nakonec se dostali zpět na cestu a po nějakých deseti minutách les prořídil; opět spatřili modré nebe a v dálce slyšeli zpívání a řev.

„Že by další gól?“ zeptal se Hagrid, když spatřil famfrpálové hřiště a zastavil se mezi stromy. „Nebo myslíte, že je po zápase?“

„Já nevím,“ řekla Hermiona zoufale. Harry viděl, že vypadá opravdu hrozně - ve vlasech měla větvičky a listy, hábit měla na několika místech roztržený a na tváři a rukách se jí skvěly škrábance. Věděl, že sám nevypadá o nic lépe.

„Řek bych, že už je asi po!“ řekl Hagrid a natahoval krk ke stadiónu. „Koukněte - už tam jsou lidi - když sebou hodíte, budete se moct ztratit v davu a nikoho nenapadne, že jste tam nebyli!“

„Dobrý nápad,“ řekl Harry. „Tak... Tak zatím, Hagride.“

„Já tomu nevěřím,“ řekla Hermiona lehce hysterickým hlasem, sotva byli dostatečně daleko. „Já tomu nevěřím. Já tomu *opravdu* nevěřím.“

„Uklidni se,“ řekl Harry.

„Uklidni se!“ rozčílila se. „Obr! Obr v lese! A my mu máme dávat hodiny angličtiny! Pokud se, pochopitelně, dostaneme přes hordu vražedných kentaurů! Já - tomu - *nevěřím!*“

„Ještě jsme nemuseli udělat vůbec nic!“ pokusil se ji Harry povzbudit, když se přidali k zástupu hlučících mrzimorských, mířících k hradu. „Nechce po nás nic, dokud ho nevyhodí a to se taky vůbec nemusí stát.“

„Ale proboha, Harry!“ řekla Hermiona rozzlobeně a zastavila se, takže ji lidé jdoucí za ní museli obejít. „Jistěže ho vyhodí a, abych byla upřímná, po tom, co jsme právě viděli, kdo by se Umbridgové divil?“

Chvilí bylo ticho. Harry se na ni díval a její oči se pomalu zalily slzami.

„To jsi nemyslela vážně,“ řekl Harry tiše.

„Ne... vlastně... nemyslela,“ řekla a rozzlobeně si utírala oči. „Ale proč si pořád tak komplikuje život - a nám?“

„Já nevím -“

„*Weasley je náš král, Weasley je náš král, nechá camrál letět dál, Weasley je náš král...*“

„Kdyby už s tou pitomou písničkou přestali,“ vztekala se Hermiona, „to se ještě nenabažili?“

Z hřiště se k nim blížil proud studentů.

„Pojďme, než sem dojdou zmijozelští,“ řekla Hermiona.

„*Weasley všechno chytí, neopustí ani jednu bránu, proto nebelvírští zpívají: Weasley je náš král.*“

„Hermiono,“ řekl Harry pomalu.

Písnička byla stále hlasitější, ale nevznášela se nad zástupem zeleno-stříbrných zmijozelských, nýbrž nad červeno-zlatou masou, na jejíchž ramenou se natřásala osamělá postava.

„*Weasley je náš král, všechny rány vychytal, Weasley je náš král...*“

„Ne?“ řekla Hermiona nevěřičně.

„ANO!“ zařval Harry.

„HARRY! HERMIONO!“ ječel Ron, mával stříbrným famfrpálovým pohárem a byl úplně bez sebe. „DOKÁZALI JSME TO! VYHRÁLI JSME!“

Když je míjel, šťastně se na něj usmívali. U dveří do hradu byla trochu skrumáž a Ronova hlava získala pár boulí od futer, ale nikdo ho zjevně nechtěl pustit dolů. Všichni, stále zpívající, se nacpali do vstupní síně. Harry a Hermiona je sledovali, dokud se poslední tóny „Weasleyho, našeho krále“ neztratily v dálce. Pak se na sebe podívali a úsměvy jim pomalu zmizely z tváří.

„Necháme si tu novinku na zítra, ano?“ řekl Harry.

„Dobře,“ souhlasila Hermiona, „já nespěchám.“

Společně vyšli po schodech. U vstupních dveří se instinktivně otočili k Zapovězenému lesu. Harry si nebyl jist, jestli to není jen jeho fantazie, ale zdálo se mu, že nad špičkami stromů v dálce vidí poletovat ptáky, jako kdyby strom, na kterém seděli, byl právě vytažen ze země i s kořeny.

— KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ —

Ronova euforie z vyhraného zápasu byla tak velká, že nebyl druhý den schopen se na nic soustředit. Nechtěl mluvit o ničem jiném a tak Harry s Hermionou nemohli najít chvíli, ve které by bylo možné zmínit se o Gropovi. Ne, že by se o to nějak zvlášť snažili; ani jeden z nich nechtěl být tím, kdo stáhne Rona zpátky do reality tak brutálním způsobem. Když přišel další pěkný teplý den, přemluvili ho, aby si s nimi šel opakovat k buku u jezera, kde byla menší pravděpodobnost, že je někdo uslyší. Ronovi se to nejdřív moc nezamlouvalo - líbilo se mu, jak ho každý nebelvírský student, který kolem něj projde, poplacává po zádech, o občasných záchvatech „Weasley je náš král“ nemluvě - ale po chvíli souhlasil, že trochu čerstvého by mu mohlo prospět.

Rozložili si knihy ve stínu mohutného buku a posadili se, zatímco Ron jim asi podvanácté vyprávěl, jak chytil camrál.

„Už jsem nechal proletět ten od Daviese, takže jsem si moc nevěřil, ale pak, když proti mě zničehonic vyrazil Bradley, řek jsem si - *ty to dokážeš!* A měl jsem asi sekundu na to, abych se rozhodnul, kam poletím, protože to vypadalo, jako že míří na pravou bránu - moji pravou, takže jeho levou - ale měl jsem takovej pocit, že blufuje a tak jsem to risknul a letěl doleva - tedy pro něj doprava - a - no - viděli jste, co se dělo potom,“ uzavřel skromně a prohrábl si vlasy, aby vypadaly zajímavě jako rozčepýřené větrem a rozhlédl se, jestli ho nejbližší skupinka - několik mrzimorských třetáků - slyšela. „A pak, když po mně asi pět minut nato vyrazil Chambers - co?“ zarazil se uprostřed věty, když spatřil Harryho výraz. „Čemu se zubíš?“

„Ničemu,“ řekl Harry rychle a zadíval se do poznámek z proměňování, snaže se získat zpět neutrální výraz. Pravda byla, že Ron mu silně připomínal jiného nebelvírského hráče famfrpálu, který také sedával pod tímto stromem a prohrabával si vlasy. „Jsem jen rád, že jsme vyhráli, to je všechno.“

„Jo,“ řekl Ron pomalu a vychutnával si slovo „*vyhráli*“. „Viděl jsi Changovou, když jí Ginny vyfoukla zlatonku přímo pod nosem?“

„Přepokládám, že brečela?“ řekl Harry kysele.

„No, bylo to trošku horší,“ zamračil se Ron. „Ale viděl jsi snad, jak praštila koštětem, když přistála na zemi?“

„Eh -“ začal Harry.

„Víš, ve skutečnosti... ne, Rone,“ povzdechla si Hermiona, odložila knížku a omluvně se na něj podívala. „Ve skutečnosti jsme viděli jen tu část zápasu, než ti Davies dal první gól.“

Ronovy pečlivě rozčuchané vlasy téměř viditelně zvadly rozčarováním. „Vy jste se nedívali?“ nechápal a oba si je prohlížel. „Vy jste mě neviděli chytit ani jeden camrál?“

„No - ne,“ řekla Hermiona a natáhla ruku, jako by ho chtěla uklidnit, „ale nechtěli jsme odejít - museli jsme!“

„Ano?“ řekl Ron a pomalu, ale jistě rudnul. „Jakpak to?“

„Kvůli Hagridovi,“ řekl Harry. „Rozhodl se nám říct, kde se pořád berou ta jeho zranění. Chtěl, abychom s ním šli do lesa, neměli jsme na výběr, znáš ho, jaký je. Každopádně...“

Během pěti minut mu to celé vyklopili a dotčený výraz na Ronově tváři vystřídal krajně nevěřící pohled.

„*On jednoho přivedl s sebou a schoval ho v pralese?*“

„Jo,“ řekl Harry temně.

„Ne,“ pravil Ron pevně, jako by prostě „ne“ mohlo celou tu záležitost zrušit. „Ne, to nemohl.“

„No, ale udělal to,“ řekla Hermiona. „Grop má kolem šestnácti stop, baví ho vytrhávat ze země dvacet stop vysoké borovice a zná mě,“ odfrkla si, „jako Hermy.“

Ron se nervózně zasmál.

„A Hagrid chce, abychom...“

„...ho naučili anglicky, přesně tak,“ dopověděl za něj Harry.

„Přišel o rozum,“ zhodnotil to Ron.

„Ano,“ souhlasila Hermiona, otočila stránku v *Proměňování pro pokročilé* a zadívala se na sérii obrázků ukazujících sovu měnící se v divadelní kukátko. „Také si to začínám myslet. Ale, bohužel, museli jsme mu to s Harrym slíbit.“

„No, tak prostě budete muset ten slib porušit, to je všechno,“ řekl Ron odhodlaně. „Chci říct... Máme před sebou zkoušky a jsme takhle daleko“ - zvedl ruku s téměř se dotýkajícím palcem a ukazováčkem - „od vyhození. A navíc... Vzpomínáte na Norberta? Vzpomínáte na Aragoga? Dopadlo to kdy dobře, když jsme si začali něco s Hagridovými monstrózními mazlíčky?“

„Já vím, ale - slíbili jsme mu to,“ pípla Hermiona.

Ron si uhladil vlasy a zatvářil se zaměstnaně.

„Dobrá,“ vzdychl, „zatím ještě Hagrida nevyhodili, ne? Vydržel doteď, tak možná vydrží až do konce školního roku a nebudeme se nakonec muset ke Gropovi ani přiblížit.“

★

Pozemky kolem hradu svítily na slunci, jako by je čerstvě natřel; čistounká obloha se na sebe usmívala ve třpytící se hladině jezera; saténově zelený trávník se vlnil v lehkém vánku. Nadešel červen, ale to pro páťáky znamenalo jen jedno: zkoušky NKÚ je konečně doháněly.

Učitelé už jim nedávali domácí úkoly; o hodinách se opakovaly věci, o kterých se učitelé domnívali, že se nejspíš objeví u zkoušek. Cílevědomá, až hořečná atmosféra vytlačila z Harryho hlavy všechno, co nesouviselo s NKÚ, i když ho občas na hodině lektvarů napadlo, jestli už Lupin řekl Snapeovi, aby pokračoval v hodinách uzavírání. Pakliže ano, ignoroval ho Snape stejně jako teď ignoroval Harryho. To ovšem Harrymu vůbec nevadilo; byl dost zaměstnaný a nervózní i bez extra hodin u Snapea a k jeho nemalé úlevě i Hermiona byla zabráná do učení a neměla čas do něj rýpat - většinu času si něco mumlala pro sebe a už dlouho neupletla žádný skřítkův obleček.

Nebyla jediná, kdo se kvůli nadcházejícím NKÚ choval divně. Ernie Macmillan si osvojil na nervy jdoucí zvyk vyptávat se ostatních na jejich opakovací praktiky.

„Kolik hodin asi tak tomu denně věnuješ?“ ptal se Harryho a Rona, když čekali na hodinu bylinkářství, v očích manický svit.

„Já nevím,“ řekl Ron, „pár.“

„Víc nebo méně než osm?“

„Myslím, že míň,“ řekl Ron a vypadal trochu polekaně.

„Já osm,“ řekl Ernie a vydechl. „Osm nebo devět. Dávám si hodinu už před snídaní. Osm je průměr. O víkendu bych mohl udělat deset. V pondělí to bylo devět a půl. V úterý to tak dobré nebylo - jen sedm a čtvrt. A ve středu -“

Harry byl velmi rád, když je profesorka Prýtová popohnala do skleníku číslo tři a Ernie musel ztichnout.

Draco Malfoy si vynalezl jinou cestu, jak způsobit paniku.

„Samozřejmě to není o tom, co víte,“ vykládal hlasitě několik dní před zkouškami Crabbemu a Goylovi, když čekali na hodinu lektvarů, „ale o tom, koho znáte. Otec se už několik let dobře zná s předsedou Správy kouzelnických zkoušek - starou Griseldou Marchbanksovou - byla u nás na večeri a tak...“

„Myslíte, že je to pravda?“ šeptala zděšeně Hermiona Harrymu a Ronovi.

„I kdyby byla, co s tím naděláme,“ řekl Ron chmurně.

„Já nemyslím, že je to pravda,“ pošeptal jim Neville. „Protože Griselda Marchbanksová je přítelkyně mojí babičky a o Malfoyových nikdy nemluvila.“

„Jaká je, Neville?“ zeptala se okamžitě Hermiona. „Je přísná?“

„Trochu podobná babičce,“ odpověděl Neville slabým hlasem.

„To, že ji znáš, ti nijak neuškodí, ne?“ pokusil se ho povzbudit Ron.

„Nemyslím, že v tom bude rozdíl,“ řekl ještě o něco zoufaleji Neville. „Babička jí pořád vykládá, že nejsem tak dobrý jako táta... No... Však jste ji viděli u svatého Munga...“

Neville zíral na podlahu. Harry, Ron a Hermiona se po sobě podívali, ale nevěděli, co říci. To bylo poprvé, co se Neville o jejich setkání v nemocnici zmínil.

Krom toho se také mezi páťáky a sedmáky rozběhl čilý černý trh s pomůckami pro lepší koncentraci, svižnější myšlení a bdělost. Harryho a Rona ze všeho nejvíc sváděl Baruffiův mozkový elixír, nabídnutý jim havraspárským šestákem Eddiem Carmichaelem, který odpřisáhl, že lektvar je zodpovědný za devět výborných, jež minulé léto dostal a nabídl jim celou pintu za pouhých dvanáct galeonů. Ron Harryho ujistil, že mu splatí svou polovinu hned, jak vypadne z Bradavic a najde si práci, ale než mohli obchod uzavřít, Hermiona Carmichaelovu láhev zkonfiskovala a vylila její obsah do záchodu.

„Hermiono, právě jsme to chtěli koupit!“ zařval Ron.

„Nebud'te hloupí,“ zavrčela, „to si můžete stejně dobře vzít mletý dračí dráp od Harolda Dingla.“

„Dingle má mleté dračí drápy?“ zeptal se okamžitě Ron.

„Už ne,“ odpověděla Hermiona. „Taky jsem mu to zkonfiskovala. Ani jedna z těch věcí stejně nefunguje.“

„Dračí drápy ano!“ řekl Ron. „Prý jsou přímo neuvěřitelné, úplně ti nastartují mozek, několik hodin jsi úplná hvězda - Hermiono, no tak, aspoň špetku, to nikomu nic neudělá -“

„Právě, že by mohlo,“ děla Hermiona temně, „podívala jsem se na to a ve skutečnosti to byly dorotí bobky.“

Ta informace Harryho a Ronovu touhu po mozkových stimulantech zchladila.

Během příští hodiny proměňování obdrželi rozvrhy a další pokyny ke zkouškám.

„Jak vidíte,“ řekla jim profesorka McGonagallová, když si z tabule opsali data a časy, „zkoušky NKÚ trvají dva týdny. Dopoledne se budou psát testy z teorie a odpoledne budou praktické zkoušky. Praktická zkouška z astronomie bude pochopitelně probíhat v noci.“

„A teď vás ještě musím varovat, že na papíry na písemky byla použita nej přísnější kouzla proti podvodům. Samoodpovídací brky jsou samozřejmě zakázány, stejně jako pamatováčky, odnímatelné podváděcí manžety a samoopravovací inkoust. Každý rok se bohužel najde minimálně jeden student, který si myslí, že dokáže obelstít pravidla Správy kouzelnických zkoušek. Doufám, že nikdo z Nebelvíru mezi nimi nebude. Naše nová - ředitelka -“ profesorka McGonagallová při vyslovení toho slova nasadila stejný výraz, jako teta Petunie, když bojovala s opravdu odolnou špínou - požádala ředitele kolejí, aby varovali studenty, že podvádění bude co nejpřísněji trestáno - protože výsledky zkoušek budou pochopitelně vypovídat o novém režimu ve škole -“

Profesorka McGonagallová si lehce povzddechla; Harry viděl, jak se jí zachvěly nozdry.

„- to ovšem není důvod, abyste se nesnažili podat co nejlepší výkon. V sázce je vaše vlastní budoucnost.“

„Prosím, paní profesorko,“ zvedla Hermiona ruku, „kdy budou známé výsledky?“

„V červenci vám bude poslána sova,“ řekla profesorka McGonagallová.

„Výborně,“ zašeptal Dean Thomas hlasitě, „takže se o to až do prázdnin nemusíme starat.“

Harry si představil, jak bude za šest týdnů sedět v Zobí ulici a čekat na výsledky NKÚ. No, pomyslel si chmurně, alespoň si bude jist, že dostane nějakou poštu.

První zkouška - z teorie formulí - měla být v pondělí. Harry souhlasil, že Hermionu v neděli odpoledne vyzkouší, ale hned toho litoval; byla velmi rozrušená a neustále mu brala z rukou knihu a kontrolovala, jestli její odpověď byla zcela zprávná, až ho nakonec tvrdě zasáhla do nosu ostrým okrajem *Cílů zaříkávání*.

„Tak proč si to prostě neuděláš sama?“ rozzlobil se Harry, knihu jí podal a oči mu slzely.

Ron si mezitím četl v poznámkách z dvou let formulí a bezhlasně pohyboval rty; Seamus Finnigan ležel na zádech na podlaze a recitoval definici Bytostného zaklínadla a Dean ho kontroloval v *Základní knize kouzel, stupeň 5*; a Parvati s Levandulí si procvičovaly základní pohybová zaklínadla a posílaly si přes stůl na střídačku penál.

Večere proběhla v neobvyklém klidu. Harry a Ron moc nemluvili, zato se s gustem krmili, protože se celý den tvrdě učili. Hermiona naopak neustále odkládala nůž a vidličku a mizela pod stolem, kde si vždycky vytáhla z tašky knížku a podívala se na nějaký údaj či obrázek. Ron jí právě říkal, že by raději měla něco sníst, aby se v noci vyspala, když jí vidlička vyklouzla z ochrnutých prstů a s cinknutím přistála na talíři.

„Ach můj bože,“ kvikla slabě, zírající do vstupní síně. „To jsou oni? Zkoušející?“

Harry a Ron se otočili. Dveřmi z velké síně viděli Umbridgovou ve společnosti skupinky velmi starých čarodějů a čarodějek. Umbridgová vypadala poněkud nervózně, což Harryho potěšilo.

„Neměli bychom se jít podívat zblízka?“ navrhl Ron.

Harry a Hermiona přikývli a spěchali ke dveřím, kde zpomalili a klidně přešli kolem zkoušejících. Harry se domníval, že malinká sehnutá čarodějka s tvářičkou tak vrásčitou, že vypadala jako zabalená do pavučin, musí být profesorka Marchbanksová; Umbridgová s ní mluvila s úctou. Profesorka Marchbanksová se zdála být trochu nahluclá; odpovídala profesorce Umbridgové poměrně hlasitě na to, že od sebe stály jen jednu stopu.

„Cesta byla skvělá, cesta byla skvělá, už jsme ji absolvovali mockrát!“ říkala netrpělivě. „Ale už jsem dlouho neslyšela o Brumbálovi!“ dodala a rozhlížela

se po síni, jako by se snad mohl co chvíli vynořit z kumbálu na košťata. „Nevíte náhodou, kde je?“

„Nemám tušení,“ řekla Umbridgová a hodila po Harrym, Ronovi a Hermioně, kteří se poflakovali kolem schodiště (Ron předstíral, že si zavazuje tkaničky) nenávisným pohledem. „Ale jsem si jistá, že ministerstvo kouzel ho brzy vypátrá.“

„To pochybuju,“ zakřičela malá profesorka Marchbanksová, „to by Brumbál musel chtít! Mohla jsem to vědět... Osobně jsem ho zkoušela z formulí a proměňování, když dělal OVCE... Uměl s hůlkou věci, které jsem v životě neviděla.“

„Ano... Dobře...“ řekla profesorka Umbridgová, zatímco Ron, Harry a Hermiona se courali po schodech vzhůru tak pomalu, jak jen si troufli. „Dovoďte, abych vám ukázala sborovnu. Předpokládám, že byste si po cestě dali trochu čaje.“

Večer byl takový nepříjemný. Všichni se snažili na poslední chvíli dohnat co nejvíc, ale nikomu se to moc nedařilo. Harry šel brzo spát, ale pak ležel, aniž by zamhouřil oka tak dlouho, že to vypadalo jako několik hodin. Vzpomněl si na konzultaci ohledně budoucího povolání a na profesorku McGonagallovou, jak zuřivě prohlašuje, že mu pomůže stát se bystrozorem, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělá. Přál si, aby byl býval projevil trochu větší ambice, teď, když byly zkoušky za dveřmi. Věděl, že není jediný, kdo nespí, ale nikdo v pokoji nepromluvil a postupně jeden za druhým usnuli.

U snídaně nikdo z páťáků moc nemluvil; Parvati si potichu opakovala zaklínadla, zatímco slánka na stole před ní poskakovala; Hermiona si četla v *Cílích zaklínadel* tak rychle, že místo očí měla jen míhající se šmouhy; a Nevillovi pořád padala z ruky vidlička a nůž a každou chvíli převrhl marmeládu.

Když bylo po snídani, motali se páťáci a sedmáci po vstupní síni, zatímco ostatní odešli na vyučování; a pak, o půl desáté, byli postupně po třídách voláni do velké síně, která byla předělána tak, jak to Harry viděl v Myslánce, když zkoušky NKÚ dělali jeho otec, Sirius a Snape; čtyři velké stoly byly nahrazeny spoustou malých stolků, obrácených čelem k profesorskému stolu, kde už na ně čekala profesorka McGonagallová. Když se všichni usadili a ztichli, řekla: „Můžete začít“ a převrátila obrovské přesýpací hodiny, stojící na stole za ní, kde také čekaly náhradní brky, kalamáře a role pergamenu.

Harry otočil svůj papír a srdce mu prudce bilo - o tři řady vpravo od něj a čtyři stoly dopředu seděla Hermiona a už psala. Podíval se na první otázku: a) napište zaklínadlo a b) popište pohyb hůlky potřebné k tomu, aby předměty létaly.

Harry si mlhavě vzpomněl na kyj, letící vysoko ve vzduchu a přistávající na tvrdé trollí lebce... Pousmál se, sklonil se nad papírem a začal psát.

★

„Tak co, nebylo to tak zlé, že ne?“ ptala se o dvě hodiny později ve vstupní síni Hermiona, papír s otázkami stále v ruce. „Nevím, jak jsem zvládla obve-

selovací zaklínadla, neměla jsem už čas. Máš to protizaklínadlo na škytavku? Nevěděla jsem, jestli mám, zdálo se mi to už trochu moc - a otázka dvacetitřetí -“

„Hermiono,“ řekl Ron přísně, „už jsme tím prošli... Nebudeme si každou zkoušku ještě opakovat, dost na tom, že je děláme jednou.“

Páláci se naobědvali se zbytkem školy (čtyři velké stoly se v poledne opět objevily) a pak se vydali do malé místnůstky vedle velké síně, kde čekali, až budou zavoláni na praktickou zkoušku. Zatímco studenti ve skupinkách podle abecedy odcházeli, ostatní si ještě rychle opakovali zaklínadla a mávali hůlkami a sem tam někoho nechtěně píchli do zad nebo do oka.

Bylo vyvoláno Hermionino jméno. Lehce roztřesená opustila místnost spolu s Anthonym Goldsteinem, Gregorym Goylem a Daphne Greengrassovou. Studenti, kteří už to měli za sebou se sem nevraceli, takže Ron s Harrym neměli potuchy, jak si Hermiona vedla.

„Bude v pořádku, vzpomeň si, jak jednou dostala z testu z formulí 120%,“ řekl Ron.

O deset minut později zavolal profesor Kratiknot: „Parkinsonová, Pansy - Patilová, Padma - Patilová, Parvati - Potter, Harry.“

„Hodně štěstí,“ popřál mu tiše Ron. Harry vkročil do velké síně a držel hůlku tak pevně, že se mu třásla ruka.

„Profesor Tofty je volný, Harry,“ zapištěl profesor Kratiknot, který stál přímo ve dveřích. Ukázal Harrymu na toho nejstaršího a nejplešatějšího zkoušejícího, který seděl za malým stolkem ve vzdáleném rohu, kousek vedle profesorky Marchbankové, která právě zkoušela Draca Malfoye.

„Tak vy jste Potter?“ zeptal se Tofty, podíval se do poznámek a pak si Harryho změřil přes skřípec, který měl na nose. „Ten slavný Potter?“

Koutkem oka Harry zahlédl, jak po něm Malfoy hodil šízravý pohled; sklenice vína, kterou právě levitoval, spadla na zem a rozbila se. Harry nemohl potlačit úšklebek; profesor Tofty se na něj povzbudivě usmál.

„To je ono,“ řekl třáslavým hlasem starce, „nemusíte být nervózní. Teď bych vás požádal, jestli byste nevzal tenhle kalíšek na vejce a nenechal ho udělat pár kotrmelců.“

Celkově to šlo, dle Harryho názoru, dobře. Jeho levitační zaklínadlo bylo rozhodně lepší než Malfoyovo, i když by si býval přál, aby si nepopletl růstové a barvu měnící kouzlo, takže potkan, kterého měl obarvit na oranžovo, stačil narůst do velikosti jezevce, než Harry chybu napravil. Byl rád, že Hermiona ve velké síni není a sám se jí raději nechlubil. Ronovi to říci mohl; Ron totiž udělal z talíře velkou houbu a vůbec netušil, jak se mu to podařilo.

Ale v noci nebyl čas na odpočinek; odešli rovnou do společenské místnosti a ponořili se do opakování z proměňování; Harry šel spát a v hlavě mu bzučely komplikované modely kouzel a teorie.

Při písemce si nemohl vzpomenout na Přepínací kouzlo, ale praktická zkouška mohla dopadnout mnohem hůř. Rozhodně se mu podařilo nechat zmizet celého leguána, zatímco chudák Hannah Abbottová u vedlejšího stolu úplně ztratila hlavu a proměnila fretku v hejtno plameňáků, kvůli kterým musela být zkouška na deset minut pozastavena, než budou ptáci pochytáni a vyneseni ven.

Ve středu měli zkoušku z bylinkářství (nepočítáme-li to malé kousnutí od zubatého gerania, si vedl Harry celkem dobře); a nakonec, ve čtvrtek, přišla na řadu obrana proti černé magii. Tady si byl Harry poprvé jist, že prošel. Neměl problém se žádnou z teoretických otázek a praktická zkouška mu byla přímo potěšením, protože bezchybně provedl všechna protizaklínadla a obranná kouzla přímo před Umbridgovou, která ho upjatě sledovala ode dveří do velké síně.

„Ó, bravo!“ vykřikl profesor Tofty, který ho opět zkoušel, když mu Harry předvedl perfektní kouzlo na zahánění bubáků. „To bylo velmi dobré! Myslím, že to bude všechno, Pottere... Ledaže by...“

Naklonil se dopředu.

„Od svého drahého přítele Tiberiuse Ogdena jsem se doslechl, že umíte vykouzlit Patrona? Jako bonusová otázka...“

Harry napřáhl hůlku, podíval se přímo na Umbridgovou a představil si, jak letí na dlažbu.

„*Expecto patronum!*“

Z konce hůlky vyletěl jeho stříbrný jelen a přecválal velkou síň. Všichni zkoušející se po něm celou dobu dívali a když se rozplynul ve stříbrnou mlhu, profesor Tofty nadšeně zatleskal uzlovitými, žilnatými rukama.

„Výtečně!“ řekl. „Dobře, Pottere, můžete jít!“

Když Harry míjel Umbridgovou, jejich pohledy se setkaly. Na její široké tlamě se usadil odporný úsměv, ale nestaral se o to. Pokud se opravdu šeredně nepslehl (a hodlal si to raději nechat pro sebe, pro případ, že by ano), obdržel právě „výbornou“.

V pátek měli Harry s Ronem volno, zatímco Hermiona dělala zkoušku z prastarých run a protože před sebou měli celý víkend, dovolili si na dnešek odpočinek. Protahovali se a zívali pod otevřeným oknem, kterým dovnitř proudil teplý letní vzduch a hráli kouzelné šachy. V dále spatřil Harry Hagrida, jak učí na kraji Zapovězeného lesa. Snažil se uhodnout, jaké potvory jsou dnes na programu - podle všeho jednorožci, protože chlapci stáli trochu bokem - když tu se obrazové dveře otevřely a dovnitř vlezla opravdu rozladěná Hermiona.

„Jak dopadly runy?“ zeptal se Ron, natáhl se a zívnu.

„Špatně jsem přeložila *ehwaz*,“ soptila Hermiona. „Znamená to *partnerství*, ne *obrana*; popletla jsem to s *eihwaz*.“

„Ale jdi,“ řekl Ron líně, „to je jen jedna chyba, i tak máš -“

„Sklapni!“ vztekala se Hermiona. „Jedna jediná chyba může být hranicí mezi projitím a propadem. A co víc, někdo dal do kabinetu Umbridgové dalšího hrabáka. Nechápu, jak ho dostali přes ty zamčené dveře, ale šla jsem okolo a Umbridgová ječí, jako by ji na nože brali - podle zvuku jí to chtělo ukousnout kus nohy -“

„Skvělý,“ řekli Ron a Harry zároveň.

„To *není* skvělý!“ čílila se Hermiona. „Myslí si přece, že to dělá Hagrid, ne? A my *nechceme*, aby Hagrida vyhodila!“

„Teď zrovna učí; nemůže ho z toho vinit,“ namítl Harry, ukazuje z okna.

„Ach, Harry, ty jsi někdy tak *naivní*. Ty si opravdu myslíš, že Umbridgová bude čekat na důkaz?“ řekla Hermiona, která byla očividně rozhodnutá nepřestat se vztekat a odpochoďovala k dívčím pokojům a práskla za sebou dveřmi.

„Taková něžná, milá dívka,“ poznamenal Ron a posunul svou královnu a vyhodil jednoho z Harryho jezdců.

Hermionina špatná nálada vydržela většinu víkendu, ale Harry s Ronem zjistili, že to půjde snadno ignorovat, neboť sobotu a neděli strávili opakováním lektvarů na pondělí - na tu zkoušku se Harry těšil ze všeho nejméně a byl si jist, že mu jeho ambice stát se bystrozorem zkazí. A také že písemka byla hodně těžká, i když si myslel, že za odpověď na otázku ohledně mnoholicného lektvaru by mohl dostat plný počet bodů, neboť jeho účinky popsal přesně - v druhém ročníku ho tajně použil.

Odpolední praktická zkouška nebyla tak hrozná, jak se obával. Protože Snape u toho nebyl, cítil se mnohem lépe než když dělal lektvary předtím. Neville, který seděl kousek od Harryho také vypadal šťastněji než o hodinách lektvarů. Když profesorka Marchbanksová řekla: „Odstupte od kotlíků, prosím, zkouška je u konce,“ Harry zazátkoval láhev ve vzorkem s pocitem, že možná nezískal nejlepší známku, ale ani nepropadl.

„Už jen čtyři zkoušky,“ vzdychala Parvati Patilová, když mířili zpět do nebelvírské věže.

„Jenom!“ odsekla Hermiona. „Já mám věštění z čísel a to je asi ten nejtěžší předmět, který existuje!“

Nikdo nebyl tak hloupý, aby jí dal stejně ostrou odpověď, takže si nemohla špatnou náladu na nikom vylít a musela se spokojit s vynadáním několika prvňáčkám za to, že se na chodbě moc hlasitě hihňají.

Harry byl rozhodnut v úterý na zkouškách z péče o magické tvory udělat co nejlepší dojem, aby Hagrida nezklamal. Praktická část se odehrávala odpoledne na trávníku u Zapovězeného lesa, kde museli studenti najít sukovce v hromadě ježků (trik byl v tom, nabízet jim postupně mléko; sukovci, jejichž ostny mají spoustu magických vlastností jsou krajně podezřívaví a na tento, jak se domnívali, pokus je otrávit reagují velmi zuřivě); pak museli předvést, jak se

správně zachází s podlézavcem; nakrmit a uklidit ohnivému krabovi bez toho, že by utrpěli těžké popáleniny; a z několika možností vybrat tu správnou dietu pro nemocného jednorozce.

Harry viděl, jak Hagrid nervózně vykukuje z okna své chýše. Když se Harryho zkoušející, kulatá malá čarodějka, usmála a řekla, že může jít, ukázal Harry Hagridovi palce nahoru a pak teprve zamířil k hradu.

Písemka z astronomie ve středu ráno šla docela dobře. Harry si nebyl jist, jestli správně napsal jména Jupiterových měsíců, ale byl si poměrně jist, že ani jeden z nich není pokryt medem. Na praktickou zkoušku museli počkat až do noci; odpoledne místo toho dělali jasnovidectví.

I na Harryho nízká očekávání šla zkouška z jasnovidectví dost špatně. Mohl se stejně dobře snažit zahlédnout pohybující se obrazy na desce stolu jako v křišťálové kouli; při čtení z čajových lístků docela ztratil hlavu a řekl, že to vypadá, že profesorka Marchbanksová brzy potká kulatého, tmavého a promáčeného cizince a celé fiasko završil popletením čar života a hlavy na její dlaní, podle nichž ji informoval, že měla zemřít už minulé úterý.

„Tuhle jsme nikdy nemohli udělat,“ chmuřil se Ron, když stoupali po mramorovém schodišti. Přesto se Harry cítil trochu lépe, když mu Ron vyprávěl, jak popsal zkoušejícímu každičkový detail ošklivého muže s bradavicí na nose, kterého viděl v křišťálové kouli a pak zjistil, že popisuje jeho odraz.

„Předně jsme si ten pitomej předmět vůbec neměli brát,“ řekl Harry.

„Přinejmenším ho můžeme vzdát teď.“

„Jo,“ souhlasil Harry, „už žádné předstírání, že nás zajímá, co se stane, když se Jupiter s Uranem začnou moc kamarádit.“

„A odted je mi fuk, jestli mi čajové lístky říkají *umři*, *Rone*, *umři* - budu je jen házet do koše, kam patří.“

Harry se zasmál, zrovna když je doběhla Hermiona. Ihned přestal, aby ji náhodou nenaštval.

„No, myslím, že věštění z čísel dopadlo dobře,“ řekla a Harry s Ronem si oddechli. „Mám před večerí akorát čas podívat se na naše rozpisy...“

Když v jedenáct vstupovali do astronomické věže, nebe bylo perfektní - bez mráčku, ani vítr nefoukal. Pozemky zalévalo stříbrné světlo měsíce a vzduch byl chladný. Všichni se posadili k teleskopům a když profesorka Marchbanksová zkoušku zahájila, začali vyplňovat prázdné hvězdné mapky, které dostali.

Profesoři Marchbanksová a Tofty chodili mezi nimi a sledovali, jak zapisují přesné pozice hvězd a planet, které pozorovali. Bylo ticho, rušené jen šustěním pergamenu, občasným zavržením stojánku teleskopu a škrabáním brků. Uplynulo půl hodiny, pak hodina; malé čtverečky světla na zemi mizely, jak v hradu postupně zhasínala světla.

Když Harry dokreslil souhvězdí Orionu, přímo pod parapetem se otevřely hlavní dveře do hradu a kamenné schody a kus trávníku zalilo světlo. Harry posunul teleskop, podíval se dolů a spatřil pět nebo šest podlouhlých stínů, pohybujících se přes osvětlený trávník, až se dveře opět zavřely a dole se rozhostila tma.

Harry přiložil oko k teleskopu a zaostřil ho, pozoruje Venuši. Pak pohlédl na pergamen, aby na něj planetu zakreslil, ale jeho pozornost upoutalo něco jiného; zarazil se a podíval se na ztemnělé pozemky a uviděl půl tuctu postav, jak krácejí po trávě. Kdyby se nepohybovaly a neozářoval je měsíc, byly by k nerozeznání od tmavé země, po které šly. Přestože byly daleko, měl Harry pocit, že chůzi té nejmenší, která skupinu vedla, poznává.

Nechápal, proč by Umbridgová mohla chtít jít kolem půlnoci na procházku, navíc s pěti společníky. Pak si někdo za ním odkašlal a on si uvědomil, že je na zkoušce. Na pozici Venuše úplně zapomněl. Přitiskl oko k dalekohledu a zrovna se už podruhé chystal ji zakreslit, když zaslechl vzdálené zaklepání, rozléhající se opuštěným pozemkem a hned na to přidušené štěkání velkého psa.

S tlukoucím srdcem zvedl hlavu. U Hagrida se svítilo a lidé, které předtím viděl, teď stáli před jeho okny. Dveře se otevřely a mohl zřetelně rozeznat siluety postav, překračujících práh. Dveře se zase zavřely a bylo ticho.

Harry z toho neměl dobrý pocit. Hodil pohledem po Ronovi a Hermioně, jestli si také něčeho všimli, ale tu se za ním objevila profesorka Marchbanksová a protože Harry nechtěl vypadat jako že opisuje, sklonil se rychle nad pergamenem a předstíral, že něco píše, zatímco přes parapet sledoval Hagridovu chýši. Postavy se teď pohybovaly vevnitř za okny.

Cítil pohled profesorky Marchbanksové v zádech a znovu se podíval do teleskopu a zíral na měsíc, přestože ten zakreslil už před hodinou, ale jakmile profesorka Marchbanksová poodešla, ozval se od chýše řev, který dolehl až na vrcholek astronomické věže. Několik studentů vykouklo z okna směrem k chýši.

Profesor Tofty si suše odkašlal.

„Snažte se soustředit, děvčata a chlapci,“ řekl jemně.

Většina lidí se vrátila k teleskopům. Harry se podíval doprava. Hermiona nemohla odtrhnout zrak od Hagridovy chýše.

„Ehm - ještě dvacet minut,“ řekl profesor Tofty.

Hermiona nadskočila a vrátila se k hvězdné mapce; Harry se podíval na svou a zjistil, že špatně zakreslil Mars a Venuši. Sklonil hlavu, aby chyby opravil.

Ze zdola se ozvalo hlasité BENG. Několik lidí vykřiklo „au!“, jak se šťouchlí do oka teleskopem, když se chtěli rychle podívat dolů.

Dveře Hagridovy chýše se otevřely a ve světle, které z nich vycházelo, bylo poměrně jasně vidět jeho mohutnou postavu, potácející se s řevem a zařatými pěstmi vpřed a kolem něj bylo šest lidí a, soudě dle tenkých vláček červeného světla, se ho snažili omráčit.

„Ne!“ zaječela Hermiona.

„Moje milá!“ řekl profesor Tofty pohoršeně. „Tohle je zkouška!“

Ale to už se nikdo hvězdným mapkám nevěnoval. Dole u chýše poletovaly proudy červeného světla, ale jako by se od něj odrážely; pořád ještě stál vzpřímeně a pořád ještě bojoval. Scénu doprovázel křik a jekot; mužský hlas křičel: „Měj rozum, Hagrid!“

Hagrid zařval: „Trhni si s rozumem, takhle mě nedostaneš, Dawlishi!“

Harry viděl siluetu Tesáka, který se snažil Hagrida bránit a skákal na čaroděje kolem, dokud ho netrefilo omračovací kouzlo a nepadl na zem. Hagrid zuřivě zavyl, popadl pachatele a hodil ho na ostatní; muž odletěl o dobrých deset stop a už nevstal. Hermiona zalapala po dechu, obě ruce přitisknuté na ústech; Harry se ohlédl na Rona a viděl, že ten také vypadá zděšeně. Ještě nikdy předtím neviděli Hagrida tak rozzuřeného.

„Podívejte!“ vyjekla Parvati, která se nakláněla z okna a ukazovala k hradu, jehož hlavní dveře se opět otevřely; vyšel z nich jeden dlouhý stín a rázoval přes trávník.

„Ale teď opravdu!“ řekl nervózně profesor Tofty. „Už máte jen šestnáct minut!“

Ale nikdo mu nevěnoval pozornost; všichni sledovali, jak postava běží k bitvě u Hagridovy chýše.

„Jak se opovažujete!“ křičela, „jak se *jen* opovažujete!“

„To je McGonagallová!“ šeptala Hermiona.

„Nechte ho být! *Nechte* ho, povídám!“ nesl se hlas profesorky McGonagallové tmou, „z jakého důvodu na něj útočíte? Neudělal nic, nic, co by ospravedlňovalo -“

Hermiona, Parvati a Lavender zaječely. Postavy u chýše vystřelily čtyři omračovací paprsky na profesorku McGonagallovou. Sřetly se s ní v půli cesty mezi chýší a hradem; na chvíli vypadala, že světélkuje přízračnou červení, pak vyletěla do vzduchu, přistála na zádech a už se nepohnula.

„U pádících chrličů!“ zařval profesor Tofty, který už na zkoušku také zapomněl, „takhle bez varování! Takové hrubé chování!“

„ZBABĚLCI!“ hulákal Hagrid; jeho hlas bylo ve věži slyšet dokonale jasně a i na hradě se rozsvítila světla. „ZATRACENÝ ZBABĚLCI! JEN SI DEJTE - A EŠTĚ -“

„Ach bože -“ sykla Hermiona.

Hagrid tvrdě praštil do dvou nejbližších útočníků; soudě dle jejich okamžitého pádu k zemi je poslal rovnou do limbu. Harry viděl, jak se Hagrid ohnul v pase a myslel si, že ho už dostalo kouzlo. Ale za chvíli už Hagrid zase stál na nohách a na zádech měl něco, co vypadalo jako pytel - pak si Harry uvědomil, že je to Tesákovu nehybné tělo.

„Na něj, na něj!“ ječela Umbridgová, ale jejímu poslednímu zbylému pomocníkovi se k Hagridovým létajícím pěstím moc nechtělo; vlastně ustupoval tak rychle, že zakopl o jednoho bezvědomého kolegu a upadl. Hagrid se otočil a dal se, i s Tesákem na ramenou, do běhu. Umbridgová za ním poslala ještě jedno omračovací kouzlo, ale minula; a Hagrid, běžící směrem ke vzdálené bráně, se ztratil ve tmě.

Nastalo dlouhé ticho, během něhož všichni s otevřenými ústy zírali dolů. Pak se ozval trochu zastřený hlas profesora Toftyho: „Um... máte ještě pět minut.“

Přestože měl vyplněné jen dvě třetiny mapky, toužil Harry, aby už zkouška skončila. Když bylo konečně po všem, nacpali s Ronem a Hermionou svoje teleskopy do držáků a vyrazili dolů po točitém schodišti. Žádný student nešel spát; hlasitě a vzrušeně probírali, čeho byli právě očitými svědky.

„Ta zlá babizna,“ zajíkala se Hermiona, která zlostí ani nemohla mluvit. „Takhle se uprostřed noci vplížit k Hagridovi!“

„Evidentně se chtěla vyhnout další scéně jako byla ta s Trelawneyovou,“ pravil moudře Ernie Macmillian, který se k nim připojil.

„Ale Hagrid si vedl dobře, ne?“ řekl Ron, který vypadal víc vystrašeně než ohromeně. „Jak to, že se od něj všechna kouzla odrážela?“

„To bude ta jeho obří krev,“ řekla roztřeseně Hermiona. „Je velmi těžké omráčit obra, jsou jako trollové... Ale chudák profesorka McGonagallová... Čtyři omráčení přímo do hrudi a to už není moc mladá...“

„Hrůza, hrůza,“ řekl Ernie a dramaticky vrtěl hlavou. „No, já jdu do postele. Dobrou, všichni.“

I ostatní se rozcházel, stále rozebírajíce onu událost.

„Ale aspoň se jim nepodařilo odtáhnout Hagrida do Azkabanu,“ řekl Ron. „Nejspíš asi půjde za Brumbálem, že jo?“

„Vypadá to tak,“ řekla Hermiona a zdálo se, že má na krajíčku. „Ach, tohle je strašné, už jsem doufala, že tu Brumbál dávno bude, ale teď jsme přišli i o Hagrida.“

Odloudali se zpět do společenské místnosti a zjistili, že je plná. Rozruch venku probudil některé spící a ti se teď rychle přidali k ostatním. Seamus a Dean, kteří dorazili před Ronem, Harrym a Hermionou teď vykládali ostatním, co viděli a slyšeli z vrcholku astronomické věže.

„Ale proč vyhazovat Hagrida?“ nechápala Angelina Johnsonová. „To není jako Trelawneyová; letos učil opravdu dobře!“

„Umbridgová nesnáší pololidi,“ řekla hořce Hermiona a padla do křesla. „Vždycky se snažila odsud Hagrida dostat.“

„A taky si myslela, že Hagrid jí dává do kabinetu ty hrabáky,“ přidala se Katie Bellová.

„Ale ne,“ řekl Lee Jordan a přikryl si ústa rukou, „to jsem byl já. Fred a George mi tu pár hrabáků nechali; levitoval jsem jí je tam oknem.“

„Stejně by ho vyhodila,“ řekl Dean. „Byl moc blízký Brumbálovi.“

„To je pravda,“ řekl Harry a posadil se vedle Hermiony.

„Jen doufám, že profesorka McGonagallová je v pořádku,“ řekla plačtivě Levandule.

„Už ji odnesli zpátky do hradu, viděl jsem to oknem,“ řekl Colin Creevey. „Nevypadala moc dobře.“

„Madam Pomfreyová jí pomůže,“ řekla pevně Alice Spinnetová. „Ještě nikdy nezklamala.“

Byly už skoro čtyři hodiny ráno, když se společenská místnost vyprázdnila. Harry byl dokonale bdělý; vize Hagrida, prchajícího do tmy ho pronásledovala; byl na Umbridgovou tak naštvaný, že pro ni nedokázal vymyslet dostatečný trest; Ron navrhoval vhodit ji do bedny vyhladovělých třaskavých skvorejšů. Usnul, zatímco přemítal o dalších pomstách a vzbudil se po třech hodinách, aniž by si odpočinul.

Poslední zkouška - z dějin magie - začala až odpoledne. Harry by se po snídani nejradyji vrátil do postele, ale s opakovacím dopolednem počítal a tak se posadil u okna ve společenské místnosti, hlavu si podepřel dlaněmi a snažil se neusnout, zatímco si pročítal tři a půl stopy vysoký štos poznámek, které mu půjčila Hermiona.

Ve dvě hodiny vstoupili páťáci do velké síně a posadili se ke stolkům. Harry se cítil úplně vyčerpaný. Chtěl, aby to už prostě skončilo a on se mohl jít vyspat; zítra chtěli jít spolu s Ronem na famfrpálové hřiště - chtěl si zalézat na Ronově koštěti - a oslavit nově nabytou svobodu.

„Otočte papíry,“ řekla profesorka Marchbanksová a obrátila přesýpací hodiny. „Můžete začít.“

Harry chvíli zíral na první otázku. Po několika vteřinách si uvědomil, že si ještě nepřečetl ani slovo; u jednoho z vysokých oken bzučela vosa a rušila ho. Pomalu začal psát odpověď.

Zjistil, že si nemůže vzpomenout na skoro žádné jméno a pletl data. Otázku číslo čtyři prostě vynechal (*Přispěla podle vašeho názoru hůlková legislativa v osmáctém století k lepší nebo horší kontrole nad skřeti a demonstracemi?*) s tím, že když bude na konci čas, vrátí se k ní. U otázky číslo pět (*Jak byl porušen Statut tajemství v roce 1749 a jaká byla přijata opatření, aby se to neopakovalo?*) se trochu vzpamatoval, ale měl podezření, že něco důležitého vynechal; cítil, že do toho celého ještě nějak patřili upíři.

Hledal dál nějakou otázku, na kterou by znal odpověď a oči mu zasvítily nad desítkou: *popište okolnosti, které vedly ke zformování Mezinárodní konfederace čarodějů a vysvětlete, proč se lichtenštejnská čarodějoví odmítli připojit.*

Tohle znám, pomyslel si Harry, i když jeho mozek nadále odmítal poslušnost. Vyvolal si v paměti titulek v Hermionině rukopisu: *Ustanovení Mezinárodní konfederace čarodějů...* Ještě ráno ty poznámky četl.

Začal psát a občas se podíval na velké přesýpací hodiny stojící na stole vedle profesorky Marchbanksové. Seděl hned vedle Parvati Patilové, jejíž dlouhé tmavé vlasy spadaly přes opěradlo židle. Jednou nebo dvakrát se přistihl, jak sleduje zlatavá světýlka, která se v nich mihotala, když pohnula hlavou a musel svou vlastní hlavou zatřást, aby se probral.

...první Velký mugwump Mezinárodní konfederace čarodějů byl Pierre Bonaccord, ale jeho jmenování bylo odmítnuto lichtenštejnskou komunitou, protože -

Všude kolem Harryho škrábaly brky o pergamen jako cupitající hrabající potkani. Slunce ho páliło zezadu do hlavy. Co to bylo, co Bonaccord udělal, že to lichtenštejnské čaroděje rozzlobilo? Harry měl pocit, že to možná mělo co dělat s trolly... Zase se zadíval na Parvatinu hlavu. Kdyby tak uměl číst cizí mysl, aby se podíval do její hlavy, co to bylo s těmi trolly, co způsobilo rozkol mezi Pierrem Bonaccordem a Lichtenštejnskem...

Harry zavřel oči a schoval obličej do dlaní, takže žhavá červeň očních víček zchladla a potemněla. Bonaccord chtěl zastavit hony na trolly a dát jim práva... Ale Lichtenštejnsko mělo problémy s kmenem agresivních horských trollů... To bylo ono.

Otevřel oči; když pohlédl na zářivě bílý pergamen, zaštipaly ho a zalily se slzami. Pomalu napsal dva řádky o trollech a pak si přečetl, co dosud napsal. Nebylo to moc informativní ani podrobné, i když věděl, že Hermioniny poznámky o Konfederaci měly několik stran.

Znovu zavřel oči a pokoušel se je vyvolat z paměti, vidět je... Konfederace se poprvé setkala ve Francii, ano, to už tam napsal...

Goblini se pokusili také se zúčastnit a byli vypuzeni... To už taky napsal...

A nikdo z Lichtenštejnska nechtěl přijet...

Mysli, poručil si, tvář v dlaních, zatímco kolem něj brky škrábaly nekonečné odpovědi a padající písek v hodinách odměřoval čas...

Opět se ocitl v chladné temné chodbě na Oddělení záhad, kráčel pevným a rozhodným krokem, občas se dal do běhu, odhodlán konečně dojít až na konec... Černé dveře se otevřely jako obvykle a byl v kruhové místnosti s mnoha dveřmi...

Rovnou přes kamennou podlahu a skrze druhé dveře... Stopy tančícího světla na stěnách a podlaze a to podivné mechanické cvakání, ale není čas na průzkum, musí spěchat...

Uběhl posledních pár stop ke třetím dveřím, které se otevřely jako všechny ostatní...

Znovu vstoupil do místnosti velikosti katedrály, plné polic a skleněných koulí... Jeho srdce bilo tak rychle... Tentokrát se tam dostane... Když minul číslo 97, zahrnul doleva a spěchal uličkou mezi dvěma řadami...

Ale na konci byl na podlaze jakýsi tvar, černý přízrak, pohybuující se sem a tam jako poraněné zvíře... Harryho žaludek se sevřel strachy... Vzrušením...

Z jeho vlastních úst vyšel hlas, vysoký, ledový a prost lidské laskavosti...

Přines mi to... Sundej to, teď hned... Já se toho nemůžu dotknout... Ale ty můžeš...

Černý stín na podlaze se mírně nadzvedl. Harry spatřil bílou ruku s dlouhými prsty, svírajícími hůlku, jak se zvedá z jeho vlastní paže... Slyšel ten vysoký ledový hlas říci: „*Crucio!*“

Muž na podlaze vykřikl bolestí, pokusil se postavit, ale padl zpátky a začal se svíjet. Harry se smál. Zvedl hůlku, vypustil kletbu a postava zasténala a zůstala nehybná.

„Lord Voldemort čeká...“

Velmi pomalu a s rukama roztřesenýma zvedl muž na zemi ramena a pak hlavu. Jeho tvář byla zakrvácená a vyzáblá, zkroucená bolestí, ale přesto vzdorovitá...

„Budeš mě muset zabít,“ zašeptal Sirius.

„To nakonec bezpochyby budu muset,“ řekl ledový hlas, „ale nejdřív mi to podáš, Blacku... Myslíš, že jsi zažil bolest? Přemýšlej... Máme spoustu hodin a tvůj křik nikdo neuslyší...“

Ale někdo vykřikl, když Voldemort opět sklonil hůlku; někdo zaječel a upadl z rozžhavené lavice na studenou kamennou podlahu; Harry se vzbudil, když dopadl na zem, stále ječel, jizva ho páliła a velká síň kolem něj explodovala.

— KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ —

Z ohně

„*Já nikam nejdu...* Nepotřebuju na ošetřovnu... Já nechci -“
brebentil a pokoušel se odstrčit profesora Toftyho, který mu pomohl ven do vstupní síně a teď na něj soucitně koukal.

„Mně je - mně je dobře, pane,“ trval na svém Harry a otíral si s tváře pot, „Opravdu... Jen jsem usnul... Měl jsem noční můru...“

„Stres ze zkoušek!“ řekl starý čaroděj chápavě a třaslavě poplácal Harryho po zádech. „To se stává, mladý muži, to se stává! Teď si dejte trochu studené vody a možná se budete moci vrátit do velké síně? Zkouška už skoro skončila, ale mohl byste dokončit poslední otázku?“

„Ano,“ řekl Harry divoce, „totiž... Ne... Už jsem - už jsem udělal, co jsem mohl, myslím...“

„Tak dobře, dobře,“ řekl starý čaroděj jemně. „Půjdu sebrat váš papír a navrhuji, abyste si šel raději lehnout.“

„To udělám,“ kýval Harry zuřivě. „Děkuji.“

Jakmile starcovy nohy překročily práh velké síně, Harry vyletěl po schodech nahoru, utíkal chodbami tak rychle, že portréty, které míjel, vyčítavě huhlaly; další schodiště a pak konečně vrazil jako hurikán do dveří ošetřovny, takže madam Pomfreyová - která právě strkala do Montaguových úst lžici modré tekutiny - zaječela leknutím.

„Pottere, co si myslíte, že děláte?“

„Potřebuju mluvit s profesorkou McGonagallovou,“ sípal Harry a cítil, že se mu co chvíli roztrhnou plíce. „Hned... Je to naléhavé!“

„Není tady, Pottere,“ řekla madam Pomfreyová smutně, „dnes ráno ji vzali ke svatému Mungovi. Čtyři omračovací kouzla přímo do hrudi, v jejím věku? Div, že ji to nezabilo.“

„Ona... je pryč?“ zeptal se šokovaně Harry.

Dole zazvonil zvonek a Harry slyšel, jak se chodby zaplňují studenty. Chvíli tiše pozoroval madam Pomfreyovou. Ta hrůza ho ochromila.

Už tu nezbyl nikdo, komu by to mohl říci. Brumbál byl pryč, Hagrid byl pryč, ale od profesorky McGonagallové vždycky očekával, že tu bude, sice trochu popudlivá a umíněná, ale vždycky spolehlivá...

„Nedivím se, že jste v šoku, Pottere,“ řekla madam Pomfreyová s výrazem rozzlobeného souhlasu. „Jako kdyby si někdo z nich troufl omráčit Minervu McGonagallovou za denního světla! To byla... Neodpustitelná zbabělost... Kdybych neměla obavy o vás, o studenty, rezignovala bych na protest.“

Ano,“ řekl Harry.

Otočil se a slepě odešel z ošetřovny do chodby, kde zůstal stát, postrkovaný davem a panika se v něm rozpínala jako jedovatý plyn, ve kterém plavala jeho hlava a nemohl na nic přijít...

Ron a *Hermiona*, ozval se hlas v jeho hlavě.

A zase utíkal, strkal do studentů, aniž by poslouchal jejich rozzlobené protesty. Seběhl dvě patra a byl na vrcholku mramorového schodiště, když je spatřil přímo pod sebou.

„Harry!“ volala zděšeně *Hermiona*, „co se stalo? Jsi v pořádku? Nejsi nemocný?“

„Kde jsi byl?“ naléhal Ron.

„Pojďte se mnou,“ řekl Harry rychle, „pojdte, musím vám něco říct.“

Vedl je chodbou v prvním patře a nakukoval do dveří, až konečně našel prázdnou učebnu, zatáhl je dovnitř, zavřel dveře a opřel se o ně zády.

„Voldemort dostal *Siriuse*.“

„Co?“

„Jak to -?“

„Viděl jsem to. Právě teď. Usnul jsem při zkoušce.“

„Ale - ale kde? Jak?“ ptala se *Hermiona* a ve tváři byla úplně bílá.

„Já nevím,“ řekl Harry. „Ale vím přesně kde. V Oddělení záhad je místnost plná polic pokrytých malými skleněnými koulemi a tam jsou, na konci řady 97... Chce použít *Siriuse*, aby odtamtud dostal, co potřebuje... Říkal, že na konci ho zabije!“

Harry zjistil, že jeho hlas se třese a stejně tak i kolena. Přešel ke stolu, sedl si a snažil se uklidnit.

„Jak se tam dostaneme?“ zeptal se.

Chvíli bylo ticho. Pak Ron řekl: „D-dostaneme?“

„Jak se dostaneme na Oddělení záhad, abychom mohli *Siriuse* vysvobodit!“ řekl Harry hlasitě.

„Ale - Harry...“ namítl slabě Ron.

„Co? Co?“

Nemohl pochopit, proč na něj oba zírají jako kdyby je žádal bezdůvodně.

„Harry,“ řekla *Hermiona* vyděšeně, „eh... Jak... Jak se Voldemort dostal na ministerstvo kouzel, aniž by si ho někdo všiml?“

„Jak to mám vědět?“ zahulákal Harry. „Otázka zní jak se tam dostaneme *my!*“

„Ale... Harry, přemýšlej,“ řekla *Hermiona* a přistoupila o krok blíž, „je pět hodin odpoledne... Ministerstvo kouzel bude plné lidí... Jak by se Voldemort a *Sirius* mohli dostat dovnitř, aniž by je někdo zpozoroval? Harry... Jsou to zřejmě ti nejhledanější kouzelníci na světa... Jak myslíš, že by se mohli nepozorováni dostat do budovy plné bystrozorů?“

„Já nevím, Voldemort asi použil neviditelný plášť nebo něco!“ křičel Harry. „Mimoto, Oddělení záhad bylo prázdné pokaždé, když jsem tam -“

„Ty jsi tam nikdy nebyl, Harry,“ řekla Hermiona tiše, „jen se ti o tom místě zdálo, to je všechno.“

„To nejsou normální sny!“ zařval jí Harry přímo do obličeje, když se postavil a přistoupil také o krok blíž. Měl chuť s ní zatřást. „Jak mi potom vysvětlíš Ronova tátu, co to všechno bylo, jak to, že jsem věděl, co se mu stalo?“

„To je pravda,“ řekl Ron tiše, dívaje se na Hermionu.

„Ale tohle je - tak *nepravděpodobné*,“ bránila se zoufale Hermiona. „Harry, jak by proboha Voldemort mohl dostat Siriuse, když celou dobu sedí doma?“

„Sirius se mohl zbláznit a chtít vyrazit na vzduch,“ řekl Ron polekaně, „byl celej zoufalej, aby se odtamtud dostal -“

„Ale proč,“ pokračovala Hermiona, „proč by proboha Voldemort měl chtít *Siriuse*, aby mu pomohl k té zbrani nebo co to je za věc?“

„Já nevím, může mít spoustu důvodů!“ zaječel Harry, „možná je mu prostě jedno, když Siriuse zraní -“

„Právě jsem asi na něco přišel,“ řekl Ron, „Siriusův bratr byl přece Smrtijed, ne? Možná Siriusevi prozradil, jak tu zbraň dostat!“

„Jo - a proto ho taky Brumbál chtěl celou dobu mít pod zámkem!“

„Podívejte, mrzí mě to,“ rozplakala se Hermiona, „ale to nedává smysl a nemáme žádný důkaz, že tam Voldemort a Sirius vůbec jsou -“

„Hermiono, Harry je viděl!“ přidal se Ron na Harryho stranu.

„OK,“ řekla, tvářic se vyděšeně, ale odhodlaně. „Jen ti musím říct jedno -“

„Copak?“

„No... A neber to jako kritiku, Harry! Ale nezdá se ti... Že jsi tak trochu zatížený na - eh - *zachraňování lidí*?“ řekla.

Harry se na ni upřeně díval.

„A co to má zase znamenat, zachraňování lidí?“

„Víš... Přece...“ Vypadala víc vyděšeně než kdy jindy. „Myslím... Například vloni... V jezeře... Během turnaje... Nemusel jsi... No, nemusel jsi zachraňovat tu malou Delacourovou... Nechal ses trochu... Unést...“

Harryho tělem projela vlna žhavé zlosti; jak na něj teď tohle může vytahovat?

„Chci říct, bylo to od tebe opravdu hezké a tak,“ pokračovala Hermiona rychle, protože pod Harryho pohledem skoro kameněla, „všichni si mysleli, že to bylo skvělý -“

„To je zajímavý,“ cedil Harry skrz zaťaté zuby, „protože já si pamatuju, jak Ron říkal, že jsem marnil čas *hraním si na hrdinu*... Tak to si myslíš? Že si chci zase zahrát na hrdinu?“

„Ne, ne, ne!“ bránila se Hermiona. „Tak jsem to nemyslela!“

„Tak to laskavě vyklop, protože tady ztrácíme čas!“ zařval Harry.

„Snažím se ti říct - Voldemort tě zná, Harry! Už jednou odtáhl Ginny do tajemné komnaty, aby tě tam vlákal, takhle to přece dělá, on ví, že ty jsi - že jsi ten druh člověka, který by šel Siriusevi na pomoc! Co když se tě prostě jen snaží dostat do Oddělení záh-“

„Hermiono, to nehraje roli, proč to udělal - McGonagallová je u svatého Munga, v Bradavicích už nezůstal nikdo z Řádu, komu bych to mohl říct a když nevyrazíme, Sirius je mrtvej!“

„Ale Harry - co když ten sen - byl jenom sen?“

Harry frustrovaně zavyl. Hermiona poplašeně ustoupila vzad.

„Ty to nechápeš!“ křičel Harry, „já nemám noční můry, to nejsou jen sny! K čemu myslíš, že mělo být to uzavírání, proč mi asi chtěl Brumbál zabránit, abych viděl všechny ty věci! Protože jsou SKUTEČNÉ, Hermiono - Sirius je v pasti, viděl jsem ho. Voldemort ho dostal a nikdo jiný to neví a to znamená, že jsme jediní, kdo ho může zachránit a jestli s námi nechceš jít, fajn, ale já jdu, rozumíš? A jestli si dobře vzpomínám, neměla jsi s mým *hraním si na hrdinu* problém, když jsem tě zachraňoval před mozkomory, nebo -“ otočil se na Rona „- když jsem zachraňoval tvoji sestru před baziliškem -“

„Já jsem nikdy neřek, že s tím mám problém!“ ohradil se Ron.

„Ale Harry, právě jsi to řekl,“ rozohnila se Hermiona, „Brumbál chtěl, aby ses naučil ty věci nepouštět do svojí hlavy, kdybys to uzavírání uměl, nikdy bys to neviděl -“

„JESTLI SI MYSLÍŠ, ŽE BUDU DĚLAT, ŽE JSEM NIC NEVIDĚL -“

„Sirius ti řekl, že není nic důležitějšího, než naučit se uzavřít svou mysl!“

„MYSLÍM, ŽE BY ŘÍKAL NĚCO JINÉHO KDYBY VĚDĚL, CO JSEM PŘÁVĚ -“

Dveře do třídy se otevřely. Harry, Ron a Hermiona se otočili. Dovnitř zvědavě vstoupila Ginny, následovaná Lunou, která jako obvykle vypadala, že se sem dostala víceméně náhodou.

„Ahoj,“ řekla Ginny nejistě. „Poznaly jsme Harryho hlas. O čem to tu ječíš?“

„Nestarej se,“ odsekl Harry hrubě.

Ginny zvedla obočí.

„Nemusíš na mě hned být takovej,“ pravila chladně, „jen jsem si říkala, jestli bych nemohla nějak pomoci.“

„Nemohla,“ řekl Harry stručně.

„Jsi docela nezdrovilej, víš,“ namítla Luna.

Harry zaklel a otočil se. To poslední, o co teď stál, byla konverzace s Lunou.

„Počkej,“ řekla najednou Hermiona. „Počkej... Harry, *můžou* nám pomoci.“ Harry a Ron se na ni podívali.

„Poslouchejte,“ řekla naléhavě, „Harry, musíme zjistit, jestli Sirius vůbec opustil ústředí.“

„Říkal jsem ti, viděl jsem -“

„Harry, já tě prosím!“ zasténala Hermiona, „prosím, jen se přesvědčíme, že Sirius není doma, než se vydáme do Londýna. Jestli zjistíme, že tam není, přísahám, že se tě nebudu snažit zastavit. Půjdu s tebou, udělám všechno, abychom ho zachránili.“

„On ale Siriuse mučí zrovna TED!“ zařval Harry. „Nemáme čas!“

„Ale jestli je to jen Voldemortův trik, Harry, musíme to ověřit, prostě musíme.“

„Jak?“ zeptal se Harry. „Jak si to chceš ověřit?“

„Musíme použít oheň v kabinetě u Umbridgové a uvidíme, jestli ho můžeme kontaktovat,“ řekla Hermiona a ta myšlenka ji očividně děsila. „Musíme Umbridgovou nějak vytáhnout ven, ale potřebujeme hlídače, a to bude Ginny a Luna.“

Ginny sice evidentně nerozuměla, o co jde, ale okamžitě řekla: „Jasně, uděláme to“ a Luna se zeptala: „Když říkáš Sirius, myslíš Stubbyho Boardmana?“

Nikdo jí neodpověděl.

„Fajn,“ souhlasil Harry rozzlobeně, „fajn, jestli víš, jak to udělat rychle, jdu na to, v opačném případě okamžitě vyrazím do Oddělení záhad.“

„Oddělení záhad?“ zeptala se mírně překvapeně Luna. „Ale jak se tam chceš dostat?“

Harry ji opět ignoroval.

„Dobře,“ řekla Hermiona, propletla prsty na rukou a chvíli přecházela mezi stoly. „Dobře... Takže... Jeden z nás musí najít Umbridgovou a poslat ji špatným směrem, držet ji od kanceláře. Mohl by jí říct - nevím - třeba že Protiva chystá něco odporného -“

„Já se o to postarám,“ řekl Ron. „Řeknu jí, že Protiva rozbíjí něco v učebně proměňování nebo tak, je to míle od jejího kabinetu. Možná bych mohl dokonce přesvědčit Protivu, aby to opravdu udělal.“

Vážnost situace jen potvrzovalo, že Hermiona proti rozbíjení učebny proměňování vůbec neprotestovala.

„Fajn,“ řekla a mračila se. „A taky budeme muset nějak odlákat studenty, protože by se tam mohli nachomýtnou zmijozelští a žalovat.“

„Luna a já zůstaneme každá na jednom konci chodby,“ navrhla okamžitě Ginny, „a budeme lidi varovat, aby tam nechodili, protože tam někdo vypustil oblak škrticího plynu.“ Hermionu zjevně překvapilo, jak rychle dokázala Ginny tu lež vysypat z rukávu; Ginny jen pokrčila rameny a řekla: „Fred a George to měli v plánu, než odešli.“

„Fajn,“ řekla Hermiona. „Harry, ty budeš se mnou pod neviditelným pláštěm a vplížíme se do kabinetu a můžeš promluvit se Siriusem -“

„On tam není, Hermiono!“

„Chtěl jsem říct - můžeš si ověřit, jestli je Sirius doma nebo ne a já budu hlídat, nemyslím, že bys tam měl být sám, Lee už dokázal, že okna jsou slabé místo, když tam poslal ty hrabáky.“

I přes netrpělivost a hněv si Harry uvědomil, že Hermionina nabídka, že ho bude doprovázet, je projevem solidarity a loajality.

„Já... Dobře, díky,“ zamumlal.

„Fajn, takže, i když to všechno uděláme, nemyslím, že budeme mít víc než pět minut,“ řekla Hermiona, ráda, že Harry plán akceptoval. „Rozhodně ne s Filchem a tou vyšetřovatelskou četou v zádech.“

„Pět minut bude dost,“ řekl Harry. „Tak jdeme -“

„Ted?“ polekala se Hermiona.

„Jistěže ted!“ vyletěl Harry, „myslíš, že budeme jako čekat na večeri nebo tak? Hermiono, Sirius je v nebezpečí právě ted!“

„Ehm - oh, dobře,“ řekla zoufale, „tak běž pro neviditelný plášť a sejdeme se na konci té chodby, ano?“

Harry neodpověděl, ale vyletěl z chodby a začal se probojovávat davem. O dvě patra výš potkal Seamuse a Deana, kteří ho žoviálně pozdravili a řekli, že plánují od západu slunce do východu oslavovat konec zkoušek. Harry je neposlouchal. Protáhl se dírou za obrazem, zatímco se ti dva ještě dohadovali, kolik musí na černém trhu koupit máslových ležáků a než si všimli, že je pryč, už zase běžel zpátky s neviditelným pláštěm v tašce.

„Harry, nechceš utratit pár galeonů? Harold Dingle by nám prý mohl prodat trochu ohnivého whisky -“

Ale to už Harry letěl chodbou a o pár minut později překonával poslední schody k místu setkání s Ronem, Hermionou, Ginny a Lunou, kteří na něj čekali na konci chodby, v níž měla Umbridgová kabinet.

„Mám to,“ funěl, „tak jdeme?“

„Dobře,“ zašeptala Hermiona, když kolem prošel houf šestáků. „Takže - Rone, běž a odveď Umbridgovou... Ginny, Luno, můžete začít vystěhovávat lidi... Harry a já si vezmeme plášť a počkáme, až bude vzduch čistý...“

Ron odešel a jeho rudé vlasy svítily přes celou chodbu; mezitím Ginnina stejně nápadná hlava poskakovala v proudu studentů, následována blondatou Lunou.

„Pojď sem,“ zamumlala Hermiona a za zápěstí ho odtáhla do zákoutí za sloupem s huhlající kamennou hlavou středověkého čaroděje. „Jsi si jistý, že je ti dobře, Harry? Jsi pořád dost bledý.“

„Je mi fajn,“ řekl stručně a vytáhl plášť z tašky. Ve skutečnosti ho bolela jizva, ale ne tak, aby si myslel, že Voldemort zasadil Siriusovi smrtelnou ránu; bolelo to mnohem víc, když Voldemort trestal Averyho...

„Teď,“ řekl; přehodil přes oba neviditelný plášť a zůstali tiše stát, zatímco socha si pro sebe povídala něco v latině.

„Nemůžete tam jít!“ volala Ginny na hemžící se studenty, „ne, je mi líto, budete muset jít přes proměnlivé shodiště, někdo sem vypustil škrtící plyn -“

Slyšeli, jak lidé protestují; jeden hlas říkal: „Já nevidím žádný plyn.“

„Protože je bezbarvý,“ řekla Ginny přesvědčivě přiškrceným hlasem, „ale jestli se jím chceš projít, klidně, použiju tvoje tělo jako důkaz pro dalšího idiota, který mi nebude chtít věřit.“

Zástup se pomalu ztenčoval. Novinka o škrtícím plynu se rychle rozšířila; nikdo další už sem nechodil. Když bylo konečně kolem téměř prázdnou, Hermiona tiše řekla: „Myslím, že lepší už to asi nebude, Harry - půjdeme.“

Pohnuli se kupředu. Luna stála zády k nim na konci chodby. Když šli kolem Ginny, Hermiona zašeptala: „Dobrá práce... Nezapomeň na signál.“

„Jaký je signál?“ zeptal se Harry, když dorazili ke dveřím do kabinetu.

„Hlasitý zpěv „Weasley je náš král“, kdyby se Umbridgová vracela,“ řekla Hermiona a Harry vsunul mezi dveře a zeď Siriusův nůž. Zámek cvakl a vkročili dovnitř.

Křiklavě barevná koťátka si hrála v záři teplého odpoledního slunce, ale jinak byl kabinet tichý a prázdný jako posledně. Hermiona si oddechla.

„Napadlo mě, že po těch nepříjemnostech s hrabáky zlepši zabezpečení.“

Sundali se sebe plášť; Hermiona přispěchala k oknu a s hůlkou v ruce sledovala pozemky dole. Harry se vrhl ke krbu, popadl nádobku s Letaxem a hodil špetku do ohně. Plameny zezelenaly. Klekl si, strčil do nich hlavu a křikl: „Grimmauldovo náměstí dvanáct!“

Hlava se mu začala točit, jako by právě slezl z horské dráhy, zatímco jeho kolena zůstávala na místě. Zavřel oči před poletujícím popelem a když točení ustalo, otevřel je a spatřil velkou studenou kuchyni v domě na Grimmauldově náměstí.

Nikdo tam nebyl. Čekal to, ale nebyl připraven na vlnu hrůzy a paniky, která mu projela útroby.

„Siriusi?“ zavola. „Siriusi, jsi tady?“

Jeho hlas se rozléhal po místnosti, ale kromě tichého šoupavého zvuku vpravo od ohně se nikdo neozval.

„Kdo je to?“ zavolal znovu a přemýšlel, jestli to není jen myš.

Domácí skřítek Pišta se pomalu přesunul do jeho zorného pole. Něco ho evidentně potěšilo, i když se zřejmě nedávno zranil na obou rukách, protože je měl zavázané.

„V tom ohni je hlava Potterovic kluka,“ informoval prázdnou kuchyni a vrhal po Harrym podivně triumfální pohledy. „Pročpak si přišel, říká si Pišta?“

„Kde je Sirius, Pišto?“ zeptal se Harry.

Domácí skřítek se zakuckal.

„Pán šel ven, Harry Pottere.“

„Kam šel?“ *Pišto, kam šel?*“

Pišta se jen znovu zakuckal.

„Varuju tě!“ řekl Harry, plně si vědom toho, že ze své současné pozice nemůže Pištu nijak ohrozit. „Co Lupin? Pošuk? Kdokoliv, je někdo z nich doma?“

„Nikdo, jen Pišta!“ pravil skřítek vesele, otočil se k Harrymu zády a šoural se ke dveřím na konci kuchyně. „Pišta si teď půjde popovídat se svou paní, ano, už dlouho neměl příležitost, Pištův pán ho od ní držel daleko -“

„Kam šel Sirius?“ zaječel na něj Harry. „*Pišto, šel do Oddělení záhad?*“

Pišta se okamžitě zastavil. Harry viděl přes les nohou od židli jen zadní stranu jeho plešaté hlavy.

„Pán neřekl chudákovi Pištovi, kam jde,“ řekl skřítek tiše.

„Ale ty to víš!“ volal Harry, „víš to, že jo? Ty víš, kde je!“

Chvilí bylo ticho a pak skřítek vydal zatím nejhlasitější zachichtání.

„Pán se už z Oddělení záhad nevrátí!“ zatrylkoval, „Pišta a jeho paní tu za sebou budou sami!“

A pak popoběhl a zmizel v hale.

„Ty -!“

Ale než mohl vyřknout jedinou kletbu či nadávku, ucítil silnou bolest na temeni; nadechl se popela a zatímco prskal, něco ho táhlo zpět skrz plameny, až s hrůzou zjistil, že se dívá do široké, bledé tváře profesorky Umbridgové, která ho vytáhla z krbu za vlasy a teď ho držela v záklonu, jako by mu chtěla podříznout krk.

„Ty si myslíš,“ zašeptala a zatáhla ještě víc, takže Harry koukal na strop „že po dvou hrabáčích nechám do svého kabinetu vstoupit ještě další malou odpornou havěť? Posledně jsem dala všude kolem dveří kouzlo na detekci vloupání, ty pitomče. Vezmi mu hůlku,“ štěkla na někoho, koho Harry neviděl, jen cítil, jak mu v hábitu hrabe čísi ruka. „Jí taky.“

Harry slyšel u dveří šramot a věděl, že Hermiona právě také přišla o hůlku.

„Chci vědět, co jsi dělal v mém kabinetě,“ řekla Umbridgová a zatřásla rukou, kterou ho držela za vlasy.

„Chtěl jsem - vzít si svého Kulového bleska!“ zakrákal Harry.

„Lháři.“ Znovu mu zatřásla hlavou. „Tvůj Kulový blesk je dole ve sklepení, jak víš, Pottere. Měl jsi hlavu v krbu. S kým jsi mluvil?“

„S nikým -“ řekl Harry a snažil se od ní odtáhnout. Cítil, že pár vlasů se právě rozloučilo s jeho hlavou.

„Lháři!“ zaječela Umbridgová. Odhodila ho na stůl. Teď viděl, že Hermionu drží u zdi Millicent Bulstrodeová. O okno se opíral Malfoy a pohazoval si s jeho hůlkou.

Venku se ozval hluk a vstoupilo několik zmijozelských, držících Rona, Ginny, Lunu a - k Harryho nemalému zděšení - Nevilla, kterého držel Goyle škrticím chvatem a vypadalo to, že ho za chvíli udusí.

„Máme je všechny,“ řekl Warrington a mrštil Ronem do místnosti. „Tenhle,“ ukázal prstem na Nevilla, „mě chtěl zastavit, když jsem chytal ji,“ ukázal na Ginny, která se snažila nakopnout svou zmijozelskou věznitelku do holeně, „tak jsem ho přived taky.“

„Výborně, výborně,“ řekla Umbridgová a pozorovala Ginny, „vypadá to, že Bradavice budou za chvíli budou prosty všech Weasleyů, že?“

Malfoy se hlasitě a podlézavě zasmál. Umbridgová se usmála svým širokým spokojeným úsměvem a posadila se do kartounového křesla, mrkajíc na své zajatce jako velká žába v květinovém záhonku.

„Takže Pottere,“ řekla. „Ty sis ohlídal okolí mého kabinetu a poslal jsi tohohle pitomce,“ kývla na Rona a Malfoy se zasmál ještě hlasitěji, „aby mi řekl, že ten poltergeist dělá bordel v učebně proměňování zrovna když jsem se od pana Filche dozvěděla, že právě rozpatlává inkoust na čočky teleskopů. Evidentně jsi s někým potřeboval naléhavě mluvit. S Albusem Brumbálem? Nebo s tím křížencem Hagridem? Pochybují, že s Minervou McGonagallovou, slyšela jsem, že je ještě moc nemocná, než aby s někým mohla mluvit.“

Malfoy a několik dalších členů vyšetřovací čety se zase zasmálo. Harry cítil takovou zlost a nenávist, až se třásl.

„Do toho vám nic není, s kým mluvím,“ zavrčel.

Rozteklá tvář lehce ztuhla.

„Tak dobrá,“ řekla tím nejnebezpečnějším a nejfalešnějším sladkým hlasem. „Dobrá, pane Pottere; nabídla jsem vám šanci říci mi to po dobrém. Odmítl jste. Nemám jinou možnost než vás přinutit. Draco - přiveď profesora Snapea.“

Malfoy si zastrčil Harryho hůlku do hábitu a se šklebem na tváři opustil místnost, ale Harry si toho nevšiml. Právě mu něco došlo; nemohl uvěřit, že byl tak hloupý a zapomněl na to. Myslel, že všichni členové Řádu, kteří by mu mohli pomoci Siriuse zachránit, jsou pryč - ale mýlil se. Ještě jeden člen Řádu v Bradavicích zbyl - Snape.

V kabinetě bylo ticho až na neklidné a šoupané zvuky, jak se zmijozelští snažili udržet Rona a ostatní pod kontrolou. Ron krvácel ze rtu, jak se bránil Warringtonovi; Ginny se pořád ještě snažila dupnout na nohu šesťáče, která jí pevně držela obě ruce; Neville rudnul víc a víc a dloabal do Crabbeovy ruky; a Hermiona se marně pokoušela setrást Millicent Bulstrodeovou. Jediná Luna stála klidně a hleděla z okna, jako by ji situace spíš nudila.

Harry se podíval na Umbridgovou, která si ho pozorně prohlížela. Udržel ve tváři klidný a prázdny výraz, když se zvenku ozvaly kroky a Draco Malfoy vstoupil do kabinetu, následován Snapem.

„Chtěla jste mě vidět, paní ředitelko?“ řekl Snape a rozhlédl se po bojujících dvojicích s dokonale neutrálním výrazem.

„Á, profesore Snape,“ usmála se Umbridgová a vstala, „ano, potřebovala bych další láhev veritaséra, tak rychle, jak jen to bude možné.“

„Vzala jste si moji poslední láhev na Potterův výslech,“ řekl a chladně si ji prohlížel přes oponu mastných černých vlasů. „Jistě jste ji nepoužila celou? Říkal jsem vám, že tři kapky bohatě stačí.“

Umbridgová zrudla.

„Ale můžete udělat další, ne?“ řekla a její hlas byl ještě víc dívčí a sladší, což se stávalo vždycky, když zuřila.

„Jistě,“ řekl Snape a ohrnul ret. „Chce to jeden celý měsíční cyklus, než dozraje, takže asi tak za měsíc bych ho pro vás mohl mít hotové.“

„Za měsíc?“ zakvičela Umbridgová a nafukovala se jako žába. „Měsíc? Ale já ho potřebuji tento večer, Snape! Právě jsem nachytala Pottera, jak používá můj oheň k domluvě s někým neznámým!“

„Skutečně?“ řekl Snape a poprvé projevil slabý náznak zájmu. „To mě nepřekvapuje. Potter se nikdy s dodržováním školního řádu příliš neobtěžoval.“

Jeho studené černé oči hleděly na Harryho, který pohled bez mrknutí opětoval a vši silou se soustředil na svůj sen, chtěl, aby Snape přečetl jeho myšlenky, aby pochopil...

„Chci ho vyslechnout!“ opakovala zlostně Umbridgová a Snapeův pohled se vrátil od Harryho k její vztekem zkřivené tváři. „Chci, abyste mi dal lektvar, který ho donutí říct pravdu!“

„Už jsem vám řekl,“ odpověděl Snape hladce, „že nemám žádné další zásoby veritaséra. Jedině, že byste chtěla Pottera otrávit - a ujišťuji vás, že v tom bych vás rozhodně podpořil - jinak vám nemůžu pomoci. Problém je, že většina jedů účinkuje poměrně rychle, takže oběť nemá moc času vyklopit pravdu.“

Snape se podíval zpátky na Harryho, který na něj zíral, snažil se komunikovat beze slov.

Voldemort dostal Siriuse do Oddělení záhad, opakoval si v duchu zoufale, Voldemort dostal Siriuse -

„Jste v podmínce!“ zaječela profesorka Umbridgová a Snape se na ni obrátil, obočí lehce zvednuté. „Jste zcela k ničemu! Očekávala jsem víc, Lucius Malfoy o vás vždycky mluvil tak dobře! A teď běžte pryč!“

Snape se jí ironicky uklonil a chystal se k odchodu. Harry věděl, že jeho poslední šance, jak dát Řádu vědět, co se děje, právě odchází.

„Dostal Tichošláпка!“ zaječel. „Dostal Tichošláпка na místo, kde je to ukryté!“

Snape se zastavil s rukou na klice.

„Tichošlápek?“ zavřískla profesorka Umbridgová a tčkala očima mezi Harrym a Snapem. „Co je to Tichošlápek? Co je kde ukryté? Co tím myslel, Snape?“

Snape se podíval na Harryho. Jeho tvář byla nečitelná. Harry nevěděl, jestli tomu porozuměl nebo ne, ale před Umbridgovou si netroufal mluvit jasněji.

„Nemám představu,“ řekl Snape chladně. „Pottere, až budu chtít, aby na mě někdo křičel nesmysly, dám mu blábolicí lektvar. A Crabbe, povolte trochu ty ruce. Jestli se Longbottom udusí, bude to znamenat hodně papírování navíc a obávám se, že bych to musel zmínit ve vašem doporučení, jestli se někdy pokusíte získat práci.“

Pak za sebou bouchl dveřmi a zanechal Harryho jeho mučivým myšlenkám; Snape byl jeho poslední nadějí. Podíval se na Umbridgovou, která se nejspíš cítila podobně; funěla zuřivostí a frustrací.

„No dobře,“ řekla a vytáhla hůlku, „Jak chcete... Nemám jinou možnost... Tohle není jen otázka školní disciplíny... Tohle je otázka bezpečnosti ministerstva... Ano... Ano...“

Zdalo se, že o něčem přemítá. Nervózně přenášela váhu z nohy na nohu, koukala na Harryho, klepala se hůlkou do dlaně a funěla. Harry se bez své vlastní hůlky cítil strašlivě bezmocný.

„Nutíte mě k tomu, Pottere... Nechci to udělat,“ řekla a pořád přešlapovala na místě, „ale někdy účel světlí prostředky... Jsem si jistá, že ministr pochopí, že jsem neměla na vybranou...“

Malfoy ji sledoval hladovým pohledem.

„Kletba Cruciatu by ti mohla rozvázat jazyk,“ řekla Umbridgová tiše.

„Ne!“ vykřikla Hermiona. „Profesorko Umbridgová - to je ilegální.“

Ale Umbridgová si jí nevšímala. Ve tváři měla odporový, dychtivý, vzrušený výraz, jaký u ní Harry ještě neviděl. Zvedla hůlku.

„Ministr by nechtěl, abyste překročila zákon, profesorko Umbridgová!“ křičela Hermiona.

„Co Kornelius nevidí, jeho srdce nebolí,“ řekla Umbridgová, lehce oddychovala a mířila hůlkou na různé části jeho těla, očividně přemýšlejíc, kde to

bude nejvíc bolet. „Nikdy se nedozvěděl, že jsem loni v létě poslala na Pottera mozkomory, ale byl rád, že má příležitost ho vyloučit.“

„To jste byla vy,“ zasípal Harry. „Vy jste na mě poslala ty mozkomory?“

„Někdo musel jednat,“ funěla Umbridgová a její hůlka se zastavila, míříc přímo na Harryho čelo. „Všichni blábolili, že by tě měli nějak utiřit - zdiskreditovat - ale já jsem byla jediná, kdo opravdu něco *udělal*... Jenomže ty jsi z toho vyklouzl, viď, Pottere? Ale dneska ne -“ a zhluboka se nadechla a křikla: „Cruc!“

„NE!“ zavyla Hermiona zlomeným hlasem zpoza Millicent Bulstrodeové. „Ne - Harry - budeme jí to muset říct!“

„Nikdy!“ zaječel Harry a sledoval ten kousek Hermiony, který byl vidět.

„Budeme muset, Harry, stejně tě k tomu donutí, tak... Tak proč?“

A Hermiona začala plakat do hábitu Millicent Bulstrodeové. Millincet se okamžitě přestala pokoušet vmáchnout ji do zdi a uhnula se znechuceným výrazem.

„Ale, ale, ale!“ zaradovala se Umbridgová. „Malá slečna Otázková nám dá pár odpovědí! Tak do toho, děvče, do toho!“

„Eh - mi - o - o - ne!“ křičel Ron přidušeně.

Ginny zírala na Hermionu jako by ji nikdy předtím neviděla. Neville také, zatímco stále bojoval o vzduch. Ale Harry si něčeho všiml. Přestože Hermiona vzlykala do dlaní jako o závod, nikde nebylo vidět žádné slzy.

„Já - mně je to tak líto,“ řekla Hermiona, „ale - nemůžu to vydržet -“

„To nic, to nic, děvče,“ řekla Umbridgová, vzala ji za ramena, posadila ji do křesla a sklonila se nad ní. „Takže... Koho se to Potter pokoušel kontaktovat?“

„On,“ vzlykla Hermiona do dlaní, „on se *pokoušel* promluvit s profesorem Brumbálem.“

Ron ztuhl, oči vytřeštěné; Ginny přestala dupat zmijozelskému studentovi na nohu; dokonce i Luna se zatvářila překvapeně. Umbridgová a její oblíbenci se naštěstí soustředili na Hermionu a tak jim ty podezřelé známky unikly.

„Brumbál?“ řekla Umbridgová dychtivě. „Takže vy víte, kde Brumbál je?“

„Ne!“ štkala Hermiona, „zkusili jsme Děravý kotel v Příčné ulici a U tří košťat a dokonce Prasečí hlavu -“

„Hloupá holko - Brumbál nebude sedět v hospodě, když ho hledá celé ministerstvo!“ houkla Umbridgová a v každé obtloustlé lince její tváře se zračilo zklamání.

„Ale - ale my jsme mu potřebovali říct něco důležitého!“ zavyla Hermiona a přitiskla si ruce ještě pevněji na tvář, ne však z úzkosti, ale, jak Harry věděl, kvůli přetrvávajícímu nedostatku slz.

„Ano?“ zeptala se Umbridgová s novým zájmem. „A co to bylo, co jste mu chtěli říct?“

„My... My jsme mu chtěli říct, že je to p - připravené!“ dusila se Hermiona.

„Co je připravené?“ chtěla vědět Umbridgová, chytila Hermionu za ramena a jemně s ní zatrásla. „Co je připravené, děvče?“

„Ta... Ta zbraň,“ řekla Hermiona.

„Zbraň? Zbraň?“ řekla Umbridgová a oči jí samým vzrušením lezly z důlků. „Vy jste vyvíjeli nějakou metodu odporu? Zbraň, kterou byste mohli použít proti ministerstvu? Na příkaz profesora Brumbála, předpokládám?“

„A - a - ano,“ vzlykla Hermiona, „ale musel odejít, než jsme to dokončili a my jsme to teď pro n - něj dokončili a n - n - nemůžeme ho najít, abychom mu to řekli!“

„Co je to za zbraň?“ zeptala se Umbridgová drsně, ruce stále na Hermioniných ramenou.

„My jí m - m - moc nerozumíme,“ řekla Hermiona a hlasitě popotahovala, „m - m - my jsme jen dělali, co nám p - p - profesor Brumbál řekl.“

Umbridgová vstala a zářila nadšením.

„Doved' mě k té zbrani,“ poručila.

„Nechci to ukazovat *jim*,“ zavřískala Hermiona a skrz prsty se podívala na zmijozelské.

„Nejsi tady proto, abys určovala podmínky!“ odsekla Umbridgová.

„Fajn,“ řekla Hermiona a zase se rozeštkala, „fajn... Tak ať si jdou, kéž by ji použili na vás! Vlastně bych si přála, abyste pozvala co nejvíc lidí, aby to viděli! To by vám patřilo - ach, chtěla bych to vidět - jak se celá škola dozví, kde zbraň je a jak se používá a až zase někoho naštvete, mohli by si to s vámi vyřídit!“

Ta slova měla na Umbridgovou velký účinek; svižně se rozhlédla po své vyšetřovatelské četě a její vyvalené oči se na chvíli zastavily na Malfoyovi, který byl moc pomalý, než aby mu došlo, že by se neměl tvářit tak dychtivě.

Umbridgová Hermionu dlouho zamyšleně pozorovala a pak promluvila tónem, který pokládala za mateřský.

„Dobře, drahoušku, takže půjdeme ty a já... A vezmeme si také Pottera, ano? Tak vstaň.“

„Profesorko,“ ozval se Malfoy. „Profesorko Umbridgová, myslím, že někdo z čtyř by měl jít s vámi, aby -“

„Jsem plně kvalifikovaná úřednice ministerstva, Malfoyi, myslíte si, že nedokážu zvládnout dva žáky bez hůlek?“ zeptala se ho Umbridgová ostře. „V každém případě, nevypadá to, že ta zbraň je něco, co by měli vidět studen-

ti. Zůstanete tady, dokud se nevrátím a postaráte se, aby nikdo z nich -“ mávla rukou směrem k Ronovi, Ginny, Nevillovi a Luně „-neutekl.“

„Dobře,“ řekl Malfoy zklamaně.

„A vy dva můžete jít přede mnou a ukázat mi cestu,“ uzavřela Umbridgová a ukázala na Harryho a Hermionu hůlkou. „Jděte.“

— KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ —

Boj a let

Harry neměl představu, jaký má Hermiona plán, nebo má-li vůbec nějaký plán. Šel o půl kroku za ní, říkal si, že by bylo podezřelé, kdyby to vypadalo, že neví, kam jdou. Neodvážil se s ní promluvit; Umbridgová šla tak blízko za nimi, že slyšel její přerývaný dech.

Hermiona je vedla po schodech dolů do vstupní síně. Za dveřmi do velké síně bylo slyšet hlasy a cinkání příborů o talíře - Harrymu přišlo nemožné, že dvacet stop od něj jsou lidé pochutnávající si na večeři, oslavující konec zkoušek...

Hermiona vykročila hlavními dveřmi a po kamenných schodech vyšla ven do voňavého podvečerního vzduchu. Slunce zapadalo za stromy Zapovězeného lesa a jak Hermiona maširovala přes trávník - Umbridgová musela občas popoběhnout, aby jí stačila - dlouhé tmavé stíny se za nimi vlnily jako pláště.

„Je to schované v Hagridově chýši, že?“ zafuněla Umbridgová Harrymu do ucha.

„Jistěže ne,“ řekla Hermiona kousavě, „Hagrid by ji mohl omylem spustit.“

„Ano,“ řekla Umbridgová a její vzrušení se evidentně stupňovalo. „No jistě, samozřejmě, ten kříženej trouba.“

Zasmála se. Harry pocítil silnou touhu se otočit a chytit ji pod krkem, ale odolal. Jizva ho bolela, ale ještě ne tak silně jak by bývala bolela, kdyby Voldemort začal zabíjet.

„Tak... Kde tedy je?“ zeptala se Umbridgová a znělo to lehce nejistě, protože Hermiona mířila do Zapovězeného lesa.

„No tam, samozřejmě,“ ukázala Hermiona mezi stromy, „muselo to být někde, kam studenti nechodí a nemohli by to tedy náhodně objevit.“

„No jistě,“ řekla Umbridgová, teď už trochu bojácně, „No jistě... Tak dobře... Vy zůstaňte přede mnou.“

„Nemohli bychom dostat vaši hůlku, když musíme jít vpředu?“ zkusil to Harry.

„Ne, to si nemyslím, pane Pottere,“ zasladila Umbridgová a píchla ho hůlkou do zad. „Obávám se, že ministerstvo si cení můj život víc než váš.“

Když se ocitli v chladném stínu prvních stromů, pokusil se Harry zachytit Hermionin pohled; vstoupit do Zapovězeného lesa bez hůlek mu přišlo mnohem bláznivější než cokoli jiného z toho, co dnes večer provedli. Ta ale sotva věnovala pohled Umbridgové a vzala to rovnou mezi stromy, rázujíc tak, že Umbridgová se svýma krátkýma nožkami měla co dělat, aby jí stačila.

„Je to hodně daleko?“ zeptala se, když si roztrhla hábit o ostružině.

„Ano,“ řekla Hermiona, „ano, je to dobře schované.“

Harryho pochybnosti zesílily. Hermiona nešla cestou, kterou šli navštívit Gropa, ale tou, kterou se před třemi lety dostali do Aragogy nory. Hermiona tam s ním tenkrát nebyla; pochyboval, že vůbec tuší, do jakého nebezpečí je vede.

„Eh - jsi si jistá, že jdeš dobře?“ zeptal se opatrně.

„Ó ano,“ odpověděla hlasem přímo ocelovým a prodírala se podrostem s celkem zbytečným hlukem. Za nimi Umbridgová zakopla o padlý stromek. Ani jeden se nezastavil, aby jí pomohli; Hermiona pokračovala a jen houkla přes rameno: „Je to ještě kousek dál!“

„Hermiono, nekřič tolik,“ zamumlal Harry a poposkočil, aby jí stačil, „tady může poslouchat cokoli.“

„Já chci, abychom byli slyšet,“ odpověděla tiše, zatímco Umbridgová hlučně spěchala za nimi. „Uvidíš...“

Šli ještě poměrně dlouho, až byli tak daleko v nitru pralesa, že baldachýn stromů nepropouštěl žádné světlo. Harry měl zase ten pocit, který už tu zažil - pocit, že ho sledují cizí oči.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptala se Umbridgová zlostně.

„Teď už moc ne!“ křikla Hermiona, když se objevili na potměšilé pasece. „Už jen kousek -“

Vzduchem proletěl šíp a zapíchl se ze zlověstným zadrnčením přímo nad její hlavou. Ze všech stran bylo slyšet dunění kopyt; Harry cítil, jak se zem třese; Umbridgová zakvičela a přistrčila ho před sebe jako štít -

Vyšklubl se a otočil se. Obklopovalo je asi padesát kentaurů, luky nabitě a namířené na Harryho, Hermionu a Umbridgovou. Pomalu poodstoupili do středu paseky a Umbridgová cosi zděšeně drmolila. Harry se podíval stranou na Hermionu. Triumfálně se usmívala.

„Kdo jste?“ zeptal se něčí hlas.

Harry se otočil vlevo. Kentaur s ořechově hnědým tělem, Magorian, vystoupil z kruhu; luk měl připravený ke střelbě. Umbridgová, stále stojící po Harryho pravici, nepřestávala drmolit a třesoucí se hůlkou mířila na kentaura.

„Ptal jsem se, kdo jsi, člověče,“ zopakoval Magorian drsně.

„Jsem Dolores Umbridgová!“ zapištěla Umbridgová, „starší tajemnice ministra kouzel a ředitelka a nejvyšší vyšetřovatelka Bradavic!“

„Ty jsi z ministerstva kouzel?“ otázal se Magorian a kentauři kolem se neklidně zavrtěli.

„Přesně tak!“ řekla Umbridgová ještě vyšším hlasem. „Takže si dávejte pozor! Podle zákonů Oddělení pro regulaci a kontrolu magických stvoření, každý útok kříženců jako jste vy na člověka -“

„Jak že jsi nás to nazvala?“ křikl divoce vypadající černý kentaur, kterého Harry znal jako Banea. Kentauři rozzlobeně hučeli a napínali luky.

„Neříkejte jim tak!“ zuřila Hermiona, ale Umbridgová ji evidentně neslyšela. Stále mířila třesoucí se hůlkou na Magoriana a pokračovala: „Zákon 15 B říká jasně, že každý útok kouzelného stvoření, jehož inteligence je považována za blízkou lidské a je tudíž zodpovědné za své jednání -“

„Inteligence blízká lidské?“ opakoval Magorian a Bane a ostatní vztekale řvali a dupali. „To považujeme za velkou urážku, člověče! Naše inteligence je naštěstí mnohem vyšší než vaše!“

„Co děláte v našem lese?“ zavyl šedý kentaur s ostře řezanými rysy, kterého Harry s Hermionou viděli při posledním výletě do lesa. „Proč jste tady?“

„Váš les?“ řekla Umbridgová a teď už se zřejmě třásla nejen strachy, ale i rozhořčením. „Ráda bych vás upozornila, že tu žijete jen proto, že ministerstvo kouzel povolilo na některých místech -“

Kolem hlavy jí proletěl šíp tak blízko, že s sebou vzal několik vlasů; Umbridgová zavřeštěla a ruce jí vyletěly nad hlavu, zatímco kentauroi souhlasně zavyli a někteří se drsně rozchechtali. Zvuk jejich divokého, řehťavého smíchu, rozléhající se po potemnělé pasece a pohled na dupající kopyta byl velmi znervózňující.

„Čí les je to teď, člověče?“ houkl Bane.

„Špinavý kříženci!“ zaječela, ruce stále pevně přitisknuté na hlavě. „Bestie! Zatracený zvířata!“

„Buďte zticha!“ vykřikla Hermiona, ale bylo pozdě; Umbridgová namířila hůlku na Magoriana a křikla: „*Incarcerous!*“

Ve vzduchu se objevily provazy a jako tlustí hadi omotali kentaurovo tělo a ruce: zuřivě zařval a zvedl se na zadní, pokoušeje se osvobodit, zatímco ostatní vyrazili vpřed.

Harry popadl Hermionu a stáhl ji k zemi; tváří k zemi zažil chvíli hrůzy, když kolem nich duněla kopyta, ale kentauroi, řvoucí zlostí, je přeskakovali.

„Neeeeee!“ ječela Umbridgová, „Neeeeee... Jsem tajemnice ministra... Nemůžete - pusťte mě, zvířata... Neeeeee!“

Harry viděl záblesk červeného světla, jak se pokoušela někoho omráčit; pak velmi hlasitě zaječela. Harry zvedl hlavu a viděl, že mrskaající se Umbridgovou drží Bane vysoko ve vzduchu. Hůlka jí vypadla z ruky a Harryho srdce poskočilo. Kdyby na ni tak mohl dosáhnout -“

Ale když natáhl ruku, dopadlo na hůlku těžké kopyto a zlomilo ji vejpůl.

„A teď!“ zařvalo mu něco do ucha a silná chlupatá ruka ho vytáhla nahoru. I Hermiona stála na nohách. Přes vlnící se mnohabarevné hřbety a hlavy kentauroů Harry viděl, jak Bane táhle Umbridgovou mezi stromy. Nepřestávala vřeštět a její hlas se pomalu vytrácel, až ho nebylo přes dusající kopyta slyšet.

„Co s nimi?“ zeptal se šedý kentaur, držící Hermionu.

„Jsou mladí,“ řekl pomalý smutný hlas za Harryho zády. „Neútočíme na hříbata.“

„Přivedli ji sem, Ronane,“ odpověděl kentaur, který držel Harryho. „A nejsou tam mladí... Tenhle už je skoro dospělý.“

A pořádně Harrym zaklepal.

„Prosím,“ řekla Hermiona bez dechu, „prosím, neútočte na nás, my nejsme jako ona, nejsme z ministerstva kouzel! Přišli jsme sem jen proto, že jsme doufali, že nás jí zbavíte.“

Podle výrazu ve tváři šedého kentauroa Harry okamžitě poznal, že to byla velká chyba. Kentaur pohodil hlavou, zadupal nohama a zařval: „Vidíš, Ronane? Už mají tu jejich aroganci! Takže my jsme za vás měli udělat špinavou práci, lidská holko? Měli jsme být jako vaši sluhové, odehnat nepřítele jako poslušní psi?“

„Ne!“ zapištěla vyděšeně Hermiona, „prosím - tak jsem to nemyslela! Jen jsem doufala, že nám - pomůžete -“

Ale bylo to ještě horší.

„My lidem nepomáháme,“ zavrčel kentaur, který držel Harryho a kousek zacoval, takže Harryho nohy na chvíli opustily zemi. „Jsme od sebe moc vzdálení a jsme na to hrdí. Nedovolíme vám, abyste odsud odešli a vykládali, že jsme splnili vaše rozkazy!“

„Nic takového vykládat nebudeme!“ zvolal Harry, „my víme, že jste to neudělali proto, že bychom to po vás chtěli -“

Ale nikdo ho neposlouchal.

Vousatý kentaur vzadu křikl: „Přišli nepozváni, musí platit!“

Kentauroi souhlasně zařvali a jeden šedohnědý kentaur se přidal: „Budou následovat tu ženu!“

„Říkali jste, že neublížete nevinným!“ křičela Hermiona a po tváři jí stékaly tentokrát opravdové slzy. „Neudělali jsme nic, čím bychom vám ublížili, nepoužili jsme hůlky ani výhrůžky, chceme jen jít zpátky do školy, prosím, nechte nás jít -“

„My nejsme všichni jako ten zrádce Firenze, lidská holko!“ křikl šedý kentaur, podporován souhlasným řevem přihlízejících. „Možná sis myslela, že jsme takoví mluvící koně? Jsme starobylí lidé, kteří nebudou trpět nájezdy a urážky čarodějů! Neuznáváme vaše zákony, ani vaši nadřazenost, jsme -“

Ale už se nedozvěděli, co kentauroi jsou, protože z okraje paseky se ozvalo tak hlasité praskání, že se Harry, Hermiona i těch padesát nebo kolik kentauroů otočilo. Kentaur, který držel Harryho ho pustil a chopil se luku a šípu. Hermiona také spadla na zem a Harry běžel k ní, zatímco stromy se rozestoupily a mezi nimi se objevila obrovská silueta obra Gropa.

Kentaurovi v první řadě couvli; paseka se nyní stala lesem šípů, čekajících na vystřelení, mířících na velkou šedavou tvář, shlížející na ně od korun stromů. Grapova křivá tlama byla hloupě pootevřená; mohli tak vidět žluté zuby velikosti cihel a skelné oči barvy bláta, pozorující hemžení u svých nohou. Od kotníků mu vedly zpřetrhané provazy.

Otevřel ústa ještě víc.

„Hagger.“

Harry nevěděl, co to znamená „hagger“ nebo v jakém je to jazyce, ale nestaral se o to; sledoval Gropovy nohy, které byly skoro tak dlouhé jako jeho vlastní tělo. Hermiona se ho pevně držela za ruku; kentaurovi byli celkem potichu a dívali se, jak se mohutná hlava pohybuje ze strany na stranu, jako by něco hledala.

„Hagger!“ řekl ještě naléhavěji.

„Jdi pryč, obře!“ zavolal Magorian, „nejsi tu vítán!“

Na Gropa ta slova neudělala žádný dojem. Trochu se sehnul (kentaurovi napjali luky) a zavyl: „HAGGER!“

Někteří kentaurovi teď vypadali trochu poděšeně. Hermiona zalapala po dechu.

„Harry!“ zašeptala, „myslím, že se snaží říct Hagrid!“

Přesně v ten moment si jich Grop všiml - jediných dvou lidí v moři kentaurů. Sklonil hlavu ještě o stopu níž a upřeně na ně civěl. Harry cítil, jak se Hermiona třese a Grop otevřel obrovskou tlamu a hlubokým rachotivým hlasem řekl: „Hermy.“

„Bože,“ řekla Hermiona, pevně sevřela Harryho ruku a vypadala, že co chvíli omdlí. „On - on si nás pamatuje!“

„HERMY!“ zařval Grop. „KDE HAGGER?“

„Já nevím!“ zapištěla vyděšeně Hermiona. „Promiň, Grope, já nevím!“

„GROP CHCE HAGGER!“

Jedna z obřích rukou se natáhla dolů. Hermiona vykřikla, poodběhla několik kroků a upadla. Harry, protože neměl hůlku, se připravil kopat, mlátit a kousat nebo cokoli, zatímco ruka projela směrem k němu a srazila sněhově bílého kentaura na zem.

Na to kentaurovi čekali - Gropovy roztažené prsty byly asi stopu od Harryho, když do vzduchu vyletělo padesát šípů a trefilo obra do tváře, takže zařval bolestí a zuřivostí a narovnal se, snaže se rukama otřít tvář, takže šípy zlámaly, ale jejich špičky zatlačil ještě hloub.

Zavyl a zadupal mohutnými nohama a kentaurovi odletovali na všechny strany; kapky Gropovy krve dopadly na Harryho, když vytáhl Hermionu na nohy a utíkali tak rychle jak dokázali pryč mezi stromy. Když byli dostatečně daleko, otočili se; Grop mával rukama po kentaurech a po tváři mu tekla krev; ken-

taurovi ustupovali do lesa na druhé straně paseky. Harry a Hermiona sledovali, jak Grop řve vzteky a klestí si cestu skrze stromy.

„Ach ne,“ řekla Hermiona a klepala se tak, že pod ní povolila kolena. „Ach, to bylo strašné. A mohl je všechny zabít.“

„Upřímně, to mi nijak nevadí,“ řekl kysele Harry.

Hluk cválajících kopyt a tápajícího obra se vzdaloval. Harrymu zaškubalo v jizvě a zalila ho hrůza.

Ztratili tolik času - od záchrany Siriuse teď byli ještě dál než předtím. Nejen, že se Harrymu podařilo ztratit hůlku, ale trčeli uprostřed Zapovězeného lesa a neměli se odsud jak dostat.

„Skvělejší plán,“ utrl se na Hermionu, „fakt skvělejší! Kam teď odtud půjdeme?“

„Musíme se dostat zpátky na hrad,“ pípla Hermiona.

„Až se tam konečně dohrabeme, bude už Sirius mrtvý!“ řekl Harry a nakopl nejbližší strom. Seshora se ozvalo rozčilené pištění a když vzhlédl, spatřil našťvaného podlézavce, jak po něm mává jehlovitými prstíky.

„Bez hůlek nemůžeme nic dělat,“ řekla Hermiona a zase se postavila. „Stejně, Harry, jak ses chtěl dostat do Londýna?“

„Taky jsme si to právě říkali,“ ozval se za nimi povědomý hlas.

Harry a Hermiona se instinktivně přitiskli k sobě.

Zpoza stromů vystoupil Ron a hned za ním Ginny, Neville a Luna. Ginny měla na tváři pár škrábaců; Nevillovi otékalo pravé oko; Ronův ret krvácel ještě víc - ale všichni vypadali celkem spokojeně.

„Takže,“ řekl Ron, odstrčil dlouhou větev a podal Harrymu hůlku, „máte nějaký nápad?“

„Jak jste se jich zbavili?“ zeptal se ohromeně Harry a vzal si hůlku.

„Pár omráčení, jedno odzbrojovací zaklínadlo a Nevillovi se povedla moc hezká Překážka,“ řekl Ron a podal hůlku i Hermioně. „Ale nejlepší byla Ginny, dostala Malfoye - kletbou netopýřího strašáka - to bylo k popukání, celý obličej měl pokrytý těmi velkými plácajícími se věcmi. Pak jsme vás viděli z okna, jak jdete do lesa a šli jsme za vámi. Co jste udělali s Umbridgovou?“

„Je pryč,“ řekl Harry. „Odnoslo ji stádo kentaurů.“

„A vás nechali být?“ vytřeštila oči Ginny.

„Ne, zahnal je Grop,“ řekl Harry.

„Kdo je Grop?“ zeptala se Luna.

„Hagridův mladší brácha,“ odpověděl jí Ron. „Ale to je teď jedno. Harry, co jsi zjistil? Dostal ty-víš-kdo Siriuse nebo -?“

„Ano,“ řekl Harry a v jizvě ho zase bodlo, „a jsem si jistý, že Sirius ještě žije, ale netuším, jak se tam dostaneme, abychom mu pomohli.“

Všichni ztichli; problém, který před nimi vyvstal, vypadal neřešitelně.

„No, budeme muset letět, ne?“ řekla Luna tím nejvčetnějším hlasem, jaký kdy použila.

„Fajn,“ řekl a otočil se na ni, „za prvé, my nebudeme dělat nic, pokud se mezi ty my počítáš taky a za druhé, Ron je tu jediný, kdo má koště, které nehlídá troll, takže -“

„Já mám taky koště!“ řekla Ginny.

„Ano, ale ty nikam neletíš,“ odsekl Ron.

„Když dovolíš, tak já mám o Siriuse úplně stejnou starost jako ty!“ řekla Ginny a zařala čelisti tak, že její podobnost s Fredem a Georgem byla velmi nápadná.

„Jsi moc -“ začal Harry, ale Ginny se rozhodla, „jsem o tři roky starší než jsi byl ty, když jsi bojoval s ty-víš-kým o kámen mudrů a krom toho právě díky mě trčí Malfoy v kabinetě Umbridgové a snaží se zbavit velkých poletujících strašáků -“

„Ano, ale -“

„Všichni patříme do BA,“ řekl tiše Neville, „šlo přece o boj proti ty-víš-ko-mu, ne? A tohle je první šance, kdy můžeme udělat něco opravdového - nebo to snad byla jenom hra?“

„Ne - jistěže nebyla -“ řekl Harry netrpělivě.

„Tak bychom měli jít také,“ uzavřel to Neville prostě. „Chceme ti pomoci.“

„To je pravda,“ usmála se šťastně Luna.

Harryho pohled se střetl s Ronovým. Věděl, že Ron myslí na totéž: kdyby si měl vybrat nějaké členy BA, kteří s ním půjdou zachraňovat Siriuse, rozhodně by to nebyla Ginny, Neville a Luna.

„No, to je stejně jedno,“ zavrčel Harry, „protože stejně nevíme, jak se tam dostat -“

„Já myslela, že už jsme to vyřešili,“ namítla Luna, „poletíme!“

„Koukni,“ začínal se zlobit Ron, „ty možná umíš létat bez koštěte, ale my ostatní nemůžeme roztáhnout křídla kdykoliv -“

„Jsou i jiné způsoby jak létat, než na koštěti,“ pokračovala klidně Luna.

„Předpokládám, že poletíme na zádech toho štěbetajícího smrku nebo co to bylo?“ zeptal se jízlivě Ron.

„Zmuchloroh smrkáč nelétá,“ děla Luna povýšeně, „ale *oni* ano a Hagrid říkal, že jsou dobří v hledání míst, na které se jejich jezdcí chtějí dostat.“

Harry se otočil Mezi stromy vykukovaly bílé oči dvou thestralů a sledovali rozhovor jako by rozuměli každému slovu.

„No ano!“ zašeptal a popošel k nim. Pohodili ještěřima hlavama, až jim zaválala hřívá a Harry se natáhl, aby je pohladil po krku; jak jen si kdy mohl myslet, že jsou oškliví?

„To jsou ti divní koně?“ zeptal se Ron nejistě a hleděl kousek doleva od thestrala, kterého Harry poplácal. „Ti, co je nevidíš, když jsi neviděl nikoho umřít?“

„Jo,“ řekl Harry.

„Kolik?“

„Jen dva.“

„Potřebujeme tři,“ řekla Hermiona, která byla ještě trochu roztřesená, ale také odhodlaná.

„Čtyři, Hermiono,“ ozvala se Ginny.

„Myslím, že nás je tu šest,“ namítla Luna.

„Neblázněte, nemůžeme jít všichni!“ rozzlobil se Harry. „Vy tři -“ ukázal na Nevilla, Ginny a Lunu „- do toho nepatříte, nejste -“

Začali zase protestovat. Zase se ozvala jízva, teď o něco bolestivěji. Každá chvíle, o kterou to odkládali, byla cenná; nebyl čas se hádat.

„Fajn, dobře, je to vaše volba,“ řekl stručně. „Ale jestliže nenajdeme další thestraly, nemůžete -“

„Však oni přiletí další,“ řekla Ginny rozhodně a stejně jako Ron koukala špatným směrem, evidentně přesvědčená, že se dívá na koně.

„Jak to víš?“

„Protože, jestli jste si nevšimli, ty i Hermiona jste zakrvácení,“ pravila suše, „a víme, že Hagrid láká thestraly na syrové maso. Proto se tu tihle dva asi taky objevili.“

Harry ucítil žďuchnutí a když se podíval dolů, zjistil, že jeden z thestralů mu olizuje z rukávu Gropovu krev.

„Dobře, takže,“ řekl, protože dostal nápad. „Ron a já si vezmeme tyhle dva a vyrazíme napřed a Hermiona tu zůstane s vámi a pokusíte se přilákat další -“

„Já tu nezůstanu!“ ohradila se Hermiona.

„Není třeba,“ usmála se Luna, „tady jsou další... Vy musíte opravdu zavá-nět...“

Harry se otočil: mezi stromy se k nim blížilo dalších šest nebo sedm thestralů, křídla přimknutá k tělu, oči jim zářily do tmy. Teď už neměl žádnou výmluvu.

„Fajn“ řekl, „tak si jednoho vezměte a nasedejte.“

— KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ —

Oddělení záhad

Harry se pevně chytil thestrálí hřívý, odrazil se nohou od pařezu a vyškrábal se mu na hřbet. Ne protestoval, jen otočil hlavu, zuby vyceněné, a snažil se pokračovat v olizování jeho hábitu.

Harry zjistil, že si může položit kolena za klouby křídel a sedět tak bezpečněji a pak se ohlédl po ostatních. Neville se vytáhl na záda dalšího thestrala a teď se snažil přehodit přes jeho hřbet jednu krátkou nohu a posadit se. Luna už seděla - stranou, jako v dámském sedle - a uhlazovala si hábit, jako by to dělala denně. Ron, Hermiona a Ginny stále čekali a koukali do prázdna.

„Co je?“ zeptal se.

„Jak na ně máme vylézt,“ zakvikal Ron, „když je nevidíme?“

„Je to jednoduché,“ řekla Luna, slezla a šla jim pomoci. „Takhle...“

Odtáhla je k dalším thestralům a jeden po druhém se pak vyškrábali na jejich hřbety. Všichni tři vypadali opravdu nervózně, když jim Luna zamotávala ruce do hřív a říkala, aby se pevně drželi. Pak se vrátila ke svému koni.

„Tohle je šílený,“ mumlal Ron a hladil volnou rukou thestrala po krku. „Šílený... Kdybych ho mohl vidět -“

„Radši doufej, že zůstane neviditelný,“ řekl Harry temně. „Takže připraveni?“

Všichni přikývli pevně stiskli kolena.

„Takže...“

Podíval se na lesklou černou hlavu svého thestrala a polkl.

„Ministerstvo kouzel, vchod pro návštěvníky, Londýn,“ řekl nejistě. „Eh... Jestli víš... Kde to je...“

Chvilí se Harryho thestral ani nepohnul; pak náhle rozvinul křídla, až Harry málem spadnul; lehce se přikrčil a pak vystřelil vzhůru tak rychle, že se Harry musel chytit nohama i rukama co nejpevněji, aby nesklouzl po kostnatých zádech. Zavřel oči a přitiskl obličej do hedvábné hřívý, zatímco kůň proletěl mezi vrcholky stromů a ocitl se pod rudým nebem v záři zapadajícího slunce.

Harry si nevzpomínal, že by kdy letěl tak rychle: thestral, dívoce mávaje křídly, přeletěl nad hradem; ledový vzduch bil Harryho do tváře; s očima přivřenými ve větru se otočil a spatřil pět svých přátel, všichni byli také pevně přitisknutí na hřbety svých koní, aby nespádli dolů.

Přeletěli nad pozemky kolem hradu, nad Prasinkami; Harry viděl v dálce pod sebou hory a rokle. Denní světlo se vytrácelo a pod sebou mohli spatřit malé shluky světél z vesnic nebo zakroucenou silnici s osamělým autem...

„To je bizarní!“ volal Ron a Harryho napadlo, že to musí být zvláštní pocit, letět vzduchem v takové výšce bez viditelné podpory.

Padl soumrak; obloha nabyla světle purpurové barvy s poházenými stříbrnými hvězdičkami a za chvíli už je jen světla mudlovských měst informovala o tom, jak vysoko jsou a jak rychle letí. Harry pevně objímal krk svého koně a přál si, aby letěli ještě rychleji. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy viděl Siriuse ležet na podlaze Oddělení záhad? Jak dlouho ještě může Sirius Voldemortovi odolávat? Všechno, co Harry věděl bylo, že jeho kmotr ještě Voldemortovi ani nepomohl, ani nezemřel, protože si byl jist, že v obou případech by Voldemortovo běsnění pocítil ve vlastním těle a jizva by ho páčila jako tehdy v noci, když byl napaden pan Weasley.

A letěli dál temnotou; Harryho tvář byla ztuhlá zimou, nohy mu dřevěněly, jak tiskl thestralovy boky, ale netroufal si změnit polohu, aby nesklouzl... Řev větru ho ohlušoval a ústa měl vyschlá a studená z ledového nočního vzduchu. Netušil, jak daleko se dostali; všechnu svou víru vkládal do stvoření pod sebou, neomylně směřujícímu k cíli, mávajícímu křídly a řítícímu se vpřed.

Co když je už pozdě...

Ještě pořád žije, ještě pořád bojuje, cítím to...

Kdyby Voldemort poznal, že Siriuse nezlomí...

Věděl bych to...

Harryho žaludek nadskočil; thestralova hlava teď mířila přímo dolů a sklouzl několik palců po jeho hřbetě. Konečně klesali... Zaslechl za sebou výkřik a otočil se, ale neviděl žádné padající tělo... Nejspíš jen všichni byli v šoku z náhlé změny směru, stejně jako on.

Na všech stranách rostla oranžová světla; viděli střechy budov, proudy světél, bledé svítící obdélníky oken. Najednou se řítily přímo na chodník; Harry se vši silou chytil thestrala a připravil se na dopad, ale kůň přistál tak lehce jako stín a Harry sklouzl s jeho hřbetu, rozhlížeje se po ulici, kde stála známá telefonní budka, pobledlá v záři oranžového světla pouličních lamp.

Ron přistál o kousek dál a okamžitě spadl s thestrala na chodník.

„Už nikdy,“ řekl a vyškrábal se na nohy. Chtěl poodejít od thestrala, ale protože ho neviděl, narazil do jeho zadku a málem zase upadl. „Už nikdy, nikdy... To byla ta nejhorší -“

Přistála Hermiona s Ginny; sestoupily trochu důstojněji než Ron, i když jejich výrazy se příliš nelišily; Neville se třásl; Luna hladce sklouzla dolů.

„A teď jdeme kam?“ zeptala se Harryho zdvořile, jako kdyby to celé byl jen zajímavý výlet.

„Sem,“ ukázal na budku. Vděčně thestrala poplácal a zamířil k otlučené budce a otevřel dveře. „Tak pojďte!“ pobídl ostatní, když váhali.

Ron a Ginny poslušně napochodovali dovnitř; Hermiona, Neville a Luna se nacpali za nimi; Harry se ohlédl po thestralech, kteří se krmili shnilými zbytky z odpadků a pak se vmáčkl dovnitř za Lunou.

„Kdo jste u sluchátka,“ vytočte šest dva čtyři čtyři dva!“ řekl.

Ron vytočil číslo zkroucenou rukou; když se číselník vrátil, zazněl budkou chladný ženský hlas.

„Vítejte na ministerstvu kouzel. Prosím uveďte vaše jméno a důvod příchodu.“

„Harry Potter, Ron Weasley, Hermiona Grangerová,“ vychrlil Harry, „Ginny Weasleyová, Neville Longbottom, Luna Lovegoodová... Jsme tu, abychom něco zachránili, pokud to vaše ministerstvo nedokáže samo!“

„Děkuji,“ řekl hlas, „návštěvníci si prosím vezmou cedulky a připíchnou si je na hábity.“

Ze šachtičky na mince vypadlo půl tuctu cedulek. Hermiona je sebrala a podala je Harrymu přes Ginninu hlavu; podíval se na tu první a viděl nápis *Harry Potter, záchranná mise*.

„Návštěvníci ministerstva, jste povinni podrobit se prohlédání a předložit svou hůlku k registraci u bezpečnostního pultu, který je na konci atria.“

„Fajn!“ houkl Harry, protože ho píchlo v jizvě. „Můžete se už laskavě pohnout?“

Podlaha budky se zatřásla a chodník začal stoupat; thestralové zmizeli; kolem se rozhostila temnota a se skřípáním klesali stále hloub.

Pak jim nohy osvětlil proužek zlatého světla, rozšířil se a stoupal. Harry se skrčil a držel hůlku tak napřaženou, jak jen to šlo a sledoval okolí, jestli na ně v atriu někdo nečeká, ale bylo úplně prázdné. Světlo bylo slabší než ve dne; v krbech nehořely ohně, ale když výtah přistál, spatřil, že zlaté symboly na stropě se pořád proměňují.

„Ministerstvo kouzel vám přeje příjemný večer,“ řekl ženský hlas.

Dveře budky odskočily a Harry vypadl ven, následován Nevillem a Lunou. Jediným zvukem v atriu bylo šumění vody ve fontánce.

„Jdeme,“ zavelel tiše Harry a všichni utíkali halou kolem vodotrysku ke stolu, kde předtím seděl hlídač a který byl teď úplně opuštěný.

Harry si byl jistý, že by tu měl někdo být a že tohle není dobré znamení; jeho předtucha se jen potvrdila, když prošli bránou k výtahům. Stiskl tlačítko a výtah tu byl téměř okamžitě, zlaté mříže se odsunuly a všichni se vrhli dovnitř. Harry zmáčkl číslo devět; mříže se s prasknutím zavřely a výtah začal klesat. Když tu Harry byl s panem Weasleym, nevšiml si, jak moc hlučný výtah je; byl si jist, že rachot by musel vzbudit každého člena bezpečnostní služby v budově, ale výtah zastvil v devátém patře, hlas oznámil „Oddělení záhad“ a mříže se otevřely. Vstoupili do chodby, kde se nic nepohnulo, jen plameny nejbližších pochodní.

Harry se obrátil k černým dveřím. Po měsících a měsících snů tu konečně byl.

„Tak jdeme,“ zašeptal a vyrazil chodbou, Luna těsně za ním s otevřenou pusou.

„Tak, a teď poslouchejte,“ řekl Harry, když se zastavil asi šest stop od dveří. „Možná... Možná by vás tu pár mohlo zůstat - jako hlídači a -“

„A jak ti dáme vědět, že se něco blíží?“ zeptala se Ginny se zvednutým obočím. „Můžeš být míle daleko.“

„Jdeme s tebou, Harry,“ řekl Neville.

„Jdeme na to,“ pobídl ho Ron.

Harry je s sebou všechny nechtěl, ale vypadalo to, že nemá na výběr. Otočil se ke dveřím a vykročil vpřed... Stejně jako ve snu se otevřely a překročil práh, ostatní mu šli v patách.

Stáli ve velké kruhové místnosti. Všechno tu bylo černé včetně podlahy a stropu; identické, neoznačené černé dveře bez klik byly rovnoměrně rozmístěné podél stěny, osvětlené modře hořícími svíčkami; jejich ledové světlo se odráželo na lesklé mramorové podlaze, která vypadala jako temná vodní hladina.

„Zavřete někdo dveře,“ řekl Harry.

Litoval toho rozkazu hned, jak ho Neville splnil. Bez světla z chodby byla místnost najednou tak temná, že chvíli neviděli nic jiného než chvějící se modré plamínky a jejich přízračné odrazy v podlaze.

Ve svých snech Harry vždycky okamžitě vyrazil přes místnost k protějším dveřím. Ale byl tu celý tucet dveří. Zrovna když hleděl na dveře proti sobě a přemýšlel, které z nich to byly, ozval se rachot a svíčky se pohnuly na stranu. Kruhová stěna rotovala.

Hermiona chytila Harryho za ruku, jako by se bála, že se podlaha pohne také, ale nestalo se. Po několik sekund se modré plameny slily v neonové pruhy, jak se zeď točila; pak stejně náhle všechno utichlo a stěna se zastavila.

Harry měl v očích vypálené modré pruhy; bylo to to jediné, co viděl.

„Co to bylo?“ zašeptal Ron poplašeně.

„Myslím, že to bylo proto, abychom nevěděli, kudy jsme přišli,“ řekla Ginny tiše.

Harrymu došlo, že má pravdu: mohl se stejně tak pokoušet najít na černé podlaze mravence jako identifikovat dveře, kterými vstoupili; a dveře, kterými potřebovali projít, mohli být kterékoliv z těch dvanácti.

„Jak se teď dostaneme ven?“ zajíkl se Neville.

„To je teď stejně jedno,“ řekl Harry a zamrkal, aby se zbavil modrých čar a pevně sevřel hůlku. „Nepotřebujeme ven dřív, než najdeme Siriuse -“

„Hlavně ho nevolej!“ řekla naléhavě Hermiona, ale Harry její radu nepotřeboval; instinkt mu kázal být tak potichu, jak jen to bylo možné.

„A kam tedy půjdeme, Harry?“ zeptal se Ron.

„Já nevím -“ začal Harry. Polkl. „Ve snu jsem prošel dveřmi z chodby od výtahu do tmavé místnosti - to je tahle - a pak jsem šel do další místnosti, která

se jakoby... Třpytila. Mohli bychom zkusit pár dveří," navrhl rychle, „poznám správnou cestu, až ji uvidím.“

Vydal se ke dveřím přímo proti sobě, položil levou ruku na jejich chladný lesklý povrch, zvedl hůlku a zatlačil.

Dveře se okamžitě otevřely.

V porovnání s temnotou v hlavní místnosti vypadala tahle, ozářená světlem z lamp, visících se stropu na zlatých řetězech, mnohem světleji, ale mihotavá světla, jaká si Harry pamatoval, tu nebyla. Bylo tu prázdno až na pár stolů a uprostřed místnosti stálo velké skleněné akvárium plné temně zelené tekutiny, tak velké, že by si v něm klidně mohli všichni zaplavat; v tekutině se líně převalovalo několik perlově bílých objektů.

„Co to je?“ zašeptal Ron.

„Nemám páru, řekl Harry.

„Jsou to ryby?“ vydechla Ginny.

„Aquaviriovi červí!“ zajásala Luna. „Táta říkal, že ministerstvo chová -“

„Ne,“ řekla Hermiona divně přiškrceným hlasem. Popošla blíž k nádrži. „To jsou mozky.“

„Mozky?“

„Ano... Zajímalo by mě, co s nimi dělají?“

Harry se k ní připojil. Takhle zblízka nebylo pochyb. Slabě se zaleskly a zmizely v temně zelených hlubinách, ne nepodobné slizkým květákům.

„Pojďme odsud,“ řekl Harry, „tohle není ono, musíme zkusit jiné dveře.“

„Tady jsou taky dveře,“ řekl Ron a ukázal kolem. Harryho srdce pokleslo; jak velké to místo bylo?

„Ve snu jsem šel do druhých dveří v té temné místnosti,“ řekl, „myslím, že bychom se měli vrátit a zkusit to tam.“

Běželi zpět do velké kruhové místnosti; před Harryho očima se teď místo modrých plamenů míhaly přízračné mozky.

„Počkejte!“ řekla Hermiona ostře, když Luna chtěla zavřít dveře, „*Flagrate!*“

Zamávala hůlkou a na dveřích se objevilo ohnivé „X“. Jakmile dveře zavakly, ozval se známý rachot a stěna se roztočila, ale mezi modrými šmouhami teď byla i jedna červená a když zase nastalo ticho, ohnivý kříž stále zářil a označoval dveře, které už zkusili.

„Dobrý nápad,“ řekl Harry, „teď zkusíme tyhle -“

Znovu vyrazil přímo za nosem a otevřel dveře, hůlku stále připravenou.

Další místnost byla o něco větší než ta poslední, obdélníková a tlumeně osvětlená, uprostřed se zanořenou podlahou, tvořící velkou, asi dvacet stop hlubokou jámu. Stáli v nejvyšší řadě něčeho, co vypadalo jako kamenné lavice, kle-

sající postupně po způsobu amfiteátru; vypadalo to podobně jako soudní síň, ve které probíhalo Harryho disciplinární řízení. Místo křesla s řetězy však dole na kamenném podstavci stál kamenný oblouk, který se zdál tak prastarý a popraskaný, že bylo divu, že ještě vůbec stojí. Oblouk byl přikrytý potrháním černým závěsem nebo závojem, který se i přes dokonale nehybný vzduch kolem jemně pohyboval, jako by se ho právě někdo dotkl.

„Je tam někdo?“ zavolal Harry a seskočil o lavici níž. Nikdo neodpověděl, jen závoj se stále pohyboval.

„Opatrně!“ zašeptala Hermiona.

Harry sestoupil po kamenných lavicích až na dno jámy; jeho kroky se hlasitě rozléhaly. Zblízka vypadal kamenný oblouk mnohem vyšší. Závoj se stále lehce pohyboval, jako by kolem něj zrovna někdo prošel.

„Siriusi?“ zkusil to Harry tiše.

Měl podivný pocit, že za závěsem někdo stojí. Sevřel pevně hůlku a oblouk obešel, ale nikdo tam nebyl; jediné, co viděl, byla druhá strana potrhaneho závoje.

„Pojďme pryč,“ zavolala Hermiona. „Tady to není ono, Harry, pojď pryč.“

Její hlas zněl vyděšeně, mnohem vyděšeněji než v místnosti s mozky, ale Harryho napadlo, že na oblouku je něco krásného, i když byl tak starý. Vlnící se závoj ho lákal; cítil silnou touhu vyšplhat se na podstavec a projít skrz.

„Harry, pojď nahoru, ano?“ naléhala Hermiona.

„Dobře,“ řekl, ale nepohnul se. Právě něco zaslechl. Na druhé straně závěsu něco šeptalo, ozývaly se odsud nejasné hlasy.

„Co to říkáte?“ zeptal se velmi hlasitě, takže jeho hlas se rozléhal všude kolem.

„Nikdo nic neřekl, Harry!“ řekla Hermiona a vyrazila za ním.

„Někdo tam šeptá,“ trval na svém Ron, poodešel a mračil se na závoj. „To jsi ty, Rone?“

„Já jsem tady, kamaráde,“ řekl Ron a objevil se na druhé straně oblouku.

„Slyšíte to ještě někdo?“ zeptal se Harry, protože šeptání bylo stále hlasitější; všiml si, že už stojí na podstavci.

„Já je taky slyším,“ vydechla Luna, která se k nim právě připojila a zírala na závoj. „Tam vevnitř jsou lidé!“

„Co tím myslíš, *vevnitř*?“ zlobila se Hermiona, „není žádné *vevnitř*, je to jen oblouk, není tam pro nikoho místo. Harry, pojď pryč -“

Vzala ho za ruku a zatáhla, ale nepohnul se.

„Harry, přišli jsme sem kvůli Siriusovi!“ řekla vysokým přiškrceným hlasem.

„Sirius,“ opakoval zmateně Harry a zíral na vlnící se závoj. „Jo...“

Něco mu konečně zacvaklo v hlavě na správné místo; *Sirius*, zajatý, svázaný a mučený a on tu stojí a kouká na oblouk...

Poodstoupil z podstavce a odtrhl zraky od závoje.

„Jdeme,“ řekl.

„O to jsem se právě snažila - tak jdeme!“ řekla Hermiona a šla zpět kolem podstavce. Na druhé straně stáli Ginny a Neville a zírali na závoj jako v transu. Hermiona beze slova popadla Ginny, Ron Nevilla a dostrkali je přes kamenné lavice zpět ke dveřím.

„Co myslíš, že to bylo za oblouk?“ zeptal se Harry Hermiony, když se vrátili do kruhové místnosti.

„To nevím, ale ať to bylo cokoli, bylo to nebezpečné,“ řekla a označila dveře žhnoucím křížem.

Stěna se zase otočila a znovu zastavila. Harry si vybral další dveře a zatlačil. Nepohnuly se.

„Co se děje?“ zeptala se Hermiona.

„Jsou... Zamčené...“ hekal Harry a pokoušel se dveře vyrazit, ale ani se nehnu.

„Tak to je ono, ne?“ řekl Ron a připojil se k Harrymu. „Musí být!“

„Uhněte!“ řekla Hermiona. Namířila hůlku na místo, kde by normálně byl zámek a řekla: „*Alohomora!*“

Ale nic se nestalo.

„Siriusův nůž!“ napadlo Harryho. Vytáhl nůž z kapsy a zaklesl ho mezi dveře a stěnu. Ostatní sledovali, jak projel škvírou, zase nůž vytáhl a vrazil do dveří ramenem. Zůstaly zavřené. A co víc, když se Harry podíval na svůj nůž, zjistil, že čepel se roztavila.

„Fajn, tak tyhle vynecháme,“ rozhodla Hermiona.

„Ale co když jsou to ty pravé?“ řekl Ron a díval se na ně odevzdaně i roztoouženě zároveň.

„Nemůžou, Harry ve svých snech všemi dveřmi prošel bez problémů,“ řekla Hermiona a dveře označila, zatímco Harry zastrčil teď už nepotřebný zbytek Siriusova nože do kapsy.

„Víš, co by tam mohlo být?“ nadhodila Luna, když se místnost roztočila.

„Něco zvláštního, o tom nepochybuju,“ šeptla Hermiona a Neville se nervózně uchechl.

Stěna se zastavila a Harry s pocitem stoupajícího zoufalství otevřel další dveře.

„To je *ono!*“

Okamžitě to krásné diamantové tančící světlo poznal. Když se jeho oči záři přizpůsobily, spatřil, že všude jsou hodiny, malé a velké, stojací i přenosné, visely mezi policemi na knihy a stály na stolech lemujících místnost a kolem bylo slyšet neustávající tikání, připomínající pochod tisíců malých nožiček.

Zdrojem tančícího světla byla velká křišťálová zvonovitá nádoba, stojící na samém konci místnosti.

„Tudy!“

Harryho srdce prudce bilo, protože věděl, že jsou na správné cestě; vedl je dolů úzkou uličkou mezi stoly a mířil ke zdroji světla, křišťálové nádobě vysoké jako on sám, která se zdála být plná vířícího třpytivého větříku.

„Ach, *podívejte!*“ řekla Ginny, když se přiblížili a ukazovala přímo do srdce nádoby.

Ve vířícím světle se vznášelo malý drahokam tvaru vejce. Jak pomalu stoupalo, najednou prasklo a objevil se kolibřík, který mířil dál nahoru, ale když se ocitl u samého stropu nádoby, jeho peří bylo rozduchané a schlíplé a větřík ho nesl dolů, kam už ale dopadl opět jako vejce.

„Nezastavujte se!“ řekl Harry ostře, protože Ginny se očividně chtěla zastavit a dívat se, jak se vejce promění v ptáčka.

„Ty jsi taky lelkoval u toho oblouku,“ odsekla Ginny, ale poslechla a následovala ho kolem nádoby k posledním dveřím.

„Tady je to,“ řekl Harry a srdce mu pumpovalo tak, až se bál, že přes ten hluk není slyšet, co říká. „Tady těmi dveřmi -“

Přejel po ostatních pohledem; měli připravené hůlky a vypadali velmi vážně a nervózně. Otočil se ke dveřím a zatlačil. Otevřely se.

Byli tam, byli na tom místě: strop vysoký jako v chrámu a všude stály vysoké regály, plné malých, zaprášených, skleněných koulí. Tupě se leskly ve světle svící, rozestavených ve svícnech mezi regály. Stejně jako svíce v kulaté místnosti, i tyhle hořely modře. Byla tu zima.

Harry se nahnul a nahlédl do temné uličky mezi regály. Nikde nic neslyšel ani neviděl.

„Říkal jsi, že to byla řada devadesátšedm,“ zašeptala Hermiona.

„Jo,“ vydechl Harry a prohlížel si nejbližší regál. Pod svícnem se lesklo stříbrné číslo padesáttyři.

„Měli bychom asi jít doprava,“ zašeptala Hermiona a popošla k další řadě. „Ano... To je padesátčtyři...“

„Mějte hůlky připravené,“ řekl Harry.

Plížili se kupředu dlouhými ulicemi mezi regály, jejichž konce se ztrácely ve tmě, ohlížejíce se přes rameno. U každé koule byla žlutnoucí cedulka. Některé svítily zvláště tekutým světlem; jiné byly prázdné a temné jako prasklé žárovky.

Minuli řadu osmdesátčtyři... Osmdesátpět... Harry měl uši našpicované, ale možná už byl Sirius v bezvědomí... *nebo*, ozval se protivný hlásek v jeho hlavě, *je už mrtvý...*

To bych věděl, řekl si a srdce mu bilo až v krku, to bych přece věděl... „Devadesátšedm!“ zašeptala Hermiona. Seskupili se na konci řady a dívali se do uličky. Nikdo tam nebyl. „Je přímo na konci,“ řekl Harry a v ústech mu najednou vyschlo. „Odsud tam není vidět.“ A vedl je mezi vysokými řadami skleněných koulí, z nichž některé tiše žhnuly... „Měl by být někde tady,“ šeptal Harry, přesvědčený, že každou chvíli spatří na zemi potrhaný Siriusův stín, „někde tady... Opravdu blízko...“ „Harry?“ zkusila to Hermiona, ale nechtěl odpovídat. V puse měl úplně sucho. „Někde tady... Tady...“ řekl. Došli na konec řady a vstoupili do kalného světla svící. Nikdo tu nebyl. Jen ohlušující zaprášené ticho. „Mohl by být...“ zachrptěl Harry a nakoukl do další uličky. „Nebo možná...“ Spěchal k dalšímu regálu. „Harry?“ ozvala se znovu Hermiona. „Co?“ zavrčel. „Já... si nemyslím, že tu Sirius je.“ Nikdo nepromluvil. Harry se nechtěl na nikoho z nich podívat. Bylo mu špatně. Nechápal, proč tu Sirius není. Musí tu být. Tady ho Harry přece viděl... Utíkal ulicí na konci řad a nahlížel do uliček. Míhaly se před ním jedna po druhé, všechny prázdné. Běžel na druhou stranu. Nikde nebylo ani stopy po Siriusovi, ani po zápase. „Harry?“ zavolal Ron. „Co?“ Nechtěl vědět, co mu Ron chce říct; nechtěl slyšet, jak mu vyčítá, že byl hloupý nebo navrhuje, aby se vrátili do Bradavic. Krev mu stoupala do tváří a ze všeho nejraději by se skryl někde do tmy a zůstal tam, než aby se vrátil do zářícího atria a musel vydržet jejich pohledy... „Viděl jsi tohle?“ řekl Ron. „Co?“ zeptal se Harry o něco dychtivěji - nějaká známka, že tu byl Sirius? Vrátil se k ostatním, kousek od kraje řady devadesátšedm, ale našel jen Rona, jak zírá na jednu ze skleněných koulí. „Co?“ opakoval Harry. „Na téhle... Na téhle je tvoje jméno,“ řekl Ron. Harry přistoupil blíž. Ron ukazoval na jednu z koulí, která žhnula slabým světlem, i když byla hodně zaprášená a evidentně na ni už léta nikdo nesahal. „Moje jméno?“ nechápal Harry. Postoupil až k regálu. Nebyl tak vysoký jako Ron a musel se zaklonit, aby viděl na zažloutlou cedulku připíchnutou přímo pod zaprášenou kouli.

Rozmáchlým pokřiveným rukopisem na ní bylo napsané necelých šestnáct let staré datum a pod ním:

*S.P.T. to A.P.W.B.D.
Pán zla a (?)Harry Potter*

Harry na to zůstal koukat. „Co to má znamenat?“ ptal se nervózně Ron. „Co tu dělá tvoje jméno?“ Rozhlédl se po ostatních cedulkách. „Já tu nejsem,“ řekl zmateně, „nikdo z nás tu není.“ „Harry, nemyslím, že bys na ni měl sahat,“ řekla přísně Hermiona, když natáhl ruku. „Proč ne?“ zeptal se. „Má to snad co dělat se mnou, ne?“ „Ne, Harry,“ ozval se náhle Neville. Jeho kulatá tvář se lehce leskla potem. Vypadal, že víc napětí už nevydrží. „Je na ní moje jméno,“ řekl Harry. S pocitem jisté lehkomyšlnosti sevřel prsty kolem zaprášené koule. Čekal, že bude studená, ale nebyla. Naopak, byla teplá, jako by ležela několik hodin na slunci, jako by ji záře zevnitř zahřívala. Harry sundal kouli s police, očekáváje, ba doufáje, že se stane něco dramatického, něco, kvůli čemu by jejich dlouhá a nebezpečná cesta stála za to. Ale nestalo se nic. Ostatní se shlukli kolem Harryho a dívali se, jak čistí kouli od prachu. A pak, přímo za nimi, někdo promluvil. „Výborně, Pottere. A teď se otoč, hezky pomalu, a podej mi to.“

— KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ —

Za závojem

Ze vzduchu kolem nich se začaly vynořovat černé stíny a zastupovat jim cestu; pod kápěmi se leskly oči a tucet svítících špiček hůlek jim mířil přímo na srdce; Ginny zalapala po dechu.

„Dej mi to, Pottere,“ opakoval líný hlas Lucius Malfoye a natáhl ruku dlaní vzhůru.

Harry se udělalo těžko. Byli v pasti a stáli proti přesile dva na jednoho.

„No tak,“ řekl Malfoy.

„Kde je Sirius?“ zeptal se Harry.

Někteří Smrtijedi se zasmáli; hrubý ženský hlas ve skupině po Harryho levici triumfálně vyjel: „Pán zla vždycky ví!“

„Vždycky,“ opakoval Malfoy nevzrušeně, „a teď mi dej to proroctví, Pottere.“

„Chci vědět, kde je Sirius!“

„*Chci vědět, kde je Sirius!*“ posmívala se žena vlevo.

Ona a ostatní Smrtijedi se přiblížili natolik, že stáli ani ne stopu od nich a světlo z hůlek Harryho oslepovalo.

„Vy jste ho dostali,“ řekl Harry, ignoruje paniku a hrůzu, se kterou bojoval od chvíle, kdy vstoupil do řady číslo devadesátšedm. „Je tady. Víím to.“

„*Děťátko še nám pvobudilo polekané, něco oškvivého še mu žďálo,*“ zašišlala žena odpudivě škádlivým hlasem, jako by mluvila na mimino. Harry cítil, jak se Ron za ním pohnul.

„Nic nedělej,“ zamumlal Harry, „ještě ne -“

Žena, která se mu posmívala, zaječela smíchy.

„Slyšíte ho? *Slyšíte ho?* Rozdává těm dětem rozkazy, jako kdyby s námi chtěli bojovat!“

„Ty neznáš Pottera tak dobře jako já, Bellatrix,“ řekl Malfoy měkce. „Má slabost pro hrdinské kousky; Pán zla to ví. A teď *mi dej to proroctví, Pottere.*“

„Vím, že je Sirius tady,“ řekl Harry a panika mu svírala hrud tak pevně, že skoro nemohl dýchat. „Vím, že jste ho dostali!“

Teď už se smáli i další Smrtijedi, ale Bellatrix nejhlasitěji.

„Je čas, aby ses naučil rozlišovat skutečnost od snů, Pottere,“ řekl Malfoy. „A teď mi dej to proroctví, nebo budeme muset použít hůlky.“

„Tak do toho,“ řekl Harry a zvedl svou hůlku. Jako na povel se kolem něj zvedlo pět dalších hůlek. Harryho žaludek se stáhl ještě víc. Jestli tady Sirius opravdu nebyl, zavedl své přátele bezdůvodně do smrtelného nebezpečí...

Ale Smrtijedi neudeřili.

„Podej mi to proroctví a nikomu se nic nestane,“ řekl Malfoy chladně.

Teď se zase zasmál Harry.

„Jasně!“ řekl. „Já vám dám tohle - proroctví nebo co to je - a vy nás necháte jen tak odjít domů, jo?“

Ještě ani nedomluvil a Smrtijedka vykřikla: „*Accio pror-*“

Harry na to byl připraven: křikl „*Protego!*“ ještě než kouzlo dokončila a přestože skleněná koule mu v ruce trochu popojela, zachytil ji.

„Ale, tak on ví, jak si hrát, naše malé kousavé Potterovic děťátko,“ řekla a oči pod kápi se šíleně leskly. „Tak dobře -“

„**ŘEKL JSEM NE!**“ zařval na ni Lucius Malfoy.

Harry rychle přemýšlel. Smrtijedi chtěli tu zaprášenou kouli. Jeho nezajímala. Jen je odsud chtěl dostat živé, zajistit, aby nikdo z jeho přátel nemusel platit za jeho vlastní hloupost...

Žena vystoupila z řady a stáhla si kápi. Azkaban vymazal tvář Bellatrix Lestrangleové, byla teď hubená, podobná lebce, ale svítila fanatickou zuřivostí.

„Potřebuješ přesvědčit?“ zeptala a rychle dýchala, „tak dobře - vezměte tu nejmenší,“ nařídila Smrtijedům za sebou. „Ať se dívá. Já se o to postarám.“

Harry cítil, že se ostatní semkli kolem Ginny; ustoupil stranou, aby byl přímo před ní, a zvedl kouli.

„Budete to muset rozbít, jestli chcete někomu z nás ublížit,“ řekl Bellatrix. „A nemyslím si, že váš vůdce bude moc nadšený, když se vrátíte bez toho.“

Nepohnula se; jen na něj civěla a olízla si úzké rty.

„Takže,“ řekl Harry, „o jakém proroctví to vůbec mluvíte?“

Nevěděl, co má dělat, tak se snažil alespoň mluvit. Nevillova ruka byla přitisknutá na jeho a cítil, jak se třese; cítil i něčí zrychlený dech vzadu na hlavě. Doufal, že všichni přemýšlejí, jak se z toho dostat, protože jeho hlava byla úplně prázdná.

„Jaké proroctví?“ opakovala Bellatrix a přestala se šklebit. „Ty žertuješ, Harry Pottere.“

„Nežertuju,“ řekl Harry a skákal pohledem z jednoho Smrtijeda na druhého, hledaje slabý článek, místo, kudy by mohli utéci. „Jak to, že ho Voldemort tak chce?“

Několik Smrtijedů zasyčelo.

„Ty se opovažuješ vyslovit jeho jméno?“ zašeptala Bellatrix.

„Jo,“ řekl Harry a pevně přidržel skleněnou kouli, neboť čekal další útok. „Jo, nemám problém říct Vol-“

„Zavři klapačku!“ vrískla Bellatrix. „Ty se opovažuješ vyslovit jeho jméno svými nehodnými ústy, ty se ho odvažuješ pošpinit ho svým nečistým jazykem, ty -“

„Věděli jste, že je taky nečistokrevnej?“ řekl Harry bez váhání. Hermiona mu tiše zasténala do ucha. „Voldemort? No jo, jeho máma byla čarodějka, ale otec byl mudla - nebo vám celou dobu vykládal, že je čistokrevnej?“

„OTUP-“

„NE!“

Z hůlky Bellatrix Lestrangeové vyletělo červené světlo, ale Malfoy ho odrazil; jeho kouzlo odvrátilo to její do spodní police regálu po Harryho levici a několik skleněných koulí se rozbilo.

Ze střepů vyletěly dvě postavy, bílé jako duchové a tekuté jako kouř a začaly mluvit; jejich hlasy se splétaly, takže bylo slyšet jen fragmenty toho, co říkají, protože je navíc překřikoval Malfoyův a Bellatrixin řev.

„...o slunovratu povstane nový...“ říkala postava starého vousatého muže.

„NEÚTOČIT! POTŘEBUJEME TO PROROCTVÍ!“

„On se opovážil - opovážuje -“ vykřikovala Bellatrix, „stojí tady - špinavá, nečistá krev -“

„POČKEJ, AŽ BUDEME MÍT TO PROROCTVÍ!“ štkal Malfoy.

„...a nikdo pak nepřijde...“ ševalila postava mladé ženy.

Postavy se rozpustily ve vzduchu. Nic po nich nezůstalo, jen pár skleněných střepů. Ale Harry dostal nápad. Problém ovšem byl, jak ho sdělit ostatním.

„Ještě jste mi neřekli, co je na tom proroctví tak speciálního, že bych vám ho měl předat,“ řekl a hrál o čas. Pomalu se pohyboval stranou a čekal, jestli ucítí někoho za sebou.

„Nehraj to na nás, Pottere,“ varoval ho Malfoy.

„Já nic nehraju,“ řekl Harry, polovinou myslí se soustředil na konverzaci, polovinou na své nohy. Pak našel něčí nohy a postavil se na ně. Ostré nadechnutí mu prozradilo, že patří Hermioně.

„Co?“ zašeptala.

„Brumbál ti nikdy neřekl, že důvod, proč máš tu jizvu, je ukrytý v Oddělení záhad?“ ušklíbl se Malfoy.

„Co?“ zeptal se Harry a na chvíli na svůj plán zapomněl. „Co je s mojí jizvou?“

„Co?“ zašeptala Hermiona naléhavě.

„Je to možné?“ řekl Malfoy zlomyslně potěšeným hlasem; někteří Smrtijedi se zase rozesmáli a v ten moment Harry co nejnénápadněji pošeptal Hermioně: „Rozbíjejte koule -“

„Brumbál ti to nikdy neřekl?“ opakoval Malfoy. „Hm, to vysvětluje, proč jsi nepřišel dřív, Pottere, Pán zla se divil -“

„- až řeknu teď -“

„- proč jsi nepřišel, když ti to místo, kde je schované, ukázal ve snech. Myslel si, že přirozená zvědavost ti nedá a budeš chtít slyšet přesné znění...“

„Ano?“ řekl Harry. Spíše cítil než slyšel, jak Hermiona předává zprávu ostatním a snažil se stále mluvit, aby odvedl pozornost Smrtijedů. „Takže chtěl, abych si pro to přišel? Proč?“

„Proč?“ Malfoyův hlas zněl velmi potěšeně. „Protože své proroctví z Oddělení záhad si mohou odnést jen ti, kterým je určeno, Pottere, jak Pán zla zjistil, když poslal jiné, aby mu ho donesli.“

„A proč by měl chtít ukrást proroctví o mně?“

„O vás obou, Pottere, o vás obou... Nikdy tě nenapadlo, proč se tě Pán zla pokoušel zabít, když jsi byl dítě?“

Harry zíral do škvírky v kápi, ze které na něj hleděly Malfoyovy šedé oči. Bylo to proroctví tím, kvůli čemu jeho rodiče zemřeli, důvodem, proč měl na čele jizvu? Ležela teď odpověď na všechny otázky v jeho ruce?

„Někdo udělal proroctví o mně a o Voldemortovi?“ řekl tiše a sledoval Luciuse Malfoye, pevně svíraje teplou skleněnou kouli. Nebyla o moc větší než zlatonka a její povrch byl ještě drsný prachem. „A on chtěl, abych sem pro něj došel? Proč prostě nepřišel a nevzal si ho sám?“

„Nevzal si ho sám?“ zaječela Bellatrix smíchy.

„Pán zla půjde přímo na ministerstvo, když tak roztomile ignorují jeho návrat? Pán zla se objeví před bystrozory, když teď zrovna ztrácejí čas hledáním mého drahého bratrance?“

„Aha, takže špinavou práci za něj děláte vy, že?“ řekl Harry. „Jako Sturgis - a Bode?“

„Velmi dobře, Pottere, velmi dobře...“ řekl pomalu Malfoy, „ale Pán zla ví, že nejsi ne-“

„TEĎ!“ vykřikl Harry.

Pět hlasů za ním zvolalo „*REDUCTO!*“ Pět kleteb vyletělo pěti různými směry a police explodovaly; regály se zakymácely, jak se stovka skleněných koulí rozprskla a z nich vyletěly bělavé postavy a jejich hlasy se rozléhaly v dešti třísek a skleněných střepů -

„UTÍKEJTE!“ zakřičel Harry, když se regály znovu zakymácely a seshora začaly padat další koule. Drapl Hermionu za hábit a táhl ji vpřed, zatímco druhou rukou si chránil hlavu před sprškou třísek a skla. Mrakem prachu proskočil některý Smrtijed a Harry ho bez váhání nabral loktem do zakrytého obličeje; všichni ječeli, křičeli bolestí a do toho se ozývaly hromové rány, jak se políce sesypaly a ozvěna hlasů věstců uvolněných z koulí -

Harry zjistil, že cesta vpřed je volná a před sebou viděl Rona, Ginny a Lunu; něco těžkého ho trefilo ze strany do tváře, ale jen o kousek uhnul a běžel dál;

za rameno ho chytila něčí ruka; slyšel Hermionu vykřiknout „*Omráčit!*“ a ruka ho pustila -

Byli na konci řady devadesátsedm; Harry se otočil vpravo a přidal do běhu; hned za sebou slyšel kroky a Hermionu, jak pobízí Nevilla; dveře, kterými přišli, byly přímo před nimi a otevřené dokořad; Harry viděl mihotavé světlo zvonovité nádoby; proletěl dveřmi, proroctví stále bezpečně v ruce a čekal, až ostatní přeběhnou práh, aby mohl zavřít -

„*Colloportus!*“ zasípala Hermiona a dveře se s podivným zapípáním zamkly.

„Kde - kde jsou ostatní?“ zalapal Harry hrůzou po dechu.

Myslel si, že Ron, Luna a Ginny jsou před nimi a budou tu na ně už čekat, ale nikdo tu nebyl.

„Museli běžet špatným směrem!“ zašeptala Hermiona zděšeně.

„Poslouchejte!“ špitl Neville.

Za zamčenými dveřmi bylo slyšet kroky a výkřiky; Harry přiložil ucho na dveře a slyšel řev Luciuse Malfoye: „Nechte Notta, *nechte ho, povídám* - jeho zranění je pro Pána zla ničím v porovnání se ztrátou proroctví. Judgson, vrať se, musíme se zorganizovat! Rozdělíme se do dvojic a budeme hledat a nezapomeňte, opatrně s Potterem, než dostaneme proroctví, ostatní můžete klidně zabít, když to bude nutné - Bellatrix, Rudolfe, vy jděte doleva; Crabbe, Rabastane, doprava - Jugson a Dolohov půjdou rovně dveřmi - Macnair a Avery tudy - Rookwood, sem - Mulciber se mnou!“

„Co budeme dělat?“ řekla Hermiona a celá se klepala.

„Pro začátek tu nebudeme stát a čekat, až nás najdou,“ řekl Harry. „Pojďme od dveří.“ Potichu utíkali kolem nádoby s kouzelným vejcem ke dveřím do kruhové haly. Už byli skoro u nich, když Harry zaslechl, jak něco velkého a těžkého vrazilo do dveří, které Hermiona zamkla.

„Uhni!“ řekl hrubý hlas. „*Alahomora!*“

Když se dveře rozskočily, Harry, Hermiona a Neville zajeli pod stůl. Viděli, jak se k nim blíží dva Smrtijedi.

„Mohli běžet rovnou do haly,“ řekl zas ten hrubý hlas.

„Podívej se pod stoly,“ řekl druhý.

Harry viděl, jak se kolena Smrtijeda pokrčila; vystrčil zpod stolu hůlku a vykřikl: „*Omráčit!*“

Smrtijeda zasáhl proud červeného světla; upadl pozpátku na stojací hodiny a srazil je k zemi; druhý Smrtijed uskočil a mířil teď na Hermionu, která vylézala zpod stolu, aby mohla lépe zamířit.

„*Avada* -“

Harry vyletěl vpřed, popadl Smrtijeda za kolena a srazil ho na zem. Neville převrátil stůl a teď se divoce snažil zamířit hůlku na peroucí se dvojici, až konečně vykřikl:

„*EXPELLIARMUS!*“

Harryho i Smrtijedova hůlka vyletěla ke dveřím do haly proroctví; oba se vyškřábali na nohy a vyrazili za nimi, vpředu Smrtijed, hned za ním Harry a vzadu Neville, ztuhlý hrůzou z toho, co provedl.

„Uhni z cesty, Harry!“ zaječel, zjevně odhodlán napravit, co pokazil.

Harry odskočil na stranu a Neville znovu zamířil a zvolal:

„*OMRÁČIT!*“

Proud červeného světla proletěl nad Smrtijedovým ramenem a trefil prosklenou skříň plnou různých hodin; skříň spadla na podlahu a všechno se roztránilo, všude poletovalo sklo, pak zase vyskočila zpět ke zdi, bez jediného škrábance, a konečně znovu upadla a rozpadla se -

Smrtijed zvedl hůlku, která ležela na zemi vedle zářící nádoby. Harry se skrčil za stůl, když se muž otočil; maska se mu sesunula tak, že neviděl. Strhl ji volnou rukou a začal: „*OMRÁ-*“

„*OMRÁČIT!*“ křikla Hermiona, která se právě konečně dostala ke slovu. Červené světlo zasáhlo Smrtijeda do hrudi: zastavil se, ruce stále zvednuté, hůlka upadla na zem a pak se svalilo i tělo, směrem ke zvonovité nádobě. Harry čekal dutý náraz do skla a následný pád nádoby na zem, ale mužova hlava prošla nádobou jako mýdlovou bublinou a rozplácla se na stole. Hlava zůstala uvnitř.

„*Accio hůlka!*“ křikla Hermiona. Harryho hůlka přiletěla z tmavého kouta a přistála v její ruce a pak mu ji hodila zpátky.

„Díky,“ řekl, „fajn, a teď pryč od-“

„Podívejte!“ řekl zděšeně Neville. Zíral na Smrtijedovu hlavu.

Všichni tři zvedli hůlky, ale nikdo nezaútočil; zůstali s vykulenými očima a otevřenými ústy koukat na mužovu hlavu.

Velmi rychle se zmenšovala a plešatěla, černé vlasy a strniště mizelo do jeho hlavy; tváře byly hladší, lebka kulatější a pokrývalo ji chmýří...

Dětská hlava na širokém svalnatém krku vypadala komicky; ale pak se zase začala zvětšovat; na hlavě a tvářích rašily černé vlasy a vousy...

„To je Čas,“ řekla Hermiona ohromeně, „Čas...“

Smrtijed zatřásl hlavou, jak se snažil se probrat, ale než se vzpamatoval, začala se hlava zase vracet do dětství...

Z místnosti vedle se ozval výkřik, pak rána a zaječení.

„*RONE?*“ zařval Harry a odtrhl oči od nestvůrného divadla. „*GINNY? LUNO?*“

„Harry!“ vykřikla Hermiona.

Smrtijed vytáhl hlavu z nádoby. Vypadal bizarně, s malou křičící dětskou hlavičkou a velkýma rukama mávajícíma kolem, takže jen těsně minuly Harryho, který našťestí stačil uhnout. Zvedl hůlku, ale Hermiona ho zastavila.

„Nemůžeš ublížit dítěti!“

Nebyl čas se dohadovat; Harry slyšel další přibližující se kroky a pozdě si uvědomil, že na sebe neměl upozorňovat voláním.

„Jdeme!“ řekl, nechali ošklivého Smrtijeda s dětskou hlavou být a rozběhli se ke dveřím do černé haly.

Nedoběhli ani do poloviny, když Harry spatřil v černé místnosti další dva Smrtijedy, mířící přímo k nim; odbočil doleva a vběhl do malé, temné neukli-zené kanceláře a zabouchl za sebou dveře.

„Collo -“ začala Hermiona, ale než mohla kouzlo dokončit, dveře se rozletě-ly a Smrtijedi se nahrnuli dovnitř.

Oba najednou triumfálně vykřikli:

„IMPEDIMENTA!“

Harryho, Hermionu a Nevillea to odhodilo dozadu; Neville přepadl přes stůl a zmizel; Hermiona upadla na knihovnu a okamžitě se na ni sesypal vodopád těžkých knih; Harry se praštil o kamennou zeď do hlavy a chvíli viděl jen mžit-ky a byl příliš zmatený, než aby nějak zareagoval.

„MÁME HO!“ zaječel jeden Smrtijed, „V KANCELÁŘI -“

„Silencio!“ křikla Hermiona a muž ztichl, přestože ústa pod kápí se mu stá-le pohybovala. Druhý Smrtijed ho odstrčil.

„Petrificus Totalus!“ vykřikl Harry, když muž zvedl hůlku. Jeho ruce a nohy se srazily a padl dolů, obličejem na rohož u Harryho nohou, ztuhlý jako prkno a neschopný pohybu.

„Dobrá práce, Ha -“

Ale Smrtijed, kterého Hermiona právě vyřadila udělal náhlý pohyb hůlkou; proud fialového ohně vytryskl přímo proti Hermioně. Udělala jen „Ach!“ jako by ji to překvapilo a svalila se na podlahu, kde zůstala ležet.

„HERMIONO!“

Harry padl na kolena a Neville se rychle připlížil zpod stolu, hůlku před se-bou. Smrtijed ho vši silou kopl do hlavy - jeho noha zlomila Nevillovu hůlku a pak ho zasáhla do obličeje. Neville zavyl bolestí a přitiskl si ruce na nos. Harry se otočil, hůlku zdviženou a spatřil, že Smrtijed si sundal masku a míří také přímo na něj. Harry poznal dlouhou, bledou, šílenou tvář z *Denního Věštce*: Antonín Dolohov, čaroděj, který zabil Prewettovy.

Dolohov se zašklebil. Volnou rukou ukázal na proroctví v Harryho ruce, pak na sebe a nakonec na Hermionu. I když byl němý, význam gest byl jasný: na-val proroctví, nebo se ti stane to, co jí...

„Stejně nás nakonec zabijete ve chvíli, kdy vám to dám!“ řekl Harry.

Ovládala ho panika, takže nedokázal myslet; jednu ruku měl na Hermionině rameni, které bylo stále teplé, ale netroufal si podívat se na ni. *At' není mrtvá, at' není mrtvá, jestli je mrtvá, je to moje vina...*

„At' se stade cokoli, Harry,“ ozval se zpod stolu Neville a sundal si ruce s tvá-ře, takže bylo jasně vidět zlomený nos, ze kterého mu tekla krev po obličejí, „dedábej bu to!“

Pak se za dveřmi ozvala rána a Dolohov se otočil - Smrtijed s kvilící dětskou hlavou se objevil, stále nekontrolovatelně mávaje pěstmi, na prahu. Harry se chopil šance:

„PETRIFICUS TOTALUS!“

Kouzlo Dolohova zasáhlo dřív, než stačil zareagovat a svalil se dopředu, tak-že teď na zemi leželi dva úplně ztuhlí Smrtijedi.

„Hermiono,“ řekl okamžitě Harry a třásl s ní, zatímco Smrtijed s dětskou hlavou se zase odpotácel. „Hermiono, vzbud' se...“

„Co to s dí udělal?“ huhňal Neville a klekl si vedle Hermiony. Nos mu kr-vácel a rychle otékal.

„Nevím...“

Neville chytil Hermionu za zápěstí.

„To je tep, Harry, jseb si jistej.“

Harryho zalila obrovská vlna úlevy.

„Je živá?“

„Byslíb, že ado.“

Harry chvíli poslouchal, jestli se neozvou další kroky, ale slyšel jen kňourá-ní a tápání přerostlého mimina.

„Neville, nejsme daleko od východu,“ zašeptal Harry, „jsme hned vedle té kruhové místnosti... Kdybychom se tam dostali a našli ty správné dveře, než přijdou Smrtijedi, mohl bys ji dostat do chodby a do výtahu... Pak bys mohl najít pomoc... Vyhlásit poplach...“

„A ty budeš dělat co?“ mračil se Neville a utíral si nos do rukávu.

„Musím najít ostatní,“ řekl Harry.

„Tak to já je půjdu hledat s tebou,“ řekl Neville rozhodně.

„Ale Hermiona -“

„Vezbebe ji s sebou,“ řekl Neville, „podesu ji - ty ubíš bojovat líp dež já -“

Postavil se a popadl Hermioninu ruku. Harry zaváhal, pak ji vzal za druhou a pomohl Hermionino bezvládné tělo přehodit přes Nevillova ramena.

„Moment,“ řekl Harry, zvedl ze země Hermioninu hůlku a podal ji Nevil-lovi, „tohle si vezmi s sebou.“

Neville odkopl zbytky svojí hůlky a pomalu šli ke dveřím.

„Boje babička bě zabije,“ zafuněl Neville a z nosu mu odkapávala krev, „to byla tátova stará hůlka.“

Harry vystrčil hlavu ze dveří a opatrně se rozhlédl. Smrtijed s dětskou hlavou vriskal a rozbíjel věci kolem, převracel stojací hodiny a stoly a zmateně vyl. Skleněné skříně, které dle Harryho názoru nejspíš obsahovaly obraceče času, padaly na zem a zase se neporušené vracely ke zdi.

„On si nás nebude všímat,“ zašeptal, „pojď... Drž se za mnou...“

Vyplížili se z malé kanceláře a pak dveřmi do černé haly, která se zdála být úplně opuštěná. Udělali pár kroků vpřed, Neville trochu vrávorál pod Hermioninou vahou; dveře do místnosti času se zavřely a stěna se roztočila. Rána do hlavy Harryho trochu rozhodila; přivřel oči a trochu se kýval, než se zdi zase zastavily. Pak si s hrůzou všiml, že Hermioniny kříže jsou pryč.

„Takže kudy navrhu-“

Ale než se mohl rozhodnout, dveře po jejich pravici se rozletěly a z nich vyběhly tři postavy.

„Rone!“ zakrákal Harry a vrhnul se jim vstříc, „Ginny - jste v pořádku?“

„Harry,“ řekl Ron a slabě se zachichotal, padl dopředu, zachytil se Harryho hábity a zíral na něj rozostřeným pohledem, „tady jsi... Ha ha ha... Vypadáš legračně... Takovej rozcuchanej...“

Ronova tvář byla úplně bílá a z koutku úst mu vytékalo něco tmavého. V příští chvíli pod ním povolila kolena, ale pořád držel Harryho hábit, takže ho donutil sklonit se k zemi.

„Ginny?“ vyděsil se Harry. „Co se stalo?“

Ale Ginny zavrtěla hlavou a sjela po zdi k zemi, prudce oddychující a držela se za kotník.

„Myslím, že má zlomený kotník, slyšela jsem něco křupnout,“ zašeptala Luna, která jediná vypadala, že se jí nic nestalo. „Čtyři nás zahnali do velké tmavé místnosti plné planet; bylo to divné místo, chvíli jsme poletovali ve vzduchu -“

„Harry, viděli jsme Uran!“ chichotal se Ron. „Chápeš, Harry? Uran - ha ha ha -“
V koutku úst se mu udělala krvavá bublina a praskla.

„- jeden popadl Ginny za nohu, použila jsem kletbu Reductor a roztříštila mu Pluto přímo do tváře, ale...“

Luna zoufale zagestikulovala směrem ke Ginny, jejíž dech byl teď mělký a oči držela pevně zavřené.

„A co je s Ronem?“ ptal se Harry poplašeně, protože Ron se ho pořád držel za hábit a nepřestával se hihňat.

„Nevím, čím ho trefili,“ řekla Luna smutně, „ale je nějaké divné, měla jsem co dělat, abych ho vůbec ukormidlovala.“

„Harry,“ řekl Ron a stáhl si Harryho uchem k ústům, „víš, kdo je ta holka, Harry? To je Bláznivka... Bláznivka Lovegoodová... ha ha ha...“

„Musíme vypadnout,“ řekl Harry. „Luno, můžeš pomoci Ginny?“

„Ano,“ řekla Luna, zastrčila si hůlku za ucho, položila Ginny ruku kolem pasu a zvedla ji.

„To je jen kotník, můžu jít sama!“ bránila se Ginny, ale vzápětí klopýtla a chytila se Luno. Harry si přehodil Ronovu ruku kolem krku, stejně jako to před mnoha měsíci udělal s Dudleym. Rozhlédl se: měli šanci jedna z dvanácti, že se jim podaří trefit správné dveře -“

Táhl Rona k jedněm dveřím; byli od nich pár stop, když se otevřely jiné dveře na druhé straně haly a vyběhli z nich tři Smrtijedi, v čele s Bellatrix LeStrangeovou.

„Tady jsou!“ vrískla.

Halou proletěla omračující kouzla; Harry rozrazil dveře, bezohledně odhodil Rona a natáhl se zpátky, aby pomohli Nevillovi; dostali se přes práh právě včas, aby je mohli zabouchnout Bellatrix před nosem.

„Colloportus!“ křikl Harry a slyšel, jak z druhé strany několik těl vrazilo do dveří.

„To nic!“ řekl mužský hlas. „Vedou tam i jiné cesty - MÁME JE, JSOU UVNITŘ!“

Harry se otočil; byli zpět v místnosti s mozky a ve stěnách opravdu byly další dveře. Z haly slyšel další kroky, jak přiběhli ostatní Smrtijedi.

„Luno - Neville - pomozte mi!“

Všichni tři se rozběhli po místnosti a zamykali dveře; Harry naboural do stolu a ve spěchu se překulil přes něj, aby dosáhl na další dveře:

„Colloportus!“

Za dveřmi se ozývaly rychlé kroky a co chvíli do některých dveří narazilo něčí rameno, takže zavrzaly a otráslly se; Luna a Neville zamykali dveře u protější stěny - a pak, když Harry doběhl na samý konec místnosti, slyšel, jak Luna vykřikla:

„Collo- aaaaaaaargh...“

Otočil se právě včas, aby viděl, jak letí vzduchem; dveřmi, které nestihla zajistit, se dovnitř valilo pět Smrtijedů; Luna narazila do stolu, sklouzla po něm na podlahu a zůstala ležet jako předtím Hermiona.

„Chyťte Pottera!“ zaječela Bellatrix a běžela k němu; uhnul a utíkal na druhou stranu místnosti; byl v bezpečí, dokud se báli, aby nerozbili prorocství -

„Hej!“ řekl Ron, který se vyškrábal na nohy a teď se opile potácel vstříc Harrymu. „Hej, Harry, tam vevnitř jsou mozky, ha ha ha, není to sranda, Harry?“

„Rone, uхни, k zemi -“

Ale Ron už mířil na nádrž hůlkou.

„Fakt, Harry, jsou tam mozky - koukni - *Accio mozek!*“

Celá scéna se na okamžik zastavila. Harry, Ginny a Neville i všichni Smrtijedi se otočili a zírali na zelenou hladinu tekutiny v nádrži, kterou právě proletěl mozek jako skákající ryba; chvíli visel ve vzduchu a pak zamířil k Ronovi a vyletělo z něj něco jako stuhý pohybuječích se obrázků, rozvíjející se jako roličky filmu -

„Ha ha ha, Harry, koukej -“ řekl Ron a díval se, jak mozek vyvrhuje vnitřek „- Harry, pojď si na něj sáhnout; že je to divný -“

„RONE, NE!“

Harry nevěděl, co by se stalo, kdyby se Ron tykadel myšlenek dotkl, ale určitě by to nebylo nic dobrého. Vyrázil k Ronovi, ale ten už chytil mozek do rukou.

Ve chvíli, kdy se dotkl jeho kůže, tykadla začala omotávat Ronovy ruce jako provazy.

„Harry, podívej, co se děje - ne - ne - to se mi nelíbí - ne, nech toho -“

Ale tenké stužky už se teď omotávaly kolem Ronovy hrudi; vrávorat a snažil se je roztrhat, ale mozek se ho držel pevně jako chobotnice.

„*Diffindo!*“ křikl Harry, snaže se uvolnit tykadla, která omotávala Rona přímo před jeho očima, ale ta nepovolila. Ron upadl a stále se snažil osvobodit.

„Harry, udusí ho to!“ zaječela Ginny, která se kvůli zlomenému kotníku nemohla pohnout - pak vyšlo z hůlky jednoho Smrtijeda červené světlo a trefilo ji přímo do tváře.

„*Obráčit!*“ zařval Neville a mával Hermioninou hůlkou na blížící se Smrtijedy, „*OBRÁČIT, OBRÁČIT!*“

Ale nic se nestalo.

Jeden ze Smrtijedů střelil po Nevillovi své omračovací kouzlo; minul ho o několik palců. Harry a Neville už zůstali sami; dva Smrtijedi po nich poslali proudy stříbrného světla, letící jako šípy, ale minuli a jediným výsledkem byly dva krátery ve zdi. Harry vzal nohy na ramena, když po něm vyrazila Bellatrix Lestrangeová; prococtví držel vysoko nad hlavou a běžel na druhou stranu místnosti; nevěděl, co si počít, jen je chtěl dostat pryč od ostatních.

Zdalo se, že to účinkuje; vyrazili za ním, odhazující z cesty židle a stolky, ale netroufali si použít kouzlo, aby netrefili kouli; Harry proletěl otevřenými dveřmi, kterými předtím Smrtijedi přišli a modlil se, aby Neville zůstal u Rona a nějak ho vysvobodil. Uběhl několik stop a cítil, jak mu pod nohama zmizela podlaha -

Padal dolů s kamenných schodů, řadu za řadou, až konečně dopadl s ranou, která mu vyrazila dech, na dno jámy, kde stál na podstavci kamenný oblouk. Celou místností se nesl smích Smrtijedů; podíval se nahoru a viděl, jak pětice z místnosti s mozky slézá dolů a další přicházejí druhými dveřmi a seskakují

po lavicích k němu. Harry se postavil na nohy, i když se mu třáslý a skoro ho nechtěly nést; prococtví, stále zázrakem nerozbité, držel v levé ruce, v pravé pevně třimal hůlku. Couvl a rozhlížel se, snažil se mít všechny Smrtijedy v zorném poli. Pak narazil do něčeho pevného; byl u podstavce. Vylezl na něj.

Smrtijedi se zastavili a zírali na něj. Někteří oddechovali stejně prudce jako on. Jeden hodně krvácel; Dolohov, teď už zase volný, po něm chtivě pošilhal a mířil mu hůlkou přímo do obličeje.

„Je konec, Pottere,“ zavrčel Lucius Malfoy a stáhl si masku, „buď hodný chlapec a podej mi to prococtví.“

„Nech ostatní jít a dám ti ho!“ pokusil se Harry zoufale.

Smrtijedi se zasmáli.

„Nejsi v pozici, abys mohl obchodovat,“ řekl Lucius Malfoy a jeho bledá tvář přímo zrůžověla potěšením. „Jak vidíš, je nás tu deset a ty jsi sám... Nebo tě Brumbál ještě nenaučil počítat?“

„Dedí sábl!“ ozvalo se seshora. „Ještě jseb tu já!“

Harryho srdce pokleslo; Neville se škrábal po lavicích dolů a v roztřesené ruce pevně třimal Hermioninu hůlku.

„Neville - ne - běž zpátky k Ronovi -“

„*OBRÁČIT!*“ křikl Neville a mířil střídavě na všechny Smrtijedy. „*OBRÁČIT! OBRÁ-*“

Jeden z největších Smrtijedů popadl Neville zezadu a přidržel mu ruce u těla. Neville sebou škubal a kopal; pár Smrtijedů se zasmálo.

„To je Longbottom, ne?“ ušklíbl se Lucius Malfoy. „Tvoje babička je zvyklá přicházet díky nám o členy rodiny... Tvoje smrt nebude tak velký šok.“

„Longbottom?“ opakovala Bellatrix a po tváři se jí rozlil opravdu zlý úsměv. „Ale, tak to jsem měla potěšení poznat tvoje rodiče, chlapče.“

„*JÁ BÍM ŽE ADO!*“ zařval Neville a bojoval se Smrtijedem, který ho držel s takovým nasazením, že ten křikl: „Omračte ho někdo!“

„Ne, ne, ne,“ řekla Bellatrix. Byla úplně unešená, třásla se vzrušením, zatímco si prohlížela Harryho a Neville. „Ne, schválně, jak dlouho Longbottom vydrží, než se zlomí jako jeho rodiče... Jedině, že by nám Potter chtěl dát to prococtví.“

„*DEDÁBEJ JIB HO!*“ křičel Neville, který byl úplně bez sebe a kopal a zmítal se, zatímco Bellatrix se blížila s napřeženou hůlkou. „*DEDÁBEJ JIB HO, HARRY!*“

Bellatrix zamířila. „*Crucio!*“

Neville zařval a přitáhl nohy k břichu, takže Smrtijed ho chvíli držel ve vzduchu. Hned ho pustil a Neville padl na zem, kde se svíjel a ječel v agonii.

„To byl jen začátek!“ řekla Bellatrix a zvedla hůlku. Neville přestal křičet a tiše vzlykaje jí ležel u nohou. Otočila se na Harryho. „Tak co, Pottere - dej nám to prococtví, nebo se dívej, jak tvůj přítelíček umírá!“

Harry nemusel přemýšlet; neměl na vybranou. Natáhl ruku s prococtvím, které bylo teplé z toho, jak ho dlouho držel. Malfoy po něm skočil.

Pak se nahore rozletěly dveře a v nich se objevilo pět dalších postav: Sirius, Lupin, Moody, Tonková a Kingsley.

Malfoy se otočil a zvedl hůlku, ale to už na něj Tonková poslala omračující kouzlo. Harry nečekal, jestli se trefí a seskočil s podstavce. Smrtijedi s příchodem členů Řádu rozhodně nepočítali a teď zmatkovali ve spršce kouzel, která se na ně snesla a skákali po lavicích dolů na dno jámy. Skrze pobíhající postavy a záblesky světla viděl Harry Nevillea. Vyhnul se červenému paprsku a praštil sebou na zem k Nevillovi.

„Jsi v pořádku?“ křikl, když jim nad hlavami proletělo další kouzlo.

„Ado,“ řekl Neville a snažil se posadit.

„A Ron?“

„Byslíb, že taky - když jsem odešel, ještě bojoval s tím bozkem -“

Kamenná podlaha mezi nimi vybuchla, jak ji trefilo kouzlo a v místě, kde ještě před chvílí ležela Nevillova ruka, zel nepříjemně velký kráter; oba se odplížili stranou, ale tu popadla Harryho pod krkem silná ruka a vytáhla ho nahoru, takže se nohama sotva dotýkal země.

„Dej mi to,“ zavrčelo to u jeho ucha, „dej mi to prococtví -“

Muž škrtil Harryho tak silně, že nemohl dýchat. Asi deset stop před sebou viděl rozmazaného Síruse, jak bojuje se Smrtijedem; Kingsley bojoval se dvěma najednou; Tonková stála v polovině kamenného amfiteátru a vrhala kouzla dolů na Bellatrix - nikdo si zjevně nevšiml, že Harry umírá. Namířil za rameno hůlku, ale když se nemohl nadechnout, nemohl ani vyřknout zaklínadlo a mužova druhá ruka se sápla po skleněné kouli -

„AARGH!“

Najednou se odněkud vynořil Neville; protože nemohl vyslovit kouzlo, zabodl vší silou Hermioninu hůlku do škvíry ve Smrtijedově kápi. Ten zavyl bolestí a okamžitě Harryho pustil. Harry se otočil a zasípal:

„OMRÁČIT!“

Smrtijed upadl a maska mu sklouzla; byl to Macnair, Klofanův kat a jedno oko měl teď oteklé a zakrvácené.

„Díky!“ řekl Harry Nevillovi a odtáhl ho z cesty, protože kolem proletěl Sirius a jeho Smrtijed a bojovali tak zuřivě, že jejich hůlky vypadaly jako šmouhy; pak Harryho noha dopadla na něco kulatého a tvrdého a podklouzla. Na chvíli si myslel, že upustil prococtví, ale pak spatřil, jak se po podlaze kutálí Moodyho magické oko.

Jeho majitel ležel na boku, z hlavy mu tekla krev a útočník, který ho měl na svědomí, se teď řítil na Nevillea a Harryho byl to Dolohov, tvář zrůzněnou zuřivou radostí.

„*Tarantallegra!*“ křikl a namířil na Nevillea, jehož nohy se okamžitě daly do podivného tance a pak upadl na zem. „A teď, Pottere -“

Provedl hůlkou stejný rychlý pohyb, jaký použil na Hermionu a Harry okamžitě vykřikl: „Protego!“

Pak cítil, jak ho něco šlehlo přes tvář jako tupý nůž; ta síla ho odhodila stranou a upadl přes Nevillovy pohybuující se nohy, ale ochranné kouzlo to nejhorší pohltilo.

Dolohov znovu zvedl hůlku. „*Accio proro-*“

Za Dolohovem se najednou objevil Sirius a vrazil do něj ramenem tak, že Dolohov odletěl. Prococtví opět málem vyklouzlo Harrymu z ruky, ale stačil ho zadržet. Sirius teď bojoval s Dolohovem, hůlky se míhaly jako meče a létaly z nich jiskry -

Dolohov se znovu napřáhl k tomu rychlému pohybu, ale to už Harry vyskočil a zaječel: „*Petrificus Totalus!*“ Dolohov vzorně srazil nohy a ruce a složil se na podlahu.

„To bylo hezký!“ křikl Sirius a strhl Harryho hlavu dolů, protože na ně ležela dvě omračovací kouzla. „A teď odsud rychle vypad -“

Zase se sehnuli; Síruse jen o vlásek minul zelený paprsek. Harry viděl na druhé straně místnosti Tonkovou, jak bezvládně padá dolů z lavice na lavici a za ní se triumfálně řítí Bellatrix.

„Harry, vem prococtví, chytني Nevillea a utíkejte!“ houkl Sirius a vyrazil za Bellatrix. Harry neviděl, co se pak stalo - výhled mu zaclonil Kingsley, který se bil s odmaskovaným podřobaným Rookwoodem; Harry se vrhl zpět k Nevillovi a nad jeho hlavou přeletěla dávka zeleného světla -

„Můžeš se postavit?“ křikl na Nevillea, protože Nevillovy nohy sebou nekontrolovatelně škusaly. „Dej mi ruku kolem krku -“

Neville ho poslechl a Harry ho nadzvedl - Nevillovy nohy poletovaly do všech směrů, nechtěly ho nést - a najednou na ně někdo zezadu skočil. Oba upadli, Neville mával nohama jako na záda obrácený brouk a Harry držel levou ruku nad sebou, aby se prococtví nerozbilo.

„To prococtví, dej sem to prococtví, Pottere!“ zavrčel mu do ucha hlas Luciuse Malfoye a Harry cítil, jak ho Malfoyova hůlka tlačí do žeber.

„Ne - pusť - Neville! Chytej!“

Harry hodil prococtví po podlaze k Nevillovi, ten se překulil a chytil skleněnou kouličku hrudí. Malfoy okamžitě namířil hůlkou na Nevillea, ale to už se Harry chopil své hůlky a vykřikl: „*Impedimenta!*“

Malfoy padl na záda. Když Harry vstal, otočil se a viděl, že Malfoy dopadl na podstavec, na kterém už bojoval Sirius s Bellatrix. Malfoy znovu namířil hůlku na Harryho a Nevilla, ale než se mohl nadechnout, skočil mezi ně Lupin.

„Harry, seber ostatní a JDĚTE!“

Harry popadl Nevilla za hábit a zvedl ho na první řadu kamenných schodů; Nevillovy nohy sebou pořád mrskaly a nebyly mu k ničemu; Harry ho podepřel a vystoupili o další schod výš -

Kamennou lavici u Harryho nohou trefilo kouzlo; rozsypala se Harry klopýt tl zpět. Neville upadl na zem, nohy neovladatelné, a proroctví strčil do kapsy.

„Pojď!“ řekl Harry zoufale a tahal ho za hábit. „Zkus se aspoň odrážet nohama -“

Znovu zabral a Nevillův hábit se roztrhl - skleněná koule vypadla z jeho kapsy a než mohli zasáhnout, jedna z Nevillových nohou ji nakopla. Koule po odletěla pár stop doprava a rozbila se na schodě pod nimi. Oba zůstali bez hnutí zírat na místo, kde se rozsypala, ztuhlí hrůzou; z koule začala stoupat bělavá postava, které si nikdo kromě nich nevěšiml. Harry viděl, jak postava pohybuje ústy, ale přes rány a výkřiky neslyšel ani slovo. Postava domluvila a rozplynula se ve vzduchu.

„Harry, je bi to líto!“ štkal Neville, tvářil se krajně nešťastně a nohy mu pořád poskakovaly. „Je bi to tak líto, dechtěl jseb -“

„To je jedno,“ křikl Harry. „Jen se zkus postavit, ať můžeme -“

„Brubbál!“ řekl Neville a upřeně se díval kamsi za Harryho rameno.

„Co?“

„BRUBBÁL!“

Harry se otočil. Přímo nad nimi, ve dveřích do místnosti s mozky stál Albus Brumbál, hůlku připravenou, tvář bledou zlostí. Harry pocítil jiskřivou elektrickou vlnu, která mu projela tělem - *byli zachráněni*.

Brumbál proletěl po schodech kolem Nevilla a Harryho, kteří už na odchod ani nepomysleli. Brumbál už byl úplně dole, když si ho Smrtijedi všimli a nastal poprask. Jeden vzal nohy na ramena, škrábaje se po schodech nahoru jako opice. Brumbálovou kouzlo ho stáhlo zpátky tak lehce, jako by ho přitáhl na neviditelném provázku -

Jen jedna dvojice stále bojovala, protože si nově příchozího očividně nevěšimla. Harry viděl, jak se Sirius vyhnul červenému paprsku, který po něm poslala Bellatrix; při tom se smál.

„No tak, umíš to líp!“ hecoval ji a jeho hlas se rozléhal po místnosti.

Druhý paprsek ho zasáhl přímo do hrudi.

Úsměv mu z tváře úplně nezmizel, ale oči se mu rozšířily překvapením.

Harry pustil Nevilla, aniž by si toho všiml. Skákal po schodech dolů, hůlku vytaženou, Brumbál se také otočil k podstavci -

Zdalo se, jako by Sirius padal celou věčnost; jeho tělo, prohnuté do oblouku, se pomalu ponořilo do potrhaného závoje, přikrývajícího kamenný oblouk.

Harry viděl výraz smíšeného strachu a překvapení na kdysi hezké, teď však vyhublé tváři svého kmotra, když padal skrz oblouk a ztratil se za závojem, který se na chvíli zvedl jako ve větru a pak zase spadl dolů.

Harry slyšel triumfální výkřik Bellatrix LeStrangeové, ale věděl, že to nic neznamená - Sirius jen propadl obloukem, za chvíli se objeví na druhé straně...

Ale Sirius už se neobjevil.

„SIRIUSI!“ křičel Harry. „SIRIUSI!“

Byl už skoro dole a přerývaně lapal po dechu. Sirius musí být jen za oponou, on ho jen vytáhne zpátky...

Ale když dosáhl dna jámy a vyrazil k podstavci, Lupin ho chytil kolem hrudi a pevně ho držel.

„Nemůžeš nic dělat, Harry -“

„Pomůžu mu, vytáhnu ho, jen propadl na druhou stranu!“

„- je pozdě, Harry.“

„Můžeme ho vytáhnout -“ Harry se divoce zmítal, ale Lupin ho nepustil...

„Nemůžeme už udělat vůbec nic, Harry... Nic... Je pryč...“

— KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ —

Ten, jehož jediného se kdy bál

„Není pryč!“ zaječel Harry.

Nevěřil tomu; nemohl tomu uvěřit; snažil se Lupinovi vytrhnout vší silou, kterou ještě měl. Lupin to nechápal; za tím závěsem byli lidé; Harry je tam předtím slyšel šeptat. Sirius byl jen skrytý za tím závěsem.

„SIRIUSI!“ vyl. „SIRIUSI!“

„Nemůže se vrátit, Harry,“ řekl Lupin a jeho hlas byl přerývaný, jak se snažil Harryho zadržet. „Nemůže se vrátit, protože je m—“

„NENÍ - MRTVÝ!“ zařval Harry. „SIRIUSI!“

Kolem byl ještě pohyb, nesmyslný spěch, poletující kouzla. Pro Harryho to byl bezvýznamný šum, odražené kletby, létající kolem ho nezajímaly, nic ho nezajímalo, jen kdyby Lupin přestal předstírat, že Sirius - který stál stopu od nich za závěsem - se co chvíli neobjeví, nepotřeše tmavou hlavou a nepustí se zase do boje.

Lupin odtáhl Harryho od podstavce. Harry stále upřeně zíral na oblouk, teď už rozzlobený na Siriuse, že ho nechává čekat.

Ale jedna jeho část už si uvědomila, zatímco se snažil vytrhnout Lupinovi, že Sirius ho ještě nikdy nenechal čekat... Vždycky risknul cokoliv, aby mohl Harryho vidět, pomoci mu... Jestliže se teď neobjevoval, přestože ho Harry volal, jako by na tom visel jeho život, jediným možným vysvětlením bylo, že nemůže jít zpátky... Že je opravdu...

Brumbál zpacifikoval většinu zbývajících Smrtijedů a shromáždil je uprostřed místnosti, spoutané neviditelnými pouty; Pošuk Moody se doškrábal k Tonkové, ležící na podlaze a snažil se ji probrat; na druhé straně oblouku se ještě pořád blýskalo, jak Kingsley pokračoval v Siriusově načatém souboji s Bellatrix.

„Harry?“

Neville se pomalu sklouzl po lavicích k Harrymu. Harry už se s Lupinem nepral, ten ho však pořád preventivně držel za ruku.

„Harry... Je bi to boc líto,“ huhňal Neville. Nohy mu pořád tančily. „Byl ten buž - ten Sirius Black - tvůj přítel?“

Harry přikývl.

Lupin namířil hůlkou na Nevillovy nohy a řekl: „*Finite*“. To kouzlo zrušilo; Nevillovy nohy padly na podlahu a zůstaly ležet. Lupin byl bledý. „Pojďme - pojďme najít ostatní. Kde jsou, Neville?“

Lupin se otočil od oblouku. Vypadalo to, že každé slovo mu působí bolest.

„Jsou všichni tab,“ řekl. „Roda dapadl bozek, ale byslíb, že je v pořádku - a Herbioda je v bezvědobí, ale má puls -“

Za obloukem se ozvalo hlasité bouchnutí a výkřik. Harry viděl, jak Kingsley upadl na zem a křičí bolestí; Bellatrix Lestrangleová se dala do běhu. Brumbál se otočil a mrštil po ní kouzlo, ale Bellatrix ho odrazila; byla teď už na půli cesty vzhůru.

„Harry - ne!“ vykřikl Lupin, ale to už se mu Harry vytrhl.

„ZABILA SIRIUSE!“ zavyl, „ZABILA HO A JÁ TEĎ ZABIJU JI!“

A už byl pryč, škrábal se po kamenných schodech; všichni na něj křičeli, ale nevnímal to. Lem Bellatrixina hábitu se ztratil za dveřmi a za chvíli byli oba v místnosti s plovoucími mozky...

Hodila dozadu přes rameno kletbu. Nádrž se zvedla do vzduchu a převrhla se. Harryho zalila páchnoucí tekutina; mozky po něm klouzaly a začaly vířit dlouhými barevnými tykadly, ale Harry křikl „Wingardium Leviosa!“ a tykadla odletěla pryč. Klouzaje a čvachtaje snažil se prodrat slizem ke dveřím; přiskočil Lunu, která sténala na podlaze, minul Ginny, která se stačila zeptat „Harry - co?“, Rona, který se stále ještě chichtal a Hermionu, ležící bez hnutí na podlaze. Otevřel dveře do kruhové haly a spatřil Bellatrix, jak mizí ve dveřích na druhé straně; za ní bylo vidět chodbu vedoucí k výtahům.

Dal se do běhu, ale zabouchla za sebou a stěna se roztočila a Harryho obklopily svítící modré čáry.

„Kde je východ?“ zařval zoufale, když se zeď opět zastavila. „Kde je cesta ven?“

Místnost jako by čekala, až se zeptá. Dveře přímo za ním se otevřely a Harry spatřil dlouhou chodbu, osvětlenou pochodněmi. Dal se opět do běhu...

Před sebou slyšel klapat výtah; vyběhl chodbou nahoru, zahnul za roh a udeřil pěstí do tlačítka, aby přivolal druhý výtah. Ten za chvíli přihrkal, mříže se otevřely a Harry vletěl dovnitř a zuřivě mačkal tlačítko s nápisem „Atrium“. Dveře se zavřely a stoupal...

Vyrazil ven ještě než se mříže zcela otevřely a rozhlédl se. Bellatrix už byla skoro u telefonního výtahu na konci haly, ale když se k ní rozběhl, otočila a se zamířila. Schoval se za vodotryskem; kouzlo proletělo kolem a trefilo zlaté brány, které se rozezněly jako zvony. Nebyly slyšet žádné kroky. Přestala utíkat. Skrčil se za sochami a poslouchal.

„Jen vylez, vylez, Harry!“ zavolala tím protivným šišlavým hlasem, který se odrážel od leštěné dřevěné podlahy. „Pročpak jsi za mnou přišel? Myslela jsem, že chceš pomstít mého drahého bratránka!“

„Ano!“ křikl Harry a kolem něj jako by přízračný sbor opakoval: „Ano! Ano! Ano!“

„Áááách... Měl jsi ho rád, můj malý Pottere?“

V Harrym zahořela nenávisť, jakou ještě nepoznal; vyletěl zeza fontány a vykřikl: „Crucio!“

Bellatrix zaječela; kouzlo ji srazilo k zemi, ale nespíjela se a nekřičela bolestí jako Neville - hned zase vstala, i když bez dechu a už se nesmála. Harry uhnul za fontánu. Její protikouzlo trefilo hlavu pohledného zlatého čaroděje a ta odletěla dobrých dvacet stop dozadu a udělala dlouhé škrábance na dřevěné podlaze.

„Ještě jsi nikdy nepoužil neprominutelnou kletbu, vid', chlapče?“ zaječela. Přestala na něj šišlat jako na dítě. „Musíš ji myslet vážně, Pottere! Musíš opravdu chtít způsobit bolest - mít z ní potěšení - jenom hněv neublíží - ukážu ti, jak se to dělá, ano? Dám ti lekci!“

Harry se snažil obejít fontánu z druhé strany, když křikla „Crucio!“ a musel se zase schovat. Kletba trefila ruku kentaura, která i s lukem, který držela, odletěla a s mohutnou ranou přistála na podlaze kousek od hlavy zlatého čaroděje.

„Pottere, nemůžeš nade mnou vyhrát!“ vrískla.

Slyšel, jak se přemisťuje doprava, aby mohla lépe zamířit. Schovával se za fontánou, krčil se za kentaurovými nohama, hlavu v výšce hlavy domácího skřítka.

„Byla jsem a pořád jsem nejoddanější následovnicí Pána zla. Učila jsem se černou magii přímo od něj a znám tak silná kouzla, že ty, ty patetický malý kluku, nemůžeš nikdy doufat, že bys se mnou mohl -“

„Omráčit!“ vykřikl Harry. Vynořil se za zlatým skřetem, zbožně hledícím na nyní bezhlavého čaroděje a zamířil jí na záda. Zareagovala tak rychle, že se jen tak tak stačil skrčit.

„Protego!“

Proud červeného světla, jeho vlastní omračovací kouzlo, se odrazilo zpátky k němu. Harry zajel za vodotrysk a jedno ze skřetových zlatých uší vyletělo do vzduchu.

„Dám ti šanci, Pottere!“ křikla Bellatrix. „Dej mi to proroctví - pošli mi ho po podlaze - a já tě možná ušetřím!“

„Tak to mě budeš muset zabít, protože je po něm!“ zařval Harry a jakmile to vypustil z úst, čelem mu projela bolest; jizva byla opět v jednom ohni a pocítil vlnu zuřivosti, která s jeho vlastním hněvem nesouvisela. „A on to ví!“ dodal Harry s šíleným smíchem. „Tvůj starej známej Voldemort ví, že je po něm! To ho asi moc nepotěší, co?“

„Co? Co to má znamenat?“ vrískala a v jejím hlase se poprvé objevil strach.

„Proroctví se rozbilo, když jsem pomáhal Nevillovi do schodů! Co myslíš, že ti na to řekne Voldemort?“

Jizva ho páčila... Oči mu bolestí slzely...

„LHÁŘI!“ ječala, ale hrůza v jejím hlase byla dobře patrná. „TY HO MÁŠ, POTTERE, A DÁŠ MI HO! Accio proroctví! ACCIO PROROCTVÍ!“

Harry se znovu rozesmál, protože věděl, že ji to podráždí a bolest v hlavě byla tak silná, jako by se mu měla hlava za chvíli rozskočit. Zamával prázdnou

rukou zpoza jednouchého skřeta a rychle ji zase schoval, když po ní poslala proud zeleného světla.

„Nic tu není!“ křikl. „Nic! Rozbilo se a nikdo neslyšel, co říká, řekni to svému šéfovi!“

„Ne!“ vřeštěla, „to není pravda, ty lžeš! PANE, SNAŽILA JSEM SE, SNAŽILA - NETRESTEJTE MĚ -“

„Nešerádej dechem!“ volal Harry, oči pevně zavřené bolestí, která byla teď zdaleka nejhorší. „Odsud tě neuslyší!“

„Že ne, Pottere?“ řekl vysoký ledový hlas.

Harry otevřel oči.

Vysoký, hubený, v černé kápi, bílá vyzáblá hadí tvář, upřeně zírající červené oči s úzkými ještěřními zorničkami... Lord Voldemort se objevil uprostřed haly a hůlkou mířil přímo na Harryho, který nebyl schopen pohybu.

„Takže ty jsi rozbil mé proroctví?“ zeptal se Voldemort jemně a sledoval ho bezcitnými rudými očima. „Ne, Bello, nelže... Vidím pravdu na dně jeho bezcenné mysli... Měsíce příprav, měsíce úsilí... A moji Smrtijedi zase nechali Harryho Pottera zkřížit mé plány...“

„Mistře, omlouvám se, nevěděla jsem to, bojovala jsem se zvěromágem Blackem!“ vzlykala Bellatrix a vrhla se Voldemortovi k nohám. „Mistře, měl byste vědět -“

„Bud' zticha, Bello,“ varoval ji Voldemort. „S tebou si to vyřídím za chvíli. Myslíš si, že jsem vstoupil na ministerstvo kouzel jen proto, abych si poslechl tvoje ufnukané výmluvy?“

„Ale Mistře - je tady - je dole -“

Voldemort tomu nevěnoval pozornost.

„Nemám ti už co říct, Pottere,“ pravil tiše, „otravuješ mě moc často a už moc dlouho. AVADA KEDAVRA!“

Harry ani neotevřel ústa, aby se pokusil bránit; jeho hlava byla úplně prázdná, hůlkou mířil kamsi na podlahu.

Ale bezhlavá zlatá socha čaroděje na fontáně náhle oživila a seskočila s podstavce přímo mezi Harryho a Voldemorta. Roztáhla ruce, aby Harryho ochránila a kouzlo se odrazilo od její hrudi.

„Co -?“ vrískl Voldemort a rozhlížel se kolem. A pak vydechl: „Brumbál!“

Harry se otočil a srdce mu tlouklo. Brumbál stál u zlatých bran.

Voldemort pozvedl hůlku a proti Brumbálovi vyrazilo zelené světlo. Ten se jen otočil, až zavířil plášť a byl pryč. V příští chvíli se objevil za Voldemortem a mávl hůlkou k troskám fontány. Zbylé sochy oživily. Socha čarodějky vyrazila za Bellatrix, která zaječela a pokoušela se ji marně odrazit kouzly, až ji socha srazila k zemi a zalehla. Skřet a domácí skřítek odpelášili ke krbům a jed-

noruký kentaur se cvalem řítíl na Voldemorta, který také zmizel a objevil se vedle bazénku. Bezhlavá socha odhodila Harryho stranou, zatímco Brumbál šel na Voldemorta. Kolem klusal zlatý kentaur.

„Bylo pošetilé sem dnes v noci chodit, Tome,“ řekl Brumbál klidně. „Bystrozorové už jsou na cestě -“

„Do té doby budu pryč a ty mrtvý!“ vyplivl Voldemort. Poslal po Brumbálovi smrtící kletbu, ale minul a místo něj trefil stůl bezpečnostní služby, který okamžitě vzplál.

Brumbál švihl hůlkou; síla kouzla, která z něj vyrazila byla taková, že Harry, ačkoliv ho chránil jeho zlatý strážce, cítil, jak se mu ježí vlasy. Voldemort musel rychle vykouzlit trpytivý stříbrný štít. Kouzlo neudělalo na štítě žádné viditelné škody, jen se ozval hluboký zvuk jako z gongu - podivně mrazivý zvuk.

„Ty mě nechceš zabít, Brumbále?“ volal Voldemort a zúžené červené oči vykukovaly přes horní okraj štítu. „Nad takovou brutalitou jsi povznesen?“

„Oba víme, že jsou i další způsoby jak zničit člověka, Tome,“ řekl Brumbál klidně a postupoval proti Voldemortovi, jako by se ničeho na světě nebál, jako by se nestalo nic, co by jeho pochod halou mohlo zastavit. „Přiznávám, že jen tak tě připravit o život by mě neuspokojilo -“

„Není nic horšího než smrt, Brumbále!“ zavrčel Voldemort.

„Špatná domněnka,“ řekl Brumbál a stále se blížil k Voldemortovi a mluvil tak lehce, jako by to spolu probírali u piva. Harry byl vyděšený, když ho viděl tak jít, bez obrany, bez štítu; chtěl ho varovat, vykřiknout, ale bezhlavá socha ho pevně tiskla na zeď a mařila všechny jeho pokusy se odsud dostat. „Ovšem tvá neschopnost pochopit, že jsou i horší věci než smrt byla vždycky tvou největší slabostí -“

Zpoza stříbrného štítu vyletěl další proud zeleného světla. Tentokrát to byl jednoruký kentaur, který se vrhl před Brumbála, schytl kouzlo a rozprskl se na kousky, ale než stěpy dopadly na podlahu, Brumbál se napřáhl a mávl hůlkou jako bičem. Ze špičky vyletěl tenký ohnivý provazec; ovinul se kolem Voldemorta i jeho štítu. Na chvíli se zdálo, že Brumbál zvítězil, ale pak se oheň proměnil v hada, který Voldemorta pustil a se zuřivým sykotem se obrátil proti Brumbálovi.

Voldemort zmizel; had se napřímil, připraven zaútočit...

Ze vzduchu nad Brumbálem vyšlehly plameny, jak se Voldemort objevil na fontáně, na podstavci, kde ještě před nedávnem stálo pět soch.

„Pozor!“ vykřikl Harry.

Ale v tutéž chvíli vyletěl proti Brumbálovi další proud zeleného světla a had zaútočil...

Před Brumbála se snesl Fawkes, otevřel zobák a zelený proud spolkl; pak explodoval a spadl na podlahu, malý, vrásčitý a bez křídel. Zároveň Brumbál

mávl hůlkou jedním dlouhým, plynulým pohybem - had, který do něj už už zasekl své jedové zuby vyletěl vysoko do vzduchu a rozplynul se v obláček tmavého kouře; a voda z bazénku se zvedla a obklopila Voldemorta jako kokon z roztaveného skla.

Pár vteřin bylo Voldemorta vidět jen jako vlnící se černý stín bez tváře, nezřetelně se lesknoucí na podstavci, zjevně bojující s dusící vodní masou.

Pak zmizel a voda s třesnutím spadla zpět do bazénku, vyšpláchla ven a zalila naleštěnou podlahu.

„MISTŘE!“ zaječela Bellatrix.

Jistě bylo po všem, Voldemort určitě utekl; Harry se chystal vyběhnout zpoza sochy, ale Brumbál křikl: „Zůstaň kde jsi, Harry!“

V jeho hlase se poprvé objevil strach. Harry nechápal proč; hala byla v podstatě prázdná, byli tu jen oni, vzlykající Bellatrix uvězněná pod sochou čarodějky a malý fénix Fawkes, pokvikávající na podlaze...

Pak Harryho jizva vybuchla a věděl, že je mrtvý; bolest byla nepředstavitelná, nesnesitelná...

Už nebyl v hale, byl uzamčen v objetí příšery s červenýma očima, tak pevně, že nevěděl, kde končí jeho tělo a začíná tělo příšery; byli zataveni jeden do druhého, spoutáni bolestí a nebylo úniku...

A když příšera promluvila, mluvila Harryho ústy, i ve své agónii cítil, jak se mu pohybují čelisti:

„Teď mě zabij, Brumbále...“

Harry oslepl, umíral, každá jeho část volala po osvobození, cítil, jak ho příšera znovu použila...

„Jestliže smrt není nic, Brumbále, zabij toho kluka...“

Ať ta bolest skončí, toužil Harry... Nech ho, ať nás zabije... Skončí to, Brumbále... V porovnání s tímhle není smrt nic...

A zase uvidím Siriuse...

A když se Harryho srdce naplnilo citem, pouta povolila, bolest zmizela; Harry ležel obličejem na podlaze, bez brýlí a třásl se, jako by ležel na ledě a ne na dřevě...

A halou se rozléhaly hlasy, víc hlasů, než by tu mělo být; Harry otevřel oči a viděl svoje brýle u nohou bezhlavé sochy, která ho hlídala a teď ležela nehybně na zemi. Nasadil si je, zvedl hlavu a spatřil Brumbálův zahnutý nos kousíček od toho svého.

„Jsi v pořádku, Harry?“

„Ano,“ řekl Harry a klepal se tak, že pomalu neudržel hlavu zvednutou. „Jo, jsem - kde je Voldemort, kde - kdo jsou ti - co -“

Atrium bylo plné lidí; v podlaze se odrážely zelené plameny z oživlých krbů u stěny, ze kterých teď dovnitř proudily davy čarodějů a čarodějek. Brumbál postavil Harryho na nohy a ten spatřil, jak malé zlaté sochy domácího skřítka a skřeta vedou halou zjevně šokovaného Korneliuse Popletala.

„Byl tady!“ volal muž s culíkem, oblečený do šarlatového hábitu a ukazoval na hromádku zlatých trosek na druhé straně haly, kde ještě před chvílí ležela Bellatrix. „Viděl jsem ho, pane Popletale, přísahám, že to byl vy-víte-kdo, sebral nějakou ženu a přemístili se!“

„Já vím, Williamsone, já vím, také jsem ho viděl,“ brebentil Popletal, který měl na sobě pyžamo a přes něj plášť a funěl, jako by právě uběhl několik mil. „U Merlinovy brady - tady - tady! Na ministerstvu kouzel! Nebesa - to není možné - jak se to mohlo -?“

„Jestliže se vypravíte dolů do Oddělení záhad, Korneliusi,“ řekl Brumbál, evidentně spokojený, že Harry je v pořádku a šel ministrovi naproti, takže několik nově příchozích si teprve teď všimlo, že je tady (někteří zvedli hůlky; někteří byli jen ohromeni; sochy skřítka a skřeta zatleskaly a Popletal nadskočil tak, že jeho opantlované nohy byly chvíli ve vzduchu) „- v Komoře smrti najdete několik uprchlých Smrtijedů, spoutaných protipřemisťovacími zaklínadlem a očekávajících vaše rozhodnutí, co s nimi uděláte.“

„Brumbále!“ zasípal Popletal bez sebe úžasem. „Vy - tady -“

Divoce se rozhlédl po bystrozorech, které si přivedl a bylo jasné, že není daleko od toho zařvat: „Chopte se ho!“

„Korneliusi, jsem připraven opět bojovat s vašimi muži - a opět vyhrát!“ zaburácel Brumbál. „Ale před několika minutami jste na vlastní oči viděl důkaz, že jsem vám po celý rok říkal pravdu. Lord Voldemort je zpět, celý rok jste pronásledoval špatného člověka a je čas - abyste přišel k rozumu!“

„Já - ne - ano -“ mektal Popletal a rozhlížel se kolem, jako by doufal, že mu někdo poradí, co má dělat. Když se tak nestalo, řekl: „Tak dobře - Dawlishi! Williamsone! Jděte do Oddělení záhad... Brumbále, vy - vy mi musíte říci - fontána Magických bratří - co se stalo?“ dodal blekotavě a rozhlížel se po podlaze, kde se povalovaly zbytky soch čaroděje, čarodějky a kentaura.

„O tom si můžeme popovídat, až pošlu Harryho zpět do Bradavic,“ řekl Brumbál.

„Harry - Harry Potter?“

Fudge se otočil a civěl na Harryho, který pořád ještě stál u zdi vedle rozbité sochy.

„On - tady?“ koktal a valil na něj oči. „Proč - o co to tady vlastně jde?“

„Všechno vám vysvětlím,“ opakoval Brumbál, „až bude Harry zpátky ve škole.“

Přešel od vodotrysku k místu, kde ležela hlava zlatého čaroděje. Namířil na ni hůlku a řekl: „Portus.“ Hlava modře zazářila a chvíli vibrovala, než zase ztichla.

„Moment, Brumbále!“ ozval se Popletal, když Brumbál hlavu zvedl a nesl ji Harrymu. „Na to Přemisťovadlo nemáte povolení! Takové věci nemůžete dělat přímo před ministrem kouzel, vy - vy -“

Jeho hlas se váhavě vytratil, když si ho Brumbál autoritativně změřil přes půlkruhová skla brýlí.

„Nařídíte odvolání Dolores Umbridgové z Bradavic,“ řekl. „Řeknete bystrozorům, aby přestali hledat mého učitele péče o magické tvory, takže se bude moci vrátit do práce. Dám vám...“ Brumbál vytáhl z kapsy hodinky s dvanácti ručičkami a chvíli se na ně díval. „...dnes v noci půl hodiny svého času, což by mělo stačit, abychom probrali důležité body dnešních událostí. Potom se budu muset vrátit do své školy. Pokud budete potřebovat další pomoc, samozřejmě neváhejte a kontaktujte mě. Dopisy adresujte řediteli Bradavické školy.“

Popletalovy oči už opravdu hrozily vypadnout z důlků; ústa měl otevřená a tvář pod rozházenými šedými vlasy rudla.

„Já - vy - „

Brumbál se k němu otočil zády.

„Vezmi si to Přemisťovadlo, Harry.“

Podal mu zlatou hlavu a Harry na ni položil ruku, aniž by se staral, co se teď stane nebo kam půjde.

„Za půl hodiny se uvidíme,“ řekl Brumbál tiše. „Jedna... Dva... Tři...“

Harry pocítil známý pocit háku zaháknutého kolem pasu. Leštěná dřevěná podlaha zmizela; atrium, Popletal i Brumbál se ztratili a letěl vpřed ve víru barev a zvuků...

— KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ —

Ztracené proroctví

Harryho nohy se dotkly pevně země; kolena pod ním trochu povolila a zlatá hlava s dutým *bum* upadla na podlahu. Rozhlédl se a viděl, že je v Brumbálově pracovně.

Všechny škody byly během ředitelovy absence napraveny. Jemné stříbrné nástroje stály na stolcích s vřetenovitými nohama a tiše pufaly a bzučely. Portréty bývalých ředitelů a ředitelek pochrupevaly, hlavy jim padaly na stranu křesel nebo rámu obrazů. Harry se podíval z okna. Nad horizontem byla linka chladné bledé zeleně; blížil se úsvit.

Ticho a klid, narušený jen občasným zachrchláním z některého obrazu, byl nesnesitelný. Kdyby mělo jeho okolí odrážet jeho náladu, musely by obrazy křičet bolestí. Chodil po tiché, hezké pracovně, rychle oddychoval a snažil se nemyslet. Ale musel myslet... Nebylo úniku...

Byla to jeho vina, že Sirius zemřel; jen jeho vina. Kdyby nebyl tak hloupý a nenechal se nachytat na Voldemortův trik, kdyby nebyl tak přesvědčený, že to, co viděl ve snech, bylo skutečné, kdyby jen nepopíral možnost, že Voldemort spoléhá na jeho, jak to řekla Hermiona, *sklony hrát si na hrdinu*...

Bylo to nesnesitelné, nemohl na to myslet, nemohl to vydržet... Uvnitř měl strašlivé prázdno, které nechtěl cítit ani zkoumat, černou jámu v místě, kde býval Sirius, ve které zmizel Sirius... Nechtěl být s tou velkou tichou mezerou sám, nemohl to snést -

Obraz za ním hlasitě zachrápal a pak se ozvalo: „Ach... Harry Potter...“

Phineas Nigellus zívł, protáhl si ruce a prohlížel si Harryho úzkýma bystrýma očima.

„A co tě sem přivádí tak brzo ráno?“ zeptal se. „Tato pracovna je uzavřena všem kromě právoplatného ředitele. Nebo tě sem poslal Brumbál? Ach, nebo snad...“ znovu mocně zívł. „Další zpráva pro mého nehodného pra-pravnuka?“

Harry nedokázal promluvit. Phineas Nigellus nevěděl, že Sirius je mrtvý, ale Harry mu to nemohl říci. Kdyby to pronesl nahlas, bylo by to definitivní, nezvratné.

Několik dalších portrétů se pohnulo. Harry, který o výsledch nestál, přešel ke dveřím a vzal za kliku.

Nepohnula se. Byl tu zamčený.

„Doufám, že to znamená,“ řekl korpulentní čaroděj s červeným nosem, který visel na zdi za ředitelovým stolem, „že se Brumbál brzy vrátí mezi nás?“

Harry se otočil. Čaroděj si ho s velkým zájmem prohlížel. Harry přikývl. Znovu vzal za kliku, ale ta se opět ani nehнула.

„Výborně,“ děl čaroděj, „byla tu bez něj nuda, opravdu velká nuda.“

Uvelebil se ve velkém křesle, ve kterém byl namalovaný a mile se na Harryho usmál.

„Brumbál má o tobě velmi vysoké mínění, jak jistě víš,“ řekl. „No ano. Velmi si tě váží.“

Pocit viny, který seděl Harrymu v hrudi jako obrovský těžký parazit, se kroutil a svíjel. Harry to nemohl vydržet, nemohl už dál snášet být sám sebou... Ještě nikdy se ve vlastní hlavě a těle necítil tak v pasti, nepřál si tak moc být někým - kýmkoli - jiným...

V prázdném krbu se rozhořel zelený oheň a Harry odskočil od dveří a sledoval točící se postavu za krbovou mřížkou. Když z krbu vylezla Brumbálova vysoká postava, čarodějové a čarodějky na stěnách se probudili a vítali ho veselými výkřiky.

„Děkuji vám,“ řekl Brumbál jemně.

Na Harryho se zatím nepodíval, přešel k bidýlku vedle dveří, vyndal z vnitřní kapsy v hábitu malého, ošklivého a holého Fawkese a opatrně ho položil do hnízda z popela pod zlatým sloupkem, na kterém sedával dospělý Fawkes.

„Takže, Harry,“ řekl potom a otočil se, „jistě tě potěší, že ani jeden z tvých spolužáků si z dnešních událostí neodnese trvalé následky.“

Harry se pokusil říci „fajn“, ale nevyšlo z něj ani hlásku. Zdálo se mu, že ho Brumbál upozorňuje na škody, které napáchal a přestože se už zase díval přímo na něj a jeho výraz nebyl vyčítavý, ale laskavý, Harry se nemohl přinutit pohledět mu do očí.

„Jsou teď v péči madam Pomfreyové,“ pokračoval Brumbál. „Nymfadora Tonková bude muset strávit pár dní u svatého Munga, ale vypadá to, že se zcela zotaví.“

Harry přikývl, prohlížeje si koberec, který byl o něco světlejší, jak obloha venku bledla. Byl si jistý, že portréty kolem pečlivě poslouchají každé slovo a diví se, kde Brumbál s Harrym byli a proč tam došlo ke zraněním.

„Vím, jak se cítíš, Harry,“ řekl Brumbál velmi tiše.

„Ne, nevíte,“ řekl Harry a jeho hlas byl silný a hlasitý; cítil v sobě doběla rozžhavený hněv; Brumbál nemohl o jeho pocitech mít ani ponětí.

„Vidíš, Brumbále?“ ozval se Phineas Nigellus jízlivě. „Nikdy se nepokoušej porozumět studentům. Nesnášejí to. Zůstanou raději tragicky nepochopení, hoví si v sebelítosti, škvaří se ve vlastní -“

„To stačí, Phineasi,“ zarazil ho Brumbál.

Harry se k Brumbálovi otočil zády a upřeně zíral na okno. Venku bylo vidět famfrpálové hřiště. Sirius se tam jednou objevil v podobě velkého černého psa, aby viděl Harryho hrát... Nejspíš se chtěl podívat, jestli je Harry tak dobrý jako jeho otec... Harry se ho na to nikdy nezeptal...

„Nemusíš se stydět za to, co cítíš, Harry,“ řekl Brumbál. „Naopak... V tom, že dokážeš cítit takovou bolest, je tvoje síla.“

Harry cítil, jak mu vroucí hněv, hořící v té strašlivé prázdnotě, olizuje útroby a naplňuje ho touhou Brumbála za ten jeho klid a prázdná slova praštit.

„Moje síla, ano?“ řekl a hlas se mu třásl, stále se díval na famfrpálové hřiště, ale už ho nevnímal. „Nemáte ponětí... Netušíte...“

„Co netuším?“ zeptal se Brumbál klidně.

To už bylo moc. Harry se otočil a klepal se vzteky.

„Nechci mluvit o tom, jak se cítím, jasný?“

„Harry, to utrpení dokazuje, že jsi stále člověk! Ta bolest je součástí lidství -“

„POTOM - NECHCI - BÝT - ČLOVĚK!“ zařval Harry, popadl stříbrný přístroj ze stolku a mrštil jím přes místnost; narazil do zdi a rozbil se na tisíc kousků. Pár obrazů zděšeně zaječelo a portrét Armanda Dippeta řekl: „Skutečně!“

„JE MI TO JEDNO!“ křičel na ně Harry, popadl lunaskop a hodil ho do krbu. „MÁM TOHO DOST, VIDĚL JSEM DOST, CHCI VEN, CHCI, ABY TO SKONČILO, UŽ JE MI TO VŠECHNO FUK -“

Zvedl stolec, na kterém stával stříbrný přístroj a také jím hodil. Dopadl na zem, rozpadl se a nohy se rozkutálely do všech stran.

„Není ti to jedno,“ řekl Brumbál. Zatímco Harry demoloval jeho pracovnu, nepokusil se ho zastavit, ani se nepohnul. Jeho výraz byl klidný, skoro netečný. „Není ti to jedno tak moc, až cítíš, že tou bolestí vykrvácíš k smrti.“

„NE - JE!“ zavřeštěl Harry tak hlasitě, až se mu zdálo, že mu to roztrhne hrdlo a chtěl se vrhnout na Brumbála a také ho rozbít; rozbít tu klidnou starou tvář, zatřást jím, ublížit mu, aby pocítil alespoň zlomek té hrůzy, kterou cítil on.

„Ale ne, není,“ řekl Brumbál ještě klidněji, „přišel jsi o matku, o otce a teď i o toho nejbližšího člověka, jakého jsi kdy poznal. Jistěže ti to není jedno.“

„VY NEMŮŽETE VĚDĚT, JAK SE CÍTÍM!“ vyl Harry. „VY - JEN TAK TU STOJÍTE - VY -“

Ale slova už nestačila, rozbíjení nestačilo... Chtěl utíkat, utíkat a nikdy se neohlédnout, chtěl být někde, kde neuvidí ty jasné modré oči, tu odporně klidnou starou tvář. Otočil se a běžel ke dveřím, popadl kliku a zalomcoval.

Ale dveře se neotevřely.

Harry se obrátil zpátky.

„Pusťte mě ven,“ řekl. Třásl se od hlavy k patě.

„Ne,“ řekl Brumbál prostě.

Chvilí se na sebe dívali.

„Pusťte mě ven,“ opakoval Harry.

„Ne,“ řekl Brumbál.

„Jestli mě - jestli mě tu budete držet - jestli mě nepustíte -“

„Samozřejmě klidně pokračuj v ničení mého majetku,“ děl Brumbál. „Troufám si říci, že ho mám až moc.“

Přešel ke stolu a posadil se, stále sleduje Harryho.

„Pusťte mě ven,“ zopakoval Harry hlasem, který byl chladný a skoro tak ti chý jako Brumbálův.

„Ne, dokud ti neřeknu, co ti chci říct,“ odpověděl Brumbál.

„Myslíte si - myslíte si, že chci - myslíte si, že mě zajímá - MNĚ JE FUK, CO MI CHCETE ŘÍCT!“ zařval Harry. „Nechci poslouchat nic, co chcete říct!“

„Ale budeš,“ řekl Brumbál neústupně. „Protože se na mě nezlobíš zdaleka tak, jak bys měl. Pokud se rozhodneš na mě zaútočit, a já vím, že k tomu nemáš daleko, rád bych si to opravdu zasloužil.“

„O čem to mluvíte?“

„Je to moje vina, že Sirius zemřel,“ řekl Brumbál. „Nebo, měl bych říci, téměř výhradně moje vina - nejsem tak arogantní, abych si dovolil prohlašovat se zodpovědným za všechno. Sirius byl statečný, bystrý a energický muž a takoví lidé většinou nejsou stavění na to, aby se schovávali doma, zatímco ostatní jsou v nebezpečí. Krom toho, neměl jsi nikdy ani na chvíli uvěřit, že bylo nezbytné dnes v noci jít do Oddělení záhad. Kdybych k tobě býval byl tak otevřený, jak jsem měl být, dávno bys věděl, že se tě Voldemort může pokusit tam vlákat a nenechal by ses oklamat. A Sirius by nemusel jít za tebou. Ta vina spočívá na mně a jen na mně samém.“

Harry stál ještě u dveří s rukou na klice, ale neuvědomoval si to. Zíral na Brumbála, skoro nedýchal a poslouchal, i když mu téměř nerozuměl.

„Posaď se,“ řekl Brumbál. Nebyl to rozkaz, byla to žádost.

Harry zaváhal, pak pomalu přešel podlahu, nyní pokrytou stříbrnými střepy a kousky dřeva a posadil se na židli proti Brumbálovi.

„Mám to chápat tak,“ ozval se pomalu Phineas Nigellus, „že můj pra-pravnuk - poslední Black - je mrtvý?“

„Ano, Phineasi,“ řekl Brumbál.

„Tomu nevěřím,“ řekl Phineas příkře.

Harry se otočil a zahlédl Phinease mizícího za okraj obrazu a věděl, že se přesunul do svého druhého obrazu v domě na Grimmauldově náměstí. Nejspíš bude chodit z obrazu do obrazu po celém domě a volat Siriuse...

„Harry, dlužím ti vysvětlení,“ řekl Brumbál. „Vysvětlení chyb starého muže. Protože teď vidím, že to, co jsem udělal a neudělal nese všechny známky omylu stáří. Mládí nemůže vědět, jak přemýšlí stáří, ani jak se cítí. Ale staří lidé se proviní, jestliže zapomenou, jaké to je být mladý... A já jsem zapomněl...“

Vycházelo slunce; nad horami byla vidět oranžová záře a obloha byla bezbarvá a jasná. Světlo dopadlo na Brumbála, na jeho stříbrné obočí a vousy, na linky vyryté v jeho tváři.

„Před patnácti lety,“ pokračoval Brumbál, „když jsem viděl tu jizvu na tvém čele, přemýšlel jsem, co to znamená. Domníval jsem se, že by to mohla být známka spojení mezi tebou a Voldemortem.“

„To už jste mi říkal, profesore,“ skočil mu Harry do řeči. Nezájímalo ho, jestli je to nezdvořilé. Vlastně ho už nezájímalo nic.

„Ano,“ řekl Brumbál omluvně. „Ano, ale je nezbytné začít od té jizvy. Protože krátce poté, co ses vrátil do našeho světa, se ukázalo, že jsem měl pravdu a že jizva tě varuje, když je Voldemort blízko nebo cítí silné emoce.“

„Já vím,“ řekl Harry unaveně.

„A tato tvoje schopnost - odhalit Voldemortovu přítomnost, i když je skrytý, a poznat, co cítí - byla stále jasnější a jasnější, když Voldemort získal zpět své tělo a plnou sílu.“

Harry se neobtěžoval přikývnout. To už všechno věděl.

„V nedávné době,“ pokračoval Brumbál, „mne znepokojilo, že by si Voldemort tohoto spojení mohl všimnout. A také že skutečně brzy nastala doba, kdy jsi vstoupil do jeho mysli tak hluboko, že tvou přítomnost vycítil. Mluvím samozřejmě o té noci, kdy jsi byl svědkem útoku na pana Weasleyho.“

„Jo, Snape mi to říkal,“ zamumlal Harry.

„Profesor Snape, Harry,“ opravil ho tiše Brumbál. „Ale nepodivil ses nikdy, proč jsem to nebyl já, kdo ti to vysvětlil? Proč jsem tě já neučil uzavírání? Proč jsem se na tebe celé měsíce ani nepodíval?“

Harry vzhlédl. Teď viděl, že Brumbál vypadá smutně a unaveně.

„Jo,“ zahuhlal, „jo, napadlo mě to.“

„Věřil jsem,“ řekl Brumbál, „že není daleko chvíle, kdy se Voldemort pokusí prorazit do tvé mysli, zmanipulovat a splést tvé myšlenky a já jsem mu k tomu nechtěl dát podnět. Byl jsem si jist, že kdyby si uvědomil, že náš vztah je - nebo byl - bližší než mezi ředitelem a žákem bývá, chopil by se šance použít tě jako zvěda. Báł jsem se, k čemu by tě mohl použít, báł jsem se možnosti, že se tě pokusí ovládnout. Harry, věřím, že jsem se v tom nemýlil. V těch několika málo chvílích, kdy jsme se potkali, jsem měl dojem, že vidím jeho stín mihotat se za tvými očima...“

Harry si vzpomněl na ten pocit, jako by se v něm probudil spící had, který se ho zmocnil, když se podíval Brumbálovi do očí.

„Kdyby tě Voldemort ovládl, nebyla by to - jak dnes v noci dokázal - moje zkáza, ale tvoje. Doufal, že když tě ovládne, obětuji tě, abych ho zabil. Takže, jak vidíš, snažil jsem se udržovat si od tebe odstup, abych tě chránil, Harry. Chyba starého muže...“

Zhluboka si povzdechl. Harry ta slova nechával po sobě stékat. Před několika měsíci by ho to tak zajímalo, ale teď se to zdálo být v porovnání s tou krutou ztrátou tak bezvýznamné; na ničem z toho nezáleželo...

„Sirius mi řekl, že jsi tu noc, kdy jsi viděl útok na Arthura Weasleyho, cítil Voldemorta přímo v sobě. Hned jsem věděl, že moje nejhorší obavy se naplnily; Voldemort si uvědomil, že tě může použít. Pokusil jsem se Voldemortovým útokům na tvou mysl zabránit tím, že jsem zařídil výuku uzavírání u profesora Snapea.“

Odmlčel se. Harry sledoval, jak po leštěné desce Brumbálova stolu postupuje slunce, ozařuje stříbrný kalamář a šarlatový brk. Věděl, že portréty kolem jsou vzhůru a zaujatě naslouchají Brumbálovu vysvětlování; občas zaslechl zastušení hábitu nebo lehké odkašlání. Phineas Nigellus byl stále ještě pryč...

„Profesor Snape zjistil,“ pokračoval Brumbál, „že se ti už několik měsíců zdá o dveřích do Oddělení záhad. Voldemort byl pochopitelně od chvíle, kdy znovu získal své tělo, posedlý touhou slyšet to proctví; a jak se těmi dveřmi zabýval, viděl jsi je i ty, i když jsi nevěděl, co to znamená. A pak jsi viděl Rockwooda, který kdysi v Oddělení záhad pracoval, jak Voldemortovi sděluje to, co jsme my už dávno věděli - že proctví, uložená na ministerstvu kouzel, jsou dobře chráněná. Z police je mohou bez nebezpečí zešílení sebrat jen lidé, kterých se týkají; v tomto případě by tedy Voldemort musel osobně přijít na ministerstvo a riskovat tak, že bude odhalen - nebo tě musel donutit, abys mu pro něj došel ty. Bylo opravdu nutné, aby ses naučil uzavírání...“

„Ale já se ho nenaučil,“ zamumlal Harry. Řekl to nahlas, protože chtěl nějak odlehčit tu tíhu viny, kterou cítil uvnitř; přiznání přece muselo uvolnit ten strašný tlak, který mu drtil srdce. „Necvičil jsem, nestaral jsem se o to, mohl jsem zastavit ty sny, Hermiona mi pořád říkala, abych se neulejval, kdybych ji býval poslechl, nikdy by mi nemohl ukázat, kam mám jít a - Sirius by - Sirius by -“

V Harryho hlavě se něco spustilo; chtěl se ospravedlnit, vysvětlit to -

„Chtěl jsem se přesvědčit, jestli opravdu dostal Siriuse, šel jsem k Umbridgové do kabinetu, mluvil jsem v krbu s Pištou a ten mi řekl, že tam Sirius není, že šel pryč!“

„Pišta lhal,“ řekl Brumbál klidně. „Nejsi jeho pán, mohl ti lhát, aniž by se musel potrestat. Pišta chtěl, abys šel na ministerstvo.“

„On - on mě tam úmyslně poslal?“

„Ano. Obávám se, že Pišta nějakou dobu sloužil několika pánům.“

„Jak?“ nechápal Harry. „Už léta neopustil dům.“

„Pišta se chopil příležitosti před Vánoci,“ řekl Brumbál, „když na něj Sirius zařval, aby vypadl. Vzal ho za slovo a vyložil si to jako příkaz opustit dům. Šel za posledním členem Blackovic rodiny, ke kterému cítil respekt... K Blackové sestřenicí Narcisse, sestře Bellatrix a ženě Luciuse Malfoye.“

„Jak to všechno víte?“ zeptal se Harry. Srdce mu rychle tlouklo. Dělal se mu špatně. Vzpomněl si, jak divně Pišta o Vánocích zmizel, jak se pak najednou objevil na půdě...

„Pišta mi to včera řekl,“ odpověděl Brumbál. „Když jsi varoval profesora Snapea, došlo mu, že jsi měl vizi Siriuse uvězněného v Oddělení záhad. Stejně jako ty, i on se okamžitě pokusil Siriuse kontaktovat. Měl bych ti říci, že členové Řádu vědí o mnohem spolehlivějších způsobech, jak to udělat, než je použití krbu v kabinetě Dolores Umbridgové. Profesor Snape zjistil, že Sirius je doma, živý a zdravý. Když jste se ale nevrátili z cesty do Zapovězeného lesa, začal se obávat, že stále věříš, že Siriuse zajal lord Voldemort. Ihned varoval některé členy Řádu.“

Brumbál si povzdychl a pokračoval: „Na ústředí byli tou dobou Alastor Moody, Nymfadora Tonková, Kingsley Řetězák a Remus Lupin. Všichni se okamžitě rozhodli jít ti na pomoc. Profesor Snape žádal Siriuse, aby zůstal, protože chtěl, aby někdo tu zprávu předal mně - měl jsem se na ústředí každou chvíli objevit. Profesor Snape hodlal mezitím prohledat les a najít tě. Ale Sirius nechtěl sedět doma, zatímco ostatní půjdou za tebou. Úkol informovat mě, co se děje, předal Pištovi. Takže když jsem se v domě objevil, krátce poté, co odešli, Pišta mi, pukaje smíchy, řekl, že Sirius je pryč.“

„On se smál?“ zeptal se Harry dutě.

„Ano,“ odpověděl Brumbál. Jak vidíš, Pišta nebyl schopen nás úplně zradit. Není strážcem tajemství Řádu, nemohl říci Malfoyovým, kde jsme nebo jim sdělit naše tajné plány, protože jsme mu to zakázali. Kouzla, která jeho druh s sebou nosí, ho zavazovala uposlechnout přímý rozkaz svého pána, Siriuse. Ale dal Narcisse informace, které byly pro Voldemorta velmi cenné, ovšem Sirusovi se zdály příliš triviální, než aby mu zakazoval je někomu říkat.“

„Jako třeba?“ zeptal se Harry.

„Jako třeba fakt, že člověk, na kterému Sirusovi záleží ze všeho nejvíc, jsi ty,“ řekl Brumbál tiše. „Jako třeba to, že je pro tebe Sirius něco jako otec a bratr zároveň. Voldemort samozřejmě věděl, že Sirius je v Řádu a že ty to také víš - ale díky Pištovi mu došlo, že člověk, pro kterého půjdeš třeba na kraj světa, je Sirius Black.“

Harryho rty byly studené a ztuhlé.

„Takže... Když jsem se Pišty zeptal, jestli tam Sirius je...“

„Malfoyovi - bezpochyby na Voldemortův příkaz - mu řekli, že až budeš mít tu vizi, musí Siriuse nějak udržet stranou. A pak, kdyby ses objevil a chtěl se přesvědčit, jestli je doma nebo ne, Pišta mohl předstírat, že ne. Pišta včera poranil Klofana a ve chvíli, kdy ses objevil v krbu, byl Sirius nahore u něj.“

V Harryho plicích nebyl skoro žádný vzduch; dýchal rychle a mělce.

„A Pišta vám tohle všechno řekl... A smál se?“ zakrákal.

„Nechtěl mi to říci,“ řekl Brumbál, „ale ovládám čtení mysli natolik, že jsem byl schopen poznat, že lže a než jsem se vydal do Oddělení záhad, tak jse ho - přesvědčil - aby mi řekl celou pravdu.“

„A,“ zašeptal Harry, ruce zaťaté v pěst, „a Hermiona nám pořád říkala, abychom na něj byli hodní -“

„Měla v podstatě pravdu, Harry,“ řekl Brumbál. „Když jsme si v domě na Grimmauldově náměstí udělali ústředí, varoval jsem Siriuse, že se k Pištovi musí chovat laskavě a s respektem. Také jsem mu řekl, že by Pišta mohl být nebezpečný. Nemyslím si, že to vzal moc vážně, nebo že by si uvědomoval, že Pišta je bytost se stejnými city, jako má člověk -“

„Neobviňujte z toho - nemluvte - nemluvte tak o Sirusovi -“ Harryho dech byl přiškrcený, takže nemohl pořádně mluvit; ale hněv, která začínal utichat, se znovu rozhořel; nenechá Brumbála, aby Siriuse kritizoval. „Pišta je prohaný - odporný - zasloužil si -“

„Pišta je takový, jakého ho čarodějové udělali, Harry,“ řekl Brumbál. „Zaslouží si lítost. Jeho život byl stejně bídný, jako život tvého přítele Dobbyho. Musel poslouchat Sirusovy příkazy, protože Sirius byl poslední z rodiny, které sloužil, ale nebyl k němu nikdy opravdu loajální. A ať už je Pištova vina jakákoli, musíme zároveň přiznat, že Sirius mu to nijak neulehčoval -“

„TAKHLE O SIRIUSOVI NEMLUVTE!“ zaječel Harry.

Už byl zase na nohách, rozrušený, připravený vrhnout se na Brumbála, který evidentně o Sirusovi nic nevěděl, jak byl statečný, jak moc trpěl...

„A co Snape?“ vyplivl Harry. „O něm nemluvíte, že? Když jsem mu řekl, že Voldemort dostal Siriuse, jen se na mě ušklíbl jako obvykle -“

„Harry, ty víš, že profesor Snape neměl před Dolores Umbridgovou jinou možnost než předstírat, že tě nebere vážně,“ řekl Brumbál pevně, „ale jak už jsem ti vysvětlil, ihned informoval Řád. Byl to on, kdo přišel na to, kde jsi, když ses nevrátil z lesa. Byl to také on, kdo dal profesorce Umbridgové falešné veritasérum, když se tě snažila donutit, abys prozradil, kde se Sirius ukrývá.“

Harry si toho nevsímal; obviňovat Snapea mu působilo kruté potěšení, jeho vlastní pocit strašlivé viny se trochu zmenšil a také chtěl slyšet, jak s ním Brumbál souhlasí.

„Snape - Snape Siriuse popichoval, že pořád sedí doma - říkal, že Sirius je zbabělec -“

„Sirius už byl dost starý a chytrý na to, než aby se nechal takovými slabými narážkami rozházet,“ řekl Brumbál.

„Snape mě přestal učit uzavírání!“ vrčel Harry. „Vyhodil mě!“

„Toho jsem si vědom,“ řekl Brumbál. „Už jsem také řekl, že to byla chyba, že jsem tě neučil sám, i když v té době jsem byl přesvědčen, že není nic nebezpečnějšího než nutit tě v mé přítomnosti otevírat svou mysl Voldemortovi -“

„Snape to dělal jen horší, po těch hodinách mě vždycky jizva bolela víc,“ nedal se Harry, který si vzpomněl na Ronovy domněnky, „jak víte, že mě jen nepřipravoval pro Voldemorta, aby se snáz dostal dovnitř -“

„Severus Snape má moji důvěru,“ řekl Brumbál stručně. „Ale zapomněl jsem - další chyba starého muže - že některé rány jsou tak hluboké, že se nemohou zahojit. Myslel jsem si, že profesor Snape dokáže překonat svou averzi k tvému otci - mýlil jsem se.“

„Ale to je v pořádku, že?“ vykřikl Harry a ignoroval pobouřené tváře a nesouhlasné mumláni portrétů na zdech. „To je v pořádku, že Snape nenávidí mého otce, ale Sirius nesměl nenávidět Pištu?“

„Sirius necítil k Pištovi nenávisť,“ řekl Brumbál. „Choval se k němu jako ke sluhovi, nehodnému nějakého zájmu. Nezájem a zanedbávání často napáchají víc škody než otevřená nenávisť... Ta fontána, kterou jsme dnes zničili, lhala. My čarodějové jsme příliš dlouho špatně zacházeli s našimi společníky a teď sklízíme odměnu.“

„AHA, TAKŽE SIRIUS SI ZASLOUŽIL, CO DOSTAL?“ ječel Harry.

„To jsem neřekl a ani mě nikdy nic takového říci neuslyšíš,“ odpověděl tiše Brumbál. „Sirius nebyl krutý muž, na domácí skřítky byl hodný. Neměl rád Pištu, protože Pišta mu připomínal dům, který Sirius nenáviděl.“

„To ano, nenáviděl ho!“ řekl Harry a hlas se mu zlomil. Otočil se k Brumbálovi zády a poodešel. Místnost byla osvětlená jasným slunečním světlem; oči z obrazů sledovaly, jak chodí kolem, aniž by si uvědomoval, co dělá nebo věnoval svému okolí pozornost. „Nutil jste ho, aby tam byl zavřený a on to nenáviděl, proto chtěl včera v noci ven -“

„Snažil jsem se Siriuse udržet naživu,“ řekl Brumbál tiše.

„Lidé nejsou rádi zamčení na jednom místě!“ zuřil Harry. „Mě jste k tomu nutil celé léto -“

Brumbál zavřel oči a přikryl si tvář rukama. Harry se na něj díval, ale ta nevyklá známka vyčerpání, smutku nebo co to bylo ho nijak neuklidnila. Naopak, zlobil se, že Brumbál projevuje slabost. Neměl co být slabý, když se na něj Harry chtěl zlobit a křičet.

Brumbál dal ruce zase dolů a měřil si Harryho přes půlměsíčitě brýle.

„Nastal čas,“ řekl, „abych ti pověděl něco, co jsem ti měl říci už před pěti lety, Harry. Prosím posaď se. Řeknu ti všechno. Jediné, o co žádám, je trpělivost. Až skončím, budeš mít příležitost se na mě hněvat - dělat, co budeš chtít. Nebudu se tě snažit zastavit.“

Harry ho chvíli sledoval a pak se vzdorovitě posadil zpět na židli a čekal.

Brumbál chvíli pozoroval sluncem zalité pozemky za oknem, pak se podíval na Harryho a řekl: „Před pěti lety ses objevil v Bradavicích, Harry, vcelku a zdravý, jak jsem očekával. No - ne tak úplně vcelku. Trpěl jsi. Věděl jsem, že

budeš, když jsem tě nechával na prahu u tvé tety a strýce. Věděl jsem, že tě odsuzuji k deseti temným a těžkým létům.“

Zmlkl. Harry neřikal nic.

„Můžeš se ptát - a máš k tomu dobrý důvod - proč to tak muselo být. Proč si tě nevzala nějaká kouzelnická rodina? Většina by to udělala s radostí, pokládala by za čest mít tě za svého syna. Odpověď zní, že mou prioritou bylo udržet tě naživu. Byl jsi v nebezpečí, jehož velikost si nikdo kromě mě nejspíš neuvědomoval. Voldemort byl poražen jen před několika málo hodinami, ale jeho příznivci - a ne jeden z nich je stejně strašlivý jako on sám - byli ještě na svobodě, rozzlobení, zoufalí a agresivní. A já jsem musel učinit rozhodnutí, jehož následky sahaly daleko do budoucnosti. Věřil jsem, že Voldemort zmizel navždy? Ne. Nevěděl jsem, jestli se vrátí za deset, patnáct nebo padesát let, ale byl jsem si jist, že se to stane a byl jsem si také jist, že nebude mít pokoje, dokud tě nezabije. Věděl jsem, že Voldemortovy znalosti kouzel jsou mnohem větší, než kteréhokoli jiného živého čaroděje. Věděl jsem, že i moje nejsilnější a nejkompexnější obranná kouzla nebudou stačit, kdyby se vrátil v plné síle.“

„Ale také jsem věděl, kde má Voldemort slabé místo. A podle toho jsem se rozhodl. Byl jsi pod ochranou prastarého kouzla, o kterém věděl, kterým opovrhoval a které vždycky podceňoval - ke své škodě. Mluvím samozřejmě o tom, že tvá matka zemřela, aby tě ochránila. Postihla ti tak nekonečnou ochranu, se kterou nepočítal, ochranu, která dodnes proudí v tvých žilách. Vložil jsem svou důvěru v krev tvé matky. Doručil jsem tě k její sestře, její jediné žijící příbuzné.“

„Ona mě nemá ráda,“ řekl Harry okamžitě. „Ona se vůbec nestará -“

„Ale vzala si tě,“ přerušil ho Brumbál. „Možná si tě vzala neochotně, nedobrovolně, se zlostí, ale vzala si tě a tím zpečetila kouzlo, které jsem ti dal. Oběť tvé matky učinila pokrevní pouto tím nejsilnějším štítem, které jsem ti mohl poskytnout.“

„Ale já pořád -“

„Dokud můžeš místo, kde přebývá krev tvé matky, nazývat domovem, nemůže ti tam Voldemort ublížit ani se tě dotknout. Prolil její krev, ale ta přežívá v tobě a její sestře. Její krev se stala tvým útočištěm. Musíš se tam vracet jen jednou za rok, ale dokud tomu můžeš říkat domov, nemůže tě tam zranit. Tvoje teta to ví. Vysvětlil jsem jí to v dopise, který jsem, spolu s tebou, nechal na jejím prahu. Ví, že místo, které ti v domě poskytla, tě dost možná posledních patnáct let udržovalo při životě.“

„Moment,“ řekl Harry, „počkejte chvíli.“

Narovnal se a podíval se přímo na Brumbála.

„Toho huláka jste poslal vy. Řekl jste jí, aby pamatovala - to byl váš hlas -“

„Napadlo mě,“ řekl Brumbál a lehce nahnul hlavu ke straně, „že by potřebovala smlouvu, kterou tvým přijetím zpečetila, trochu připomenout. Měl jsem

podezření, že útok mozkomorů by ji mohl upozornit na nebezpečí, která z tvé přítomnosti plynou.“

„To ano,“ řekl Harry tiše, „nebo spíš mého strýce. Chtěl mě vyhodit, ale když přišel ten hulák - řekla, že musím zůstat.“

Chvilí upřeně hleděl na podlahu a pak řekl: „Ale co to má co dělat se -“

Nedokázal vyslovit Siriusovo jméno.

„Pak, před pěti lety,“ navázal Brumbál, jako by nikdy nepřestal vyprávět, „ses objevil v Bradavicích, ne tak šťastný a dobře živený jak bych býval chtěl, ale živý a zdravý. Nebyl jsi rozmazlené malé princátko, ale kluk tak normální, jak jsem jen za daných podmínek mohl doufat. Až potud tedy můj plán fungoval. A potom... No, jistě si vzpomínáš na události tvého prvního roku v Bradavicích stejně jasně, jako já. Velmi odvážně ses postavil nebezpečí, kterému jsi byl vystaven a dříve - mnohem dříve - než jsem předpokládal, jsi se setkal tváří v tvář s Voldemortem. Znovu jsi přežil. A co víc - odložil jsi dobu, kdy se měl vrátit v plné síle. Bojoval jsi jako muž. Byl jsem na tebe... Tak pyšný, že to nelze ani popsat.“

„Ale v tom dokonalém plánu byla jedna trhlinka,“ řekl Brumbál. „Zřetelná trhlina, která - a věděl jsem to už tehdy - by mohla být zkázou toho všeho. A přesto, neboť jsem věděl, jak důležité je, aby můj plán vyšel, jsem si řekl, že tu trhlunku nenechám, aby ho pokazila. Jedině já jsem tomu mohl zabránit a jedině já jsem tedy musel být silný. A to byla má první zkouška, když jsi ležel na ošetřovně, oslabený bojem s Voldemortem -“

„Já nerozumím, co se snažíte říct,“ řekl Harry.

„Nevzpomínáš si, jak ses mě tenkrát ptal, proč se tě Voldemort pokusil zabít, když jsi byl malý?“

Harry přikývl.

„A měl jsem ti to říci?“

Harry se díval do modrých očí a nic neříkal, ale srdce se mu rozbušilo.

„Ještě pořád nevidíš tu trhlinu v mém plánu? Ne... Nejspíš ne. Jak víš, rozhodl jsem se neodpovědět. Říkal jsem si - jedenáct let, je moc mladý, než aby se to mohl dozvědět. Nikdy jsem neplánoval ti to říct, když ti bylo jedenáct. V takovém věku by to bylo na tebe moc. Ale měl jsem rozpoznat nebezpečí. Měl jsem se sám sebe zeptat, proč se necítím víc rozrušený z té otázky, kterou jsi mi položil a na kterou, jak jsem věděl, budu jednou muset dát tu strašnou odpověď. Měl jsem poznat, že jsem moc šťastný z toho, že ti ještě nemusím odpovídat... Byl jsi mladý, tak moc mladý.“

„A přišel druhý rok v Bradavicích. A znovu jsi musel čelit ohrožení, s jakým se ani dospělí čarodějové nesetkali; a znovu jsi obstál tak, jak jsem nedoufal ani v nejdivočejších snech. A znovu jsi se mě zeptal, proč na tobě Voldemort zanechal to znamení. Mluvili jsme o tvé jizvě; byli jsme velice, velice blízko. Proč

jsem ti tedy všechno neřekl? Inu, protože se mi zdálo, že dvanáct není o moc víc než jedenáct. Nechal jsem tě odejít, zakrváceného a vyčerpaného, ale šťastného a pocítil jsem slabé znepokojení z toho, že jsem ti opět nic neřekl, ale to znepokojení hned zmizelo. Byl jsi přece ještě pořád tak mladý a nechtěl jsem ti pokazit triumfální noc...“

„Vidíš, Harry? Už vidíš tu trhlunku v mém dokonalém plánu? Chytil jsem se do pasti, o které jsem věděl, které jsem se chtěl vyhnout - musel vyhnout.“

„Já pořád -“

„Měl jsem tě příliš rád,“ řekl Brumbál prostě. „Zajímalo mě víc tvé štěstí než to, jestli znáš pravdu, staral jsem se víc o klid tvé mysli než o můj plán, o tvůj život než o životy ostatních, které by mohly být ztraceny, kdyby plán selhal. Jinak řečeno, choval jsem se tak, jak Voldemort očekával od bláznů, kteří jsou schopni lásky. Je pro to nějaká obhajoba? Myslím, že každý, kdo by tě sledoval jako já - a já jsem tě sledoval pečlivěji, než sis možná myslel - by tě chtěl uchránit další bolesti. Co mi záleželo na lidech a tvorech beze jmen, bez tváří, kteří mohli někdy v budoucnosti zahynout, když jsem tady a teď měl tebe, živého, zdravého a šťastného? Nikdy se mi ani nesnilo, že bych kdy našel takového člověka.“

„Vykročili jsme do třetího roku. Díval jsem se, když jsi usiloval o odražení mozkomorů, když jsi našel Siriuse, zjistil jsi, kdo to je a zachránil ho. Měl jsem ti to snad říci tehdy, když jsi vítězoslavně vyrval svého kmotra z drápů ministerstva? Ale to už ti bylo třináct a moje výmluvy se pomalu vyčerpávaly. Možná jsi byl mladý, ale prokázal jsi, že jsi výjimečný. Moje svědomí bylo neklidné, Harry. Věděl jsem, že ten čas již brzy přijde...“

„Ale další rok jsi vyšel z bludiště, poté, co jsi viděl zemřít Cedrika Diggoryho a sám jsi o vlasek unikl smrti... A ani tehdy jsem ti to neřekl, i když jsem věděl, že když se Voldemort vrátil, musím to udělat co nejdříve. A teď vím, že už jsi byl dlouho připravený přijmout to, co jsem před tebou tajil, už dávno jsi dokázal, že jsem ti to bríímě měl předat. Má jediná obhajoba je tato: viděl jsem tě zápasit s většími břemeny než jaká kdy poznal některý ze studentů této školy a nemohl jsem se donutit, abych k nim přidal další - to nejtěžší.“

Harry čekal, ale Brumbál nepromluvil.

„Pořád tomu nerozumím.“

„Voldemort se tě pokusil kdysi zabít kvůli proroctví, které bylo vyřčeno krátce před tvým narozením. Věděl, že to proroctví vzniklo, ale neznal jeho celý obsah. Chtěl tě zabít, dokud jsi byl ještě nemluvně, neboť věřil, že tak naplní proroctví. Ale když se kletba, která tě měla zabít, obrátila proti němu, poznal, že se bohužel zmýlil. A proto byl také od chvíle, kdy získal zpět své tělo, zvláště poté, co jsi mu loni utekl, odhodlán poslechnout si celé proroctví. To je ta zbraň, kterou od svého návratu tak vytrvale hledal - návod, jak tě zničit.“

Slunce už dávno vyšlo; celá Brumbálova pracovna se koupala v jeho záři. Skleněná skříň, ve které byl uložen meč Godrika Nebelvíra, se bíle a neprůhledně leskla, střepy přístrojů, které Harry rozbil, se třpytily jako kapky deště a malý Fawkes cvrlikal ve svém hnízdě z popela.

„Prorocství se rozbilo,“ řekl Harry bezvýrazně, „tahal jsem Nevilla nahoru po lavicích - v té místnosti s obloukem - a roztrhl jsem jeho hábit a ono upadlo...“

„Ta věc, která se rozbila, byl jen záznam prorocství, uchovávaný v Oddělení záhad. Ale prorocství bylo vyřčeno před člověkem, který si ho perfektně pamatuje -“

„A kdo to byl?“ zeptal se Harry, přestože odpověď tušil.

„Já,“ řekl Brumbál, „před šestnácti lety, jedné studené a vlhké noci, v místnosti nad lokálem v hostinci U prasečí hlavy. Šel jsem tam, abych se setkal s žadatelkou o místo učitelky jasnovidectví, přestože jsem tíhl ke zrušení výuky tohoto předmětu. Ovšem žadatelka byla praprávnučkou velmi slavné a nadané jasnovidky a já jsem setkání s ní bral jako akt běžné zdvořilosti. Byl jsem zklamán. Zdálo se mi, že nemá ani stopu toho daru. Řekl jsem jí, doufám, že taktně, že se podle mého názoru na to místo nehodí. Chtěl jsem odejít.“

Brumbál vstal a prošel kolem Harryho k černé skříni vedle Fawkesova bidélka. Sehnul se, otevřel západku a vyndal mělkou kamennou mísu s okrajem pokrytým vyrytými runami, ve které Harry viděl svého otce trápit Snapea. Brumbál se vrátil ke stolu, Myslánku na něj postavil a namířil si hůlkou na spánek. Vytáhl z něj stříbrná, jako pavučinka jemná vlákna myšlenek a odložil je do mísy. Pak se posadil a chvíli sledoval, jak jeho myšlenky víří a převalují se v Myslánce. Pak si povzdychl, zvedl hůlku a šfouchnul její špičkou do stříbrnitě hmoty.

Vyrostla z ní postava, zahalená v šálu, oči zvětšené velkými brýlemi a pomalu se otáčela; nohy zůstávaly v míse. Ale když Sybilla Trelawneyová promluvila, nebylo to jejím obvyklým éterickým hlasem, ale drsným, chraptivým tónem, který už Harry jednou slyšel:

„Ten, jenž dokáže přemoci Pána zla, přichází... Naroděn těm, kdož se mu již třikrát postavili, naroden ve chvíli, kdy sedmý měsíc bude umírat... A Pán zla ho označí jako sobě rovného, ale on bude mít moc, o které Pán zla neví... A jeden musí zemřít rukou druhého, protože jeden nemůže žít, když druhý přežije... Ten, jenž dokáže přemoci Pána zla, se narodí, až sedmý měsíc bude umírat...“

Pomalou se otáčející profesorka Trelawneyová se ponořila zpět do stříbrné hmoty a zmizela.

V pracovně se rozhostilo naprosté ticho. Ani Brumbál, ani Harry, ani žádný z portrétů nic neřekl. Dokonce i Fawkes ztichl.

„Profesore Brumbále?“ zeptal se velmi tiše Harry, protože Brumbál se stále díval do Myslánky a zdálo se, že je ztracen ve vlastních myšlenkách. „To... To znamenalo... Co to mělo znamenat?“

„To znamenalo,“ řekl Brumbál, „že člověk, který jediný může porazit lorda Voldemorta, se narodil na konci července, před téměř šestnácti lety. Ten chlapec se měl narodit rodičům, kteří už se třikrát Voldemortovi ubránili.“

Harry cítil, jako by se na něj něco valilo. Zase měl pocit, že nemůže dýchat.

„To znamená - já?“

Brumbál si ho chvíli prohlížel přes skla brýlí.

„Zvláštní na tom je, Harry,“ řekl pomalu, „že jsi to vůbec nemusel být ty. Sybillino prorocství se mohlo týkat dvou chlapců, narozených toho roku na konci července rodičům, kteří byli členy Řádu fénixe a už třikrát Voldemortovi unikli. Jeden z nich jsi byl ty. Ten druhý byl Neville Longbottom.“

„Ale to potom... Ale proč tedy bylo na prorocství moje jméno a ne Nevillovo?“

„Oficiální záznam byl po Voldemortově útoku na tebe přeozen,“ řekl Brumbál. „Správci Síne prorocství se zdálo být jasné, že Voldemort se tě pokusil zabít, protože věděl, že Sybillino prorocství mluvilo o tobě.“

„Takže - jsem to nemusel být já?“ řekl Harry.

„Obávám se,“ řekl Brumbál pomalu, jako by ho vyřčení každého slova stálo nezměrné úsilí, „že není pochyb o tom, že jsi to ty.“

„Ale vy jste říkal - Neville se taky narodil na konci července - a jeho matka a otec -“

„Zapomínáš na další část prorocství, která říká, podle čeho poznáme toho chlapce, který může porazit Voldemorta... Sám Voldemort ho *označí jako sobě rovného*. A to udělal, Harry, vybral si tebe, ne Nevilla. Udělal ti tu jizvu, která se ukázala být požehnáním i kletbou.“

„Ale mohl si vybrat špatně!“ řekl Harry. „Mohl označit špatného člověka!“

„Vybral si chlapce, o němž se domníval, že by pro něj mohl být nebezpečný,“ řekl Brumbál. A všimni si jednoho, Harry: nevybral si čistokrevného (i když čistokrevní jsou podle jeho víry jediní čarodějové hodní bytí i vědění), vybral si nečistokrevného, jako je on sám. Viděl se v tobě ještě dřív, než tě spatřil a když tě označil tou jizvou, nezabil tě, jak původně předpokládal, ale věnoval ti sílu a budoucnost, díky které jsi mu mohl uniknout nejen jednou, ale už čtyřikrát - něco, co se ani tvým, ani Nevillovým rodičům nepodařilo.“

„Proč to tedy udělal?“ zeptal se Harry. Cítil se otupěle a bylo mu chladno. „Proč se mě pokoušel zabít, když jsem byl malý? Mohl počkat, až budeme starší a zjistit, jestli pro něj budu nebezpečnější já nebo Neville pak teprve zabíjet -“

„To by jistě bylo praktičtější,“ řekl Brumbál, „ovšem Voldemort neznal prorocství celé. Hostinec U prasečí hlavy, kterou si Sybilla zvolila, protože je tam lacino, přitahuje, řekněme, zajímavější klientelu než U tří košťat. Jak jsi ostatně se svými přáteli zjistil, stejně jako já oné noci, je to místo, kde si nikdy nemůžeš být jist, zda tě někdo neslyší. Samozřejmě, když jsem šel na setkání se Sybillou Trelawneyovou, nebylo by mě napadlo, že uslyším něco, co by někoho mohlo zajímat. Mým - naším - jediným štěstím bylo, že slídlil byl odhalen poté, co vyslechl jen část prorocství a pak ho z budovy vyhodili.“

— KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ —

Druhá válka začíná

Ministr kouzel Kornelius Popletal vydal v pátek v noci krátké prohlášení, v němž potvrzuje, že Ten, jehož jméno nesmíme vyslovit, se opět vrátil do této země a je znovu aktivní.

„Musím s nesmírným politováním oznámit, že čaroděj, jenž vystupuje jako lord - no, vy víte koho myslím - je naživu a opět mezi námi,“ řekl reportérům unavený a zneklidněný Popletal. „S téměř stejným politováním vás také musím informovat o masové vzpouře mozkomorů z Azkabanu, kteří se rozhodli nepokračovat v práci pro ministerstvo. Věříme, že v současné době mozkomorové přijímají rozkazy od lorda - tentoho. Žádáme všechny čaroděje, aby zůstávali ostražití. Ministerstvo v současné době vydává pokyny pro základní domácí a osobní obranu, které budou během příštího měsíce zdarma doručeny do všech domácností.“

Ministrovo prohlášení se setkal se zděšením a neklidem kouzelnické veřejnosti, která ještě minulou středu byla ujišťována, že „ve zvěstech o návratu vy-víte-koho mezi nás není ani zrno pravdy.“ Podrobnosti událostí, které vedly k novému stanovisku ministerstva jsou zatím mlhavé, ale proslýchá se, že Ten, jehož jméno nesmíme vyslovit a gang jeho následovníků (známých jako Smrtijedi) vstoupili ve čtvrtek večer na ministerstvo kouzel.

Albus Brumbál, znovu dosazený ředitel Bradavické školy čar a kouzel, znovu přijatý člen Mezinárodní konfederace čarodějů a znovu jmenovaný vrchní čaroděj Wizengamotu, se zatím k událostem nemohl vyjádřit. Během uplynulého roku stále trval na tom, že vy-víte-kdo není mrtev, jak jsme všichni doufali a věřili, ale verbuje stoupence, aby se mohl pokusit opět uchvátit moc. Mezitím, „chlapec-který-přežil“ -

„Už je to tady, Harry, já věděla, že tě do toho nějak zatáhnou,“ řekla Hermiona a podívala se na něj přes okraj novin.

Byli na ošetřovně. Harry seděl na konci Ronovy postele a oba poslouchali, jak Hermiona čte titulní stránku *Nedělního věštce*. Ginny, která měla nohu v dlaze, ležela stočená do klubička v nohách Hermioniny postele; Neville, jehož nos už nabyl původního tvaru a velikosti, seděl v křesle mezi postelemi; a Luna, která se stavila na návštěvu, měla v ruce poslední vydání *Pokroucených slovíček*, které si četla vzhůru nohama a zjevně Hermionu neposlouchala.

„Takže teď už je to zase chlapec-který-přežil, ano?“ řekl Ron temně. „Už ne vejtaha a podvodník?“

Podal si hrst čokoládových žabek z obrovské hromady na nočním stolku, hodil jich pár Harrymu, Ginny a Nevillovi a zuby roztrhl obal té svojí. Na rukách měl ještě hluboké šrámy v místech, kde ho omotala tykadla mozku. Podle madam Pomfreyové myšlenky mohou zanechat hlubší jizvy než cokoli jiného, ale

„Takže slyšel jen -?“

„Takže slyšel jen začátek, tu část, která předpovídala, že se v červenci rodičům, kteří třikrát odolali Voldemortovi, narodí chlapec. Nemohl tedy svého pána varovat, že útokem na tebe riskuje ztrátu své síly a že tě označí jako sobě rovného. Takže Voldemort netušil, že útok na tebe by mohl být nebezpečný, že by bylo mudřejší počkat a zjistit víc. Nevěděl, že budeš mít moc, o které Pán zla neví -“

„Ale já nemám!“ řekl Harry přiškrčeným hlasem. „Nemám žádné schopnosti, který by on neměl, neumím bojovat tak, jako on dnes v noci, neumím ovládat lidi - nebo je zabíjet -“

„V Oddělení záhad je místnost,“ přerušil ho Brumbál, „která je stále zamčená. Je v ní síla, která je zároveň podivuhodnější i strašnější než smrt, než lidská inteligence, než síly přírody. Je to také pravděpodobně ten nejzáhadnější předmět zkoumání z těch, které tam jsou. A je to právě ta síla, zamčená v oné místnosti, které ty vlastněš tolik a Voldemort žádou. Ta síla tě donutila vyrazit Siriusovi na pomoc. Ta síla tě také uchránila, když tě Voldemort ovládl, protože nedokázal přebývat v těle naplněném něčím, co si tolik oškliví. Nakonec nezáleželo na tom, že jsi nedokázal uzavřít svou mysl. Bylo to tvé srdce, které tě zachránilo.“

Harry zavřel oči. Kdyby býval nešel Siriuse zachránit, nebyl by teď Sirius mrtvý... Aby oddálil chvíli, kdy bude zase muset myslet na Siriuse, položil Harry otázku, aniž by se příliš staral o odpověď: „Konec prorocství... Říkal něco o... Jeden nemůže žít...“

„...když druhý přežije,“ doplnil Brumbál.

„Takže,“ řekl Harry a lovil slova z hluboké studně zoufalství, která zela v jeho nitru, „to znamená, že... Že nakonec... Jeden z nás musí zabít toho druhého?“

„Ano,“ řekl Brumbál.

Dlouho ani jeden z nich nepromluvil. Kdesi daleko za zdmi pracovny Harry slyšel hlasy studentů, mířících do velké síně na časnou snídani. Zdálo se mu nemožné, že ještě jsou na světě lidé, které zajímá jídlo, kteří se smějí, kteří nevěděli nebo je nezajímalo, že Sirius Black je navždy pryč. Sirius se zdál být milióny mil daleko; ale i teď ještě jedna část Harryho stále věřila, že kdyby býval zvedl ten závěs, našel by tam Siriuse, jak se na něj dívá, zdraví ho, možná s tím svým štěkavým smíchem...

„Mám pocit, že ti dlužím ještě jedno vysvětlení, Harry,“ řekl Brumbál váhavě. „Možná ti bylo divné, proč jsem tě nikdy nevybral jako prefekta? Musím se přiznat... Myslel jsem, že... Už i tak musíš nést velkou zodpovědnost.“

Harry zvedl hlavu a spatřil slzu, kutálející se po Brumbálově tváři do jeho dlouhého stříbrného plnovousu.

od doby, kdy ho začala ošetřovat kvanty Zapomínacího mazání dr. Ubblyho, lepší se to.

„Teď už jsou k tobě velmi zdvořilí, Harry,“ řekla Hermiona a přejela článek očima. „*Osamělý hlas pravdy... Byl spatřován jako nevyrovnaný, ale nikdy svůj příběh neopustil...*“ Hmm,“ řekla a zamračila se, „koukám, že zapoměli zmínit fakt, že všechno to osočování a vysmívání se odehrávalo ve *Věštci...*“

Lehce sebou cukla a položila si ruku na žebra. Dolohova kletba, i když měla mnohem menší účinek než kdyby ji býval mohl vyslovit nahlas, i tak způsobila - slovy madam Pomfreyové - „docela dost škod.“ Hermiona musela denně brát deset různých lektvarů, její stav se rychle zlepšoval a na ošetřovně už se nudila.

„*Vy-víte-koho poslední pokus převzít moc, strana 2 až 4, Co nám ministerstvo mělo říci, strana 5, Proč nikdo nenaslouchal Albusovi Brumbálovi, strana 6 až 8, Exkluzivní rozhovor s Harrym Potterem, strana 9...*“ No,“ řekla Hermiona, složila noviny a odhodila je, „mají konečně o čem psát. A ten rozhovor s Harrym není exkluzivní, je to ten, co už byl před několika měsíci v *Pokroucených slovíčkách...*“

„Táta jim ho prodal,“ řekla Luna nepřítomně a otočila stránku. „Dostal za něj dobrou cenu, takže pojedeme na expedici do Švédska a pokusíme se chytit zmuchloroha smrkáče.“

Hermiona chvíli bojovala s vlastním nitrem a pak řekla: „To zní báječně.“

Ginny zachytila Harryho pohled, zakřenila se a zase se rychle podívala jinam.

„No, ale,“ řekla Hermiona, narovnála se a znovu sebou cukla, „jak to jde ve škole?“

„Kratiknot se zbavil Fredovy a Georgeovy bažiny,“ řekla Ginny. „Trvalo mu to asi tři sekundy. Ale pod oknem malý kousek nechal a ohradil ho provazem -“

„Proč?“ zeptala se polekaně Hermiona.

„Jen říkal, že to byla opravdu dobrá ukázka magie,“ pokrčila Ginny rameny.

„Myslím, že to tam nechal jako Fredův a Georgeův pomník,“ řekl Ron s pusou plnou čokolády. „Tohle všechno mi poslali oni,“ dodal a ukázal na kopec žabek. „Ten jejich krátek s vtípky musí dobře vynášet, že?“

Hermiona se zatvářila trochu nesouhlasně a pak se zeptala: „Takže všechny trable jsou pryč, co se vrátil Brumbál?“

„Ano,“ řekl Neville, „všechno je zase ve starých kolejích.“

„Předpokládám, že Filch je štěstím bez sebe?“ zeptal se Ron a opřel o svůj hrnek s vodou kratičku s Brumbálem.

„Ne tak úplně,“ řekla Ginny, „vlastně je moc a moc zoufalý...“ Ztišila hlas až do šepotu. „Pořád opakuje, že Umbridgová byla ta nejlepší věc, jaká se kdy Bradavicím mohla přihodit...“

Všichni se otočili. Profesorka Umbridgová ležela na posteli naproti a civěla na strop. Brumbál se osobně vypravil do lesa, aby ji zachránil před kentaury;

jak to udělal - jak to, že se spolu s ní a bez jediného škrábnutí z lesa zase vyonořil - nikdo nevěděl a Umbridgová to evidentně nikomu vyprávět nehodlala. Od svého návratu do hradu neutrousila jediné slovo. Nikdo ostatně nevěděl, co s ní vlastně je. Její vždycky tak úhledně učesané myší vlasy byly rozházené a měla v nich kousky větviček a lístky, ale jinak vypadala neporušená.

„Madam Pomfreyová říká, že je jen v šoku,“ zašeptala Hermiona.

„Spíš truceje,“ řekla Ginny.

„Jo, jeví známky života, když uděláš tohle,“ řekl Ron a jazykem vyloudil tičné klapavé zvuky. Umbridgová se posadila jako pružina a divoce se rozhlížela.

Madam Pomfreyová vystrčila hlavu ze své kanceláře a zavolala: „Něco se děje, profesorko?“

„Ne... Ne...“ řekla Umbridgová a položila se zpět do polštářů, „Ne, jen se mi asi něco zdálo...“

Hermiona a Ginny se smály do pokrývek.

„Když už mluvíme o kentaurech,“ řekla Hermiona, když se trochu vzpamatovala, „kdo teď učí jasnovidectví? Chce Firenze zůstat?“

„Musí,“ řekl Harry, „ostatní kentauroi by ho přece nevzali zpátky.“

„Vypadá to, že budou učit oba, on i Trelawneyová,“ řekla Ginny.

„Vsaďte se, že by se Brumbál Trelawneyové rád zbavil,“ řekl Ron a žvýkal čtrnáctou žabku, „ale stejně, ten předmět je podle mě nanic, Firenze není o moc lepší...“

„Jak to můžeš říct?“ obořila se na něj Hermiona. „Poté, co jsme zjistili, že existují opravdová proctví?“

Harrymu se rozbušilo srdce. Neřekl Ronovi, Hermioně ani nikomu jinému, co bylo v proctví. Neville jim řekl, že se rozbilo, když ho Harry tahal po schodech v Komnatě smrti a Harry jim to zatím nerozmlouval. Nechtěl vidět jejich tváře, jak by se na něj dívaly, kdyby jim řekl, že se musí stát buď obětí nebo vrahem, že není jiná cesta...

„Je škoda, že se rozbilo,“ řekla Hermiona tiše a potřásla hlavou.

„Jo, to je,“ řekl Ron. „Ale aspoň vy-víte-kdo nikdy nezjistil, co v něm bylo - kam jdeš?“ dodal nespokojeně, když se Harry postavil.

„Eh - za Hagridem,“ řekl Harry. „Právě se vrátil a já jsem mu slíbil, že za ním zajdu a řeknu mu, jak se vy dva máte.“

„Aha, tak dobře,“ zabručel Ron a díval se z okna na jasně modrou oblohu. „Kěž bychom mohli jít taky.“

„Pozdravuj ho od nás!“ křikla Hermiona, když Harry odcházel. „A zeptej se ho, jak to vypadá s... S jeho malým přítelem!“

Harry mávl rukou, aby věděla, že ji slyšel a rozuměl.

I na to, že byla neděle, bylo v hradu dost ticho. Všichni byli očividně venku na sluníčku, šťastní, že je po zkouškách a že poslední dny školního roku už proběhnou bez opakování a domácích úkolů. Harry pomalu kráčel prázdnou chodbou a koukal z oken; viděl lidi poletující nad famfrpálovým hřištěm a koupající se v jezeře.

Poslední dobou se těžko rozhodoval, jestli chce být mezi lidmi nebo ne; kdykoliv měl společnost, toužil odejít a když byl sám, chtěl společnost. Přemýšlel, že by měl opravdu zajít za Hagridem, protože od doby, kdy se vrátil, s ním pořádně nemluvil...

Harry právě došel na konec mramorového schodiště do vstupní síně, když se z dveří, které vedly do zmijozelské společenské místnosti, vynořili Malfoy, Crabbe a Goyle. Harry se okamžitě zastavil; Malfoy a ostatní také. Zvenku sem otevřenými dveřmi doléhal vzdálený křik, smích a šplouchání, jinak bylo ticho.

Malfoy se rozhlédl - Harry věděl, že pátrá po učitelích - pak se podíval zpět na Harryho a tiše řekl: „Jsi mrtvej, Pottere.“

Harry zvedl obočí.

„Zajímavé,“ řekl, „jeden by si mýsl, že to bych tu asi nechodil...“

Malfoy vypadal rozhněvaněji než kdy jindy; Harryho při pohledu na tu bleudou špičatou tvář, zkroucenou vzteky, cítil jisté uspokojení.

„Za to zaplatíš,“ syčel Malfoy, „donutím tě, abys zaplatil za to, co jsi udělal mému otcí...“

„Už se bojím,“ řekl Harry sarkasticky, „zdá se, že lord Voldemort byl ve srovnání s vámi jen zahřívací kolo - co je?“ dodal, když Malfoy, Crabbe i Goyle při zaslechnutí toho jména ztuhli. „Je to snad kamarád tvého táty, ne? Snad se ho nebojíš?“

„Myslíš si, že jsi dobrej, Pottere,“ řekl Malfoy a blížil se, s Crabbem a Goylem pořád za zády. „Ale počkej. Dostanu tě. Nemůžeš poslat mého tátu do vězení -“

„Měl jsem dojem, že právě to jsem udělal,“ řekl Harry.

„Mozkomorové Azkaban opustili,“ řekl Malfoy tiše, „táta a ostatní budou venku dřív, než se naděješ...“

„Tím jsem si jistej,“ řekl Harry. „Ale každopádně teď už aspoň všichni vědí, co je to za parchanty -“

Malfoyova ruka hrábla po hůlce, ale Harry byl rychlejší; dávno ji držel v ruce, když Malfoyovy prsty ještě ani nebyly v kapse.

„Pottere!“

Hlas se nesl vstupní síní. Na schodišti vedoucím od jeho kabinetu se objevil Snape a Harry pocítil silnou vlnu nenávisti, větší, než cítil vůči Malfoyovi... Ať už Brumbál řekl cokoli, nikdy Snapeovi neodpustí...

„Co to děláte, Pottere?“ zeptal se Snape svým obvyklým suchým hlasem.

„Přemýšlím, jakou kletbu na Malfoye použiju, pane,“ řekl Harry prudce. Snape na něj chvíli upřeně zíral.

„Okamžitě tu hůlku odložte,“ řekl přísně. „Strhávám Nebelvíru deset -“ Snape se podíval na obří přesýpací hodiny na stěně a ušklíbl se.

„Ach. Vidím, že v nebelvírských hodinách už žádné body nezbyly. V tom případě, Pottere, budeme zkrátka muset -“

„Nějaké přidat?“

Profesorka McGonagallová právě vykulhala po kamenných schodech do hradu; v jedné ruce měla kostkovanou kabelu a druhou se opírala o hůlku, ale jinak vypadala celkem dobře.

„Profesorko McGonagallová!“ řekl Snape a vyrazil jí naproti. „Koukám, že už vás od svatého Munga propustili!“

„Ano, profesore Snape,“ řekla profesorka McGonagallová a shodila s ramen cestovní plášť. „Jsem jako rybička. Vy dva - Crabbe - Goyle -“

Velitelsky jim pokynula a ti dva se pomalu a nepříliš ochotně přišourali.

„Tohle,“ řekla profesorka McGonagallová a hodila Crabbem kabelu a Goylovi plášť, „mi odnese nahoru do kabinetu.“

Otočili se a oddusali po schodišti nahoru.

„Výborně,“ řekla profesorka McGonagallová a zadívala se na přesýpací hodiny. „Mám dojem, že Potter a jeho přátelé by měli dostat po padesáti bodech za to, že upozornili svět na návrat vy-víte-koho! Co tomu říkáte, profesore Snape?“

„Co?“ přeptal se Snape, ačkoliv, jak Harry věděl, slyšel jistě dobře. „Ach - dobře - myslím, že...“

„Takže to je po padesáti bodech pro Pottera, Rona a Ginny Weasleyovy, Longobottoma a slečnu Grangerovou,“ řekla profesorka McGonagallová a do spodní poloviny nebelvírských přesýpacích hodin začal padat proud rubínů. „Ach - a padesát pro slečnu Lovegoodovou, samozřejmě,“ dodala a do havraspárských hodin spadlo něco safírů. „Teď - chtěl jste ubrat deset bodů Potterovi, profesore Snape - takže...“

Několik rubínů se vrátilo nahoru, ale i tak dole zůstala slušná hromádka.

„Dobře, Pottere, Malfoyi, myslím, že v tak krásný den byste měli být venku,“ dodala profesorka McGonagallová svižně.

Harry nepotřeboval pobízet dvakrát - strčil hůlku zpět do hábitu a vyrazil dveřmi ven, aniž by se ještě podíval na Snapea nebo Malfoye.

Vyrazil přes trávník k Hagridově chýši a žhavé slunce ho pálilo. Studenti, kteří se rozvalovali po trávě, povídali si, četli *Nedělního věštce* a pojídali dobroty, se na něj dívali, když je míjel; někteří na něj zavolali nebo zamávali, aby mu ukázali, že ho stejně jako *Věštec* pokládají za hrdinu. Harry mlčel. Netušil, ko-

lik toho o tři dny starých událostech vědí, ale dosud se mu dařilo vyhýbat se otázkám a chtěl, aby to tak zůstalo.

Když ťukal na dveře Hagridovy chýše, vypadalo to, že je pryč, ale pak se zpoza rohu vyřítil Tesák a samým nadšením ho málem povalil. Hagrid byl totiž na zahrádce za chalupou pro fazole.

„Nazdar, Harry!“ zářil, když se Harry objevil u plotu. „Poď dál, poď dál, dáme si kapku pampeliškový šťávy...“

„Jak se máš?“ zeptal se Hagrid, když se spolu usadili u dřevěného stolu se sklenicemi šťávy s ledem. „Ty - eh - cejtíš se dobře?“

Harry z Hagridova starostlivého výrazu poznal, že nemluví o jeho fyzické kondici.

„Jo, je mi fajn,“ řekl rychle Harry. Věděl, co se Hagridovi honí hlavou a nechtěl o tom mluvit. „Tak kde jsi byl?“

„Schovával jsem se v horách,“ řekl Hagrid. „V jeskyni... Jako Sirius, když -“

Hagrid se zarazil, odkašlal si, podíval se na Harryho a dlouze si lokl šťávy.

„Každopádně, jsem zpátky,“ dodal slabě.

„No - vypadáš líp,“ řekl Harry, který byl rozhodnut udržet konverzaci co nejdál od Siriuse.

„Co?“ řekl Hagrid a sáhl si velkou rukou na tvář. „Jo, no jo - jasně. Gropy se teď chová vo moc líp, fakt vo moc. Vypadal fakt potěšený, že mě zas vidí. Je to fakt hodnej kluk... Přemejšlel jsem, že bych mu našel nějakou dámskou společnost...“

Normálně by se Harry okamžitě pokusil Hagridovi tu myšlenku rozmluvit; vyhlídka na to, že by se v lese měl potulovat další obr, pravděpodobně ještě větší a agresivnější než Grop, byla značně alarmující, ale Harry nějak nemohl najít energii na při. Začal zase toužit po samotě a aby svůj odchod uspíšil, pořádně se napil pampeliškové šťávy, takže vyprázdnil polovinu sklenice.

„Teď každej ví, žeš říkal pravdu, Harry,“ řekl Hagrid neočekávaně. Pozorně si Harryho prohlížel. „To je mnohem lepší, že jo?“

Harry pokrčil rameny.

„Koukni,“ nahnul se Hagrid přes stůl. „Znal jsem Siriuse dýl než ty... Umřel v bitvě a přesně tak to dycky chtěl...“

„Předně vůbec nechtěl umřít!“ rozzlobil se Harry.

Hagrid sklonil svou velkou zarostlou hlavu.

„Ne, to určitě nechtěl,“ řekl tiše, „ale i tak, Harry... Nebyl to někdo, kdo by dokázal dřepět doma a nechat bojovat ostatní. Nemoh by žít sám se sebou, kdyby ti bejval nešel pomoci -“

Harry vyskočil.

„Musím jít navštívit Rona a Hermionu na ošetřovnu,“ řekl mechanicky.

„Aha,“ řekl Hagrid a vypadal trochu zmateně. „Tak jo... Dobře, Harry, dávej na sebe pozor a stav se, kdybys měl chvíli...“

Harry přešel co nejrychleji ke dveřím a otevřel; už byl venku na slunci, než Hagrid domluvil a kráčel po trávě. Když míjel ostatní studenty, někteří na něj opět zamávali. Na chvíli zavřel oči a přál si, aby všichni zmizeli, aby, až oči zase otevře, byl úplně sám...

Před několika dny, než skončily zkoušky a spatřil vizi, kterou mu Voldemort nasadil do mysli, dal by všechno na světě, aby mu čarodějové věřili, že mluví pravdu, že se Voldemort vrátil a že není ani lhář, ani šílenec. Ale teď...

Ušel kousek po břehu jezera, posadil se tak, aby ho nebylo vidět za shlukem keříků a díval se na lesknoucí se hladinu a přemýšlel...

Možná, že chtěl být sám, protože od svého rozhovoru s Brumbálem se cítil od všech tak izolovaný. Od zbytku světa ho dělila neviditelná bariéra. Byl - vždycky býval - označený. Jen si ještě nikdy neuvědomil, co to znamená...

Ale ani teď, když tu seděl na břehu jezera, tížil ho nepředstavitelný smutek a rána ze ztráty Siriuse byla ještě tak čerstvá, nepociťoval nijak velký strach. Bylo slunečno, pozemek kolem byl plný smějících se lidí a i když se od nich cítil tak vzdálený, jako by patřil k jinému živočišnému druhu, stejně nemohl uvěřit, že ve svém životě musí počítat - nebo že jeho život skončí - vraždou.

Seděl tam dlouho, pozoroval vodu a snažil se nemyslet na svého kmotra nebo si vzpomenout, že přesně naproti, na druhém břehu, se kdysi Sirius zhroutil, když se pokoušel odehnat stovku mozkomorů...

Než si to uvědomil, slunce dávno zapadlo a začala mu být zima. Vstal a vrátil se do hradu, utíraje si tvář rukávem.

Ron a Hermiona opustili ošetřovnu v plné síle tři dny před koncem školního roku. Hermiona jevila známky, že by chtěla mluvit o Siriusovi, ale Ron na ni zasyčel pokaždé, když zmínila jeho jméno. Harry si ještě pořád nebyl jist, jestli chce o svém kmotrovi mluvit; jeho přání se měnila s náladou. Jednu věc věděl: jakkoli se teď cítil nešťastný, za pár dní, až se vrátí do Zobí ulice, se mu bude po Bradavicích pořádně stýskat. I když teď přesně věděl, proč se tam každé léto musí vracet, neměl z toho o moc lepší pocit. Vlastně se svého návratu ještě nikdy tak neobával.

Profesorka Umbridgová opustila Bradavice den před koncem školního roku. Zdálo se, že se vyplížila z ošetřovny v době večere, zjevně doufajíc, že se jí podaří odejít nepozorovaně, ale naneštěstí pro ni potkala cestou Protivu, který se chopil poslední šance naplnit Fredovy instrukce a radostně ji pronásledoval celou cestu ven a střídavě ji přetahoval vycházkovou hůlkou a ponožkou naplněnou křídami. Studenti se nahrnuli do vstupní síně, aby jim její útěk neušel a ředitelé kolejí se je pokusili zadržet jen tak naoko. Profesorka McGonagallová se po několika demonstrativních pokusech zvednout se ze židle zase posadila a nahlas litovala, že sama nemůže běžet Umbridgové zamávat, protože její hůl si půjčil Protiva.

Přišel poslední večer ve škole; většina lidí už měla sbaleno a teď mířila dolů na slavnostní večeři, ale Harry ještě ani nezačal.

„Tak to uděláš zítra!“ řekl Ron, který na něj čekal u dveří. „Pojď, mám hlad.“

„Nebude to dlouho trvat... Jdi napřed...“

Ale když se dveře za Ronem zavřely, Harry se nijak nesnažil balení uspořádat. To poslední, o co stál, byla účast na slavnostní večeři. Báł se, že o něm Brumbál bude mluvit ve své řeči. Bylo jasné, že zmíni Voldemortův návrat; koneckonců, mluvil o tom i loni...

Harry vytáhl ze dna kufru několik zmačkaných hábitů, aby tam mohl dát složené a když to udělal, spatřil na dně v rohu malý balíček. Nenapadlo ho, co by to mohlo být. Sehnul se, vytáhl ho zpod tenisek a prozkoumal ho.

Okamžitě si uvědomil, co to je. Dal mu ho Sirius, ve dveřích, když opouštěl dům na Grimmauldově náměstí. „*Použij to, když mě budeš potřebovat, ano?*“

Harry se posadil na postel a balíček rozbalil. Vypadlo z něj malé hranaté zrcátko. Vypadalo staře; bylo trochu zamazené. Harry se do něj podíval a spatřil svůj vlastní odraz.

Pak zrcátko otočil. Vzadu byl vzkaz od Siriuse.

Tohle je dvousměrné zrcadlo, druhé do páru mám já. Když se mnou budeš chtít mluvit, jen do něj řekni moje jméno; ty se objevíš v mém zrcadle a já v tvém. James a já jsme ho používali, když jsme byli po škole.

Harrymu se rozbušilo srdce. Vzpomněl si, jak před čtyřmi lety viděl své mrtvé rodiče v zrcadle z Erisedu. Bude moci se Siriusem mluvit, hned teď, byl si tím jist -

Rozhlédl se, aby se ujistil, že tu nikdo není; pokoj byl prázdný. Podíval se zpět do zrcadla, zvedl ho roztřesenýma rukama před obličej a nahlas a jasně řekl: „Siriusi.“

Zrcadlo vřelo od jeho dechu. Přidržel si ho ještě blíž a zmocňovalo se ho vzrušení, ale oči, které se na něj dívaly ze zamlženého zrcátka, patřily jemu.

Otřel zrcadlo a znovu řekl, tak, že každá slabika jasně zvučela po celé místnosti:

„Siriusi Blacku!“

Nic se nestalo. Frustrovaná tvář, která ho sledovala ze zrcadla, pořád patřila jen a jen jemu...

Sirius u sebe svoje zrcátko neměl, když proletěl tím obloukem, ozval se slaboučký hlásek v Harryho hlavě. Proto to nefunguje...

Harry se chvíli nehýbal a pak mrštil zrcátkem zpět do kufru, takže se rozbito. Na jednu krátkou, zářivou minutu byl přesvědčen, že Siriuse uvidí, bude s ním mluvit...

Hrdlo se mu svíralo zklamáním; vstal a začal házet svoje věci bez ladu a skladu na rozbité zrcadlo -

Ale pak ho zasáhl další nápad... Mnohem lepší, než zrcadlo... Mnohem větší a důležitější nápad... Jak to, že na to ještě nepomyslel - proč se ještě nezeptal?

Vyběhl z pokoje a dolů po točitém schodišti, narážel do zdí, ale nestaral se o to; jako střela proletěl prázdnou společenskou místností, skrz díru za obrazem a dál chodbou, ignoruje Buclatou dámu, která za ním volala: „Slavnost právě začíná, máš to jen tak tak!“

Ale Harry neplánoval jít na slavnost...

Jak to, že tohle místo bylo vždycky plné duchů, když je člověk nepotřeboval a teď...

Běžel dolů po schodišti a chodbami, ale nepotkal ani živáčka, ani mrtváčka. Všichni evidentně byli ve velké síni. Před učebnou formulí se zastavil, prudce oddychuje, a zdrceně si pomyslel, že bude muset počkat, až slavnost skončí...

Ale zrovna když se vzdal nadějí, uviděl to - někdo průsvitný se vznášel na konci chodby.

„Hej - hej! Nicku! NICKU!“

Ze zdi se vynořila nebezpečně se kývajícím a extravagantním opeřeným kloboukem ozdobená hlava sira Nicholase de Mimsy-Porpington.

„Dobrý večer,“ pozdravil, vyletěl z kamenné zdi celý a usmál se na Harryho. „Takže nejsem jediný, kdo má zpoždění? I když,“ povzdech si, „v trochu jiném smyslu, samozřejmě...“

„Nicku, můžu se vás na něco zeptat?“

Na tváři Skorobezhlavého Nicka se rozhostil zvláštní výraz a strčil prst pod těsné okruží na krku a posunul ho trochu výš, aby získal čas na přemýšlení. Nechal toho teprve když jeho napůl přefatý krk hrozil upadnout docela.

„Eh - teď, Harry?“ řekl a tvářil se rozpačitě. „Nemohlo by to počkat po slavnosti?“

„Ne - Nicku - prosím,“ řekl Harry, „opravdu s vámi potřebuju mluvit. Můžeme jít dovnitř?“

Otevřel dveře do nejbližší třídy a Skorobezhlavý Nick vzdychl.

„Tak dobře,“ řekl rezignovaně, „nemohu předstírat, že jsem to nečekal.“

Harry mu podržel dveře, ale Nick proletěl zdí.

„Nečekal co?“ zeptal se Harry, když dveře zavřel.

„Že mě vyhledáš,“ řekl Nick a vznášel se u okna a prohlížel si ztemnělé pozemky venku. „Někdy se to stává... Když někdo utrpí... ztrátu.“

„No,“ řekl Harry a rozhodl se, že se nenechá odradit. „Máte pravdu, přišel jsem - přišel jsem za vámi.“

Nick mlčel.

„Vy jste -“ řekl Harry a zjistil, že je to trapnější, než si myslel. „Vy jste - mrtvý. Ale pořád jste tady, ne?“

Nick vzdychl a stále se díval ven.

„Je to pravda, ne?“ naléhal Harry. „Zemřel jste, ale mluvím s vámi... Můžete se procházet po Bradavicích a tak, ne?“

„Ano,“ řekl Skorobezhlavý Nick tiše. „Chodím a mluvím, ano.“

„Takže jste se zkrátka vrátil, že?“ pokračoval Harry. „Lidé se mohou vrátit? Jako duchové. Nemusí zmizet úplně. Že ano?“ dodal netrpělivě, když Nick stále mlčel.

Skorobezhlavý Nick zaváhal a pak řekl: „Ne každý se může vrátit jako duch.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se Harry rychle.

„Jen... Jen čarodějové.“

„Ach,“ řekl Harry a skoro se zasmál úlevou. „Tak to je v pořádku, protože ten, na koho se ptám, je čaroděj. Takže se může vrátit?“

Nick se otočil a smutně se na Harryho podíval.

„On se nevrátí.“

„Kdo?“

„Sirius Black,“ řekl Nick.

„Ale vy jste se vrátil!“ řekl Harry rozzlobeně. „Vrátil jste se - jste mrtvý a nezmizel jste -“

„Čarodějové po sobě mohou na zemi zanechat stopy, aby se mohli vrátit na místa, kterými kdysi za života kráčeli,“ řekl Nick. „Ale jen málo čarodějů si zvolí tuto cestu.“

„Proč?“ řekl Harry. „Ale stejně - to nehraje roli - Siriusovi bude jedno, že je to neobvyklé, vrátí se, já vím, že ano!“

Harry tomu věřil tak silně, že se otočil ke dveřím, jako by si byl jist, že za chvíli uvidí Siriuse, jak se - bílý a průsvitný, ale s úsměvem - blíží k němu.

„Nevrátí se,“ opakoval Nick. „Bude muset... pokračovat.“

„Co tím myslíte, pokračovat?“ zeptal se rychle Harry. „Pokračovat kam? Poslouchejte - co se vůbec stane, když zemřete? Kam se dostanete? Proč se vrátí jen někdo? Proč není tohle místo plné duchů? Proč -?“

„Na to ti nemůžu odpovědět,“ řekl Nick.

„Jste ale přece mrtvý?“ řekl Harry podrážděně. „Kdo by mi asi mohl odpovědět, když ne vy?“

„Bál jsem se smrti,“ řekl Nick tiše. „Proto jsem zůstal. Občas si říkám, že jsem možná neměl... Je to ani tady, ani tam... Vlastně nejsem ani tam, ani tady...“ Smutně se uchichtl. „Nevím nic o tajemství smrti, Harry, protože jsem si místo ní vybral tuhle imitaci života. Mám dojem, že učení kouzelníci to studují v Oddělení záhad -“

„Nemluvte o tom místě!“ rozohnil se Harry.

„Je mi líto, že jsem ti nemohl pomoci,“ řekl Nick jemně. „No... Omluv mě tedy... Však víš, slavnost...“

A opustil místnost, zanechávaje za sebou Harryho osaměle zírajícího na zeď, skrz kterou prošel.

Harry měl pocit, jako kdyby s nadějí, že s ním ještě někdy promluví, svého kmotra znovu ztratil. Pomalu a zoufale se plouhal prázdným hradem a přemýšlel, jestli ještě někdy bude moci být šťastný.

Zahnul za roh do chodby vedoucí k Buclaté dámě a před sebou spatřil kohosi připevňovat na nástěnku papírek. Byla to Luna. Nikde poblíž se nešlo schovat, určitě slyšela jeho kroky a navíc Harry ani neměl sílu, aby se teď pokoušel někomu vyhýbat.

„Ahoj,“ řekla Luna nepřítomně a koukla po něm přes rameno, když poodstoupila od nástěnky.

„Proč nejsi na slavnosti?“ zeptal se Harry.

„No, přišla jsem o většinu svých věcí,“ řekla Luna zasněně. „Však víš, lidi je berou a schovávají. Ale protože je tohle poslední noc, opravdu je potřebuju zpátky, proto rozvěšuju ty cedulky.“

Ukázala na nástěnku, na kterou připíchla dlouhý seznam chybějících knížek a šatů s prosbou o jejich vrácení.

Harryho se zmocnil divný pocit; odlišný od hněvu a smutku, který ho od Siriusovy smrti naplňoval. Po chvíli si uvědomil, že je mu Luny líto.

„Proč ti lidi schovávají věci?“ zeptal se a mračil se.

„Ach... Ani nevím...“ pokrčila rameny. „Myslím, že mají pocit, že jsem trochu divná, víš. Někteří mi dokonce říkají Bláznivka Lovegoodová.“

Harry se na ni podíval a pocit lítosti bolestivě zintenzivněl.

„To ale není důvod, aby ti brali věci,“ řekl rozhodně. „Chceš je pomoci hledat?“

„Ale ne,“ usmála se na něj. „Ony se vrátí, jako vždycky. Já jen že jsem chtěla v noci balit. Proč vlastně nejsi na slavnosti?“

Harry pokrčil rameny. „Nemám náladu.“

„Ne,“ řekla Luna a prohlížela si ho těma zvláštníma, vlhkýma, vystouplýma očima. „To myslím, že nemáš. Ten muž, co ho zabili Smrtijedi, byl tvůj kmostr, že? Řekla mi to Ginny.“

Harry krátce kývl, ale zjistil, že z nějakého důvodu mu nevadí, že Luna mluví o Siriusovi. Vzpomněl si, že také vidí thestraly.

„Tobě taky...“ začal. „Chci říct, kdo... Tobě také někdo zemřel?“

„Ano,“ řekla Luna, „moje matka. Byla to celkem vynikající čarodějka, ale ráda experimentovala a jednou jí nějaké kouzlo opravdu osklivě nevyšlo. Bylo mi devět.“

„To je mi líto,“ zamumlal Harry.
„Ano, bylo to dost strašné,“ řekla Luna konverzačním tónem. „Ještě teď je mi někdy hodně smutno. Ale pořád mám ještě tátu. A krom toho, to není tak, že už mámu nikdy neuvidím, ne?“

„Eh - ne?“ řekl Harry nejistě.

Nevěřičně potřásla hlavou.

„Ale jdi. Přece jsi je slyšel, přímo za tím závojem, ne?“

„Ty myslíš...“

„V té místnosti s obloukem. Jenom se skrývali mimo dohled, to je všechno. Slyšel jsi je.“

Podívali se na sebe. Luna se jemně usmívala. Harry nevěděl, co má říci nebo co si myslet; Luna věřila tolika divným věcem... Ale ty hlasy za závojem přece opravdu slyšel.

„Jseš si jistá, že nechceš, abych ti pomohl hledat ty věci?“ zeptal se.

„Ach ne,“ řekla Luna. „Ne, myslím, že půjdu dolů a dám si pudink a počkám, až se objeví... Vždycky se nakonec objeví... Tak hezké prázdniny, Harry!“

„Jo... Tobě taky.“

Odešla a Harry zjistil, když se za ní díval, že ta obrovská tíha v jeho žaludku se trochu zmenšila.

Cesta Bradavickým expresem domů byla v několika ohledech památná. Předně, Malfoy, Crabbe a Goyle, kteří evidentně čekali celý týden, až budou moci udeřit bez učitelů kolem, se pokusili Harryho přepadnout, když se vracel vlakem ze záchoda. Jejich útok mohl být úspěšný nebýt toho, že si neúmyslně za místo přepadnutí vybrali uličku před kupé plným členů BA, kteří je viděli a okamžitě vyrazili Harrymu na pomoc. Ve chvíli, kdy Ernie Macmillan, Hannah Abbottová, Susan Bonesová, Justin Finch-Fletchley, Anthony Goldstein a Terry Boot skončili s vyvoláváním zaklínadel a kleteb, které je Harry naučil, Malfoy, Crabbe a Goyle připomínali tři obrovské slimáky nacpané do bradavických uniforem. Harry, Ernie a Justin je hodili na polici na zavazadla a nechali je tam slizit.

„Musím se přiznat, že se těším, jak se bude tvářit Malfoyova matka, až vyleze z vlaku,“ řekl Ernie spokojeně a díval se, jak se Malfoy nad ním svíjí. Ernie se ještě nesmířil s tím, jak Malfoy během své krátké kariéry v vyšetřovatelské četě strhával Mrzimoru body.

„Goylova máma bude taky ráda,“ řekl Ron, kterého přilákal rámus. „Vypadá teď mnohem líp... Mimochodem, Harry, přijel vozík s jídlem, kdybys něco chtěl...“

Harry všem poděkoval a šel s Ronem zpět do jejich kupé, kde koupil velkou hromadu kotlíkových buchet a dýňových koláčků. Hermiona si četla v *Denním věštci*, Ginny luštila kvíz v *Pokroucených slovíčkách* a Neville hladil svůj *Mimulus*

mimbletonia, který přes rok opravdu vyrostl a při dotyku vydával zvláštní zpěvavé zvuky.

Harry a Ron strávili většinu cesty hraním kouzelných šachů a Hermiona jim předčítala úryvky z *Věštce*. Byl teď plný článků o tom, jak odrazit mozkomory, jak se ministerstvo snaží vystopovat Smrtijedy a také hysterických dopisů, jejichž pisatelé přísahali, že ráno viděli lorda Voldemorta procházet se přímo před jejich domem...

„A to to ještě pořádně nezačalo,“ povzdychla si pochmurně Hermiona a noviny složila. „Ale už to nebude dlouho trvat...“

„Hej, Harry,“ řekl tiše Ron a kývl ke skleněným dveřím kupé.

Harry se otočil. Uličkou procházela Cho s Mariettou Edgcombovou, která měla na hlavě vlněnou kuklu. Jeho pohled se na chvíli setkal s Choiným. Cho se začervenala a pokračovala v chůzi. Harry se podíval zpět na šachovnici, zrovna když Ronův jezdec vyhnal z políčka jednoho z jeho pěšců.

„A co vlastně - eh - jak to mezi vámi vypadá?“ zeptal se tiše Ron.

„Nijak,“ odpověděl po pravdě Harry.

„Já - eh - slyšela jsem, že chodí s někým jiným,“ řekla opatrně Hermiona.

Harry byl překvapen, že to ani moc nebolelo. Jeho snaha Cho zaimponovat patřila do minulosti, která se ho už netýkala; stejně jako většina toho, co chtěl před Siriusovou smrtí... Týden, který uplynul od doby, kdy Siriuse naposled spatřil, se zdál být tak dlouhý; rozprostíral se mezi dvěma vesmíry, tím, ve kterém byl Sirius a tím, v němž nebyl.

„Je to tak lepší, kamaráde,“ řekl Ron energicky. „Chci říct - sice dobře vypadá a tak, ale ty bys potřeboval někoho veselejšího.“

„Zřejmě je teď dostatečně veselá s někým jiným,“ pokrčil Harry rameny.

„A s kým že to teď vlastně chodí?“ zeptal se Ron Hermiony, ale odpověděla mu Ginny.

„S Michaellem Cornerem,“ řekla.

„S Michaellem - ale -“ řekl Ron a podíval se na ni. „Ale s tím jsi přece chodila ty!“

„Už nechodím,“ řekla rezolutně Ginny. „Nelíbilo se mu, že Nebelvír porazil Havraspár ve famfrpálu a začal trucovat, takže jsem vyhodila a on běžel utěšovat Cho.“ Poškrábala se na nose brkem, otočila *Pokroucená slovíčka* vzhůru nohama a začala zaškrťávat odpovědi. Ron vypadal opravdu potěšeně.

„Vždycky jsem si o něm myslel, že je idiot,“ řekl a posunul královnu směrem k chvějící se Harryho věži. „Takhle je to dobře. Jen si příště vyber někoho - lepšího.“

Když to říkal, střelil po Harrym kradmým pohledem.

„Vybrala jsem si Deana Thomase, je dostatečně lepší?“ zeptala se nepřítomně Ginny.

„CO?“ vykřikl Ron a převrhl šachovnici. Křivonožka vyrazil za figurkami a Hedvika s Papušikem se rozzlobeně rozhoukali.

Když vlak brzdil před nádražím King's Cross, Harry si pomyslel, že ještě nikdy v něm tolik nechtěl zůstat. Dokonce přemítal, co by se stalo, kdyby prostě odmítl vystoupit a zůstal sedět až do prvního září, kdy ho vlak zase odveze do Bradavic. Ale když konečně dopufali na nástupiště, sebral klec s Hedvikou a připravil se vytáhnout kufr.

Výpravčí dal Harrymu, Ronovi a Hermioně vědět, že mohou bezpečně projít magickou bariérou mezi nástupišti devět a deset a tam, na druhé straně, na něj čekalo překvapení; skupina lidí, které by tu vůbec nečekal.

Byl tam Pošuk Moody, který i s buřinkou naraženou přes magické oko vypadal stejně zlověstně, jako by vypadal bez něj, sukovitými rukama držel dlouhou hůl a celý byl zabalen v mohutném cestovním plášti. Za ním stála Tonková, zvyčkákově růžové vlasy jí svítily v záři slunce, pronikajícího špinavým skleněným stropem a na sobě měla notně záplatované džíny a jasně purpurové tričko s nápisem *Příšerné sestry*. Vedle Tonkové byl Lupin, ve tváři pobledlý, s šedými vlasy, pod kabátem měl pomačkanou košili a kalhoty. Úplně vpředu stáli pan a paní Weasleyovi, oblečení ve svých nejlepších mudlovských šatech a Fred a George ve fungl nových bundách z podivného, šupinatého, zeleného materiálu.

„Rone, Ginny!“ zvolala paní Weasleyová a běžela své děti pevně obejmout. „Ach, a Harry, drahoušku - jak se máš?“

„Fajn,“ zalhal Harry, když ho sevřela v náručí. Přes její rameno viděl, jak Ron zírá na nové oblečení dvojčat.

„Co má jako *tohle* být?“ zeptal se, ukazuje na jejich bundy.

„Nejjemnější dračí kůže, bráško,“ řekl Fred a zatahal za zip. „Obchod jede a tak jsme si řekli, že o sebe musíme trochu pečovat.“

„Ahoj Harry,“ pozdravil Lupin, když paní Weasleyová pustila Harryho a obrátila se k Hermioně.

„Ahoj,“ řekl Harry, „to jsem nečekal... Co tu všichni děláte?“

„Říkali jsme si,“ pousmál se Lupin, „že bychom si mohli promluvit s tvým strýcem a tetou, než je necháme, aby si tě odvedli domů.“

„Nevím, jestli je to dobrý nápad,“ řekl okamžitě Harry.

„Já myslím, že určitě ano,“ zavrčel Moody a přikulhal blíž. „To budou asi oni, že, Pottere?“

Ukázal palcem přes rameno dozadu; jeho magické oko se očividně dívalo dozadu. Harry se naklonil doleva a skutečně, stáli tam všichni tři Dursleyovi, jimiž pohled na Harryho uvítací výbor evidentně otrásl.

„Ach, Harry,“ řekl pan Weasley, který se právě nadšeně pozdravil s Hermioninými rodiči a chystal se obejmout Hermionu. „Takže - půjdeme na to?“

„Řekl bych, že ano, Arthur,“ řekl Moody.

Vyrazil s panem Weasleyem přes nástupiště k Dursleyovým, jimž vrostly nohy do podlahy. Hermiona se jemně vykroutila své matce, aby se mohla ke skupince přidat.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil pan Weasley vesele strýce Vernona. „Asi si mě budete pamatovat, jmenuji se Arthur Weasley.“

Protože pan Weasley před dvěma lety vlastnoručně zdemoloval téměř celý Dursleyovic obývák, Harryho by překvapilo, kdyby na něj strýc Vernon zapomněl. A také že ne - strýc Vernon zřal a zíral na pana Weasleyho, ale rozhodl se mlčet, zřejmě také proto, že proti Dursleyovým stála dvojnásobná přesila. Teta Petunie vypadala vyžděšeně a rozhořčeně zároveň; neustále se rozhlížela, jako by se bála, že ji někdo známý spatří v takové společnosti. Dudley se snažil vypadat co nejmenší a nejnenápadnější, v čemž dokonale selhával.

„Jen jsme si říkali, že bychom spolu mohli prohodit pár slov o Harrym,“ řekl pan Weasley, stále s úsměvem.

„Jo,“ zavrčel Moody. „O tom, jak se o něj u vás doma staráte.“

Knír strýce Vernona se ježil zlostí. Protože buřinka v něm zřejmě budila dojem jisté spřízněnosti, otočil se na Moodyho.

„Nejsem si vědom, že by to, co se děje v mém domě, bylo vaší starostí -“

„Předpokládám, že věci, kterých si nejste vědom, by zaplnily několik knih, Dursleyi,“ zavrčel Moody.

„To ale není důležité,“ vložila se do toho Tonková, jejíž růžové vlasy zřejmě pobuřovaly tetu Petunii víc, než všichni ostatní dohromady, protože zavřela oči, aby se na ni nemusela dívat. „Důležité je, že jestliže zjistíme, že nejste na Harryho hodní -“

„A to si pište, že se o tom dozvíme,“ dodal vesele Lupin.

„Ano,“ řekl pan Weasley, „i když nenecháte Harryho použít felyton -“

„*Telefon*,“ zašeptala Hermiona.

„- zkrátka, když se nám donese, že je s Potterem špatně zacházeno, budete se muset zodpovídat nám,“ dořekl Moody.

Strýc Vernon se nafukoval jako balón. Jeho hněv zřejmě převážil i strach z té bandy podivníků.

„Vyhrožujete mi, pane?“ řekl tak hlasitě, že několik kolemjdoucích se otočilo.

„Ano,“ řekl Pošuk, kterého potěšilo, že to strýc Vernon pochopil tak rychle.

„A vypadám snad jako někdo, kdo by se nechal zastrašit?“ štěkl strýc Vernon.

„No...“ řekl Moody a nadzvedl buřinku a odhalil tak zlověstně se protáče-
cí magické oko. Strýc Vernon hrůzou uskočil a praštil se o vozík na zavazadla.
„Ano, řekl bych, že ano, Dursleyi.“

Otočil se od strýce Vernona a podíval se na Harryho.

„Takže, Pottere... Dej vědět, kdybys nás potřeboval. Jestliže od tebe mini-
málně jednou za tři dny nedostaneme zprávu, někoho za tebou pošleme...“

Teta Petunie zakňučela. Bylo jasné, že přemýšlí, co by tomu řekli sousedé,
kdyby na cestičce vedoucí k jejímu domu spatřili tyhle lidi.

„Tak se měj, Pottere,“ řekl Moody a položil zkroucenou ruku Harrymu na
rameno.

„Dávej na sebe pozor, Harry,“ řekl tiše Lupin. „Zůstávej v kontaktu.“

„Harry, dostaneme tě odtamtud, jak jen to půjde,“ zašeptala paní
Weasleyová a ještě jednou ho objala.

„Uvidíme se brzy, kamaráde,“ řekl nervózně Ron a potřásl Harrymu rukou.

„Opravdu brzy, Harry,“ dodala vážně Hermiona. „Slibujeme.“

Harry přikývl. Nemohl najít slova, kterými by jim sdělil, co to pro něj zna-
mená, vidět je tu všechny takhle pohromadě a vědět, že jsou na jeho straně.
Nakonec se usmál, zvedl ruku na pozdrav, otočil se a se strýcem Vernonem, te-
tou Petunií a Dudleyem vykročil ze stanice na sluncem zalitou ulici.